

Giới thiệu Dịch Cân Kinh

Bạn đang đọc truyện Dịch Cân Kinh của tác giả Mị Nam trên trang đọc truyện online. Tần Thử, một cái chất phác thiếu niên theo gia gia ẩn cư tại Đông Bắc thâm sơn trung tu tập Thiên Xà xạ tức luyện khí thuật. Sau khi gia gia tạ thế, theo di ngôn của gia gia trở lại Thiên Xà tộc nhất mạch để nhận tổ quy tông, thì bị tộc trưởng ám hại, phế bỏ nội đan trở thành phế nhân không thể tiếp tục tu luyện khí thuật.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Thiên Xà Xạ Tức

Năm 2007, đông chí.

Trong căn phòng rách nát có một ngọn đèn nhựa thông tân mát ra ánh sáng yếu ớt mỏng manh, trong phòng bài trí rất đơn sơ, chỉ có một bàn và 2 ghế dài, sát tường có một cái lò dùng sưởi ấm đang vạc lửa. Ngược lại, phía đông vách tường kia là một tủ chứa đầy sách, làm gian phòng ọc sớ sãi tăng thêm mấy phần thi vị.

Giữa phòng là một bồn gỗ là bằng tứ đàn, cao một thước, bán kính ước chừng hai người ôm. Trong bồn là một thiếu niên 15, 16 tuổi nhắm chặt hai mắt, chỉ nhô ra đầu và non nửa bả vai lóa lóa trên mặt nước, hơi nước lượn lờ tản ra một mùi hương thảo được, làm gương mặt thiếu niên như mộng ảo quanh co, mơ hồ không thấy rõ.

"Ti ti.."

Thiếu niên không ngừng chuyển động cổ qua lại theo một tư thế quái dị, cùng lúc đó môi mở ra cùng khép kín, từng đợt từng đợt khí bạch sắc mỏng như tơ nhện từ miệng thiếu niên phụt ra, lập đi lập lại, bắn thẳng hơn một trượng mới chậm rãi tiêu tán, phát ra âm thanh như rạn đang bơi lội vẫy.

Nếu là có thể nhìn xuyên qua nước có màu vàng óng ánh thì phát hiện thiếu niên đang đứng thẳng trong nước, hai chân hơi cong, chỉ dựa vào mũi chân, hai tay co nơi bụng, thân mình theo đầu làm động tác lên xuống rất nhỏ, cả tư thế phảng phất giao long hí thủy, rồi lại ẩn chứa một cổ huyền diệu trong đó.

"Kết..." một tiếng.

Phiến cửa gỗ của căn phòng bị đẩy ra, hỗn loạn bông tuyết và hơi thở rét lạnh lao thẳng vào, phảng phất có thể đông lạnh mũi người. Một lão nhân mặc áo khoác, đội mũ da, thân hình cao lớn cường tráng, lưng đeo một bao tải đi vào.

Thiếu niên tựa hồ không cảm giác gì, vẫn nhắm chặt mắt, lặp lại động tác đã kiên trì này giờ.

Lão nhân khép cánh cửa lại, đem bao tải trên lưng thả xuống bên tường, ánh mắt nhìn đến thiếu niên trong bồn lộ ra mấy phần vui mừng. Nhưng hẳn cũng không có tới quá rầy, từ trên giá sách lấy ra một quyển sách buộc chỉ cũ da đốm vàng đóng, đi đến bên giường lấy cái gối, châm lên rồi ngồi xếp bằng lại, vừa rít tẩu vừa lật xem sách.

"Ba. . ."

Không biết qua bao lâu thời gian, bắc đèn toát ra mấy hoa đèn làm bừng tỉnh lão nhân đang nhập thần. Hắn ngẩng đầu nhìn thiếu niên, lại từ trong ngực lấy ra một cái đồng hồ quả quýt màu bạc, làm người kinh ngạc chính là trên người lão nhân dung mạo bình thường này không ngờ có một cái đồng hồ tính xảo như vậy.

"Tiểu Thử, có thể thu công." Lão nhân vừa thu đồng hồ vừa không nhanh không chậm hướng thiếu niên nói.

Thiếu niên trong bồn như không nghe thấy gì, âm thanh ti ti không ngừng, khí bạch sắc trong miệng phụt ra ầm ầm một chút kỳ diệu biến hóa.

"Dì?"

Lão nhân một tiếng thét kinh hãi, ngưng mắt xem, phát hiện đám khí bạch sắc vẫn chưa tan hết, không ngờ có dấu hiện thành hình.

"Lưỡi xán hoa sen?"

Lão nhân sắc mặt đại biến, khuôn mặt khô khan đầy hưng phấn, hai gò má cũng bởi vì cảm xúc nhuộm đỏ lên.

Lão bước đến bên cạnh bồn, không phát ra một tiếng vang, làm như sợ quá nhiều tới thiếu niên đang tu luyện, chỉ yên lặng nhìn chăm chú, nhưng trên mặt hưng phấn cũng càng ngày càng đậm.

Bỗng dung, động tác của thiếu niên vốn đang lưu loát đột nhiên cứng ngắt, thân mình run lên nhẹ nhẹ, khuôn mặt trong hơi nước lượn lờ ẩn ẩn lộ ra một cỗ kim khí.

"Không tốt, kim khí hướng đỉnh là dấu hiệu ngũ hành mất cân đối."

Lão nhân thấy thế, vẻ hưng phấn biến mất, nghiêm túc xuất chưởng, nhẹ nhàng dừng ở huyệt Bách Hội trên đầu thiếu niên, năm ngón tay hồng mang chọt lóe, bàn tay vừa chạm vào liền thu lại. Kim khí trên mặt thiếu niên tức thì biến mất, thân mình cũng dần khôi phục bình thường, chỉ là khí bạch sắc trong miệng phun ra đã mất đi dấu hiệu thành hình.

Lão nhân khe khẽ thở dài, hai gò má đỏ lên, nhẹ giọng nói: "Tiểu Thứ, chớ chấp nhất tham tiền, đến giờ rồi, thu công đi."

Nói xong, lão nhân nhẹ lắc đầu, quay lại giường, lại cầm lấy cái tẩu, rít xoạch xoạch.

Cuối cùng, một đám khí bạch sắc từ trong miệng thiếu niên phun ra, cái cổ chậm rãi khôi phục tư thế bình thường, thân mình đang đưa trong nước cũng đứng thẳng lên, hơn phân nửa ngực đều lộ ra.

Mở mắt ra, trong ánh mắt thiếu niên hiện lên một tia âm đạm, nhún chân một cái, thân mình liền nhẹ nhàng nhảy ra khỏi bồn, cả người trần truồng nóng hôi hổi, nước chảy như mưa.

"Gia gia!"

Thiếu niên vừa mở miệng, lão nhân liền khoát tay, nói: "Trước mặc quần áo vào đi, trời rất lạnh, đừng để bị thương gân cốt, động đến tạng khí."

Thiếu niên tên là Tần Thứ, từ lúc hần có trí nhớ đã cùng gia gia sinh sống tại thôn nhỏ nghèo khó này ở đông bắc thâm sơn.

Lúc 5 tuổi, theo yêu cầu của gia gia, vô luận hè nóng bức hay đông giá lạnh, đều kiên trì ngâm trong bồn. Nước trong bồn chính là dùng dược liệu phức tạp nấu thành, dược liệu được gia gia kiểm ngay trong thâm sơn hoang dã này.

Lớn chút nữa, dưới sự dạy dỗ của gia gia bắt đầu học chữ, so với đám trẻ cùng lứa tuổi bất đồng ở chỗ sách vở lòng của Tần Thứ là Bách Gia Tinh. Sau đó là kinh, sử, tử, tập, tất cả cổ văn. Thẳng đến lúc 10 tuổi mới học một chút hiện đại văn vẻ.

Sau 3 năm ngâm dược, Tần Thứ bắt đầu theo gia gia tu hành Luyện Khí Thuật, 12 tuổi liền đã có chút thành tựu, hôm nay đã gần đến được cánh cửa tiên thiên, chỉ là thiếu cơ duyên và hóa hậu thôi. Phóng nhãn ngoại giới, sợ khó tìm ra thiên tài trẻ tuổi như thế.

"Gia gia, ta hôm nay thiếu chút nữa đã đột phá tiên thiên cảnh giới." Tần Thứ mặc áo bông, ngồi xếp bằng trên giường, thần tình hồi hận.

Sau khi cảm nhận được cánh cửa tiên thiên cảnh giới, Tần Thứ không có lúc nào là không muốn đột phá, tiên thiên cùng Hậu thiên tuy rằng chỉ cách một chữ, nhưng là chênh lệch trong đó là một chướng ngại mà rất nhiều người cả đời cũng vô pháp đột phá.

Hôm nay, hần vốn muốn đánh một tiếng trống làm tỉnh thần hăng hái, thừa lúc trong cơ thể tạng khí tràn đầy, tinh nguyên củng cố, ngưng kết ngũ tạng tinh nguyên, kết thành nội đan, đạt tới ngoại phun hoa sen, nội kết nhân đan tiên thiên cảnh giới. Ai biết tại thời điểm cuối cùng, bởi vì phế kim khí thoát ly làm thất bại trong gang tấc. Nếu không phải gia gia đứng lúc xuất thủ, sợ là đã thành đại họa.

Ngũ tạng của cơ thể người, Tâm Can Tỳ Phế Thận, đều ẩn giấu tinh khí, hơn nữa cùng kim mộc thủy hỏa thổ ngũ hành đều hợp. Trong trung y thường nói tâm hỏa, can mộc, tỳ thổ, phế kim, thận thủy. Nhưng người bình thường cũng không hiểu được cách điều trị cùng vận dụng năm cỗ tinh khí này, thậm chí rất nhiều người trong lúc vô ý bị thương một cỗ tinh nguyên, từ đó về sau liền tật bệnh quần thân, thân thể hư nhược.

Luyện Khí Thuật mà Tần Thứ tu tập là một môn công pháp hòa hợp thai dưỡng ngũ tạng tinh khí, tên là Thiên Xà Xạ Tức Công. Đây là một môn luyện khí truyền từ thời thượng cổ, tu luyện công pháp này không những được tăng tuổi thọ, càng có thể đem năm cỗ tạng khí trong cơ thể đào tạo lớn mạnh, ngưng tụ thành nội đan, đạt tới tiên thiên cảnh giới. Đến lúc đó, thở ra khí bạch sắc liền ngưng kết thành hình dạng năm cánh hoa sen, trong Thiên Xà Xạ Tức Công miêu tả là "Lưỡi xán hoa sen."

Lão nhân đập đập khối bụi, nhàn nhạt nói: "Thiếu chút xú, kém ngàn dặm. Đối với người tu hành chúng ta mà nói, không thể có ý tưởng may mắn. Vững chắc kiến thức cơ bản, nghị lực, cơ duyên, thiếu một thứ cũng không được. Hôm nay ngươi không thể thành công, chứng tỏ hóa hậu không đủ, cơ duyên chưa tới. Chẳng qua cũng không cần tiếc, ngươi đã nhìn được tiên thiên cảnh cửa, lại thêm tuổi nhỏ, đạt tới cảnh giới này chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi."

Tần Thứ gật gật đầu, trên mặt thu lại vẻ luyến tiếc, con mắt chuyển động linh hoạt, lúc này mới hiện ra bộ dáng hoạt bát cần có ở tuổi hần.

Hần cười nói: "Gia gia a, ngài không phải là bởi vì không có bước vào tiên thiên, mà thất vọng sao?"

Lời nói này không phải không có sự chế nhạo, ngụ ý rằng gia gia ngươi một bó tuổi đều không có bước vào tiên thiên cảnh giới, mà ta còn tuổi nhỏ liền đã tiến sát tiên thiên cảnh cửa, còn có cái gì phải hối hận đây?

Chương 2: Thiếu Niên Thiên Tài

Lão nhân bị sắc ho khan một trận, mặt mang vẻ giận quay đầu lại mắng:

"Tiểu tử, gia gia cũng không được phúc khí như ngươi, từ nhỏ thì dùng nước thuốc tắm, cổ bản bồi nguyên, uẩn dưỡng tạng khí. Lúc trẻ tuổi ta đã bị thương, ngũ hành mất cân đối, không thể tiến bộ, nếu không sao lại gây người tại Hậu thiên cảnh giới cả đời như thế này."

Lão nhân nói câu 'tiểu tử' làm Tần Thứ vui vẻ, không phải hấn thích chọc gia gia hấn, mà là không muốn nhìn thấy gia gia mỗi tiếng nói cử động đều lộ ra đáng về nặng nề già nua.

Nhưng ngay lập tức Tần Thứ liền hối hận, lúc chính mình nguy cấp, nếu không phải gia gia cưỡng chế tậ cũ, vận khởi tâm hoá khí khắc phế kim hướng đĩnh, sợ là mạng nhỏ của mình đã nguy hiểm. Hiện tại mình lại đem miệng vết thương của gia gia ra nói giỡn, tựa hồ có chút kỳ cục.

Vì thế, hấn vội vàng bổ cứu:

"Kia đương nhiên, cổ nhân nói, tướng tài không có bình kém, ta có thể có thành tựu như hôm nay không phải nhờ gia gia ngài tài bồi sao chứ. Lúc đột phá tiên thiên chỉ cảnh, con sẽ khơi thông ngũ hành khí cho gia gia, hặc đem tậ cũ trị hết. Đến lúc đó, nhà chúng ta ông cháu nhất tề bước vào tiên thiên, chẳng phải chuyện tốt sao."

Lão nhân có chút bất đắc dĩ lắc đầu, cười mắng:

"Tiểu tử ngươi thật tinh thông thuật cây gậy và củ cà rốt, xem ra sách cổ trên giá sách này ngươi đọc không ít a, đem gia gia làm bìa ngấm a. Được rồi, ngươi cũng không cần làm ta vui vẻ, tậ cũ này của ta nếu có thể chữa khỏi, làm sao để đến hiện tại. Hôm nay một chân đã bước vào quan tài, cũng không chấp niệm suy nghĩ như vậy."

Nói xong, lão nhân tràn đầy kỳ vọng nhìn về phía Tần Thứ: "Hiện tại a, gia gia đem toàn bộ hy vọng đều ký thác trên ngươi, chỉ cần ngươi có thể bước vào tiên thiên chỉ cảnh, gia gia dù có chết cũng nhắm mắt."

"Phi phi phi. Gia gia, ngươi cũng không thể nói xui xẻo a. Ngài yên tâm, ta nhất định cố gắng gấp bội, sớm ngày tiến nhập tiên thiên, về sau liền ngày ngày hầu hạ ngài, phụng dưỡng ngài sung sướng, thẳng đến khi thọ cùng tổ tiên luôn."

Thứ gia gia tiếc nuối là mục tiêu của Tần Thứ, cho nên vì sao tu hành, hấn chưa bao giờ nghĩ tới, đối với hấn mà nói, từ nhỏ đến lớn, chuyện này tự nhiên như người phải ăn cơm và ngủ vậy.

"Được rồi được rồi." Lão nhân cười nhìn tôn tử, thần tình vui mừng, chuyển đề tài nói:

"Đúng rồi, hôm nay ngươi tu luyện Thiên Xà Xạ Tức Công, miệng phun bạch khí đã có ngưng hình chi thể, đây là hình thức ban đầu của Thiên Xà Xạ Tức Công cảnh giới cao nhất 'Lưỡi Xán Hoa Sen', đạt tới tầng thứ này là bước vào tiên thiên chỉ cảnh. Đáng tiếc tại thời khắc mấu chốt, kim khí hướng đĩnh, hiển nhiên là phế kim chủ thịnh, ngũ hành mất cân đối, xem ra ngươi tại phế tôi luyện còn có chênh lệch a."

Tần Thứ trên mặt hối hận lại hiện ra, thờ dãi nói:

"Gia gia, là ta lỗ mẫn. Nhất thời tham tiến, thiếu chút nữa gây thành đại họa. Nếu không phải ngài trợ ta áp chế phế kim khí hướng đĩnh, sợ là ta hiện tại không chết cũng chỉ còn lại có nửa cái mạng."

Nghĩ đến chỗ hung hiểm lúc này, Tần Thứ vẫn còn có chút khiếp sợ.

Lão nhân nhướn mày hỏi: "Ngươi có hay không nghĩ tới, vì sao phế kim khí lại thoát ly khống chế của ngươi không?"

Tần Thứ gật đầu nói: "Bên trong ngũ tạng, phế chúc kim, chủ đau xót, ta tu luyện Thiên Xà Xạ Tức tới nay, đối với bốn tạng khí kia đều có thể hòa hợp tự nhiên, duy nhất phế kim khí kia thủy chung không thể hoàn toàn thấu triệt. Ta nghĩ, đây là do ta lĩnh ngộ cảm xúc đau xót này chưa đủ."

Lão nhân nhô ra một ngón sương khói, khen ngợi:

"Cũng được, ngươi có thể hiểu được tình huống chính mình là tốt rồi. Nhân thể ngũ tạng tinh khí là huyền diệu nhất, không chỉ có cùng ngũ hành hòa hợp, đồng thời cùng năm loại cảm xúc là Giận, Vui, Buồn, Đau xót, Sợ hãi, có liên quan. Không thể quán triệt lĩnh ngộ năm loại cảm xúc này, người luyện khí thường nói là do tâm tình trên có chỗ thiếu hụt, làm sao có thể đạt tới tiên thiên cảnh giới. Đương nhiên, ngươi có thể có phần tâm cảnh theo đuổi tiến tới, gia gia đã thật cao hứng, nhưng nhớ lấy không thể lỗ mẫn tham tiến, tu luyện cần làm đến nơi đến chốn, bước từng bước một."

Tần Thứ khiêm tốn: "Tiểu Thứ nhớ được, kỷ."

Lão nhân cười cười, thấy Tần Thứ chưa hết hối hận liền vỗ vỗ bờ vai của hấn thờ dãi:

"Nam tử hán đại trượng phu, không nên so đo nhất thời lợi hại, nên tới cuối cùng sẽ đến, nên có cuối cùng sẽ có. Lại nói tiếp, thật ra gia gia xin lỗi ngươi, từ nhỏ đến lớn, ngươi đều không có chơi đùa với bạn cùng lứa tuổi, luôn theo gia gia buồn tẻ tu hành, ngươi trong lòng sẽ không trách gia gia chứ?"

Tần Thứ vừa ngẩng đầu, gặp gia gia ánh mắt tràn đầy từ ái, mũi không khỏi đau xót, dùng sức lắc đầu nói:

"Gia gia, tiểu Thứ chưa từng có trách ngài. Cuộc sống tu hành tuy rằng buồn tẻ, nhưng là mỗi một lần đột phá, đều làm ta ném khoái hoạt không gì sánh kịp. Lúc rảnh, phong phú tàng thư trên giá sách cũng sẽ không làm ta cảm thấy nhàm chán. Nếu cho ta lựa chọn, ta tình nguyện cư trú tại đây thâm sơn bên trong phòng ốc sơ sài, không ra khỏi cửa cũng biết chuyện thiên hạ, nhân văn đã hạc, tiêu điều tự tại. Nếu bắt chước thiếu niên trong thôn, không học văn không nghề nghiệp, cả ngày bắt chim bắt ếch, vọc bùn, thật sự là quá ngấy thơ."

Lão nhân vui mừng gật gật đầu nói:

"Tuổi còn nhỏ đã có nhận biết như vậy, khó được khó được. Chẳng qua, những sách kia mặc dù có thể cho ngươi biết thế giới bên ngoài, chung quy cũng có chỗ cực hạn, tương lai nếu có cơ hội, vẫn nên đi ra bên ngoài một chút. Ngạn ngữ nói, Tiểu Ẩn ẩn nơi hoang dã, Trung Ẩn ẩn nơi thành thị, đọc vạn quyển sách sao bằng đi ngàn dặm đường."

Về mặt Tần Thứ không khỏi lộ vẻ chờ mong, tính tình dù sao vẫn còn nhỏ, mặc dù có thể nói ra nhân văn đã hạc tiêu điều tự tại, nhưng chung quy đối với thế giới bên ngoài vẫn tràn ngập tò mò.

Lão nhân thấy thế cười, khoát tay nói: "Trước không nói chuyện này, hôm nay lên núi săn bắn hái thuốc, lấy được một gốc nhân sâm mấy trăm năm, vừa lúc trợ giúp ngươi điều trị ngũ tạng khí. Một hồi liền chưng cách thủy đi."

"Nhân sâm mấy trăm năm? Kia chính là vật hiếm lạ a!" Tần Thứ hưng phấn nhìn bao tải ở góc tường. Loại nhân sâm mấy trăm năm là thứ cao cấp để cố bản bồi nguyên, đối với người luyện khí mà nói, có thật lớn phụ trợ lực, chỉ là quá mức hiếm lạ, không phải dễ dàng có .

Lão nhân gật gật đầu, bỗng nhiên kịch liệt ho khan vài tiếng, hai gò má có vẻ đỏ lên, trên mặt hơi ửng rù, liền nói: "Ăn cơm đi, trời không còn sớm, sớm đi ngủ."

Tần Thứ lo lắng thân thể gia gia, da đỏ tươi chính là dấu hiệu tâm hỏa tổn thương, là tật cũ trên người gia gia, hôm nay lan tới hai gò má, đã càng lúc càng nghiêm trọng.

"Gia gia, nhân sâm này ngài dùng đi, ngài hôm nay truyền chuyển tâm hỏa giúp ta áp chế phế kim hướng đỉnh, sợ là đã chạm đến tật cũ, vừa lúc có nhân sâm này giúp ngài thai dưỡng lại tạng khí."

Lão nhân xua tay nói: "Ta tuổi đã một bó to, tạng khí không cần tán đi đã là chuyện may mắn, còn nuôi dưỡng cái gì. Nhưng ngươi hiện tại trẻ tuổi, nếu là tổn hại tạng khí, về sau sẽ cùng gia gia giống nhau, cả đời dừng lại tại Hậu thiên cảnh giới, tuyệt đối không thể sơ xuất."

Tần Thứ do dự một lần, nói thêm: "Gia gia, nếu không về sau ngài đừng lên núi săn bắn nữa, chuyện này hãy để cho ta làm đi. Dù sao ta cũng nhàn rồi, lão nhân ngài cũng đã biết, ta lớn lên ở sơn thôn này, đối với núi rừng nơi đây, sớm đã quen thuộc. Ngài vừa lúc cần nhiều hơn thời gian để ở nhà tu dưỡng."

Lão nhân tự hỏi, rồi cười gật gật đầu nói:

"Khó được ngươi có này phần hiếu tâm, xem ra cũng nên cho ngươi một mình tới luyện, không trải qua mưa gió, lại có thể nào vỗ cánh bay cao. Được rồi, từ nay về sau, nhiệm vụ lên núi săn bắn hái thuốc liền giao cho ngươi làm. Chẳng qua ngươi kinh nghiệm còn thấp, tuy rằng thân cường thể kiện, nội khí cường thịnh, nhưng núi rừng bên trong hiểm sự khó liệu, có vài thứ ta còn phải cẩn thận nói với ngươi."

Tần Thứ vui vẻ nói: "Vừa ăn vừa nói đi, ta qua bếp mang đồ ăn nóng tới."

Lão nhân nhìn thấy bóng dáng Tần Thứ rời đi, bỗng nhiên ánh mắt buồn bã, lẩm bẩm: "Thiếu niên thiên tài, năm đó, ta cũng như thế a! Đáng tiếc, ai. . ."

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Vào Núi Hái Thuốc

Mùa đông vùng đông bắc, hừng đông vẫn còn tối. Nhiều ngôi sao còn tô điểm màn trời, Tần Thứ đã sớm rời khỏi giường, lấy ra đồng hồ của gia gia xem

"Bốn giờ."

Tần Thứ cười đem đồng hồ nhét vào lại túi áo của gia gia, theo thói quen, hán bình thường là 5 h rời giường, hôm nay sớm hơn nửa giờ. Cũng khó trách, từ lúc hôm qua gia gia đã đem trọng trách lên núi săn bắn hái thuốc giao cho hắn, liền một đêm hưng phấn khó ngủ.

"Tiểu Thứ, nôi súp trong bếp còn chút là chín, một lát uống rồi vào núi."

Lão nhân cũng đã tỉnh, ngồi xếp bằng tựa vào đầu giường đặt gần lò sưởi, phủ thêm áo khoác, nhặt cái râu, đánh lửa rít rồi nhả ra một ngụm khói. Hai gò má ửng đỏ trải qua một đêm nghỉ ngơi và hồi phục, thoáng biến mất một chút.

"Đã biết, gia gia."

Tần Thứ có chút hưng phấn gật đầu, trong nhà dự trữ dược liệu không đủ, hán tắm nước thuốc mặc dù có kỳ hiệu tắm bổ tạng khí trong cơ thể, nhưng cần sử dụng mấy trăm loại dược liệu quý, hơn nữa chỉ có thể lặp lại sử dụng khoảng 10 lần phải nấu mới. Cho nên phải liên tục vào núi hái thuốc, bổ sung dược liệu khuyết thiếu.

Rửa mặt xong, Tần Thứ liền ở trong phòng đứng trung bình tấn, đây là công khóa hán mỗi ngày sau khi rời giường phải làm. Chẳng qua hán đứng trung bình tấn không phải chỉ để củng cố hạ bản, mà là kết hợp phương thức thở nập, trong lúc một hô một hít, sưng mở toàn thân lỗ chân lông, dẫn đường ngũ tạng tinh khí trong cơ thể hình thành một vòng tuần hoàn.

Ôm quyền, trong lúc yên lặng thổ tức, Tần Thứ cảm giác được phế kim khí có chút cứng ngắc, không khỏi cười khổ một trận, thầm nghĩ: xem ra hôm qua mạnh mẽ đột phá Hậu thiên cảnh giới, quả nhiên là bị thương phế kim khí, cần cẩn thận điều trị một lần.

Sau khi ngũ tạng tinh khí tuần hoàn chín chín tám mười một chu thiên, liền đều tự quay về, Tần Thứ cũng đứng thẳng thân mình, cả người lỗ chân lông vừa thu lại, chậm rãi học ra một ngụm trọc khí.

"Gia gia, ta đi lấy súp."

Công khóa trung bình tấn điều tức đã làm xong, Tần Thứ hứng thú đẩy cửa ra đi vào phòng bếp. Chỉ chốc lát sau, liền thật cẩn thận mang một bát sành đựng súp nóng hơi hổi đến.

Đem bát sành đặt ở trên bàn, Tần Thứ quay đầu lại nói với gia gia đang tựa vào đầu giường đặt gần lò sưởi nhả khói: "Thơm quá, gia gia, cùng nhau uống đi."

Lão nhân khoát tay: "Ta chưa đói bụng, ngươi uống đi, hôm qua ngươi bị thương phế kim khí, dùng canh gà hầm nhân sâm này điều trị là không còn gì tốt hơn."

Tần Thứ gật đầu, ừng ực uống hai bát súp lớn, lại ăn một cái đùi gà và nửa thanh nhân sâm, bất giác một cỗ nhiệt lưu từ bụng hiện ra, giây lát liền chảy khắp toàn thân, rồi hương thơm dính đầu.

Tần Thứ không dám chậm trễ, liền ngồi xếp bằng trên ghế dài, đóng chặt hai mắt, ngũ khí hướng nguyên, yên lặng dẫn đường cỗ nguyên khí này làm dịu ngũ tạng tinh nguyên.

Nhân sâm mặc dù đại bổ nguyên khí, nhưng tính chất lại cực kỳ bá đạo, người thân cường thể kiện nếu là tùy tiện ăn, không cẩn thận sẽ dương hỏa quá vượng, bạo huyết mà chết.

Giống Tần Thứ này đem mấy trăm năm ăn trọn, so với người thường xem ra tuyệt đối là hành vi tự sát, nhưng đối với người luyện khí mà nói, cũng không tồn tại như vậy bất khoan, bởi vì bọn họ có thể dẫn đường cỗ nguyên khí đột nhiên bạo tăng này.

Ước chừng sau một giờ, Tần Thứ bỗng nhiên hét to một tiếng, một đám bạch khí miệng phụt ra, bắn ra hơn 1 mét trượng, cuối cùng vang lên một thanh âm mới dần tiêu tán.

Tựa vào đầu giường đặt gần lò sưởi trên, lão nhân một mực yên lặng mặc nhìn chăm chú vào hành động Tần Thứ, thấy hắn điều trị xong, hai mắt mở to, lại có tinh quang lưu động nhẹ nhàng, thật lâu mới dần bình ổn, không khỏi khen:

"Hảo, mắt tụ tinh nguyên tạng khí tràn đầy, xem ra miếng nhân sâm này không những có giúp ngươi có thể phục hồi phế kim khí như cũ mà còn làm ngũ khí trong cơ thể ngươi càng thêm củng cố cường thịnh."

Tần Thứ cũng là cực kỳ hưng phấn, nhảy xuống ghế, cảm nhận được phế kim khí trong cơ thể bị hao tổn đã khôi phục như lúc ban đầu, hơn nữa ngũ tạng khí quán đỉnh chặt chẽ, lưu động so với ngày xưa càng thêm thông thuận, không khỏi cười vui vẻ nói:

"Gia gia, không nghĩ tới miếng nhân sâm này công dụng cường đại như thế, nếu mỗi ngày đều có thể ăn mấy trăm năm, thậm chí hơn một ngàn năm nhân sâm, sợ là bằng vào nội khí tinh nguyên tràn đầy cũng sẽ mạnh mẽ kết đan đi sao."

Lão người ta xì một tiếng khinh miệt, mắng: "Ý nghĩ ngu ngốc! Kết đan nếu chỉ dựa vào nội khí tinh nguyên, làm sao phải cần khổ tu, chúng ta 2 người mỗi ngày lên núi tìm nhân sâm ăn như bánh ngô không phải được sao? Hơn nữa, những thiên tài địa bảo này mặc dù là chúng ta cũng đều không thể dung quá liều lượng, nếu không, không chỉ không có hiệu quả, nghiêm trọng hơn còn có thể làm cho nội khí mất cân đối, hơi thở hỗn loạn, tẩu hỏa nhập ma."

Tần Thứ bị gia gia giáo huấn có chút xấu hổ, gật gật đầu nói: "Tiểu Thứ có chút đắc ý vênh vao, về sau nhất định giới sửa chữa, khiêm tốn tu hành."

Lão nhân thấy bộ dáng Tần Thử, cảm giác trẻ nhỏ dễ dạy, gật gật đầu nói:

"Hiểu được lý lẽ là tốt rồi, chẳng qua nội khí tinh nguyên tràn đầy, đối với kết đan đích xác có tác dụng phụ trợ. Nhìn ngươi hôm nay trong mắt tự tình nguyên, nói vậy ngày sau lĩnh ngộ chỗ thiếu hụt tâm tình, đột phá tiên thiên cũng bất quá là chuyện trở bàn tay thôi."

Nói xong, lão nhân khoát tay đạo: "Tốt lắm, trời cũng sắp sáng. Dọn dẹp một chút rồi vào núi đi. Về sau mỗi tháng vào núi năm sáu lần, bổ sung dược liệu còn thiếu."

Tần Thử gật đầu, tâm tình vừa mới uể oải lại trở nên hưng phấn, tính trẻ con đối với ngoại giới luôn luôn rất mong chờ, nhưng là thâm sơn ngăn cách, phạm vi hành tẩu bất quá phạm vi cũng là vài trăm dặm, hôm nay được gia gia chấp thuận, hần độc thân chạy vào thâm sơn, đối với hần mà nói chuyện tốt lớn nhất.

Hành trang rất đơn giản, một thanh liệp đao, một kinh nỏ, một cái bao tải ngày hôm qua lão nhân mang tới. Trong bao tải chứa mũi tên, cùng với dây thừng, móc treo, lương khô, nôi, đá lửa, vài viên thuốc trị liệu xà độc, là tất cả vật phẩm hành tẩu núi rừng cần có.

Hết thấy chuẩn bị xong, Tần Thử có vẻ anh khí bừng bừng lưng thẳng tắp, quay đầu chào lão nhân: "Gia gia, ta đi."

"Đi đi, cẩn thận chút, nhớ kỷ quy cũ tối hôm qua ta đã nói cho ngươi, gặp chuyện không thể lỗ mãng. Chúng ta người luyện khí chủ tu nội khí, trước khi chưa đột phá tiên thiên, chẳng qua là thân cường thể kiện, so với thường nhân hơn một chút mà thôi."

Lão nhân liếc mắt nhìn Tần Thử, vừa hút vừa nói, cũng yên tâm tôn tử một mình vào núi, trong nhà ẩm quá thì đóa hoa kinh qua không nổi gió táp mưa sa, muốn tu hành, nhất định phải một mình đối mặt tôi luyện.

Tần Thử gật gật đầu, đẩy cửa đi ra ngoài.

Tuyết rơi rất lớn, kia bông tuyết không phải một đóa một đóa, mà là một đoàn một đoàn như dẹt sợi. Tần Thử không thể không đem mũ da cuốn lại để ngăn cản gió lạnh. Tuy rằng trong cơ thể hần có tạng khí tản bỏ không úy kỵ giá lạnh, nhưng gió lạnh sắc như đao khắc trên mặt cũng thực làm người khó chịu.

"Răng rắc!"

Cách người Tần Thử mấy thước, một gốc cây chừng hơn 500 tuổi bị tuyết động, làm gãy một cây nhánh cây.

Lúc này hần đã rời xa thôn trang, tiến nhập trung tâm, núi tên gì hần không biết, chỉ biết là đỉnh núi ở đây đều là từ Trường Bạch sơn mạch kéo về.

Tiến vào bụng núi, sự việc gì cũng có thể tùy thời phát sinh, không thể đoán trước nguy hiểm. Nhị lực thị lực của Tần Thử đều đề cao cảnh giới, suy nghĩ cũng khẩn trương vận chuyển tốc độ cao, luôn phải cẩn thận phân biệt địa hình chung quanh, hoặc là thông qua dấu vết để lại phán đoán nguy hiểm.

Dọc theo đường đi, Tần Thử thu hoạch không ít, bao tải đã chứa không ít dược liệu. Đối với lần đầu một mình vào núi như hần mà nói, hôm nay coi như là thuận lợi.

Bỗng dưng!

Tần Thử dừng bước, ánh mắt dò xét chung quanh, lỗ tai trong vành nón bị gió núi thổi phồng phòng không chừng cẩn thận lắng nghe động tĩnh chung quanh.

Một trận gió núi mang đến tiếng người nói mơ hồ.

"Này hoang sơn dã lĩnh, sao có người lưu lại? Không phải là người trong thôn nhân rồi không có việc gì vào núi săn thú chứ?"

Tần Thử vành tai cẩn thận nghe ngóng, xác nhận không có sai, phân rõ phương hướng bước đi đến bên trái. Trong núi gặp nhau, cho dù không cần kết bạn cũng nên chào hỏi chút.

Đi được hơn trăm thước, tiếng người nói ồn ào càng ngày càng rõ ràng, Tần Thử cước bộ chậm lại. Nhữu mây thầm nghĩ: "Kỳ quái, giống như không ít người, hơn nữa nghe giọng nói cũng không giống người ở núi này. Hôm nay là ngày băng thiên tuyết địa, vì sao lại đến chỗ thâm sơn hoang vắng này?"

Tần Thử nhớ kỹ gia gia trước khi đi đã dặn dò, không khỏi âm thầm kinh hãi.

Rón ra rón rén chậm rãi đi tới, dựa vào rậm rạp bụi cây cùng cây cối trắng kiện che chắn, Tần Thử dưới tình huống không kinh động những người phía trước, từ từ tiếp cận, tìm một chỗ bí ẩn ẩn thân nhìn xem. Tiểu thú trong ngực hần (éc éc ở đâu ra vậy?) cũng như cảm giác được gì, vẫn nằm yên không nhúc nhích ở bên cạnh, không có bại lộ mục tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Lai Giả Bất Thiện

Phía trước là một mảnh đất tương đối trống trải, có mười hai người đứng hoặc ngồi. Tần Thử im lặng quan sát, từ cách ăn mặc của bọn họ liền phân biệt được, những người này không phải là người ở đây. Hẳn dù chưa ra khỏi núi, nhưng biết cũng không ít, điển tịch trên giá sách ở trong nhà cũng giúp hắn hiểu được rất nhiều thứ.

"Súng!"

Tần Thử ánh mắt híp mắt thành đường cong, nhóm người này có mang theo súng ống dài ngắn, tim hắn đột nhiên nhảy lên, theo bản năng điều chỉnh thân thể trốn bí mật hơn một chút.

Súng, loại vũ khí nóng hiện đại hoá này Tần Thử dù chưa chính mắt gặp qua, nhưng trên sách có miêu tả cùng gia gia kể lại, đều đem nó thành lợi khí giết người, ít nhất kinh nỏ trên tay hắn và liệp đao trên lưng không có khả năng bằng được.

Hí mắt cẩn thận quan sát, Tần Thử lại phát hiện 12 người này có thể chia làm 3 nhóm.

8 người ngồi dưới đất bên trái đại hán tướng mạo hung thần là một nhóm, bên phải ba người nam tử đứng thẳng nói chuyện với nhau rõ ràng lại là một nhóm, cuối cùng, còn lại nữ nhân duy nhất phía trước cách vị trí Tần Thử ngồi không xa, tuy rằng chỉ có thể chứng kiến bóng dáng, nhưng Tần Thử có thể cảm giác rõ ràng nữ nhân này cùng hai nhóm kia không phải là một lộ nhân mã.

"Buru ca, người nói địa phương quỷ quái này, lạnh đến nổi mũi cũng muốn đông lại, chúng ta không đi ôm đàn bà trong chăn ấm, chạy đến địa phương chim không đẻ trứng này để làm gì?"

Nói chuyện là một tên chột mắt, lai không mang miếng che, hốc mắt tối om lộ ra ngoài làm tăng thêm vài phần sát khí. Một vết đao dọc theo mi tâm thẳng xuống, từ mi mắt xẹt qua đến gò má. Xem ra mắt hắn mù là do một đao này làm ra.

"Buru ca" trong miệng hắn chính là đại hán có vẻ là người cầm đầu nhóm 8 người, người này tóc ngắn, mặt chữ điền, mày cao mũi tẹt, nhìn qua dung mạo rất bình thường nhưng lại có thể gây cho người khác cảm giác của một loại độc xà mãnh thú.

Buru ca mở miệng, ngữ điệu nhàn nhạt: "Vậy hiện tại người có thể trở về, không ai cản người."

Tuy rằng chỉ là một câu bình thường, lại làm tên chột giật mình, vội vàng cười nói: "Ta cũng chỉ làm bữa thôi, chúng ta huynh đệ đồng sinh cộng tử, chỗ nào không đồng nhất đâu? Trừ phi con mắt này của ta cũng tiêu, bằng không vĩnh viễn đi theo Buru ca, đi theo huynh đệ chúng ta."

Một hán tử có cái mũi như hèm rượu mở miệng cười nói: "Từ Hạp, người nếu muốn đàn bà, không phải có một người đó thôi. Nhìn tươi ngon mọng nước, ta thấy qua nhiều nữ nhân, còn không có hương vị như vậy đâu."

Độc nhãn mẫn:

"Lão tử cũng muốn, nhưng con bé kia không phải rất trọng yếu không cho chúng ta chạm vào sao?"

Nói xong, chặc lưỡi, hường nữ nhân nhìn thoáng qua, mê đắm cười nói: "Đừng nói, lão tử thật đúng là muốn làm nàng một phát. Buru ca, chờ chuyện này xong, con bé này có thể hưởng dụng chứ."

Buru ca hoàn toàn không để ý tới hắn, bỗng nhiên lỏ tai giật giật, hường phương hướng Tần Thử ẩn thân nhìn thoáng qua, lại nghi hoặc mặt nhăn nhu mày, cũng không có phát hiện cái gì.

Lúc này, ba nam tử đứng thẳng bên phải, đi tới một người. Người này vóc dáng không cao, mang theo một bộ kính đen, làm người chú ý nhất chính là bên hông đeo một thanh võ sĩ đao. Hắn nói Hán ngữ 1 cách không rõ ràng, vênh vác tự đắc: "Nghỉ ngơi xong rồi, Sơn Bản tiên sinh nói chúng ta nên tiếp tục đi."

Nói xong, hừ nhẹ một tiếng, một chút cũng không khách khí xoay người rời đi. Giống như nhìn vài người này thêm 1 chút thì sẽ làm dơ mắt của hắn vậy.

"Xxx, này tiểu quý tử, thái độ cái gì, nếu làm lão tử trong lòng không thoải mái, coi chừng ta hành hung." Độc nhãn hùng hùng hổ hổ đứng lên, mấy đại hán khác cũng đều đứng lên.

Buru ca khoát tay, nói: "Đừng ồn ào, bọn họ là cổ chủ, chúng ta tiếp nhiệm vụ phải thay người làm việc, không có oán giận."

Đại hán mũi hèm rượu nhay nhay cái mũi to đỏ bừng vì lạnh nói: "Buru ca, người đoán xem ba thằng nhóc này thật ra muốn tìm cái gì tại ngọn núi này? Xem bọn hắn đang cầm một cuốn da dê, không phải là tìm bảo tàng chứ? Nếu thật sự là như vậy, chúng ta đem bọn họ ba người làm thịt, thế nào?"

Buru ca trong mắt hiện lên một đạo hàn mang, nhìn tên có mũi như hèm rượu không nói một lời hướng phía trước đi tới.

Bổng dung!

Trong cây cối, một đạo hắc mang bay ra, tốc độ cực nhanh, Buru ca nhanh chóng quay người lại, chỉ bắt được cái bóng, trong chớp mắt liền không có tung tích.

"Buru ca, làm sao vậy?" Độc nhãn nhích lại gần, những đại hán khác cũng đi tới, bọn họ phản ứng chậm chút, cũng không có nhận thấy được biến hóa vừa rồi.

Cùng lúc đó, Tần Thử cũng phát hiện được một đám hắc mang, hắn có thị lực kinh người, lại thêm đám hắc mang là từ bên người hắn cách đó không xa xẹt qua, làm hắn thấy đại khái bộ dáng.

"Nhân mã?" Linh vật trong truyền thuyết?

Tần Thử liều mạng đè nén tâm tình kích động xuống, nhưng là hắn vừa mới trong nháy mắt kích động đã làm hắn hiện lộ ra một tia dấu vết.

Buru ca mảy mảy động, ánh mắt như điện bắn về phía phương hướng Tần Thử ẩn nấp. Ngay sau đó, súng trong tay giờ lên quát: "Đi ra."

Tần Thử ánh mắt co lại, biết có trốn cũng không có ý nghĩa gì, liền từ lùm cây trong đứng lên.

Tám đại hán nhất tề nhanh chóng vây quanh hắn.

Nữ nhân đang ngồi thấy được dị động, cũng xoay người lại, kinh ngạc đánh giá khách không mời mà đến là Tần Thử, nhìn kĩ chẳng qua là một thiếu niên son đã, trên mi lại lộ ra một chút buồn bã.

"Hắc, nguyên lai là một tiểu vương bát đần." Độc nhãn tự động cất súng, nghe răng trợn mắt cười.

Buru ca thì nhíu mày, lúc này hắn phát hiện lùm cây bên này có chút dị động, hiện tại thấy kinh nỏ trong tay thiếu niên đang cầm, nếu là hồi nãy bắn bọn hắn, vậy có thể có vấn đề. Quơ tay, buru ca nói với tên có mũi như hèm rượu nói: "Đem kinh nỏ trên tay hắn gỡ xuống, còn thanh liệp đao trên lưng cũng vậy."

Mũi hèm rượu gạt đầu, cầm súng đi qua, nhìn Tần Thử dò xét, nhu cái mũi đỏ cười: "Oa nhi này lớn lên rất đẹp trai đây."

Nói xong, liền duỗi tay trên mặt Tần Thử định sờ 1 cái, ánh mắt Tần Thử quang mang chột lóe, đầu né qua, kinh nỏ trong tay kê trước mũi y, nhìn y hàm hàm. Hắn còn chưa đạt tới tiên thiên cảnh giới, nội khí không thể lý thể đã thương người, mà hắn ngoại trừ luyện khí, cũng không thông hiểu công phu đánh nhau, nếu không đã sớm xuất thủ.

"Ai da, còn dám né sao." mũi hèm rượu dậm tà hừ một tiếng, tay to liền quạt tới trên mặt Tần Thử, đúng lúc này, Buru ca quát lên: "Làm gì đó? Bảo người lấy kinh nỏ cùng liệp đao, người nghe không rõ sao?"

Mũi hèm rượu nghe vậy, trừng mắt nhìn Tần Thử, rất không tình nguyện thu hồi bàn tay, nhắc tay muốn lấy đi kinh nỏ và liệp đao của Tần Thử. Tần Thử thân mình nghiêng một cái né tránh được, ánh mắt nhìn Buru ca, hắn có vẻ là người cầm đầu của 8 đại hán này, mở miệng nói: "Các người là ai?"

"Hả, tiểu tử ngươi rất bướng bỉnh. Nghe lời lão tử, nếu chọc lão tử phiền lòng, đầu của ngươi sẽ nát như quả dưa, tin không?" Mũi hèm rượu thấy Tần Thử hoàn toàn không để hắn vào mắt, đưa tay nâng nâng súng, nghe răng cười đe dọa.

Buru ca đi tới, đẩy mũi hèm rượu ra, nhìn Tần Thử mặt không chút thay đổi nói: "Ngươi là thôn dân trong núi này sao?"

Tần Thử gạt đầu, híp mắt không e dè ánh mắt sát khí nội liễm của Buru ca.

Buru ca khề gạt đầu, bỗng nhiên cười: "Có ý tứ, thường nói nghe con mới sinh không sợ hổ, hôm nay xem như kiến thức một phen."

Chẳng qua này Buru ca tính tình quái dị, trở mặt so với giờ sách còn nhanh hơn, có lẽ là do thấy ánh mắt thiếu niên trước mắt này làm trong lòng hắn rất không thoải mái, vừa dứt lời đã ra chân đá mạnh vào bụng Tần Thử, làm nữ nhân cách đó không xa kêu lên sợ hãi, xoay người nói với ba gã nam tử đang nhìn tình huống bên này, không biết nói cái gì.

Sắc mặt Tần Thử căng thẳng, hắn tuy rằng bởi vì tu tập Luyện Khí Thuật thân cường thể tráng, nhưng dù sao chỉ hơn thường nhân một chút mà thôi. Đây Buru ca hiển nhiên là đã luyện qua thuật đánh nhau, ra chân tàn nhẫn lại nhanh, căn bản không kịp trốn tránh, bụng đã trúng một kích thật mạnh, bay ra ngoài, lao thẳng vào một gốc thông già mới dừng lại, sắc mặt đã trắng bệch.

Một cổ đau đớn kịch liệt từ bụng cùng phía sau lưng bốc lên, Tần Thử mảy mảy mặt nhăn nhó, nhưng chưa rên tiếng nào. Chẳng qua cổ đau đớn này cũng không có kéo dài bao lâu, trong cơ thể hắn ngũ khí đã tự động tuần hoàn một vòng, cảm giác đau đớn đã biến mất vô tung.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Bảo Khố Quân Nhật Lưu Lại

Đứng dậy, Tần Thử xiết chặt kinh nỏ trong tay, trong mắt dấy lên cảm giận ngút trời, hẳn tuy rằng hẳn sợ sủng ống trong tay đối phương, nhưng không có nghĩa là có thể tùy tiện chịu nhục. Tay để trên nỏ, năm mũi tên nhọn bằng xương thú liền bắn về phía Bưu ca.

Bưu ca không hề là người đứng đầu nhóm 8 người, quả nhiên là có chút bồn sự, trong nháy mắt Tần Thử vừa nâng cánh tay lên đã nhanh chóng tránh ra, nhưng ba đại hán phía sau hắn đều bị cốt tiễn bắn trúng thân thể, máu chảy ròng ròng, trong đó còn có tên mũi hèm rượu.

"Mẹ nó, chán sống sao?" Mũi hèm rượu phản ứng nhanh nhất, nâng súng lên chuẩn bị bóp cò.

Đúng lúc này, nữ nhân kia dẫn ba nam tử đã tới, thấy vậy hét lên một tiếng nói: "Không được nổ súng, Son Bản tiên sinh cần đứa nhỏ này trợ giúp."

Bưu ca chột vật đứng thẳng thân mình, trên mặt sát khí dày đặc, xua tay bảo người phía sau không cần nổ súng, lúc này mới như độc xà nhìn chằm chằm Tần Thử, hừ lạnh một tiếng.

Tần Thử việc cần làm thì phải làm, không thể để ai miệt thị mình, đồng thời tìm kiếm công sự có thể tránh đạn, cốt tiễn trên kinh nỏ đã phóng ra xong rồi. Tuy rằng trong bao tải còn có một bó tên, nhưng đối phương hiển nhiên sẽ không cho hắn thời gian lắp tên trở lại.

Cục diện giằng co của song phương bị đánh vỡ bởi nữ nhân dẫn ba gã nam tử đến, nữ nhân che ở trước người Tần Thử, sợ mấy hán tử cùng hung cực ác kia có thể nổ súng, nâng khăn trương nhìn Tần Thử nói:

"Tiểu tử ngươi sao xúc động như vậy, những tên này đều là loại liều mạng, bọn họ thật sự sẽ giết ngươi."

Tần Thử cảm giác được nữ nhân này thiện ý, gật đầu xem như đáp lại. Ánh mắt xẹt qua thân thể của nàng, phát hiện ra nữ nhân này thật xinh đẹp, khuôn mặt trái xoan, lông mi lá liễu, ánh mắt bởi vì khăn trương mở rất lớn, lông mày nhỏ nhỏ làm thành một độ cong duyên dáng, cái miệng nhỏ hình thoi thỉnh thoảng đóng mở. Làn da cũng không thô ráp giống nữ nhân trong thôn, mà là rất trơn bóng, gió núi thổi qua thêm ửng hồng.

Ba gã nam tử cũng đi tới, tên mang kính đen và đeo võ sĩ đao dò xét nhìn Tần Thử, bữu môi nói với nữ nhân: "Ngươi nói hắn hữu dụng, hắn có tác dụng gì?"

Nữ nhân quay đầu nói: "Hắn là đứa nhỏ sinh trưởng ở địa phương này, đối với địa hình trong này rất quen thuộc, có hắn trợ giúp, các ngươi có thể mau chóng tìm được cái các ngươi muốn."

Nam nhân đó nghe xong quay đầu đối mặt hai người khác huyền thuyên nói, cuối cùng trung niên nhân nhỏ người ở giữa gật đầu, liền quay đầu nói: "Son Bản tiên sinh đáp ứng lưu lại đứa nhỏ này dò đường cho chúng ta, nhưng vì an toàn..., trên người hắn không thể có vũ khí cùng vật phẩm nguy hiểm."

Nữ nhân gật đầu, nói với Tần Thử: "Đem cung nỏ và đao của ngươi giao cho bọn hắn được chứ?"

Tần Thử nhú mày, hỏi: "Bọn họ là ai?" Nói xong, liếc mắt nhìn ba tên nam tử thần tình ngạo khí, nhớ tới trong sách có ghi lại, cùng người trong thôn kể lại, nhẹ giọng nói: "Ba tên này là người Nhật Bản?"

Nữ nhân gật đầu, thờ dài nhẹ giọng nói: "Nghe tỷ tỷ nói, đem mọi thứ giao cho bọn họ, nếu không bọn họ sẽ làm ngươi bị thương."

Ánh mắt Tần Thử xẹt qua súng ống trong tay mấy đại hán, rốt cục gật đầu, đem liệp đao trên lưng gỡ xuống, lại đưa kinh nỏ trên tay qua.

"Còn có bao tải trên lưng hắn." Bưu ca chỉ tay.

Tần Thử nhìn hắn một cái, cười bao tải xuống.

Toàn thân trang bị đều giao cho đối phương, Tần Thử giờ một thân sạch sẽ.

Trung niên nhân nhỏ bé kia không biết nói gì đó, quay đầu hướng đi vào trong rừng, tên nam tử đeo kính liền nói: "Son Bản tiên sinh nói, có thể mở đường."

Bưu ca lạnh lùng liếc mắt nhìn Tần Thử, vẫy tay nói: "Đi." Tám đại hán cầm súng, giục Tần Thử cùng nữ nhân đi tới.

Nữ nhân nắm chặt tay Tần Thử, trong lòng bàn tay lạnh ngắt, mi tâm đầy vẻ ưu tư.

"Đại tỷ." Đi một lát, Tần Thử rốt cục nhìn không được nói chuyện.

Nữ nhân nghe vậy cảm thấy vui vui, chu miệng nói: "Ta già như vậy sao? gọi ta là đại tỷ?"

Tần Thử nháy mắt, đương nhiên nói: "Trong thôn đều kêu như vậy."

Nữ nhân cười khanh khách : "Ta tên là Đường Vũ Phi, ngươi kêu Đường tử đi, nếu không thì Phi tử cũng được, tóm lại đừng gọi ta là đại tử, khó nghe chết đi được. Đúng rồi, ngươi tên gì?"

Tần Thứ thực không đề ý vấn đề này, nói ra tên của mình, ánh mắt nhìn những người đang đi theo, hỏi: "Bọn họ là ai, ngày băng thiên tuyết địa như thế này đến nơi hoang sơn dã lĩnh muốn làm gì?"

Đường Vũ Phi nghe vậy, thở dài một hơi nói: "Bọn họ cũng không là người tốt gì, ta cũng bị bọn họ cưỡng bức tới đây. Không nghĩ tới nửa đường lại đem ngươi lôi vào, ngươi chớ có trách ta. Lúc ấy ta sợ bọn họ có thể đương trường giết ngươi, bọn họ đều là những tên giết người không chớp mắt bỏ."

Nói xong Đường Vũ Phi nhìn ba nam tử trước mặt, bảo: "Ba tên kia đều là người Nhật Bản, đầu lĩnh là tên nhỏ người đến từ Sơn Bản gia tộc, tên là Sơn Bản Thái Nhất Lang, 2 tên còn lại thì tên mang kính đen nói Hán ngữ là Tinh Hạ Nguyên, tên kia là Thượng Dã Trực Thụ, hai người này là tay sai của Sơn Bản gia tộc. Sơn Bản gia tộc chiếm được bản đồ của bảo khố mà năm đó quân Nhật sau khi thất bại đã lưu lại, trong bảo khố có rất nhiều tài vật. Lần này chính là tới tìm địa điểm giấu bảo khố."

Nói xong liền nhìn Tần Thứ cười khỏ: "Nói mấy cái này với ngươi, ngươi chắc không hiểu đâu."

Đường Vũ Phi cho rằng, thiếu niên này ở tại thâm sơn, tất nhiên sẽ không biết nhiều lắm.

Tần Thứ lắc đầu, lịch sử cận đại hắn nghiên cứu không ít, đối với việc quân Nhật xâm lược, đặc biệt một đoạn thời gian đóng quân tại đông bắc, hắn tự nhiên sẽ không lạ lắm, người thế hệ trước trong thôn cũng thường xuyên kể về nợ máu năm đó. Hắn nhún mày: "Nói như vậy, nếu là bọn hắn lấy được rồi, sợ là giết người diệt khẩu sao?"

Đường Vũ Phi sắc mặt thất vọng, có chút kinh ngạc nhìn Tần Thứ, thiếu niên trong núi này tuổi tác không lớn, lại hiểu biết như vậy, âm thầm cười khỏ nói: "Có lẽ vậy."

Lúc này, đội ngũ bỗng nhiên ngừng lại, Tinh Hạ Nguyên đi tới nói với Tần Thứ và Đường Vũ Phi : "Hai người các ngươi đến đây, Sơn Bản tiên sinh có việc muốn hỏi."

Đường Vũ Phi cầm tay Tần Thứ, đi theo Tinh Hạ Nguyên.

Sơn Bản Thái Nhất Lang đang cầm một tờ giấy da dê nhìn đến nhập thần, thấy hai người đi tới, liền hướng Tinh Hạ Nguyên bảo một tiếng, đem cuốn da dê đưa cho hắn.

Thái độ của Tinh Hạ Nguyên đối với hắn thật cung kính, tiếp nhận cuốn da dê, rồi quay lại hung hăng nhìn Tần Thứ cùng Đường Vũ Phi nói: "Sơn Bản tiên sinh muốn hỏi các ngươi một chút, trên cuốn da dê này có ghi lại địa hình, các ngươi có thể nhìn ra chỗ nào hay không? Đặc biệt là tiểu tử này, một khi đã là người sinh trưởng ở đây, chắc có chút quen thuộc chứ?"

Đường Vũ Phi biết rơi xuống bước này, chỉ có thể hành sự theo hoàn cảnh, tuy rằng nàng không muốn thay mấy người Nhật Bản này làm việc, nhưng là dưới tình huống sinh mệnh bị uy hiếp, nàng cũng chỉ có thể giả vờ tiếp nhận cuốn da dê nhìn nhìn.

Đường Vũ Phi là nghiên cứu sinh khảo cổ chuyên nghiệp, kế thừa học vấn của khảo cổ đại sư nổi tiếng, sau khi tốt nghiệp đã tham dự nhiều hạng mục khảo cổ trọng đại, thực có vài chiêu khảo cổ độc môn. Lúc này đây, bị Sơn Bản gia tộc vận dụng vũ lực bắt giữ đến, tương trợ bọn họ khai quật địa điểm giấu bảo.

Đường Vũ Phi nhìn bản đồ, lúc đi nàng cũng có quan sát địa hình phụ cận, nhưng những điểm đánh dấu trên bản đồ nàng lại không rõ ràng, đương nhiên, mặc dù biết rõ ràng nàng cũng sẽ không nói. Chỉ cần kéo dài thời gian, sinh mệnh của nàng còn có nhất thời bảo đảm, có thể có cơ hội thoát hiểm nhiều hơn. Hơn nữa, nàng cũng không muốn bảo tàng ở trong nước lại rơi vào trong tay người Nhật.

Lắc đầu, nhìn Tinh Hạ Nguyên nói: "Ta nhìn không ra cái gì?"

Tinh Hạ Nguyên không kiên nhẫn chỉ Tần Thứ nói: "Đề hắn nhìn xem."

Tần Thứ tiếp nhận cuốn da dê Đường Vũ Phi đưa qua, nhìn vài lần, bỗng nhiên mắt sáng rực lên, hắn theo gia gia vào núi mấy lần, lại lớn lên trong núi, phụ cận địa hình rất quen thuộc. Nhìn vài lần, liền phát giác địa hình miêu tả trên cuốn da dê nhìn rất quen mắt.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Huyệt Động Trên Vách Núi

Về mặt Tần Thứ không lọt khỏi ánh mắt của Sơn Bản Thái Nhất Lang đang đứng bên cạnh, hắn vui mừng đẩy Tinh Hạ Nguyên ra đi tới huyền thuyên nói

một trận. Tỉnh Hạ Nguyên vội vàng phiên dịch: "Son Bản tiên sinh hỏi người có phải là nhìn ra được cái gì?"

Tần Thứ nghe vậy nhàn nhạt lắc đầu, đem cuốn da dê trả lại: "Ta không nhìn ra cái gì."

"Dát."

Son Bản Thái Nhất Lang giận quát lên một tiếng, một tay bắt Đường Vũ Phi, vẻ mặt uy hiếp nhìn Tần Thứ nói liên tiếp. Tỉnh Hạ Nguyên liền phiên dịch: "Son Bản tiên sinh đã tức giận, còn tuổi nhỏ mà rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, nếu không nói ra những gì người biết, chúng ta trước hết giết nữ nhân này sau đó giết người!"

Động tĩnh bên này đã hấp dẫn đám đại hán chú ý, Bru ca và mũi hèm rượu đều cười lạnh nhìn Tần Thứ.

Tần Thứ cảm tức nhìn Son Bản Thái Nhất Lang, lại nhìn Đường Vũ Phi trong tay hắn, rốt cục gật đầu nói: "Buông nàng ra, ta có thể nói cho các người một vài thứ."

Tỉnh Hạ Nguyên đem nguyên lời dịch lại, Son Bản Thái Nhất Lang nhất thời hưng phấn buông Đường Vũ Phi ra, cấp bách truy vấn Tần Thứ. Tần Thứ liền đem địa hình mình nhìn ra chỉ cho hắn, Son Bản Thái Nhất Lang như lấy được chí bảo, vội vàng lôi Tỉnh Hạ Nguyên cùng tên vẻ mặt lạnh như băng này giờ không nói lời nào là Thượng Dã Trực Thụ đến, khe khẽ thì thầm thương lượng.

"Hắn không làm người bị thương chứ." Tần Thứ xoa tóc Đường Vũ Phi.

Đường Vũ Phi bắt đầu dĩ cười nói: "Người ta là dao thót, ta là cá thịt. Nếu đổi thời gian và địa điểm, như tên Son Bản kia, đến một người bôn cô nương đánh một người."

Tiếp theo, lại giận dữ nói: "Chẳng qua người hiện tại chỉ điểm cho bọn hắn, sợ là bọn hắn không mất bao lâu thời gian sẽ tìm được địa điểm giấu bảo khố, tánh mạng chúng ta càng ngày càng nguy hiểm a."

Tần Thứ lắc đầu nói: "Điểm này ta đã nghĩ qua, người xem 8 người bên kia đi. Trong mắt bọn họ đều mang theo tham lam, tàn nhẫn, hơn nữa cùng ba tên Nhật Bản này cũng không phải một nhóm. Theo người, nếu phát hiện bảo tàng, bọn họ có thể không động tâm sao?"

Đôi mắt đẹp của Đường Vũ Phi sáng ngời, nhìn nhìn tám người kia, vui vẻ nói: "Ý của người là, giúp bọn hắn tìm được bảo tàng, rồi để bọn họ tự giết lẫn nhau."

Tần Thứ gật đầu.

"Nhưng nếu loại tình huống này không phát sinh thì sao?"

Tần Thứ cười cười không nói nữa.

Đường Vũ Phi hứng thú nhìn Tần Thứ, thiếu niên son đã này thành thực không phù hợp với tuổi, rất cơ trí và bình tĩnh.

Có Tần Thứ chỉ điểm, cả đội ngũ lúc đi lúc dừng, không ngừng biến hóa phương hướng và kiểm tra kỹ hoàn cảnh chung quanh.

Một ngày sau, Son Bản Thái Nhất Lang thập phần cao hứng, bởi vì vị trí hiện tại của họ tựa như càng ngày càng gần địa điểm đánh dấu trên bảo đồ.

Ban đêm, mọi người dựng lều trại, đốt đồng lửa, ăn những món ăn thôn quê sẵn bắt được ở chung quanh và lương khô.

Tần Thứ không cùng những người đó ăn chung, một mình ngồi bên đồng lửa, bao tải đã lấy trở về, nhưng mũi tên vân vân đã bị lấy đi rồi. Dem lương khô cùng nước trong bao tải lấy ra, nhìn Đường Vũ Phi nói: "Người đói không?"

Đường Vũ Phi làm ra một động tác ôm bụng đáng yêu nói: "Đương nhiên,, mấy ngày nay đều là theo chân bọn họ cùng ăn cùng ở, chết ta mất. Cũng may hiện tại có người, lòng ta thấy thoải mái hơn. Oa, thịt này chế biến cũng được a, cho ta nếm chút."

Tần Thứ đưa cho nàng một khối, chính mình thì cầm một khối.

Đường Vũ Phi sức ăn không nhiều, ăn một miếng thịt thì đã no rồi. Từ trên người lấy một bình nước màu sắc rực rỡ uống vài ngụm, quay đầu lại thấy sắc mặt Tần Thứ hiện vẻ ưu tư, liền trấn an:

"Đừng quá lo lắng, bọn họ muốn tìm được địa điểm giấu bảo khố, tối thiểu cũng phải cần thời gian vài ngày, chúng ta tùy thời có thể nghĩ biện pháp chạy trốn. Nếu không, theo như người nói, bọn hắn tự giết lẫn nhau, chúng ta có thể nhân cơ hội lợi dụng sơ hở trốn đi."

Tần Thứ lắc đầu, thở dài một hơi nói: "Ta không phải lo lắng cái này."

"Vậy người là?"

"Trời đã tối, ta sợ gia gia thấy ta không trở về, sẽ lo lắng, tìm vào núi."

Đường Vũ Phi sắc mặt buồn bã: "Ta bị bọn họ bắt giữ đã mấy ngày, người trong nhà chắc đều đã biết, ta nghĩ bọn họ hiện tại nhất định rất lo lắng."

Âm thanh huyết sáo truyền đến, Tần Thứ cùng Đường Vũ Phi quay đầu lại thấy đám đại hán đang ôm bầu rượu trắng uống khá sôi nổi, tên độc nhãn không biết là do uống quá nhiều rượu không mà thú tính nổi lên, vừa huyết sáo vừa hướng Đường Vũ Phi hô: "Ha ha, con quý nhỏ, buổi tối ngủ một mình không tịch mịch à? Muốn ca ca giúp ngươi ấm áp hay không, trên mặt ca ca có một con mắt, phía dưới cũng là một con mắt, cao thấp đều là độc nhãn, chắc chắn sẽ làm ngươi vừa lòng ." (thằng này nói tục hay quá)

Độc nhãn vừa nói xong, một đám hán tử lớn tiếng cười vang.

Đường Vũ Phi mặt đỏ lên, xoay lại ... Bỏ đi, coi như không nghe không thấy.

Tần Thứ nhìn độc nhãn, nói với Đường Vũ Phi: "Ngươi quay về lều trại đi ."

Đường Vũ Phi gật đầu, lại hỏi: "Vậy buổi tối ngươi ngủ chỗ nào?"

Tần Thứ là nửa đường gia nhập, cho nên trong đội ngũ cũng không có lều trại cho hắn.

Tần Thứ lắc đầu nói: "Ta buổi tối không ngủ, nhân tiện ngồi đây, gần lều trại của ngươi, vừa lúc để ý giúp ngươi. Ta sợ rằng tên chột mắt đối với ngươi có chút ham muốn."

Nghe được từ ham muốn này, Đường Vũ Phi sắc mặt đỏ lên, giận nhìn hắn nói: "Tuổi nhỏ, không tốt." Nói xong, liền chui vào lều.

Tần Thứ cũng không liếc nhìn nàng một cái, ngẩng đầu, nhìn trăng sáng sao thưa trên bầu trời đêm, thở dài: "Gia gia nhất định vào núi tìm ta, hy vọng không xảy ra chuyện gì thì thật là tốt."

Quay đầu nhìn đám hán tử, phát hiện Bru ca và tên Nhật Bản Thượng Dã Trực Thụ đều như có như không giám thị mình, không khỏi âm thầm thở dài.

Gặp được chuyện thế này, dưới hoàn cảnh như vậy, Tần Thứ cũng không có khả năng luyện công, chỉ có thể ngồi ở bên cạnh đồng lửa âm thầm điều tức nội khí. Thuận tiện cũng tự hỏi kế tiếp nên làm như thế nào.

Một đêm trôi qua, không có chuyện gì phát sinh. Lúc Đường Vũ Phi từ trong lều trại đi ra, nét mặt toả sáng, tối hôm qua chính là lần đầu tiên nàng an giấc trong mấy ngày này, nơi phát ra an tâm tất nhiên là Tần Thứ.

Liên tiếp qua hai ngày, rốt cục vào buổi chiều ngày thứ ba, đoàn người Tần Thứ đi tới một vách núi, theo bảo đồ đánh dấu thì bảo khố giấu trên sườn của vách đá này.

Sơn Bản Thái Nhất Lang ba người thăm dò ở vách núi từ trên xuống dưới, chỉ chốc lát sau, Sơn Bản Thái Nhất Lang phát ra một tiếng hét hưng phấn, bô bô chỉ vào một phương hướng không biết nói cái gì đó. Tinh Hạ Nguyên liền đi tới, nói với mọi người: "Phát hiện địa điểm, Sơn Bản tiên sinh nói, cần chuẩn bị công cụ leo xuống."

Bru ca ném tàn thuốc trong miệng xuống, vẫy tay gọi độc nhãn, độc nhãn hiểu ý liền lấy túi vải trên người một đại hán khác, từ bên trong lấy ra 1 sợi dây thừng chuyên dụng. Rất thuận thực tìm kiếm một gốc cây to làm điểm chịu lực, thử thử thấy khá vững chắc liền thả dây thừng xuống vách núi.

Tinh Hạ Nguyên bỗng nhiên hướng Tần Thứ cùng Đường Vũ Phi vẫy tay nói: "Hai người các ngươi tới đây."

Đường Vũ Phi lờn nhệ tay Tần Thứ, hai người đi tới.

"Thấy khúc cây khô bên cạnh sơn động kia không? Ngươi, đi xuống." Tinh Hạ Nguyên chỉ một sơn động cách mấy chục thước phía dưới vách núi, lại chỉ Tần Thứ.

"Không được. Rất nguy hiểm." Đường Vũ Phi theo bản năng bảo hộ Tần Thứ.

Tinh Hạ Nguyên sắc mặt cứng đờ, "Hai người các ngươi trước hết đi xuống một người."

Tần Thứ thấy thế hướng ánh mắt về phía Đường Vũ Phi, rồi nhàn nhạt nói với Tinh Hạ Nguyên: "Ta đi xuống."

Tinh Hạ Nguyên nghe vậy vội vàng báo lại cho Sơn Bản Thái Nhất Lang.

Đường Vũ Phi vội la lên: "Tiểu Thứ, ngươi đừng lỗ mãng, chuyện này rất nguy hiểm."

Tần Thứ không thềm để ý lắc đầu nói: "Không có gì, chuyện này trước kia ta theo gia gia hái thuốc cũng từng làm qua, chỉ cần dây thừng rắn chắc sẽ không có gì nguy hiểm." Nói xong, dừng một chút, hạ giọng, nói: "Sau khi ta xuống, ngươi nhất định phải giành xuống trước bọn họ."

Đường Vũ Phi sững sốt, hiểu được ý tứ Tần Thứ, kinh hoàng nói: "Như vậy nguy hiểm, ta sợ..."

Tần Thứ trừng mắt: "Muốn sống thì làm theo lời ta."

Chương 7: Huyền Táng Mộ Thất

Tần Thứ liền bước đi tới rồi nhìn xuống dưới vách đá, lúc này mới buộc dây thừng, xoay người, nhìn Đường Vũ Phi, dưới ánh mắt lo lắng của Đường Vũ Phi, mùi chân nhẹ nhàng giẫm một cái, liền nhảy lên khỏi mặt đất, hướng vách đá trượt xuống.

Đường Vũ Phi vội vàng đi đến bên vách đá, nhìn thấy phía dưới vạn trượng vực sâu, không khỏi có chút cảm giác đầu chóng váng hoa mắt, nhưng nàng vẫn cắn chặt hàm răng, nhìn không chớp mắt, thấy Tần Thứ thành công tới được son động mới thở phào nhẹ nhõm.

"Kế tiếp, người đi xuống." Tỉnh Hạ Nguyên chỉ vào Đường Vũ Phi.

Đường Vũ Phi trong lòng không khỏi vui vẻ, sắc mặt làm ra vẻ khó khăn, cuối cùng khẽ cắn môi, lấy hết dũng khí, sau khi buộc xong dây thừng liền bắt chước cách của Tần Thứ, giẫm lên mặt đất, phát ra một tiếng thét, làm mấy hán tử gần đó cười ha ha.

Tần Thứ cau mày, nhìn Đường Vũ Phi đang lơ lửng giữa trời, không rõ vì sao nữ nhân tuổi lớn mình này vì sao thành như vậy. Tuy là nữ nhân nhưng không đến nỗi nhất gan vậy chứ.

"Đừng sợ, bình tĩnh một chút, chậm rãi thả lỏng dây thừng, bảo trì tiết tấu." Tần Thứ không thể không thò đầu ra ngoài động, cổ vũ cho Đường Vũ Phi.

Tại thời điểm Đường Vũ Phi tới cửa son động, Tần Thứ duỗi tay nắm ở vòng eo của nàng, cơ hồ là ôm nàng kéo vào động.

"Làm ta sợ muốn chết."

Sắc mặt Đường Vũ Phi trắng bệch, tuy rằng nàng thường nghĩ lá gan mình không nhỏ, nếu không cũng sẽ không theo nghề khảo cổ này. Nhưng là ở vách núi cao như vậy trượt trên một sợi dây thừng, cũng làm nàng toàn thân toát ra mồ hôi lạnh.

Tần Thứ cũng không có thời gian để ý tới nàng, nhanh nhẹn thay nàng cởi bỏ dây thừng, sau đó buông bao tải xuống, từ bên trong lấy ra đá lấy lửa và đuốc.

"May mắn mấy thứ này không có bị bọn họ thu đi." Tần Thứ cười cười, dùng đá lấy lửa đốt đuốc rồi kéo Đường Vũ Phi vẫn đang kinh hồn, nói: "Đi, thời gian của chúng ta không nhiều lắm, nên đi vào trước, tìm kiếm một chỗ bí mật trốn đi."

Đường Vũ Phi cũng biết thời gian khẩn cấp, chờ những người này phát hiện bảo tàng, có lẽ sẽ muốn giết 2 người họ diệt khẩu. Cho nên nàng nắm chặt tay Tần Thứ nói: "Son động này có lẽ bố trí cơ quan, ta từng học qua mấy cái này, người không cần đi quá nhanh, phải để ta nhìn một chút."

Tần Thứ gật đầu, hai người liền theo ánh đuốc hướng chỗ sâu trong động đi.

Độc nhãn là người thứ ba xuống, phát hiện 2 người Tần Thứ đều đã không thấy bóng dáng, vội vàng lộ đầu la lớn: "Buru ca, không thấy con đàn bà kia cùng tiểu vương bát đản."

Thanh âm Buru ca nhàn nhạt từ bên trên truyền xuống tới: "Chỉ cần còn ở trong động, có thể chạy đến chỗ nào chứ."

Độc nhãn vừa nghe, liền thu hồi đầu, suy nghĩ, Buru ca bọn họ xuống tới đây phòng chừng còn lâu, chẳng bằng nhân cơ hội này đi vào tìm ả đàn bà đó. Hấn ngựa ngáy đã nhiều ngày, hiện tại tìm được ả đàn bà thì trước làm nàng một pháo nói sau.

Son động sâu thẳm, Tần Thứ nắm tay Đường Vũ Phi, trong son động này hẹp chỉ đủ 2 người song song mà đi. Kia Đường Vũ Phi vừa mới sợ hãi như con nít, lúc này không biết đào đâu ra lá gan, thần tình hưng phấn nhòm ngó chung quanh, đôi lúc còn nói cho Tần Thứ nghe một chút tri thức về phương diện khảo cổ. Nhưng đi hơn ngàn bước, lại không thấy cơ quan như lời nàng nói.

Thời điểm đuốc sắp tắt, thông đạo đột nhiên rộng và sáng lên. Tần Thứ giơ đuốc lên đánh giá cẩn thận một phen, phát hiện đây là một không gian hình vòm khoảng 10 thước vuông hình cung không gian, thạch bích chung quanh là do nhân công tạo thành, còn lưu lại không ít dấu vết. Trên mặt đất cũng lưu lại một chút dấu vết của dụng cụ bằng sắt, chắc là công cụ tạc khắc son động lúc ấy.

Quan trọng nhất là ..., thông đạo vốn sâu thẳm đến đây lại bình làm hai đường. Một cái động khẩu rất lớn, một cái rất nhỏ, xem dấu vết thì không giống như cùng một thời đại.

"Đi!"

Đường Vũ Phi thở nhẹ một tiếng, chỉ cái động khẩu nhỏ nói: "Nhìn tảng đá kia kìa."

Ánh mắt Tần Thứ dừng ở trên tảng đá bên động khẩu nhỏ, tuy rằng trong son động trống trải xuất hiện một tảng đá như vậy có chút đột ngột, nhưng

không thấy tảng đá này có cái gì kì quái.

"Tảng đá này thì sao?" Tàn Thứ quay đầu hỏi.

Đường Vũ Phi không nói gì, mà là mặt mang nghi ngờ đi tới, lại vẫy tay bảo Tàn Thứ đem đuốc đến, nương theo ánh lửa, Đường Vũ Phi nhìn hoa văn tinh tế trên tảng đá, chỉ vào đó nói với Tàn Thứ: "Mấy cái hoa văn này đều là do người khắc, tục xưng là Trấn Hồn Thạch, chỉ dùng để trấn giữ ở những ngôi mộ. Thời cổ đại, những người có thân phận lúc chôn thường dùng Trấn Hồn Thạch bảo hộ ở cửa mộ."

Tàn Thứ nhú mày nói: "Người lúc trước không phải nói người Nhật Bản đem tài vật giấu ở địa điểm này sao? Như thế nào lại biến thành một ngôi mộ?"

Đường Vũ Phi cắn môi anh đào lắc đầu nói: "Ta cũng không rõ." Bỗng nhiên, ánh mắt dừng ở cái động khẩu lớn bên cạnh, nhãn châu xoay động, cười nói: "Ta hiểu rồi."

"Àn?" Tàn Thứ nhìn về phía Đường Vũ Phi.

Đường Vũ Phi cười chỉ động khẩu lớn nói: "Người xem, hai cái động khẩu một lớn một nhỏ, hơn nữa nhìn dấu vết lưu lại rõ ràng không phải là cùng một thời điểm. Hiện tại, trước tiểu động khẩu lại xuất hiện Trấn Hồn Thạch, như vậy chỉ có một loại khả năng "

"khả năng gì?" Tàn Thứ hỏi.

Đường Vũ Phi chậm rãi nói: "Có thể trong này vốn là một ngôi mộ, chúng ta, khảo cổ nhân sĩ đem loại phương thức tạo mộ trên vách đá này gọi là huyền quan. Nếu tiểu động khẩu này là mộ thất, như vậy đại động khẩu tất nhiên là địa điểm quân Nhật giấu bảo kho. Có thể lúc ấy quân Nhật phát hiện một địa phương bí mật như vậy, không kịp dời đi, liền mượn mộ thất này, nhưng lúc sau lại phát hiện lỗ nhỏ không thích hợp vận chuyển tài vật vào, hoặc là diện tích mộ thất không đủ, cho nên bọn họ ở bên cạnh lại mở một cái thông đạo, là địa điểm bọn họ giấu bảo kho."

Tàn Thứ gật đầu nói: "Giải thích này có tính hợp lý nhất định. Chẳng qua chúng ta không có thời gian nghị luận điều này, phải nhanh tìm một chỗ trốn đã. Một khi động nhỏ có lẽ không có tài vật, bọn họ sẽ không vào, chúng ta liền đi vào tiểu động khẩu thôi."

Đường Vũ Phi cũng nghĩ như vậy, gật đầu, Tàn Thứ ném đuốc cháy hết xuống, lại lấy ra một cây đuốc khác đốt lên, nói: "Đi, chúng ta đi vào."

Bọn họ đi vào động không bao lâu, độc nhãn liền theo tới, đèn pha quân dụng sáng rực chiếu hết toàn động. Nhưng trước mắt hai cái động khẩu một lớn một nhỏ làm hấn khó khăn.

"Mẹ nó, con quỷ cái động khẩu chạy thật đúng là mau, cũng không biết chui vào động nào." Độc nhãn mắng một câu, sợ Bưu ca tới nhìn không thấy sẽ phát hỏa, hai cái cái động khẩu, hấn cũng không biết chính xác Tàn Thứ cùng Đường Vũ Phi đi vào đâu, liền hùng hùng hổ hổ phản hồi.

Lúc này đây, thời gian hành tẩu so với lúc này còn lâu hơn, Tàn Thứ cùng Đường Vũ Phi đi ước chừng hơn hai mươi phút mới tới một mảnh đất rộng rãi. Anh đuốc tuy rằng không sáng lắm, nhưng là chiếu sáng lên này phiên không gian tối như mực này cũng dư dả.

"Trong này chính là chủ mộ thất ." Đường Vũ Phi rất chuyên nghiệp chỉ bãi đá phía trước, trên đó đặt một quan tài đá.

Tàn Thứ hí mắt nhìn, lại dò xét bốn phía một lần, phát hiện không có gì ngoài thạch quan kia,

"Nơi đây có cái cửa hông."

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cán Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Nhân Mã

Đường Vũ Phi cũng thấy được cái cửa hông, vui vẻ nói: "Đó là bên hông mộ, chúng ta vào xem. Chẳng qua người phải cẩn thận chút, bên trong mộ thất bố trí cơ quan là chuyện tình rất bình thường, không thể bỏ qua trí tuệ của cổ nhân. Người đi theo ta."

Tàn Thứ gật đầu, Đường Vũ Phi liền cẩn thận chỉ dẫn Tàn Thứ đi tới, luôn xem xét bốn phía, cũng may, tiể vào mộ thất, vẫn bình an vô hiểm, hai người mới yên lòng.

Bên hông mộ thất cùng chủ mộ giống nhau, cũng là vắng vẻ, thậm chí ngay cả cái quan tài đều không có. Trung ương chỉ có 1 sàn, trên sàn có một bức điêu khắc màu đen thật lớn, hình dạng có chút quái dị, Tàn Thứ cũng nhìn không ra là cái gì.

"Trong này ban đầu Đây có lẽ là nơi vật phẩm chôn theo, có thể quân Nhật đã cướp sạch không còn ." Đường Vũ Phi kiểm tra dấu vết trên mặt đất, thở dài một hơi nói.

"Người xem này."

Tần Thứ bỗng nhiên nhắc tay, chỉ vào điều khắc gỗ, Đường Vũ Phi ngưng mắt thấy, kinh ngạc nói: "Đó là thảo linh chi sao?"

Tần Thứ khẳng định gật đầu, hần nhận biết rất nhiều dược liệu, đối với thảo linh chi loại này tự nhiên sẽ không lạ lẫm.

"Linh chi, hơn nữa hay một gốc cây Ô chi. Sinh trưởng trên bức tượng thật khó bị người phát hiện. Cũng không biết lúc quân Nhất cướp sạch, vì sao không có lấy đi." Tần Thứ nói.

Đường Vũ Phi cũng nhìn kỹ bức tượng, kinh ngạc nói: "Này hình như là âm mộc, không ngờ dùng âm mộc làm tượng, thật sự là ngạc nhiên."

Tần Thứ nghe Đường Vũ Phi giải thích về âm mộc, gật đầu nói: "Thảo linh chi thường nương hủ mộc mà sinh, bức tượng này ngâm mình ở trong ao sớm đã hư thối, có thể bởi vì vậy mới nảy sinh ra thảo linh chi này."

Lúc Tần Thứ cùng Đường Vũ Phi nói chuyện, Ô chi bỗng nhiên tản mát ra một đoàn mũi nhọn, một bàn tay kỳ quái chui ra.

"Đây là?" Đường Vũ Phi ghen hống há to miệng nhìn trần trời.

Tần Thứ cũng là kinh ngạc vạn phần, trước mắt là một thứ quái dị, kỳ thật không thể xưng là một, phải nói là hai cái mới đúng. Một tiểu hài nhi cười một con ngựa. Tiểu hài nhi cả người đều dính trên Tiểu Mã bên ngoài thân không lỏng.

"Nhân mã?" Tần Thứ trong đầu linh quang chợt lóe, đột nhiên nhớ lại lúc nằm trong lùm cây chứng kiến kia một lũ hắc mang, cũng giống nhân mã trước mắt.

Hần đọc trong sách cổ trên về truyền thuyết nhân mã, lúc ấy cho rằng chẳng qua là trò cười, cũng không nghĩ là thế gian thật có linh vật như thế.

Mất thấy nhân mã từ thảo linh chi trong thoát thai mà ra, Tần Thứ xuất thủ như điện, lúc hần còn không kịp chạy trốn, cũng đã văng vẳng bắt được hần.

Một trận khóc lóc vang lên, đúng là từ nhân mã truyền ra.

Đường Vũ Phi đi tới, tò mò hỏi: "Người nhận biết đây là cái gì?"

Tần Thứ đơn giản giới thiệu một lần về lai lịch của nhân mã, Đường Vũ Phi không khỏi chắc lưỡi: "Không thể nào, thế giới này thật có chuyện tình mơ hồ như vậy."

Tần Thứ nhướng mày hưng phấn nói: "Loại này thiên tài địa bảo rất khó thấy, phải hảo hảo bắt giữ." Nhìn nhân mã ở trong tay đang giấy dựa không ngừng, Tần Thứ hỏi Đường Vũ Phi: "Trên người người có dây màu hồng không?"

"Lấy dây làm cái gì?" Đường Vũ Phi vừa nói vừa mở ra áo lông, lộ ra áo lót màu đỏ bên trong. Mặt nhăn nhu, lôi một đoạn đưa cho Tần Thứ.

Tần Thứ cầm sợi dây, cười giải thích: "Trong truyền thuyết, thiên tài địa bảo đều có linh tính, cho nên người lấy thảo dược bình thường đều buộc trên một sợi tơ hồng. Ta muốn thử xem, tơ hồng này đối với hai tiểu tử kia có phải là đồng dạng hữu hiệu."

Tần Thứ vừa nói vừa dùng tơ hồng buộc hai tiểu tử kia lại. Nhưng thấy chúng nó như cũ giấy dựa, mặt nhăn nhu, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, cắn ngón tay, một giọt máu tươi nhỏ trên tơ hồng. Trong nháy mắt, nhân mã đang giấy dựa khoanh khắc liền không nhúc nhích, phảng phất như đang hôn mê.

"Quả thế, người trong thôn truyền thuyết, linh bảo nếu chạy thì cần tơ hồng buộc chặt, nguyên lai này tơ hồng không phải dây màu đỏ mà là dùng máu huyết nhuộm."

Xác nhận không có vấn đề, Tần Thứ thở phào nhẹ nhõm, đem chúng nó thật cẩn thận bỏ vào bao tải, Đường Vũ Phi cười nói: "Nhìn không ra nha, người hiểu biết rất nhiều."

Nói xong, lại chỉ gốc cây Ô chi trên bức tượng gỗ nói: "Thảo linh chi kia àm sao bây giờ?"

"Đương nhiên là hái xuống mang đi, nhân mã li khai thân mẹ không thể sống. Ta còn muốn giữ hai tiểu tử này để hảo hảo nghiên cứu." Tần Thứ cười, tới gốc thảo chi linh trên bức tượng gỗ, phát hiện gốc của thảo linh đã hư thối nên dính vào bức tượng cũng không bền chắc. Không phí nhiều khí lực liền nhổ ra.

Tiến đến vừa thấy, lại phát hiện gốc thảo chi linh này có một đoàn thủy tinh cầu ngưng kết. Chẳng qua giờ phút này hần cũng không có tâm tư tinh tế quan sát. Đem thảo linh chi buộc lại cất vào bao tải, Tần Thứ quay đầu đối Đường Vũ Phi nói: "Chúng ta nên tìm một chỗ trốn. Những người đó có lẽ rất nhanh sẽ tìm đến."

Tần Thứ cũng không có phát hiện, lúc hần nhỏ xuống thảo linh chi, trong ao hắc thủy vốn yên lặng bỗng nhiên nổi lên một khóa bọt nước.

"Nhưng trong này cũng không có địa phương để trốn à?" Đường Vũ Phi nghe vậy có chút lo lắng nói.

Tần Thứ nhiu mày, chung quanh xem xét, căn phòng này không lớn, ngoại trừ cái ao ở giữa cũng không có gì có thể che chắn. Liền kéo tay Đường Vũ

Phi nói: "Chúng ta đi chủ mộ tìm xem."

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng người, ầm ầm có ánh sáng thẩm thấu đi tới.

"Nguy rồi, bọn họ đã tìm đến đây." Đường Vũ Phi biến sắc, hoang mang lo sợ nhìn Tần Thứ.

Tần Thứ cắn răng nói: "Xem ra là trốn không được, đi, chúng ta ra bên ngoài chờ bọn họ tới."

"Người điên rồi?" Đường Vũ Phi sốt ruột giữ chặt Tần Thứ nói: "Hiện tại bọn họ mà phát hiện chúng ta, sợ là lập tức động thủ giết chúng ta."

Tần Thứ lắc đầu nói: "Trong này cũng không có chỗ trốn, bọn họ cũng sắp đến, thay vì lo lắng hãi hùng, chẳng bằng坦然 nhiên đối mặt. Gia gia thường nói tìm đường sống trong cái chết, tin tưởng rằng người và ta cũng không đoán mệnh."

Trong lời nói của Tần Thứ tựa hồ có một loại lực lượng có thể làm cho người ta tâm an, Đường Vũ Phi sắc mặt bình tĩnh lại, bị Tần Thứ nắm chặt tay, nàng bỗng nhiên sinh ra chút Tần Thứ hoảng hốt.

"Đi." Tần Thứ kéo tay nàng, ra dấu.

"Buru ca, ta dám đánh đồ, con đàn bà cùng gia tiểu vương bát đản khẳng định trốn ở đại động bên kia, chúng ta nên qua bên kia tìm trước." Rất xa truyền đến thanh âm của độc nhãn.

Đường Vũ Phi sắc mặt căng thẳng, nhưng thấy Tần Thứ bộ dáng bình tĩnh, cũng không tự chủ trầm tĩnh lại. Chỉ là thân mình theo bản năng trốn phía sau hắn.

Ngon đèn chiếu đến, làm trong mộ thất rõ ràng. Chứng kiến Tần Thứ cùng Đường Vũ Phi đình đặc chờ đợi, mấy cây súng đều nâng lên. Buru ca phát ra một tiếng hừ lạnh: "Nhị vị, đi nhanh quá a."

Độc nhãn dâm tà cười nói: "Buru ca, cùng các nàng vô nghĩa làm gì. Trước xử lý tiểu tử kia, con đàn bà này Buru ca người trước hưởng dụng, xong rồi mấy huynh đệ ta thay phiên nhau, địa phương chim không đẻ trứng này, huynh đệ chúng ta đều ghen một bụng tà hỏa rồi."

Mùi hèm rượu thống hận nhất Tần Thứ, nạnh cười một tiếng nói: "Này trắng noãn đồng nam lão tử không thích dùng súng trong tay, ta thích sử dụng cây súng phía dưới thôi." Mọi người phát ra một tiếng cười vang.

Buru ca sắc mặt sùng sốt, vung tay lên tựa hồ sẽ hạ mệnh lệnh, Tần Thứ đột nhiên mở miệng đạo: "Từ từ."

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Nội Chiến Trong Bảo Khố

Nói xong, Tần Thứ hướng vào Sơn Bản Thái Nhất Lang nói: "Sơn Bản tiên sinh, người không phải muốn tìm kiếm bảo tàng sao? Hai chúng ta một đường đi tới gặp rất nhiều cơ quan, nhưng đều đã tùy tay phá rớt, cho nên các người mới có thể thông suốt đến nơi đây. Gian mộ thất này trống rỗng chắc cũng không có cái các người muốn, ta nghĩ nhất định nó nằm ở trong một mảnh thông đạo khác. Nhưng, thông đạo đó chúng ta còn chưa có đi, không biết sẽ có cơ quan lợi hại gì. Nếu người hiện tại giết chúng ta, sợ là sẽ không thuận lợi lấy được bảo tàng đâu."

Tuy là thời khắc nguy cấp, nhưng Đường Vũ Phi nghe Tần Thứ nói, cũng không tự chủ được cười cười nghĩ thầm, người này thật đúng là xạo, nào có cái gì cơ quan. Chẳng qua nàng cũng bội phục cơ trí của Tần Thứ, hắn nói như vậy, sợ là Sơn Bản Thái Nhất Lang không dám vội vả giết chết bọn họ.

Quả nhiên, Tinh Hạ Nguyên phiên dịch lại cho Sơn Bản Thái Nhất Lang, hai người nói chuyện với nhau một lúc, Tinh Hạ Nguyên liền trầm giọng nói: "Sơn Bản tiên sinh tha thứ cho các người một lần, chẳng qua các người hiện tại tốt nhất thành thật một chút, nếu lại xảy ra vấn đề, sẽ không có vận tốt như vậy nữa đâu."

Nói xong, Tinh Hạ Nguyên hướng Thượng Dã Trực Thụ liếc mắt. Người này dọc theo đường đi trầm mặc ít nói, y liền nhanh chóng xem xét bốn phía mộ thất, lại vào phòng bên cạnh nhìn, trở về hướng Tinh Hạ Nguyên lắc lắc đầu.

Đám đại hán hiển nhiên đối với nơi trống không chỉ còn lại có một quan tài này cũng không có hứng thú, đến lúc này, bọn họ đều đã biết ba tên ngoại quốc là tới tìm kiếm bảo tàng. Một khi trong này đã không có bảo tàng, như vậy bảo tàng tất nhiên là giấu ở cuối một mảnh thông đạo khác.

Vì thế đoàn người rầm rầm phản hồi, chẳng qua lúc này đây, Tần Thứ cùng Đường Vũ Phi bị kẹp ở giữa, hiển nhiên là sợ hai người lại tìm cách bỏ chạy.

Bọn họ rời đi được một lát, thạch quan bỗng nhiên run rẩy, trên nắp vốn kín liền xuất hiện một khe nứt.

Thông đạo lớn so với tiểu thông đạo rộng hơn rất nhiều, đoàn người từ động nhỏ đi ra liền không dừng mà liền chuyển vào đại động. Tần Thử cùng Đường Vũ Phi bị 2 đại hán kẹp ở bên trong, đi tuốt đằng trước, hiển nhiên là muốn cầu bọn họ thử thăm dò xem có cơ quan gì không.

Đường Vũ Phi biết rằng lúc này cần diễn trò, cho dù không có cơ quan cũng phải diễn giống như vậy, cho nên dọc theo đường đi, nàng đi một chút lại dừng, thỉnh thoảng tại bốn phía khảo sát, ra vẻ đang tìm kiếm cơ quan ám khí.

Mũi hèm rượu đi bên cạnh Buru ca, bỗng nhiên nói nhỏ: "Buru ca, chúng ta khi nào thì động thủ."

Buru ca mặt không chút thay đổi nhỏ ra hai chữ: "Không vội!"

Lúc này đi không có lâu lắm, ước chừng đi mấy trăm bước, đoàn người tới một cái không gian cực đại. Dưới ánh sáng của đèn pha chiếu rọi, hiện ra một loạt hòm lớn bằng gỗ, liên tiếp kéo dài dường như nhìn không tới điểm cuối.

Hai đại hán đang kèm hai bên Tần Thử cùng Đường Vũ Phi mất lộ vẻ tham lam, tiến đến thùng tiền gần nhất, một báng súng đập mở khóa, mở cái hòm ra, thấy một khối da thú, cầm lên nhìn nhìn rồi mắng: "Rác rưởi." Liền tùy tay ném vào một bên.

Nhưng sau khi vất đi khối da thú, bên trong lại lộ ra tràn đầy một thùng đồ cổ trân bảo, nhất thời phát ra một tràng âm thanh leng keng.

Tần Thử nhìn miếng da thú bị ném tới dưới chân chính mình, bất động thanh sắc nhấc lên nhìn nhìn, bỗng nhiên ánh mắt ngưng trọng, lặng lẽ nhét vào trong túi áo.

Đường Vũ Phi thấy động tác của Tần Thử, ánh mắt nghi hoặc, Tần Thử lắc đầu, tỏ vẻ không cần hỏi nhiều.

Những người còn lại cũng đều hùng hổ tiến lên, bất chước động tác của 2 đại hán, đập khóa mở hòm ra. Nhất thời từng đợt âm thanh leng keng phát ra, trong chốc lát gian phòng tràn ngập những đợt cuồng tiếu.

Trong hòm có rất nhiều thỏi vàng và bạc vụn, cùng với kỳ trân dị bảo.

Ba người Sơn Bản Thái Nhất Lang cuối cùng đã tìm ra, chứng kiến đám thùng mệnh mệnh vô bờ kia, lúc này kích động quỳ xuống, trong miệng huyền thuyên không biết nói cái gì đó.

Tần Thử nhìn mấy cuồng nhân, lặng lẽ kéo Đường Vũ Phi nói: "Đi, sợ là bọn hán muốn động thủ rồi."

Đường Vũ Phi nhìn thấy động khẩu đã bị người ngăn chặn, vội vàng hỏi: "Đi nơi nào?"

Tần Thử nhìn bốn phía, chỉ bên trái nói: "Trước ả đến phía sau cái thùng kia, chờ bọn hán động thủ rồi tính sau. Phòng chừng bọn họ hiện tại cũng không rảnh để ý đến chúng ta."

Đường Vũ Phi gật gật đầu, cùng Tần Thử chậm rãi di động về bên trái, cuối cùng tìm một cái thùng phía xa núp vào. Quả nhiên, một đám đang lâm vào cuồng nhiệt, hoàn toàn không có chú ý tới động tác của hai người bọn họ.

Ba tên Nhật Bản đang quỳ lạy đã đứng lên, Sơn Bản Thái Nhất Lang huyền thuyên nói vài câu với Tinh Hạ Nguyên và Thượng Dã Trục Thụ. Chỉ thấy hai người gật đầu, Tinh Hạ Nguyên rút ra một thanh trường đao chắn trước người Sơn Bản Thái Nhất Lang, mà Thượng Dã Trục Thụ thì lấy ra một cây đoản đao, thân pháp quỷ dị cực nhanh, trong nháy mắt đã tiếp cận một gã đại hán, một tay che miệng, đoản đao nhanh chóng từ cổ xẹt qua. Đại hán yêt hầu phun huyết, lặng yên không một tiếng động ngã xuống.

Như thế phương pháp, sau khi giải quyết xong ba gã đại hán, lại bị Buru ca sáng suốt phát hiện, Buru ca giờ tay bắn một loạt đạn đồng thời quát: "Mẹ nó, bọn họ muốn giết người diệt khẩu, các huynh đệ, xử lý chúng."

Mấy đại hán kia trong mắt còn động hoàng kim lóng lánh, nghe vậy xoay người lại, thấy không biết khi nào thì đã ngã xuống ba huynh đệ, nhất thời một thân mồ hôi lạnh, cuồng quát giờ súng, bắt đầu hướng ba người Sơn Bản Thái Nhất Lang bắn phá.

Thượng Dã Trục Thụ đích xác võ công rất cao, tại mưa bom bão đạn trong không ngờ xuyên qua tự nhiên, từ ám sát chuyển thành minh sát, không quá khó khăn, giây lát lại giết hai người.

Mà Tinh Hạ Nguyên đang che chở Sơn Bản Thái Nhất Lang lại nguy, trường đao trong tay cũng không biết là cái gì chất liệu chế thành, trong lúc mưa may không ngờ lại đem viên đạn hợp kim đánh bay, làm mọi người nghẹn họng nhìn trân trối.

Buru ca thấy huynh đệ lục tục bị giết, trên mặt hiện lên một tầng sát khí, xua tay đạo: "Ngừng bắn, một khi bọn họ đã minh đao minh thương, hiển nhiên là không sợ đạn của chúng ta, để cho ta tới xử lý đám tiểu quỷ tử."

Nói xong, phi thân lên nghênh hướng về phía Thượng Dã Trục Thụ.

Hai người nhanh chóng quần lấy nhau. Buru ca này cũng không biết là cái gì sinh ra, trên người công phu thực không kém, tay không cùng đối phương đoản đao chiến thành một đoàn, không ngờ vững vàng chiếm thượng phong. Chẳng qua thân pháp của Thượng Dã Trục Thụ dị thường quỷ dị, Buru ca trong thời gian ngắn cũng rất khó hạ hân.

Bên này đang lộn xộn, phía sau thùng Đường Vũ Phi cũng khẩn trương nói: "Không quản bên nào thắng, sợ là sẽ không bỏ qua chúng ta."

Tần Thử bình tĩnh nói: "Không đến bước cuối cùng, ai cũng nói không chính xác. Nếu mệnh của chúng ta đã đến lúc đoạn tuyệt thì nghĩ nhiều hơn cũng vô dụng. Chẳng qua nếu hiện tại kinh nỏ cùng liệt đao ở trong tay ta thì có hơn vài phần năng lực tự bảo vệ mình."

Suy nghĩ, Tần Thử nói với Đường Vũ Phi: "Cho dù chết, cũng không có thể ngồi chờ chết. Người ở chỗ này chờ ta, ta đi lấy vài thứ."

Chứng kiến Tần Thử phải đi, Đường Vũ Phi trong lòng hoảng hốt, bất tri bất giác, trong lòng nàng đã đem Tần Thử trở thành người tâm phúc, nào dám để Tần Thử phạm hiểm chạy đi.

"Đừng đi, bọn họ đã giết đỏ cả mắt rồi, người qua nếu làm cho bọn họ phát hiện sẽ mất mạng."

Tần Thử thấy Đường Vũ Phi níu ống tay áo của mình, nhủu mày: "Đừng là phụ nữ. Ta hiện tại không đi, bọn họ cũng sẽ đến tìm chúng ta, thừa dịp cơ hội hiện tại song phương loạn chiến, lấy chút tiền vốn bảo mệnh về, so với ngồi chờ chết tốt hơn nhiều. Buông tay."

Tần Thử trừng mắt, Đường Vũ Phi đôi mắt đỏ lên. Trước giờ còn không có nam nhân nào đối với nàng như vậy, Tần Thử này tuổi so với nàng còn nhỏ hơn, một chút cũng không để ý mặt mũi của nàng. Không khỏi miệng chu lên: "Được rồi, người đi, bị người bắt được đáng kiếp."

Tần Thử để ý cũng không để ý tới nàng, khom lưng, dọc theo những cái thùng rất nhanh lên tới, chỉ chốc lát sau đã tới địa điểm song phương giao chiến. Hẩn lạng lẹ lo đầu nhìn, phát hiện thi thể một đại hán vừa vịn cách đó không xa, duỗi tay có thể tới.

Sắc mặt vui vẻ, Tần Thử thật cẩn thận xuất thủ đi, thong thả kéo thi thể, tận lực không làm người chú ý, lúc thi thể bị kéo tới hơn một nửa, Tần Thử thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Quái Nhân Trong Thạch Quan

Nhanh nhẹn lấy ra súng lục trong tay thi thể, lại lấy túi vải cùng với dao găm cắm ở bên hông. Theo đường cũ khom lưng phản hồi. Lúc thuận lợi trở lại, Tần Thử thở phào một cái, quay qua Đường Vũ Phi đang hờn dỗi nói: "Người có thể dùng súng được không?"

Đường Vũ Phi không thèm nhìn Tần Thử, hừ nói: "Súng lục hả?."

Tần Thử căn bản không để ý biểu tình của nàng, liền đem động tác bắn súng mình đã cẩn thận quan sát từ mấy đại hán nói lại cho Đường Vũ Phi. Đường Vũ Phi kinh ngạc mở to hai mắt hỏi: "Người trước kia có luyện qua?"

Tần Thử lắc đầu nói: "Ta là học động tác những người đó. Người cầm khẩu súng này, theo phương pháp ta nói, nếu gặp được nguy hiểm liền bắn. Ta xem thử trong túi vải này có cái gì."

Tần Thử đem súng đưa cho Đường Vũ Phi, thấy bộ dáng nàng vẫn còn giận dữ, nhủu mày: "Khổng phu tử nói, 'duy nữ nhân cùng tiểu nhân nan dưong', quả thực như thế."

"Uy, người nói cái gì." Đường Vũ Phi cau giận trừng mắt nhìn Tần Thử.

Tần Thử đã cúi đầu mở túi vải, làm hẩn kinh hi chính là không ngờ trong túi vải thấy được thứ hẩn từng dùng là kinh nỏ, còn có một bó tên. Lấy ra mấy thứ này, Tần Thử lại phát hiện một áo giáp. Lấy ra nhìn nhìn, đưa cho Đường Vũ Phi hỏi: "Đây có phải là áo chống đạn?"

Đường Vũ Phi ngấm nhìn, tức giận gật đầu.

"Mặc vào đi."

Đường Vũ Phi sửng sốt, chỉ cái mũi nói: "Người bảo ta mặc vào?"

Tần Thử gật đầu.

"Vậy người mặc cái gì?" Đường Vũ Phi lại hỏi.

"Ta không cần mặc cái gì hết." Tần Thử nhàn nhạt nói xong, liền rút ra năm mũi tên lắp vào nỏ.

Đường Vũ Phi nắm áo chống đạn, căn môi nhìn Tần Thử, bỗng nhiên nghĩ lại mình vừa hờn giận có chút xấu hổ, đồng thời cũng mọc lên một cỗ tâm tình

khác thường. Đem áo đưa đến trước mặt Tần Thứ nói: "Ngươi mặc đi."

Tần Thứ nhướng mày: "Bảo ngươi mặc thì mặc đi, đừng lè mè ."

Đường Vũ Phi nga một tiếng, lần này nhưng không có đùa giỡn lại có chút ủy khuất nói: "Mặc thì mặc, ngươi hung như vậy làm gì?"

Cởi áo lông bên ngoài, lộ ra thân thể với những đường cong là lướt bên trong ẩn hiện dưới lớp áo, chẳng qua bởi vì lúc này rút lấy sợi dây nên vạt áo có chút tổn hại. Nhìn Tần Thứ, phát hiện hẳn hoàn toàn không nhìn mình, Đường Vũ Phi bĩu môi, mặc áo chống đạn vào.

Tần Thứ mới vừa lấp xong tên, chợt nghe thấy bên kia một tiếng hét, lặng yên lộ ra nhìn, thấy Thượng Dã Trực Thụ bị Bưu ca một quyền đánh bay ra ngoài, phun ra một ngụm máu tươi.

Bưu ca cũng không dừng lại, tiến tới cho Thượng Dã Trực Thụ một kích thật mạnh, hoàn toàn đoạn tuyệt sinh lộ của hắn.

Lau vết máu trên mặt, Bưu ca nhanh cười một tiếng nhìn về phía Sơn Bản Thái Nhất Lang đang kinh hoàng, nói: "Sơn Bản tiên sinh, ngài bản tính khá tốt, sợ là lúc bắt đầu đã muốn giết người diệt khẩu. Huynh đệ ta bỏ công theo các ngươi đến đây, cuối cùng còn mất tánh mạng. Ngươi nói nên tính thế nào đây?"

Sơn Bản Thái Nhất Lang nghe không hiểu, nhưng Tinh Hạ Nguyên lại nghe hiểu được, biến sắc hỏi: "Ngươi muốn thế nào?"

"Ta muốn thế nào? Ha ha, ngươi nói ta muốn thế nào ư? Đương nhiên là xử lý các ngươi, thay các huynh đệ đã chết báo thù. Xin lỗi, các ngươi vui lòng chết đi." Bưu ca cười nói.

"Dát dát." Tinh Hạ Nguyên quay đầu lại nói với Sơn Bản Thái Nhất Lang một câu, rồi phát tay, một loạt phi tiêu liền bắn nhanh mà ra, ngay sau đó liền cầm đao xông lên đánh về phía Bưu ca .

Phương hướng phi tiêu lao thẳng mũi hèm rượu cùng độc nhãn hai người, hai người này thoát nhìn cũng là thân kinh bách chiến, linh hoạt tránh được phi tiêu, nhưng Sơn Bản Thái Nhất Lang lại nhân cơ hội này trốn đến sơn động thông đạo.

Nháy mắt thời gian, Bưu ca đã cùng Tinh Hạ Nguyên giao thủ mấy chục chiêu, Tinh Hạ Nguyên thân pháp không bì kịp Thượng Dã Trực Thụ quý dị, nhưng đao pháp lại dị thường tinh xảo sắc bén, cùng Bưu ca đánh bất phân thắng bại. Bưu ca trừng mắt thấy Sơn Bản Thái Nhất Lang chạy trốn, liền kêu: "Đừng cho hắn chạy "

Nhưng thanh âm hắn vừa ra, chỉ thấy Sơn Bản Thái Nhất Lang kia vừa đào tẩu lại chạy trở về, thần tình ra vẻ sợ hãi. Mũi hèm rượu cùng độc nhãn thấy thế nhanh cười một tiếng chuẩn bị nổ súng.

Bỗng nhiên phía sau Sơn Bản Thái Nhất Lang thổi đến một trận âm phong. Ngay sau đó, một quái nhân toàn thân mặc đồ liêm lướt nhẹ xông vào.

Quái nhân nhắc bàn tay đen nhánh, năm ngón tay với móng tay dài sắc bén, vỗ vào đầu Sơn Bản Thái Nhất Lang, khoảnh khắc chụp được sọ não của hắn. Sơn Bản Thái Nhất Lang nhất thời đứt hơi, lúc thi thể ngã xuống đất thì toàn thân đã nám đen.

Độc nhãn cùng hèm rượu mũi sắc mặt đại biến, lập tức bóp cò súng bắn về phía quái nhân. Bưu ca và Tinh Hạ Nguyên cũng đình chỉ giao thủ, ngo ngác nhìn quái nhân đột nhiên xông tới này.

"Đây là?" Tần Thứ ngưng mắt đánh giá quái nhân, cảm giác được ngũ khí bên trong cơ thể bỗng nhiên có chút nôn nóng bất an.

Đường Vũ Phi gắt gao ngậm chặt cái miệng nhỏ nhắn, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi, nàng đem thân mình đang lung lay hoàn toàn dựa vào trên người Tần Thứ, không ngừng run rẩy nói: "Đây là xác chết. Nghe khẩu cô chuyên gia thế hệ trước nói, từng gặp được qua tình huống như vậy, loại xác chết này rất âm tà. Đúng rồi, thạch quan, là người được hạ táng trong thạch quan kia!"

Tần Thứ nhướng mày, hẳn đọc sách sử văn thơ, đối với ma quỷ thần tiên cũng không bài xích, bởi vì trong thôn đã từng xuất hiện chuyện người vào núi bị sơn yêu quỷ mị yểm bùa. Nhưng gia gia nói chỉ có người thân thể ốm yếu mới có thể bị yêu tà thừa dịp mà quấy rối, người bình thường đương hòa trản đây, âm thể căn bản không dám gần sát.

Quái nhân trước mắt này, nếu thật sự là từ trong thạch quan mà ra, thật là có chút phá vỡ nhận thức của Tần Thứ.

Quay đầu, nhìn Đường Vũ Phi đang run rẩy nói: "Đừng sợ, tà vật có tà, cũng bất quá từ âm khí mà thành, sợ nhất là dương khí ở người. Nếu không thì còn chỗ nào cho người sống sinh tồn."

Đường Vũ Phi run run nói: "Trước kia nghe người ta nói, ta còn chưa tin, không nghĩ tới hôm nay thực đụng phải. Như thế nào thế gian lại có vật như vậy tồn tại."

Bên kia, đạn bắn ngoại trừ làm nát áo liêm trên người quái nhân ra thì đối với thân mình hắn không có gì tổn thương. Bắn hết đạn, Tinh Hạ Nguyên bỗng nhiên kêu lên một tiếng, cầm đao đánh tới, chém thẳng vào quái nhân, hiển nhiên là muốn vì Sơn Bản Thái Nhất Lang báo thù. Chủ đã chết, hẳn người hầu cũng đoạn mất đường sống, tự nhiên đem cừ hận tính ở trên người quái nhân.

Bưu ca cũng nhìn ra lợi hại trong đó, huy quyền gia nhập chiến đoàn, cùng Tinh Hạ Nguyên liên thủ đối phó quái nhân.

Chẳng qua nhục quyền cùng trường đao của bọn họ chỉ có thể đẩy lui quái nhân một chút, không có gì thương tổn được quái nhân, ngược lại là hai người vừa mới tác chiến đã tiêu hao không ít thể lực, giờ phút này liên thủ công kích quái nhân, đánh lâu không có kết quả, đã có chút khí lực không thông.

Bên kia, mũi hèm rượu cùng độc nhãn long thấy súng trong tay đối với quái nhân không có tác dụng, cũng rút ra dao găm, gia nhập chiến đoàn, bổn đánh một, nhưng không chiếm được nửa điểm thượng phong. Chỉ chốc lát sau, thực lực kém cỏi nhất là mũi hèm rượu liền bị quái nhân một trào đâm vào lồng ngực, áo chống đạn bị rách, miệng vết thương đen thui, giây lát lan ra toàn thân, miệng sùi bọt mép ngã xuống đất mà chết.

Đúng lúc này, Tàn Thử cắn ngón tay, đem máu huyết vẽ loạn vào năm mũi tên trên kinh nổ. Nhân tiện đem bỏ tên còn lại cũng vẽ loạn. Hắn là luyện khí chi sĩ, máu huyết có chứa dương khí, là thứ chuyên khắc tà. Quay đầu nói với Đường Vũ Phi: "Ta phải trợ giúp bọn họ một tay, nếu không sớm hay muộn cũng đến chúng ta, người ở trong này không nên cử động."

Nói xong, cũng không để ý tới biểu tình của Đường Vũ Phi, lập tức đứng lên. Trong lúc hắn nói chuyện, độc nhãn cũng dính một trào, cả người biến thành màu đen, ngã xuống đất bỏ mình.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Giết Địch Bị Trọng Thương

Đội ngũ vốn hơn mười người trải qua này chuyện này, chỉ còn lại có Bru ca, Tinh Hạ Nguyên cùng với Tàn Thử và Đường Vũ Phi bốn người.

Tàn Thử nâng tay, tìm một khoảng trống, liền bắn ra năm mũi tên. Quái nhân vốn lì lợm lại bị năm mũi tên dễ dàng đâm vào thân thể, bốc lên một đám khói đen.

Quái nhân tru lên, lộ ra răng nanh trắng nhọn dày đặc, mạnh mẽ vùng trào cứng rắn đem trường đao của Tinh Hạ Nguyên bẻ gãy, một trào vỗ vào thiên linh cái, tử trạng của Tinh Hạ Nguyên cùng chủ nhân Sơn Bản Thái Nhất Lang của hắn giống nhau.

Nhưng ngay sau đó, quái nhân liền bỏ qua Bru ca, chuyển hướng về phía Tàn Thử, phát ra liên tiếp tiếng kêu quái dị, đánh tới. Tàn Thử đã lấp xong năm mũi tên nữa, một chút cũng không bối rối, lại bắn ra. Quái nhân lại tru lên, cước bộ không tự chủ ngừng lại, trên người từng đợt khói đen ứa ra.

Bru ca chứng kiến quái nhân chuyển hướng mục tiêu về phía Tàn Thử, nội tâm vui vẻ, liền nhân cơ hội này chạy đi, để quái nhân cùng Tàn Thử dây dưa. Ai ngờ quái nhân sau khi tru lên, bỗng nhiên xoay người hướng hắn đánh tới một đạo âm phong, tốc độ cực nhanh đâm vào sau lưng hắn.

Bru ca tâm sinh cảm ứng, ngã người một cái, vừa định lăn qua thì đã bị kia quái nhân thật mạnh đẩy té trên mặt đất, tiếp theo cổ đau xót, quái nhân đã cắn trên cổ hắn, trong nháy mắt đã bị hút thành xác khô.

Một màn này dừng ở trong mắt Tàn Thử, không chút nào lay động ý chí, hắn của hắn, vẫn lấp tên đầu vào đấy, bình tĩnh bắn ra. Nhưng quái nhân sau khi hút khô Bru ca dường như tìm được thật lớn bổ dưỡng, mặc kệ trên người bị bắn từng đợt khói đen ứa ra, hướng Tàn Thử đánh tới.

Lúc này, Tàn Thử sờ túi áo lại phát hiện mũi tên không biết khi nào thì đã bắn hết. Mắt thấy quái nhân đã áp sát, Tàn Thử ném kinh nổ, rút ra liệp đao trên lưng cắt qua bàn tay dính 1 chút máu tươi, xông về phía quái nhân.

Tàn Thử không có kỹ xảo đánh nhau gì, nhưng là hắn nhờ thân thủ linh mãnh, cũng là có thể né tránh lợi trào của quái nhân, dao găm đâm từng cái chính xác trên người quái nhân. Trên dao găm có máu huyết của hắn, cứ một dao là một lỗ thủng.

Quái nhân lại rống lên, lợi trào sắc bén bổ tới, không kịp đề phòng, Tàn Thử bị hai tay quái nhân chụp bả vai, lúc nguy cấp, trong cơ thể Tàn Thử ngũ khí bỗng nhiên dâng tới đầu lưỡi, đầu lưỡi đột nhiên phình ra.

Tàn Thử cắn đầu lưỡi, bụng co rút lại, một búng máu có lộ tuyến giống như lúc bình thường hắn tu luyện Thiên Xà Xạ Tức Công bắn nhanh mà ra, trực tiếp xuyên thấu mi tâm quái nhân, xuyên qua cơ thể.

Quái nhân ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng hét rung trời động địa, sau đó cả người hóa thành từng đợt hắc khí tiêu tán vô hình.

Tàn Thử ngã xuống mặt đất, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, hai bả vai đã bị lợi trào công phá, màu đen âm độc như cuộn sóng nhanh chóng hướng toàn thân lan tràn.

Đường Vũ Phi cẩn mật nhìn Tàn Thử cùng quái nhân chiến đấu, thấy quái nhân hóa thành khói đen biến mất vô tung, mà Tàn Thử trọng thương ngã xuống đất. Nàng vội vàng chạy qua, ôm lấy Tàn Thử, mắt đẹp rung rung: "Người thể nào, người đừng làm ta sợ."

Tàn Thử cảm giác được toàn thân rét run, một cổ hàn khí nhanh chóng lan khắp toàn thân. Cũng may hắn là người luyện khí, trong cơ thể ngũ khí mặc dù vừa mới phun ra, nhưng tinh nguyên vẫn còn, sau khi yếu ớt sinh ra liền tự phát tuần hoàn bảo vệ ngũ tạng, không cho âm độc xâm lấn.

"Ta có thể không qua được." Tần Thứ nói chuyện thanh âm rất suy yếu, khóe miệng rút lại, tựa hồ muốn hé ra một nụ cười.

"Sẽ không , sẽ không ."

Đường Vũ Phi liều mạng lắc đầu, nước mắt như mưa rơi trên mặt Tần Thứ.

"Nếu ta chết, người nhớ đi tìm một thôn tên là Nê Ba Thôn gần núi này. Nhà của ta là ở đó, nói với gia gia ta rằng, tôn tử không có biện pháp đạt thành hy vọng của hân, bảo hân hào hào bảo trọng thân thể, đừng lo lắng nhiều. Thân mình gia gia ta có tật cũ, đem nhân mã và thảo linh chỉ trong bao tải đưa cho lão nhân hân, để hân tắm bổ thân mình."

Một hơi nói nhiều như vậy lời, Tần Thứ hơi thở càng ngày càng mỏng, mí mắt càng ngày càng nặng, cuối cùng nhìn Đường Vũ Phi vài lần, nhắm hai mắt lại.

"Không cần. Người mở mắt ra, người mau mở to mắt a." Đường Vũ Phi lớn tiếng thê lương gọi, nước mắt cuộn cuộn rơi, chứng kiến Tần Thứ trên mặt đã dần biến đen, nàng liền nâng tay liều mạng đè ép, làm như muốn dồn cỗ hắc khí trở về.

Đúng lúc này, trong thông đạo đột nhiên truyền đến tiếng bước chân cực nhanh, Đường Vũ Phi hai mắt nhắm lại, cắn răng nắm chặt súng trong tay. Dựa theo Tần Thứ chỉ dạy, kéo khóa bảo hiểm, tay đè vào cò súng, nhắm vị trí động khẩu. Một bóng người xuất hiện, Đường Vũ Phi liều mạng bắn phá.

Chẳng qua đạo nhân ảnh kia lại linh hoạt tránh được loạt đạn lộn xộn này, cho đến khi Đường Vũ Phi bắn hết đạn, thân ảnh mới ngừng lại được. Nhìn thân ảnh đang nằm trong lòng Đường Vũ Phi hô: "Tiểu Thứ, người làm sao vậy?"

Đường Vũ Phi đến lúc này mới nhìn rõ người đến là một lão nhân phong trần mệt mỏi, lại nghe được lời nói của lão nhân, liền tưởng đến một khắc trước Tần Thứ công đạo, nàng nhất thời kinh hô: "Người. . . Người là gia gia của Tần Thứ đúng không? Mau cứu hân, hân không được."

Không cần nàng nói, lão nhân đã bước nhanh tới, ngồi xổm xuống, nhìn Tần Thứ thần tình hắc khí, vẻ mặt khẩn trương nắm cổ tay của hân, kiểm tra mạch đập, lúc này mới hơi thở ra nói: "May mắn, nội khí bảo vệ ngũ tạng, còn có thể cứu."

"A, ngài mau cứu hân." Đường Vũ Phi sốt ruột.

Lão nhân nhìn Đường Vũ Phi, không nói gì, nâng Tần Thứ dậy, bàn tay dừng ở huyệt Bách Hối, năm ngón tay hiện lên hồng mang từng đợt. Một đạo sáng gọn từ đỉnh đầu Tần Thứ khuếch tán xuống, đoàn hắc khí như là gặp địch nhân không thể chống cự nhanh chóng bại lui, chậm rãi từ mặt lui xuống.

Lúc này, lão nhân thu tay, người đầy mồ hôi, phảng phất từ trong nước lao lên.

"Ta chỉ là tạm thời ngăn chặn thương thế của hân, nhưng trong cơ thể âm độc vẫn còn, cần mang về cẩn thận điều trị." Lão nhân nhìn Đường Vũ Phi, chuyển mắt dò xét bốn phía, chứng kiến thi thể đầy đất cùng mệnh mỏng vô bờ hòm gỗ, mặt nhăn nhu nói: "Cô nương, đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Đường Vũ Phi đem sự tình phát sinh trải qua kể lại một cách đơn giản rồi la lên: "Lão gia, tình huống của tiểu Thứ còn rất nguy hiểm, chúng ta nhanh trở về giúp hân cứu trị đi."

Lão nhân gật đầu, thở dài nói: "Không nghĩ tới tiểu Thứ ngày đầu tiên một mình vào núi liền gặp chuyện như vậy, ai, quả nhiên là mệnh khổ. Ta ở trong núi tìm hân ba ngày, may mắn là tìm được, nếu không mạng tiểu Thứ đã nguy hiểm. Người trước diu hân lên, ta cần làm chút chuyện."

Lão nhân vừa nói với Đường Vũ Phi vừa động thủ xử lý thi thể trên mặt đất. Mấy cái thi thể bị âm độc gây thương tích, nếu không sớm xử lý, sợ là thời gian lâu sẽ phát sinh dị biến. Cẩn ngón giữa tích vài giọt máu điểm trên mí mắt của thi thể, chỉ thấy thi thể giống như bị acid ăn mòn, từng đợt hắc khí bốc lên biến mất vô tung.

"Đi thôi." Lão nhân làm xong hết thấy, thần tình mệt mỏi, hai gò má đã đỏ lên. Nâng Tần Thứ lên gọi Đường Vũ Phi rời đi.

Đường Vũ Phi cũng nhanh như chớp chạy tới cách đó không xa phía sau cái rương, lấy ra bao tải, lúc này mới cùng lão nhân nâng Tần Thứ ra khỏi sơn động.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Linh Dược Giải Độc

Tần Thứ sắc mặt tái nhợt nằm trên chiếc giường hơi lửa, thời gian đã qua hơn một tháng, hân vẫn không có dấu hiệu tỉnh dậy.

Cửa gỗ căn phòng mở ra, gia gia của Tần Thứ bung siêu thuốc (ấm sắc thuốc) đi đến. Hơn một tháng qua, lão nhân tựa hồ già nua rất nhiều, vốn chỉ có hai gò má ửng hồng giờ đã lan tràn cả khuôn mặt. Đây là vì lão nhân mỗi ngày vận khí chữa thương cho Tần Thứ mà động tới tật cũ, hôm nay đã thành bệnh nguy kịch.

Khép cánh cửa lại, lão nhân đem siêu thuốc để trên bàn, mở nắp siêu ra, một mùi thơm lạ lùng liền phiêu tán trong không khí, nghe thấy mùi hương này, khiến cho người có cảm giác thần thanh khí爽.

"Nhân mã này quả nhiên không phải vật phàm, ta ước chừng vào núi mười bảy lần, mới tìm được chín mươi chín vị thuốc dẫn có đề cập đến trong phương thuốc cổ mới đem nó hoàn toàn luyện hóa." Lão nhân một bên ngửi hương khí, một bên lầm bầm nói.

Mấy ngày liền, lão nhân dùng biện pháp nào cũng hoàn toàn vô pháp rút ra âm độc trong cơ thể Tần Thứ, liền đem chú ý đánh tới trên người nhân mã. Đương nhiên, đối với loại linh vật trong truyền thuyết này, lão nhân cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, đầu tiên là vài lần vào sơn động cổ mộ xem xét địa điểm sinh trưởng của nó, lại quay về lần tìm tàng thư trong nhà mới biết được công hiệu và phương pháp luyện chế, cuối cùng mới tìm được phương thuốc trong một quyển sách cổ.

"Hy vọng thứ này hiệu quả thực sự thần kỳ như vậy, không cầu thành tiên, chỉ mong có thể làm tiểu Thứ tỉnh dậy." Lão nhân khuấy nước thuốc trong siêu rồi đổ ra bát nhỏ, màu sắc nước đen đậm giống như cháo mè. Ba chén nước nấu thành một chén thuốc, trong siêu thuốc không ngờ ngay cả một chút cặn đều không còn, làm lão nhân chặc chặc sợ hãi than một tiếng.

Bưng bát nhỏ đi đến bên giường, lão nhân nâng Tần Thứ dậy, múc một thìa, nhẹ nhàng thổi thổi, rồi chậm rãi đổ vào miệng Tần Thứ.

Một chén nước thuốc rất nhanh đã đổ xong, qua một lát sau, cả người Tần Thứ giống như lộ ra yêu dị đỏ sẫm, độ ẩm cực cao.

Lão nhân như sớm đã có đoán trước, không chút hoang mang, năm ngón tay dùng ở huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu Tần Thứ, đầu ngón tay hiện ra ngũ sắc quang mang, kim, thanh, lam, hồng, hoàng, phân biệt đối ứng với ngũ tạng tinh khí trong cơ thể.

Một giờ sau, cả người lão nhân mồ hôi như suối, ngay cả áo khoác thật dày ở bên ngoài cũng bị thấm ra. Đỉnh đầu Tần Thứ bốc lên từng đoàn bạch khí, màu đỏ trên người mất dần, lại thoát ra đại lượng hơi ẩm, tản ra mùi vị gay mũi.

Thu hồi năm ngón tay, lão nhân đã mệt mỏi không chịu nổi, ngồi ở trên giường, run run châm cái tẩu, nhìn Tần Thứ, lộ một nụ cười phát ra từ nội tâm: "Tốt, nhân mã quả nhiên công hiệu thần kỳ, âm độc trong cơ thể tiểu Thứ đã biến mất, lúc này có thể rất nhanh sẽ tỉnh dậy."

Nghỉ một chút, lấy một cái nồi, lão nhân cảm thấy khí lực thoáng khôi phục một chút, đứng dậy định chuẩn bị nước ấm để tắm rửa cho Tần Thứ. Đúng lúc này, nín thở Tần Thứ run rẩy, lạnh lẽo mờ ra: "Mùi gì hôi thối?"

Lão nhân cứng đờ, kinh hãi quay đầu lại: "Tiểu Thứ, ngươi đã tỉnh lại." Thấy Tần Thứ muốn chống tay ngồi dậy, vội vàng ngăn hãm lại nói: "Đừng ngồi dậy, cứ nằm đi, gia gia đi chuẩn bị nước ấm cho ngươi tẩy trừ thân thể."

Lúc này Tần Thứ mới phát giác cả người dính đầy chất bẩn khó chịu, thuận tay gạt một nhúm dơ bẩn, nhú mày nói: "Gia gia, đây là đâu? Ủa, ta không phải ở trong sơn động sao? Khi nào thì trở về?"

Lúc này, hần cuối cùng cũng nhớ lại chuyện tình trước khi hôn mê.

"Còn nói nữa. Nếu ta không ở trong núi tìm ba ngày, rốt cục tìm được ngươi tại sơn động kia, mạng nhỏ này của ngươi sợ là đã xong." Lão nhân tức giận tròn mắt, đứng dậy nói: "Ta đi chuẩn bị nước ấm, ngươi cứ nằm im đừng lộn xộn."

Ngắm nước ấm, thanh tẩy cả người dơ bẩn, Tần Thứ thoải mái đem cả thân mình nằm trong bồn gỗ, chỉ lộ ra đầu hí mắt hướng thụ. Bỗng nhiên nhớ tới cái gì, quay đầu nhìn lão nhân đang ngồi xếp bằng trên giường hỏi: "Gia gia, ta nhớ rõ còn có một cô nương, nàng sau lại thế nào?"

Lão nhân nhả ra một ngụm khói, chế nhạo cười nói: "Như thế nào? Tuổi còn nhỏ đã học được nhớ thương đại cô nương ư."

Tần Thứ không có cảm giác ngượng ngùng gì, lắc đầu nói: "Cô nương kia cũng là người đáng thương, bị uy hiếp mà đến."

Lão nhân đập đập bụi nói: "Nàng là người bên ngoài núi, ngươi hôn mê hơn một tháng, người ta đã ở chỗ này bồi ngươi vài ngày, sợ người trong nhà lo lắng, đã đi trở về, nói là một thời gian lại đến thăm ngươi. Kia cô nương tuổi tuy lớn chút, nhưng thật ra tâm địa cũng được, chắc sẽ là vợ hiền, mộng lại tròn trịa dễ sinh con, nếu không phải là người sinh trưởng bên ngoài núi, ngươi cũng có thể tưởng nhớ."

"Không có hứng thú." Sơn dân không kiêng kỵ những đề tài này, lảng giềng chung quanh cô Bảy hay đại thẩm Tám thường nói mấy vấn đề này, Tần Thứ hoàn toàn không đem chuyện gia gia chế nhạo để trong lòng. Ánh mắt dừng ở trên mặt gia gia, đột nhiên vội vàng nói: "Gia gia, mặt của ngươi sao đỏ như vậy?"

Lão nhân không thèm để ý lắc đầu nói: "Không có gì, mấy ngày nay vết thương cũ phát tác, qua mấy ngày lại tốt thôi."

Tần Thứ vội la lên: "Đây là khí trảo đỉnh, gia gia, ta ở trong động có phát hiện nhân mã, loại này linh vật có lẽ đối với thương thế của ngươi hữu hiệu, không biết có mang về không."

"Nhân mã?" Lão nhân cười nói: "Ngươi có biết ngươi vì sao toàn thân đầy tạp chất không, đó là nhờ dùng nhân mã. Ngươi hiện tại vận khí thừa, có phải là

có điều bất đồng."

Tần Thử thăm vận ngũ khí, quả nhiên phát hiện so với lúc dùng nhân sâm còn mạnh mẽ hơn không ít, ngũ khí lại có dấu hiệu dung hợp lẫn nhau. Đây cơ hồ cũng đại biểu cho hần một chân đã bước vào tiên thiên, chỉ kém chút tâm tinh thì sẽ hoàn toàn bước vào tiên thiên cảnh giới.

Tần Thử một trận kinh hỉ, lập tức đôi mắt đỏ lên nói: "Gia gia, ngài vì chữa trị thương thế của ta, chạm đến tận cội, còn đem nhân mã đút cho ta ăn, thương thế của ngài làm sao bây giờ?"

Lão nhân lắc đầu nói: "Yên tâm đi, bệnh cũ này của gia gia đã nửa đời người, một chút sẽ không sao. Nếu đến thời điểm thì cũng phải đi, Diêm Vương gọi người canh ba tử, không thể lưu mạng sống đến canh năm. Đúng rồi, ngày ấy người gặp được Âm Thi, làm sao tiêu diệt được?"

Tần Thử cẩn thận nhớ lại nói: "Lúc đầu ta dùng máu huyết bôi lên mũi tên, mặc dù có thể làm hần bị thương nhưng hiệu quả có hạn. Sau lại cùng hần cận chiến, bị bắt được bả vai, lúc nguy cấp, ta cảm giác được ngũ khí trong cơ thể động dậy, nhớ tới trước kia trong sách cổ có nói qua đầu lưỡi nguyên dương có ký hiệu trừ tà, liền cắn đầu lưỡi, mở ra nguyên dương, kết quả ngũ khí xông ra, lúc này mới tiêu diệt được Âm Thi."

Lão nhân gật đầu nói: "Máu huyết của người luyện khí chúng ta vốn là có tác dụng trừ tà, người có thể ở thời khắc nguy cấp mở ra nguyên dương, lại dẫn động ngũ khí xuất hiện, Âm Thi kia cho dù có lợi hại hơn nữa cũng không phải đối thủ."

Tần Thử nghi hoặc hỏi: "Gia gia, Âm Thi kia là như thế nào sinh ra?"

Lão nhân liếc nhìn Tần Thử: "Lại nói tiếp, chuyện này cùng gốc thảo linh chi kia không phải không có quan hệ."

Tần Thử ngây ra một lúc, nhú mày nói: "Gốc thảo linh chi này màu sắc đen như mực, có thể thuộc loại Ô chi. Tuy rằng thai dưỡng ra nhân mã có chút thần kỳ, nhưng là cùng Âm Thi kia có cái gì quan hệ chứ?"

Lão nhân lắc đầu nói: "Đó cũng không phải Ô chi, mà là một gốc âm chi. Người còn nhớ trong cái ao mà thảo linh chi ký sinh có âm mộc không?"

Tần Thử gật gù đầu nói: "Nhớ, âm mộc khá hiếm lạ, cũng không biết chủ nhân ngôi mộ từ chỗ nào tìm được một khối lớn như vậy hơn nữa điều khắc thành tượng. Kỳ quái nhất là khối âm mộc không ngờ bị hư thối, ta nhớ rõ trên sách từng nói, âm mộc dù ngâm mình ở trong nước cũng sẽ không hư thối mà?"

Lão nhân thổi khói nói:

"Quả thật như thế, chẳng qua mọi việc đều có ngoại lệ. Ta đã kiểm chứng hoàn cảnh sinh trưởng của gốc âm chi, từng mấy lần tiến vào sơn động cổ mộ đó, trải qua cẩn thận quan sát, ta phát hiện trong ao là nước lã. Nói cách khác, chủ nhân ngôi mộ lúc xây dựng đã dẫn một dòng suối thông đến cái ao. Thú vị nhất là, dòng suối này không chỉ thông với cái ao mà còn có một đầu thông với phía dưới thạch quan. Bởi vậy thì khí thấm thấu qua dòng suối làm âm mộc hư thối."

"Nguyên lai là như vậy." Tần Thử bừng tỉnh đại ngộ, lại hiếu kỳ nói: "Âm chi này lại là chuyện gì xảy ra?"

Lão nhân cười nói: "Thì là chuyện đúng dịp, vừa vặn lúc âm mộc hư thối, có một gốc thảo linh chi nảy sinh ra, thông qua âm mộc nhận được địa khí, lại có âm khí và thi khí tắm bổ, liền hình thành âm chi. Kết hợp với đá sinh ra nhân mã, đó là do tạo hóa. Chẳng qua linh vật dù trong bùn mà vẫn không dơ, nhân mã kia mặc dù sinh ra trong âm khí và thi khí, nhưng trời sinh còn có ký hiệu trừ tà phò chính, vì vậy sau khi người dùng mới có thể hoàn toàn bài trừ âm độc còn sót lại trong cơ thể duyên có."

Tần Thử vỗ vỗ cái trán nói: "Ta hiểu rồi, người chết kia ở trong thạch quan nhờ quanh năm suốt tháng hấp thu địa khí cùng âm khí mới có thể làm hần sinh ra thi biến, thành Âm Thi, đúng không?"

Lão nhân nói thêm: "Có thể nói như vậy, chẳng qua trong chuyện này cũng có rất nhiều cơ duyên xảo hợp, nếu không cũng sẽ không dễ dàng như vậy hình thành Âm Thi. Có âm chi trấn giữ, Âm Thi kia sẽ không thể phá quan mà ra, vừa vặn đúng lúc người rút âm chi, lấy đi nhân mã, lúc này mới làm Âm Thi tỉnh lại. Lại nói tiếp, nếu không có Âm Thi kia, chỉ sợ mạng nhỏ của người cũng hết. Mấy người tâm bảo đó cũng không lương thiện gì."

Tần Thử gật đầu chấp nhận, cuối cùng nếu không phải Âm Thi tự nhiên giết tới, sợ là hậu quả càng khó đoán trước.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Thân Thế Bí Mật

Lại qua một tuần, thân thể Tần Thử đã điều trị tốt như lúc ban đầu, thậm chí bởi vì dùng nhân mã đã mạnh mẽ hơn trước không ít.

Sáng sớm, Tần Thử dựa theo thói quen điều tức trung bình tấn, cảm giác nội khí đã muốn đột phá, tâm tình thủy chung lại theo không kịp, không khỏi sốt ruột.

Quay đầu lại phát hiện gia gia cũng đã rời khỏi giường, mấy ngày này tinh thần gia gia rất uể oải làm Tần Thử có chút lo lắng. Nhưng hôm nay gia gia thức dậy, thần tình ửng hồng biến mất, tinh thần thập phần viên mãn.

"Gia gia, vết thương cũ phục hồi lại sao?" Tần Thử kinh hi hỏi.

Lão nhân cười ha hả gật đầu, hôm nay xem ra lão nhân tâm tình rất tốt, thức dậy theo thường lệ rút một hơi thuốc, lại đem bộ sách trên giá sách lật qua lật lại. Ăn xong điểm tâm, trong nhà bỗng nhiên náo nhiệt hẳn lên. Chung quanh láng giềng đều mang theo giấy hồng tới cửa, năn nỉ lão gia tử hỗ trợ viết câu đối.

Gia gia Tần Thử là là người có học vấn nhất trong thôn, cũng viết thư pháp rất đẹp, cho nên hàng năm đến thời điểm cuối năm, người trong thôn đều tới cửa xin câu đối.

Lão gia tử ai đến cũng không cự tuyệt, bận rộn đến chạng vạng, xong một người cuối cùng, mới gọi Tần Thử vẫy tay nói: "Tiểu Thử, tới đây, bồi gia gia trò chuyện."

Tần Thử cùng lão nhân ngồi ở trên giường, rất quen thuộc bỏ thuốc vào chậu đưa cho gia gia, lão nhân tiếp nhận cái chậu, châm lên, hít sâu một ngụm, nhắm mắt lại say mê một lát, mới mở mắt ra, có chút cảm thán nói: "Chỉ chớp mắt, ngươi đã mười sáu tuổi, có một số việc cũng nên nói cho ngươi nghe thôi."

Tần Thử ngẩng cả người, hiếu kỳ nói: "Gia gia, ngài nói đi, ta nghe đây."

Lão nhân sờ đầu Tần Thử, khe khẽ thở dài nói: "Nhớ lúc ngươi còn nhỏ, thấy những đứa nhỏ trong thôn đều có cha mẹ, liền hỏi ta cha mẹ của ngươi ở nơi nào, lúc ấy gia gia có tư tâm a, sợ ảnh hưởng tu hành của ngươi, liền lừa gạt không chịu nói cho ngươi. Sau này, ngươi lớn hơn một chút, tuy rằng không có hỏi qua vấn đề này, nhưng gia gia biết ngươi chính là buồn ở trong lòng, hôm nay gia gia liền nói cho ngươi đáp án."

Tần Thử hít một hơi, bỗng nhiên có chút cảm giác khản trương, hai mắt thẳng tắp nhìn lão nhân, chờ đợi lời nói kế tiếp.

Lão nhân há ra một ngụm khói to, lúc này mới chậm rãi nói: "Kỳ thật ta cũng không phải thân gia gia của ngươi, mười mấy năm trước, ta ở trên đường gặp ngươi nằm trong cái nôi nhỏ, oa oa khóc lớn, ta nhất thời không đành lòng liền đem ngươi về nuôi."

"A?" Tần Thử ngây ngẩn cả người, hẳn thường đoán rằng phụ mẫu của mình có lẽ bởi vì có sự tình gì nên qua đời, chỉ còn lại có gia gia nuôi nấng mình, ai ngờ mình là một cô nhi.

Lão nhân nhìn Tần Thử tiếp tục nói: "Thân thể của ngươi ta cũng không rõ ràng lắm, lúc ấy toàn thân ngươi cũng không có gì có thể chứng minh thân thể gì đó. Nuôi nấng ngươi một thời gian, ta liền ẩn cư ở tại sơn thôn này, sau lại phát hiện ngươi cốt cách thanh kỳ, rất tốt để luyện khí, liền truyền cho ngươi Luyện Khí Thuật, xem như ký thác của ta một chút hy vọng. Và ngươi cũng không làm ta thất vọng, từ lúc bắt đầu luyện khí đến nay, liền thể hiện ra thiên phú dị bẩm, đến hiện tại mới qua mười mấy năm thời gian đã thành công bước một bước vào tiên thiên, ta coi như là vui mừng."

"Gia gia, nói như vậy, cha mẹ thân sinh của ta có lẽ vẫn còn?" Tần Thử có chút kích động hỏi.

Lão nhân gật đầu nói: "Có lẽ còn, về sau có cơ hội rồi núi, ngươi nên đi tìm kiếm."

Tần Thử nắm chặt tay, trên mặt đầy kinh hi, nhưng qua một lát sau, hẳn lại nhú mày. Nghĩ đến cha mẹ không ngờ đem mình vứt bỏ, nếu không có gia gia cứu, sợ là sớm không có hân hiện tại. Tuy rằng theo gia gia tu hành có chút vất vả, nhưng là từ nhỏ đến lớn, vẫn chưa làm hân nếm qua cực khổ, ân tình của gia gia đối với hẳn so với cha mẹ thân sinh không biết lớn hơn bao nhiêu lần.

Tần Thử đôi mắt đỏ lên, nước nở nói: "Gia gia, không quản như thế nào, ngươi đều là thân gia gia của ta, ta chính là thân tôn tử của ngươi."

Lão nhân cũng cảm động, quay đầu vội lau sơ mắt, lúc này mới quay lại vỗ vỗ bả vai Tần Thử, tiếp tục nói: "Tiểu Thử, gia gia còn có chút việc muốn nói với ngươi. Chẳng qua trước khi nói chuyện này, gia gia muốn kể cho ngươi một ít chuyện xưa."

Tần Thử gật đầu nói: "Gia gia, người kể đi."

Lão nhân khẽ ngẩng đầu, hai mắt mông lung, tựa hồ lâm vào trong kí ức:

"Lúc xưa, có một đứa nhỏ giống như ngươi, cũng là thiếu niên thiên tài, từ lúc bắt đầu tu luyện, liền dẫn đầu bạn cùng lứa tuổi, trở thành hình tượng để mọi người hâm mộ. Đáng tiếc, vầng hào quang cũng không có kéo dài bao lâu, không biết bởi vì nguyên nhân nào khiến hẳn ở Hậu thiên cảnh giới dừng lại mãi, thiếu niên rất thông khổ, nghĩ tất cả biện pháp đều không làm nên chuyện gì. Mà sau đó, người yêu thanh mai trúc mã của hẳn cũng theo người khác, thiếu niên buồn bã ly khai địa phương thương tâm kia, muốn ở giữa trần thế du lịch, xem có thể hay không tìm được cơ duyên tiến vào tiên thiên cảnh giới."

"Trong quá trình này, hẳn gặp một người con gái, nhu tình của người con gái đã động đến tâm lạnh như băng của hẳn, hai người yêu nhau. Có một lần, thiếu niên nghe nói có một phương pháp có thể đột phá tiên thiên cảnh giới, liền không để ý sự cầu xin đau khổ của người con gái, dứt khoát ly khai, đi tìm nơi ấy. Cho đến khi phát hiện hết thấy chẳng qua chỉ là hư ngôn, lúc trở về, hẳn phát hiện thành thị nơi người con gái ở bị quân Nhật chiếm đóng, cả thành thị trở thành núi xương biển máu, người con gái cũng mất tích."

"Thiếu niên giận dữ, chém giết không ít quân Nhật, nhưng vì tức giận công tâm, bị thương tâm mạch, từ đó về sau bệnh tật quẩn thân. Vì báo thù, thiếu niên gia nhập quân cách mạng, bắt đầu chiến đấu cùng quân với quân Nhật, lấy được nhiều chiến công, sau khi chiến tranh kháng Nhật chấm dứt, thiếu niên cũng trở thành một hán tử, sau khi kiến quốc, hán được ban thưởng huân chương tướng quân, nhưng là mười năm hạo kiếp làm hán chán ghét xã hội lúc đó, liền mai danh ẩn tích tạm trú ở trong thâm sơn, một lát là qua hơn mười năm."

"Hán luôn có cái tâm nguyện, chính là có thể đột phá tiên thiên cảnh giới, trở địa phương kia, để cho những người năm đó xem, để người yêu thanh mai trúc mã xem, hán còn có một tâm nguyện, chính là muốn biết nơi thất lạc của người con gái kia."

Lão nhân nói xong những lời này, mắt hồ đã rung rung.

Tần Thứ do dự nói: "Gia gia, người kia chính là người sao?"

Lão nhân gật đầu, thở dài: "Đúng vậy, người đó chính là ta." Nói xong, lão nhân quay đầu nhìn về phía Tần Thứ nói: "Tiểu Thứ, ngươi có thể đáp ứng gia gia một việc hay không?"

Tần Thứ dùng sức gật đầu.

Lão nhân nói:

"Gia gia cả đời đều không thể đặt chân vào tiên thiên cảnh giới, cho nên mang toàn bộ hy vọng đều ký thác ở ngươi. Nếu tương lai ngươi có thể đột phá, ta hy vọng ngươi có thể phản hồi địa phương kia, nói cho bọn họ, ngươi là tôn tử của Tần Hán Sinh ta, nói cho bọn họ biết Tần Hán Sinh tuy rằng kiếp này không thể đặt chân vào tiên thiên cảnh giới, nhưng tôn tử của ta lúc trẻ đã vào tiên thiên chi cảnh, ta không phải thiên tài, nhưng tôn tử của ta tuyệt đối là thiên tài. Nói cho bọn họ, nói cho bọn họ..."

Lão nhân kích động liên tục ho khan.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Đột Phá Tiên Thiên

Tần Thứ vội vàng thay lão nhân vỗ vỗ lưng, kiên định nói: "Gia gia, ngài yên tâm, tiểu Thứ nhất định cố gắng tu hành đạt thành tâm nguyện của ngài."

Lão nhân tâm tình thoáng bình ổn một chút, vui mừng cười nói: "Tiểu Thứ, có hảo tôn tử như ngươi, gia gia trong lòng cũng đã thỏa mãn. Chẳng qua, ngươi còn không biết địa phương kia ở đâu, từ từ gia gia giảng cho ngươi nghe."

Tần Thứ gật đầu, tò mò hỏi: "Gia gia, ngài nói địa phương kia đều tu luyện Thiên Xà Xạ Tức Công sao?"

Lão nhân khẽ gật đầu, nói: "Ngươi tu luyện Thiên Xà Xạ Tức Công lâu như vậy, có thấy chỗ nào không thích hợp không?"

Tần Thứ suy nghĩ nói: "Quả thật là có chút. Thí dụ như, Thiên Xà Xạ Tức Công này vẹn vẹn chỉ là pháp môn luyện khí, càng thiên về dưỡng sinh, tuy nói bước vào tiên thiên cảnh giới nội khí ly thể đã thương người, nhưng là rất khó. Huống hồ, Thiên Xà Xạ Tức Công cảnh giới đến đây thì đình chỉ, nhưng ta cảm thấy không dừng ở cảnh giới này."

"Ngươi nói đúng, Thiên Xà Xạ Tức Công vốn là là trụ cột công pháp, phía trên còn có rất nhiều công pháp cao thâm. Nhưng nếu không đạt được tiên thiên cảnh giới thì không thể tiếp xúc đến. Năm đó gia gia không thể tu nhập tiên thiên, cho nên chỉ có thể tiếp xúc đến tầng một trụ cột công pháp này. Mà Luyện Khí Thuật tự nhiên không phải vô dụng như vậy, bởi vì luyện khí là trụ cột của tu chân, sau khi tiến vào tiên thiên, liền tương đương bước vào cánh cửa tu chân. Lúc đó, đủ loại thủ pháp công kích, chắc chắn sẽ có năng lực tự bảo vệ mình."

"A? Tu chân?" Tần Thứ lần đầu tiên tiếp xúc đến khái niệm này, hai mắt mở to.

"Đúng, chính là tu chân." Lão nhân cười nói: "Địa phương theo lời ta nói tên là Thiên Xà Mật Cảnh, nơi đây ẩn cư tộc nhân của Thiên Xà nhất mạch, có nhiều thế hệ tu chân, theo đuổi tiên đạo trường sinh bất lão."

"Thiên Xà Mật Cảnh? Thiên Xà một mạch?" Tần Thứ bỗng nhiên cảm thấy đầu óc không đủ dùng.

Lão nhân chậm rãi nhả ra một ngụm khói, lâm vào kí ức, chậm rãi mở miệng: "Thượng cổ từng truyền rằng có mười hai mạch luyện khí phương pháp, chúng ta Thiên Xà nhất mạch là một chi trong đó. Mười hai mạch này đều tự có pháp môn luyện khí tu chân."

"Mười một mạch kia là cái gì?" Tần Thứ tò mò hỏi.

"Thử, ngư, hồ, thò, ngưa, dương, hầu, kê, cầu, trư, long." Lão nhân chậm rãi nói.

Tần Thử giật mình đạo: "Này chẳng phải là mười hai cảm tinh sao?"

Lão nhân gật đầu nói: "Thượng cổ mười hai mạch đích xác chính là hóa thân của mười hai cảm tinh. Mười hai cảm tinh xuất hiện là bởi vì mười hai mạch này."

Tần Thử một thời gian có chút khó có thể tiêu hóa, lời nói của lão nhân đã phá vỡ nhận thức quen thuộc của nó, suy nghĩ, Tần Thử hỏi: "Gia gia, ta nếu bước vào tiên thiên cảnh giới chẳng phải là cũng có thể tu chân?"

"Nếu là có thể bước vào tiên thiên, người thật sự có thể tu chân, chẳng qua phải quay trở lại địa phương tụ cư Thiên Xà Nhất mạch, lấy được cao cấp công pháp. Nhưng người phải nhớ kỹ, thế giới này truyền thừa vô số, ngoại trừ chúng ta mười hai mạch luyện khí truyền thừa, còn có rất nhiều những truyền thừa khác, thí dụ như luyện thể, huyết kế. Người nếu có cơ hội hành tẩu trần thế, cần phải lưu tâm."

"Luyện thể, huyết kế, gia gia, này lại là cái gì a?" Tần Thử nghi vấn ngày càng nhiều.

Lão nhân giải thích đạo: "Luyện thể chính là pháp môn tu luyện ngược lại luyện khí, chúng ta luyện khí chủ tu nội, luyện thể chủ tu ngoại, người luyện khí chú ý cắt đứt hết thầy liên hệ cùng thiên địa, nội kết nhân đan, tự thành một mảnh thiên địa. Người luyện thể, thì chú ý cùng thiên địa dung hợp, quán thông toàn thân gân mạch huyết khiếu, thân thể thành thánh. Còn huyết kế, đó là một loại phi thường đặc thù truyền thừa, gia gia năm đó lúc tại trần thế hành tẩu, từng gặp được phạm nhân thân thể lại có một chút năng lực kỳ lạ, những người này là huyết kế."

Tần Thử ghen hờn trần trời, lần đầu tiên đã biết nhiều thứ mơ hồ như vậy, hơn nữa những lời này hay từ trong miệng gia gia nói ra, hẳn không tin cũng không được.

Đặc biệt mấy cái này truyền thừa, đã làm hắn kiến thức một phiên rộng lớn thiên địa khác.

"Theo người nói nhiều như vậy, chính là để trong lòng người có chút hiểu biết, phải nhớ kỹ, đối với người sẽ có chỗ tốt." Lão nhân dập tắt cái tẩu, trên mặt hiện ra ủ rũ, khoát tay nói: "Mệt rồi, ngủ đi."

Tần Thử vội vàng nói: "Gia gia, tôn nhi tu thành tiên thiên cảnh giới, liền theo người cùng đi Thiên Xà Mật Cảnh."

Lão nhân cười cười, trong ánh mắt hiện lên một tia âm đạm, khoát tay nói: "Ngủ đi."

Nằm ở trên giường, Tần Thử thật lâu không thể ngủ, gia gia đêm nay cùng hắn kể ra đủ loại, làm đầu hắn vốn chỉ biết đơn thuần tu hành lập tức trở nên phức tạp lên. Thẳng đến ngày hôm sau thức dậy, Tần Thử vẫn còn hồi tưởng lại những lời gia gia tối hôm qua nói với hắn.

Nhưng kỳ quái là, bình thường còn rất sớm gia gia đã dậy, hôm nay lại nằm trên giường, khi hắn đem bữa sáng bụng tới, đợi một lát, thấy gia gia còn không có tỉnh lại. Liền đi tới bên giường, nhẹ nhàng gọi: "Gia gia, trời đã sáng, nếu buồn ngủ, hay ăn một chút gì rồi ngủ tiếp."

Gọi vài tiếng, thấy gia gia không có chút dấu hiệu tỉnh dậy. Tần Thử thầm nghĩ gia gia hôm nay như thế nào ngủ mê như vậy, liền nhẹ nhàng đẩy, không có phản ứng, lại đẩy, cũng không có phản ứng.

Tần Thử biến sắc, liền tưởng lên tới hôm qua gia gia về mặt quái dị, run rẩy vuốt tay.

"A..."

Tần Thử gào lên một tiếng thê lương, nhào lên trên giường, lớn tiếng hô gia gia, gia gia, nước mắt rơi như mưa.

Chỉ tiếc, ngoại trừ nhiệt độ của giường còn làm lão nhân trên người giữ lại chút độ ấm, lão nhân đã không còn một tia hơi thở, an tường nhắm mắt, phảng phất như vẫn đang ngủ say.

Gia gia chết, tâm tình Tần Thử trầm trầm mê mê. Tìm trong rừng một chỗ đất tốt, đem gia gia mai táng, Tần Thử không ăn không uống, lập xong mộ phần, tùy ý bông tuyết phiêu phiêu mà rơi, đem thân hình chôn vùi, hóa thành người tuyết.

Ba ngày sau, Tần Thử bỗng nhiên động .

Trên người tuyết đọng thật dày bỗng nhiên hóa thành sương trắng, giây lát biến mất không thấy. Một lũ bạch khí từ trong miệng Tần Thử phun ra, cuối cùng bỗng nhiên ngưng kết thành hình, hóa thành một đóa hoa sen trong suốt như khắc từ băng đá.

"Lưỡi xán hoa sen."

Tần Thử dưới tâm tình bi thống vì gia gia qua đời, rốt cục triệt ngộ "Đau xót" cảm xúc, trong cơ thể ngũ khí tự phát tuần hoàn, ngưng tụ thành nhân đan, giờ phút này hắn đã hoàn toàn bước vào tiên thiên cảnh giới.

Hai đầu gối khom lại, Tần Thử quỳ xuống, nhìn mộ phần của gia gia, dập đầu thật mạnh ba cái làm máu chảy, khóc nói: "Gia gia, nhìn a, người mau nhìn a, tiểu Thử ngưng kết thành hoa sen, tiểu Thử đạt thành tâm nguyện của người, người mau nhìn xem a, gia gia."

Thanh âm thê lương phiêu đảng giữa núi rừng, ngoại trừ tuyết đọng trên cành cây rơi xuống, liền không còn có cái gì đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Tàn Thứ Rời Núi

Trong phòng, Tàn Thứ ngồi xếp bằng trên giường, đóng chặt hai mắt, yên lặng cảm thụ biến hóa trong cơ thể. Phía trên đan điền, một viên nội đan đã ngưng kết mà thành, không ngừng phun ra nuốt vào tinh khí, cùng ngũ tạng hô ứng. Bởi vì Thiên Xà Xạ Tức Công tới tầng này đã không có công pháp kế tiếp, Tàn Thứ đành phải tự thân thể hội cùng linh ngộ đi cân nhắc diệu dụng của nội đan.

Đang không ngừng thăm dò, Tàn Thứ phát hiện nội đan tốc độ phun ra nuốt vào tinh khí rất chậm, nhưng là nếu có ý thức đi chuyển động nó, lại có thể khiến nó phun ra nuốt vào tinh khí tốc độ nhanh hơn. Chẳng qua chuyển động nội đan thực không dễ dàng như vậy, Tàn Thứ trải qua nhiều ngày nếm thử, mới xem như có một chút kinh nghiệm.

Lúc chuyển động nội đan vòng thứ hai mươi bảy, Tàn Thứ cảm giác cực độ mệt mỏi, chậm rãi thu công, mở to mắt cười khò nói: "Xem ra chuyển động nội đan thực không phải là chuyện đơn giản, có lẽ ta chưa tìm được phương pháp, cần có phương pháp tu luyện cao cấp hơn mới có thể chuyển động nội đan dễ dàng."

Thở dài một hơi, Tàn Thứ bước xuống giường. Trên bàn vuông có thêm một mộc bài, đúng là bài vị của gia gia, Tàn Thứ thấp một nén nhang, yên lặng thì thầm: "Gia gia, hôm nay ta đã bước vào tiên thiên cảnh giới, có thể đạt thành hy vọng của người. Ngày mai ta định rời núi đi tìm Thiên Xà Mật Cảnh theo lời ngài. Ngài yên tâm, ta không chỉ muốn làm cho bọn họ biết tôn tử của ngài là một thiên tài, ta còn muốn tiếp tục tu luyện trở thành cường giả, ta nhất định sẽ không cô phụ kỳ vọng của ngài."

Tàn Thứ dập đầu lạy ba cái trước bài vị, đứng dậy liền thu thập vài thứ. Đối với Tàn Thứ mà nói, cũng không có nhiều thứ có thể đem theo. Từ giá sách, Tàn Thứ lấy ra một cái hộp bằng kim loại, bên trong đều là di vật của gia gia. Tàn Thứ tuy rằng biết hộp này tồn tại, nhưng cũng chưa từng xem qua.

Mở hộp, Tàn Thứ đầu tiên thấy được một phong thư, mặt trên viết: "Gửi cháu ta, tiểu Thứ."

Tàn Thứ mở thư đọc, nước mắt liền dừng không được chảy ra. Lại lật xem vật phẩm trong hộp, phía sau một đồng quân công huân chương, Tàn Thứ thấy được Thiên Xà lệnh trong thư gia gia có nhắc tới, có Thiên Xà lệnh mới có thể mở Thiên Xà Mật Cảnh, lệnh bài này ước chừng cỡ bàn tay tương đương với một cái chìa khóa.

Tiếp tục xem, Tàn Thứ lại thấy một bức ảnh cũ đã ố vàng, trong ảnh là một cô nương trẻ tuổi, đằng sau có ghi, 'tặng cho người ta yêu Tàn Hán Sinh'.

"Tàn Hán Sinh là tên của gia gia, trong bức ảnh này tất nhiên chính là nữ tử mất tích gia gia đã kể lại." Tàn Thứ cẩn thận nhìn nhìn bức ảnh, đem thả vào lại trong hộp sắt.

Trong lúc tìm kiếm, Tàn Thứ vô ý thấy ở giá sách một mảnh da thú.

"Di."

Tàn Thứ rút ra da thú nhìn kĩ. Khối da thú này là ngày đó ở trong sơn động, được hán lạng lẽ thu vào trong túi áo, lúc ấy giặt mình cũng không lưu ý. Sau lại trọng thương hôn mê cho đến hôm nay, Tàn Thứ tựa hồ quên mất nó. Hiện tại thấy được, Tàn Thứ có chút thất vọng.

Bởi vì khối da thú này thực không có gì đặc biệt, một mặt hơi bóng loáng, một mặt thì có lông màu ngũ sắc, cũng không biết từ trên người loại dã thú nào. Mặt bóng loáng kia tựa hồ có một tầng dầu trơn trong suốt, trên đó có rất nhiều đường cong bất quy tắc cùng nhiều điểm lấm tấm. Mặt bên kia có rất nhiều chỗ trống trải, mấy chỗ này tựa hồ bị người cứng rắn nhỏ mất lông vậy.

Có thể nói, mảnh da thú có chút kỳ quái, nhưng là không quân ném ở nơi nào, sợ đều rất khó khiến cho người chú ý.

"Đây không phải là tùy ý để trong nương sao." Tàn Thứ không khỏi tự giễu cười, đem da thú tùy tay gác lại ở trên bàn vuông.

Bởi vì là lần đầu tiên rời gia môn, đi ra ngoài núi, Tàn Thứ cũng không biết mang theo cái gì cho tốt. Liền lấy bao tải thường mang theo lúc đi hái thuốc, đem di vật của gia gia là hộp sắt, cùng với khối da thú, còn có một quyển bút kí của gia gia viết về dân tình, thêm một ít thứ khác nữa, tất cả nhét vào bao tải.

"Đúng rồi, thế giới bên ngoài cũng không thể so với ở đây, ăn uống hành tẩu đều cần tiền. Nhưng ta đi chỗ nào kiếm tiền đâu." Tàn Thứ nhíu mày, bỗng nhiên trước mắt sáng ngời: "Có, trong sơn động kia không phải giấu nhiều vàng bạc châu báu sao, tùy tay cầm vài món, chẳng phải liền giải quyết phiền toái này."

Nghĩ đến liền làm, Tàn Thứ bị kích động quay trở lại sơn động. Trong động so với ngày Tàn Thứ rời đi không có gì biến hóa, từng hòm từng hòm cất

giấu nhân gian phú quý vẫn như cũ rậm rạp bài bố ở nơi đây.

Tần Thứ vẫn không sinh tâm tham lam, trên thực tế hẳn đối với quan niệm về tiền còn rất mơ hồ, son nhân cũng không cần tiền, hết thầy đều có thể tự cấp tự túc.

Tùy tay tại một cái rương lấy ra một thanh châu báu và vài thỏi vàng bằng ngón cái, bỏ vào trong bao tải, liền không có để ý những thùng khác.

Ngày thứ hai, Tần Thứ đã chuẩn bị hành trang, đi đến nhà thông trưởng ở phía đông của thôn, cùng lão thôn trưởng nói mình phải rời khỏi thôn thay gia làm chút sự tình, nhờ lão chăm sóc phòng ở, rồi lại thực cẩn thận hỏi đường rời núi, liền rời đi sơn thôn nhỏ này, nơi hẳn đã sinh sống mười mấy năm.

Trong bao tải chứa sung túc lương khô, bởi vì Nê Ba thôn ở bên trong thâm sơn rừng già, đi ra ngoài phải vượt qua vài đỉnh núi, cần hai ngày hai đêm công phu.

Trải qua hai ngày hai đêm bốn ba, Tần Thứ rốt cục thấy được quốc lộ, một chiếc xe trên đường thông thả cẩn thận chạy .

"Đây chính là xe sao."

Tần Thứ tuy rằng là từ trước giờ chưa ra khỏi núi, nhưng là không có nghĩa là hẳn lịch duyệt nông cạn, cổ đại thư sinh không ra cánh cửa liền cũng biết thiên hạ sự, Tần Thứ mặc dù ở bên trong thâm sơn rừng già, nhưng cũng bởi vì trong nhà có nhiều sách, giải thích khá nhiều về thế giới bên ngoài.

Chẳng qua loại này hiểu biết dù sao vẫn còn non nớt, chính như gia gia hẳn từng nói qua, sách cũng không có thể chứa đựng hết thấy bên ngoài, cũng thiếu tính chân thật. Đột nhiên chứng kiến mấy thứ mà ngày xưa chỉ có thể thấy trong sách vở Tần Thứ khó tránh khỏi có chút hưng phấn.

Một chiếc xe tại ngừng lại bên cạnh Tần Thứ , cửa kính mở ra, lái xe vươn cái đầu béo tròn vo béo ra hô: "Có phải là đi thị trấn?"

Tần Thứ ngây cả người, ánh mắt đảo qua, mới nhìn thấy trong xe ngồi tràn đầy người, mà trước xe dán một khối bảng hiệu, viết Trúc Lâm Trấn đến Tây Nam huyện.

Tần Thứ nhớ tới lão thôn trưởng nói qua, phải tới Tây Nam huyện mới có xe đi thông bên ngoài, liền gật gật đầu nói: "Đúng vậy."

"Nhanh lên xe." Lái xe hiển nhiên không kiên nhẫn với tên tiểu tử đàn độn này, phát tay, liền kéo đầu vào.

Cửa xe mở, Tần Thứ lên xe, một mùi vị hơi thoải ẩm ướt xông vào mũi, làm hô hấp Tần Thứ vốn quen không khí tươi mát ở trong núi không khỏi nhíu mày.

Xe đã chạy, Tần Thứ nhìn thấy dồn đầy đầu người, đành phải đứng ở vị trí gần sát cửa xe. Bên trong xe tiếng người hỗn tạp, đôi lúc còn truyền đến thanh âm nồn mửa của người say xe. Tần Thứ cực không quen, nếu không phải đã ở trên xe, hẳn chắc sẽ đi bộ đến thị trấn.

"Đúng rồi, tiền thiên cảnh giới trong cơ thể tự có thiên địa, ta hoàn toàn có thể ngăn cách không khí ngoại giới, dựa vào nội đan để hô hấp a."

Để xác minh ý nghĩ trong lòng, Tần Thứ lập tức không hô hấp bằng miệng mũi nữa, quả nhiên, trong cơ thể không thể hấp thu không khí mới mẻ, tới thời điểm giới hạn, tại đan điền, nội đan chuyển động bỗng nhiên sinh ra một cỗ nội tức, nội tức tự nhiên tuần hoàn, hoàn toàn thay thế miệng mũi hô hấp.

Tần Thứ nội tâm vui vẻ, thầm nghĩ: "Quả thế."

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cán Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Tiền Tài Không Lộ Ra Ngoài

"Tránh ra tránh ra." Người bán vé là một nữ nhân trang sức đậm đặc, phấn trên mặt đã che kín đường nét khuôn mặt, nàng dòn ép đám người nhón nhào đi đến trước người Tần Thứ, duỗi tay ra nói: "Mua vé, đi thị trấn 15 nguyên."

Tần Thứ nhướng mày, nghĩ thầm, thế giới bên ngoài quả nhiên là không có tiền không được, may mắn ta sớm có chuẩn bị. Nghĩ vậy, liền cúi bỏ bao tải phía sau, ở bên trong sờ soạng trong chốc lát, rồi lấy ra một thỏi vàng cỡ ngón cái, hướng người bán vé quơ quơ, nói: "Ta trên người không có tiền, này được chứ?"

"Không có tiền sao ngại ngồi xe a." Nữ nhân bán vé biến sắc, lời thô tục vừa muốn nói ra, bỗng nhiên thấy thiếu niên trước mắt trong tay nắm cái gì thật chói mắt.

"Đây là?" Nữ nhân lập tức tròn tròn con mắt.

Đám người trên xe vốn ồn ào cũng tựa hồ im lặng một lát, mọi người chú ý đến trong tay Tần Thử.

Tần Thử có chút không kiên nhẫn, nhíu mày: "Đây là vàng thỏi, cũng đủ lộ phí chứ."

Cả xe bỗng nhiên cười lớn, nữ nhân bán vé cũng cười nghiêng ngửa, chỉ vào Tần Thử nói: "Nhìn người thiếu niên có vẻ thành thực, không nghĩ tới cũng là kẻ lừa đảo, cầm vàng thỏi trả tiền xe, ta đầu tiên nghe thấy, đây là hợp kim son vàng à? Được được, đem tiểu xiếc này thu vào đi, lão nương ta vào Nam ra Bắc, gặp qua người so với gạo người ăn còn nhiều hơn, người lại dám đem vàng giả ra lừa ta. Mau lấy tiền ra, không có tiền thì xuống xe."

Người trên xe cũng chỉ trỏ, hiển nhiên không ai tin tưởng rằng trong tay Tần Thử thật sự là vàng thỏi.

Tần Thử thấy thế cũng không giận, thu hồi vàng thỏi, nhàn nhạt nói: "Vậy người mở cửa xe đi, ta xuống xe."

Lúc này, lái xe bỗng nhiên mở miệng: "Được rồi được rồi, phía trước có CSGT, không thể dừng xe, cứ mang nó đi một đoạn."

Nữ nhân bán vé tính tình hiển nhiên là không chịu lỗ, thấy Tần Thử lấy không ra tiền, mà lái xe lại không thể dừng xe, liền đuổi tay: "Được rồi, đại tỷ nhìn người oa nhi đáng thương, liền đưa người đoạn đường, đưa thỏi vàng giả cho ta, coi như là tiền vé của người."

Tần Thử không nói cái gì, đem vàng thỏi đưa cho nàng.

Nữ nhân bán vé suy nghĩ, trào phúng nói: "Rất nặng, bên trong chắc không ít đồng thau."

Lúc này trên xe có hai người trẻ tuổi mặc áo khoác da hồ: "Đại tỷ, tiền xe của tiểu huynh đệ kia ta thanh toán giúp, người đưa vàng giả trong tay cho ta mang về cho con nít trong nhà chơi."

Nữ nhân mắt sáng ngời, vốn nghĩ là lỗ, không nghĩ tới lại có người nhảy ra. Lập tức nụ cười đầy mặt đi tới trước mặt người tuổi còn trẻ, đem vàng thỏi đưa cho hắn, cảm thấy mỹ mãn đổi trở về 15 nguyên tiền mặt.

Chẳng qua, nữ nhân bán vé này nếu biết thỏi vàng này không phải là giả, không biết có thể hay không hối hận đến hộc máu.

Xong việc, người trên xe cũng khôi phục lại ồn ào, Tần Thử cũng không có tâm tư đi quan tâm người khác, vàng thỏi ở trong tay ai hắn cũng không thèm để ý, giờ phút này hắn đang ở cân nhắc điều dụng từ tự do hồ hấp chuyển hóa đến trong cơ thể hồ hấp.

"Cầu Tử, hình như là vàng thật." Người trẻ tuổi kia dùng hết phương pháp căn trên thỏi vàng, cẩn thận quan sát một lần, có chút kinh hi nhìn một người trẻ tuổi khác đeo kính đen ngồi bên cạnh.

Người mặt đen "Cầu Tử" cười xòa một tiếng nói: "Đại Pháo, người thêm tiền phát điên rồi sao, trong tay tiểu oa nhi có thể lấy vàng thỏi? Cái thủ thuật như vậy, người cũng tin?"

"Đại Pháo" than thở: "Lão tử nếu không cần tiền, tôi gì sống kiếp chém giết, hiện tại giết người bị cả nước truy nã, người cho rằng ta nguyện ý sao."

Cầu Tử vỗ vỗ bờ vai của hắn nói: "Không phải chỉ là cả nước truy nã sao? Hai ta chạy thoát thời gian dài như vậy cũng không bị bắt sao? Nghe ta nói, chúng ta bỏ thời gian làm vài vụ lớn, đến lúc đó trốn ra nước ngoài, chỉ bằng thủ đoạn của công an quốc nội, có thể tìm được cái rắm."

Nói xong, hắn từ trong tay Cầu Tử lấy thỏi vàng, ngấm vài lần, bỗng nhiên kinh hô: "Đại Pháo, này hình như là thật?" Nói xong, Cầu Tử lại cắn vài cái, chứng kiến lộ ra vàng ròng, kích động nói: "Mẹ nó, hai ta gặp được kẻ ngốc."

Tần Thử dù sao cũng là thiếu niên mới vừa xuất sơn, mặc dù đọc khá nhiều đạo lý trong sách nhưng lúc vận dụng lại sơ sót.

Hắn không biết, giờ phút này trên xe đã có hai người lặng lẽ theo dõi hắn.

Lúc tới gần thị trấn, xe đã ngừng lại, loại xe dù này không dám vào bến. Tần Thử đứng gần sát cửa xe nên xuống xe đầu tiên.

Cùng lúc đó, để ý Tần Thử đã lâu, hai người trẻ tuổi cũng liềm mạng đẩy ra người trên xe, vội vàng xuống xe.

"Cầu Tử, khi nào thì động thủ." Đại Pháo đem áo dựng thẳng lên, hí mắt tham lam nhìn thiếu niên phía trước đang đi.

"Không vội." Cầu Tử khoát tay nói: "Giờ còn sớm người đến người đi, chúng ta lại có án tử ở trên người, trong thành còn có công an nhìn chăm chăm. Trước hãy xa xa theo dõi tiểu tử này, đợi đến địa phương bí mật, rồi làm thật y sau."

Tây Nam huyện thành cũng không lớn, Tần Thử vào thành, liền có chút tò mò nhìn xung quanh. Lần đầu tiên rời núi, thế giới bên ngoài quả thật làm hắn cảm thấy tân kỳ. Hắn một bên xác minh tư liệu từ sách vở, một bên cố gắng bỏ quên những gì mình không biết.

"Inte Tây Nam sao?"

Lúc Tần Thử đi ngang cửa hàng inte liền dừng bước cách cánh cửa thủy tinh đang mở hé một nửa. Tần Thử thấy một dãy máy tính, không khỏi lộ ra vẻ chờ mong. Hắn nhiều lần trong sách đọc được loại này thần kỳ hiện đại khoa học kỹ thuật, đối với cái máy tính đủ loại công năng mê mẩn không thôi, nhưng vẫn chưa có cơ hội tiếp xúc qua.

Nhưng nghĩ đến mình lần này rời núi, nhiệm vụ hàng đầu là đến địa phương Thiên Xà nhất mạch tụ cư, hoàn thành tâm nguyện của gia gia, liền bỏ ý niệm đi vào xem.

Sờ sờ bụng, Tần Thử thấy có chút đói bụng, tuy rằng trong cơ thể kết thành nội đan đạt tới tiên thiên cảnh giới, nhưng Tần Thử chưa tìm được pháp môn ích cốc, cho nên hắn vẫn có cảm giác đói khát, vẫn cần ăn cơm. Chỉ có điều lương khô hắn mang đi trên đường đã ăn hết, giờ phút này chỉ có thể tìm kiếm một tiệm cơm mà ăn.

Lập tức, Tần Thử nhớ lại chuyện mua vé xe, nói thầm:

"Xem ra ở thế giới bên ngoài, có tiền người ta mới tin, trong tay ta tuy có châu báu vàng thoi, nhưng người khác nhìn vào thì tưởng ta là kẻ lừa đảo. Xem ra, ta phải tìm một chỗ đem vàng thoi cùng châu báu đổi thành tiền mặt mới được."

Hạ quyết tâm, Tần Thử lại nhíu mày, bởi vì hắn không biết phải đi đâu để đổi. May là vận khí cũng được, không ngờ gần cửa hàng inte lại có một bảng hiệu tiệm cầm đồ.

Thứ khác Tần Thử có lẽ không rõ ràng lắm, nhưng là cầm đồ, loại này truyền lưu đã mấy ngàn năm, Tần Thử đọc sách đã tiếp xúc rất nhiều. Sắc mặt vui vẻ, vội vàng hướng về phía trước. Đi đến phụ cận, Tần Thử mới phát hiện, tấm bảng hiệu này là chỉ dẫn, chân chính cửa hàng nằm ở sâu trong hẻm bên cạnh.

Dọc theo hẻm sâu một đường tìm kiếm, không phí nhiều công phu, Tần Thử liền đến một tiệm cầm đồ có vẽ cổ kính. Vào cửa hàng, Tần Thử thấy bên quầy có một người trẻ tuổi mặc đường trang (trang phục kiểu thời Đường) đang ngồi. Trong phòng hệ thống sưởi ấm mở rất vừa phải, người trẻ tuổi thân nhiên tự nhiên thức trà, xem báo, trông rất nhàn nhã.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Giết Người!

"Ta muốn thế chấp một vài thứ."

"Àn?" Người tuổi trẻ thấy khách nhân, tuy rằng vừa thấy cách ăn mặc đã biết là thiếu niên từ trong núi đi ra, nhưng vẫn hiện ra nụ cười, lễ phép hỏi: "Xin chào, ngài cần thế chấp cái gì?"

Tần Thử cúi xuống bao tải, từ bên trong lấy ra một chuỗi vòng cổ trân châu cùng hai khối vàng thoi, nói: "Là mấy cái này."

Ánh mắt người trẻ tuổi ngưng lại, có chút giật mình nhìn thiếu niên dung mạo bình thường trước mắt, lại nhìn đồ đặt ở trên quầy, vội vàng nâng kính mắt, cầm vàng thoi lên nhìn, rồi lại cẩn thận kiểm tra vòng cổ trân châu, lúc này mới biến sắc, nói với Tần Thử: "Thỉnh ngài chờ một lát, ta đi gọi lão bản tới."

Lão bản theo lời người trẻ tuổi nói là một trung niên nhân khoảng 40 tuổi, đầu lóng lánh, hiển nhiên hói đầu đã lâu, một đôi mắt nhỏ như đậu xanh tằm mắt ra quang mang khôn khéo. Vừa nhìn thấy Tần Thử đã vội vàng vươn hai tay, sang sảng cười nói: "Đợi lâu đợi lâu, nghe nói tiểu tiên sinh muốn cầm một vài thứ."

Tần Thử cũng không cảm thấy hứng thú với bộ dáng đối trá của y, tùy ý bắt tay, rồi gọn gàng dứt khoát chỉ vàng thoi cùng vòng cổ trân châu: "Nói cái giá đi."

Lão bản sừng sốt, tiếp theo vừa cười vừa gật đầu nói: "Hảo hảo hảo, xem ra tiểu tiên sinh rất gấp, ta lập tức làm ngay."

Tần Thử gật đầu, hắn quả thực không thêm để ý giá trị vàng thoi cùng trân châu này, chỉ muốn mau chóng đổi thành tiền mặt, nếu không cũng sẽ không xuất ra một khối vàng thoi để trả tiền xe.

Chẳng qua hắn biểu tình lạnh nhạt làm người khác khó dò, lão bản cẩn thận xem xét vàng thoi cùng vòng cổ, trong lòng đã có tính toán, một bên bảo người trẻ tuổi đi cân phân lượng vàng thoi cùng trân châu, một bên cười nói với Tần Thử: "Tiểu tiên sinh, 2 thứ này của ngài rất tốt, không biết người muốn thế chấp cách nào?"

Tần Thử nhàn nhạt hỏi: "Các người có cách nào?"

Lão bản thăm dò sắc mặt, thấy Tần Thử biểu tình thông dong, cũng không dám coi thường thiếu niên xuất thủ chính là vàng thoi cùng trân châu này, cười nói: "Chúng ta có 2 cách sống và chết. Sống thì giá cả thấp hơn nhưng lại có thể thu hồi vật phẩm, chỉ cần mất chút tiền lời. Còn phương pháp chết thì giá cả sẽ cao rất nhiều, tiền thanh toán ngay, vàng thoi cùng trân châu này sẽ là của bốn điểm."

Tần Thứ gọn gàng dứt khoát mở miệng : "Phương pháp chết."

"Hào, thống khoái." Lão bản mừng rỡ, hôm nay đây chính là một bút đại mua bán a, vén lên tay áo muốn đích thân bưng trà rót nước cho Tần Thứ, Tần Thứ khoát tay nói: "Ta không có thời gian, phiền ngài nhanh lên, trước nói cái giá đi."

Lão bản cười nói: "Ha ha ha, tiểu huynh đệ nếu gấp, chúng ta sẽ làm nhanh." Nói xong, vẫy tay bảo người trẻ tuổi đem phân lương báo lại, rồi quay đầu lại cười nói: "Hai miếng vàng thời đều là một cây hai, vòng cổ tổng cộng 36 khóa trân châu, dựa theo phép tính phương pháp chết, có thể đổi cho ngài 20 vạn nhân dân tệ."

Nói xong, lão bản hí hửng thật cẩn thận quan sát Tần Thứ, giá cả này so với phong cách trước kia của hắn mà nói là đã rất cao. Bởi vì hắn không đoán được chính xác thiếu niên trước mắt lạnh nhạt cùng thông dong này, cũng sợ đại sinh ý này không cánh mà bay.

Tần Thứ không có gì dị nghị gật đầu nói: "Tiền lấy ra, chúng ta thành giao."

"Thống khoái." Lão bản cười, đôi mắt nhỏ tựa hồ tiêu thất, phảng phất sợ sinh ý trước mắt này không cánh mà bay, vội vàng dặn dò người trẻ tuổi ghi nhanh biên lai cầm đồ, rồi đứng dậy đi đến kết bảo hiểm lấy tiền mặt.

Rất nhanh, lão bản liền mang tới hai mươi xấp tiền mặt đồ tươi, Tần Thứ im lặng đứng dậy, đem 20 vạn toàn bộ cất vào bao tải. Cũng may bao tải đủ lớn, mặc dù bỏ vào 20 xấp tiền, cũng chỉ là hơi chút phình lên.

Đem miệng túi buộc lại, vắt trên lưng, Tần Thứ lưu loát đi ra.

Người tuổi trẻ luống cuống tay chân làm biên lai, thấy Tần Thứ đã ra cửa, vội vàng kêu to: "Uy, biên lai cầm đồ của ngài!"

Lão bản trợn mắt, thấp giọng mắng: "Kêu cái gì, đầu ngài bị cửa kẹp sao, hắn không cần biên lai cầm đồ thì tốt, vàng thời cùng trân châu từ lúc này đã có thể hoàn toàn thuộc về chúng ta ." Nói xong, lão bản 2 con mắt đậu xanh nhỏ vừa cười đã nhìn không thấy .

Ra khỏi tiệm cầm đồ, Tần Thứ định tìm một chỗ ăn cơm, lúc hắn đến chỗ góc chết gần nơi quẹo vào hẻm, đột nhiên lao tới hai người trẻ tuổi, đều cầm chủy thủ, nhe răng cười: "Thằng nhãi con, tiền trên tay không ít. Nhìn ngài trong bao tải căng phồng, vừa mới tại tiệm cầm đồ đổi không ít tiền mặt sao?"

Này hai người đúng là Cầu Tử cùng Đại Pháo một đường đi theo Tần Thứ.

Tần Thứ ánh mắt ngưng lại, mắt lạnh nhìn hai người trẻ tuổi trước mắt, hỏi: "Các ngài là ai?"

"Chúng ta là ai không trọng yếu, quan trọng là 2 ta rất có hứng thú với thứ trong bao tải của ngài." Tên mặc áo đen là Đại Pháo giương chủy thủ trong tay lên, nhe răng cười: "Thành thật chút, lưu lại bao tải, nếu không ca ca cho ngài cái lỗ thủng. Nói cho ngài biết, 2 chúng ta trên lưng đều mang án giết người."

Tần Thứ nhìn chủy thủ, trên mặt vẫn không sợ hãi. Lúc trước sở dĩ ở trong núi bị đoàn người Bưu ca bắt giữ, là bận tâm súng ống trong tay bọn họ, mà uy hiếp từ chủy thủ tự nhiên nhỏ rất nhiều. Huống chi, hắn hiện tại đã đột phá tiên thiên cảnh giới, nội khí có thể ly thể, tuy rằng chưa thử qua, nhưng hắn không ngại lấy 2 tên trước mắt thử xem.

"Tránh ra." Tần Thứ nhàn nhạt nói.

"A, mẹ nó, cấp cho mặt mũi cũng không biết xấu hổ sao." Cầu Tử không quen nhìn thái độ này của Tần Thứ , dao găm trong tay vung lên, dữ tợn nói: "Lão tử xin ngài tí huyết!"

Tần Thứ không tránh cũng không né, trong nháy mắt, đồng tử hip mắt giống như kim. Bụng căng ra, một lũ bạch khí từ trong miệng bắn thẳng ra, như một thanh lợi kiếm, cực nhanh bay ra, xuyên qua mí mắt Cầu Tử đến cái gáy rồi đánh thẳng vào tường, sâu vài thước mới tiêu tán vô hình.

Tần Thứ ở trong núi liệt sát dã thú không ít, vẫn chưa thấy so với giết người có cái gì khác nhau, cho nên tuy một lần xuất thủ liền lấy mạng người ta, đồng thời cũng là lần đầu tiên giết người, nhưng hắn không có phản ứng gì khác, biểu tình bình tĩnh làm cho người ta kinh ngạc, chỉ khẽ lắc đầu thờ dãi: "Không nắm được độ mạnh yếu, vốn chỉ muốn giáo huấn hắn, không ngờ lấy tính mạng của hắn, xem ra mình còn cần tôi luyện nhiều hơn mới được a."

Lúc này, Đại Pháo tuy rằng trong tay còn nắm chủy thủ, nhưng là đã sợ ngây người, đặc biệt chứng kiến Tần Thứ hạ hơi giết người, còn có thời gian tự nói, nhất thời giống như thấy quỷ hốt hoảng hét lớn: "Yêu, yêu quái..."

"Yêu quái?" Tần Thứ khước miệng co lại, lập tức thấy người nọ xoay người chạy trốn, nghĩ đến mình một khi đã giết một người, dựa theo hiểu biết trong sách, thế giới bên ngoài giết người sẽ bị pháp luật chế tài, nếu để người này chạy trốn, tất mình phiền toái không ngừng. Hắn còn muốn đi Thiên Xà Mật Cảnh, cũng không có thời gian bị liên lụy, liên nghĩ, không bằng giết luôn người này, dù sao trong hẻm này nửa ngày cũng không ai lui tới, thân không biết quỷ không hay.

Vì thế Tần Thứ bụng co rút lại, một đám bạch khí còn đậm hơn so với lúc nãy bắn thẳng ra, đuổi theo tên đang chạy, như lợi kiếm xuyên qua não hắn. Tần Thứ trong lòng vừa động, tia bạch khí sau khi chui vào gáy tên kia liền hóa thành hoa sen, bạo tán ra.

Đại Pháo giống như say rượu nằm xụi lơ trên mặt đất, thất khiếu chảy máu, sọ não mềm như đậu hủ, rot trên mặt đất liền nứt ra, trắng đỏ loang lổ.

Tần Thứ có chút vừa lòng với không chế nội khí, ánh mắt hướng bốn phía nhìn nhìn, rồi bước nhanh ly khai con hẻm, chỉ chốc lát sau liền biến mất.

Không lâu sau, có người phát hiện hai cỗ thi thể vùi vàng báo nguy. Cảnh sát điều tra hiện trường vẫn chưa tìm ra hung thủ và thủ đoạn, liền điều tra trong vòng một canh giờ có ai xuất hiện trong hẻm không, lão bản sợ vàng thỏi cùng trần châu xảy ra chuyện liền giấu diếm chuyện Tần Thứ từng tới. Về sau cảnh sát phát hiện hai người chết này chính là nghi phạm giết người đang bị truy nã cả nước, lại tìm không ra hung thủ, án tử liền không giải quyết được gì.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cán Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Nhẹ Nhàng Lấy Du Thuyền

Năm ngày sau, Tần Thứ đã từ khu Đông Bắc đi tới Hải Nam, Thiên Xà nhất mạch cư ngụ trên đảo Thiên Xà tại Nam Hải hải vực. Dọc theo đường đi, Tần Thứ tuy rằng hành tẩu vùi vàng, nhưng hiểu biết lại đang không ngừng tăng lên, dù rất nhiều thứ hắn còn không biết, nhưng so với lúc mới xuất sơn, lòng hiếu kỳ đã dần bình thản lại.

"Thế giới bên ngoài quả nhiên kỳ diệu, khó trách gia gia bảo ta đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường. Trước kia đọc trong sách nghe nói khu vực Hải Nam này khí hậu dễ chịu, bốn mùa ấm áp như xuân. Chân chính đến đây mới hiểu được rằng, nguyên lai so sánh với góc Nê Ba Thôn lạnh khủng khiếp kia, nơi này đích xác có thể gọi là thiên đường tị hàn mùa đông."

Trên bờ cát, du khách đông đúc, Tần Thứ đem áo bông cởi ra, khoát lên trên cánh tay, đập vào mắt là mệnh môn vô bờ biển rộng, âm thầm sợ hãi than.

Đã nhiều ngày, Tần Thứ tuy rằng bồn tẩu vùi vàng nhưng vẫn không quên quan sát biến hóa trong cơ thể. Luyện khí đến tiên thiên cảnh giới, trong cơ thể thiên địa tuần hoàn kỳ diệu cũng không phải một chút có thể hiểu hết được. Tần Thứ tuy rằng tới cảnh giới như vậy, nhưng bất hạnh là không có người dẫn đường, cũng không có cao cấp điển tịch phụ trợ tu hành, chỉ có thể dựa vào chính mình cân nhắc và lĩnh ngộ tự thân biến hóa.

Hôm nay hắn đã có thể tự do cắt đứt hô hấp bằng miệng mũi, dùng nội đan để hô hấp, loại phương thức hô hấp này ngoại trừ có thể giải thoát tạp mùi của ngoại giới, đối với nội đan chuyển động cũng có trợ giúp thật lớn. Tần Thứ hôm nay đã có thể liên tục thúc dục nội đan luân chuyển ba mươi hai vòng.

Không chỉ có như thế, Tần Thứ đi từ bắc xuống nam, nhiệt độ không khí không ngừng biến hóa, dần dần nắm được phương pháp khống chế nhiệt độ cơ thể. Mặc dù ở đây ấm áp như vậy, hắn vẫn có thể mặc áo bông thật dày, mà không có cảm giác nóng bức. Chỉ có điều, nếu thật sự làm như thế, tất nhiên lọt vào ánh mắt người chung quanh, Tần Thứ không muốn đi làm việc khác người này.

"Căn cứ theo bản đồ gia gia vẽ trong thư, Thiên Xà nhất mạch cư ngụ trên Thiên Xà đảo trong hải vực cách nơi này không xa. Ta nếu muốn tìm kiếm, phải có một con thuyền. Gần bến tàu tuy sẽ có thuyền hàng rời bến, nhưng lại không dễ ta tùy ý chỉ huy. Trên đảo này tuy cũng có du thuyền cho thuê, nhưng ta không có giấy chứng minh, đối phương khẳng định sẽ không cho ta thuê. Thế này sẽ khó giải quyết đây."

Tần Thứ đang mặt nhăn mày nhu tìm đối sách, tiếng du khách nói chuyện ở phụ cận truyền vào trong tai.

"Hắc, tiểu Mai, không phải là muốn rời bến du ngoạn sao. Để đó ca ca lo, ta quay lại tiếp đón mấy người anh em, người cũng kêu các nữ đồng học đi, ta đi kiếm chiếc du thuyền xa hoa, cùng ra biển mở PARTY."

Tần Thứ mày giãn ra, quay đầu lại.

Nói chuyện chính là một thanh niên, mặc một thân hàng hiệu, đeo kính mát màu trà, ngoài miệng ngâm điệu thuốc, đang ôm một cô nương xinh đẹp, cười vẻ mặt dâm đãng.

"Đang buồn ngủ, không nghĩ là có người đưa gối đầu tới."

Khóe miệng Tần Thứ nhếch lên, cẩn thận nhìn bộ dáng thanh niên, rồi thu hồi ánh mắt nhìn về phía mờ mịt biển rộng.

Một ngày sau.

Tần Thứ đi theo đám thanh niên đang vui cười đùa giỡn, đợi bọn hắn lên một du thuyền cỡ trung khá độc đáo, Tần Thứ liền theo đuôi, lặng lẽ bám vào đá mèn lên, ẩn thân trong đó.

Ở trên biển, cảnh mặt trời mọc là cực kỳ hùng tráng, xem ra, đám thanh niên vùi vàng rời bến là vì tham quan phong cảnh trên biển. Chẳng qua trong lúc bọn họ vui cười ôm nhau nhìn mặt trời mọc kia, sợ là không thể tưởng được trên du thuyền đã thêm một vị thiếu niên lạ lẫm.

Du thuyền nhanh chóng rời bến, xa xa bờ cát đã mờ hồ thành một chấm đen.

Tần Thứ ẩn thân tại mạn thuyền, lúc thấy đám thanh niên tè tụ trên boong tàu trên xem mặt trời mọc, liền thừa dịp bọn họ không chú ý, lặng lẽ chui vào khoang thuyền.

Đây là một du thuyền cao ba tầng, Tần Thứ tuy rằng chưa bao giờ lên du thuyền, nhưng còn không đến mức lạc đường. Địa hình trong rừng không biết cỡ nào phức tạp, hẳn đều chưa bao giờ lạc đường, một cái du thuyền nho nhỏ đối với Tần Thứ mà nói tự nhiên không là việc khó. Trải qua một đoạn thời gian, Tần Thứ rốt cục đến được phòng chỉ huy.

Cánh cửa không đóng kín, qua kẽ hở của cánh cửa, Tần Thứ có thể thấy trong phòng chỉ có hai thuyền viên, là nhân công vận hành du thuyền.

Hiển nhiên, hai thuyền viên làm thuê này đang nhàm chán, một bên hút thuốc lá một bên hùng hù hỏ hỏ tán phét.

"..., con mẹ nó kẻ có tiền thích thật, lâu lâu dẫn một đám cô nương rồi ben du ngoạn, bọn chúng đều là sinh viên xinh đẹp như hoa. Người nói chúng ta tần tần khổ khổ một năm được một chút tiền, chẳng bằng người ta tiêu dùng một đêm." Một thuyền viên có râu, phì ra một ngụm khói, phát tiết nói.

"Người ghen tị cũng vô dụng, người ta để ra đã ngâm vàng, chúng ta mấy là kẻ phạm thai như thế nào có thể so sánh. Chẳng qua đám nữ sinh viên kia đích thật là mê người, nghe nói đều là học trường nghệ thuật, chút nữa bỏ thuốc cho bọn chúng hôn mê, hai ta tới làm một pháo." Một thuyền viên khác về mặt dâm tà cười nói.

Những lời nói kế tiếp của hai người đã thuộc loại thiếu nhi không nên nghe. (Ặc ặc)

Núp bên cạnh cửa, Tần Thứ đối với hai thuyền viên bên trong nói chuyện thực không có hứng thú, hẳn đang cân nhắc là làm hôn mê hai người, hay lưu lại một người giúp mình đây.

"Không được, lưu lại một người vạn nhất hắn có cái thủ đoạn gì, ta chẳng phải là tự tìm phiền toái."

Tần Thứ hạ quyết định, nhưng không có hành động thiếu suy nghĩ. Như cũ bình tĩnh nằm bên cạnh cửa, một bên chịu đựng hai thuyền viên nói nhảm, một bên cẩn thận quan sát bọn họ là như thế nào lái thuyền.

Lực lĩnh ngộ cùng sức quan sát của Tần Thứ đều rất cao, tuy rằng chưa từng có tiếp xúc qua phương pháp lái tàu, nhưng trải qua cẩn thận xem xét cân nhắc, cũng làm hắn chậm rãi hiểu biết phương pháp cơ bản. Tuy rằng đều là dụng cụ tĩnh vi, ngang dọc rất nhiều nút, nhưng phương thức chủ yếu cũng chỉ có mấy nút mà thôi. Tần Thứ thông qua học tập, rất nhanh đã đại khái nắm giữ. Liền nhẹ nhàng đẩy cánh cửa ra một chút, bụng căng lên, một đạo bạch khí từ trong miệng phun ra. Nửa đường bỗng nhiên lại hóa thành hai cổ, lao thẳng đến hai thuyền viên.

Hai thuyền viên đang tán gẫu hứng khởi, cũng không nhận thấy được biến hóa trong nháy mắt này. Bỗng nhiên đồng thời cảm giác cổ mình bị châm một cái, mí mắt trầm xuống, liền hôn mê bất tỉnh.

Tần Thứ vừa lòng gật đầu: "Xem ra mấy ngày này ta khổ tâm tôi luyện, đối với phun tức đã khống chế khá tinh diệu, đổi lại thời điểm mới vừa bắt đầu sợ là hai thuyền viên này đã bị ta giết rồi."

Tần Thứ đối với khống chế nội khí đích xác đã có lĩnh ngộ nhất định, hiện tại không những phun ra nội khí có thể chia làm hai cổ, hơn nữa có thể tự do thao túng độ mạnh yếu, vừa nãy lũ bạch khí đó là nhẹ nhàng chạm vào thùy huyệt trên cổ hai thuyền viên liền thu lại.

Đóng kín phòng chỉ huy, cài chốt cửa lại, Tần Thứ liền đi tới bàn điều khiển. Hai máy tính ở bàn điều khiển làm Tần Thứ thoáng động tâm, nhưng rất nhanh hắn liền ức chế lại. Học theo phương thức vừa quan sát được từ hai thuyền viên, ấn mấy cái nút, thôi động một lần cần chỉnh hướng, lại học xem xét màn hình định vị và hải đồ.

Trải qua mấy lần thực nghiệm, dần dần nắm giữ được phương thức điều khiển, Tần Thứ vừa lòng gật đầu. Liền đem thư của gia gia trong bao tải lấy ra, theo địa điểm đánh dấu trong thư, so sánh với màn hình định vị và hải đồ, thông thả khống chế phương hướng du thuyền tiến lên.

Đám thanh niên đùa giỡn trên boong tàu ai cũng không để ý hướng đi du thuyền, đối với bọn họ, đó là chuyện của người lái. Mà hiện tại, bọn họ cần nắm chắc thời gian chơi bãi, như vậy lúc quay về nhà lại mới có thể có cảm giác.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Thiên Xà Mật Cảnh

Trời đã tối, đám thanh niên trên boong tàu đã vào khoang thuyền, đang uống rượu ngon, nam nhân huyết sáo, nữ nhân thì vận vẹo dáng người xinh đẹp, tận tình phóng thích điệu nhảy cuồng bạo.

Chỉ chốc lát sau, liền có người lấy ra một loại bột phấn, một đám người nhất tề nhào tới, mỗi người một ống đổ ra trên đĩa màu bạc, khi bột phấn màu trắng bị hít vào, bọn họ càng trở nên điên cuồng đến cực điểm.

Rất nhanh, một màn lóa thể mà thiếu nhi không nên xem đã diễn ra, một đám người chẳng biết liêm sỉ tề tụ cùng một chỗ, dưới kích thích của thuốc bột liền tiếp phát ra những tiếng rên rỉ.

"Chính là ở đây. Nhưng không có đảo nhỏ nào a?" Tần Thử xuyên qua cửa kính nhìn về mặt biển bên ngoài, dù trời đã tối, nhưng đèn pha của du thuyền vẫn chiếu sáng mặt biển rõ ràng.

"Chẳng lẽ là ở dưới đáy biển?"

Tần Thử trong đầu nảy ra ý niệm này, hơi cảm thấy có lí, bỗng nhiên nhớ tới trong thư gia gia có nói, phải cầm giữ Thiên Xà lệnh mới có thể mở Thiên Xà Mật Cảnh, tiến vào trong đó. Lập tức từ trong bao tải lấy ra khối lệnh bài, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ là có cái thủ thuật che mắt gì, phải có lệnh bài mới có thể thấy?"

Một khi đã xác định được địa điểm, Tần Thử cũng không có tâm tư ở lại trên du thuyền, quay lại đầu thuyền, thôi động cần điều khiển, du thuyền liền hướng tới một phương hướng chạy như bay. Tần Thử nhẹ nhàng xoa bóp vai cái tại thủy huyệt của hai thuyền viên, thấy hai người có dấu hiệu tỉnh lại, liền nhanh chóng lặn mình ra khỏi phòng chỉ huy.

Đi nhanh ra boong tàu, Tần Thử buộc bao tải thật chặt, liền nhảy vào trong biển. Nước biển vừa tiếp xúc đến thân thể của Tần Thử trong nháy mắt lại tự động bị ngăn cách ra.

Tần Thử có khế sừng sốt, tuy rằng hân có thể nội khí lý thể, nhưng tự hỏi còn không có bốn sự đem nước biển ngăn cách bên ngoài, loại này thủ pháp có lẽ không khó, nhưng là hiện tại Tần Thử không có nắm giữ.

Bỗng nhiên nhận thấy được có một đạo nhũ bạch sắc quang mang phiêu tán, Tần Thử cúi đầu, lúc này mới phát hiện là Thiên Xà lệnh trong tay tản mát ra quang mang, là đạo quang mang này đem nước biển chung quanh ngăn cách lại.

"Thật không nghĩ tới, Thiên Xà lệnh này còn có tác dụng như vậy." Tần Thử trong lòng vui vẻ, bỗng nhiên phát hiện trên lệnh bài kia hiện ra một con rắn nhỏ trông như thật đầu đang quay về một phương hướng, mà bạch quang đúng là từ con rắn rắn phát ra.

Tần Thử cân nhắc một chút, thấy đầu rắn chỉ dẫn phương hướng, có lẽ chính là địa phương tụ cư của Thiên Xà nhất mạch.

Lúc hân đang muốn đi theo hướng này thì phát hiện, kỳ thật chính mình vẫn đang tự di động về phía ấy. Nói cách khác, từ lúc hân nhảy xuống nước, bạch quang hiện ra, nước biển bị ngăn cách, hân đã ở trạng thái tự di động.

Ngắm lại cũng đúng, nước biển chung quanh bị bạch quang ngăn cách, hân muốn ở trong biển đi lại, không có nước biển để mượn lực làm sao mà đi.

"Xem ra Thiên Xà lệnh này đúng như gia gia nói, là một chìa khóa để đi thông đến địa điểm tụ cư của Thiên Xà nhất mạch. Chỉ cần ở trong phiên hải vực này, ta liền giống như xe có thể tự động đi đến mục đích. Sớm biết như thế, ta cũng không phí tâm tư đi đánh chủ ý vào cái du thuyền kia."

Tần Thử lắc đầu cười cười.

Đáy biển mờ mịt, cũng không biết đi được bao lâu, Tần Thử thấy cách đó không xa lơ lửng một vầng sáng nhiều màu, dưới đáy biển tối đen thế này trông có vẻ càng chói mắt.

"Hay đây là thông đạo đi thông địa phương tụ cư Thiên Xà nhất mạch?" Tần Thử sắc mặt vui vẻ.

Sự thật cũng giống như hân sờ liệu, khi Thiên Xà lệnh mang hân đến gần, vầng sáng đột nhiên truyền ra một cỗ cường đại hấp lực. Tần Thử còn chưa kịp phản ứng, đã bị một đạo ánh sáng loá mắt, ngay sau đó, hân có cảm giác đã đến nơi.

Mới vừa mở mắt, hân chợt nghe đến bên tai truyền đến tiếng nói chuyện.

"Di, chưa từng gặp qua người, người làm sao tiến đến Thiên Xà Mật Cảnh của chúng ta?" Nói chuyện chính là một thanh niên khoảng hai mươi tuổi, chức trách của hân chính là bảo hộ thông đạo Thiên Xà Mật Cảnh, tiếp dẫn tộc nhân ra vào. Nhưng là khi hân chứng kiến Tần Thử xuất hiện, cũng hơi sững sờ, bởi vì nhân khẩu của Thiên Xà gia tộc tuy rằng không ít, nhưng mọi người trên cơ bản đều quen biết, đột nhiên từ truyền tông thông đạo toát ra một thiếu niên lạ lẫm như vậy, người thanh niên sao có thể không kinh ngạc.

Tần Thử quay đầu, nhìn người thanh niên đang tò mò nhìn hân, mày giãn ra, hỏi: "Xin hỏi, nơi này có phải là địa phương tụ cư của tộc nhân Thiên Xà nhất mạch không?"

Khi nói chuyện, Tần Thử cũng âm thầm đánh giá hoàn cảnh chung quanh, trong lòng kinh ngạc. Vừa mới rõ ràng ở tại đáy biển, giờ phút này lại như là đi tới một phiên thiên địa khác, tuy rằng cũng là bóng đêm thâm trầm, nhưng là dưới chân là đất, trên đầu là một mảnh tình không.

Nhìn xuống dưới chân, Tần Thử lại thấy vầng sáng nhiều màu trên mặt đất, y như vầng sáng trôi nổi trong biển hồi nãy. Chỉ có điều lúc nhìn vầng sáng Tần Thử thấy được rất nhiều tảng đá đủ mọi màu sắc, cùng nhiều đồ hình ngạc nhiên cổ quái.

"Trong này đích thật là nơi tụ cư của Thiên Xà bộ tộc, nhìn người rất lạ mắt, căn bản không phải là tộc nhân chúng ta, người là vào bằng cách nào."

Người thanh niên sắc mặt nghiêm lại, nhưng khi hắn nhận thấy được hơi thở trên người Tần Thử, bỗng nhiên sửng sốt, kinh ngạc hỏi: "Kỳ quái, người cũng tu luyện Thiên Xà Xạ Tức Công, hơn nữa còn tuổi nhỏ đã ngưng kết thành nội đan."

Tần Thử mở ra Thiên Xà lệnh, nói: "Là nó mang ta tới."

Người thanh niên ánh mắt co rụt lại: "Thiên Xà lệnh? Người làm sao có Thiên Xà lệnh?" Nói xong, nhướn mày, có chút giật mình nói: "Người là hậu nhân của Thanh sư bá, hay hậu nhân của sư thúc tổ Lâm Toàn Nhi?"

Hai người mà y nói tới là tiền bối đều đã rời đi Thiên Xà nhất mạch nhiều năm chưa từng trở về, Thiên Xà nhất mạch cũng không cấm tộc nhân ra ngoài, cũng không can thiệp cuộc sống bên ngoài của tộc nhân, kết hôn sống chết cũng không có gì. Cho nên ngẫu nhiên một chút cũng có tiền bối bên ngoài hàng năm dẫn hậu nhân cùng nhau trở về, xem như nhận tổ quy tông.

Tần Thử lắc đầu: "Gia gia ta tên là Tần Hán Sinh, người đã quy tiên vào tháng trước, ta theo nguyện vọng của người trở lại Thiên Xà nhất mạch, tiến hành tiến thêm một bước tu luyện."

"Tần Hán Sinh?" Người trẻ tuổi suy nghĩ một chút, hiển nhiên đối với cái tên này có chút lạ lẫm, cũng không trách hắn, lúc Tần lão gia tử rời Thiên Xà Mật Cảnh, hắn còn chưa sinh ra. Chẳng qua lúc đó Tần lão gia tử là Hậu thiên cảnh giới, đối với Thiên Xà nhất mạch mà nói, bất quá chỉ là cái vai diễn nhỏ, không được người nhớ tới cũng là chuyện bình thường.

Chẳng qua, thanh niên cũng hiểu được, gia gia của Tần Thử là tiền bối tộc nhân Thiên Xà nhất mạch, sắc mặt trở nên hiền lành: "Nguyên lai là trở về nhận tổ quy tông a, người tuổi chắc không vượt qua 20 chứ? Tu luyện Thiên Xà Xạ Tức Công bao lâu rồi?"

Tần Thử gật đầu nói: "Ta năm nay 17 tuổi, 8 tuổi bắt đầu tu luyện Thiên Xà Xạ Tức Công."

"Mới 17 tuổi?" Người trẻ tuổi có chút giật mình nhìn Tần Thử, hàm mộ nói: "Mười bảy tuổi đã đột phá tiên thiên cảnh giới kết thành nội đan, người thật lợi hại a. Không giống ta, đã hơn 20, còn ngây người ở Hậu thiên cảnh giới, xem ra Tiểu Nhu đã có đối thủ."

Tần Thử mặt nhăn nhu: "Tiểu Nhu?"

Người thanh niên cười nói: "Chính là tiểu bối tu luyện thiên tài của Thiên Xà nhất mạch chúng ta, cùng người giống nhau đều 17 tuổi, cũng đã kết thành nội đan tiên thiên cảnh giới. Trong tộc đều nói nàng là nhân tài kiệt xuất nhất trong gần trăm năm trở lại đây, đang định trọng điểm bồi dưỡng, ha ha, lúc này người lộ diện, phỏng chừng trong tộc lại đặc chí ngất trời. Đúng rồi, còn chưa tự giới thiệu. Ta gọi là Triệu Vô Cực, huynh đệ, người xưng hô thế nào?"

"Ta là Tần Thử."

Đang nói, vàng sáng trên mặt đất bỗng nhiên lại hiện lên một đạo quang mang, sau khi quảng sáng hạ xuống, bên người Tần Thử không biết khi nào thì có thêm một người con gái trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Tiểu Nhu Cô Nương

"Ha ha, nói Tào Tháo, Tào Tháo liền xuất hiện." Triệu Vô Cực hướng Tần Thử nháy mắt, ý bảo hắn nhìn về phía nữ hài.

Tần Thử có chút tò mò nhìn thiên tài Tiểu Nhu theo lời Triệu Vô Cực nói, thấy hắn nháy mắt, không khỏi quay đầu lại. Nữ hài niên kỷ không lớn, khuôn mặt trái xoan, thân hình xinh đẹp, để tóc đuôi ngựa phía sau đầu, làm cho người ta sinh ra cảm giác sạch sẽ gọn gàng.

"Vô Cực huynh, nói cái gì Tào Tháo? Gần đây mê Tam Quốc Chí sao?" Cô gái nhìn Tần Thử, rồi hướng Triệu Vô Cực cười nói. Bỗng nhiên bất ngờ quay đầu lại, tỉ mỉ đánh giá Tần Thử, như đã nhận ra cái gì, hai mắt sáng ngời, hỏi: "Người kết thành nội đan?"

Tần Thử im lặng gật đầu.

"Người là người một nhà? Di, không đúng a, thanh niên kết thành nội đan ta đều biết, nhưng cho tới bây giờ ta đều chưa thấy qua người a?" Biểu tình nữ hài có chút hưng phấn cũng có chút mê hoặc.

Triệu Vô Cực ở một bên tiếp lời nói: "Tiểu Nhu, người còn không biết đấy thôi, vị tiểu huynh đệ này là vừa từ bên ngoài trở về nhận tổ quy tông, cùng người giống nhau mười bảy tuổi đã kết thành nội đan, lúc này người đã có đối thủ, ha ha."

"Nha? Thật sự?" Nữ hài có chút kinh ngạc nhìn Tần Thử, trong mắt ý tứ hưng phấn hàm xúc càng ngày càng đậm, vươn bàn tay nhỏ bé trắng nõn, nói:

"Chào, ta gọi là Tô Tiểu Nhu."

"Ta gọi là Tần Thứ." Cảm bàn tay nhỏ bé, tuy rằng đối với nữ bằng tuổi mình cũng đã đạt tới tiên thiên cảnh giới này cảm thấy rất hứng thú, nhưng Tần Thứ vẫn nhớ kỹ mục đích mình tới đây, chuyển hướng Triệu Vô Cực hỏi: "Ta mới đến còn không hiểu được quy củ, mong rằng Vô Cực huynh có thể hỗ trợ chỉ điểm."

Triệu Vô Cực còn chưa kịp nói chuyện, Tô Tiểu Nhu liền cướp lời nói: "Việc này để ta đến nói cho ngươi là được rồi, Vô Cực huynh phải trông coi thông đạo, không thể đi được, ngươi đi theo ta. Nhận tổ quy tông chính là đại sự, ta phải mang ngươi đi gặp tộc trưởng."

Tần Thứ lên tiếng, hướng Triệu Vô Cực gật đầu, liền đi theo Tô Tiểu Nhu.

"Vài năm nay, rất nhiều tiên bối ở bên ngoài đều mang theo hậu nhân về nhận tổ quy tông, chẳng qua bọn họ ở thế giới bên ngoài tu hành hiệu quả đều rất kém cỏi, trên cơ bản đều là Hậu thiên sơ cấp, có người ngay cả sơ cấp đều không đạt được. Ngươi có thể tu luyện đến nội kết nhân đan, thật sự là rất giỏi. Đối là ta, sợ là cho dù tiếp qua mười năm đều không đạt được tầng thứ như vậy đâu. Ngươi là như thế nào tu luyện a?"

Xem ra, Tô Tiểu Nhu đối thiếu niên tiên tài đang cùng mình sánh vai cảm thấy rất hứng thú, dọc theo đường đi đều dùng ánh mắt trắng lười liềm nhìn Tần Thứ.

Tần Thứ thái độ vẫn là nhàn nhạt, dọc theo đường đi thỉnh thoảng đánh giá hoàn cảnh chung quanh, trong lòng hiểu kỳ cũng là càng ngày càng đậm

Thiên Xà nhất mạch quả nhiên nơi thần kỳ, từ thông đạo dưới đáy biển cũng đã làm Tần Thứ cảm thấy bất khả tư nghị, mà hôm nay lúc hành tẩu, cảnh tượng chung quanh không ngừng biến hóa, rõ ràng đập vào mắt là cảnh vật có thể động, trong nháy mắt liền tan thành mây khói, hoặc là hóa thành một cảnh tượng khác hoàn toàn mới, giống như mê trận. Nếu không có có nữ hài Tô Tiểu Nhu ở phía trước dẫn đường, sợ là Tần Thứ mặc dù đi tới nơi đây, cũng vô pháp chân chính tới được địa phương tụ cư của Thiên Xà nhất mạch, sớm hãm trong mê cảnh quanh co này.

"Ta cùng gia gia đều ở vùng đông bắc lạnh khủng khiếp, tu hành trong núi rừng. Lúc 5 tuổi, gia gia liền dung một loại nước thuốc đặc thù cho ta tắm, thai dưỡng ngũ tạng chân khí, cũng chỉ ở thời gian gần đây mới đột phá tiên thiên." Tần Thứ cũng không có giấu diếm cái gì, cho tới nay hẳn đều nhờ gia gia chỉ dẫn tu hành buồn tẻ, hôm nay gặp được người có thể trao đổi, biết là cơ hội khó được. Huống chi nữ hài này cũng giống hần, là người đã kết thành nội đan.

"Đặc thù nước thuốc? Là Thiên Xà dưỡng khí bí phương sao? Chúng ta từ nhỏ đến lớn đều uống loại thuốc này? Không nghĩ tới gia gia ngươi lại dùng để cho ngươi tắm, này coi như là một loại sáng tạo." Tô Tiểu Nhu cười gật gật đầu, bỗng nhiên lại hỏi: "Gia gia ngươi đâu? Không cùng ngươi đến sao?"

Tần Thứ sắc mặt buồn bã: "Gia gia lúc tháng trước đã quy tiên, ta là theo nguyện vọng của người phản hồi Thiên Xà nhất mạch."

"A?" Tô Tiểu Nhu kinh hô một tiếng, áy náy nói: "Thực xin lỗi, chẳng qua ngươi không cần thương tâm, đã trở lại trong tộc, tất cả mọi người là thân nhân của ngươi. Chẳng qua phải đợi trong tộc cử hành xong nghi thức, thừa nhận thân phận của ngươi, ngươi mới tính chân chính là người Thiên Xà nhất mạch. Ta hiện tại đang mang ngươi đi gặp tộc trưởng, tộc trưởng nếu biết chúng ta Thiên Xà nhất mạch xuất hiện một vị kiệt xuất nhân tài nhất định sẽ thật cao hứng?"

Tần Thứ im lặng gật gật đầu, ôm tâm tình không rõ thì hỏi, chỉ vào hoàn cảnh không ngừng biến hóa chung quanh nói: "Tiểu Nhu cô nương, hoàn cảnh trong này không ngừng biến hóa, giống như trong mê cảnh, ta xem cách ngươi hành tẩu tựa hồ cũng mang theo quy luật nào đó, đến tột cùng là chuyện gì?"

"Tiểu Nhu cô nương?" Tô Tiểu Nhu bật cười, nói: "Không nghĩ tới, ngươi ở bên ngoài lớn lên, lời nói còn cổ điển như vậy? Gọi ta là Tiểu Nhu đi, tất cả mọi người đều gọi như vậy."

Nói xong, liền vì Tần Thứ giải thích: "Đây là bảo hộ đại trận của Thiên Xà nhất mạch chúng ta, Thiên Xà trận. Đừng xem thường trận này không có năng lực công kích, nhưng nếu chưa cho phép hoặc là không người dẫn dắt mà tiến vào, trừ phi năng lực có thể phá vỡ trận tâm, hoặc là thực lực vượt qua tiên bối cao nhân bố trí trận này, nếu không sẽ hãm sâu ở trong đó. Thời gian dài quá trong trận còn có thể căn cứ tâm tình người bị nhốt mà biến ra ảo tượng, cuối cùng nếu không điên mất, sẽ tự giết chính mình."

"Trận pháp?" Tần Thứ nhướng mày, hẳn từng đọc qua trong sách về nội dung liên quan, tuy rằng tàng thư của gia gia có chút phong phú, trong đó cũng không thiếu sách, nhưng đối với thượng cổ huyền diệu pháp môn, thí dụ như trận pháp, phong thủy, chế phù đều chỉ nói phiến diện mà thôi. Ngẫm lại cũng đúng, mấy thứ này thuộc loại bí truyền, có thể in ấn thành bộ sách để đại chúng đều có thể tiếp xúc thì sẽ không có cao thâm gì.

"Sao? Ngươi không nghe nói qua trận pháp sao?" Tô Tiểu Nhu quay đầu hỏi.

Tần Thứ lắc đầu: "Thật ra nghe nói qua, nhưng là vô cùng ít, cũng không có pháp môn thực tế."

Tô Tiểu Nhu gật mình nói: "Ta quên mất ngươi là người ở bên ngoài, ta cũng xem qua một ít bộ sách bên ngoài, đều chỉ đề cập chút da lông hoặc là nói bừa nhằm hồ lộng người ngoài nghề thôi. Nhưng không sao, chờ thân phận của ngươi được chính thức tán thành rồi, có thể tiến vào Tàng Thư Các. Nơi đây cất chứa những điển tịch đều là của Thiên Xà nhất mạch chúng ta lưu truyền từ trước tới nay, chẳng qua phải là tộc nhân kết đan cảnh giới mới được cho phép tiến vào. Trận pháp, luyện khí, chế phù đều là phương thức chiến đấu của người luyện khí chúng ta, ngươi hiện tại hiểu được nội khí lý thuyết chứ?"

Tần Thứ nhận tình sáng lên, lời nói của Tô Tiểu Nhu làm hần lập tức tiếp xúc tới một phiến thiên địa khác của luyện khí. Từ lúc đột phá tiên thiên chi cảnh, hần đều tự mình mày mò, đối với con đường sau khi tiến vào tiên thiên nên như thế nào đi đều mờ mịt. Huống hồ, hần cũng rất mê hoặc, Luyện Khí Thuật không phải chỉ có thể kéo dài tuổi thọ đơn giản như vậy, mặc dù đạt tới tiên thiên cảnh giới cũng chỉ có thể nội khí lý thuyết mà thôi.

Hiện tại nghe Tô Tiểu Nhu nói, Tần Thứ liền đối với tương lai tràn ngập tình cảm mãnh liệt, hẳn nhớ kỹ lời gia gia nói, cũng âm thầm hạ quyết tâm, muốn thay gia gia tranh khẩu khí.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Thiên Xà Tộc Trưởng

Mở ra đề tài, Tần Thứ nói chuyện cũng có điểm hứng thú, Tô Tiểu Nhu nhiệt tình cũng làm hắn thả lỏng tâm tình. Tần Thứ nhíu mày hỏi: "Lúc ta tới, nhớ là từ trong biển tiến vào, nhưng sau khi chạm đến vầng sáng kia liền đi tới một phiên thiên địa khác. Theo lời gia gia ta nói, Thiên Xà bộ tộc tụ cư ở trên đảo Thiên Xà? trong này là Thiên Xà đảo sao?"

Tô Tiểu Nhu cười nói: "đúng vậy, trong này chính là Thiên Xà đảo. Vầng sáng mà ngươi chứng kiến chỉ là thông đạo tiến vào Thiên Xà đảo mà thôi, Thiên Xà đảo chúng ta cũng không phải muốn đến thì đến, không có Thiên Xà lệnh, ai cũng vào không được. Bởi vì nơi này chính là ngoại cảnh chi cảnh, đừng xem thường nó là một tòa đảo nhỏ, nhưng thực thật sự là một phiên không gian độc lập khác."

"Không gian độc lập?" Tần Thứ tuy rằng không khó lý giải những lời này, nhưng là lại bị ý nghĩa của những lời này làm sợ ngây người. Ai có năng lực lớn như vậy, khai sáng ra một cái không gian độc lập.

"Là tổ tiên Thiên Xà nhất mạch chúng ta có được đại thần thông lập ra, hiện tại sớm không ai có bản sự như vậy. Gia gia ngươi chắc đã cùng ngươi nói về mười hai mạch thượng cổ luyện khí tộc đàn chứ? Không chỉ có là chúng ta Thiên Xà nhất mạch như thế, mười một mạch kia đều có không gian độc lập." Nói xong, Tô Tiểu Nhu sâu kín thờ dài, có chút kính phục nói: "Thần thông của tổ tiên thật sự là rất cao, nhưng chúng ta người nối nghiệp cũng không có đại thần thông như thế, giấu lại cũng thật sự là tiếc nuối."

Tần Thứ đang muốn hỏi vì cái gì, nhưng trước mắt cảnh tượng bỗng nhiên biến đổi, rộng mở trong sáng ra. Một tòa lầu các cổ kính an tường đứng sừng sững trong sương khói lượn lờ, phảng phất như nhân gian tiên cảnh.

"Tới rồi . . ."

Tô Tiểu Nhu quay đầu lại cười, chỉ chỉ điện phù to lớn phía trước nói:

"Đại điện phía trước tên là Thiên Xà điện, là cửa chính của Thiên Xà đảo. Bên trong là một quảng trường rất lớn, tộc nhân trẻ tuổi của Thiên Xà nhất mạch chúng ta trên cơ bản đều ở nơi này tu luyện. Đi ra phía sau lầu các rất nhiều, đều là nơi ở của tộc nhân. Tộc trưởng ở trong Thanh Phong Nguyệt Ảnh Các, ta mang ngươi qua."

Tần Thứ gật gù đầu, tuy rằng hắn đã có thói quen dùng nội đan để hô hấp, nhưng lúc này nhìn thấy cảnh tượng chung quanh giống như tiên cảnh cũng tự giác hít sâu một hơi. Lập tức hắn liền phát hiện, không khí trong này không ngờ so với trong rừng còn tươi mát hơn mấy lần. Bạch khí lượn lờ giống như có linh tính, kẻ khác ngửi vào thần thanh khí sáng.

Một đường đi tới, Tô Tiểu Nhu không ngừng giới thiệu cho Tần Thứ, khiến Tần Thứ mở rộng tầm mắt, với nơi ngoại cảnh chi cảnh Thiên Xà nhất mạch này sinh ra hiếu kỳ thật lớn. Đặc biệt chứng kiến rất nhiều bóng người vất vả luyện công chiếu ra từ ánh đèn của lầu các, làm hắn nhiều năm qua một mình tu hành cô độc sinh ra một tia cộng minh khoái cảm.

"Quần thể kiến trúc khổng lồ như vậy, cũng không biết nơi đây ở bao nhiêu tộc nhân. Sợ là nếu muốn chạy khắp ngõ ngách trong này, không có thời gian vài ngày cũng vô pháp làm được." Tần Thứ bỗng nhiên nghĩ tới cổ đại hoàng cung, hoàng cung miêu tả trong sách cùng cảnh tượng hắn đang chứng kiến cũng có nhiều chỗ tương tự.

Không biết có phải là do trời đã tới, hay Thiên Xà nhất mạch tộc nhân đều khắc khổ tu luyện, dọc theo đường đi Tần Thứ cùng Tô Tiểu Nhu chỉ gặp vài người ít ỏi. Những người này đều nhận biết Tô Tiểu Nhu, nhiệt tình chào hỏi, rất nhiều thanh niên, thậm chí đều mang theo vẻ cung kính. Xem ra, Tô Tiểu Nhu thiếu niên thiên tài này, trong lớp thanh niên cũng rất có phân lượng.

"Chính là ở đây, ta mang ngươi đi vào." Tô Tiểu Nhu chỉ vào một ngôi lầu các rực rỡ màu sắc phía trước, lầu các này lộ ra một cỗ ý thanh nhã.

"Thanh Phong Nguyệt Ảnh Các." Tần Thứ nhìn bảng hiệu treo trên lầu các, gật gù đầu.

"Tiểu Nhu tỷ."

Tần Thứ cùng Tô Tiểu Nhu vừa bước vào lầu các, bên trong cánh cửa lại sôi nổi đi tới một bé trai như điều khắc ra từ ngọc. Vừa thấy Tô Tiểu Nhu đến, liền kinh hi kêu to một tiếng, vô cùng thân thiết đi tới.

Tô Tiểu Nhu khuôn mặt tươi cười, yêu thương sờ sờ đầu bé trai, hỏi: "Tiểu Sơn, buổi tối không ở cùng mẹ người, muốn đi đâu đây?."

"Cha mẹ đều cùng đại trưởng lão nghị sự, ta rất nhàm chán, liền chuồn ra đây." Bé trai có chút bướng bỉnh cười, ánh mắt rơi xuống trên người Tần Thứ phía sau Tô Tiểu Nhu, nghi hoặc nói: "Tiểu Nhu tỷ, vị này tộc huynh là ai a? Như thế nào rất lạ mặt?"

Tô Tiểu Nhu cười nói: "Đây là hậu nhân của tiền bối bên ngoài, mới vừa trở về nhận tổ quy tông, ta muốn dẫn hắn gặp tộc trưởng."

Bé trai Tiểu Sơn có chút lễ phép, thân thiết cùng Tần Thứ chào hỏi, ngọt ngào hô tộc huynh. Tần Thứ gật đầu, hắn còn có chút không quen phong tục trong này, chẳng qua lại đối với bé trai ngây thơ này rất có hảo cảm.

"Phụ thân có thể một chốc không thể gặp các người được, đại trưởng lão giống như có chuyện gì rất trọng yếu." Tiểu Sơn xoay tròn mắt, cười nói: "Nếu không, ta đi vào nói một tiếng nha."

Tô Tiểu Nhu sờ đầu Tiểu Sơn cười nói: "Phiền toái Tiểu Sơn của chúng ta rồi."

Tiểu Sơn làm cái mặt quỷ, lại nhảy dựng một cái hướng trong lầu các đi.

Tô Tiểu Nhu nhìn bóng dáng tiểu nam hài hé miệng cười, rồi lại nhẹ nhàng thở dài, quay đầu hướng Tần Thứ nói: "Hắn là ấu tử của tộc trưởng, năm nay mới tám tuổi. Chẳng qua trời sinh ngũ khí lắng đọng, không thể tu luyện Luyện Khí Thuật của Thiên Xà nhất mạch. Nếu không phải tộc trưởng đại nhân thay hắn dung hợp ngũ khí, sợ là sống không được tới bây giờ."

Tần Thứ nhú mày nói: "Đáng tiếc ."

Không lâu sau, bé trai Tiểu Sơn liền nhảy bắn trở về, rất xa đã cười hô: "Tộc tỷ, tộc huynh, phụ thân cho các người đi vào."

Tô Tiểu Nhu cười, dắt tay nhỏ bé của Tiểu Sơn, hướng Tần Thứ cười nói: "Chúng ta vào đi thôi, nhận tổ quy tông chính là đại sự, xem ra tộc trưởng cũng rất trọng thị."

Phòng nghị sự ngồi ba người, hai nam một nữ, Tần Thứ cùng Tô Tiểu Nhu vừa đến, ánh mắt ba người liền nhất tề tụ ở trên người Tần Thứ.

Cùng lúc đó, Tần Thứ cũng âm thầm đánh giá bọn họ. Làm Tần Thứ giật mình là cảnh giới của ba người này, hắn không ngờ hoàn toàn nhìn không thấu.

"Tộc trưởng, tộc mẫu, đại trưởng lão." Tô Tiểu Nhu mỉm cười hướng đại sảnh ba người gật đầu hành lễ.

Bé trai Tiểu Sơn cũng chạy về phía trung niên mỹ phụ ngồi ngay ngắn trong phòng, làm nũng gọi nương, lại chui vào trong lòng mỹ phụ, lại nhìn bên cạnh một trung niên nam tử để râu ba tấc mỉm cười ngọt ngào nói: "Phụ thân, đây là tộc huynh từ bên ngoài phản hồi."

Trung niên nam tử vuốt tay sờ sờ đầu Tiểu Sơn, kỳ thật hắn sớm đã dò xét Tần Thứ, phát hiện Tần Thứ còn tuổi nhỏ liền đã kết thành nội đan, không khỏi một trận kinh ngạc, quay đầu trao đổi một ánh mắt cùng mỹ phụ và một vị hạc phát đồng nhan (già nhưng vẫn tráng kiện) lão giả ngồi ở một bên, hiển nhiên ba người đều thập phần ngạc nhiên về thiếu niên này.

"Trưởng bối của người là vị nào? Sao không cùng phản hồi trong tộc?" Trung niên nam tử hứng thú nhìn Tần Thứ, cười mở miệng hỏi.

"Ta là theo nguyện vọng của gia gia trở về Thiên Xà nhất mạch tiếp tục tu hành, gia gia tháng trước đã qua đời." Tần Thứ đứng mức nhàn nhạt nói.

Tô Tiểu Nhu liếc mắt nhìn lên Tần Thứ, thấy hắn mang bộ dáng bình tĩnh, không khỏi trầm nghĩ: khó trách hắn như thế còn trẻ đã tu luyện đến nội kết nhân đan, cỗ khí chất bình tĩnh này, ở trong tộc còn khó có thể bồi dưỡng, càng miễn bàn đến cuộn cuộn hồng trần bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Bất Hoan Nhi Tán

"Qua đời?" Trung niên mỹ phụ sững sốt, có chút âm trầm mở miệng nói: "Xem ra Thiên Xà nhất mạch chúng ta lại mất đi một vị tiền bối cao nhân rồi. Ai thực khiến người tiếc hận."

Mỹ phụ thấy Tần Thứ tuổi còn trẻ mà đã nội kết nhân đan, gia gia Tần Thứ tất nhiên là một vị tiền bối cao nhân tu hành bên ngoài rồi.

"Gia gia người là vị nào?" Lên tiếng chính là vị hạc phát đồng nhan lão nhân, người này là Thiên Xà nhất mạch đại trưởng lão.

"Tần Hán Sinh." Tần Thứ chậm rãi mở miệng nói.

"Ân?"

Tần Thứ vừa dứt lời, cha mẹ của Tiểu Sơn, cũng chính là tộc trưởng cùng tộc mẫu theo lời của Tô Tiểu Nhu sắc mặt đều biến đổi. Nhìn nhau liếc mắt, mỹ phụ thì thần tình phức tạp, mà kia trung niên nam tử râu quai nón thì hiện vẻ lo lắng.

Đại trưởng lão nhẹ nhàng thờ dài, lớp trẻ có lẽ rất ít người biết Tần Hán Sinh là ai, nhưng bọn hắn là đồng lứa cơ hồ đều biết người này từng là một thiên tài, sau rồi lại bỏ đi.

"Nguyên lai là hậu nhân của Hán Sinh tộc đệ, không nghĩ tới năm đó từ biệt, hôm nay đã là thiên nhân vĩnh cách." Nam tử râu quai nón ung dung thờ dài, thần sắc trong mắt lại lộ ra khoái ý không tương xứng.

Nói xong, lại nhìn mỹ phụ cười nói: "Ta nhớ rõ năm đó lúc Hán Sinh rời đi Thiên Xà đảo, tu vi vẫn là Hậu thiên cảnh giới? Không biết nhiều ... năm qua, có hay không đột phá lên tiên thiên cảnh giới?"

Mỹ phụ lông mày nhăn lại, có chút hờn giận liếc mắt nhìn trưởng phụ.

Tần Thứ sắc mặt hơi đổi, mặc dù hắn không có chứng kiến khoái ý trong mắt nam tử, nhưng giờ phút này trong lời nói rõ ràng mang theo hương vị cười nhạo như vậy, hắn lại như thế nào có thể không hiểu. Mày nhăn lại, ý giận trong mắt bắn thẳng đến nam tử kia, trầm giọng nói: "Gia gia lúc trẻ tuổi đã bị thương, lại chưa kịp cẩn thận điều trị, ảnh hưởng đến căn nguyên, mới có thể cả đời dừng lại tại Hậu thiên cảnh giới. Nếu không phải vậy, gia gia cũng sẽ không đem hy vọng kỳ thác trên người của ta. Ta lần này phản hồi Thiên Xà bộ tộc đó là muốn tu hành lên tầng thứ cao hơn, hoàn thành tâm nguyện cả đời chưa hoàn thành của gia gia."

Tô Tiểu Nhu cũng nhíu mày, có chút kinh ngạc nhìn tộc trưởng, tựa hồ thấy người này và trưởng bối nhẹ nhàng ngày xưa tựa hồ có chút không giống nhau. Chẳng qua thấy Tần Thứ biểu tình phẫn nộ, hoàn toàn không phân biệt lớn nhỏ, vội vàng đi tới bên người hắn, lặng lẽ lôi ống tay áo.

Tần Thứ hờ hững, ánh mắt căm tức vẫn thẳng tắp nhìn nam tử, tại trong lòng hắn, gia gia là người hắn kính trọng nhất, ngôn ngữ người này lại có vẻ trào phúng, Tần Thứ sao có thể không giận. Mặc dù đối phương là một tộc trưởng, Tần Thứ cũng hoàn toàn không để ở trong lòng. Chỉ là trong lòng khó tránh khỏi có chút nghi hoặc, người này vì sao đối với gia gia có địch ý.

Giật mình, trong đầu Tần Thứ linh quang vừa hiện, nhớ tới chuyện xưa mà gia gia đã từng cùng hắn giảng qua.

"Hay là, hắn chính là người đoạt thanh mai trúc mã của gia gia?" Tần Thứ ánh mắt không khỏi thoáng chuyển hướng về mỹ phụ, lập tức lại nhíu mày phủ định ý niệm này trong đầu. Bởi vì mỹ phụ này cùng với nam tử thoát nhìn tuổi tác so với gia gia nhỏ hơn không ít, quả quyết không có khả năng là người gia gia nói.

Kỳ thật Tần Thứ không biết, người luyện khí khi tới một cảnh giới nào đó, tự thân già cả cơ hồ liền hoàn toàn đình chỉ. Từ bề ngoài nhìn không ra tuổi chân thật.

Nam tử râu quai nón chậm đến đến ánh mắt Tần Thứ, ánh mắt ngưng lại, sắc mặt liền trầm xuống. Mỹ phụ như nhận thấy được cái gì, nhẹ nhàng kéo ống tay áo trưởng phụ. Lại hướng hạc phát đồng nhan đại trưởng lão gửi đi cái ánh mắt. Đại trưởng lão vội vàng cười giảng hòa nói: "Đứa nhỏ, vậy ngươi cần phải thay gia gia ngươi tranh khẩu khí. Năm đó gia gia ngươi chính là nhân tài kiệt xuất trẻ tuổi nhất trong tộc, chỉ tiếc... Ai! Đúng rồi, đứa nhỏ, ngươi tên gì?"

"Ta gọi là Tần Thứ."

Tần Thứ có thể cảm giác được đại trưởng lão này biểu đạt ra thiện ý, hướng chỉ căn cứ vào lời nói về gia gia, Tần Thứ đối với lão nhân cũng có một phần tôn kính. Nghe được câu hỏi của đại trưởng lão, mới thu hồi ánh mắt, quỳ củ đáp.

"Tần Thứ, cũng được, là cái tên rất hay." Đại trưởng lão cười cười, nói với nam tử: "Tộc trưởng, hôm nay sắc trời đã tối, đứa nhỏ này muốn về trong tộc còn phải cần vài vị trưởng lão cùng bàn bạc. Ta xem, hay trước để Tiểu Nhu an bài một chỗ cho hắn nghỉ tạm, ngày mai thương lượng ra kết quả lại gọi hắn?"

Mỹ nhiêm nam tử không nói một lời gật đầu, đại trưởng lão liền hướng Tô Tiểu Nhu cười nói: "Tiểu Nhu, mang Tần Thứ xuống tìm một căn nhà nhỏ bằng gỗ nghỉ tạm."

Ra khỏi Thanh Phong Nguyệt Ảnh Các, vẻ tức giận trên mặt Tần Thứ vẫn chưa hoàn toàn tiêu tán, nghiêm mặt, không nói lời nào. Tô Tiểu Nhu đi ở bên người hắn, có thể cảm giác được trên người hắn tản mát ra hàn ý. Hơi thâm ý nhìn hắn một cái, chậm rãi mở miệng nói: "Bên cạnh chỗ ta ở vừa lúc có một căn phòng trống, ngươi liền đến ở đó đi."

Tần Thứ gật đầu.

Tô Tiểu Nhu khe khẽ thờ dài nói: "Tộc trưởng bình thường rất hiền lành, không biết hôm nay vì sao lại... Ai! Chẳng qua hành động của ngươi cũng có chút lỗ mãng, dù sao tộc trưởng cũng xem như trưởng bối của ngươi."

Tần Thứ nhìn nàng một cái, nhàn nhạt nói: "Ta tới đây mục đích là vì hoàn thành nguyện vọng gia gia, chuyện của hắn ta sẽ không để ở trong lòng, nhưng nếu là vũ nhục gia gia, như vậy cho dù hắn là tộc trưởng, ta cũng sẽ không hòa nhã. Gia gia từng là thiên tài, nhưng sau lại chẳng biết vì sao lại bị vây ở Hậu thiên không thể tiến bộ, ta tuy rằng đã đạt tới tiên thiên, nhưng là còn chưa đủ, ta muốn thay gia gia đi đến độ cao cả đời người chưa làm được."

"Độ cao? Chẳng lẽ là Phá Toái Hư Không?" Tô Tiểu Nhu rất là kinh ngạc nhìn Tần Thử, thấy Tần Thử gật đầu, nàng sâu kín thở dài nói: "Ai lại không muốn đâu, nhưng chân chính Phá Toái Hư Không sớm đã là chuyện trong truyền thuyết. Người luyện khí chúng ta tuy đều lấy đó làm mục tiêu, nhưng từ khi Thiên Xà nhất mạch truyền thừa đến nay, người Phá Toái Hư Không cũng bắt quá ít ỏi chưa tới mười người. Đặc biệt gần một ngàn năm nay, căn bản là không có người Phá Toái Hư Không."

"Trước kia không có, không có nghĩa là về sau sẽ không có." Tần Thử lắc đầu, nói: "Gia gia thường nói tâm tính là rất trọng yếu, nếu là nguoi bởi vậy mà đối với tín niệm về Phá Toái Hư Không sinh ra dao động, như vậy chúng tôi tâm truy tìm của nguoi cũng không vững chắc, làm sao đạt tới tầng thứ như vậy."

Tô Tiểu Nhu sắc mặt cứng đờ, lại cười nói: "Tiểu muội thụ giáo."

Không bao lâu, Tô Tiểu Nhu đã dẫn Tần Thử đi tới trước một lầu các, Thiên Xà nhất mạch mỗi chỗ ở cơ hồ đều là một tòa lầu các, từng cái đều có tên riêng, trước mặt là lầu các có tên "Cầm Sương Các". Chỉ có điều bộ dáng so với "Thanh Phong Nguyệt Ảnh Các" nhỏ hơn nhiều.

"Nguoi ở chỗ này đi, Ngao Tuyết Các bên cạnh kia là địa phương ta ở, nếu là có cái gì không rõ nguoi có thể qua hỏi ta. Lại nói tiếp, ta cũng là từ bên ngoài phản hồi trong tộc. Chỉ có điều khi đó ta mới ra sinh ra không lâu, cha mẹ nguoi nhà đã qua đời, trưởng bối trong tộc biết được chuyện tình liền đem ta dẫn theo trở về, sau liền một mực ở trong này lớn lên." Tô Tiểu Nhu cười cười, có lẽ là chuyện xảy ra lúc nàng còn quá nhỏ, cũng có lẽ là thời gian qua lâu quá, đề cập chuyện như vậy, biểu tình nàng thực không có gì biến hóa quá lớn.

"Nguyên lai nguoi cũng là một người đáng thương." Tần Thử kinh ngạc nhìn Tô Tiểu Nhu, gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Càn Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Thanh Mai Trúc Mã

Bãi trí trong lầu các khá thanh nhã, rất hợp tính tình Tần Thử, đặc biệt là ngọn đèn nhỏ sáng ngời, làm Tần Thử có chút cảm giác như về tới tổ ốc trong núi.

"Cũng không biết lúc trước gia gia đã từng ở nơi nào, lúc nào phải nhờ Tiểu Nhu cô nương mang ta đi xem thử." Tần Thử tìm cái ghế ngồi xuống, nhớ lại những gì chứng kiến hôm nay, những điều thấy và cảm giác được, không tự giác liền nghĩ tới gia gia, sâu kín thở dài.

Âm thanh rèm cửa vang lên, Tần Thử quay đầu lại, kinh ngạc phát hiện người tới là mỹ phụ trong phòng nghị sự, cũng chính là mẫu thân của Tiểu Sơn. Trong tay mỹ phụ bưng một mâm điểm tâm tinh xảo, cười dài nói: "Đến bây giờ chắc chưa ăn cái gì, đây là ta làm một chút điểm tâm nhỏ, sợ nguoi đói bụng, bưng tới cho nguoi ăn."

Tần Thử trong lòng có chút âm áp, lập tức theo bản năng liền kinh hãi, bởi vì hắn tìm không ra lý do gì khiến nữ nhân tộc nẫu này đối một vô danh thiếu niên nhiệt tình như vậy.

"Cám ơn." Tần Thử nhàn nhạt gật đầu, ánh mắt nhìn qua mâm thức ăn, lại không có cảm giác thèm ăn.

Mỹ phụ tựa hồ không thèm để ý thái độ của Tần Thử, đem mâm đặt lên bàn, liền đến trước mặt Tần Thử ngồi xuống, ánh mắt tỉ mỉ nhìn trên mặt Tần Thử, tựa hồ muốn từ đó tìm ra cái gì từ trong kí ức đã ẩn sâu.

Hai người im lặng, sau nửa ngày, mỹ phụ bỗng nhiên có chút chua xót mở miệng nói: "Gia gia nguoi, hẳn sau này thế nào?"

Tần Thử ánh mắt chợt lóe, thâm ý sâu sắc liếc nàng buồn bã nói: "Ta cùng gia gia đều ở bên trong thâm sơn rừng già, tự cấp tự túc. Gia gia mặc dù thân mình có tật cũ, nhưng so với thường nhân mà nói cũng phi thường cường tráng, tiếc nuối chính là không thể tu nhập tiên thiên, hưởng tầng thứ cao hơn tu hành, liền toàn tâm toàn ý bồi dưỡng ta, đem hy vọng đều ký thác trên nguoi ta."

Mỹ phụ gật đầu, sâu kín thở dài một hơi nói: "Gia gia nguoi tính tình thiên hướng cao ngạo, năm đó không thể đạt tới tiên thiên cảnh giới đối với hẳn là đã kích rất lớn, lại nói tiếp, hẳn tức giận rồi tộc, một phần nguyên nhân là do ta, ai, ta thực xin lỗi gia gia nguoi a. Nhiều ... năm qua, đều muốn tái kiến y một lần, không nghĩ tới hôm nay đã là thiên nhân vĩnh cách."

Mỹ phụ nói xong, hốc mắt đã trở nên ướt át.

"Người là người yêu thanh mai trúc mã theo lời gia gia nói?" Tần Thử nhượng hỏi.

Mỹ phụ bỗng sững sờ, lại cũng có chút kinh ngạc cùng kích động chớp đôi mắt đẹp hỏi: "Gia gia với nguoi từng nói qua? Hẳn... Hẳn nói ta là người yêu thanh mai trúc mã của hẳn?"

Tần Thứ gật gật đầu, đầu óc đã có chút loạn cả lên, nghe khẩu khí này, tựa hồ đúng là người kia. Nhưng là vì sao nàng thoạt nhìn trẻ tuổi như vậy, ít nhất cũng già già kém rất nhiều?

Mỹ phụ bỗng nhiên cười thê lương, vẻ mặt chua xót, đột nhiên đứng dậy, cước bộ có chút lảo đảo, trong miệng thì thảo tự nói: "Hán Sinh, người sai lầm rồi, người thật sự sai lầm rồi. Đều sai lầm rồi, tất cả mọi người sai lầm rồi."

Tần Thứ không biết sai lầm mỹ phụ đang nói có nghĩa gì, nhưng mỹ phụ đã bước nhanh ra cửa, chỉ còn lại một tiếng thở dài thật mạnh.

Tần Thứ chân mày cau lại, trước khi đến hẳn đối nữ tử thanh mai trúc mã kia là ôm hận ý, nhưng hôm nay gặp mỹ phụ thất thố, nếu như mỹ phụ là người đó, Tần Thứ cảm thấy sự thật có lẽ cũng không phải đúng như gia gia miêu tả. Trong này có nhiều ân oán, có lẽ chính Gia Gia mình cũng chưa biết rõ ràng.

"Suy nghĩ cái gì vậy?" Tô Tiểu Nhu không biết khi nào thì đi vào, thấy Tần Thứ xuất thần, cười khẽ hỏi. Chợt nhìn thấy trên bàn chẳng biết khi nào nhiều ra một mâm thức ăn, kinh ngạc hỏi: "Điểm tâm này là ai đưa tới a?"

Tần Thứ quay đầu, thấy Tô Tiểu Nhu, khẽ gật đầu nói: "Tiểu Nhu cô nương còn không nghĩ sao? Điểm tâm là mẫu thân của tiểu Sơn đưa tới."

"Tộc mẫu?" Tô Tiểu Nhu khẽ cau mày, chợt cười nói: "Xem ra tộc mẫu rất tôn trọng người. Ha ha, trở về định luyện công, nhưng là lòng không bình tĩnh, đã nhiều ngày như thế này, cho nên ta mới bỏ thời gian đi giải sầu. Nghĩ người đang ở bên cạnh, liền đi tới cùng người tâm sự."

Tần Thứ khẽ cười nói: "Ta cũng có rất nhiều thứ không rõ muốn cùng Tiểu Nhu cô nương lãnh giáo một chút."

Tô Tiểu Nhu chọn một chiếc ghế bên cạnh bàn ngồi xuống, bữu môi nói: "Còn gọi ta Tiểu Nhu cô nương nữa, dù sao người sắp tới chính là người trong tộc, nếu không gọi ta là tộc muội, thì gọi ta là Tiểu Nhu đi, dù thế nào đều so với Tiểu Nhu cô nương thân thiết hơn."

Tần Thứ cũng không để ý vấn đề xưng hô, gật đầu nói: "Hào, gọi người là Tiểu Nhu."

"Ha ha, ta cũng gọi người là tiểu Thứ, tộc huynh trong tộc có một bố to, gặp người liền kêu, ta cũng có chút chán ngán rồi." Tô Tiểu Nhu cười khẽ, bàn tay trắng nõn nâng lên, khoi bấc đèn, làm ánh sáng mạnh lên một chút.

Tần Thứ nghĩ đến mê hoặc hồi nãy, liền hỏi dò: "Tiểu Nhu, cha mẹ Tiểu Sơn nhìn qua tuổi không lớn, sao có thể đảm nhiệm vị trí trọng yếu tộc trưởng tộc mẫu như vậy?"

Tô Tiểu Nhu hé miệng cười, nói: "Vị trí tộc trưởng là trải qua mọi người tuyển cử. Tuy rằng không hạn định tuổi, nhưng người trẻ tuổi sợ là rất khó được mọi người tán thành." Nói xong, có chút buồn cười nhìn Tần Thứ nói: "Người thấy tộc trưởng cùng tộc mẫu rất trẻ tuổi thật không? Nói ra, sợ là người không tin, tộc trưởng cùng tộc mẫu niên kỉ so với đại trưởng lão kia còn lớn hơn!"

"A?" Tần Thứ sững sốt, lập tức mày nhíu lại. Hẳn tự nhiên biết được người luyện khí thì tuổi thọ rất cao, so với thường nhân cao hơn rất nhiều, nhưng không có nghĩa là sẽ không già cả. Nhưng nếu là nói có thể đem dung nhan bảo trì đến hoàn cảnh như vậy, kia có thể không phải thuật trú nhan đơn giản.

Tô Tiểu Nhu nhìn ra Tần Thứ vẻ mặt mê hoặc, liền vì hắn giải thích: "Người không cần kinh ngạc, người luyện khí chúng ta tới một cảnh giới nhất định, dung nhan cũng sẽ không có quá lớn biến hóa cho đến khi từ vong. Có người sớm đạt tới tầng thứ này, tự nhiên có vẻ trẻ tuổi, có người trẻ tự nhiên có vẻ già nua. Tộc trưởng cùng tộc mẫu là những người cực sớm bước vào cảnh giới này, cho nên dung mạo bọn họ mới có thể dừng lại ở niên kỉ 40 này. Chẳng qua tộc trưởng cùng tộc mẫu bởi vì tập trung tu hành, khá trẻ mới sinh được con, đó là Tiểu Sơn."

"Nguyên lai là như vậy." Tô Tiểu Nhu giải thích rốt cục làm Tần Thứ nghĩ thông suốt chỗ mê hoặc lúc này, mẫu thân Tiểu Sơn cũng chính là đương nhiệm Thiên Xà nhất mạch tộc mẫu và cũng là người yêu thanh mai trúc mã của gia gia năm đó, khó trách vị tộc trưởng kia đối với gia gia có địch ý.

Nghĩ thông suốt điểm này, Tần Thứ khó tránh khỏi sinh ra tò mò về chuyện gia gia năm đó, nhưng loại tò mò này cũng không nên có, gia gia cùng đồng lứa ân oán tranh cãi không phải tiêu bói như hắn có thể nhúng tay. Dù sao gia gia đã đi về cõi tiên, mọi việc cũng đã trôi qua. Hiện tại mục tiêu của hắn là đạt thành tâm nguyện của gia gia, đi con đường gia gia muốn nhưng chưa đi được.

Kế tiếp, Tần Thứ đem nhiều nghi vấn trong lòng nhất nhất đều hỏi, Tô Tiểu Nhu cũng kiên nhẫn giải thích. Đương nhiên, Tô Tiểu Nhu sợ đi đối với Tần Thứ có thái độ thân thiết, cũng là vì tồn tại một tia tò mò, đối với thiếu niên thiên tài bằng tuổi mình cũng đã kết nhân duyên, nàng sao có thể không hứng thú.

Một hỏi một đáp, thời gian bất tri bất giác trôi qua, trong nháy mắt mặt trời đã mọc. Tần Thứ cùng Tô Tiểu Nhu hứng thú lại vẫn rất tràn đầy, người luyện khí bọn họ dù mấy ngày không nghỉ ngơi cũng sẽ không có vấn đề gì, hơi chút điều tức thì khôi phục lại.

Trải qua một đêm tán gẫu, Tần Thứ đối với những hoang mang trong việc tu hành đã chậm rãi hiểu biết. Đặc biệt là vấn đề sau khi đạt tới tiên thiên cảnh giới nên đi như thế nào. Cùng Tô Tiểu Nhu trao đổi, hẳn rốt cục hiểu được, nguyên lai nội kết nhân duyên chỉ là giai đoạn khởi đầu của luyện khí, nói cách khác đạt tới giai đoạn này mới xem như bước vào cánh cửa, phía trên luyện khí còn có bầu trời vô cùng rộng lớn.

Hóa đan thành hư, luyện hư thành bí, phản mật quy nguyên, trúc nguyên thành anh, bồi anh thành thần, Thần âm chuyển dương, Phá Toái Hư Không. Đó là tầng thứ người luyện khí sau khi kết nội đan sẽ hướng lên, còn sau khi Phá Toái Hư Không như thế nào thì là chuyện hư vô mờ mịt

Nghĩ đến chính mình hiện tại chẳng qua là vừa mới vừa bước vào cánh cửa, Tần Thứ không khỏi cười chua xót, nhưng lập tức, ý chí chiến đấu lại sục

sôi, bởi vì trước kia là mờ mịt, hiện tại có mục tiêu rõ ràng, hấn đối tượng lai tu hành càng thêm kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Huyết Mạch Truyền Thừa

Một ngày sau, trong tử đường Thiên Xà nhất mạch, tộc trưởng cùng các trưởng lão nhất tề mà tụ, chuẩn bị vì Tần Thử cử hành nghi thức nhận tổ quy tông. Tần Thử sớm đã nghe Tô Tiểu Nhu nhắc tới chuyện này, cho nên thời điểm được gọi, hấn cũng không có kinh ngạc gì, dựa theo yêu cầu của người chủ trì nghi thức là đại trưởng lão, đi tới hoàn thành.

Lúc đang tiến hành bước cuối cùng "Huyết mạch truyền thừa", lại xảy ra vấn đề.

Khi tay Tần Thử chạm vào cự thạch khắc vô số mảnh đồ hình đứng sừng sững ở giữa, cự thạch không dựa theo mọi người đoán trước tán mát ra quang mạng sáng rọi.

"Dì!"

"Tại sao có thể như vậy?"

"Chẳng lẽ không phải tộc nhân của Thiên Xà nhất mạch chúng ta?"

Sinh sôi nghị luận cùng kinh nghi ồn ào huyên náo, đại trưởng lão làm như không tin bảo Tần Thử lại đưa tay chạm vào cự thạch một lần nữa, cự thạch vẫn không có gì biến hóa, đại trưởng lão nhíu mày, nhìn về phía Tần Thử nghi hoặc hỏi: "Ngươi thật là tôn tử của Tần Hán Sinh?"

Tần Thử gật gật đầu, lại còn nói thêm: "Chẳng qua ta cũng không phải là thân sinh huyết thống của gia gia, ta vốn là một cô nhi, là gia gia đem ta thu dưỡng, nuôi nấng lớn lên, trong tâm của ta, hấn là thân gia gia của ta."

Giờ phút này, Tần Thử vẫn không có ý thức được tầm quan trọng của vấn đề huyết thống vấn đề huyết thống này. Bởi vì gia gia cũng chưa từng nhắc tới chuyện như vậy, hấn tự nhiên sẽ không cho rằng có vấn đề gì.

Nhưng là hấn vừa dứt lời, mọi người sắc mặt đều thay đổi.

"Hán Sinh sao lại làm chuyện hồ đồ như vậy." Đại trưởng lão một tiếng thở dài, mọi người đang ngồi đều rõ ràng những lời Tần Thử đại biểu cho ý nghĩa gì. Thiên Xà nhất mạch đối huyết thống truyền thừa phi thường tôn trọng, tục ngữ nói: phi tộc của ta, này tâm tất dị, Tần Thử một khi đã không phải thân sinh tôn tử của Tần Hán Sinh, đây là một vấn đề rất lớn.

Tần Thử nhíu mày, có chút không rõ nhìn đại trưởng lão trên mặt đang tiếc hận cùng phức tạp, lại nghe người chung quanh nghị luận, trong lòng tựa hồ có chút hiểu được. Nhưng hấn còn có một chút không rõ, nếu huyết thống truyền thừa này rất trọng yếu, gia gia vì sao không đề cập tới?

"Hừ." Lúc này Thiên Xà nhất mạch tộc trưởng hừ lạnh một tiếng, mở miệng nói: "Ta xem không phải là Tần Hán Sinh hồ đồ, hấn căn bản là chủ mưu đã lâu. May mắn chúng ta sớm bởi vì giáo huấn lúc trước đã có phòng bị, bằng không sợ là đã gây đại họa."

Tần Thử mặt mày giương lên, cảm tức nhìn y, người này lại nhiều lần trào phúng gia gia, trong lòng hấn sớm đã hận ý vạn phần.

"Này cũng không phải là lỗi của Hán Sinh, lúc hấn rời đi, trong tộc chưa có quy định này. Ta xem đứa nhỏ này tâm địa cũng được, không phải là người bất lương, hưởng chi tuổi còn trẻ đã kết thành nội đan, thật sự khó được. Hán Sinh tộc huynh đã lưu lại một hậu nhân như vậy, Tần gia ở Thiên Xà đảo từ lâu đã đứt huyết mạch, ta xem không bằng mở một mặt lưới đi." Kia nữ phụ ra tiếng khuyên nhủ.

Chư vị trưởng lão phía dưới cũng có một chút dao động, lúc này mới có người nhớ lại Tần Thử thiên phú, nhớ tình bạn cũ, có người thì đồng tình Tần gia huyết mạch.

Mỹ nhiệm nam tử như bất động, lắc đầu âm thanh lạnh lùng nói: "Quy củ chính là quy củ, chúng ta Thiên Xà nhất mạch một khi đã lập ra quy củ, không có thể bởi vì một người mà phá. Đứa nhỏ này mặc dù đạt tới kết đan cảnh giới, có tu hành thiên phú, nhưng phi tộc của ta, này tâm tất dị, ta chủ trương phế nội đan, đoạn gân mạch, đuổi ra khỏi Thiên Xà đảo."

Lời tộc trưởng như vậy, chẳng khác nào đã định. Những người khác mặc dù đồng tình cũng tìm không ra lý do để biện hộ cho Tần Thử, dù sao Tần Thử đích xác không phải tộc nhân Thiên Xà nhất mạch.

"Đại trưởng lão, ngươi phụ trách giới luật, ngươi tới động thủ đi." Tộc trưởng hướng đại trưởng lão nói.

Tần Thứ biến sắc, hẳn tự nhiên sẽ không ngồi yên chịu nội đan bị hủy, gân mạch bị phế, nếu thật sự là như thế, không chỉ có cả đời không thể tu hành, thậm chí liền thành phế nhân. Hắn còn muốn hoàn thành tâm nguyện của gia gia, làm sao có thể để mình biến thành phế nhân.

Đại trưởng lão dù khó xử cũng đang chuẩn bị động thủ thì nữ phụ đứng lên, mảy liễu dựng thẳng, quát: "Chậm đã." Rồi quay về phía nam tử nói:

"Thầy Hàn, người không nhớ tình bạn cũ, ta thì lại còn nhớ kỹ Hán Sinh tộc huynh đối của ta rất chiếu cố, tất nhiên sẽ không ngồi xem hậu nhân của hắn bị hủy đi nội đan, đây là tâm huyết cùng tâm nguyện cả đời của Hán Sinh tộc huynh. Nếu là người muốn động thủ, như vậy trước từ ta bắt đầu đi, ta thay đứa nhỏ này chịu."

Tộc trưởng biến sắc, trong mắt âm lãnh thâm thúy, khoát tay nói: "Thôi thôi, chuyện này sau lại thương lượng, trước như vậy đi."

Dứt lời, phẩy tay áo bỏ đi.

Tần Thứ trở lại Cầm Sương Các, thần tình hàn băng. Tô Tiểu Nhu không ngờ ở trong nhà nhỏ chờ hắn, vừa thấy hắn xuất hiện, vốn định chúc mừng hắn chính thức trở thành tộc nhân Thiên Xà đảo, nhưng thấy hắn sắc mặt không tốt, không khỏi kinh ngạc hỏi: "Tiểu Thứ, làm sao vậy? Nhìn người sắc mặt kém như vậy, có phải là xảy ra chuyện gì?"

Tần Thứ nghiêm mặt gật đầu, trầm giọng nói: "Tộc trưởng các người nói muốn phế nội đan của ta, hủy gân mạch của ta."

"A?" Tô Tiểu Nhu một tiếng thét kinh hãi, vội vàng hỏi: "Tại sao có thể như vậy? Không có khả năng a, trừ phi..." Nói xong, nàng vừa lắc đầu mê hoặc hỏi: "Chẳng lẽ người không phải là thân tôn tử của gia gia người?"

Tần Thứ gật đầu: "Ta là cháu nuôi của gia gia, nhưng trong tâm của ta, người đã là thân gia gia của ta."

"Nguyên lai là như vậy, khó trách..." Tô Tiểu Nhu gật đầu, vẻ mặt lo lắng hỏi: "Hiện tại làm sao bây giờ? Tộc trưởng không phải nói muốn phế nội đan của người sao? Như thế nào lại cho người trở lại?"

Tần Thứ nói: "Mẫu thân Tiểu Sơn thay ta cầu tình, hừ, nếu không ta hiện tại đã thành phế nhân, tộc trưởng các người tính tình thật đúng là ngoan độc."

Tô Tiểu Nhu giận dữ nói: "Kỳ thật này cũng không có thể trách tộc trưởng, mười mấy năm trước trong tộc từng phát sinh một đại sự. Cũng là một hậu nhân bên ngoài trở về, sau khi hắn nhận tổ quy về tông, hắn không ngờ trộm bí pháp tu luyện trong tộc. Chờ trong tộc phát hiện được mới điều động lực lượng bắt hắn về, mới biết được người này căn bản là không phải là hậu nhân gì, thậm chí cũng không phải là người Hoa Hạ, chỉ là lấy được Thiên Xà lệnh nên chủ mưu đánh cắp tu luyện bí pháp của Thiên Xà nhất mạch. Từ đó lúc sau, trong tộc liền có quy định kiểm nghiệm huyết mạch truyền thừa. Chẳng qua lúc đó gia gia người sớm đã không có ở Thiên Xà đảo, không biết quy định này cũng đúng."

Tô Tiểu Nhu có thể nói ra nói như vậy, tự nhiên là tin tưởng Tần Thứ, kỳ thật lấy biểu hiện của Tần Thứ cùng cách nói năng, và thực lực nội kết nhân đan, vốn là không có gì hoài nghi.

Tần Thứ coi như là hiểu được, chẳng qua hắn vẫn hận ý khó hết, xem ra vị tộc trưởng kia đều không phải là vì quy định, trên thực tế sợ là có chín thành lấy công làm tư.

"Ai, người hay trước bình tĩnh một lần, ta đi hỏi giúp người một chút tình huống, có lẽ sự tình còn có thể thay đổi." Tô Tiểu Nhu nhẹ giọng khuyên giải an ủi.

Tần Thứ gật gù đầu, đợi Tô Tiểu Nhu đi rồi, hắn liền thu thập bao tải. Trên thực tế, hắn cũng không thích Thiên Xà nhất mạch, nếu không vì tiến thêm một bước tu hành, nếu không vì gia gia tâm nguyện, hắn căn bản không tới nơi này. Hiện giờ trong này một khi đã không chào đón hắn, hắn tự nhiên không thể đa mặt dày nán lại. Lại còn muốn phế bỏ nội đan của hắn, Tần Thứ không có khả năng ngồi chờ chết.

Chẳng qua tại hắn vừa mới sửa sang lại bao tải, bỗng nhiên cánh cửa vang lên, một người đi vào. Người này không phải ai khác, đúng là làm Tần Thứ đầy lòng hận ý, Thiên Xà nhất mạch tộc trưởng, nam tử có râu quai nón.

Tần Thứ ánh mắt nhìn thẳng hắn, trong mắt mang theo nồng đậm địch ý.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cán Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Âm Hiểm Tộc Trưởng

Mỹ nhiệm nam tử nhìn Tần Thứ, không để ý địch ý tràn đầy trong mắt hắn, nhàn nhạt cười, nói: "Như thế nào, thu thập chuẩn bị ly khai?"

Tần Thứ lạnh lùng nói: "Chẳng lẽ ngồi ở đây chờ bị phế bỏ nội đan, đoạn gân mạch sao?"

Mỹ nhiệm nam tử trên mặt ý cười thu lại, nghiêm nghị đạo: "Ngươi không phải là Thiên Xà nhất mạch tộc nhân, ta làm tộc trưởng tự nhiên phải căn cứ quy củ làm việc, cho nên ngươi có sinh hận hay không, ta đây cũng không để ý, ta phải giữ gìn ích lợi của cả Thiên Xà nhất mạch."

Tần Thứ khước miệng nhếch lên, hoàn toàn không tin lời hắn.

Tộc trưởng cũng không thèm để ý, tiếp tục nói: "Nếu là ngươi cho là có thể dễ dàng ra đảo, vậy ngươi đã nghĩ quá đơn giản. Nhưng niệm tình gia gia ngươi, ta nhưng thật ra có thể mở một mặt lưới, thu hồi trừng phạt lúc trước đối với ngươi, thả ngươi đây đủ đi ra ngoài, không chỉ có như thế, ta còn cho ngươi một quyền bí kíp tu hành sau khi kết thành nội đan, giúp ngươi tiếp tục tu hành, chẳng qua ngươi phải cam đoan, không thể đem bí kíp này truyền thụ cho người khác, nếu không Thiên Xà nhất mạch tất nhiên sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Nói xong, y lấy ra một quyển sách cổ buộc chỉ.

Tần Thứ ánh mắt ngưng lại nhìn bản bí kíp, khi chứng kiến ngoài bì ghi ba chữ "Xà long biến", trong lòng hắn nhảy dựng, có chút kích động, nhưng lập tức hắn liền ngẩng đầu, bởi vì theo quan niệm của hắn rất khó có thể tin tưởng tộc trưởng này sẽ có hảo tâm như thế.

"Ngươi không cần như vậy nhìn ta." Mỹ nhiệm nam tử nhẹ nhàng cười: "Ta và gia gia ngươi mặc dù có chút liên quan, nhưng đồng lứa ân oán cùng tiểu bối các ngươi không quan hệ. Ta cũng thích nhân tài như ngươi, trẻ tuổi như thế đã có thể tu nhập tiên thiên cảnh giới, thực khó được, nếu là như vậy chặt đứt tu hành, cũng thật sự rất đáng tiếc. Bản bí tịch này coi như là một chút tâm ý của ta, nghe hay không tùy ngươi, lời ta nói tới đây, hiện tại ngươi có thể ly khai. Trận pháp chỉ ảnh hưởng với người bên ngoài đi vào còn đi ra thì không, ngươi có thể đi."

Tần Thứ sắc mặt biến đổi vài lần, nội tâm trải qua thật mạnh giãy dụa, rốt cục đuổi tay cầm bí kíp.

Mỹ nhiệm nam tử vừa rời khỏi, Tần Thứ đem bí kíp nhét vào bao tải, chuẩn bị hành trang rời Cầm Surong Các. Nhìn tòa nhà nhỏ bằng gỗ bên cạnh, nghĩ thầm không kịp cùng Tiểu Nhu nói tiếng tái kiến, về sau hữu duyên tái kiến thôi.

Khi Tần Thứ vừa biến mất, trước Cầm Surong Các bỗng nhiên xuất hiện một thân ảnh, người nọ cười lạnh nói: "Còn muốn chạy, hừ, Tần Hán Sinh đem tâm nguyện ký thác trên người của ngươi, ta đây sẽ chấm dứt tâm nguyện của hắn."

Tần Thứ vừa mới tiến vào Thiên Xà trận, tin tức hắn trộm bí kíp, trốn ra đảo đã khuếch tán mở ra.

"Không có khả năng." Lúc Tô Tiểu Nhu nghe được tin tức này, ý niệm đầu tiên trong đầu là không có khả năng, nàng cùng Tần Thứ ở chung thời gian tuy rằng ngắn, nhưng là đối với phẩm hạnh của Tần Thứ đã vô cùng tin tưởng, nàng thấy Tần Thứ không phải là người như thế, cũng quả quyết sẽ không làm ra chuyện như vậy.

Nhưng là khi tin tức bị chứng thật, Tô Tiểu Nhu trong lòng cũng rối rắm lên đến, giống như là có chút không thể tin được Tần Thứ lại làm như vậy.

Thanh Phong Nguyệt Ảnh Các, phòng nghị sự, trưởng lão tề tụ, ngồi ở thượng vị trung ương, mỹ nhiệm nam tử mặt trầm như nước, lạnh giọng nói: "Ta sớm nói qua, phi tộc của ta loại, này tâm tất dị. Mười mấy năm trước đã xảy ra một chuyện như vậy, hôm nay lại tái diễn, này thuyết minh cái gì? Thuyết minh tâm tính chúng ta chấp hành quy định còn không đoan chính, nếu là sớm đem người này xử lý, hiện tại cũng sẽ không sinh ra việc này."

Bên cạnh, mỹ phụ thần tình hoang mang phức tạp, nhưng giờ phút này sự thật đã xảy ra trước mắt, mặc dù nàng có lòng thay Tần Thứ biện hộ, cũng là vô lực.

"Bây giờ hãy mau chóng đuổi theo bắt hắn về, Xà Long biến chính là pháp quyết luyện khí cao cấp của chúng ta, nếu truyền ra ngoài, sợ là hậu hoạn vô cùng." Đại trưởng lão cũng nghiêm mặt lên tiếng, tuy rằng hắn đối Tần Thứ tồn tại một chút hảo cảm, nhưng đã xảy ra chuyện như vậy, hắn cũng hơi tức giận vì đã nhìn nhầm người.

Mỹ nhiệm nam tử đứng dậy: "Hắn hiện chắc không có chạy xa, đại trưởng lão ngươi phân phó đệ tử trông coi thông đạo đóng cửa thông đạo lại. Làm tộc trưởng, để xảy ra chuyện như vậy, cũng là thất trách của ta, cho nên ta tự mình dẫn người đuổi theo bắt hắn."

"Này Thiên Xà trận quả nhiên có chỗ kỳ diệu, tiến đến là lúc chúng cùng lộ ra, lúc này đi ra ngoài cũng không có chút ngăn trở, quả nhiên là cảm vào không cảm ra. Trong này cảm chỉ cảm người ngoài vào, người đi ra chắc không trở ngại gì?" Tần Thứ đã tiến nhập Thiên Xà trận, đang âm thầm cân nhắc trận pháp thần kỳ, hắn lại không biết giờ phút này hắn đã thành kẻ cấp trộm bí kíp đang muốn chạy trốn.

"Đứng lại."

Một tiếng hừ lạnh ở sau lưng vang lên, Tần Thứ chau mày, quay đầu lại. Người hiện ra không phải ai khác, đúng là Thiên Xà tộc trưởng vừa mới tặng hắn bí kíp không lâu.

"Làm sao vậy?" Tần Thứ kinh ngạc, đến khi thấy nụ cười âm hiểm trên gương mặt đối phương, Tần Thứ bỗng nhiên cả người cứng đờ, loáng thoáng nghĩ thấy có chuyện tình bất hảo nảy sinh.

"Ngươi là gan không nhỏ a, dám trộm bí kíp, thoát đi Thiên Xà đảo. Vốn niệm tình gia gia ngươi, hơn nữa ngươi cũng đích thật là nhân tài hiếm có, muốn mở một mặt lưới, cho ngươi tại Thiên Xà đảo tu hành, không nghĩ tới ngươi đúng là kẻ cấp lòng lang dạ thú. Hôm nay không loại trừ ngươi, tộc trưởng ta cũng không còn mặt mũi." Mỹ nhiệm nam tử lạnh giọng cười nói.

Đồng tử Tần Thứ co rút lại, nội tâm phần nộ đã tới đỉnh, hắn đã hiểu được, đây là một âm mưu, mà đặt bẫy chính là tộc trưởng Thiên Xà nhất mạch ra

về đạo mạo này. Nhưng hắn cũng không có biện hộ gì, hắn cũng biết hiện tại biện hộ căn bản là không có ý nghĩa, ngược lại làm đối phương xem thường mình.

"Sợ là hiện tại trên đảo đều biết ta là kẻ trộm. Tộc trưởng, ha hả, hảo một tộc trưởng, nguoi nhưng thật ra hảo tâm cơ a, khó trách có thể ngồi lên vị trí tộc trưởng." Tần Thứ hí mắt nhàn nhạt nói.

Mỹ nhiệm nam tử cười lạnh vài tiếng, nói: "Hiểu được cũng thế, hồ đồ cũng thế, hôm nay nguoi không thoát khỏi Thiên Xà đảo." Nói xong, trên tay giương lên, một lưỡi hắc mang trên cánh tay bắn ra, là một xà hình trường tiên.

Mỹ nhiệm nam tử này đã đạt tới cảnh giới Trúc Nguyên Thành Anh, tới tầng thứ này liền có thể luyện chế pháp bảo làm thủ đoạn phụ trợ công kích, giờ phút này trên tay hắn bay ra "Thiên Xà phục" đó là của hắn luyện chế. Đây là một loại pháp bảo chuyên môn dùng để đối phó người tu luyện có cảnh giới nội đan sơ kết, một khi bị trói, trong cơ thể nhân đan sẽ bị che lại, toàn thân không nhúc nhích được.

Ánh mắt co rút lại, "Thiên Xà phục" đã tới bên cạnh, muốn tránh né đã không kịp, bụng phồng lên, phun ra một ngụm bạch khí bắn thẳng đến "Thiên Xà phục", hôm nay Tần Thứ chỉ có khả năng nắm giữ phương thức công kích này là thổ khí ly thể.

Nhưng hiển nhiên, loại công kích đơn giản gần như là bản năng của người luyện khí này hiệu quả không lớn, bạch khí va chạm với Thiên Xà phục, liền như bị hấp thu, biến mất vô hình vô tung. Tần Thứ trong lòng căng thẳng, trong đầu ý niệm như điện, nhưng cũng tìm không ra đối sách. Chỉ khoảng nửa khắc, hắn đã bị "Thiên Xà phục" trói không thể động đậy.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Trở Thành Phế Nhân

"Ha hả, xem ra nguoi còn không rõ ràng làm thủ đoạn công kích của người luyện khí a, đi dùng loại phương pháp thổ tức ly thể đã thương người lại tổn hại mình này, thật sự là buồn cười."

Mỹ nhiệm nam tử nhàn nhã bước đi thông thả đến bên cạnh Tần Thứ, nhìn chăm chăm Tần Thứ, cười lạnh nói:

"Ta nói rồi, muốn phế nội đan, hủy toàn thân gân mạch của nguoi, lời đã nói tự nhiên sẽ không thay đổi. Chẳng qua lúc đó có người thay nguoi cầu tình, ta cũng bất hảo xuống tay, mới phí sức lao động bày ra bố cục như vậy, hiện tại là lúc động thủ."

Nói xong, bàn tay của y hạ xuống, chụp trên bụng Tần Thứ, một đạo tinh khí sắc bén theo bụng bắn thẳng đến nội đan đang chuyển động bên trong cơ thể, đem nội đan mới vừa ngưng hình không lâu biến thành đập nát.

"A."

Tần Thứ thét lên một tiếng thống khổ tới cực điểm, trong bụng nội đan bị vỡ, hỗn loạn dòng khí chung quanh loạn hướng, trong nháy mắt liền phá hủy toàn thân gân mạch của hắn, loại đau đớn này quả thực làm cho người ta điên cuồng. Đương nhiên, đau đớn này xa xa không bằng tinh thần đã kích. Ngưng kết nội đan là rất giác mạo cả đời của nhiều người luyện khí, Tần Thứ có thể còn tuổi nhỏ đạt thành cảnh giới như vậy, về sau thành tựu thật sự là không thể tính được. Nhưng là hiện tại nội đan bị cứng rắn phá hủy, toàn thân gân mạch bị chặt đứt, chẳng khác nào từ nay về sau hắn liền thành một phế nhân, loại này đã kích không phải người nào cũng có thể chịu được.

Tần Thứ hốc mắt trừng đến chảy máu, thẳng tắp nhìn mỹ nhiệm nam tử, ánh mắt hận ý như muốn ăn thịt uống máu y.

Mỹ nhiệm nam tử cuồng tiếu một trận, tựa hồ muốn hoàn toàn phá hủy ý chí Tần Thứ, đặc ý nói: "Nguoi hiện tại rất muốn giết ta sao? Đáng tiếc nguoi vĩnh viễn không còn cơ hội, nguoi hiện tại chính là phế nhân, ngay cả con nít bình thường cũng không bằng. Ha ha ha ha . . . Vốn ta muốn giết nguoi, chẳng qua hiện tại xem ra không cần, lưu nguoi một mạng, cho nguoi vĩnh viễn sinh hoạt trong thống khổ, cái này so với trực tiếp giết chết nguoi thú vị hơn."

Tần Thứ môi đã bị cắn đến nổi máu loãng chảy ròng, hắn liều mạng nhịn cơn đau trong cơ thể xuống, lạnh giọng nói: "Vì cái gì phải làm như vậy."

Mỹ nhiệm nam tử tiếng cười vừa thu lại, neoh ánh mắt cười lạnh nói: "Vì cái gì? Đi hỏi gia gia nguoi ấy? Năm đó hắn tự cho là thiên tài, đem chúng ta cùng thế hệ không để vào mắt, ta tìm hắn luận bàn trao đổi, không ngờ hắn lại vũ nhục ta. Không chỉ có như thế, nữ nhân ta ái mộ cũng quan hệ với hắn. Dựa vào cái gì? Ta cho tới bây giờ đều không thấy mình kém so với hắn, dựa vào cái gì huy hoàng đều ở trên đầu hắn, thứ tốt đều quay chung quanh hắn? Ta không cam lòng!"

Nói tới đây, mỹ nhiệm nam tử như nghĩ tới chuyện tình vui vẻ gì, lại cuồng tiếu vài tiếng, đặc ý nói:

"Cũng không sợ nói cho nguoi có biết, ha hả, nguoi có biết gia gia nguoi vì cái gì lại dùng mãi tại Hậu thiên cảnh giới không? Đó là bởi vì ta lạng lẽ cho

hắn hạ "Phá Nguyên Tán". Vì loại thuốc này, ta đã chuẩn bị mất thời gian một năm, mới tìm ra được liệu. Vô sắc vô hình, hơn nữa không thể dò thám biết được, quả thực có thể xưng là thiên địch của người luyện khí chúng ta. Quả nhiên, gia gia ngươi sau khi bị hạ thuốc, ngũ khí vô pháp ngưng tụ, ngũ khí không thể ngưng tụ liền không thể kết thành nội đan, đạt tới tiên thiên cảnh giới. Gia gia ngươi nghĩ là do tâm tính không đủ, lại không biết là do 'Phá Nguyên Tán'. Ha ha ha ha, Tàn Hán Sinh là con sâu trùng sao có thể nghĩ nhiều hơn được. Không chỉ như thế, thời điểm hắn không thể vào tiên thiên mà tâm sinh nóng nảy, ta thừa dịp đó mà vào liền lấy được ngươi ta yêu, nhưng chỉ cần hắn còn ở trong tộc, nữ nhân kia liền thủy chung không thể chân chính thuộc về ta. Đúng lúc này, không ngờ hắn lại rời khỏi tộc ra trần thế tu hành, ha ha ha ha, hắn vừa ly khai mọi sự đối với ta đều thuận lợi."

Nói tới đây, y nhìn Tàn Thứ liếc mắt, hừ lạnh: "Ngươi nếu không phải tôn tử của Tàn Hán Sinh, ta thật ra có lẽ có thể mở một mặt lưới. Nhưng ngươi một khi đã là hy vọng của hắn, ta tự nhiên muốn hủy diệt ngươi, ta muốn làm hắn chết không nhắm mắt."

Tàn Thứ trong cơ thể đau đớn đã đến cực hạn, hơn nữa giận dữ công tâm, một ngụm máu tươi phun ra, đứt quãng nói: "Ngươi . . thực đê tiện. . ."

Liền hôn mê.

"Đê tiện? Ha ha ha ha, đê tiện thì thế nào? Đê tiện tốt hơn so với ngu xuẩn hão, ha ha ha ha." Mỹ nhiệm nam tử ngửa mặt lên trời cười dài.

"Hắn nói đúng, Bách Thủy Hàn, hôm nay ta mới xem như nhận biết ngươi, ngươi quả nhiên đê tiện vô sỉ." Một thanh âm đột ngột vang lên, mang theo áp lực phần nộ.

Mỹ nhiệm nam tử bỗng nhiên xoay người, thê tử không biết khi nào đã hiện ra sau lưng hắn, nhất thời biến sắc, mạnh mẽ cười nói: "Linh Nhi, sao ngươi lại tới đây."

Mỹ phụ lạnh lùng cười, lạnh giọng nói: "Ta nếu là không đến, sợ là còn không biết bí mật này, Bách Thủy Hàn, ngươi thật sự là hảo tâm cơ, ta cùng với ngươi đồng giường nhiều năm như vậy, cũng chưa nhìn ra được, nguyên lai tính tình của ngươi ác độc như vậy."

Nói xong, nhìn Tàn Thứ đã hôn mê, thở dài: "Nhưng ta đã đến chậm một bước, làm đứa nhỏ này cực khổ, đan điền cùng gân mạch đều bị hủy, từ nay về sau thành phế nhân."

"Linh Nhi." Mỹ nhiệm nam tử tựa hồ muốn giải thích cái gì, nhưng là mỹ phụ đã tức giận nói: "Không cần gọi ta là Linh Nhi, từ hôm nay, ta cùng với ngươi không hề là vợ chồng."

"Linh Nhi, người ta nói nhất dạ phu thê bách nhật ân, chúng ta nhiều năm như vậy vợ chồng. Cho dù ngươi không nghĩ cho ta, cũng nên giấu lại Tiểu Sơn đi sao. Chúng ta đau khổ tu hành tới hơn 80 tuổi, mới may mắn sinh ra Tiểu Sơn, trời sinh hắn không thể ngưng tụ ngũ khí, không thể tu hành, nếu không có ta ngày ngày thay hắn dung hợp nội khí, sợ là sống không đến bây giờ. Ngươi nhẫn tâm để hắn chứng kiến cha mẹ chia lìa sao?" Mỹ nhiệm nam tử quả nhiên là người cực có tâm kê, trong nháy mắt liền bắt được yếu điểm của mỹ phụ.

Quả nhiên, mỹ phụ vẻ mặt hiện phức tạp, bị ngôn ngữ đã động, rốt cục, nàng hừ lạnh một tiếng nói: "Bách Thủy Hàn, ta sẽ không tha thứ của ngươi. Nhưng vì Tiểu Sơn, danh nghĩa vợ chồng ta thay ngươi duy trì, nhưng trong lòng ta rõ ràng, vợ chồng chúng ta duyên phận đã hết."

Mỹ nhiệm nam tử nghe vậy, âm thầm vui vẻ, kỳ thật so với quan hệ vợ chồng mà nói, hắn càng lo lắng mỹ phụ đem chuyện này công khai. Vợ chồng quan hệ có thể ngày sau chậm rãi thay đổi, nhưng chuyện này nếu công khai ra ngoài, chức tộc trưởng này hắn sẽ có thể không giữ được, cho nên nghe được lời nói của mỹ phụ, hắn trong lòng mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, một khi vẫn còn duy trì danh nghĩa vợ chồng, như vậy chuyện này tất nhiên sẽ thay hắn lén gạt đi.

Suy nghĩ, lấy ra một viên nguyên khí đan nói: "Linh Nhi, không quản nói như thế nào, đứa nhỏ này cũng không có thể ở lại Thiên Xà đảo. Ta cho hắn nuốt một viên nguyên khí đan, sẽ đưa hắn rời đi. Có nguyên khí đan, hắn sẽ rất nhanh khôi phục."

Nói xong, mỹ nhiệm nam tử đã đem trân quý nguyên khí đan đưa vào miệng Tàn Thứ, đan dược vừa vào miệng Tàn Thứ khoảnh khắc tan chảy, lập tức sắc mặt Tàn Thứ liền khôi phục vài phần hồng nhuận.

Mỹ phụ thấy thế, chậm rãi gật đầu, nàng làm sao không đoán ra được tâm tư của y, nhưng đúng như hắn nói, nhất dạ phu thê bách nhật ân, nhiều năm vợ chồng như vậy, đã sớm tích lũy thâm hậu cảm tình. Mặc dù vì chuyện này phần nộ, nhưng trong lòng vẫn còn có rất nhiều rối rắm băn khoăn.

Nàng nhìn Tàn Thứ liếc mắt, thở dài nói: "Đáng thương đứa nhỏ." Ông tay áo vung lên, liền phiêu nhiên rời đi.

Thấy mỹ phụ rời đi, mỹ nhiệm nam tử xoay người nhìn Tàn Thứ đang hôn mê, một trận nghiêng răng nghiêng lợi, lập tức kẹp Tàn Thứ lên, bay nhanh hướng ngoài trận mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Căn Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tái Ngộ Vũ Phi

Một chiếc du thuyền dài ước chừng trăm mét đang xẹt qua nước biển màu xanh lam lao về phía trước. Trên tầng hai boong tàu, một nữ hải đeo kính mát, mặc đồ thể thao, đang dựa vào lan can nhìn ra xa xa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo nhìn không ra biểu tình gì.

"Ai, lâu như vậy, hẳn chắc đã sớm tỉnh dậy rồi! Cũng không biết hiện tại thế nào!" Nữ hải bỗng nhiên nhẹ nhàng thở dài, hai tròng mắt nhìn mông lung trên mặt biển.

Cô gái không phải ai khác, đúng là người từng cùng chung hoạn nạn với Tần Thứ, Đường Vũ Phi. Ngày đó sau khi Tần Thứ hôn mê, nàng cùng gia gia Tần Thứ chăm sóc hắn mấy ngày, bởi vì lo lắng người nhà không biết tình hình mình bị bắt cóc, liền rời đi sơn thôn. Nhưng là sau khi về đến nhà, lại bởi vì sự kiện bắt cóc này, cha mẹ quá mức dị thường nghiêm khắc, ngay cả phụ thân luôn luôn sủng nịch, lần này cũng cấm nàng ra ngoài. Một tuần trước, nhờ ca ca nàng cầu tình, mới lên chiếc xa hoa du thuyền này, rồi đến giải sầu.

"Vũ Phi, như thế nào lại trốn ra đây?" Một thanh niên cũng mặc đồ thể thao hiện ra trên boong tàu, khuôn mặt trông rất anh tuấn, có vài phần tương tự Đường Vũ Phi, chỉ là nụ cười có vẻ bất cần đời.

Đường Vũ Phi quay đầu nhìn người mới đến, lười biếng nói: "Phòn tập thể dục oi bức quá, đến đây hít thở không khí." Nói xong, lại trừng mắt nhìn nam tử, hừ nói: "Ca, ít cảm ơn các nữ hải một chút, mấy nữ hải từ trên thuyền này không quản là có bối cảnh hay không bối cảnh, cũng không phải là người đơn giản. Đừng gây ra tai họa."

Người mới tới tên Đường Thiếu Long, là ca ca của Đường Vũ Phi.

Tính tình ca ca như thế nào, Đường Vũ Phi làm muội muội rất hiểu biết. Nhà bọn họ nhiều thế hệ dòng dõi có học, nhưng không biết sao lại xuất hiện một hoa hoa công tử, cả ngày giao du cùng đám bạn bè xấu, kiếm chuyện không đâu, thay bạn gái như thay áo.

"Thích, người còn không biết ca ca, nói cho người biết, ca ta chính là. . ." Đường Thiếu Long vừa định nổ một phen, bỗng nhiên thấy muội muội đã quay đầu đi chỗ khác, hoàn toàn không muốn nghe hắn kể tiếp, không khỏi mặt đỏ lên, lắc đầu nói thầm: "Quên đi, nói với người mấy cái này, người cũng không hiểu."

Đi đến bên người Đường Vũ Phi, lưng Đường Thiếu Long tựa vào lan can, lấy ra điều thuốc, châm lửa rít một ngụm thật sâu, lúc này mới vừa thở phào vừa nói:

"Muội muội, ca ca ta thấy người bị bắt đi một chuyến, tính tình thay đổi không ít a. Có một số việc trôi qua, thì để trôi qua đi, đừng để ở trong lòng. Người thấy ca ca ta quan tâm người không, ba mẹ không cho người ra khỏi cửa, ca nghĩ biện pháp đem người ra đến đây, hiện tại ngắm nhìn biển rộng, giao lưu bằng hữu, thư thái hơn a."

Đường Vũ Phi bĩu môi nói: "Ta đây cũng thật cảm ơn ca, sợ là ngài muốn đi tụ hội trên du thuyền này, lại lo lắng ba mẹ không đồng ý, mới lấy danh nghĩa của ta, đem ta lôi ra làm bình phong thôi."

Đường Thiếu Long mặt đỏ lên, than thở: "Gặp phải muội muội vô lương tâm như người, ta là ca ca coi như thất bại. Quên đi, không tán dóc với người nữa, càng nói ta càng thâm, vào trong tim em MM xinh đẹp bồi dưỡng cảm tình thôi."

"Ừ ừ." Đường Vũ Phi bỗng nhiên kéo ống tay áo của ca ca, chỉ vào mặt biển phía trước nói: "Người xem cái gì đang nổi lơ lửng vậy?"

Đường Thiếu Long mặt nhăn nhu theo phương hướng ngón tay, miệng than thở: "Trên biển rộng, rác rưởi trôi nổi không biết nhiều ít, có cái gì đẹp."

Đường Vũ Phi vội la lên: "Không phải, ta nhìn sao thấy giống người vậy!"

Đường Thiếu Long cẩn thận nhìn kỹ, vỗ đùi nói: "Này, thật sự giống như một người. Ở đây trước không cửa hàng, sau không thôn, vị đại hiệp này húng thú ghê, tới nơi này tắm a."

Hiển nhiên y là một kẻ thích xem náo nhiệt, lập tức ném thuốc xuống, dừng cảm nói: "Muội, người ở chỗ này chờ, ta trở về gọi người tới xem trò vui."

Chỉ chốc lát sau, một đám thanh niên đều tụ lại trên boong, đầu lĩnh đứng là Đường Thiếu Long, đang khoa tay múa chân vui cười nói: "Anh em, thực không lừa các người, đi xem thử, hôm nay coi như gặp cao nhân rồi."

Đường Vũ Phi quay đầu nhìn đám người này, cau mày, nàng từ trước đến nay đối với mấy hồ bằng cầu hữu (bạn xấu) của ca ca này đều không thích. Thân mình lui lui cách xa bọn họ một chút, mới nhìn lại người đang nổi lơ lửng trên mặt biển. Du thuyền đi tới, càng ngày càng gần người đang bập bềnh trên biển, Đường Vũ Phi cũng thấy được rõ ràng.

"A!"

Nàng bỗng nhiên kêu lên sợ hãi, vội vàng bỏ kính râm xuống, hai tròng mắt mở lớn, thẳng tắp nhìn người nọ. Mặc dù khoảng cách tiếp cận cũng chỉ là tương đối mà thôi, Đường Vũ Phi cũng không thể thấy rõ ràng bộ dáng người ấy. Nhưng là làm nàng kinh ngạc ra tiếng chính là, nàng rõ ràng thấy được trên vai người nọ là một cái bao tải cũ cũng theo hắn trôi lơ lửng.

Chứng kiến bao tải này, tuy rằng Đường Vũ Phi chưa thể xác định người phiêu phù trên mặt biển là ai, nhưng là trong đầu của nàng đã nhớ tới bộ dáng

Tần Thứ, thiếu niên son đã lưng đeo bao tải.

"Ca, mau đi cứu người." Đường Vũ Phi quay đầu hướng ca ca bên kia đang cùng đám thanh niên vui đùa, gào lên.

Đường Thiệu Long quay đầu, trợn mắt nói: "Gào cái gì, người ta đang vui vẻ, ngươi muốn ta đi cứu ai?"

Đường Vũ Phi cũng trợn mắt, vội la lên: "Ngươi thấy rõ ràng không, người nọ không phải đang bơi lội, là nổi ở trên mặt biển."

Kỳ thật giờ phút này tới gần, tất cả mọi người thấy được người này cũng không phải là vận động viên đi khiêu chiến hải vịnh, mà giống như tử thi bập bênh trên mặt biển. Chỉ là xem nào nhiệt thì thôi, ai cũng không hứng thú đem một tử thi như vậy vớt lên.

Đường Thiệu Long không lay chuyển được cổ chấp của muối muối, bắt đắc đi đi gọi thuyền viên xuống nước vớt thi thể.

Một lúc sau, người nọ đã được vớt lên, đám thanh niên đều tò mò tụ lại, một người có vẻ can đảm đi tới kiểm tra hơi thở của "Tử thi", bỗng nhiên về mặt kinh ngạc nói: "Nha, vẫn còn thở!"

Nhất thời, mọi người chặc chặc lấy làm kỳ quái. Cũng khó trách, ai biết người này phiêu phù ở trên biển đã bao lâu, không ngờ còn chưa chết, hơn nữa cũng không chìm xuống đáy biển, lại không bị sinh vật hung mãnh gì ăn thịt, vẫn sống đến bây giờ coi như là một kì tích.

Đường Thiệu Long ở một bên nói năng ngọt xớt: "A, đại nạn không chết, tất có hạnh phúc cuối đời. Người này đến bây giờ còn có hơi thở, hiện tại lại bị ta cứu, xem ra về sau có đại vận a."

Đường Vũ Phi đẩy đám người ra đi vào, ánh mắt vừa nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch do ngâm nước biển, nhất thời biến sắc, kinh hô một tiếng: "Tiểu Thứ."

Liên tục ở trên người kia.

Những thanh niên chung quanh một trận ồ lên, đặc biệt Đường Thiệu Long, như thế nào cũng không nghĩ tới vớt lên một tên giống như tử thi, không ngờ muối muối lại nhận biết. Nhìn cách ăn mặc đơn giản của người này, rất giống tiểu tử từ núi đi ra, làm sao muối muối lại nhận biết chứ?

Ngẫm lại, đúng rồi, muối muối từng nói nàng bị bắt đến trong núi, hay chính là khi đó quen biết tiểu tử này? Nhưng tiểu tử này sao lại nổi trên mặt biển nhỉ?

Liên tiếp hoang mang làm đầu óc Đường Thiệu Long có chút phát mộng, mà Đường Vũ Phi đã quay đầu lại, lo lắng nhìn hắn nói: "Ca, còn đứng làm gì? Nhanh đi kêu bác sĩ a, hắn hiện tại rất suy yếu."

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Có Thù Tắt Báo

Lúc Tần Thứ tỉnh lại, đêm đã khuya, mở mắt ra liền nhìn thấy một thân ảnh mờ mờ lung lúp mặt bên người, há miệng thở dốc, phát hiện cổ họng khô khốc, thanh âm cũng là hữu khí vô lực, chỉ có thể yếu ớt mỏng manh gọi: "Nước, nước..."

Đường Vũ Phi đã canh chừng Tần Thứ gần một ngày, giờ phút này đêm dài tĩnh lặng, nàng cũng bất tri bất giác dựa vào bên người Tần Thứ ngủ quên. Chẳng qua ngủ cũng không sâu, Tần Thứ vừa kêu vài tiếng, nàng liền giật mình tỉnh lại, không kịp chùi hai mắt nhấp nhem, kinh hi nói: "Tiểu Thứ, ngươi tỉnh lại rồi, đừng nóng vội, ta đi rót nước cho ngươi."

Uống ba cốc nước lớn, Tần Thứ rốt cục mới khôi phục được một chút khí lực, nhưng lập tức toàn thân giống như nơi nơi đều gây xương đau đớn khiến hắn nhe răng trợn mắt.

Đường Vũ Phi đặt chén nước xuống, lo lắng nhìn hắn hỏi: "Tiểu Thứ, ngươi làm sao vậy?"

Tần Thứ mở mắt, lộ ra một chút mê hoặc, chịu đựng toàn thân đau nhức, hỏi: "Ngươi là... Vũ Phi? Là ngươi đã cứu ta? Đây... Đây là ở đâu?"

Đường Vũ Phi giới thiệu đơn giản một lần, liền có chút tò mò hỏi: "Tiểu Thứ, ngươi không phải ở Nê Ba Thôn sao? Như thế nào chạy đến Nam Hải hải vực này?"

Tần Thứ căng khóe miệng, hồi tưởng tất cả chuyện tình, trong mắt hai ngọn lửa phẫn hận liền cháy lên. Nhưng hắn không nói gì, chỉ lắc đầu nói: "Ta hiện tại rất mệt, để ta nghỉ ngơi một lần được chứ?"

Đường Vũ Phi nhìn ra Tàn Thứ có điều khó nói, càng nhìn ra trong mắt hắn một chút không thèm che dấu phẫn nộ, gật gật đầu nói: "Phòng của ta ở cách vách, ngươi nếu có chuyện gì, ấn điện thoại bên cạnh là được, điện thoại trên thuyền đều là nổi thủy. Đứng rồi, thứ này ngươi biết dùng chứ?"

Sợ Tàn Thứ không biết, Đường Vũ Phi kiên nhẫn làm mẫu một lần cách gọi điện thoại, lúc này mới nói: "Vậy ngươi hảo hảo nghỉ ngơi, sáng mai ta lại đến thăm ngươi. Nếu đói bụng, liền gọi cho ta, ta bảo người ta mang đồ ăn tới cho ngươi."

Tàn Thứ gật đầu, Đường Vũ Phi liền ra khỏi phòng.

"Vũ Phi, tiểu tử nhà quê kia là ai a?" Đường Vũ Phi mới vừa đóng cửa lại, liền đâm đầu vào Đường Thiếu Long đang đi tới, y mặc áo ngủ, mang dép lê, miệng ngâm điều thuốc, nhìn qua có điểm chẳng ra cái gì cả.

Đường Vũ Phi nhủ mảy nói: "Tiểu tử nhà quê cái gì, người ta so với ngươi còn tốt hơn nhiều."

"Hả, chê ca ca khen người ngoài sao? Ca ca ta hơn nửa đêm lo lắng cho ngươi, cố ý qua xem, ngươi liền đối xử như vậy. Ai u, khó trách tiếng người cái gì đều có thể không nói, nhưng là không thể không nói lương tâm." Đường Thiếu Long ôm lồng ngực về mặt đau lòng.

"Thôi đi." Đường Vũ Phi bắt đầu đi lắc đầu nói: "Hắn là lúc ta bị bắt ở trong núi quen biết được, nếu là không có hắn, sợ là khi các ngươi tìm được ta, chỉ còn lại có một khối tử thi."

"Không nghiêm trọng như vậy chứ." Đường Thiếu Long lớn tiếng, lại dương dương tự đắc nói: "Chẳng qua ta đoán cũng chính xác. Khó trách muội muội ta từ trước tới nay chưa bao giờ kết thân với sinh vật giống đực, không ngờ lại dùng ánh mắt khác đối đãi với tiểu tử nhà quê vọt lên từ biển! Nguyên lai là ân nhân cứu mạng của ngươi a. Ngươi cũng không biết, đám bằng hữu của ta cả ngày hôm nay đều thảo luận việc này, cảm thấy rất ngạc nhiên, rất kỳ lạ."

"Không rảnh để ý ngươi, ta phải trở về ngủ, xong." Đường Vũ Phi che cái miệng nhỏ nhắn, ngáp một cái, liền quay đầu hướng phòng mình đi đến.

Đường Thiếu Long nhún vai, nhìn nhìn bóng dáng muội muội, lại nhìn nhìn cánh cửa phòng Tàn Thứ, rên lên một khúc hát, vắt thuốc lá, đi trở về.

Trong phòng, Tàn Thứ nhắm mắt tựa vào trên giường, đau đớn ở người tựa hồ so với lúc mới vừa tỉnh lại tốt hơn một chút. Nhưng là không thể nhúc nhích, thân mình vừa động, giống như có dao nhỏ đang cứa trong xương cốt vậy.

Trong đan điền, thành quả mười mấy năm ngưng tụ của Tàn Thứ ngay cả một sợi khí mỏng manh cũng không có, bên trong, ngũ tạng tinh nguyên bạc nhược phảng phất tùy thời có thể biến mất. Kinh mạch cả người cũng loạn thất bát tao. Lẽ ra với thương thế như vậy, lại tại trên biển ngâm lâu như vậy sợ là muốn không chết cũng khó.

Nhưng là cũng may mỹ nữ nam tử cuối cùng đưa vào trong miệng Tàn Thứ nguyên khí đan, loại này đan dược bỏ khuyết trong cơ thể Tàn Thứ thiếu hụt, mới làm hắn không có chết ngất. Mà thời gian trôi nổi ở trên biển cũng không quá dài, nguyên khí đan trong cơ thể tán hóa cũng thủy chung vẫn duy trì một cỗ lực lượng làm Tàn Thứ nổi. Đương nhiên, Tàn Thứ vận khí cũng tốt lắm, cũng không có gặp được cả mập hay sinh vật biển hung mãnh, hơn nữa trùng hợp gặp Đường Vũ Phi mới được cứu.

"Nổi nhục hôm nay, ngày khác tất hoàn trả gấp bội."

Tàn Thứ cắn răng, âm thầm thề độc. Nhưng sắc mặt lập tức buồn bã. Hắn rất hiểu được thân thể hôm nay, đừng nói so với tên kia đã sắp đến cảnh giới Tụ Nguyên Thành Anh, thậm chí so với người thường cũng không bằng. Khí đỉnh bị hủy, cơ hồ cũng đã đoạn tuyệt con đường luyện khí của hắn, mà hôm nay ngũ tạng tinh nguyên đều thiếu, sợ là sẽ cực độ suy yếu một thời gian rất lâu.

Càng không xong là, gân mạch toàn thân đều đã đứt đoạn, loạn thất bát tao. Gân mạch không thông, muốn tu hành, quả thực chính là một chuyện cười.

"Gia gia, tôn nhi sợ là không đạt thành hy vọng của người, ta hận a." Tàn Thứ hai mắt tràn lệ, lại cắn răng không cho nó rơi xuống.

Sáng sớm hôm sau, Đường Vũ Phi liền tới phòng Tàn Thứ, lúc này Tàn Thứ còn nằm ở trên giường, nhưng là ánh mắt lại vô thần trợn lên.

"Tiểu Thứ, ta mang bữa sáng đến đây. Cũng không biết ngươi ở trên biển ngâm nước thời gian bao lâu, hiện tại rất cần thực vật để bổ sung thể lực của ngươi." Đường Vũ Phi đem sữa cùng bánh mì và chân giò hun khói đặt lên bàn, đi tới bên giường ngồi xuống.

Tàn Thứ yên lặng nhìn nằng một cái, sắc mặt âm đạm nhìn không ra biểu tình gì, gật đầu nói: "Ngươi nâng ta đứng lên đi."

Đường Vũ Phi chứng kiến bộ dáng này của Tàn Thứ, trong lòng có chút đau xót, nhưng là đến hiện tại còn không biết trên người Tàn Thứ đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, mặc dù muốn khuyên hắn, cũng không biết nói gì.

Giúp Tàn Thứ rời giường, chứng kiến hắn nhẹ nhàng trọn mắt chịu đau, toàn thân run rẩy, nằng vội la lên: "Tiểu Thứ, nếu không ngươi cứ nằm ở trên giường, ta đốt cho ngươi ăn. Ngày hôm qua bác sĩ nói ngươi thân thể suy yếu, nhiều phần mềm bị thương, nhưng hiện tại nhìn tình huống của ngươi giống như rất nghiêm trọng a, nếu không ta gọi thầy thuốc trên thuyền tới giúp ngươi kiểm tra."

Tàn Thứ khoát tay nói: "Không cần, thầy thuốc nhìn không ra đâu. Ngươi hay trước nâng ta đứng lên đi, ta muốn rửa mặt."

Dưới sự giúp đỡ của Đường Vũ Phi, Tàn Thứ giống như một lão nhân tuổi già, rốt cục run rẩy đứng lên. Chẳng qua đau đớn kịch liệt đã làm toàn thân đều tuôn mồ hôi ướt đầm.

Đường Vũ Phi cắn môi, đôi mắt đỏ lên. Thật cẩn thận giúp đỡ Tần Thứ đi vào phòng rửa mặt, lại ân cần hầu hạ hắn rửa mặt. Xong hết thấy, Tần Thứ tựa hồ khôi phục một chút tinh thần, từng ngum từng ngum ăn hết bữa sáng, hắn cần bổ sung thể lực, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể làm hắn mau chóng khôi phục.

"Có đủ hay không, nếu không đủ, ta lại đi lấy thêm." Đường Vũ Phi hỏi.

Tần Thứ lắc đầu nói: "Đủ rồi." Nói xong, lại nhìn Đường Vũ Phi nói: "Cám ơn ngươi."

Đường Vũ Phi thật lòng nói: "Nên là ta tạ ơn ngươi mới đúng, nếu là không có ngươi, ta sợ là không chạy khỏi độc thủ của đám người kia." Dừng một chút, còn nói thêm: "Ta vốn định qua vài ngày, lại đi Nê Ba Thôn thăm ngươi. Không nghĩ tới gặp ngươi ở Nam Hải mờ mịt này, ngươi, ngươi... Ngươi đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì a?"

Tần Thứ có chút, khẽ thở dài, nhắm mắt, nhàn nhạt nói: "Không có gì, một chút việc vặt mà thôi. Đúng rồi..." Tần Thứ bỗng nhiên mở to mắt, đôi mắt có chút đỏ lên, thanh âm trầm thấp nói: "Gia gia của ta đã qua đời."

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Đa Thú Sinh Dị Biến

"A?" Đường Vũ Phi mở to hai mắt, khó có thể tin hỏi:

"Không có khả năng a, thời điểm ta đi, Tần lão gia tử thân mình còn rất cường tráng, như thế nào có thể... Chẳng lẽ..."

Tần Thứ hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Đều là vì ta, đều là ta hại gia gia. Nếu không phải vì cứu trị ta, gia gia cũng sẽ không làm bệnh cũ phát tác, thành nguy kịch."

Đường Vũ Phi thấy Tần Thứ cảm xúc kích động, vội vàng ôn nhu khuyên giải an ủi:

"Có một số việc cũng không có thể toàn bộ trách tự trách mình, sinh lão bệnh tử chính là chuyện mọi người đều tránh không được, Tần lão gia tử tuy rằng đi về cõi tiên, nhưng là người làm cho tôn tử của mình kéo dài sinh mệnh, cho nên ngươi phải hảo hảo sống, như vậy mới là báo đáp tốt nhất đối với gia gia ngươi."

Tần Thứ nheo mắt gật gật đầu: "Ngươi nói rất đúng, ta phải hảo hảo sống."

Đường Vũ Phi cười nói: "Như vậy là được rồi. Ngươi cứ ở trên thuyền hảo hảo tu dưỡng, trên thuyền này cái gì cũng không thiếu, qua vài ngày nữa, chiếc du thuyền này cũng vào bờ. Đến lúc đó ta mang ngươi quay về nhà của ta, ba ba quen biết không ít danh y, lúc đó nhờ bọn họ kiểm tra giúp ngươi, thấy thuốc trên thuyền này ta hiểu được cũng không phải giới."

Tần Thứ khẽ gật đầu, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, hỏi: "Bao tải của ta đâu?"

Đường Vũ Phi sững sốt, thật không nghĩ ra Tần Thứ còn nhớ tới bao tải, liền nói: "Ta cất trong ngăn tủ đầu giường. Ngươi cứ ngồi, ta đi lấy cho ngươi."

Nói xong, Đường Vũ Phi liền đi tới đầu giường, từ ngăn tủ bên giường lấy ra bao tải bị nước ngâm lem luốc.

Nhưng mới vừa đem bao tải đưa tới trong tay Tần Thứ, cánh cửa có tiếng gõ, Đường Vũ Phi liền xoay người đi mở cửa. Cánh cửa vừa mở ra, bên ngoài đứng một đám thanh niên, đầu lĩnh chính là Đường Thiếu Long. Đường Thiếu Long hip-hop cười nói: "Muội muội, mấy ca đều muốn đến an ủi xem thương thế của đại hiệp như thế nào."

Kỳ thật, ai nấy đều thấy, cái gì an ủi là giả, muốn đến xem kì nhân ngâm mình ở trong nước biển còn có thể không chết mới là thật.

Đường Vũ Phi nhướng mày nói: "Có cái gì đẹp, trở về chiếu gương nhìn bản thân đi." Nói xong, liền trừng đôi mắt đẹp muốn đóng cửa.

Nhưng đám thanh niên làm sao chịu, có người ồn ào nói: "Hắc, không cho chúng ta nhìn, các ngươi cô nam quả nữ không biết đang làm cái gì đây."

Nhất đám người nhất thời cười rộ.

Đường Thiếu Long sắc mặt có chút khó chịu, đổi làm người khác, có lẽ hắn sẽ đi theo ồn ào, nhưng đây là thân muội muội của mình, bị người trêu chọc trước mặt hắn tự nhiên không nhịn được. Vì thế xoay người nói: "Tốt lắm tốt lắm, đại hiệp hiện tại cần tĩnh dưỡng, chúng ta vài ngày sau lại đến an ủi. Đi, mấy anh em, đi uống rượu."

Bọn người tản ra, Đường Vũ Phi đóng cửa lại, xoay người nhìn Tần Thứ nói: "Xin lỗi, vừa nãy là ca ca của ta, tuổi không nhỏ, lại hay làm những việc không đứng đắn."

Tần Thứ lắc đầu không nói cái gì, tay run run mở nút bao tải. Đường Vũ Phi thấy thế, nói: "Ta đến giúp ngươi."

Liên bước nhanh đi đến trước mặt Tần Thứ, nhưng nút thắt nhìn thì đơn giản, nằng lại hao hết biện pháp cũng không có thể mở, cuối cùng là Tần Thứ chỉ điểm, mới làm nằng biết bí quyết, giải khai dây thừng.

"Đây là nút thắt kiểu gì a, như thế nào khó mở như vậy?" Đường Vũ Phi xoa ngón tay, buồn bực nói.

Tần Thứ nhàn nhạt cười, giải thích: "Son nhân thường dùng phương pháp thắt này, người không quen đích xác rất khó mở."

Trong bao tải đồ không ít, thậm chí ngay cả bản bí tịch Xà Long Biến cũng còn ở bên trong, trang giấy kia cũng không biết dùng chất liệu gì làm thành, tuy rằng bị nước biển ngâm, nhưng vẫn như cũ không có mất đi hình, chỉ ướt sũng.

"Di, hần không có lấy đi thứ này!" Tần Thứ nhướng mày, lộ ra một chút vui mừng. Hần bảo Đường Vũ Phi mang tới bao tải, đó là muốn nhìn xem điển tịch Xà Long Biến điển tịch còn có ở bên trong hay không. Tuy rằng hần nội đan đã vỡ, đời này cơ hồ đều không thể luyện khí, nhưng hần vẫn muốn nhìn một chút điển tịch cao tăng luyện khí hần đã từng tha thiết ước mơ.

"Đây là cái gì a?" Đường Vũ Phi có chút tò mò nhìn qua ..., nhưng khi thấy văn tự lạ liền hỏi: "Nha, đây là cái gì a?"

Tần Thứ cũng là không giải thích kỹ, chỉ nhàn nhạt nói: "Một quyển sách."

Loại văn tự đời trước này, là một loại văn tự thượng cổ truyền lưu, cho tới bây giờ người có thể nhận biết đã còn không nhiều lắm. Tần Thứ cũng là nhờ gia gia dạy, mới có thể biết.

"Nga." Đường Vũ Phi gật gật đầu, thấy ánh mắt Tần Thứ đã hoàn toàn tập trung ở cuốn sách ướt sũng kia, không khỏi có chút ừ ừ. Tựa hồ từ lúc bắt đầu, mỹ mạo của nằng cũng không làm thiếu niên son đã này nhìn thẳng vào. Tuy rằng hai người niên kỉ chỉ hơn kém vài tuổi.

"Ta đây không quấy rầy ngươi, tối hôm qua ngủ chưa đủ, ta trở về ngủ tiếp, ngươi nếu như muốn gì, trực tiếp điện thoại cho ta. Chẳng qua ngươi hiện tại thân mình còn rất suy yếu, cần nghỉ ngơi nhiều."

Thấy Tần Thứ chỉ nhìn chằm chằm sách cũ gật gật đầu, Đường Vũ Phi chu chu cái miệng nhỏ nhắn, tràn đầy không cam lòng đẩy cửa đi ra ngoài.

Tuy rằng thân thể của chính mình cơ hồ đã cáo biệt luyện khí tu hành, nhưng là Tần Thứ vẫn mặt mày hớn hờ. Bản điển tịch ghi lại Luyện Khí Thuật Xà Long Biến này cùng Thiên Xà Xạ Tức Công là nhất mạch, nhưng ở tầng thứ cao hơn rất nhiều. Thiên Xà Xạ Tức Công chính là trụ cột pháp môn, tới ngưng đan cảnh giới liền hết. Mà bản điển tịch này như là bổ sung cho Thiên Xà Xạ Tức Công, từ ngưng đan bắt đầu mãi cho đến cảnh giới Phá Toái Hư Không, chỗ kỳ diệu trong đó làm Tần Thứ nhìn không được vỗ đùi tán dương.

Bất tri bất giác, Tần Thứ đã xem hết quyển sách.

Khép lại sách, Tần Thứ trên mặt mang theo một tia mệt mỏi, trong lòng cũng uể oải cùng ảm đạm. Nếu là lúc trước, chứng kiến điển tịch tu hành cao tăng như vậy, sợ là hần nhìn không được hoa chân múa tay vui sướng, nhưng là hiện tại tuy rằng đồng dạng xem, nhưng là hần đã mất đi căn cơ tu hành, bản điển tịch này đối với hần hiện tại mà nói, không khác gì giấy lộn.

"Ai!"

Tần Thứ thở dài một hơi, gian nan đem điển tịch bỏ vào bao tải, nhìn thấy bên trong mấy xấp tiền mặt còn chưa kịp dùng, ướt sũng đẫm thành một đồng, Tần Thứ nhếch khóe miệng. Bỗng nhiên, ánh mắt ngưng lại, dừng ở một nơi nào đó trong bao tải, phát ra một tiếng than ngùi hoặc.

Thứ làm ánh mắt hần tập trung, là miếng da thú giấu ở trong bao tải cơ hồ đã bị hần quên đi. Đây là lúc trước hần nhặt trong sơn động, sau nghiên cứu không phát hiện cái gì kỳ lạ đã tiện tay ném vào bao tải. Nhưng là giờ phút này, mảnh da thú tựa hồ đã xảy ra một chút biến hóa kỳ diệu.

Tần Thứ đưa bàn tay run rẩy vào trong bao tải, muốn rút ra mảnh da thú. Tay cảm thấy ẩm ướt, nhưng không có cảm giác dày như trước kia, ngược lại có chút mỏng như cánh ve vậy.

Đến khi lấy ra được mảnh da thú, Tần Thứ mới kinh ngạc phát hiện, mảnh da thú này đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Luyện Thể Thuật

Tần Thứ rõ ràng nhớ rõ, ban đầu mảnh da thú này thực không có gì đặc biệt, một mặt hơi bóng loáng, một mặt thì có lông màu ngũ sắc, cũng không biết từ trên người loại dã thú nào. Mặt bóng loáng kia tựa hồ có một tầng dầu trơn trong suốt, trên đó có rất nhiều đường cong bất quy tắc cùng nhiều điểm lấm tấm. Mặt bên kia có rất nhiều chỗ trống trải, mấy chỗ này tựa hồ bị người cứng rắn nhỏ mất lông vậy. Hơn nữa mảnh da thú diện tích không lớn, cầm trong tay còn rất dày.

Mà hôm nay, mảnh da thú trở nên mỏng như cánh ve, tuy rằng nằm gọn cuộn ở trong tay, nhưng Tần Thứ có thể cảm giác rằng diện tích của nó đã lớn hơn rất nhiều. Tựa hồ lúc ngâm trong nước biển, nó đã dần nở ra, diện tích căng ra, tự nhiên là mỏng đi.

"Kỳ quái, tại sao có thể như vậy?" Tần Thứ mặt nhăn mày nhíu, tuy rằng hiện tại nhất cử nhất động đều mang theo thống khổ khắc cốt铭心, nhưng lúc này cũng nhận không được muốn mở mảnh da thú đã hoàn toàn thay đổi này để xem bộ dáng thật của nó.

Run run ổn định hai tay, nắm hai góc da thú, nhẹ nhàng kéo ra, mảnh da thú liền mở ra. Chẳng qua ở giữa vẫn còn cụm lại, hiển nhiên là chiều dài của nó đã siêu việt sai tay của Tần Thứ.

Ánh mắt Tần Thứ sáng ngời, tuy rằng còn chưa hoàn toàn mở ra, nhưng hắn đã thấy được mặt vốn bóng loáng, những đường cong bất quy tắc cùng những điểm lấm tấm tựa hồ biến thành đồ án có quy tắc cùng với văn tự.

Tần Thứ song thủ nhẹ buông tay, tùy ý để nó rơi trên mặt đất, trong khoang thuyền đều trang hoàng rất xa hoa, trên mặt đất trải thảm thật dày, da thú rơi xuống cũng sẽ không có vấn đề gì.

Tần Thứ chậm rãi ngồi xuống, động tác rất chậm, bởi vì thân mình còn rất suy yếu, hơi vừa động liền đau. Chậm rãi duỗi tay đem toàn bộ mảnh da thú kéo thẳng ra, làm nó hoàn toàn hiện ra trên mặt đất.

"Không ngờ trở nên lớn như vậy?"

Lúc này kéo ở trong tay còn không có cảm giác gì, giờ phút này trải trên mặt đất, Tần Thứ mới kinh ngạc phát hiện, vốn mảnh da thú không lớn, giờ phút này trở nên dài chừng hai thước, rộng một thước.

Về vấn đề vì sao da thú ngâm nước biển xong lại nở đến cỡ này, Tần Thứ không có tâm tư để ý. Bởi vì ánh mắt của hắn đều bị hấp dẫn vào tranh vẽ và văn tự trên nó.

Những đường cong bất quy tắc lúc trước, giờ phút này sau khi da thú bành trướng, đã hình thành mấy bức vẽ nhỏ. Theo Tần Thứ tính sơ, ước chừng có hơn một trăm bức.

Ánh mắt nhìn xuống dưới tranh vẽ viết hơn vạn văn tự, đồng tử Tần Thứ co rút lại: "Dịch Cân Đạoạt Khiếu Kinh?"

Đầu đề của đám văn tự viết năm chữ to "Dịch Cân Đạoạt Khiếu Kinh".

Nếu là người khác, sợ là rất khó phân biệt mấy văn tự này, nhưng là Tần Thứ lại có thể nhận thức được, bởi vì văn tự này và văn tự trên điển tịch Xà Long Biển hồi này đều giống nhau, đều là "Tiên dân văn tự". Tiên dân văn tự từ xưa đến nay chỉ truyền lưu trong bộ phận cực ít người, dù là chuyên gianghiền cứu văn tự cổ đại, sợ là cũng không hiểu rõ nghĩa mấy từ này.

Ngoại trừ năm chữ Dịch Cân Đạoạt Khiếu Kinh hơi lớn, những văn tự khác đều nhỏ giống như ruồi, Tần Thứ ngưng tụ thị lực nhìn rất gần mới có thể thấy rõ ràng.

"Nguyên lai là như vậy."

Chỉ mới đọc mở đầu một đoạn, Tần Thứ liền kích động cả người run rẩy. Dịch Cân Đạoạt Khiếu Kinh này không ngờ chính là công pháp Luyện Thể Thuật thượng tầng.

Luyện thể cùng luyện khí hoàn toàn là hai loại pháp môn ngược nhau, tình huống hiện giờ của Tần Thứ trên cơ bản là cùng luyện khí vô duyên, cho nên đột nhiên chứng kiến luyện thể bí thuật này, Tần Thứ vừa tò mò đồng thời cũng ôm một tia khát cầu hy vọng, hy vọng điển tịch luyện thể này có thể mang đến cho hắn kỳ tích.

Đọc tiếp, Tần Thứ biết được các tầng thứ của luyện thể, cùng luyện khí giống nhau có chín cảnh giới. Chia làm Luyện Nhục, Luyện Cân, Luyện Tùy, Hóa Thần, Khai Khiếu, Bạch Khiếu Cụ Thông, Thần Khiếu Tương Dung, Hồn Nhiên Nhất Thể, Phá Toái Hư Không.

Chẳng qua Luyện Thể Thuật tiến vào tiên thiên cảnh giới so với luyện khí chậm hơn, luyện khí chỉ cần trải qua dưỡng khí, thai dưỡng tinh nguyên hai bước, rồi đến ngưng đan cảnh giới liền bước vào tiên thiên cảnh giới, mà luyện thể lại cần trải qua Luyện Nhục, Luyện Cân, Luyện Tùy ba bước, rồi đến Hóa Thần cảnh giới, mới xem như tới tiên thiên chi cảnh.

Mặc dù tiến vào tiên thiên cảnh giới chậm, nhưng chỗ tốt của luyện thể cũng rõ ràng. Bởi vì luyện thể là tu thân, là thể hiện ngoại công, cho nên người luyện thể từ lúc bắt đầu liền có nhiều sức chiến đấu. Không giống người luyện khí, trước khi tiến vào tiên thiên, so với dưỡng sinh công pháp không có gì khác nhau, tiên thiên trở về sau mới có thủ đoạn công kích.

Đương nhiên, hai pháp môn này thủy chung vẫn bảo trì ở một trạng thái cân bằng. Luyện thể tuy rằng từ lúc bắt đầu liền có được sức chiến đấu, nhưng là sau khi tiến vào tiên thiên cảnh giới, phương thức chiến đấu cũng chỉ là cận chiến. Mà luyện khí tuy rằng lúc bắt đầu thiếu sức chiến đấu, nhưng sau khi đột phá đến tiên thiên cảnh giới, phương thức chiến đấu có đủ loại, thậm chí rất nhiều phương pháp đều là mượn dùng ngoại vật để mở rộng sức chiến đấu. Thí dụ như nói sử dụng pháp bảo công kích.

Một phen đọc hết, suy nghĩ hưng phấn trong thời gian dài, đã làm Tần Thử có cảm giác ngán ngạo, đây là dấu hiệu mệt mỏi quá độ. Tần Thử biết mình hiện tại cực kỳ suy yếu, không dám chậm trễ, vội vàng đem da thú dọn dẹp, bỏ lại trong bao tải, lại cầm theo bao tải gian nan quay về bên giường, nhét vào ngăn tủ, lúc này mới ngã nằm trên giường, mơ màng ngủ say.

Tỉnh lại đã là hoàng hôn.

Tần Thử mở to mắt, cảm thấy tinh thần tốt hơn rất nhiều. Nhưng là vừa chuyển đầu liền thấy Đường Vũ Phi đang nâng cảm tỉnh xảo, mắt không chớp nhìn hân.

"Người tỉnh rồi?" Đường Vũ Phi cười, nói: "Ta giữa trưa đến xem qua người, định đưa cơm trưa, nhưng thấy người ngủ ngon vậy nên không đánh thức, người hiện tại đói bụng chứ, ta đi chuẩn bị cơm chiều."

Tần Thử gật đầu nói: "Cám ơn."

Đường Vũ Phi có chút mất hứng nhăn mày, sáng giọng: "Về sau không được nói cảm ơn, chẳng qua chỉ là bụng trà rót nước cho người, so sánh ân cứu mạng mà nói, căn bản không là cái gì."

Tần Thử cười khổ: "Mạng của ta cũng là người cứu mà, lần này không phải trùng hợp gặp người, sợ là ta sớm hay muộn đã táng thân đáy biển hoặc là bụng ca."

Đường Vũ Phi mày giương lên, nói: "Vậy chúng ta liền không nói cảm ơn."

Tần Thử bắt đầu đi gạt đầu: "Hào."

Đường Vũ Phi lúc này mới xoay người đi ra ngoài.

Thấy Đường Vũ Phi rời đi, trong lòng Tần Thử lại nhớ đến mảnh da thú trong bao tải, lúc sáng đọc hết văn tự trên đó, còn chưa kịp cẩn thận lý giải cân nhắc. Chẳng qua trong đó có một câu hân nhớ rất rõ ràng. Thì phải là, tập luyện công pháp này có thể không nhìn vấn đề gân mạch.

Nói cách khác tinh hoa của bản Dịch Cân Đoạt Khiếu Kinh này ở chỗ hân có thể cải thiện kinh mạch, không quản là luyện khí hay luyện thể, rất nhiều người không thể tu hành chính là bởi vì lớn tuổi, kinh mạch đã định hình. Mà bản Luyện Thể Thuật kỳ diệu này trùng hợp có thể cải thiện kinh mạch, từ điểm này mà nói, Luyện Thể Thuật này đã là luyện thể bí quyết cao nhất.

"Một khi ta đã đã không thể luyện khí, như vậy ta liền chuyển sang tu Luyện Thể Thuật. Chỉ cần cố gắng, Luyện Thể Thuật vẫn có thể trèo lên đến đỉnh cao. Nó cùng luyện khí giống nhau, cảnh giới cuối cùng và mục tiêu đều là Phá Toái Hư Không. Ta bây giờ còn trẻ tuổi, chỉ cần kiên trì tu hành, một ngày nào đó chính tay ta sẽ đâm Thiên Xà nhất mạch tộc trường kia, giải trừ nỗi nhục ngày đó."

Tần Thử âm thầm cổ vũ chính mình, đồng thời cũng cảm khái cơ duyên thật sự không thể cân nhắc. Nếu không phải tại trên biển phiêu lưu, sợ là trong thời gian ngắn rất khó phát hiện bí mật da thú. Đồng dạng, nếu không phải bị nát nội đan, sợ là dù hân có phát hiện Luyện Thể Thuật ghi lại trên da thú, cũng sẽ không buông tha cho luyện khí tu hành, chuyển sang tu Luyện Thể Thuật này.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Đồ Giả!

"Bữa tối đến rồi."

Đường Vũ Phi cười đẩy cánh cửa, trong tay là mâm đồ ăn tinh xảo cùng một chén cơm lớn, mùi thơm đã làm bụng trống trơn của Tần Thử réo lên.

Thấy Tần Thử chống tay muốn đứng dậy, Đường Vũ Phi vội vàng đem mâm đặt lên bàn, bước nhanh đi đến bên giường, cẩn thận giúp đỡ Tần Thử rời giường, miệng còn nén giận: "Người hiện tại thân mình suy yếu, không cần lộn xộn, muốn làm gì, bảo ta một tiếng là được."

"Ta như thế nào cảm giác người hiện tại giống như nha hoàn?" Có lẽ là bởi vì phát hiện bí mật trên da thú, tìm được phương hướng phấn đấu, vui sướng đã lâu mới xuất hiện trong lòng, Tần Thử cũng không khỏi hài hước, khôi phục bộ dáng như ngày xưa ở cùng gia gia.

"Đi?" Đường Vũ Phi sừng sốt, như không nhận biết Tần Thứ, nhìn hần hơn nửa ngày, bỗng nhiên khanh khách cười không ngừng.

"Làm sao vậy?" Tần Thứ có chút ngạc nhiên hỏi.

"Ta còn tưởng rằng ngươi trời sinh đã khô khan, nguyên lai cũng có điểm hài hước. Trước kia thật đúng là không thấy." Đường Vũ Phi liếc mắt nhìn cười, kỳ thật điểm này cũng không có gì đáng cười, không biết nha đầu kia vì sao có thể cười thành như vậy.

"Nga, chúng ta ăn cơm." Tần Thứ lại khôi phục bộ dáng nề nếp.

Đường Vũ Phi bĩu môi, sáng giọng: "Không thú vị chút nào."

Bữa tối qua đi, Tần Thứ cảm thấy trạng thái cơ thể so với buổi sáng mới vừa tỉnh lại tốt hơn nhiều, cảm giác đau đớn trên người đã dần biến mất, tay chân hoạt động đã không cứng nhắc như giống buổi sáng. Nhưng tóm lại, hần hiện tại vẫn rất yếu, hần cũng hiểu được tri thức nhất định về trung y. Trên thực tế, người luyện khí bọn họ, đối với trung y lý luận, chính là kinh mạch huyết vị của cơ thể người, đều có tạo nghệ cực cao. Gia gia hần còn có một thân công phu châm cứu cao minh, mà hần cũng luyện được một tay nghề châm cứu bất phàm.

Cho nên hần rất hiểu được tình huống thân thể của mình hiện tại, nội đan bị vỡ, kinh mạch lại bị đứt, trong thời gian ngắn muốn khôi phục là rất khó. Mà hiện tại loại tình huống này nếu muốn dùng châm cứu để kích thích huyết vị, không khác nào mổ gà lấy trứng. Bản ý của châm cứu là thông qua phương thức kích thích huyết vị để kích phát tiềm lực cơ thể. Nhưng cũng là đối với người có tiềm lực mà thôi, mà Tần Thứ hiện tại, so với người dầu hết đèn tắt chỉ hơn một chút, dùng phương thức châm cứu kích phát tiềm lực, sợ là châm cứu xong rồi, hần liền cúp, cho nên loại phương pháp này hần tự nhiên không dám ném thử.

Nhưng Tần Thứ hiểu được chính mình hiện tại muốn cái gì, liền hướng Đường Vũ Phi hỏi: "Vũ Phi, chúng ta còn bao lâu thời gian mới có thể vào bờ?"

Đường Vũ Phi bầm bầm ngón tay nói: "Chiếc du thuyền này là rời bến du ngoạn, hiện tại đang trên đường về. Trước mắt đại khái ở cạnh hải vực Việt Nam, dựa theo tốc độ hiện tại, đại khái còn khoảng hai ngày nữa có thể đến bờ biển Trung Quốc."

Tần Thứ gật gật đầu, nghĩ thầm, ở trên thuyền điều trị hai ngày, đến lúc đó lên bờ lại nghĩ biện pháp tìm chút nhân sâm thảo linh chi các loại dược liệu bổ khí tẩm bổ một lần. Tình nguyên lợi hại như vậy, nếu không nhanh chóng điều trị, sợ là thời gian quá lâu, sẽ thành biến chứng nghiêm trọng.

"Đúng rồi, sau khi ngươi lên bờ, đừng vội quay về Nê Ba Thôn, ta muốn mang ngươi về nhà, nhờ ba ba ta liên hệ mấy lão trung y kiểm tra giúp ngươi. Tây y chắc tra không được, trên thuyền thầy thuốc giúp ngươi xem bệnh chính là Tây y." Đường Vũ Phi còn nói.

Tần Thứ suy nghĩ, liền gật đầu nói: "Đi, ta vốn cũng không định quay về Nê Ba Thôn, muốn trong trần thế ở lại một đoạn thời gian."

"Trần thế?" Đường Vũ Phi khanh khách nở nụ cười, "Please, đừng nói như lão tăng vậy chứ, đến hồng trần lịch lãm sao? A Di Đà Phật!"

Đường Vũ Phi nói xong còn làm tư thế hai tay tạo thành chữ thập.

Bộ dáng này nếu như để ca ca nàng Đường Thiếu Long thấy được, sợ là kinh ngạc đến ngất.

Tần Thứ cười cười, bỗng nhiên hỏi dò: "Trên thuyền này có thể có nhân sâm thảo linh chi không?"

Đường Vũ Phi sừng sốt, nói: "Này ta không biết, ta có thể giúp ngươi hỏi ca ca một chút. Làm sao vậy? Ngươi hiện tại cần ăn mấy thứ này. Nga, đúng rồi, ta nhớ rõ khi chăm sóc ngươi, Tần lão gia tử từng dùng rất nhiều dược liệu nấu thuốc pha chế thành nước cho ngươi uống. Xem ra ngươi cũng nghiên cứu tri thức phương diện này."

Tần Thứ gật gật đầu, hần chỉ muốn mau chóng điều trị tốt thân mình, như vậy mới có thể tu luyện Luyện Thể Thuật. Một tòa bảo khố đặt ở trước mắt, chỉ có thể nhìn không thể động vào, cái loại tư vị này, tin tưởng rằng ai cũng nhìn không nổi.

Đường Vũ Phi hiệu suất rất nhanh, vừa đi ra ngoài lập tức cầm một cái hộp quay về, mở cửa. Đi theo phía sau nàng là Đường Thiếu Long còn lại là vẻ mặt oán giận than thở: "Muội, đây là ta mang về hiếu kính lão ba, ngươi nếu lấy đi, ta lấy cái gì đây?"

Đường Vũ Phi bĩu môi nói: "Có hay không đều giống nhau, dù sao đức hạnh của ngươi cũng không ra gì. Ngươi nếu đem tính tình thay đổi, so với đưa cái gì cũng tốt hơn."

"Ai, ta chỉ tiếc chút thôi." Đường Thiếu Long vẻ mặt bất đắc dĩ đi theo vào cửa, thấy Tần Thứ tựa vào trên giường tu dưỡng, liền tùy tiện mở miệng nói: "Hắc, đại hiệp, ngươi nói cho ta biết, dùng thủ đoạn gì khiến muội muội ta bỏ qua tình huynh muội chạy theo người ngoài lợi hại như vậy."

Tần Thứ ngẩng đầu, khó hiểu nhìn nam tử có vẻ mặt lỗ mãng.

"Đừng để ý đến hần, đức hạnh chỉ có chừng ấy." Đường Vũ Phi trợn mắt nhìn ca ca, quay đầu cái hộp đồ đưa cho Tần Thứ nói: "Tìm ra cho ngươi một gốc nhân sâm này, dùng cách nói của sơn nhân các ngươi, đây chính là một cây chày gỗ."

Tần Thứ không khỏi vui vẻ, vội vàng tiếp nhận cái hộp, mở ra. Quả nhiên là một gốc có hình nhân sâm lớn, Tần Thứ từ nhỏ được gia gia hun đúc đã có một thân công phu phân biệt dược liệu cực kỳ kỹ càng. Vừa nhìn thấy gốc này biết không phải là nhân sâm, lắc đầu nói: "Giả ."

"Cái gì?" Đường Thiếu Long vội vàng nói, "Đây chính là ta mua giá rất cao, như thế nào có thể là giả, ngươi không biết, đừng có nói bậy."

"Ngươi biết cái gì a? Người ta gặp qua nhân sâm so với ngươi ăn cơm còn nhiều hơn. Tiểu Thử nói giả, khẳng định là giả." Đường Vũ Phi lập trường thật đúng là cố định, lập tức liền đứng ở bên Tần Thử.

"Hải, ta thật sự là... Ta thật sự là con mẹ nó hết chỗ nói rồi..." Đường Thiếu Long bị muối muối làm cho nói không ra lời.

Tần Thử thấy thế, liền nhân dịp giải thích: "Phương pháp phân biệt nhân sâm thật giả đối với người thường rất khó, nhưng là đối với sơn nhân chúng ta thì rất dễ. Đây, ta chỉ cho ngươi mấy chỗ, ngươi liền hiểu được."

Tần Thử tuy rằng bình thường đối với người xa lạ nói không nhiều, nhưng không có nghĩa là năng lực biểu đạt của hắn có vấn đề, ngược lại, hắn trình bày êm tai tỉ mỉ xác thực, có lí có tình. Rất nhanh, Đường Thiếu Long bị thuyết phục, cắn răng nói:

"Mẹ nó, nếu để ta gặp tên bán nhân sâm kia, lão tử phải phét đi hắn. May mắn có người anh em đã nhìn ra, bằng không nếu cứ như vậy tặng cho lão ba, mặt mũi ta biết để đâu."

"Không có việc gì đâu, lão ba sớm đã thành thói quen." Đường Vũ Phi bĩu môi nói.

"Hải, ta nói này muối tử, nói chuyện với người đừng không tốt như vậy chứ. Ca ca ta cũng chỉ có hơi chút bất cần đời thôi, nhưng thiên tính đều rất có đức, ngươi ngoài miệng cũng nên lưu cho ta vài phần tự trọng chứ."

Đường Thiếu Long bắt đầu nhìn muối muối lắc đầu, ngược lại lại vẽ mặt kinh hi cười hướng Tần Thử cúi tay nói: "Ta gọi là Đường Thiếu Long, người anh em họ gì, lần sau ta nếu đi mua nhân sâm, ngươi nên đi cùng ta chỉ điểm."

Tần Thử bắt tay, nói: "Ta gọi là Tần Thử."

"Hải, tên cũng được, Thử, định đâm ai." Đường Thiếu Long vui vẻ cười.

Tần Thử cũng nhướn mày nói: "Ngươi thận khí không đủ, mi tâm hiện màu đen, phải chú ý khống chế chuyện phòng the."

Đường Vũ Phi nhất thời mặt đỏ lên, không nghĩ tới Tần Thử lại đột nhiên nói ra vấn đề này, hơn nữa từ 'chuyện phòng the' từ ngữ nhô nhô này nói ra từ miệng Tần Thử, lại tựa hồ so với người khác dùng từ ngữ thô tục còn khó chịu hơn.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cán Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Lần Đầu Tu Luyện

Đường Thiếu Long sừng sốt, rồi lại mừng rỡ nói: "A, huynh đệ, cái này cũng bị ngươi nhìn ra. Khó trách lúc ta ở thời điểm đó, lòng có dư mà lực không đủ. Hải, một khi người anh em ngươi có nghiên cứu vấn đề này, có thể hay không chỉ điểm chút, tốt nhất là bí phương gì đó. Mấy các loại thuốc tây kia thì lại không quá tốt, tác dụng phụ cũng nhiều, không bằng đồng y chúng ta thuần khiết lại an toàn."

"Các ngươi toàn nói cái gì đâu?" Đường Vũ Phi sắc mặt đỏ bừng đứng lên, đẩy ca ca ra bên ngoài. Đường Thiếu Long quơ tay hô: "Muội muội, ngươi để ca ca nói hết đã, đây chính là quan hệ đến hạnh phúc nửa đời còn lại của ca ca ta."

Nhưng là hắn còn chưa dứt lời, đã bị Đường Vũ Phi đẩy ra. Sau khi đóng cửa lại, Đường Vũ Phi thần tình ửng đỏ xoay người, hướng Tần Thử thổi một ngụm nói: "Sắc lang."

Tần Thử cũng nhũn mày, lại còn nói: "Chuyện phòng the chính là âm dương giao hợp tồn tại tối cao, không có chuyện phòng the thì không thể kéo dài sự sống, đây là chuyện rất thiên kinh địa nghĩa mà."

"Được rồi được rồi, nói không lại ngươi, đừng nói chuyện này nữa." Đường Vũ Phi bắt đầu cười khở, rồi lại cảm thấy một người trước mặt một nữ hài tử có nề nếp nói đến nội dung này, lại còn bộ dáng hiên ngang lâm liệt, thật sự là có chút buồn cười.

Nói xong, lại chỉ gốc đọt trong tay Tần Thử, hỏi: "Đây thì sao? Không được thì ta ném."

Tần Thử lắc đầu nói: "Không cần, tuy rằng không phải nhân sâm tự nhiên, nhưng cũng là sâm, chỉ là hiệu lực yếu hơn rất nhiều. Cũng có thể sử dụng."

"Bây giờ làm gì nữa?" Đường Vũ Phi tò mò hỏi.

Tần Thử nói: "Cũng không có gì khó, ngươi giúp ta hầm nó, ta cách một giờ thì dùng một chút, không có vấn đề gì."

Hôm nay Tần Thử đã không thể dẫn đường nội khí, chỉ có thể chọn phương pháp làm dịu đi được tính để dùng nhân sâm. Chẳng qua đây chỉ là sâm thường, hẳn cũng không cần ngại được tính bá đạo của nó.

Sau khi Đường Vũ Phi cảm châm rời khỏi, Tần Thử liền lấy bao tải ra, từ bên trong rút ra mảnh da thú, nhưng một chuyện bất đắc dĩ lại xảy ra. Mảnh da thú để lâu như vậy, hôm nay đã chậm rãi khô nước, tựa hồ có dấu hiệu héo rút lại.

"Sợ là hơi nước hoàn toàn bốc hết, mảnh da thú này chắc sẽ khôi phục thành bộ dáng ban đầu." Tần Thử vỗ vỗ trán cười khổ.

Chẳng qua hiện tại héo rút còn ít, trên da thú bức tranh vẫn rõ ràng, Tần Thử đem trải trên mặt đất, lại bắt đầu cẩn thận cân nhắc.

Khi hắn đem tất cả văn tự ghi lại đều đọc một lần, Tần Thử đối với Luyện Thể Thuật đã có một ít hiểu biết bước đầu. Mà căn cứ vào miêu tả, Tần Thử cũng biết mấy tranh vẽ này là phương pháp tu luyện. Hẳn thân mình chính là người luyện khí, lại có thiên phú dị bẩm, tuy rằng luyện thể cùng luyện khí bất đồng, nhưng cả hai đều là pháp môn tu luyện, cũng có rất nhiều chỗ chung, Tần Thử suy luận, cũng không khó lý giải pháp môn luyện thể loại này.

"Chín bức vẽ là một cảnh giới, tổng cộng là tám mươi một bức, còn lại hai mươi bốn bức khác là một môn chiến kỹ. Văn tự ghi lại, chiến kỹ chính là chiến đấu kỹ xảo đoạt thiên địa tạo hóa, chẳng qua phải đạt tới tiên thiên mới có thể tu luyện. Hai mươi bốn thức chiến kỹ, mỗi một thức đều có hiệu quả điệp gia, nếu luyện đến thức hai mươi bốn, uy lực sẽ thế nào a?"

Tần Thử sợ hãi than, khi ánh mắt dừng ở bức vẽ đầu tiên, trong lòng đã có chút ngửa ngáy, tuy rằng hắn biết rõ tình huống thân thể trước mắt, nhưng vẫn tò mò muốn tu luyện.

"Dịch Cân Đoạt Khiếu Kinh này đã có công hiệu chữa trị cải thiện gân mạch, nói không chừng ta tu luyện một lần, hỗn loạn gân mạch trong cơ thể liền có thể khôi phục như lúc ban đầu."

Tần Thử tự tìm một cái lý do, rồi bắt đầu nhìn kỹ bức vẽ đầu tiên.

Bức tranh đầu tiên, động tác nhìn qua rất đơn giản, song chưởng ngang người, mười ngón thu lại, lòng bàn tay đối lập nhau, cổ tay hợp lại, đầu vuông góc ngửa ra sau, mặt cùng trần nhà song song, đầu gối hơi cong, gót chân nhô lên, toàn bộ sức nặng thân thể tựa hồ đều dồn trên mười ngón chân. Cả tư thế thoạt nhìn, có điểm giống phạm nhân thời cổ đại bị gông xiềng.

Tần Thử đem mấy động tác này cẩn thận tỉ mỉ khắc vào trong đầu, đứng thẳng thân mình làm theo, không phí nhiều công phu liền bày ra động tác tương ứng. Nhưng chỉ hơn mười phút sau, ngoại trừ cổ bối vì ngửa ra sau thời gian dài có chút mỏi, thực không có cảm giác gì khác.

"Không đúng." Tần Thử khôi phục tư thế bình thường, bởi vì thời gian dài, cơ thể đau đớn như cắt xương, phải tu dưỡng lại một chút. Chẳng qua Tần Thử đều căn cứ chịu đựng, có thể tu luyện mười mấy năm như một ngày, nghị lực của Tần Thử đã sớm không cần khảo nghiệm.

Lấy hiểu biết của hắn đối với luyện khí, hẳn cảm thấy Luyện Thể Thuật không nên chút phản ứng đều không có. Lúc mới bắt đầu luyện khí, bởi vì trường kỳ ngâm dục, không phí nhiều công phu đã có khí cảm. Nhưng Luyện Thể Thuật này giữ tư thế cả nửa ngày, lại không có chút dị thường, điểm này rất không bình thường.

"Có phải là luyện sai lầm rồi?"

Mang theo nghi vấn như vậy, Tần Thử lại ngồi xổm xuống, cẩn thận nghiên cứu động tác đầu tiên. Sau một phen kiểm tra tỉ mỉ, thật đúng là nhìn ra một chút vài chỗ vừa mới bỏ qua. Những bức họa này phi thường đơn sơ, ngoại trừ đối với động tác biểu đạt rất rõ ràng, duy nhất bộ vị thủ chưởng vẽ rất nhỏ, thậm chí có thể nói là hà khắc.

Sau khi Tần Thử phát hiện điểm dị thường ấy, lại so sánh với một đồ án khác, không ngờ phát hiện mỗi đồ án đều vẽ rất cường điệu chỗ bộ vị bàn tay. Hơn nữa mỗi bức tranh, bộ vị bàn tay vẽ đều không giống nhau, có chỗ khác biệt rất lớn, có chỗ khác biệt lại rất nhỏ, nếu không cẩn thận so sánh thì rất khó phát hiện.

"Xem ra vấn đề là ở chỗ này." Có nhận biết này, Tần Thử bắt đầu phân tích thật chặt chẽ động tác đầu tiên.

Theo động tác đầu tiên, giờ đã không còn đơn giản như vậy nữa. Mà là mười ngón tay đối lập nhau cụm lại, các ngón trong đó hoặc tiếp xúc hoặc chia lìa hoặc sai vị, kết thành một dấu tay kỳ quái.

Lúc này đối với Tần Thử mà nói thì rất khó khăn, bởi vì này giờ duy trì động tác tĩnh tế trên tay, toàn thân vừa phải làm ra tương xứng tư thái, khó khăn cũng không phải là cao hơn hồi nãy một chút. Hơn nữa, giờ phút này cả người hắn không một chỗ nào không đau, duy trì động tác như vậy, quả thực hao hết toàn bộ tinh thần cùng lực chú ý. Tần Thử làm vài lần, đều bởi vì động tác trên tay không thể phối hợp tư thái thân thể nên đều không thể hoàn thành động tác.

Trải qua vài lần thất bại, Tần Thử đã tìm ra được một chút bí quyết, hắn bắt đầu thật cẩn thận duy trì động tác thật tĩnh tế, chậm rãi điều chỉnh tư thế của thân thể, từng bước điều chỉnh đến hình thái tiêu chuẩn.

"Rốt cục thành công một lần." Khi hắn chưa kịp hưng phấn thì bỗng nhiên, hai tay đang kết ấn thủ thế làm hắn sinh ra một loại cảm giác huyền diệu, giống như trong không khí có một loại lực lượng nào đó dẫn dắt bao phủ trên hai tay của hắn, liền làm hai tay của hắn cùng cổ thủ thế kia, phảng phất như cố định không thể chia tách.

Ngay sau đó, Tần Thử cả cơ thể phảng phất như mô-đun uốn xăng điên cuồng nhu động. Chỉ có điều loại nhu động này cực kỳ rất nhỏ, ở ngoài căn bản

nhìn không ra, chỉ có bản thân Tần Thử mới có thể cảm giác được loại nhu động làm cho người ta điên cuồng này.

Ngắm lại xem, nếu là toàn thân mỗi một khối cơ thể đều rung động, sẽ là cái cảm giác gì?

"Không nghĩ tới tầng thứ nhất cảnh giới của Luyện Thể Thuật là Luyện Nhục lại khó khăn lớn như vậy, xem ra là ta lỗ mãng, bằng thân thể hiện tại, sợ là kéo dài không được bao lâu phải hôn mê." Tần Thử trong lòng chua xót nghĩ, nhưng bây giờ hắn muốn dừng động tác cũng không có cách nào. Bởi vì thân thể hắn tựa hồ đã không thể khống chế, mà đã bị lực lượng nào đó dẫn dắt, cứng ngắc duy trì.

Đại lượng mồ hôi từ lỗ chân lông chui ra, trực tiếp hóa thành sương khói, giờ phút này nhìn qua Tần Thử, cả người bạch khí nóng hôi hổi, giống như đang nấu nước sôi vậy.

Quả nhiên như Tần Thử đoán trước, giằng co được hơn một giờ, sắc mặt Tần Thử cũng đã trắng bệch giống như tờ giấy, tái nhợt nhìn không có một chút huyết sắc. Đồng thời, cảm giác mê muội xâm nhập, một khắc trước khi Tần Thử hôn mê, thần bí lực lượng áp đặt trên cơ thể hắn rốt cục tiêu thất, hắn liền thật mạnh ngã té trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Môi Mềm Chuyển Nước

Đường Vũ Phi cũng không biết vì cái gì, đối với chuyện của Tần Thử đặc biệt để bụng. Vì thay hắn hàm nhân sâm, Đường Vũ Phi lo lắng sợ người khác tới trông coi sẽ làm thời gian, hỏa hậu quá chừng hoặc là thiếu hỏa hậu đều ảnh hưởng đến dược tính nhân sâm. Cho nên nàng một đêm không ngủ, canh giữ ở phòng bếp chuyên dụng của du thuyền, nhìn chăm chăm nồi thuốc, tản ra mùi hương thơm ngát.

Đến khi trời sáng, nàng canh đúng thời gian mới tắt lửa, kích động bụng chén thuốc chạy tới phòng Tần Thử. Nhưng khi nàng đẩy cửa phòng, lại phát hiện Tần Thử té ngổn ngang trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

"Tiểu Thử."

Đường Vũ Phi trong lòng căng thẳng, vội vàng chạy tới, đặt chén thuốc lên bàn, liền ngồi xuống cố sức nâng Tần Thử lên, lúc ánh mắt rơi vào khối da thú trên mặt đất, Đường Vũ Phi có chút nghi hoặc trừng mắt, lâm lâm "Làm sao lại có khối da thú hư này ở đây? Chắc là đồ trong bao tải của tiểu Thử đây."

Lúc này, khối da thú nằm trên thảm, hơi nước sớm đã bốc hơi hết, diện tích vốn rất lớn lại dần co rút lại trở về bộ dáng ban đầu. Một khối da thú như vậy tự nhiên hấp dẫn không được Đường Vũ Phi chú ý, nàng đem da thú nhặt lên rồi tùy tay đặt ở trên bàn, liền nửa ôm nửa kéo Tần Thử, nâng hắn lên giường.

Nhìn thấy Tần Thử sắc mặt tái nhợt, Đường Vũ Phi trong lòng loạn thành một đoàn, định bụng đi gọi thầy thuốc trên thuyền đến xem, nhưng lần trước lang băm kia đã nói Tần Thử không có gì, hiện tại gọi hắn đến, phỏng chừng cũng nói cái giọng đó. Ánh mắt nhìn chung quanh, chứng kiến chén thuốc trên bàn, Đường Vũ Phi đôi mắt đẹp sáng ngời, nghĩ thầm "Ta cho hắn ăn chút súp thử xem."

Bát súp là vật đại bổ nguyên khí, mà giờ phút này Tần Thử đúng là nguyên khí suy nhược, uống bát súp này cũng là thích hợp.

Nhưng khi Đường Vũ Phi cầm bát súp, lại không biết làm sao cho Tần Thử uống. Bởi vì hiện tại Tần Thử ở trong trạng thái hôn mê bất tỉnh, không có khả năng chủ động nuốt, trừ phi. . .

Đường Vũ Phi nghĩ đến cái loại phương thức này, không khỏi mặt đỏ lên, lập tức cổ vũ mình: "Hắn chẳng qua chỉ là một tiểu đệ đệ, ta coi như giúp tiểu đệ đệ uống thuốc, có cái gì mà ngượng ngùng."

Nghĩ như vậy, Đường Vũ Phi tựa hồ cảm thấy đúng lý hợp tình một chút, liền cầm bát súp đang nóng hôi hổi đến bên giường ngồi xuống, vừa thổi nhiệt khí, vừa nhìn Tần Thử. Đợi cho bát súp hơi nguội, nàng do dự một lần, liền nín thở, nhẹ nhàng ngậm một ngụm, quay đầu nhìn chăm chăm môi trắng bệch của Tần Thử, nhắm mắt lại, liền chậm rãi cúi xuống, lúc môi nàng nhẹ nhàng va chạm vào cánh môi lạ lẫm kia, run rẩy, liền tự nhiên kề sát vào, đầu lưỡi nhẹ nhàng khiêu mở môi kia, lại mở rộng, đem ngụm súp trong miệng chậm rãi đẩy qua.

Làm xong hết thảy, Đường Vũ Phi đã choáng váng, tim đập liên hồi như đánh trống không ngừng. Nàng quay nhanh, không dám nhìn Tần Thử, đôi môi khẽ mở, bộ ngực nhô lên hụp xuống thở gấp từng ngụm hương khí.

"Đây là làm sao? Hắn hiện tại hôn mê, chung quanh lại không có ai, nhưng như thế nào trong lòng lại có cảm giác có tật giat mình." Đường Vũ Phi không ngừng đặt câu hỏi ở trong lòng mình, lại thấy chung tìm không thấy đáp án. Có lẽ lòng của nàng đang cố lảng tránh liên tưởng về những ý nghĩ khác.

Một chén súp trong quá trình đứt quãng như vậy hết dần.

"Nha, ta quên, tiểu Thử hình như có nói một giờ uống một chút. Ta ba chén nước nấu thành một chén nước, nhưng toàn bộ đều đứt hết a." Đường Vũ Phi buông cái bát trống, vỗ vỗ đầu, cảm thấy hôm nay đầu óc tựa hồ có chút không đủ dùng, luôn mê mê hồ hồ. Cũng không biết có phải là do ngâm súp không mà trong miệng cũng khó nuốt xuống một chút, một cổ nhiệt khí ở trong bụng thiêu đốt, trên mặt cũng nóng bỏng, hai gò má đỏ sẫm phảng phất như hoa sen đang thẹn thùng trước gió đông vậy.

Chẳng qua khi thấy Tần Thử giống như không có dị trạng gì, nàng cũng dần yên lòng. Mơ hồ mở cửa, Đường Vũ Phi cảm thấy phải nhanh một chút đi tắm rửa một cái, bình tĩnh một lần, hiện tại đầu óc rất rối loạn.

Hiệu lực của súp tuy rằng không có lập tức phát tác, nhưng sau khi Đường Vũ Phi rời khỏi không lâu, lại dần dần hiển lộ ra. Tần Thử toàn thân nóng sốt, nhưng loại nhiệt độ này cũng không có kéo dài, liền dần dần khôi phục bình thường. Một khắc sau khi nhiệt độ cơ thể hạ xuống, Tần Thử mở mắt.

"Dì."

Chống cánh tay tựa vào giường, Tần Thử phát hiện đau đớn trong xương cốt dường như giảm bớt không ít. Mà ngũ tạng tinh nguyên trong cơ thể tựa hồ cũng so với lúc trước cường thịnh hơn một chút.

Xuống giường, Tần Thử duỗi thân mở cánh tay, khớp xương kêu một trận thanh thúy, tựa hồ toàn thân các đốt ngón tay đều bị rút ra vậy. Mở cửa sổ, một cỗ gió biển ẩm ướt thổi vào mặt, Tần Thử hô hấp thật sâu vài cái, nhìn ra mặt biển xa xa mặt trời đã mọc lên, chậm rãi khép cửa sổ lại.

Nhìn thấy chén súp trên bàn cùng mảnh da thú, Tần Thử có chút sùng sốt.

"Xem ra Vũ Phi đã tới, hay là nàng đã cho ta uống bát súp?" Tần Thử suy nghĩ, cảm thấy nên là như thế, nếu không tinh nguyên trong cơ thể không có khả năng thoát trần đây như vậy. Nhưng lúc nhặt mảnh khối da thú lên, Tần Thử nhũn mảy, thâm nhủ: "Quả thực là vậy, hơi nước bay hết, khối da thú này lại khôi phục thành bộ dáng ban đầu."

Tần Thử lắc đầu, trong đầu nhớ lại một khắc trước khi hôn mê, cảm thụ cơ thể.

"Ta nhớ rõ có loại lực lượng theo ta thân thể cùng động tác thủ ấn ăn khớp, đột nhiên áp đặt ở trên người, xem ra những đồ hình trên mảnh da thú là một loại thủ ấn gì đó. Những văn tự phía trên từng nói qua loại thủ ấn này có thể câu thông tự thân cùng thiên địa. Nếu thật sự là như thế, luyện thể thuật tu luyện tựa hồ không phải đơn giản như vậy, mà là phải câu thông thiên địa đến đề cửơng hóa tự thân."

Tần Thử yên lặng suy tư những miêu tả về thủ ấn, bỗng nhiên nghĩ đến, Luyện Thể Thuật chủ tu ngoại, Luyện Khí Thuật chủ tu nội, luyện thể chính là cùng thiên địa dung hợp, luyện khí còn lại là thiên địa trong cơ thể, không khỏi vui vẻ nói: "Đúng rồi, nhất định là như vậy, xem ra ta đoán chính xác."

Cúi đầu nhìn da thú trong tay, Tần Thử không khỏi nở nụ cười. Bỗng nhiên chứng kiến một mặt bên có lông đủ màu của nó, Tần Thử nhũn mảy. Nhớ tới mình từ trước cho tới nay chỉ lo nhìn phía trong da thú, nhưng không có cẩn thận lưu tâm về phía bên này có cái gì.

"Mặt trái có thể hay không có vài thứ?" Tần Thử có chút tò mò. Chẳng qua muốn nhìn cũng rất dễ dàng, chỉ cần đem nó nhúng nước là được. Đáng tiếc, lúc Tần Thử định đem da thú vào phòng rửa mặt để ngâm. Lúc này, du thuyền bỗng nhiên lay động một trận kịch liệt, làm cước bộ còn có chút miễn cưỡng của Tần Thử, suýt nữa ngã sấp xuống.

"Ân? Sao lại thế này? Sẽ không là đụng vào đá ngầm chứ?" Tần Thử nhũn mảy, lúc trước hắn cũng từng đi qua du thuyền, tuy rằng thể tích cùng quy mô không thể so sánh với chiếc thuyền này, mà hắn cũng chỉ là tay mới vào nghề, nhưng mảy mò một đoạn thời gian cũng làm hắn hiểu được không ít.

Nghĩ lại, lại cảm thấy tính khả thi không lớn, loại du thuyền hiện đại hoá này, hắn tuy rằng chỉ hiểu chút da lông, nhưng cũng hiểu thủ đoạn của khoa học kỹ thuật, phát sinh sai lầm như vậy, tỉ lệ cơ hồ nhỏ đến đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Hải Tặc Đột Kích

"Tiểu Thử."

Cửa phòng bỗng nhiên bị người vội vàng đẩy ra, lộ ra khuôn mặt kinh hoàng của Đường Vũ Phi: "Tiểu Thử, du thuyền của chúng ta bị hải tặc bắt cóc."

"A?" Tần Thử sùng sốt, hải tặc từ này hắn không lạ lắm, trong sách đều có miêu tả thành chức nghiệp cổ xưa, một đám người cùng hung cực ác cướp bóc trên biển.

"Bây giờ còn có hải tặc?" Tần Thử vỗ vỗ cái ót, lập tức biết đây là một câu vô nghĩa, một khi vẫn còn có những người cùng hung cực ác, như vậy tự

nhien không thiếu khuyết hải tặc.

"Đương nhiên là có hải tặc, Nam Hải khu vực này nổi danh là địa bàn của hải tặc. Nhưng chúng ta đi là con đường an toàn, hơn nữa đã gần sát hải vực Trung Quốc, ai lại nghĩ đến đây cũng xuất hiện hải tặc." Đường Vũ Phi dậm chân một cái la lên.

Tần Thứ đã bình tĩnh lại, hỏi: "Hiện tại tình huống như thế nào?"

Đường Vũ Phi nói: "Hải tặc dùng sáu ca-nô, đem thuyền chúng ta bao vây lại, bọn họ trên tay đều mang theo khảm đao và súng máy, ca ca ta và thuyền trưởng đang cùng đối phương liên hệ. Nếu có thể dùng tiền giải quyết đương nhiên tốt nhất, sợ là đám côn đồ vì ích lợi trước mắt, sẽ giết người đoạt thuyền."

Tần Thứ suy tư một lần, liền đem da thú bỏ vào trong áo, liền hướng Đường Vũ Phi ngoắc nói: "Đi, ca ca ngươi bọn họ ở nơi nào, chúng ta đi xem."

Đường Vũ Phi gật đầu lại lo lắng hỏi: "Cơ thể ngươi thế nào rồi?"

Tần Thứ cười cười nói: "Ta đã khôi phục một chút, đứng rồi, thời điểm ta mê man, ngươi dứt ta ăn hết bát súp sao?" Một tay cầm chén không, Tần Thứ cảm kích nói: "May mắn ngươi cho ta uống bát súp, bằng không mạng ta nguy rồi."

Đường Vũ Phi nhất thời choáng váng, mặt mày xấu hổ liếc Tần Thứ rồi lại thu hồi thật nhanh, ngập ngừng nói: "Phải.. Là dứt ngươi uống ... Bát súp."

Tần Thứ không lưu ý đến biểu hiện không được tự nhiên của nàng, phát tay nói: "Đi, chúng ta đi xem."

Đường Vũ Phi "Nga" một tiếng, nhu thuận dẫn đường ở phía trước.

Đã nhiều ngày nay, Tần Thứ đều ở trong phòng, tự nhiên không biết bộ dáng chiếc du thuyền siêu đại hình xa hoa này, giờ phút này đi theo Đường Vũ Phi, Tần Thứ cũng tranh thủ thời gian dò xét chung quanh một lần, cảm thấy chiếc du thuyền lúc trước cùng chiếc du thuyền này so sánh, quả thực một trời một vực. Trên quy mô và phương tiện cũng hoàn toàn không thể so sánh nổi, trong này quả thực chính là một vương quốc độc lập.

Phòng Tần Thứ tại tầng ba, theo Đường Vũ Phi xuống đến đại sảnh lầu một, liền thấy trong phòng đông hơn một trăm người, đang rộn ràng nhốn nháo thảo luận. Trong đó đại bộ phận đều là nam nữ trẻ tuổi quần áo xa hoa, cũng có một ít thuyền viên mặc đồng phục.

Đường Thiệu Long đang cùng mấy anh em quan hệ giao hảo sấu mi khổ kiểm suy nghĩ đối sách, Đường Vũ Phi đã kéo Tần Thứ đã đi tới.

"Ca, thế nào?" Đường Vũ Phi hỏi.

Đám thanh niên ngẩng đầu nhìn nàng, lại nhìn nhìn Tần Thứ mặc áo vải thô bên cạnh, nếu là lúc trước, Tần Thứ trong mắt bọn họ "Đại hiệp" hiện thân, bọn họ khẳng định là tránh không được muốn ồn ào một phen. Nhưng là giờ này khắc này, mỗi người đều vì mạng nhỏ của mình mà lo lắng, ai cũng không rảnh để ý thiếu niên dung mạo bình thường này.

"Còn có thể thế nào? Rất giằng co, hiện tại thuyền trưởng đang cùng đối phương trao đổi, chỉ sợ đối phương muốn giết người cướp thuyền."

Đường Thiệu Long phun ra một cổ khói thuốc nồng đậm, bóng dáng phong lưu phóng khoáng sớm đã không thấy, chẳng qua so sánh với người chung quanh đã có chút kinh hoàng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, hẳn coi như là có điều bình tĩnh.

"Trên thuyền không có gì báo động sao?" Tần Thứ bỗng nhiên nhíu mày mở miệng hỏi.

Đường Thiệu Long ngẩng đầu nhìn Tần Thứ, nghiêm mặt nói: "Đại hiệp, trên thuyền đương nhiên là có báo động. Nhưng cũng không biết vì cái gì, lại không liên lạc được. Nói tiếp, cho dù liên lạc được, chờ cứu viện đến cũng đã chậm, chúng ta sợ là với người lúc trước giống nhau, nổi trên biển chờ cá mập nuốt."

Nói xong, Đường Thiệu Long lấy ra gói thuốc lá, hướng Tần Thứ mời: "Làm một điếu chứ?"

Đường Vũ Phi dậm chân nói: "Ca, để làm chi? Tiểu Thứ không hút thuốc lá, ngươi cũng đừng làm người ta hư hỏng như ngươi."

"Hành hành hành, nghe ta này muội muội, đừng làm người nào đó thành ghé con, đến lúc đó lại theo ta tính sổ." Đường Thiệu Long cất gói thuốc, lại còn không có quên nói móc một câu.

"Ngươi..." Đường Vũ Phi tức giận nhe cả răng ra, nhưng khi nghe được ca ca trong miệng thốt ra từ 'ghé con' này, tâm lý tự nhiên sinh ra hoảng hốt.

"Mục đích căn bản của hải tặc chỉ là vì tiền tài ích lợi, chỉ cần cho bọn họ sung túc ích lợi, tin tưởng rằng họ sẽ không sát hại tính mệnh. Ít nhất trước khi tiền tài tới tay, bọn họ sẽ không động thủ." Tần Thứ nhàn nhạt phân tích.

"Ngươi không biết đó thôi." Bên cạnh Đường Thiệu Long là một nam tử sắc mặt trắng nõn tựa vào trên sofa ừ ừ nói: "Hải tặc ở Nam Hải này đều là côn đồ vì ích lợi trước mắt, chúng ta gặp được một đám này hiện tại còn không biết là thuộc loại nào, nếu là hải tặc bên Mã Lục Giáp kia tới được, chúng ta đã có thể nguy rồi. Đám hải tặc này đều là lấy giết người vớt xác mà nổi danh."

"Anh em của ta, Phó Trục Ngư." Đường Thiệu Long dương dương tự đắc đơn giản giới thiệu.

Đúng lúc này, một trận thanh âm súng máy bắn phá truyền đến, làm trong đại sảnh lòng người vốn đã hoảng sợ nhất thời gào khóc thảm thiết, loạn thành một đoàn. Chỉ chốc lát sau, cửa chính liền tiến đến mấy thuyền viên, trong đó một người đầu lĩnh niên kỉ khá lớn, ăn mặc cũng khác, hiển nhiên chính là thuyền trưởng.

Thuyền trưởng vừa vào cửa liền lớn tiếng nói: "Đàm phán thất bại."

Đường Thiếu Long lập tức đứng lên, xắn tay áo mắng: "Mẹ nó, thất bại thì thất bại, cùng lắm thì lão tử đem mạng này đánh bạc, kiếm mấy tên chôn cùng."

Tần Thứ nhú mày, ngoài ý muốn nhìn hán một cái. Hiển nhiên thật không ngờ tên này thoát nhìn rất lỗ mắng, tới thời điểm máu chốt, cũng có vài phần dũng khí.

"Ca, người nói cái gì vậy chứ?" Đường Vũ Phi lại dậm chân, đem ánh mắt chuyển hướng về phía Tần Thứ một bên đang bình tĩnh, không biết vì sao, chứng kiến bộ dáng trấn định này của Tần Thứ, có chút kinh hoàng cũng dần dần bình tĩnh lại. Đối với năng mà nói, đã không phải lần đầu tiên, lúc trước ở trong rừng bị bắt giữ, cũng là Tần Thứ cho năng lực lượng an tâm, cũng không biết trên người son đã thiếu niên này đến tột cùng có ma lực gì.

Đương nhiên, người như Tần Thứ trấn định, hoặc là như Đường Thiếu Long giận dữ tự nhiên chỉ số ít, trong phòng đại bộ phận mọi người đã bối rối giống như ruồi bọ không đầu. Đáng tiếc bọn họ bình thường yêu quý danh dự, đến thời khắc này coi như mất hết, hận không thể có một chỗ để trốn vào.

"Tiểu Thứ, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?" Đường Vũ Phi có chút hoang mang lo sợ hỏi.

"Tĩnh xem biến này." Tần Thứ nhàn nhạt nhô ra bốn chữ, liền tùy ý ngồi xuống trên sô pha, mi mắt hạ xuống, đối với mọi người trong phòng như là nhìn không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Long Thiếu Gia

Khoảng một lát sau, ước chừng hai mươi hán tử cầm trong tay khảm đao hoặc súng máy chạy vọt vào đại sảnh, quần áo đủ loại, màu da ngăm đen, nhưng là người phương đông.

Những người này xuất hiện, nhất thời làm đại sảnh vốn là một mảnh kêu rên càng thêm hỗn độn không chịu nổi.

Đầu lĩnh đám hải tặc là một nam tử râu rậm, mặt trầm xuống, súng máy trong tay hướng lên trời bắn liên tục một trận, đèn trần hoa lệ phát ra tiếng vỡ vụn thanh thủy rơi xuống. Hán lớn tiếng mắng: "Con mẹ nó yên lặng cho ta."

Nhất thời trong phòng yên tĩnh lại đến nỗi kim rơi cũng có thể nghe.

Cùng lúc đó, tất cả mọi người lại ồn ào trở lại, cũng không phải bởi vì nội dung này, mà là bởi vì ngôn ngữ hán dùng.

"Người Trung Quốc?"

"Chúng ta là đồng bào a!"

Một lát im lặng về sau, trong phòng mọi người giống như thấy được hy vọng đều mở miệng nói chuyện, chỉ có thuyền trưởng chau mày. Bởi vì vừa mới ra mặt cùng hán đàm phán chính là một người nước khác, giờ lại ra một đầu lĩnh nói Hán ngữ, hiển nhiên đối phương hoàn toàn không đem cái gì quan niệm đồng bào để vào mắt.

Trên thực tế, là một hải tặc cùng hung cực ác, ai lại có quan niệm đồng bào đâu?

Quả nhiên, hán tử râu rậm thấy lời nói của mình không những không làm an tĩnh lại, ngược lại là có vẻ càng thêm ồn ào hỗn loạn, nhất thời sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

"Đồng bào?" Đại hồ tử trên mặt âm âm cười, nói:

"Lão tử tại trên biển dầm mưa dãi nắng, liếm máu trên lưỡi đao kiếm ăn, các người mẹ nó một đám chó kiểng trên du thuyền trên đùa bỡn tình thú, hiện tại con mẹ nó nói đồng bào với ta? Nói cho các người, lão tử thống hận nhất chính là người như các người. Ở trên tay người khác ta không biết, nhưng ở trên tay Lý Nhị ta, không chết ta cũng lột da."

Nói xong, hán tử râu rậm dùng ngón tay chỉ vào thuyền trưởng nói:

"Người đem những người này đăng ký lại, kể lại một chút, mẹ nó, mở ra du thuyền xa hoa như vậy, lại quần áo sang trọng, dè bẻo như vậy không làm thịt, ta con mẹ nó mất bị mù rồi."

Thuyền trưởng kia là người kiếm ăn trên biển, tự nhiên đối với hải tặc không lạ lắm, nghe xong lời nói của đầu lĩnh hải tặc, hắn ngược lại liền vui vẻ. Bởi vì lúc này đối phương từ chối dùng tiền mua đường, hắn còn tưởng rằng đám hải tặc này định giết người cướp thuyền. Hiện tại ý tứ của tên đầu lĩnh lại làm hắn thấy được một chút hy vọng, hiển nhiên tên đầu lĩnh này là muốn ép ra ích lợi lớn hơn nữa, như vậy từ lúc này đến lúc lợi ích tới tay, tánh mạng còn có thể bảo đảm.

"Kỳ quái." Tần Thứ hí mắt nhìn hắn từ đó, khóe mắt phiếm thanh, mi tâm tụ hồng, chòm râu hỗn loạn màu vàng, rõ ràng chính là ngũ khí tôn thương. Nhưng Tần Thứ lại nhìn không ra đối phương có chút dấu hiệu luyện khí nào, hơn nữa đối phương thoạt nhìn thân cường thể tráng, tựa hồ có chút không tương xứng a.

"Làm sao vậy?" Đường Vũ Phi theo bản năng hỏi.

Tần Thứ lắc đầu không nói gì.

Thuyền trưởng động tác không chậm, mấy tên phú gia công tử và các tiểu thư yếu điệu lo lắng hải hùng cũng chịu phối hợp, cho nên rất nhanh, một phần danh sách tư liệu liền nằm trong tay hắn từ.

Y nhìn lướt qua, cười to: "Cũng được cũng được, thật sự là lưới cá lớn, đám này thân phận đều không đơn giản, xem ra nên đem tiền chuộc kéo lên cao."

Lúc này, trong đám công tử tiểu thư bị bắt giữ, đi ra một nam tử nổi bật bất phàm, dáng người cao ngất, mặc âu phục màu đen, nhất cử nhất động đều lộ ra vẻ tao nhã. Hắn cũng là một trong số không nhiều lắm người còn duy trì trấn định.

"Đây là Long Thiên Thu Long thiếu gia, chiếc du thuyền xa hoa này là của hắn." Đường Vũ Phi nhẹ giọng cùng Tần Thứ giải thích thân phận người này.

Tần Thứ âm thầm gật đầu, cảm thấy người này cũng có điểm khí độ.

"Vị đại ca này, không biết chúng ta có thể trao đổi một lần." Long thiếu gia cười nói.

"Trao đổi?" Đầu lĩnh âm tà liếc mắt hắn, há miệng cười nói: "Nói chuyện gì? Không phải vừa cùng tên thuyền trưởng chó má kia nói qua sao?"

Long thiếu gia cười nói: "Chiếc thuyền này là của ta, thuyền trưởng cũng là ta thuê, hắn đàm phán với người có lẽ còn hiển lộ không ra thành ý, cho nên ta nghĩ cùng vị đại ca này hảo hảo nói chuyện."

Đầu lĩnh hải tặc mắt sáng ngời, giống như thấy núi vàng vậy, vuốt cằm đánh giá hắn, cười lạnh nói: "Người nói."

Long thiếu gia có vẻ dị thường thông dong, không chút hoang mang từ trong lòng lấy ra một hộp bạc tinh xảo, mở nắp hộp, lộ ra một loạt xì gà, cùng với công cụ cắt đầu xì gà. Hắn rút ra một cây xì gà, cắt phần đầu, liền cười đưa qua nói: "Thử một điếu."

Hắn từ tiếp nhận xì gà, mũi ngửi một cái, mắt liếc nhìn hắn, nói: "Có chuyện nói mau, có rắc rối phóng. Lấy mẹ nó cái gì xì gà."

Long thiếu gia mỉm cười, hơi nhướn mày nói: "Đây chính là sản phẩm trong nước chúng ta, xì gà đặc chế, có tiền cũng mua không được, đại ca người không ngại thử xem."

Nói xong, đốt một điếu.

Hắn từ hít sâu một ngụm, mùi vị thanh lương sáng khoái, vào họng nhẹ nhàng phát ngọt, nhưng lại làm cho người ta có tinh thần phấn chấn, không khỏi cười nói: "Hảo, mẹ nó, trước kia lão từ tranh giành điếu xì gà Cuba so ra đều kém hương vị này."

Long thiếu gia cười nói: "Đại ca nếu thích, một hộp này toàn bộ cảm đi. Xì gà 132 chính là năm đó chuyên đặc chế cho lãnh đạo, so với thuốc lá Hùng Miêu danh tiếng gần đây cao cấp hơn không chỉ một bậc."

Hắn từ cũng không khách khí, duỗi tay lấy bỏ vào trong ngực.

Đường Thiệu Long bên cạnh Tần Thứ không khỏi nói thầm đạo: "Mẹ nó, thuốc lá tốt như vậy, lão từ cũng chỉ từng hút một điếu, hương vị kia, con mẹ nó chỉ có một chữ 'ngon'."

"Người nếu có gia thế như Long thiếu gia kia, cũng có thể bảo hậu nhân của tiểu tổ 132 năm đó đưa đến cho người chế thuốc a! Hùng Miêu thuốc lá chúng ta muốn có không khó, nhưng xì gà 132 chính là Long gia độc sản đó." Phó Trục Ngự ở một bên chế nhạo nói.

Lúc này, ánh mắt người trong phòng cơ hồ đều nhìn ở trên người Long thiếu gia cùng đầu lĩnh hải tặc, kinh hãi xem tình thế phát triển. Đại đa số đều thầm nhủ cầu nguyện, có thể xuất hiện kỳ tích.

Thấy đầu lĩnh nhận xì gà, thái độ tuy rằng thô lỗ ác liệt, nhưng còn có thể nói chuyện được, Long thiếu gia cũng hơi yên tâm, mặt giãn ra cười nói:

"Đại ca, chúng ta trên thuyền này mặc dù không tính là thân phận quý giá, nhưng cũng coi như là người có thể diện, đại ca cầu tài, chúng ta cầu mệnh, nếu là đại ca nhìn trúng tiền chuộc, hết thầy đều có, ngài mở cái giá, chúng ta quay đầu lại nhất định đủ số dâng lên, nhưng thỉnh đại ca có thể phương tiện, chừa cho chúng ta chút thể diện."

Đầu lĩnh nhướn mày, cười lạnh nói: "Thể diện? Ha ha, nhìn phân lượng mấy điều xì gà, ta không chấp những lời vừa rồi. Muốn cho lão tử thả các ngươi, rồi lại chờ tiền chuộc, ngươi coi lão tử là tiểu hài nhi 3 tuổi sao."

"Đại ca, Long thiếu gia từ trước đến nay nói chuyện nhất ngôn cửu đỉnh, chuyện đã答应 ứng, ta liền nhất định làm được. Huống hồ, trên biển hành tẩu, có thể kết bạn với nhân vật như đại ca cũng là một chuyện may mắn. Còn nhiều thời gian, ta cũng muốn cùng đại ca qua lại nhiều hơn, làm sâu sắc cảm tình." Long công tử nụ cười không thay đổi nói.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Động Thân Cứu Người

"Yêu a, có điểm ý tứ. Nhìn không ra tiểu tử ngươi đảm lượng rất lớn, theo hải tặc như ta bày tỏ thâm giao, ha ha, có ý tứ." Đầu lĩnh hải tặc hừ hừ vài tiếng, mặt trầm xuống nói:

"Thà con mẹ ngươi ấy, đừng ra oai với lão tử, nói cho ngươi biết, lạc ở trong tay ta, cũng đừng mẹ nó chơi cái gì tâm địa gian xảo, thống khoái một chút, ngoan ngoãn làm theo lời ta nói, nếu ta không thoải mái, hừ hừ..."

Đầu lĩnh âm hiểm cười vài tiếng, súng máy trong tay lại hướng bầu trời nhả một tràng đạn.

Trong phòng tiếng thét chói tai không ngừng vang lên, Long thiếu gia cũng cau mày, sắc mặt đỏ lên. Từ trước đến nay, chưa bao giờ ăn nói khép nép như thế để kết giao một người, lần đầu tiên gặp được đã không cho mặt mũi, mặc dù hiện tại tánh mạng ở trong tay đối phương, trong lòng cũng không thể nổi giận.

Cứ như vậy, Long thiếu gia giọng điệu cũng thay đổi, thanh âm trầm thấp về dưới, cắn răng nói: "Đại ca làm việc không nói thể diện, không sợ ngày sau khó khăn sao? Chúng ta một thuyền người, luận thân thể có lẽ tính không được cái gì, nhưng gộp lại một chỗ thì phân lượng cũng không nhẹ, đại ca ngươi làm việc thì nên suy nghĩ một chút. Trong này gần sát hải vực Trung Quốc, quốc nội hiện tại chưa kịp bình định hết thầy chướng ngại, nếu đại ca làm việc không để ý thể diện, sự tình phía sau sợ là rất khó giải quyết a."

Đầu lĩnh hải tặc biến sắc, trừng mắt cười lạnh nói: "Thế nào? Uy hiếp ta có phải không?"

"Không phải, ta chỉ là theo thực tế mà nói thôi." Long thiếu gia cười nói.

"Bốp." Y vung tay lên, một cái tát vang dội trên mặt Long thiếu gia, tiếp theo một tay chụp tóc của hắn, một tay kia nâng súng kê vào huyệt Thái Dương của hắn, xem động tác rất nhanh của y, nhất định muốn sinh sôi bạo điệu Long thiếu gia.

"Chậm đã."

Ở lúc chỉ mành treo chuông này, Tần Thứ mắt nhú lại đứng lên. Thanh âm tuy rằng không to, nhưng giọng nói thông dong trấn tĩnh cùng cách đứng dậy mà nói thể hiện sự can đảm làm người khác khắc sâu.

Tần Thứ bước đi đến trước người hán tử đầu lĩnh, không để ý ánh mắt tàn nhẫn của một đại hán hung tàn phía sau hắn, nhàn nhạt nói:

"Mọi việc đều phải nói quy củ, các ngươi giết người cướp thuyền là quy củ của các ngươi, chúng ta vớt tài bảo mệnh là quy củ của chúng ta, không cần đem súng đạn ra để lấy uy phong."

"Di." Hán tử kinh ngạc nhìn Tần Thứ, đến khi thấy Tần Thứ một thân áo vải thô cùng những người trên thuyền này không giống nhau, không khỏi nhíu mày, ngược lại cười to nói:

"Có ý tứ, hôm nay rất con mẹ nó có ý tứ. Người có đảm lượng lớn ta đã thấy, nhưng là mẹ nó, tiểu tử giống ngươi ta thực hiếm thấy. Chẳng qua nhìn bộ dạng của ngươi, tựa hồ không giống như là người có thể đi lên thuyền này."

Lúc nói lời này, y đã buông lỏng Long thiếu gia ra. Long thiếu gia kia thật đúng là có vài phần khí độ, tuy rằng bị súng chĩa vào đầu, giờ phút này cũng chỉ là hơi kinh hoảng, vẫn chưa biến dạng.

Tần Thứ khoát tay nói: "Có thể hay không đi lên thuyền này không trọng yếu, một khi đã ở trên thuyền, ta chính là người bị các ngươi bắt cóc, cùng bọn họ cũng không khác nhau."

Đầu lĩnh hưng thú đánh giá Tần Thử, cười nói: "Nghe khẩu âm của ngươi là từ đông bắc đi ra?"

Tần Thử ngắn gọn sáng khoái nói: "Trường Bạch sơn Nê Ba Thôn."

"Yêu, không xa a, đều có thể tính là đồng hương, quê của ta là ở thâm sơn bên trong Trường Bạch. Thường lui tới chỗ này, từng nằm trên giường hút thuốc phiện." Hán tử ha ha nở nụ cười.

Cách đó không xa đám người bị bắt cóc thấy Tần Thử dung mạo xấu xí sơn dã tiểu tử cư nhiên có thể cùng hán tử nhận đồng hương, hơn nữa tựa hồ so với Long công tử còn hiệu quả hơn, trong lòng không khỏi lại mọc lên hy vọng.

Chỉ có Đường Vũ Phi lo lắng nhìn Tần Thử, rồi lại chẳng biết vì sao, ần ần cảm thấy Tần Thử có thể đứng ra, chuyện này sẽ không là việc khó. Loại cảm giác mâu thuẫn này, làm nàng thấy rất kỳ quái.

Tần Thử lại không có ý tứ cùng đối phương nhận đồng hương, lúc này đến gần, nhìn dung mạo hán tử càng rõ ràng, Tần Thử nhăn mày. Hán tử nói: "Ngươi có phải là mỗi ngày buổi trưa 12 h, huyết Thái Dương sẽ đau?"

"Đi?" Hán tử tiếng cười liền thu lại, kinh ngạc nhìn Tần Thử hỏi: "Ngươi như thế nào biết?"

Tần Thử thấy đối phương thừa nhận, trong lòng đã có vài phần nắm chắc, liền nhàn nhạt nói: "Nếu là ta đoán đúng, ngươi nhất định là dùng phương pháp gì để kích thích thể lực, làm thân thể tổ chất siêu việt cực hạn của con người. Nhưng là hậu quả là phải thiếu đốt sinh mệnh của ngươi."

Hán tử sắc mặt rốt cục thay đổi, như nghĩ tới cái gì, mặt căng thẳng, thật cẩn thận hỏi: "Còn có thể cứu sao?"

Tần Thử nói: "Tình huống hiện tại của ngươi còn chưa nặng, nếu là nhanh chóng điều trị, duyên niên tục mệnh là không có vấn đề. Chẳng qua, ta nghĩ không có lý do gì giúp ngươi. Xem tình huống trước mắt, chúng ta là địch nhân."

Hán tử một tiếng cười lạnh nói: "Không phải do ngươi quyết định, đừng quên, mạng của ngươi chính là ở trong tay ta."

Tần Thử nhàn nhạt cười: "Lẫn nhau mà thôi, mạng của ngươi không phải chỉ là một ý niệm của ta sao?."

Hán tử biến sắc, hừ nói: "Trước không nói tiểu tử ngươi có phải là lừa ta hay không, cho dù thật sự như thế, lão tử không tin không có ngươi, ta liền sống không được."

Tần Thử nhướng mày, thông dong nói: "Vậy ngươi có thể thử xem, nói vậy ngươi rõ ràng hơn ta về tình huống của mình."

Hán tử tái mặt, hiển nhiên những ngôn ngữ tàn nhẫn này khiến hán tử động tâm, hoặc là nói Tần Thử đã đúng, hán tử cực kỳ lo lắng cho tánh mạng của mình, trên đời này, làm sao thực sự có người không thương tích tánh mạng của mình chứ? Chỉ có số ít người vì tin ngưỡng mà bỏ qua tánh mạng thôi.

Sương khói phun ra nuốt vào cả nửa ngày, ánh mắt đầu lĩnh hải tặc cũng âm trầm lại, hành động của hán tử đều ảnh hưởng tới tâm tình của tất cả mọi người trong đại sảnh. Rốt cục, y rút hơn một nửa xi gà ném xuống đất, hung hăng dùng chân nghiền nghiền, mở miệng nói: "Ngươi có điều kiện gì, nói ra đi."

Tần Thử nhàn nhạt nói: "Điều kiện rất đơn giản, thả mọi người trên thuyền này, ta liền ra tay giúp ngươi điều trị thân thể."

Hán tử cắn môi, nói: "Thành giao."

Nói xong, mắt nhìn chăm chăm Tần Thử.

Tần Thử lạnh nhạt: "Ta đi theo ngươi."

Đầu lĩnh hải tặc cùng Tần Thử giao dịch hoàn thành, tất cả mọi người bị bắt trong đại sảnh đều thở dài một hơi, đều có cảm giác may mắn như sống lại. Nhưng cũng không dám tiếng động xôn xao, sợ thanh âm lớn, chọc mấy hung tàn hải tặc này, đến lúc đó lại thay đổi chủ ý.

Đương nhiên, cũng không tất cả đều là như thế, thí dụ như Đường Vũ Phi khi nghe được Tần Thử trao đổi điều kiện, nhất thời khản trương cả kinh kêu lên: "Tiểu Thử, không cần."

Tần Thử quay đầu nhìn nàng một cái, khẽ lắc đầu, ý bảo nàng yên tâm.

Nhưng là Đường Vũ Phi lại như thế nào có thể yên tâm, bước nhanh đi tới, lôi cánh tay Tần Thử nói: "Ngươi không thể làm như vậy, hy sinh ngươi một người, đổi lấy chúng ta bình an, ai trong lòng đều bất an."

Tần Thử khoé miệng vênh vênh lên, bởi vì hán tử không nhìn ra vẻ bất an gì trên mặt những người được cứu, hán tử cũng không định chứng kiến, cười cười nói: "Ngươi không cần lo lắng, không có hy sinh khoa trương như vậy, Vũ Phi, ngươi giúp ta đem bao tải tới đây, được chứ?"

Đường Vũ Phi đỏ mắt nhìn Tần Thử, thấy ánh mắt Tần Thử lộ ra vẻ kiên định, rốt cục không nói cái gì nữa, yên lặng gặt đầu, xoay người trở về phòng lấy bao tải.

"Huynh đệ, ta thiếu ngươi một cái mệnh, tất cả người trên thuyền đều thiếu ngươi một cái mệnh." Long thiếu gia đi tới, dùng sức vỗ vỗ bả vai Tần Thử.

Tuy rằng lời không nhiều lắm, nhưng là phân lượng cũng rất nặng. Ân tình một mạng của Long thiếu gia hân, lại há có thể nhẹ.

Tần Thứ nhàn nhạt cười, nói: "Không có gì, ta đều chỉ là vì chính mình."

Long thiếu gia cũng thần tình chân thành nói: "Không quản nói như thế nào, từ hôm nay bắt đầu, ngươi chính là thân huynh đệ của Long Thiên Thu ta, ngươi yên tâm, chờ ta trở về, ta nhất định nghĩ biện pháp cứu ngươi."

Tần Thứ khẽ gật đầu.

Đường Vũ Phi đã mang bao tải tới, hai mắt đắm lệ nhìn hân, bộ dáng kia phảng phất như Tần Thứ đi lần này, là không còn quay lại nữa.

"Vợ ngươi?" Hán tử đầu lĩnh nhếch miệng hướng Tần Thứ cười cười.

Tần Thứ nhàn nhạt nói: "Chúng ta đi thôi."

"Tiểu Thứ." Đường Vũ Phi lại nhìn không được hô.

Lúc này, Đường Thiếu Long và Phó Trục Ngư cũng đi tới, Đường Thiếu Long giữ chặt Đường Vũ Phi nói: "Đại hiệp có dự định của đại hiệp, chúng ta nghe hân thôi."

Nói xong, về mặt khâm phục cùng cảm kích nhìn Tần Thứ.

Tần Thứ hướng hân gật đầu, xoay người, liền theo Hán tử rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Cơ Nhân Chiến Sĩ

Sáu chiếc ca-nô giống như sáu cự kiếm bắn phá sóng biển, thẳng hướng mà đi, giấy lát liền đã rời xa du thuyền đang phủ phục trên mặt biển.

Tần Thứ cùng đầu lĩnh ở trên một chiếc ca-nô, gió biển kịch liệt đập trên mặt, làm thân thể còn ở vào giai đoạn khôi phục của Tần Thứ có chút cứng.

Hán tử đầu lĩnh xé mở vạt áo, thần nhiên đưa bụng đón gió biển đánh sâu vào, thống khoái gào lên, lại quay đầu nhìn Tần Thứ, nhếch miệng cười, hỏi: "Tiểu tử ngươi rất can đảm, làm quen một chút, ta gọi là Lý Nhị Hắc, ngươi tên gì?"

"Tần Thứ."

"Nhớ rồi." Lý Nhị Hắc cười cười, đột nhiên nhướn mày hỏi: "Ngươi làm sao thấy được trên người ta có vấn đề?"

Tần Thứ quay đầu, chỉ vào mặt y nói: "Từ mặt của ngươi nhìn ra, chẳng qua nếu nói cụ thể, sợ là ngươi cũng nghe không hiểu. Nhưng tình huống trước mắt của ngươi, nếu không điều trị, sẽ càng ngày càng nghiêm trọng, kéo dài hơn nữa, nhiều nhất còn có ba năm tuổi thọ."

"Thực sự nghiêm trọng như vậy?" Lý Nhị Hắc sờ chòm râu nghiêm mặt, sắc mặt có chút âm trầm.

"Ngươi nếu cảm thấy ta nói dối, có thể bỏ điều kiện vừa nãy." Tần Thứ nhàn nhạt nói.

"Ai." Lý Nhị Hắc thở dài thật mạnh một hơi nói: "Kỳ thật ngươi vừa mở miệng ta đã tin, mặc dù ngươi không nói ta cũng có thể cảm giác được trạng huống thân thể càng ngày càng không thích hợp. Gần vài năm nay, giấc ngủ của ta càng ngày càng ít, mỗi ngày đều không được thỏa mái, còn có thời điểm buổi trưa mười hai giờ, huyết Thái Dương đau đến nỗi muốn bạo điệu cả đầu của mình."

"Có thể nói cho ta biết nguyên nhân không?" Tần Thứ quay đầu nhìn hân.

Lý Nhị Hắc hơi do dự, liền mở miệng: "Mẹ nó, cũng không có gì không thể nói, ngươi không phải nói ta dùng qua biện pháp kích thích thể năng sao? Đúng vậy, ta trước kia nhận qua phương pháp cải tạo thân thể như vậy, nhưng ta là một vật phẩm thất bại."

Lý Nhị Hắc ánh mắt hướng về mặt biển, giống như nhớ lại cái gì, chậm rãi nói:

"Có lẽ ngươi không tin, ta từ trước là một quân nhân. Giống như ngươi, ta lớn lên ở sơn thôn đông bắc, học tập không thành, thể năng thì cũng được, thời điểm bộ đội đến trong thôn chúng ta trung bình, ta được tuyển. Sau ở trong bộ đội bởi vì thân thể tổ chất cường hân, các hạng chỉ tiêu đều nổi trội xuất sắc, lại được tuyển vào bộ đội đặc chủng. Ha ha, lúc này xem như lấy được trường kỳ chỉ tiêu, phúc lợi đãi ngộ các phương diện cũng không sai, đối với

thanh niên son dã như ta mà nói đã là quá tốt. Về sau, ta cùng một cô nương duyên ái, chẳng qua trong bộ đội kỷ luật nghiêm khắc, ta cùng nữ hài đó thời gian ở chung không dài, nhưng tình cảm của chúng ta lại càng ngày càng tốt. Đến một ngày..."

Nói tới đây, Lý Nhị Hắc bỗng nhiên dừng một lần, run run từ trong lòng lấy ra hộp bạc mà Long thiếu gia đưa cho hắn, lấy ra một miếng xi gà, cắn giòn chầm lừ, hít sâu vài hơi, tựa hồ nội tâm bị áp lực bởi cảm xúc nào đó, một hồi lâu lại tiếp tục mở miệng:

"Ngày đó, ta thật vất vả đợi được cho vài ngày nghỉ phép, kích động muốn cùng cô nương đó hảo hảo gặp nhau, nhưng lúc ta tìm được nàng, nàng lại ở trong phòng bệnh, trên cổ tay băng gạc thật dày, đang cấp cứu. Ta lúc ấy choáng váng, ta không rõ nàng vì cái gì muốn cắt mạch tự sát, sau lại người nhà của nàng nói cho ta biết, mấy ngày hôm trước trong thành nàng bị một công tử của một đại tập đoàn cưỡng hiếp, khuất nhục trong lòng liền tự sát, may mắn phát hiện kịp, không có lập tức tử vong. Nhưng là, cuối cùng cũng không thể cứu nàng được. Ta hận đến nổi chảy máu, vì thế, ta tìm tên súc sinh kia, làm thịt hắn. Sau khi giết người, ta giống như bị thịt, bị cảnh sát bao vây, rồi bị quân đội tiếp nhận đưa vào ngục giam quân sự."

"Ta đã cho rằng rất nhanh sẽ tử vong, đột nhiên có một ngày ta bị đưa đến một phòng thí nghiệm bí mật, người phụ trách phòng thí nghiệm nói cho ta biết, nếu ta hoàn thành thực nghiệm này, có thể miễn tội giết người. Ha ha, ta đồng ý, tuy rằng ta cũng không rõ đồng ý vì cái gì. Thực nghiệm tên là 'kế hoạch cơ nhân chiến sĩ', ta trải qua vô số lần tiêm thuốc, vô số lần cắn nuốt được phẩm, vô số lần dụng các loại phương pháp tra tấn cơ thể của ta, rốt cục thực nghiệm hoàn thành, ta cảm thấy cả người đều không thích hợp, phảng phất tràn ngập lực lượng bạo nổ."

"Nhưng bọn hắn lại nói, thực nghiệm thất bại, thất bại phẩm là không thể sống, cần phải tiêu hủy. Ta như thế nào cam tâm, tử mà sống lại, sinh lại phục tử, ta đã không có giác ngộ cao như vậy, đồng thời ta cảm giác lực lượng của ta đã đủ để chống đỡ ta làm chút gì."

"Vì thế ta chạy trốn, rất thuận lợi, ta thoát khỏi phòng thí nghiệm, tiếp theo, ta bị một đám người cực kỳ lợi hại đuổi giết, đến khi ta thoát đi quốc nội, cuối cùng lại lưu lạc đến trên biển, cùng một đám người trên biển kiếm ăn hỗn cùng một chỗ, bọn họ có một cách gọi tên khác là Mã Lục Giáp hải tặc. Chẳng qua ngày vui ngắn chẳng tày gang, bởi vì phụ cận quốc gia trấn áp, Mã Lục Giáp đại bộ phận hải tặc đều bắt đầu rời đi, ta cũng mang theo một đám người tìm một địa phương tự lập, đại khái trải qua là như thế." (híc thẳng này kẻ lâu phết)

Một hơi nói nhiều lời như vậy, tâm tình Lý Nhị Hắc đã hoàn toàn bình tĩnh lại, một ngụm lại một ngụm khói, nhìn xa xăm, không nói nữa.

Ánh mắt Tàn Thứ dừng ở trên người hắn, cái loại cô tịch này, thân ảnh phần nộ cùng bất khuất này làm hắn khe khẽ thở dài, thầm nghĩ: "Trong sách nói, mỗi người đều là một chuyện xưa, xem ra, ai cũng như thế. Hải tặc đầu lĩnh này thoạt nhìn hung tàn bạo ngược, không nghĩ tới cũng là người đáng thương."

"Người làm đúng, nam nhi đã giết người, giết không lưu tình. 'Thiên lý sát cừ nhân, nguyên phi thập chu tinh'. Đồi là ta, cũng làm thế." Tàn Thứ cảm khái nói.

Lý Nhị Hắc như không chút nào ngoài ý muốn cười nói: "Sớm đã nhìn ra, ngươi là nam nhi chính cống. Bằng không, ta cũng sẽ không đáp ứng điều kiện của ngươi."

"Điều trị vấn đề thân thể của ngươi, cần rất nhiều loại dược liệu, mấy cái này phải chính ngươi chuẩn bị." Tàn Thứ nói.

"Không thành vấn đề, ta trước kia có cướp một thuyền buôn dược liệu, vẫn còn ở trên đảo. Ngươi chỉ cần chọn lựa những gì ngươi cần." Lý Nhị Hắc sang sảng cười nói.

"Có vẻ như ngươi một chút cũng không lo lắng a." Tàn Thứ cười hỏi.

"Lo lắng cái gì?" Lý Nhị Hắc sờ sờ cằm, lại liếc mạng kéo vài hơi xi gà, mới ung dung nói:

"Lo lắng thân thể sao? Hay nói lo lắng những người chạy thoát đó sẽ trả thù ta? Ha ha, thân thể ta mặc dù đang nguy hiểm, nhưng ta cũng không quá nghiêm trọng, người sống ở trên đời, dù là được rồi, ta giết người nhiều như vậy, đã sớm buồn bán lời. Còn nói đám vương bát đần kia quay lại trả thù ta, bọn họ cũng phải có đảm lược đó mới được, trong hải vực này, các quốc gia chính phủ đều tranh lợi hại, ai dám động binh mã, cho nên nói, lão tử lựa chọn nơi này làm căn cứ địa, kỳ thật chính là địa phương an toàn nhất."

Hai người nói chuyện, sáu chiếc ca-nô đã tới một tòa tiểu đảo vô danh, trên đảo rải rác có một ít kiến trúc, thoạt nhìn có chút giống trại tị nạn. Ca-nô cập bến, liền thấy mấy cô gái đi tới, màu da ngăm đen, tuy rằng cũng là phương đông huyết thống, nhưng diện mạo cũng không giống Hoa Hạ con dân. Đầu lĩnh là một người có dáng người có vẻ là con gái hoa tay múa chân nhìn Lý Nhị Hắc nói gì đó, cũng không biết dùng ngôn ngữ gì, Tàn Thứ một câu cũng nghe không hiểu.

Cùng cô gái nói chuyện với nhau một lúc, Lý Nhị Hắc quay đầu nhìn Tàn Thứ cười nói: "Tới rồi, trong này là đại bản doanh của ta, gây dựng được vài năm, vẫn rất lợi hại."

Tàn Thứ cười nói: "Phòng ốc sơ sài ngoại long, lợi hại cũng lợi hại không nhiều lắm."

"Hảo, tiểu huynh đệ quả nhiên nói hay." Lý Nhị Hắc vui vẻ cười ha ha.

Tàn Thứ chỉ cô gái nói: "Bọn họ giống như không phải người Trung Quốc?"

Lý Nhị Hắc gật đầu nói: "Không chỉ bọn họ, trên đảo này, những huynh đệ theo ta đều là dân tứ xứ, những cô gái đó cũng thế, hiện tại lại nhiều hơn một đồng hương là ngươi."

"Nguyên lai là vậy." Tần Thử gật gật đầu.

Lý Nhị Hắc ha hả cười, quàng bả vai Tần Thử nói: "Bạn rộn cả ngày lại không gặp may, nhưng cũng đã đói bụng, đi, chúng ta ăn miếng thịt lớn, rượu uống chén lớn, thống khoái thống khoái đi."

Tần Thử cười khổ nói: "Không nói gạt ngươi, thân thể hiện tại của ta, còn tệ hơn ngươi nữa. Ăn miếng thịt lớn, chén lớn uống rượu việc này bây giờ còn không thích hợp với ta. Ta cần một căn phòng để nghỉ ngơi."

Lý Nhị Hắc cười nói: "Không thành vấn đề, ta lập tức chuẩn bị cho ngươi một phòng sạch sẽ. Chắc chắn, tiểu huynh đệ, trên người ngươi cũng có bệnh tật gì sao?"

Tần Thử nhẹ nhàng thở dài nói: "Một lời khó nói hết."

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chín Khối Thạch Bia

Phòng Lý Nhị Hắc chuẩn bị cho Tần Thử là một căn phòng tương đối yên tĩnh, dọn dẹp phòng chính là một cô gái, Tần Thử cùng nàng ngôn ngữ không thông, cũng không tiện nói nhiều, sau khi đối phương sửa soạn xong rồi đi, liền ngồi trên nệm nhắm mắt dưỡng thần.

Tuy rằng chỉ là một tiểu đảo cô lập, nhìn qua cũng giống một trại tị nạn, nhưng bởi vì một đoàn hải tặc chiếm cứ ở đây, mọi thứ trên đảo cũng khá phong phú. Ít nhất ở phòng này, các vật phẩm đại đa số đều đẹp để quý giá bất phàm, so với bề ngoài lụi bại của phòng có chút không hợp nhau, chỉ là trong này không biết do giết người cướp thuyền bao nhiêu lần mới có đủ.

Thật lâu sau, Tần Thử mở mắt, chậm rãi thở dài một hơi, mặt lộ vẻ âm đạm.

Lúc nhắm mắt, hắn kiểm tra tình huống trong cơ thể, phát hiện tràn đầy ngũ tạng tinh nguyên lại bắt đầu thông thả loãng dãn, đương nhiên cái này là do thân thể hắn thiếu hụt. Nội đan bị toái, đối với thân thể hắn tạo thành lực phá hoại thật lớn, nếu không phải tên tộc trưởng kia cuối cùng bỏ vào miệng hắn một viên nguyên khí đan, sợ là dù tộc trưởng buông tha hắn, hắn cũng sống không được lâu.

Nhưng hiện tại trạng huống thân thể hắn vẫn rối tinh rối mù, nếu không gia tăng điều trị, sẽ để lại di chứng, mặc dù cường tu Luyện Thể Thuật, cuối cùng cũng giống như Lý Nhị Hắc, làm tuổi thọ ngắn lại. Tuổi thọ thì Tần Thử có lẽ không cần, nhưng tuổi thọ ngắn lại, đối với Tần Thử tu hành mà nói tuyệt đối là một bất hạnh thật lớn.

"Xem ra phải mau chóng dùng được liệu, điều trị thân thể a." Tần Thử âm thầm thở dài, từ trong lòng lấy ra khối da thú. Thời điểm ở trên thuyền, bởi vì Đường Vũ Phi tới vội vàng, Tần Thử không kịp đem nó bỏ vào trong bao tải, liền bỏ vội vào trong ngực.

Da thú đã khôi phục bộ dáng ban đầu, Tần Thử bỗng nhiên nhớ tới lúc ở trên thuyền, còn chưa kịp nhìn xem mặt trái da thú như thế nào. Liền đứng lên, đi tới chum nước ngọt, múc ra một chậu nước, đem da thú bỏ vào trong đó. Lần trước Tần Thử đang hôn mê, hoàn toàn không biết mảnh da thú này ngâm trong nước sẽ sinh ra cái dạng biến hóa gì. Lúc này đầy thanh tỉnh, Tần Thử tự nhiên là tò mò nhìn chăm chăm da thú, muốn xem nó là như thế nào biến hóa.

Nhưng dưới ánh mắt chăm chú của Tần Thử, mảnh da thú vẫn không có tí xíu biến hóa. Không khỏi làm Tần Thử nhú mày, khổ tâm suy tư, bỗng nhiên mắt sáng ngời, kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ là cần muối? Trong nước biển có đại lượng muối, cho nên da thú ngâm ở trong nước biển mới sinh ra biến hóa, mà nước ngọt thì không có muối, cho nên không thể làm da thú có dị biến?"

Nghĩ đến đây, Tần Thử kích động đẩy cửa ra, lại phát hiện cô gái kia cũng không có thật sự rời đi, mà là canh giữ ở cửa, không biết là giám thị, hay chờ Tần Thử phản phó. Chẳng qua Tần Thử hiển nhiên sẽ không nghĩ nhiều như vậy, bởi vì ngôn ngữ không thông, Tần Thử chỉ có thể khoa tay múa chân bảo nàng đem muối ăn tới, hoặc là lấy nước biển tới.

Cũng may cô gái này lực lĩnh ngộ không kém, rất nhanh liền hiểu được ý tứ Tần Thử. Tại trên biển có lẽ sẽ thiếu nước ngọt, nhưng tuyệt đối không thiếu muối ăn. Chỉ một lúc sau, cô gái liền đem lại một bao muối lớn, Tần Thử cảm lấy, cũng không quan tâm là nàng hiểu được hay không, nói cảm ơn, liền đóng cửa lại.

Tần Thử bốc một vốc muối bỏ vào trong chậu nước.

Sự thật chứng minh Tần Thử phỏng đoán đúng, khi muối dần dần tan rã, da thú rốt cục bắt đầu chậm rãi nở ra, không mất nhiều thời gian, liền phồng lên. Giống như trong thôn giết heo vậy, cái bao tử heo phồng lên, tràn đầy kín một chậu.

Chờ một lát, thấy da thú đã hết biến hóa, Tần Thử liền thật cẩn thận cảm nó. Lúc này da thú lại khôi phục bộ dáng như khi ở trên thuyền lần đầu lấy ra,

mở rộng mấy lần, mỏng như cánh ve.

Vội vàng mang da thú trải trên mặt đất, lúc này đây Tàn Thứ chủ yếu quan sát là mặt trái da thú, cũng chính là một mặt có lông nhiều màu.

Vừa thấy, Tàn Thứ liền sợ hãi.

Bởi vì mặt trái không có gì, giờ phút này sau khi ngâm nước muối, không ngờ hình thành một đồ hình thác nước từ trên núi chảy xuống trông rất sống động.

Đúng vậy, đích thật là một bức tranh xảo địa đồ. Không chỉ là tinh xảo, càng có thể nói là xảo đoạt thiên công. Toàn bộ tranh vẽ không thấy chút văn tự, hoàn toàn là từ đủ mọi màu sắc da lông cùng khe hở tự nhiên hình thành.

"Kì diệu, thật sự là rất khéo, ta đọc đủ thứ sách cổ kim, cũng chưa nghe nói giống như bức tranh xảo đoạt thiên công như thế này, quả thực có thể nói là Thần bút." Tàn Thứ khiếp sợ nhìn chằm chằm bức họa cuộn tròn, trong miệng chắc chắn tán thưởng, đã là hoàn toàn bị bức tranh này thuyết phục.

Nhưng khiếp sợ cũng không có kéo dài lâu, rất nhanh, lối suy nghĩ nhanh nhẹn trong đầu hần lại chuyển động.

"Bụng da thú thì ghi lại thượng cổ Luyện Thể Thuật, mà mặt trái lại xuất hiện một bức tranh thác nước chảy xảo đoạt thiên công như vậy, có thể hay không có đặc thù hàm nghĩa gì không?"

Tàn Thứ nhú mày, bắt đầu tinh tế dò xét từng chi tiết. Sau một hồi dò xét, Tàn Thứ phát hiện, nguyên lai bức tranh này cũng không phải một chỉnh thể, mà là từ chín bức phó đồ khâu lại mà thành, tuy rằng nhìn như một thể, nhưng cần thận quan sát thì có thể phát hiện bất đồng rất nhỏ.

"Có ý tứ, chín bức tranh hợp làm một, ra vẻ quần anh tụ hội, rồi lại dấu điểm một đường bất đồng, xem ra người làm ra cái này, có lẽ thật sự muốn truyền đạt cái gì ở đây."

Tàn Thứ hứng thú càng ngày càng đậm, nhưng trong thời gian kế tiếp, cũng không tìm được cái gì. Lúc này, có tiếng đập cửa truyền đến, Tàn Thứ qua loa cắt da thú, mở cánh cửa thì thấy, cũng cô gái hồi nãy, đang bụng một cái mâm, bên trong có rất nhiều đồ ăn phong phú.

Cô gái đó cũng biết cùng Tàn Thứ ngôn ngữ không thông, chỉ làm một cử chỉ bảo ăn cơm, rồi yên lặng lui xuống.

Tàn Thứ tuy rằng một lòng đều nghĩ về bức họa đồ trên da thú, nhưng quả thật cũng đói bụng, huống chi hiện tại hần thân thể trạng huống rất kém cỏi, nếu không bổ sung dinh dưỡng, sợ là tùy thời sẽ hôn mê.

Lại đem da thú trải ra, Tàn Thứ bụng bát cơm, vừa xem vừa ăn, bỗng nhiên một hạt đánh rơi trên bức họa, Tàn Thứ vừa muốn đuổi tay gạt đi, bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt ngưng ở trên vị trí gần kề hạt cơm.

"Àn? Hình như là giống nhau."

Tàn Thứ ánh mắt tuần tra trên bức họa, phát hiện trong mỗi một phó đồ đều có một hình cảnh vật giống chỗ hạt cơm rơi xuống.

Tàn Thứ hí mắt đánh giá cẩn thận hình cảnh vật này, phát hiện thứ này rất giống một khối thạch bìa. Nếu vèn vèn chỉ có một khối cũng thôi, cái này chín cảnh sắc không giống nhau ở trong đều có một khối thạch bìa như vậy. Cái này khó tránh khỏi làm cho người ta kỳ quái.

"Ồ trong chín phó đồ đều có một khối thạch bìa như vậy, này đại biểu cho hàm nghĩa gì?" Tàn Thứ nhú mày suy nghĩ, nhưng không giải thích được. Đơn giản chỉ một bức vẽ, nếu không phải tồn tại cùng Dịch Cân Đoạt Khiếu Kinh trên mảnh da thú, sợ là Tàn Thứ cũng không nghĩ nhiều như vậy. Nhưng là vèn vèn một bức họa không có gì thuyết minh cũng không có gì dấu hiệu, muốn từ đó tìm ra cái gì, đích thật là khó như lên trời.

Ăn hết đồ ăn, Tàn Thứ vẫn như cũ nghĩ không ra đáp án gì, duy nhất có thể làm hần sinh ra liên tưởng, cũng chính là lúc trước cuộn da dê bảo khố đồ Sơn Bản Thái Nhất Lang nắm trong tay, mặt trên cũng khắc một bức họa, chỉ có điều đường cong đơn sơ, cùng bức họa trên da thú này tự nhiên không thể so sánh nổi.

Một bức họa tinh xảo như vậy, nếu chính là đơn giản cất giấu cái gì vàng bạc châu báu, Tàn Thứ tất nhiên không tin, huống chi lại dùng Tiên dân văn tự ghi lại thì nhất định thời đại đó cực kỳ lâu rồi, quả quyết sẽ không là cất giấu vàng bạc châu báu nông cạn như vậy.

Thời gian dài suy nghĩ tự hỏi làm tinh lực Tàn Thứ đã cực kỳ mỏi mệt, trên mặt đã ứ rử, thu da thú lại, cười khổ nói: "Có lẽ là ta đa tâm rồi, nói không chừng này vèn vèn chỉ là một bức tranh vẽ mà thôi, thực không có ý tứ đặc thù gì. Hiện tại hay trước điều trị hảo thân thể, gia tăng tu luyện Luyện Thể Thuật trọng yếu hơn. Nếu thật sự là trong bức họa cất giấu bí mật gì, cơ duyên tới, ta tự nhiên sẽ minh bạch, nếu không, hao tổn tâm cơ vô ích."

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 39: Vòng Đồng Kỳ Diệu

Hôm sau, năm giờ sáng.

Tần Thử đứng giờ mở mắt.

Lúc ở tại sơn thôn cùng gia tu hành, Tần Thử vẫn duy trì thói quen mỗi ngày năm giờ rời giường, chỉ là sau khi bị thương làm đồng hồ sinh học hỗn loạn một thời gian, hôm nay đã dần dần bắt đầu khôi phục như bình thường.

Rời giường rửa mặt xong, cô gái kia giống như liệu sự như thần đứng giờ đưa bữa sáng tới. Tần Thử mới vừa ăn xong, cánh cửa đã bị đẩy ra, Lý Nhị Hắc tiếng cười sang sáng truyền đến.

"Tiểu huynh đệ, dậy rất sớm a." Lý Nhị Hắc kéo một cái ghế ngồi xuống.

Tần Thử gật gật đầu nói: "Ngươi cũng dậy rất sớm."

Lý Nhị Hắc thống khổ lắc đầu nói: "Đừng nói nữa, ta không phải dậy sớm, lúc trước không phải cùng ngươi nói rồi sao, giấc ngủ của ta cực ngắn, tinh thần mọi thời khắc đều hưng phấn rất khó ngủ. Tối hôm qua uống rượu cả đêm, đều không có chút buồn ngủ, ai, đã lâu không ngủ đủ giấc. Đứng rồi, tiểu huynh đệ, ngươi tối hôm qua ngủ như thế nào."

"Coi như ổn định." Tần Thử nhàn nhạt cười nói.

Lý Nhị Hắc sờ sờ cằm, đột nhiên hỏi đạo: "Tiểu huynh đệ, trên đảo này chúng ta giám thị cũng không chặt chẽ lắm, cô gái kia là ta bảo nàng chiếu cố cho ngươi. Ngươi nếu muốn chạy trốn, ca-nô kia thả neo bên bến tàu gián dị trên đảo, thật sự là rất thoải mái."

Tần Thử nhướng mày, hỏi ngược lại: "Ta vì cái gì muốn chạy trốn?"

Lý Nhị Hắc sừng sốt, cười ha ha đạo: "Là ta sai, làm bản khí độ của tiểu huynh đệ. Chẳng qua nói thật, lão tử sống lâu như vậy, hạp khẩu vị ta nhất chính là tiểu huynh đệ như ngươi. Không bằng ngươi đừng đi, theo ta ở lại trên đảo này đi, ca ca tuyệt đối sẽ không làm ngươi có hại, thế nào?"

Tần Thử ngạc nhiên nhìn Lý Nhị Hắc, bỗng nhiên vỗ vỗ cái trán cười nói: "Nói thật, ngươi cũng rất hạp khẩu vị của ta, nam nhi tâm huyết, khoái ý ân cừ, là người thông khoái. Chẳng qua ở lại đây trên đảo hải tặc này, sợ là không thích hợp với ta."

Lý Nhị Hắc biến sắc, trầm giọng nói: "Như thế nào? Khinh thường chúng ta mấy người làm nghề giết người cướp thuyền?"

Tần Thử lắc đầu nói: "Không phải, ngươi có chuyện xưa của ngươi, ta cũng có chuyện xưa của ta, ngươi đã giết cừu nhân, nhưng ta thì chưa. Hơn nữa cừu nhân của ta cũng không phải như vậy dễ dàng có thể đối phó, cho nên ta không thể ở lại chỗ này, ta phải tăng cường thực lực của mình. Nếu là có một ngày ta chính tay đâm cừu nhân rồi, cũng là không ngại tới nơi này mớm to ăn thịt, chén lớn uống rượu cuộc sống khoái ý."

Lý Nhị Hắc vỗ vỗ bả vai Tần Thử nói: "Ta Lý Nhị Hắc là người trọng tình trọng nghĩa, nếu về sau có cái gì cần hỗ trợ, cứ việc mở miệng, ca ca ta cái gì không được, chỉ có giết người thì rất lạnh nhạt." "

Tần Thử cười, hí mắt nói: "Ngươi sợ là đã quên, ta hiện tại là đang bị ngươi bắt giữ mà."

Lý Nhị Hắc cười nói: "Đề bụng chuyện đó làm gì, không hạp khẩu vị thì giết nhau, hạp thì chính là huynh đệ bằng hữu, ngươi nếu không ngại về sau ta chính là Nhị Hắc ca của ngươi."

Tần Thử thật sự rất thích tính tình thông khoái của Lý Nhị Hắc, không chút do dự gật đầu nói: "Nhị Hắc ca."

Lý Nhị Hắc mở cánh tay đem Tần Thử ôm vào, đôi mắt có chút phiếm hồng, hắn cũng từng có một thân đệ đệ, đáng tiếc lúc bảy tuổi từ trên đỉnh núi ngã xuống, liền không có sống lại. Tần Thử không chỉ có tính tình cực kỳ hạp khẩu vị với hắn, lại là sơn nhân, cũng làm hắn nhớ tới thân đệ đệ đã chết đi.

Dùng sức vỗ vỗ lưng Tần Thử, Lý Nhị Hắc cắn răng nói: "Về sau ngươi là hảo huynh đệ của ta, ca ca ta ăn một chén thịt, tuyệt đối không để ngươi uống canh."

Tần Thử bất đắc dĩ nói: "Nhị Hắc ca, ngươi buông tay ra đi, ta sắp nghẹt thở rồi."

Lý Nhị Hắc cười buông lỏng Tần Thử ra, xưng hô cũng thay đổi, thân thiết nói: "Tiểu đệ, thân mình ngươi vậy không được a, ca ca ta cả đêm làm bảy pháo, ngày hôm sau vẫn sinh long hoạt hổ như thường."

"Bảy pháo?" Tần Thử nheo ánh mắt, đối với "tiếng lóng" hắn biết rất ít.

"Cáp, quên." Lý Nhị Hắc vỗ vỗ cái trán nói: "Ngươi chừng này tuổi, lại là sơn nhân, sợ là cũng còn non. Lão tử cũng là hơn 20 tuổi mới phá thân, cùng lắm thì sau này lão tử kiếm một xừ nữ tới, cho ngươi phá thân đồng tử."

Tần Thử đã hiểu được ý tứ, xấu hổ xua tay nói: "Không cần."

Lý Nhị Hắc chớp mắt nói: "Ngày hôm qua cô nương xinh đẹp kia là vợ của người phải không, cũng đúng, có cô nương xinh đẹp như vậy bên cạnh, nữ nhân tục phàm bình thường đích xác rất khó làm cho người cảm thấy hứng thú."

Tần Thử cũng không biết như thế nào cùng Lý Nhị Hắc tiếp tục này đề tài, liền chuyển hướng: "Nhị Hắc ca, người nói kho được liệu ở nơi nào, ta muốn đi xem."

"Đi, ta mang người đi."

Tần Thử theo Lý Nhị Hắc đi tới một chỗ ở trung ương đảo, trước một cái hầm, giám thị trên đảo đích xác như Lý Nhị Hắc nói, rất rời rạc, cái này có lẽ cùng tập tính hải tặc có quan hệ. Nhưng căn hầm này lại gác rất nghiêm khắc, vài người cầm trong tay súng ống, chứng kiến Lý Nhị Hắc xuất hiện, đều cười chào hỏi.

"Cướp đoạt được cái gì trên cơ bản đều gửi ở trong này, chẳng qua kho hàng này của chúng ta, tồn lắm thứ không có ý nghĩa gì, đại bộ phận đều để đám huynh đệ sử dụng. Đến, ta mang người đi xuống, được liệu ở phía dưới này." Lý Nhị Hắc hướng Tần Thử vẫy tay.

Tần Thử cũng nhướng mày, nói: "Hầm thấp ẩm ướt, được liệu bỏ ở bên trong này sợ là rất khó bảo tồn."

Lý Nhị Hắc nhếch miệng: "Ta không nghiên cứu mấy cái này, dù sao mấy được liệu này cũng chẳng để làm gì, ta mới đem bỏ vào đây. Người đi vào chọn đi, có thể sử dụng ta toàn bộ để cho người lấy ra."

Tần Thử gật gật đầu, theo Lý Nhị Hắc cùng nhau xuống hầm.

Phía dưới hầm rất tối, Lý Nhị Hắc tùy tay từ bên cạnh lấy một cái đèn pin, ánh sáng nhất thời đắm vào bóng tối, căn hầm trở nên sáng sủa lên.

Loại hầm này chế tạo rất đơn sơ, chỉ là như một căn phòng, nhưng diện tích rất lớn, đủ loại vật phẩm hoặc là thùng hỗn độn chất đóng. Tần Thử tùy tiện nhìn vài lần, liền phát hiện không ít vật phẩm quý trọng.

"Mười mấy thùng trong góc kia chính là được liệu." Lý Nhị Hắc chỉ tay, lại dẫn Tần Thử đi tới.

Mấy cái hòm đều khóa rất kín, điều này cũng làm Tần Thử âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, ít nhất như vậy sẽ không dễ dàng bị không khí ẩm thấp làm hư.

Lý Nhị Hắc mang tới công cụ mở ra một cái hòm, xé mở giấy niêm phong, từng bó từng bó được liệu liền hiện ra trước mắt Tần Thử. Tần Thử tùy ý lật qua lật lại, trong lòng liền có vài phần kinh hi, thấy Lý Nhị Hắc còn muốn đi mở những thùng khác, hán vội vàng nói: "Nhị Hắc ca, không cần mở, ... toàn bộ thùng đều khiêng ra ngoài đi."

"Háo, ta đi lên trên kêu vài người xuống." Lý Nhị Hắc đưa đèn pin trong tay cho Tần Thử, rồi đi gọi người.

Tần Thử nắm đèn pin, ở phụ cận thoáng đi lại vài bước, bốn phía hàng hóa phóng rất lộn xộn, rất nhiều chỗ ngay cả chân đều chen vào không lọt, hán cũng chỉ có thể thoáng nhìn vài lần, bỗng nhiên lòng mày vừa động.

"Đi. Như thế nào có một cỗ tinh nguyên như có như không lưu động?"

Tần Thử cầm đèn pin rọi về phía phương hướng mà mình có cảm giác, nơi đây đặt một đồng thùng lộn xộn, cũng không biết trong đó có vật phẩm gì. Nhưng Tần Thử quả thật cảm giác được từ trong đồng thùng lộn xộn đó có một cỗ tinh nguyên lưu động.

"Chẳng lẽ trong này giấu một người luyện khí?" Tần Thử trong lòng cả kinh, lại phủ quyết ý niệm này. Bởi vì hán có cảm giác cỗ tinh nguyên phi thường yếu ớt mỏng manh, cũng không có gì sống động, hiển nhiên không phải ở trên cơ thể người. Hán tuy rằng nội đan bị phá, nhưng dù sao cũng từng là tiên thiên cảnh giới, năng lực cảm giác cũng chưa đánh mất.

Từ trong đồng vật phẩm lộn xộn gian nan đi tới, Tần Thử cẩn thận quan sát, xác định bên trong mấy cái này thùng đích xác có giấu một cỗ tinh nguyên như có như không.

Phát hiện này, làm Tần Thử cực kỳ tò mò.

Lúc này, Lý Nhị Hắc đã dẫn mấy hán tử xuống, vài bóng đèn chiếu sáng khiến căn hầm sáng trưng, nhìn không ra một tia hắc ám.

"Tiểu đệ, nhìn cái gì vậy?" Lý Nhị Hắc một bên cười cùng Tần Thử nói chuyện, một bên chỉ huy mấy hán tử khuôn vác thùng chứa được liệu.

Tần Thử quay đầu lại nhàn nhạt cười nói: "Không có gì, tùy tiện nhìn xem thôi."

Lý Nhị Hắc đi tới, vỗ vỗ bả vai Tần Thử nói: "Trong này đều là thứ tạp nham, người nếu nhìn trúng cái gì cứ việc lấy, dù sao cũng từ cướp đoạt mà có."

Tần Thử chỉ vài cái rương trước mặt hỏi: "Nhị Hắc ca, trong mấy cái rương này chứa cái gì?"

Lý Nhị Hắc lắc đầu nói: "Chúng ta cướp được cái gì đó mặc dù có ghi lại, nhưng ta làm sao nhớ rõ nhiều như vậy, như thế nào, nếu cảm thấy hứng thú, ta mở thùng cho người xem."

Tần Thứ lo lắng: "Không phiền toái sao?"

"Hải, có cái gì phiền toái, dù sao ta cũng đang rảnh, tay chân nhàn rồi, ngại chờ, ta lấy công cụ tới."

Chỉ chốc lát sau, Lý Nhị Hắc liền mang công cụ tới, mở một cái rương, bên trong tất cả đều là tranh vẽ, trong đó nhiều bức tranh có vẽ quý báu, Tần Thứ chỉ lấy ra vài bức dò xét vài lần rồi ném trở về, vì trong rương cũng không có cái hấn cảm ứng được.

Lý Nhị Hắc quay đầu cười nói: "Ta nhớ ra rồi, vài thùng hàng hóa này là năm trước ta cướp một con thuyền buôn lậu lỗi thời, mọi người trên thuyền ta đã giết sạch rồi. Hàng hóa trên thuyền sau lại bán lấy tiền mặt không ít, chỉ còn lại có mấy cái này đến giờ cũng chưa đựng tới."

Nói chuyện, Lý Nhị Hắc lại mở thùng thứ hai, lúc này đây, Tần Thứ ánh mắt sáng ngời, trong rương tất cả đều là những đồ làm bằng đồng đen, nhưng sợi tinh nguyên lưu động như hơi thở kia thì Tần Thứ cảm giác rất rõ ràng.

Bước nhanh đến, Tần Thứ tùy ý lựa vài cái, rất nhanh, Tần Thứ cầm lên một cái nôi đồng tám cạnh, nôi đồng như thế nào Tần Thứ cũng không có tâm tư đi nghiên cứu, hấn nhìn không chớp mắt về một cái vòng ở phía trên nôi đồng.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Nguyên Lực Tiêu Chuẩn

"Tiểu đệ, cảm thấy hứng thú với đồ vật này sao?" Lý Nhị Hắc cười tùm tùm đi tới, nhìn nôi đồng vài lần, cười nói: "Thích thì cầm đi, dù sao thứ này để ở đây cũng không ai cầm, sớm hay muộn cũng nát."

Tần Thứ lắc đầu, hỏi: "Nhị Hắc ca, khí lực của ngươi có thể vận gãy nắp đỉnh này không? Ta đối với vòng đồng này cảm thấy rất hứng thú."

"Hải, chuyện nhỏ." Lý Nhị Hắc tiếp nhận nôi đồng đen, hai tay kéo mạnh ra, không thấy phí khí lực gì, lạch cạch một tiếng, đỉnh đồng đứt ra, vòng đồng liền rơi xuống.

Tần Thứ tay mát lạnh lẹ đuôi tay bắt được vòng đồng để ở lòng bàn tay cẩn thận xem xét. Vòng đồng không có gì thần kỳ, phong cách cổ xưa nội liễm, thậm chí ngay cả một tia trang sức hoa văn đều không có. Nếu luận ngoại hình, rất giống một cái nhẫn. Nhưng Tần Thứ lại có thể cảm giác được rõ ràng có một cỗ nhẹ nhẹ tinh nguyên ở trong, thập phần yếu ớt mỏng manh, nhưng người luyện khí từ nhỏ như Tần Thứ, lại có thể phát hiện rất rõ ràng.

Lý Nhị Hắc thấy Tần Thứ lấy gùi bỏ ngọc, không khỏi thất thanh cười nói: "Tiểu đệ, ngươi thưởng thức thật đúng là độc đáo. Nguyên nôi đồng lại không cần, lại thưởng thức vòng đồng nhỏ xíu đó."

Tần Thứ đối với vòng đồng này hứng thú rất lớn, liền nói: "Nhị Hắc ca, vòng đồng này cho ta mượn chơi."

"Mía mai ta sao." Lý Nhị Hắc trừng mắt nói: "Còn nói mượn với ta, ngươi cũng xem thường ta. Đến, tiếp tục chọn, thích cứ việc lấy đi, đừng theo ta nói cái gì mượn không mượn, ta không chơi mấy đồ hư này."

Tần Thứ không nghĩ lại chọn thêm cái gì nữa, nhưng Lý Nhị Hắc cưỡng ép, thế nào cũng bắt Tần Thứ mang vài món gì đó ra ngoài, Tần Thứ rơi vào đường cùng đành phải tùy ý chọn lựa vài bức tranh mới ứng phó xong.

Ra khỏi hầm, Lý Nhị Hắc chỉ vào những thùng chứa được liệu hỏi: "Mấy thứ này nên xử lý như thế nào?"

Tần Thứ nói: "Điều gì đến chốn ta ở đi, ta phải cẩn thận lựa chọn một lần, đúng rồi, còn phải chuẩn bị cho ta một cái hỏa lò, loại có thể nấu chế được liệu."

Lý Nhị Hắc gật đầu, bỗng nhiên biến sắc, ôm đầu gào khóc, giấy lát đã té trên mặt đất, hai chân giãy dụa không ngừng.

Tần Thứ vừa thấy vậy, thâm nghĩ: "Nguy rồi, mười hai giờ."

Vội vàng ngồi xổm xuống, ngón trỏ cong lại, dùng đầu ngón tay để vào bốn huyệt vị trên người Lý Nhị Hắc là Thính Cung, Suất Cốc, Giáp Xa, Thượng Liêm dùng sức đè ép vài cái.

Nhưng phương thức này dù sao hiệu quả chỉ hữu hạn, Lý Nhị Hắc chỉ hơi bớt đau đớn, nhưng vẫn ôm đầu hô đau. Tần Thứ liền vội vàng nói: "Nhị Hắc ca, bảo thủ hạ nâng ngươi đến phòng ta, ta có biện pháp giúp ngươi giảm đau."

Lý Nhị Hắc huyền thuyên cùng mấy hán tử nói một phen, mấy hán tử liền nâng hấn thẳng đến gian phòng Tần Thứ ở.

Vào phòng ờ, Tần Thử chỉ huy mấy hán tử đem Lý Nhị Hắc đặt ở trên giường, liền lấy ra bao tải, từ bên trong lấy ra một cái hộp nhỏ, nắp hộp vừa mở ra, bên trong là nhiều ngân châm chỉnh tề dài ngắn không đồng nhất. Đây là ngân châm trước kia gia gia thường dùng để châm cứu, lúc rời đi sơn thôn, Tần Thử cũng đem chúng thu thập vào bao tải.

"Nhị Hắc ca, ngươi nhìn một chút không cần vùng vẫy, nếu là châm sai huyết vị, vấn đề có thể to lắm."

Lý Nhị Hắc cắn răng gật đầu, dùng sức chặn đau đón lại, trên mặt đã sưng như đầu heo. Tần Thử thấy thế, không dám kéo dài thời gian, hai tay đều kẹp mấy cây ngân châm, thủ pháp như hoa bay bướm lượn, nhìn như lộn xộn, lại tinh chuẩn chính xác.

Khoảng một lát sau, trên mặt Lý Nhị Hắc, hơn mười đặc thủ huyết vị đều bị Tần Thử cắm ngân châm.

Lau mồ hôi trên chóp mũi, Tần Thử cười nhìn Lý Nhị Hắc, hỏi: "Hiện tại cảm giác thế nào?"

Tuy rằng trên mặt bị cắm ngân châm, nhưng không ảnh hưởng Lý Nhị Hắc nói chuyện, hắn cười nói: "Thần, tiểu đệ, tay nghề châm cứu học của ai a, mẹ nó, hiện tại một chút cũng không đau."

Tần Thử âm thầm thở dài một hơi, thầm nghĩ: "Nếu là trước kia ta sẽ không cần cắm nhiều châm như vậy đâu, nhưng hiện tại nội đan bị hủy, tinh nguyên bạc nhược, đã không có cách nào thông qua ngân châm, đem nội khí rót vào, để gia tăng hiệu quả châm cứu."

"Nhị Hắc ca, loại thủ pháp này chỉ trị phần ngọn không trị được gốc, phải nhanh một chút điều trị thật tốt. Ta hôm nay sẽ đem dược liệu lựa chọn ra, tuyển một cái phương pháp thích hợp, tranh thủ ngày mai bắt đầu chính thức điều trị."

Lý Nhị Hắc cười nói: "Không vội không vội, mệnh ta tạm thời còn không chết được. Nói lại, người như ta, nói không chừng ngày nào đó liền bị bạch đao đâm vào hông đao kéo ra, thế là toi, nên cũng không để ý tính mạng làm gì."

Tần Thử cười cười, cũng bội phục Lý Nhị Hắc thức thời.

"Đúng rồi Nhị Hắc ca, ta nhớ rõ ngươi ngày hôm qua nói qua cái gì cơ nhân chiến sĩ, giống như là làm cho thân thể ngươi biến hóa sao? Cơ nhân chiến sĩ rốt cuộc là cái gì vậy?" Tần Thử tò mò hỏi.

Lý Nhị Hắc lắc đầu cười khổ nói: "Thứ này ta cũng giải thích không được, dù sao chính là một loại phương pháp lợi dụng ngoại lực tăng lên tổ chất thân thể. Cừ cái ví dụ đơn giản, nam nhân trưởng thành bình thường thân thể tổng hợp tổ chất là 20 đến 40 nguyên lực, mà chúng ta bộ đội đặc chủng chiến sĩ bình thường có thể đạt tới 100 đến 180 nguyên lực. Nhưng lúc ta tham dự kế hoạch cơ nhân chiến sĩ, tuy rằng thất bại, nhưng là cơ thể của ta tổng hợp tổ chất đã đạt tới 800 nguyên lực. Vậy ngươi có thể tưởng tượng, một cơ nhân chiến sĩ thành công sẽ có cỡ nào lợi hại. Chẳng qua ta nhớ rõ trước khi ta thí nghiệm, hình như chưa có ai hoàn toàn thành công."

"Nguyên lực?" Tần Thử sững sốt.

Lý Nhị Hắc giật mình: "Quên mất ngươi không hiểu mấy cái này. Nguyên lực từ này cũng là thời gian lúc ta bị thí nghiệm, từ trong miệng đám khoa học gia nghe được. Đây là một loại tiêu chuẩn để cân nhắc thực lực nhân thể. Không tính đến tiềm lực, tiêu chuẩn này cơ hồ có thể hiểu một người sẽ có bao nhiêu tính phá hư."

Tần Thử hiểu được, rồi lại tò mò hỏi: "Tổng hợp tổ chất là cái gì?"

Lý Nhị Hắc giải thích: "Tổng hợp tổ chất chính là chỉ chính thể thực lực của một người. Bởi vì từng bộ vị của cơ thể người có khả năng sinh ra lực lượng cũng không giống nhau, thí dụ như nói một người tổng hợp tổ chất chỉ có 20 nguyên lực, có lẽ hắn huy quyền lực lượng có thể đạt tới 30 nguyên lực, khữu tay đánh lực lượng có thể đạt tới 15 nguyên lực, lực lượng mạnh nhất có thể đạt tới 40 nguyên lực. Đem tổng hợp lại, có thể cho ra tổng hợp tổ chất thực lực."

"Nguyên lai là như vậy." Tần Thử bừng tỉnh đại ngộ, Lý Nhị Hắc nói làm hắn đối với lực lượng có một hệ thống tiêu chuẩn khoa học.

"Làm sao kiểm tra được nguyên lực giá trị của một người?" Tần Thử lại hỏi.

Lý Nhị Hắc cười nói: "Đơn giản, có thể dựa vào dụng cụ hoặc cũng có thể bằng cảm giác. Khi ngươi quen thuộc hệ thống này, tự nhiên có thể cảm giác được nguyên lực giá trị người khác là nhiều ít. Thí dụ như ngươi, ngươi huy một quyền thử xem"

Tần Thử nghe vậy, giơ lên nắm tay, hung hăng một quyền trống rỗng huy đi ra ngoài.

Lý Nhị Hắc tiếc nuối đạo: "Quá kém, quyền lực chỉ khoảng hai mươi nguyên lực."

Tần Thử thu quyền thở dài một hơi, giờ phút này hắn thân mình có thương tích, toàn thân lực lượng tự nhiên yếu. Huống chi hắn vốn chính là người luyện khí, trọng nội mà không nặng ngoại, ngoại bộ lực lượng tự nhiên có vẻ bạc nhược.

Lý Nhị Hắc không rõ tình huống, thấy Tần Thử thở dài, liền cười khuyên: "Tiểu đệ, đừng ủ rũ, thân mình cũng là luyện mà ra. Ngươi đã có cừ oán trong người, cừ nhân lại còn rất lợi hại, vậy phải khắc khổ rèn luyện. Ca ca ta giúp ngươi làm một kế hoạch huấn luyện của bộ đội đặc chủng, bảo đảm ngươi một tháng sau sẽ thay đổi rất lớn."

Tần Thử cười, nói: "Đa tạ Nhị Hắc ca."

"Nói tạ ơn cái gì." Lý Nhị Hắc muốn nghe rằng, nhưng là nhớ đến ngân châm lại không dám lộn xộn, chỉ hỏi: "Tiểu đệ, châm trên mặt ta, khi nào thì có thể rút a?"

Tần Thứ nói: "Qua một khắc nữa là được. Ngươi trước cứ nằm, ta đem mấy dược liệu này sửa sang lại một chút."

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Truyền Công Thụ Kỹ

Chỉ chớp mắt đã trôi qua ba ngày, trong thời gian ba ngày này Tần Thứ đều không có nhàn rỗi. Đầu tiên là đem hơn mười cái hòm dược liệu phân loại sửa sang lại thích đáng, lại căn cứ chính mình cần chọn lựa ra thích hợp dược liệu tiến hành phối dược, hôm nay ở giữa phòng đã đốt hỏa lò, trên hỏa lò siêu thuốc đang tản ra từng đợt từng đợt dược thảo hương khí.

"Cuối cùng mới có thể thanh nhân một chút." Tần Thứ ngồi xếp bằng ở trên giường, nhìn bạch khí bay lên từ siêu thuốc vừa lòng cười cười.

Chẳng qua công phu sắc thuốc cũng không qua loa được, hỏa hậu nặng hoặc là nhẹ, đều ảnh hưởng đến dược tính, Tần Thứ từ nhỏ đã cùng dược liệu tiếp xúc, đối với hỏa hậu sớm nắm giữ lô hỏa thuần thanh, cho nên chuyện này chính hắn làm là thích hợp nhất.

"Trước uống thuốc này, sau còn phải chuẩn bị tắm nước thuốc, xem ra còn phải trên đảo này ngây ngốc một thời gian." Tần Thứ âm thầm nghĩ, bỗng nhiên nhớ về cái vòng đồng, mấy ngày nay sự tình nhiều lắm, Tần Thứ còn chưa kịp cẩn thận nghiên cứu cái vòng này, hôm nay có thời gian rảnh, lòng hiếu kỳ lại xông ra, lấy ra vòng đồng, đặt ở lòng bàn tay cẩn thận đánh giá.

"Trọng kiếm vô phong, đại xảo không công. Vòng đồng này nhìn như bình thường, lại cổ tình dấu điểm một đoàn tinh nguyên, không biết đến tột cùng có gì kỳ diệu." Tần Thứ lần qua lộn lại dò xét cũng tìm không ra lý do, thậm chí lại hiểu biết đối với Luyện Khí Thuật, tựa hồ cũng từng nghe nói có thể đem tinh nguyên ẩn trong đồ vật.

"Dì!"

Lúc Tần Thứ đang kiểm tra trí nhớ, bỗng nhiên hồi tưởng lại một việc. Hắn nhớ lại lúc tộc trưởng Thiên Xà tộc đối phó hắn, từng sử dụng qua một đồ vật tên là "Thiên Xà phục", đồ vật đó có ẩn chứa tinh nguyên, linh tính mười phần.

"Tiểu Nhu từng nói qua, đạt tới cảnh giới Trúc Nguyên Thành Anh, liền có thể luyện chế pháp bảo. Pháp bảo là như thế nào luyện chế ta tuy rằng không rõ ràng lắm, nhưng tất nhiên cần phải rút tinh nguyên của mình vào nó. Theo suy luận này, "Thiên Xà phục" kia nếu là một pháp bảo, vòng đồng trong tay ta chẳng phải cũng có thể là một pháp bảo sao?"

Tuy rằng tất cả đều là Tần Thứ phán đoán, nhưng cũng làm hắn hưng phấn lên.

Đáng tiếc chính là phỏng đoán này cũng không hề có ích. Bởi vì nó vẫn nằm yên ở trong lòng bàn tay của Tần Thứ, chỉ có thể xem, nhưng không cách nào xâm nhập được.

Lắc đầu thờ dài, Tần Thứ cảm nó lên, đang muốn nhét vào túi áo, bỗng nhiên cảm thấy cái vòng này giống một cái nhẫn, không bằng mang trên tay, có lẽ một ngày cơ duyên tới sẽ cởi bỏ được bí ẩn trong đó.

"A, rất vừa vặn." Tần Thứ nhìn vòng đồng mang tại ngón giữa, càng cảm thấy đồ vật này càng giống một cái nhẫn.

"Khoa tay múa chân cái gì đó?" Cánh cửa bỗng nhiên bị đẩy ra, Lý Nhị Hắc nhếch miệng cười đi đến.

"Không có gì." Tần Thứ buông tay xuống, cười hỏi: "Nhị Hắc ca, hôm nay không đi ra ngoài 'săn thú'?"

Lý Nhị Hắc vỗ ót nói: "Đê béo ít a, Nam Hải này cũng không phải chỉ có mình ta là hải tặc, làm sao có thể mỗi ngày đều có thu hoạch a. Như thế nào? Ở trên đảo buồn quá, muốn cùng ca đi ra ngoài sao?"

Tần Thứ cười chỉ vào siêu thuốc nói: "Nào có thời gian, ta còn muốn sắc thuốc nữa."

"Cái này để nó tự cháy thôi." Lý Nhị Hắc bĩu môi ngồi xuống bên người Tần Thứ, lấy ra một cây xì gà đưa cho Tần Thứ nói: "Muốn hay không thử một cây, xì gà này thật ngon, hút cũng không hại gì đâu."

Tần Thứ khoát tay, nói: "Sắc thuốc rất trọng yếu, qua loa không được."

Lý Nhị Hắc thấy Tần Thứ không hút thuốc, bản thân liền đốt, phun ra nuốt vào vài ngụm, lúc này mới cười nói: "Được liệu gì ta cũng không hiểu, tiểu đệ ngươi xem rồi làm, nhưng là chiêu cổ thân mình một chút, nếu không thì ta an bài người chuyên môn đến giúp ngươi sắc thuốc."

Tần Thứ cười nói: "Không cần, ta tự mình làm là được rồi, sắc thuốc chỉ hao chút tinh thần, không ảnh hưởng đến thân thể."

Nói xong, lại chau mày nói: "Nhị Hắc ca, có chút lời ta phải trước tiên nói với ngươi, loại thuốc này thì trong uống ngoài ngâm, hơn nữa phụ trợ châm cứu thuật, kiên trì thì đích xác có thể cải thiện thân thể trạng huống của ngươi, kéo dài tuổi thọ, nhưng nhiều nhất chỉ có thể gia tăng hai ba mươi năm. Thân thể ngươi mang bệnh này đã quá lâu, nếu không phải ngươi tuổi không tính quá lớn, thân thể tổ chất lại cực kỳ cường hãn, sợ là ngay cả hai ba mươi năm đều không nhất định có thể đạt tới."

Lý Nhị Hắc khoát tay chặn lại nói: "Tiểu đệ, ngươi có thể xuất phát từ nội tâm giúp ta, ca cảm kích ngươi. Lúc trước không nói qua sao? Ca ca ta yêu quý mệnh, nhưng không phải quá yêu nó. Đến lúc rồi, nên đi thì đi, nếu là mặt nhăn một lần, ta mẹ nó không phải là con của mẹ ta."

Tần Thứ nhin không được cười lên một tiếng, lập tức lại thở dài một hơi, trong mắt xẹt qua một tia giãy dụa, do dự một lát, rốt cục kiên định nói: "Nhị Hắc ca, kỳ thật cũng không phải không có phương pháp bổ cứu."

"Nga?" Lý Nhị Hắc sững sốt, hưng phấn nói: "Phương pháp gì, có thể sống lâu vài năm ta đã buôn bán lời, không quản phương pháp gì, có thể sử dụng là được, cùng lắm thì chết thôi."

Tần Thứ cười nhìn Lý Nhị Hắc, kỳ thật ở chung mấy ngày nay hẳn đối với tính cách của y đã có đại khái hiểu biết, tuy rằng là hải tặc, nhưng đích thật là rất vô tư. Như thái độ của y về sinh tử, sinh thì đáng mừng, tử cũng không hối.

Đối với người bình thường mà nói, đây đã là một loại cảnh giới.

"Nhị Hắc ca, phương pháp này ta vốn là không nên nói cho của ngươi. Nhưng chúng ta ở chung mấy ngày, tính tình đích xác cũng hợp, một khi đã kêu ngươi một tiếng ca, ta này làm đệ không thể không kết thúc tâm ý. Cho tới nay, ta đều không có nói cho ngươi biết chuyện của ta, kỳ thật ta vốn là người luyện khí."

"Luyện khí, khí công?" Lý Nhị Hắc mở to mắt, mày lại cao cao nhướng lên, nhìn không ra là không tin, hay giật mình.

"Khí công kia chính là tiểu kỹ hồ loạn người thôi, chính tông luyện khí thuật nguyên từ thời đại thượng cổ, từ bên trong cơ thể thai dưỡng tinh khí." Tần Thứ sâu kín thở dài một hơi nói: "Nhưng ta hôm nay nội đan đã vỡ, đời này sợ là cùng luyện khí vô duyên."

Lý Nhị Hắc gãi ót nói: "Tiểu đệ, ngươi nói mấy cái này ta nghe hồ đồ qua, chẳng qua ca ca nghe được, cái này sợ là một loại bất truyền ngoại nhân đi sao. Ngươi ngàn vạn lần đừng làm chuyện gì khó xử, ca ca ta cũng không để huynh đệ nhà mình khó xử."

Tần Thứ khoát tay nói: "Đích xác là có chút quy củ, nhưng quy củ đối với ta mà nói đã không còn ý nghĩa gì. Ta cũng chỉ hiểu được trụ cột tu luyện, có thể luyện thành hay không cũng là tạo hóa của ngươi, nhưng có một chút có thể khẳng định, tu luyện công pháp này tuyệt đối cải thiện trạng huống thân thể trên diện rộng, kéo dài tuổi thọ, thọ mệnh trăm tuổi không có vấn đề gì."

Lý Nhị Hắc thật mạnh vỗ bả vai Tần Thứ nói: "Tiểu đệ, ca ca thừa hưởng ân tình của ngươi, ngươi yên tâm, công pháp ngươi truyền cho ta, ca sẽ làm nó nát ở trong bụng, nếu là ta nói ra nửa chữ, ta mẹ nó không phải là đàn ông."

Tần Thứ cười, Lý Nhị Hắc quả nhiên là người sáng khoái, làm việc sạch sẽ lưu loát, đối là người khác sợ là dù thế nào cũng phải hừ ngôn từ chối một phen.

"Chuyện này trước không vội, ngươi và ta hiện tại tình huống tệ lắm. Chúng ta trước nên thai dưỡng hảo ngũ tạng tinh nguyên, rồi lại tính tiếp."

Lý Nhị Hắc hắc hắc cười nói: "Không vội không vội, trên đảo này áo cơm không lo, ngươi cũng chỉ nán lại ở chỗ này. Hắc, tiểu đệ ngươi còn chưa nói hết, ca ca trên đảo này cũng nhàn rồi nhàn chán, ngươi nói chuyện lúc trước cho ta nghe thử."

Tần Thứ thở dài một hơi, liền đem chuyện của mình, lấy những gì có thể nói nói một lần, không nên nói liền bỏ qua.

Lý Nhị Hắc nghe xong, mắng: "Mẹ nó, lão tử hận nhất chính là mấy tên súc sinh tiểu lý tàng đao, ngày nào đó ngươi nếu cần giúp đỡ, kêu ca ca, lão tử sẽ moi trái tim hắn ra."

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cán Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Sơ Điểm Linh Thần

Một tháng sau.

Trong gian phòng Tàn Thứ ở không biết khi nào đã có thêm hai cái bồn gỗ lớn, sương mù trắng xóa bốc lên trong mùi dược thảo hỗn loạn nồng đậm.

"Ngũ tạng tinh nguyên trên cơ bản đã khôi phục như lúc ban đầu, chỉ tiếc mặc cho ta mọi cách cố gắng, cũng vô pháp này sinh ra nội khí. Xem ra nội đan bị vỡ, gân mạch bị thương, căn cơ đã hỏng rồi, không thể luyện khí lại." Ngâm trong bồn, Tàn Thứ mờ mắt, âm thầm thở dài một hơi.

Một tháng này, Tàn Thứ mỗi ngày đều uống và ngâm thuốc, tới bây giờ thân thể đã dần khôi phục như cũ.

Chuyển mắt, Tàn Thứ nhìn về phía bồn gỗ bên cạnh, nơi Lý Nhị Hắc đang ngâm thuốc luyện công. Thấy động tác của hắn cùng mình ngày xưa không khác nhiều, trong miệng phun ra nuốt vào bạch khí, mặc dù chưa thể thấy được nhưng cũng đã có dòng khí vô hình, không khỏi gật gật đầu, thầm nghĩ: "Nhị Hắc ca niên ki tu luyện tuy rằng chậm một chút, nhưng là ngộ tính đích xác rất cao, một tháng thời gian không chỉ có khôi phục ngũ tạng tinh nguyên thiếu hụt, hơn nữa còn lấy được khí cảm, hôm nay coi như là bước vào cánh cửa Hậu thiên sơ cấp."

Truyền cho Lý Nhị Hắc pháp môn Thiên Xà Xạ Tức tuy rằng chính là quyết định vội vàng trong lòng Tàn Thứ, nhưng hắn thực không có gì lo lắng hoặc là hối hận. Thiên Xà nhất mạch một khi đã phủ định sự tồn tại của hắn, thậm chí hủy nội đan, đoạn gân mạch của hắn, hắn tự nhiên không phải giữ cái gì quý cù. Huống chi, gia gia cũng chưa bao giờ nói cho hắn cái gì quý cù, cho nên nội tâm rất thản nhiên.

Thấy Lý Nhị Hắc tu hành tiến triển, Tàn Thứ cũng không tiện quấy rầy, cảm giác được trong cơ thể tinh nguyên đã khôi phục như lúc ban đầu, nhưng là gân mạch còn vẫn còn hỗn loạn, không khỏi nhớ là lâu rồi chưa từng tu luyện Dịch Cân Đaoat Khiếu Kinh.

"Ngày đó ta tu luyện Dịch Cân Đaoat Khiếu Kinh, bởi vì tinh nguyên thiếu hụt nghiêm trọng, không thể chống đỡ, cho nên mới nửa đường hôn mê. Hôm nay ta đã khôi phục như lúc ban đầu, không ngại tiếp tục tu luyện môn Luyện Thể Thuật này. Nếu là có thể sớm một ngày đột phá cảnh giới, cũng có thể sớm một ngày kéo gần khoảng cách với Thiên Xà nhất mạch tộc trưởng."

Nghĩ đến liền làm, Tàn Thứ lúc này hồi tưởng lại động tác đầu tiên, liền trần truồng đứng ở trong bồn, bày ra tư thế tương ứng, bắt đầu tu luyện.

Cùng lần trước có cảm giác giống nhau, khi động tác thủ ấn cùng động tác thân thể hoàn toàn giống như trong bức vẽ, một loại lực lượng thần bí đột nhiên xuất hiện ở trên người, toàn thân ở vào một loại trạng thái vô ý thức, phảng phất bị một bàn tay vô hình khống chế.

Cùng lúc đó, cơ thể Tàn Thứ lại một lần bắt đầu nhu động theo một biên độ mà mắt thường không nhìn thấy. Nước trong bồn vốn bốc lên bạch khí, đột nhiên như là bị liệt hỏa hơi nóng, tản ra đại lượng vụ khí, một lúc sau, trong phòng đều hoàn toàn bị che lại, vụ khí mờ hồ mờ lung nhìn không rõ.

"Quả thế, ngũ tạng tinh nguyên tràn đầy, thân thể cơ năng liền theo đó tăng lên, nếu là một tháng trước, sợ là ta giờ đã hôn mê." Tàn Thứ tuy rằng nhắm mắt lại, vẫn cẩn thận cảm nhận biến hóa trên người. Khi toàn thân bị cô vô hình lực lượng kia khống chế, cơ thể nhu động với tốc độ cao, hắn cảm giác được ngũ tạng tinh nguyên tuy rằng không giống như luyện khí phát sinh biến hóa, lại chống đỡ được thân thể tiêu hao.

Ước chừng qua nửa giờ, Tàn Thứ đã có cảm giác mệt mỏi, cả người đau nhức nói không nên lời. Nhưng đến lúc này, Tàn Thứ mới phát hiện chính mình quên một chuyện cực kỳ trọng yếu. Dịch Cân Đaoat Khiếu Kinh có phương thức luyện công, lại cũng không có trình bày như thế nào thu công, cô thần bí lực lượng bao phủ trên người Tàn Thứ không tự lui, hắn lại như thế nào có thể ngưng hẳn động tác, bình ổn cả cơ thể đang điên cuồng nhu động?

"Chẳng lẽ là ta sơ sót? Nếu thực là như vậy, ta lần này chẳng phải lại hôn mê sao."

Lúc Tàn Thứ đang tự hỏi vấn đề này, hắn bỗng nhiên trong lòng vừa động, một loại cảm giác kỳ diệu tự nhiên xuất hiện. Phảng phất như ý thức của hắn đã thoát ly thân thể, biến thành một tồn tại độc lập khác.

"Điểm Thần!"

Tàn Thứ trong lòng nhất thời cả kinh, tiếp theo đó là vui vẻ. Hắn đọc Dịch Cân Đaoat Khiếu Kinh chú giải văn tự, từng ở trong đó thấy nói qua về "Điểm Thần".

Như thế nào là "Điểm Thần"?

Người luyện khí chủ tu tinh cùng khí, mà luyện thể thì chủ tu thể cùng Thần. Thần ở đây chỉ chính là nhân thể tinh thần, người có thể hiểu nó, cũng có thể đưa nó lý giải thành linh hồn của người, tóm lại chính là một loại hình thức tồn tại. Chỉ có điều người bình thường tuy rằng thường nói nhắm mắt dưỡng thần, lại cũng không thể chân chính nắm giữ linh thần của chính mình. Chỉ có người luyện thể mới có thể đem linh thần độc lập xuất ra, làm một tồn tại khác, hơn nữa có thể dần dần nuôi dưỡng, thẳng đến khi nó lớn mạnh trở thành "Nguyên Thần".

Đơn giản mà nói, khi linh thần của người độc lập tồn tại, cũng đã nói lên người đã bắt đầu chính thức tiến nhập cánh cửa luyện thể. Dịch Cân Đaoat Khiếu Kinh gọi hiện tượng lần đầu đánh thức linh thần này là "Điểm Thần".

"Dịch Cân Đaoat Khiếu Kinh từng nói có nhiều người cả đời cũng điểm không được Thần, không nghĩ tới ta vốn vẹn là lần thứ hai tu luyện, liền đánh thức linh thần. Xem ra ta cũng có thiên phú tu luyện thể thuật." Trong hưng phấn, Tàn Thứ cẩn thận cảm giác trạng thái kỳ diệu này, một loại cảm giác ta là ai, ai là ta, ta thân ở nơi nào, nơi nào có ta ở đây tự nhiên sinh ra.

Đổi là người khác gặp vấn đề gút mắt như vậy, có tình tìm hiểu sẽ vĩnh viễn cũng không tìm được đáp án, nếu là tự hỏi, sợ là sẽ điên rồ, đơn giản mà nói, đây là một loại "Tâm ma".

Cũng may Tần Thử cũng không dây dưa vấn đề như vậy, hần luyện khí mười mấy năm, sớm đã có thói quen nhìn thoáng một chút cũng không có lỗi suy nghĩ giải thích vấn đề. Hần hiện tại đang đắm chìm chính là, một khi ý thức đã độc lập tồn tại, như vậy có phải là có thể thoát ly thân thể.

Ý niệm này trong đầu vừa động, Tần Thử liền cảm giác được ý thức của mình hoặc là nói linh thần đột nhiên như là phá tan cái gì, cảm giác đè ép như vô tận thủy triều vọt tới. Bỗng dưng, lại là một trận thoải mái truyền đến, Tần Thử kinh ngạc phát hiện mình không ngờ đã thoát ly thân thể, vô hình vô chất độc lập ở ngoài thân thể, nhưng lại cùng thân thể giữ lại một tia liên hệ khó có thể nói được.

Hắn có thể chứng kiến thân thể của chính mình, có thể chứng kiến Lý Nhị Hắc đang tu luyện, lại không thấy linh thần của mình tồn tại. Cảm thấy chỉ cần một ý niệm trong đầu, liền có thể ở trong phòng khoảnh khắc di động, muốn hiện ra ở nơi nào liền ra hiện ở nơi đấy, thậm chí không vật gì có thể ngăn trở.

"Trời ạ, sao là như thế này?" Tần Thử đã mừng như điên, lại khó hiểu, ở trong phòng ném thử đủ loại đã không còn làm hắn thỏa mãn, linh thần liền khoảnh khắc ly khai phòng ờ, chính là mới vừa ly khai phòng ờ không đến khoảng cách một thước, hắn liền cảm giác được một loại cực độ suy yếu, giống như linh thần sẽ tùy thời tiêu tán.

Loại hiện tượng này làm hắn cả kinh, lập tức quay trở về phòng ờ, theo sợi dây liên hệ huyền diệu cùng thân thể, lại trải qua cảm giác đè ép cùng đột phá, linh thần liền trở lại thân thể hợp hai làm một.

"Hu!" Tần Thử thờ phào một cái, chậm rãi mở mắt, mắt tròn mắt mở, liền không cảm thấy còn có linh thần tồn tại.

"Nhắm mắt hữu thần, tĩnh mắt vô thần, này Luyện Thể Thuật không hổ cùng Luyện Khí Thuật đều là hai đại pháp môn tu luyện thời thượng cổ, quả nhiên kỳ diệu vô cùng." Tần Thử âm thầm sợ hãi than, bỗng nhiên lại phát hiện chính mình không ngờ bất tri bất giác đã thu công.

"Như thế nào lại thu công vậy? Kỳ quái?" Tần Thử nhíu mày, lại suy tư không hiểu vì sao lại đột nhiên thu công, đành phải lắc lắc đầu.

Mũi chân điểm nhẹ, Tần Thử từ trong bồn nhảy ra, nhìn thấy bạch khí bốc hơi đầy phòng, cùng với thiếu hơn phân nửa bồn thuốc Đông y, Tần Thử lắc đầu cười khổ. Nhưng giờ phút này cả cơ thể hắn đều đau đớn, cũng cực kỳ mệt mỏi, vội vàng uống một chén nước thuốc trên bàn, liền ngã xuống nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Không Gian Giới Chỉ

Ngủ thẳng một hơi đến hừng đông mới tỉnh dậy, Tần Thử nhảy xuống giường, duỗi thân vài cái, lại thấy thân thể có cảm giác thông suốt nói không nên lời, phảng phất mỗi một khối cơ thể đều tràn ngập lực lượng linh động.

"Hải!"

Tần Thử bật hơi huy quyền, một quyền trống rỗng đánh ra, nhưng lại mang theo tiếng gió sắc bén, quyền tới điểm cuối liền dồn ép không khí phát ra tiếng vang "Ba".

"Hảo!"

Ở cửa bỗng nhiên truyền đến một trận vỗ tay, Lý Nhị Hắc kích động đi đến, ngạc nhiên nói: "Tiểu Thử, một quyền này của ngươi ước chừng 120 nguyên lực, thật không nghĩ tới, chỉ một tháng, ngươi không ngờ có thể đề cao nhanh như vậy."

Bỗng nhiên lại nhíu mày nói: "Không đúng a, ngươi cũng không tiến hành theo phương pháp huấn luyện của bộ đội đặc chủng ta chế định cho ngươi, như thế nào tăng lên nhanh như vậy? Đây cũng quá kinh người rồi?"

Tần Thử trong lòng mừng thầm, tu luyện động tác đầu tiên mới hai lần, liền tăng lên nhiều như vậy, nếu là tu luyện hết chín phó đồ của Luyện Nhục cảnh giới, không biết sẽ đạt tới tầng thứ gì. Ân ý mừng trong lòng, hắn cười hỏi: "Nhị Hắc ca, tới sớm như vậy, có phải là có gì việc vui a?"

Lý Nhị Hắc nhếch miệng cười to: "Tiểu đệ, ngươi không biết a, tối hôm qua sau khi ta thu công, thấy ngươi đang ngủ, trở về liền uống vài bát rượu, kết quả ngươi đoán thế nào? Ngã xuống giường, ta liền ngủ. Ngủ không biết gì luôn. Mẹ nó, từ lúc làm thí nghiệm kia đến nay, lần đầu tiên ta ngủ ngon như thế a."

Lý Nhị Hắc cao hứng nói.

Tần Thử cũng thay hắn cao hứng, cười nói: "Thật đúng là chuyện tốt, điều này cũng nói lên thân thể của Nhị Hắc ca đã dần dần khôi phục như lúc ban đầu."

Lý Nhị Hắc vuốt vuốt cái ót, vẻ mặt cảm kích nói: "Tiểu đệ, cũng nhờ người a. Ca ca cũng không nói nhiều, ta trong lòng hiểu là được rồi."

Đang nói, một thủ hạ của Lý Nhị Hắc vội vã chạy đến, bô bô nói với hắn cái gì. Tần Thứ là một câu cũng nghe không hiểu.

Thấy Lý Nhị Hắc nghe xong, mày nhíu lại, Tần Thứ không khỏi hỏi: "Nhị Hắc ca, sao vậy?"

Lý Nhị Hắc nhếch miệng nói: "Ta cũng không rõ lắm, một hải tặc đầu lĩnh ở phụ cận đột nhiên đến đây, cũng không biết là có cái chủ ý gì. Hải, ta đi xem tiểu đệ, người trước nghỉ ngơi đi, ta bảo người chuẩn bị điểm tâm."

Tần Thứ gật gật đầu, sau khi Lý Nhị Hắc rời đi, hắn vội vàng ăn hết điểm tâm, lấy da thú ra, sau khi làm nó bành trướng trong nước muối, liền trải trên mặt đất, tỉnh tề cân nhắc văn tự miêu tả lại về "Điểm Thần".

"Nguyên lai điểm Thần đúng là khó khăn như vậy, xem ra ta hôm qua thành công, đa số là nhờ vận khí." Tần Thứ đọc một lượt những miêu tả trên da thú về "Điểm Thần", đến khi thấy "Điểm Thần" có địa vị trọng yếu như vậy, không khỏi thầm cảm thấy may mắn.

Luyện Thể Thuật chủ tu thể cùng Thần, đánh thức không được linh thần, trên cơ bản liền vĩnh viễn tiến vào không được chân chính thể giới luyện thể. Nói cách khác, thường nhân thì có rất nhiều người có khí lực, người có võ thuật cũng rất nhiều, nhưng bọn họ thủy chung chỉ duy trì ở trạng thái này mà thôi, qua thời kỳ đỉnh phong, theo tuổi tác già cỗi, thể lực cũng sẽ dần tiêu tán. Mà Luyện Thể Thuật lúc đầu cũng gần giống như vậy, cũng có một thân thể lực mà thôi, chỉ có đánh thức linh thần, mới xem như chân chính trở thành một người luyện thể.

"Nhắm mắt hữu thần, tỉnh mắt vô thần, một khi đã ta đã đánh thức linh thần, không biết hay không có thể tùy thời cảm giác được nó tồn tại."

Lập tức, Tần Thứ nhắm hai mắt, ngồi xếp bằng ở trên giường, thu nạp tâm niệm, ngăn cách hết thảy cảm giác với ngoại giới. Quả nhiên, cái loại trạng thái kỳ diệu như ngày hôm qua lại xuất hiện. Lần này Tần Thứ đã chuẩn bị tâm lý, ý niệm trong đầu vừa động, linh thần liền thoát ly mà ra, vô hình vô chất.

"Hôm qua sau khi ta rời đi phòng ỏ, liền cảm giác được linh thần có dấu hiệu tiêu tán, hay là sau khi linh thần thoát ra, cũng không thể rời đi thân thể của chính mình quá xa?"

Mang theo như vậy ý niệm trong đầu, linh thần lại trực tiếp xuyên qua phòng ỏ, không gì trở ngại hiện ra ở ngoài phòng. Bởi vì lúc này đã có kinh nghiệm, Tần Thứ rời đi phòng ỏ, không có tùy tiện đi, mà là di động từ từ. Khi đạt tới một thước xa, cái loại cảm giác linh thần tiêu tán lại truyền đến. Tần Thứ không dám chậm trễ, lập tức phản hồi trong phòng, khi gần sát thân thể, cảm giác này liền biến mất.

"Nguyên lai thực là như thế này, linh thần không thể cách thân thể quá xa, hoặc là nói lấy trạng thái trước mắt của ta, còn không thể làm linh thần đi xa. Nếu là dựa theo Dịch Căn Đoạt Khiếu Kinh, trong cơ thể kết thành nguyên thần, nguyên thần xuất khiếu mới có thể đi xa sao."

Tần Thứ âm thầm cân nhắc, bỗng nhiên ý niệm trong đầu vừa động, bởi vì hắn cảm giác nhấn vòng đồng mạng ở tay. Hôm qua sau khi hắn linh thần ly thể, tâm linh rung động lớn quá, căn bản không kịp tự hỏi những điều khác. Sau lại có dấu hiệu tiêu tán liền vội trở về thân thể.

Nhưng là hôm nay, bởi vì trong lòng có chuẩn bị, Tần Thứ có vẻ không chút hoang mang, tận khả năng hiểu biết hết thảy diệu dụng của linh thần.

Dưới trạng thái như vậy, một chút biến hóa nhỏ tự nhiên cũng không thể gạt được cảm giác của hắn. Linh thần cảm giác được cái nhấn trên tay thân thể đang ngồi xếp bằng truyền đến một lực hấp dẫn rất nhỏ, tựa hồ muốn hút dẫn linh thần của mình tới. Lực hấp dẫn này bất đồng so với liên hệ của linh thần cùng bản thể, mà là một loại như gọi về.

"Tại sao có thể như vậy? Cái giới chỉ này chẳng qua là ấn dấu tinh nguyên lưu động, lúc trước phán đoán hắn có thể là một món pháp bảo, nhưng hôm nay như thế nào đối với linh thần của ta sinh ra hấp lực?"

Mê hoặc, Tần Thứ sinh tò mò, thật cẩn thận tiếp cận thân thể của chính mình, hắn hiện tại vốn là vô hình vô chất tồn tại, không có vật thể gì cách trở, cho nên lúc tiếp cận cái nhấn, thật cảm giác được đích xác tồn tại một cổ hấp lực. Tần Thứ không ngờ nảy mầm một cái ý niệm trong đầu: "Linh thần một khi đã là vô hình, như vậy có thể ký thác trong đồ vật hay không?"

Ý niệm trong đầu vừa mới bốc lên, Tần Thứ liền cảm giác được linh thần không ngờ bắn thẳng đến nhập vào cái nhấn kia. Ngay sau đó hắn liền phát hiện chung quanh hết thảy đã không còn là cảnh tượng ở trong phòng nữa, chính mình đã ở bên trong một phiến không gian khác.

"Trong này chẳng lẽ chính là thể giới trong giới chỉ? Không đúng a, trong giới chỉ như thế nào có một mảnh độc lập không gian như vậy đâu?" Tần Thứ cảm thấy lẩn lộn đánh giá bốn phía, phát hiện đây là một mảnh không gian chừng một ngàn mét khối, bốn phía đều là hư vô hắc ám, có một cỗ cường đại tinh nguyên chảy xuôi ở trong đó, tựa hồ ngăn cách với mảnh hư vô này.

Tần Thứ linh thần vừa di động, đến gần sát mảnh hư vô hắc ám liền bị bắn trở về, phảng phất như vách tường.

"Có ý tứ, nguyên vốn tưởng rằng đây là một món pháp bảo, không nghĩ lại ẩn giấu một mảnh không gian độc lập. Không biết là ai có bản sự như vậy, không ngờ ở trong một vòng đồng tạo ra một không gian như vậy, chẳng lẽ Phật hiện trong mây, nhất niệm nhất thể giới, dĩ nhiên là thật sự?"

Tần Thứ sợ hãi than, trong đầu lại đột nhiên nghĩ: "Một mảnh không gian như vậy, lúc trước người tạo ra nó muốn dùng làm cái gì? Chẳng lẽ là muốn dùng để bỏ vật phẩm?"

Tần Thứ càng nghĩ càng thấy ý nghĩ này tính khả thi khá lớn, nhưng lập tức lại một nan đề hiện ra, nếu thật sự là dùng để bỏ vật phẩm? Như vậy làm sao

để bỏ vào, lại như thế nào lấy ra?

Mang theo nghi vấn này, linh thần của Tần Thứ rời khỏi không gian trong giới chỉ, trở lại dung nhập thân thể.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Bá Chủ Nam Hải

Ngồi xếp bằng ở trên giường, Tần Thứ mở mắt, nâng cánh tay, nhìn giới chỉ trên tay, nhúu mày lầm bầm: "nhìn qua thì bình thường, lại nội giấu không gian, nếu ta không có linh thần xuất thể, bị nó hấp dẫn, sợ là phát hiện không ra ảo diệu trong đó. Nhưng đến tốt cùng phải làm như thế nào, mới có thể đem vật phẩm đưa vào chứ?"

Tần Thứ ngo ngác nhìn chăm chăm ngón tay, trong đầu suy nghĩ bay loạn, bỗng nhiên, linh quang vừa hiện, nghĩ tới giới chỉ đối linh thần sinh ra cô hấp lực kia, nếu là giới chỉ đối với vật phẩm cũng sinh ra đồng dạng hấp lực, đó là đại biểu nó có thể đem vật phẩm đưa vào trong đó ?

"Hấp lực." Tần Thứ nhẩn mày, tùy tay từ bao tải bên giường lấy ra một xấp nhân dân tệ, đối với giới chỉ, lại không thể cảm giác giới chỉ đối với xấp nhân dân tệ có hấp lực gì.

"Xem ra không phải đơn giản như vậy, trong này còn có chỗ ta chưa hiểu được." Tần Thứ nhúu mày suy tư, xấp tiền trong tay múa máy phía trên giới chỉ.

"Đứng rồi." Tần Thứ mày mở ra, thầm nghĩ: "Giới chỉ đối với linh thần có hấp lực, nhưng đối với vật phẩm lại không có hấp lực, nếu là ta đem linh thần làm môi giới, như vậy giới chỉ đối với vật phẩm có khác gì là giới chỉ đối với linh thần đâu?"

Sinh ra ý nghĩ như vậy, Tần Thứ tự nhiên liền hành động, nhắm hai mắt, ngăn cách hết thảy liên hệ cùng ngoại giới, linh thần nhất thời lại xuất thể, Tần Thứ linh thần tản ra, một mặt tiếp xúc xấp nhân dân tệ, một mặt kéo dài hướng về giới chỉ, một khắc khi linh thần tiến vào giới chỉ, Tần Thứ cảm giác được có cái gì đó cũng theo linh thần tiến nhập không gian trong giới chỉ.

Nhìn kỹ, hần kinh hi phát hiện xấp nhân dân tệ đã im lặng nằm ở trong này.

"Cấp, thành công !"

Tần Thứ lòng tràn đầy kích động, rời khỏi giới chỉ không gian, Tần Thứ phát hiện xấp nhân dân tệ đã mất đi bóng dáng.

Linh thần dung nhập thân thể, Tần Thứ mở to mắt, nhìn giới chỉ trên tay không khỏi một trận cười to.

"Có bảo bối này, về sau rốt cuộc không cần lo lắng mang theo cái gì, trong giới chỉ chính là không gian ước chừng có một ngàn mét khối, chỉ cần không phải bỏ vào một ngọn núi, sợ là bỏ cái gì vào đều không có vấn đề ."

Tần Thứ kích động đứng lên, ở trong phòng qua lại tiêu sái, bỗng dừng, cước bộ ngừng lại, nhướng mày, lầm bầm: "Nếu là mỗi lần tồn thủ vật phẩm, đều cần linh thần xuất thể, có phải là rất phiền toái hay không. Nếu là linh thần không ra thể, có thể đem vật phẩm tồn nhập vào trong được không?"

Lại suy tư, Tần Thứ lại nghĩ: "Ta chỉ dùng pháp môn luyện thể cân nhắc cách tiến vào giới chỉ không gian, nếu là đổi lại người luyện khí, sẽ làm như thế nào?"

Lúc Tần Thứ đang tự hỏi vấn đề này, Lý Nhị Hắc đi ngoài cửa vào.

"Nhị Hắc ca, người làm sao vậy?" Tần Thứ nhìn Lý Nhị Hắc đang cau mày trầm mặt, không khỏi kinh ngạc hỏi.

Lý Nhị Hắc lấy ra xi gà đốt một điếu, phun ra nuốt vào vài ngụm mắng: "Mẹ nó, chọc lão tử phát hỏa, lão tử cho người mẹ nó một đấm."

Tần Thứ nhúu mày: "Nhị Hắc ca, rốt cuộc phát sinh chuyện gì ?"

Lý Nhị Hắc kéo một cái ghế ngồi xuống, hùng hùng hổ hổ nói: "Lão tử vừa mới không phải đi gặp một cường đạo đầu lĩnh ở phụ cận sao? Tên Nhật kia nguyên vốn cũng là từ Mã Lục Giáp di chuyển tới, có chút giao tình. Nhưng hôm nay hắn đi tới nói cho ta biết, bảo ta gia nhập liên minh của bọn họ, cùng nhau đối kháng kẻ thù bên ngoài, điều này mẹ nó không phải muốn gồm thâu lão tử sao?"

Tần Thứ hỏi: "Kẻ thù bên ngoài? Cái gì kẻ thù bên ngoài, thực lực của đối phương rất mạnh sao?"

Lý Nhị Hắc nhổ ra một ngụm sương khói nói:

"Thực lực đích thật là rất hùng hậu, chẳng qua chúng ta sinh sống ở đây, là nơi giới hạn, nước giếng không phạm nước sông. Nhưng gần đây ta chỉ lo tu luyện, không có nhận được tin tức ngoại giới, nghe nói hiện tại ở Nam Hải hải vực nổi lên một nhóm người, không phải là quân đội, mà là tư nhân chiêu mộ lính đánh thuê, thực lực cường đại, hỏa lực lại hùng hậu, đã làm có mấy đội hải tặc nhỏ. Tên Nhật kia thực lực mạnh mẽ tự nhiên không úy kỵ đối phương, nhưng y lại khôi mưu ma chước quỷ, muốn thừa dịp này đem hải tặc nhỏ nhỏ chung quanh làm thủ hạ của hắn, hắn làm Nam Hải hải vực bá chủ, điều này mẹ nó không phải vớ vẩn sao."

Tần Thứ nghe Lý Nhị Hắc giải thích, cũng nhún nhát cười, nói: "Nhị Hắc ca, chuyện này không cần tức giận. Đối phương đã có dự định, người không phục hắn khẳng định cũng không ít. Hắn ý vào cũng bắt quá là thực lực tương đối mạnh mẽ mà thôi, nếu là đánh vỡ thực lực này thì đối phương làm được cái gì nữa."

Mắt Lý Nhị Hắc chợt lóe, kinh ngạc nhìn Tần Thứ nói: "Tiểu đệ, ngươi nói quá thâm ảo, ca ca ta nghe không hiểu."

Tần Thứ cười nói: "Hư dữ ủy xà, phân nhi hóa chi, tụ nhi tiêm chi. Đơn giản mà nói, chính là phân hoá đội ngũ đối phương, mượn sức đồng minh đối kháng. Cứ như vậy, kết quả kém cỏi nhất cũng là hai bên cùng tồn tại, cũng không chế phiên Nam Hải hải vực này, mà kết quả tốt nhất là nuốt điều đối phương, thậm chí có thể lấy vào tay tất cả. Nói không chừng đến lúc đó, Nhị Hắc ca ngươi chính là bá chủ duy nhất trên Nam Hải hải vực này đó!"

Lý Nhị Hắc nhếch miệng cười to:

"Tiểu đệ, không thấy được, ngươi còn có thiên phú làm quân sư. Ngươi nói cái này ta nghe hiểu được, chẳng qua bảo ta làm Nam Hải hải vực bá chủ, sợ là không thể, tất cả mọi người tâm tính khác nhau, ai cũng sẽ không phục ai."

Tần Thứ nhẹ cười nói:

"Nhị Hắc ca, vấn đề này kỳ thật có thể chia ra vài phương diện để tính toán, tính hết cũng không thấy khó lắm. Đầu tiên, ngươi có hay không có tâm bá chủ, nếu ngươi có tâm này, mặc dù thất bại cũng không thấy thay đổi được gân cốt của ngươi. Tiếp theo, đối phương cường thế vừa lúc có thể là điều kiện để ngươi mượn sức đồng minh, dùng vũ lực để khuất phục một đám người khẳng định sẽ bị đám người đồng lòng cắn trả. Cuối cùng, chuyện này tùy thời đều sẽ phát sinh thay đổi. Chỉ cần linh hoạt vận dụng thủ đoạn, vận dụng mưu lược, đến lúc mọi người thành thói quen, hết thấy cũng như nước chảy thành sông."

Lý Nhị Hắc vuốt cằm, răng chà xát trong miệng, sau nửa ngày, vỗ đùi nói: "Làm, mẹ nó, ai không có tâm tranh hùng. Lão tử nằm im thời gian dài như vậy cũng mệt mỏi, nếu là làm ra trò, cũng không uổng công bày thước thân thể này."

Nói xong, ôm lấy bá vai Tần Thứ nói: "Tiểu đệ, ngươi đọc sách nhiều, ca ca ta đầu óc chơi với mấy cái này không được, ngươi cẩn thận tính kế cho ta."

Tần Thứ đọc qua không ít binh pháp, tuy rằng chỉ là lý luận suông, nhưng có thể tính ra được phương án. Lập tức tự hỏi, rồi cùng Lý Nhị Hắc một phen đàm luận.

Một người đốc tui truyền thụ, một người chăm chú lắng nghe, rất nhanh, Lý Nhị Hắc đã lĩnh ngộ kế hoạch của Tần Thứ, cười ha hả gật đầu nói: "Cũng được cũng được, theo ngươi nói mà làm, không quản có thể thành hay không, cũng không ảnh hưởng ý chí của ta, hơn nữa, cùng lắm thì lão tử đổi địa phương khác lôi kéo đám người khác thôi."

Tần Thứ cười cười, bỗng nhiên hỏi: "Nhị Hắc ca, kẻ thù bên ngoài tới có điểm kỳ quái gì a."

Lý Nhị Hắc gật đầu nói: "Ta cũng không rõ điểm này, nếu là chính phủ tiêu diệt thì cũng phải đưa chuyên gia nổi danh ra, nhưng tư nhân xuất mã, rốt cuộc là làm cái gì đây?"

Tần Thứ trong lòng giật giật, một cái ý niệm trong đầu không khỏi manh nha, lập tức liền nói: "Nhị Hắc ca, ngươi không ngại phái người tìm hiểu chút, có lẽ là người quen cũng nên."

"Ý của ngươi là?" Lý Nhị Hắc đầu óc cũng không ngốc, Tần Thứ nói một chút hắn liền hiểu được, nhếch miệng cười nói: "Hải, theo ngươi nói như vậy, thật là có thể. Xem ngày đó tình cảm của cô gái kia đối với ngươi, khả năng là có thể. Cũng chỉ có như vậy mới có thể nói vì cái gì lại có đội tàu tư nhân đi ra tiêu diệt hải tặc. Tiểu đệ, cô bé kia đối với ngươi thật tốt a."

Lý Nhị Hắc dùng sức hướng Tần Thứ chớp mắt, vẻ mặt chế nhạo.

Bất đắc dĩ, Tần Thứ biểu tình bình thản, một chút ý tứ xấu hổ đều không có, nhướn mày nói: "Nếu quả thật là người quen, như vậy không ngại mượn một lần, này là một cái trợ lực khá a."

Lý Nhị Hắc vui tươi hơn hờ nói: "Ta hiểu được, để ta cho người đi cẩn thận tìm hiểu."

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Luyện Nhục Bình Cảnh

Lý Nhị Hắc đi rồi, Tần Thứ lại đem lực chú ý tới giới chỉ trên tay. Vừa nãy Lý Nhị Hắc đến, suy nghĩ bị đánh gãy lại lần nữa quay lại.

Đối với người luyện khí như thế nào lợi dụng giới chỉ này, Tần Thứ đã buông tha không nghĩ nữa, bởi vì giới chỉ này thân mình có ẩn giấu tình nguyên, hiển nhiên là do người luyện khí làm, như vậy đối với người luyện khí mà nói tự nhiên sẽ có phương pháp tương ứng. Hắn hiện tại đã cáo biệt kiếp sống luyện khí, sửa tu thể thuật, nên không cần tự hỏi vấn đề này.

"Linh thần không xuất thể, ta trước ném thử đã nói sau."

Tần Thứ đóng chặt hai mắt, định đánh thức linh thần, bỗng nhiên lại lặng lẽ mở ra, lẩm bẩm "Nhắm mắt hữu thần, tĩnh mắt vô thần, cũng chỉ là ngăn cách ngoại giới cảm quan mà nói. Nếu ta không nhắm mắt, chỉ cần ngăn cách ngoại giới cảm quan, chẳng phải là giống nhau có thể đánh thức linh thần?"

Nghĩ như vậy, Tần Thứ liền mở to hai mắt, cũng hoàn toàn ngăn cách ngoại giới cảm quan, quả nhiên, linh thần lại bị điểm tỉnh.

"Quả thế!"

Tần Thứ đối với nhận thức về linh thần lại nâng lên một bậc thang.

Linh thần không xuất thể thì không thể cùng giới chỉ sinh ra liên hệ, nhưng là Tần Thứ cho rằng một khi linh thần đã ở trong cơ thể thì cùng thân thể dung hợp, như vậy cho dù không xuất thể, cũng không có gì khác biệt. Chỉ cần cùng thân thể tiếp xúc, tất nhiên có thể cùng linh thần tiếp xúc. Giới chỉ trên tay vốn là để cùng thân thể tiếp xúc, vì sao không thể cùng linh thần sinh ra trực tiếp tiếp xúc chứ?

"Trung dung?"

Tần Thứ bỗng nhiên bắt được từ ngữ này, linh thần của hắn vẫn chiếm cứ ở thức hải, tuy rằng cùng thân thể là trạng thái trung dung, nhưng cũng không có lan tràn tới toàn thân.

"Nếu là đem linh thần từ thức hải tản ra tới toàn thân, như vậy có phải là đại biểu, khi linh thần tới ngón tay cùng giới chỉ tiếp xúc, linh thần cũng cùng với nó sinh ra liên hệ."

Ý niệm trong đầu vừa động, linh thần liền từ thức hải bốn phương tám hướng lan tràn, nhanh chóng đạt tới toàn thân. Lúc này, Tần Thứ cảm giác được rõ ràng, khi linh thần lan tràn đến ngón tay đeo giới chỉ, một cỗ hấp lực quen thuộc lại truyền đến.

"Chính là cảm giác này."

Tần Thứ vui vẻ, linh thần vượt qua ngón tay trực tiếp lan tràn vào trong không gian giới chỉ.

Trong chớp mắt, trên tay Tần Thứ xuất hiện một xấp tiền mới vừa biến mất.

"Ha ha."

Tần Thứ buông ra cảm quan, linh thần tán đi, nhìn thấy trên tay một xấp tiền mặt, cười cực kỳ vui vẻ.

Thời gian kế tiếp, Tần Thứ tựa hồ mê luyện trong trò chơi như vậy, cứ đem một vài thứ tồn nhập trong giới chỉ, rồi lại lấy ra. Cảnh tượng như vậy, nếu để người bên ngoài thấy, sợ sẽ nghĩ Tần Thứ là một ảo thuật gia thần kỳ.

Sau khi thuần thục không chế không gian giới chỉ, Tần Thứ vừa lòng thu hồi tâm chơi đùa, bắt đầu tiến hành Luyện Thể Thuật tu hành.

Nhưng là hôm nay chuyện tình lại kỳ quái .

Khi hắn bày ra tư thế như bức tranh đầu tiên, lại không thấy thần bí lực lượng kia xuất hiện, cũng không thấy trên cơ thể sinh ra cảm giác mãnh liệt nhu động.

"Tại sao có thể như vậy?"

Tần Thứ trầm tư, hồi tưởng lúc hôm qua tu hành, sau khi linh thần ngoại du trở về, lực lượng thần bí kia đột nhiên biến mất.

"Chẳng lẽ nguyên nhân là vì đánh thức linh thần?" Tần Thứ suy tư một lát, lắc đầu phủ quyết ý niệm này, hắn từng đọc qua miêu tả về "điểm thần", vẫn chưa thấy điểm Thần cùng tu thể có gì xung đột.

Nhưng tình huống hiện tại mặc danh kỳ diệu làm Tần Thứ suy tư không ra, ý niệm trong đầu vừa chuyển, Tần Thứ đoán rằng đạo: "Chẳng lẽ là ta đã tu luyện viên mãn động tác đầu tiên, có thể tu luyện động tác tiếp theo?"

Tần Thứ lập tức lấy ra da thú trải trên mặt đất, cẩn thận nhìn kỹ bức vẽ động tác thứ hai. Chỉ một lát, Tần Thứ đã đem thứ bức vẽ này ghi tạc trong lòng.

Đứng dậy, bày ra tư thế tương ứng động tác. Có trụ cột ở phía trước, Tần Thứ đã có thể thực nhẹ nhàng đạt tới tiêu chuẩn như trong bức vẽ. Nhưng là

thời gian trôi qua trôi qua, thân thể vẫn không có gì biến hóa, điều này làm cho Tần Thứ nghĩ đến động tác có sai sót, vừa cẩn thận nghiên cứu lại bức vẽ, vừa qua lại thay đổi tư thế vài lần, vẫn không có sinh ra hiệu quả gì.

"Không có đạo lý a."

Tần Thứ mặt nhăn nhu thành một đoàn, lúc huấn luyện khí bởi vì có gia gia từ bên cạnh chỉ đạo, rất ít gặp được chướng ngại, nhưng là hôm nay tu tập Luyện Thể Thuật này, không còn có người chỉ dẫn, hẳn chỉ có thể dựa vào chính mình cân nhắc để đột phá chướng ngại.

Đáng tiếc, tình huống lúc này thật sự làm hắn nghĩ không ra, hắn liền buông tha tu luyện, ngược lại còn thật sự nghiên cứu văn tự trên da thú miêu tả về Dịch Cân Đạo Khiếu Kinh.

Mấy văn tự nhìn không có gì, chỉ có tại trong tu luyện không ngừng thể ngộ, không ngừng so sánh, mới có thể chân chính sở thấu hàm nghĩa trong đó.

Tần Thứ lần lượt thể ngộ cùng so sánh cân nhắc, không ngừng từ trong đó hấp thu những điều mình cần. Có thể nói, hiện tại có thể trợ giúp Tần Thứ giải quyết chướng ngại, cũng cũng chỉ có khối da thú này.

Đem mấy văn chữ trên da thú đọc hết một lần, rốt cục Tần Thứ tìm được một dòng chữ.

"Người luyện thể cần phóng thích tự thân."

Tần Thứ dụng tâm nghiền ngẫm những lời này, bỗng nhiên hiểu được. Hắn tại thời điểm luyện khí, gia gia cũng từng nói qua, luyện khí cần thai dưỡng, cần nội liễm. Như vậy luyện thể này, phóng thích chính là hàm nghĩa đối lập cùng luyện khí sao?

"Ta hiểu được." Tần Thứ trong mắt tinh quang tăng vọt, đứng thẳng lên, nghĩ phương pháp phóng thích thân thể của mình. Bỗng nhiên nhớ lại Lý Nhị Hắc có nói qua chế định cái gì kế hoạch huấn luyện bộ đội đặc chủng, loại cường độ cao huấn luyện này đúng là phương pháp hắn cần để phóng thích tự thân.

...

Hai ngày sau, một con thuyền ca nô trăm phong phách sóng hướng về phía một tòa tiểu đảo hoang vắng, thiếu niên trên ca nô đúng là Tần Thứ.

Cập bờ, Tần Thứ đem túi ngủ, nước ngọt cùng thực vật trên ca nô thu ở trong giới chỉ không gian, giương mắt đánh giá cảnh vật trên đảo, tuy rằng không thể biết toàn cảnh, nhưng đập vào mắt là núi chập chùng cùng thông xanh um úc cũng làm Tần Thứ không khỏi khen: "Quả nhiên là một địa phương tu luyện thật là tốt."

Từ lúc hai ngày trước, Tần Thứ phát giác mình cần dùng phương thức phóng thích tự thân để tiến thêm một bước tăng lên tu hành, liền tìm Lý Nhị Hắc lấy kế hoạch huấn luyện bộ đội đặc chủng, định thông qua loại cường độ cao huấn luyện này để phóng thích tự thân.

Nhưng là mấy ngày gần đây, Lý Nhị Hắc đã bắt đầu dựa theo kế hoạch đã định cùng một vài hải tặc đầu mục phụ cận lui tới trao đổi, người trên đảo càng ngày càng nhiều dần trở nên phức tạp, hướng hồ trên đảo kiến trúc rậm rạp, mấy cái này đều thập phần bất lợi cho Tần Thứ triển khai kế hoạch huấn luyện cường độ cao, cho nên hắn liền muốn tìm một chỗ im lặng toàn tâm toàn ý tu luyện.

Cuối cùng, dưới sự trợ giúp của Lý Nhị Hắc, Tần Thứ lựa chọn một tòa tiểu đảo hoang vắng không người cách hải tặc đảo của Lý Nhị Hắc không quá xa.

Trước khi đi, Lý Nhị Hắc định an bài mấy thủ hạ đi theo, tối thiểu cũng muốn an bài một người hầu hạ, nhưng Tần Thứ đều cự tuyệt, hắn thích một mình im lặng tu luyện, cũng không hy vọng có người quấy nhiễu mình, cũng không cần người nào đến hầu hạ chính mình, hắn không có quý báu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Nhất Súc Nhất Phóng

Thu hồi ánh mắt nhìn cảnh vật trên đảo, Tần Thứ lòng bàn tay vừa lật, trong tay liền xuất hiện một quyển sách nhỏ mỏng manh. Từ khi tìm ra diệu dụng của giới chỉ không gian, hắn hiện tại càng ngày càng có thói quen đem vật phẩm tùy thân bỏ vào không gian trong giới chỉ.

Trong sách ghi lại chính là kế hoạch huấn luyện bộ đội đặc chủng cường độ cao mà Tần Thứ căn cứ theo lời nói của Lý Nhị Hắc biên soạn lại, Tần Thứ mày lại nhíu. Bởi vì phương pháp này đều cần thiết bị đặc chế, lúc trước hắn ghi lại phép huấn luyện này đã xem nhẹ tình huống thực tế, hôm nay mới tỉnh ngộ ra, trên hoang đảo này lại không có thiết bị.

"Thật sự là sơ sót." Tần Thứ vỗ vỗ cái trán, lẩm bẩm: "Xem ra ta phải đem mấy cái phương pháp huấn luyện này sửa chữa lại một lần."

Sau một phen tính toán, Tàn Thử căn cứ chính mình cần đem phương pháp huấn luyện sửa lại một lần, cuối cùng cả phương thức huấn luyện bị Tàn Thử đơn giản hoá thành ba phương thức.

Phương thức đầu tiên chính là chạy việt dã cự li dài, thứ hai là quyền cước đánh thạch, thứ ba là đem hai loại trên kết hợp lại, nhưng địa điểm thì đổi vào trong nước, bởi vì nước có lực cản, sẽ sinh ra hiệu ứng trọng lực.

Ba phương thức này đều là tiến hành theo chất lượng, bởi vì Tàn Thử tạm thời còn không rõ ràng lắm trước mắt thân thể trạng huống cần cường độ như thế nào, mới có thể hoàn toàn phóng thích năng lượng súc tồn trong thân thể, huống hồ hắn cũng vô pháp khẳng định ý niệm nhất súc nhất phóng này đến tột cùng có phải là mấu chốt để đột phá hay không, cho nên hắn phải thông qua này ba loại phương thức tiến hành theo chất lượng để dần nắm giữ tình huống thân thể của mình.

"Trước thử phương thức đầu tiên, vừa lúc cũng có thể nhìn xem toàn cảnh trên đảo này." Trên mặt Tàn Thử lộ ra một chút ý cười, rồi lại biến thành kiên định cương nghị, cuốn sách trong tay chợt biến mất, Tàn Thử thân mình liền động, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã biến mất ở sâu trong rừng cây.

Diện tích trên đảo cũng không lớn, hai tòa đỉnh núi liền nhau cơ hồ đã chiếm cứ hết không gian, Tàn Thử dùng thời gian hơn một giờ liền đem đầu chân dẫm khắp ngõ ngách trên đảo. Ở giữa gặp được qua không ít loài chim bay tiểu thú, cùng với độc xà độc trùng, nhưng là lấy kinh nghiệm của Tàn Thử từ nhỏ ở sơn thôn, mấy cái này thực không có gì ảnh hưởng tới hắn.

Cuối cùng, cước bộ Tàn Thử tại chỗ hai ngọn núi giao nhau trước một thác nước dừng lại. Thác nước từ vách đá vuông góc trút xuống, đổ xuống trong đầm, nhiệt khí bốc lên, không ngờ là thác nước ôn tuyền.

"Ôn tuyền thường có, nhưng khó thành thác, thác nước thông thường, khó có ôn tuyền. Không nghĩ tới trên đảo nhỏ này lại có ôn tuyền thác nước quý hiếm như vậy, xem ra ta lựa chọn tiểu đảo này, thật sự là không sai." Tàn Thử duỗi tay vọc nước, kinh ngạc cảm thán.

Đứng dậy xem xét hoàn cảnh chung quanh, không khỏi lại khen: "Tà thanh long, hữu bạch hổ, tiền chu tước, sau huyền vũ, trong này lại là phong thủy bảo địa, nếu là đặt ở thời cổ, sợ sẽ là đế vương lăng tẩm. Chẳng qua nơi đây đều không phải là Thần Châu cổ thổ, nghĩ đến đế vương cũng sẽ không đem thân thể dung thân ở đảo hải ngoại hoang vắng này."

Tàn Thử cười cười, ánh mắt dừng ở phía trên thác nước, không khỏi mắt sáng ngời, thầm nghĩ: "Thác nước cao áp, hơn nữa thạch bích chắc chắn bằng phẳng, vừa lúc có thể tiến hành phương thức huấn luyện thứ hai, quyền cước đánh thạch. Mà trong này phong cảnh tuyệt đẹp, lại có ôn tuyền nước ngọt, cũng có thể làm địa phương nghỉ ngơi."

Phát hiện một chỗ tốt như vậy, Tàn Thử tự nhiên là cực kỳ vừa lòng, nhưng hắn tới đây mục đích là tiến hành huấn luyện cường độ cao để phóng thích năng lượng súc tích trong cơ thể, không phải đi nghỉ mát, cho nên hắn chỉ hơi chút nghỉ chân trong chốc lát, lại triển khai chạy việt dã.

Bởi vì đối với đảo nhỏ đã có toàn diện hiểu biết, lúc này đây cước bộ Tàn Thử không hề dừng, Tàn Thử cứ chạy một vòng lại một vòng. Khoảng cách một vòng, Tàn Thử cũng không có chuẩn xác phân tích qua, nhưng là căn cứ cước bộ của mình khoảng thời gian thô sơ gián lược tính lại, cũng ước chừng có khoảng một nửa đường chạy Ma-ra-tông.

Thời gian chạy liên tục không ngừng, nếu là người bình thường sớm đã kiệt lực mà chết. Cho dù là tuyển thủ chạy Ma-ra-tông hay bộ đội đặc chủng tinh anh cũng không có khả năng hoàn thành huấn luyện như vậy, nhưng thân thể Tàn Thử hiển nhiên đã không thể dùng tiêu chuẩn người bình thường để cân nhắc. Thậm chí năm vòng đầu, Tàn Thử đều không có cảm giác được dấu hiệu mệt mỏi, điều này làm cho hắn cơ hồ hoài nghi chính mình lúc trước phán đoán lý luận nhất súc nhất phóng. Đến vòng thứ mười, lực lượng trong cơ thể bắt đầu hao hụt rõ ràng, mà trên người Tàn Thử cũng bắt đầu thấm thấu ra mồ hôi.

"Nguyên lai phán đoán của ta là chính xác."

Năng lượng trong cơ thể hao mòn làm Tàn Thử hưng phấn, vừa mới sinh ra một chút mỏi mệt cũng không cánh mà bay, tiếp tục duy trì tốc độ chạy cực nhanh. Thẳng đến khi mặt trời chiều sắp tắt, Tàn Thử rốt cục dùng hết một tia lực lượng trong thân thể, ngã quỵ trên bờ cát, khí lực cử động ngón tay đều không có.

Tiếng thở dồn dập vẫn không cách nào che dấu vui sướng trên mặt Tàn Thử, hắn đã khẳng định tính chính xác của lý luận nhất súc nhất phóng, hiện tại cần phải làm là thử xem, hiệu quả của động tác tiếp theo có thể hiện ra hay không. Ước chừng nghỉ ngơi thập phần chung, Tàn Thử cảm giác được thân thể khôi phục một chút, lấy ra lương khô cùng nước trong gói chỉ ngồi ở trên bờ cát, nhìn hoàng hôn, lang thôn hồ yết ăn hết.

"Di." Tàn Thử đang nhét thức ăn vào trong miệng, tay bỗng nhiên dừng lại, không phải là nhìn thấy gì thứ, mà là hắn bỗng nhiên nghĩ đến chính mình đã ép ra hết khí lực. Như vậy trải qua một phen nghỉ ngơi, khôi phục lại một chút khí lực nên giải thích như thế nào đây? Đây cũng không phải tu luyện ra tới lực lượng, mà là thân thể tự nhiên sinh ra lực lượng a?

Chẳng qua vấn đề này cũng không có ngăn trở Tàn Thử lâu, hắn rất nhanh liền suy nghĩ cẩn thận, bất luận kẻ nào thân thể đều tự nhiên sinh ra lực lượng, mà hắn tu tập Luyện Thể Thuật Luyện Nhục, đó là đem lực lượng mở rộng lớn nhất. Sau khi hắn hao hết lực lượng, tuy rằng không có thông qua tu hành để súc tích lực lượng lại, nhưng thân mình lại thông thả bỏ khuyết lực lượng thiếu hụt.

Như vậy tưởng tượng, Tàn Thử bỗng nhiên sinh ra một loại ý niệm kỳ diệu trong đầu: "Luyện Nhục sinh lực, nếu Luyện Nhục thiên tu luyện đến bức tranh thứ chín đại viên mãn cảnh giới, có phải là đại biểu cho ta đã không cần dựa vào tu luyện để hồi lực, mà là tự nhiên sinh lực? Sinh sôi không thôi?"

Tàn Thử càng nghĩ càng nghĩ thấy ý niệm này là đúng, thậm chí nhìn không được muốn lập tức đạt tới cảnh giới như vậy để xem, đến tột cùng có phải là

thể không.

Chẳng qua Tần Thử là người trầm ổn, tâm tình kích động rất nhanh liền bình phục lại, hôm nay cứ làm đến nơi đến chốn tu luyện từng động tác một mới là điều chính xác.

Sau khi ăn no, cảm thấy khí lực lại tăng thêm chút, xem ra năng lượng từ thức ăn là phương thức cơ bản nhất của sinh vật. Hắn đứng lên, bắt đầu bày ra tư thế động tác thứ ba, sau khi đạt tới tiêu chuẩn của động tác, loại lực lượng thần bí lại đến. Tần Thử đánh thức linh thần, cảm thụ được cả cơ thể giống như mô-tơ rất nhanh nhu động, nhất thời hưng phấn dị thường.

Bởi vì tình huống này đã hoàn toàn xác minh dự đoán của hắn về nhất sức nhất phóng, lúc trước không thể tu luyện động tác thứ ba, hôm nay đã thành công.

Thời gian trôi qua, trời đã hoàn toàn tối, trên bờ cát, một người với tư thế quái dị đang đứng sừng sững, bạch sắc khí vụ mơ mơ hồ hồ.

Rốt cục, sương mù tan hết, Tần Thử buông ra ngũ quan, tản ra linh thần, ngửa mặt lên trời cười dài, tiếng cười trên mặt biển mênh mông dần tiêu tán.

"Thành công."

Tiếng cười thu lại, Tần Thử nắm chặt nắm tay. Lý luận một sức một phóng đã thành công, làm Tần Thử đối với tương lai tu luyện rất tin tưởng. Thấy đã muộn, hắn liền nhích người đi đến ôn tuyền thác nước, định nghỉ ngơi một đêm ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cán Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Đáy Biển Khổ Tu

Thời nháy mắt trôi qua một tuần.

Trong một tuần này, Tần Thử nắm chặt mỗi một giây để tu luyện chính mình, ngay cả thời gian của giấc ngủ dường như cũng chỉ còn ngắn ngủn một giờ. Trải qua thời gian dài rèn luyện khổ tu với cường độ cao, Luyện Nhục thiên đã thành công tiến vào tới bức vẽ thứ năm.

Nhưng là cùng lúc trước giống nhau, tới động tác thứ năm này, hắn tu luyện lại bị đình chỉ. Bởi vì chạy việt dã đã không thể hoàn toàn phóng thích năng lượng tích trữ trong thân thể. Có thể nói, bây giờ dù hắn liên tục chạy không gián đoạn hơn hai mươi giờ vẫn không cảm thấy mệt, đây là do lực lượng không thể phóng thích hoàn toàn.

Tiếp theo, Tần Thử liền bắt đầu tiến hành hạng mục huấn luyện thứ hai, cũng chính là quyền cước đánh thạch.

Địa điểm huấn luyện chính là ở dưới thác nước, đón thác nước vuông góc cường đại lực đánh vào, đem thạch bích sau lưng thác nước trở thành bao cát để quyền đâm cước đá. Phương thức huấn luyện như vậy so với chạy việt dã tự nhiên là khó khăn hơn, nhưng Tần Thử giờ phút này cần huấn luyện như vậy, bởi vì phương thức huấn luyện càng khó, khả năng phóng thích lực lượng cũng lại càng lớn, tốc độ sức phóng nhanh, tiến độ tu luyện sẽ càng nhanh.

Nhưng là, Tần Thử cũng không có tùy tiện tham tiến, hắn sờ đi dựa theo ba hạng huấn luyện kế hoạch tuần tự, đó là muốn cho thân thể có cái thời gian thích ứng. Hôm nay bất đồng như ngày xưa luyện khí, lúc đó có gia gia từ bên cạnh chỉ đạo, lúc này một bước đi nhầm sẽ thất bại, cho nên hắn từng bước cẩn thận.

"Phanh, phanh, phanh, phanh..."

Dưới thác nước, Tần Thử trần truồng đón dòng nước cuồng bạo đánh sâu vào, quyền cước quỹ dị dường như hết sức gĩa vào vách đá. Nếu cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện vách đá vốn nhờ thác nước vô số ngày đêm mài bóng loáng đã trở nên gập ghềnh, nửa thước quyền ấn cùng dấu chân nhìn thấy ghê người.

Tần Thử sử dụng không phải là quyền pháp ghê gớm gì, mà là loại quyền bộ đội đặc chủng huấn luyện cơ bản nhất, Cách Đấu quyền. Loại quyền pháp này chỉ chú ý một kích trí mạng, lấy lực đánh xảo, đứng là lớn nhất hạn độ đem lực lượng nhân thể bộc phát ra hết.

Lại một người tuần trôi qua, Tần Thử không ngờ đem Luyện Nhục thiên tu luyện tới bức vẽ thứ bảy. Tu luyện tiến độ như vậy đích xác làm cho người ta chặc lưỡi. Chẳng qua cái này là do thiên phú của Tần Thử cùng ý chí khắc khổ tu luyện, phương diện khác là bởi vì Luyện Nhục thiên chính là giai đoạn cơ bản của Luyện Thể Thuật, tu luyện tiến độ mau cũng không phải ngạc nhiên.

"Phải tiến hành kế hoạch huấn luyện thứ ba."

Tần Thử cảm giác được phương pháp quyền cước đánh thạch đã không thể hoàn thành yêu cầu của động tác thứ bảy, liền bắt tay vào huấn luyện dưới

nước. Lúc này, nội tâm Tần Thứ cực kỳ hưng phấn, trải qua một đoạn thời gian khổ tu tới nay, Tần Thứ không chỉ có ở tu luyện thăng tiến nhanh, đồng thời đối với luyện thể thuật càng có lĩnh ngộ sâu sắc.

Thí dụ như nói lúc trước đối với lực lượng tự khôi phục của thân thể, tuy rằng còn không có tu luyện đến động tác thứ chín, nhưng tu vi hôm nay đã rõ ràng cảm giác tốc độ khôi phục đang dần nhanh lên, thậm chí mới vừa ép hết sạch toàn thân khí lực, trong nháy mắt có thể khôi phục ba phần. Đây là hoàn toàn không dựa vào tu luyện, tự hành khôi phục, hiện tại thân thể có khả năng súc tích lực lượng tổng số ba lần.

Điều này đã nói lên, khi tu luyện đến đại viên mãn cảnh giới của động tác thứ chín, hẳn liền không cần dựa vào tu luyện để khôi phục, mà là thân thể sẽ tự nhiên sinh ra, tuần hoàn không thời.

Đồng thời, Tần Thứ cũng rốt cục hiểu rõ, cỗ thần bí lực lượng kia đến tột cùng là cái gì.

Kỳ thật rất đơn giản, Luyện Thể Thuật chú ý cùng thiên địa dung hợp. Cỗ lực lượng này thiên địa lực. Người bình thường phương thức thu hoạch lực lượng đều là từ thức ăn, mà người luyện thể lại đột phá cực hạn này, thông qua đặc thù thủ ấn cùng tư thế trực tiếp từ trong thiên địa thu hoạch lực lượng.

Cái này cũng là Tần Thứ ban đầu phỏng đoán, khi Luyện Nhục thiên tu luyện đến đại viên mãn cảnh giới, thân thể liền không cần thủ ấn cùng động tác để thu lấy thiên địa lực, mà là tự động thu lấy thiên địa lực, thiên địa lực lượng là sinh sôi không thôi, như vậy người luyện thể lực lượng tự nhiên cũng là tuần hoàn không dứt.

Chẳng qua cho tới bây giờ, Tần Thứ đã không biết lực lượng của mình khoảng bao nhiêu nguyên lực. Bởi vì lúc trước có thực lực Lý Nhị Hắc làm đối lập, hắn còn có thể đại khái nhìn ra tự thân nguyên lực, nhưng là hôm nay, lực lượng của hắn sớm đã vượt xa Lý Nhị Hắc, cho nên hắn mất đi đối tượng để so sánh.

Đầm nước không sâu, Tần Thứ tự nhiên sẽ không đem trong này trở thành nơi mình huấn luyện dưới nước, chỉ có biển rộng vô ngần mới là mục tiêu của hắn.

Nhắm mắt lại, đình chỉ hô hấp.

Cả thân thể Tần Thứ đều bị nước biển bao phủ, thế giới đáy biển vĩnh viễn sẽ không tốt đẹp như trong miêu tả, biển sâu cao áp, tử vong lốc xoáy, còn có các loại vô lễ háo sắc lục địa ác điều, sinh vật đáy biển, thời khắc nào cũng uy hiếp đến sinh mệnh an toàn. Nhưng là Tần Thứ không úy kỵ, bởi vì hắn có tín niệm kiên cường, hắn phải đề cao chính mình, vì thế hắn có thể coi rẻ hết thảy khó khăn hiểm trở.

Đương nhiên, Tần Thứ cũng không phải mới bắt đầu đã lựa chọn biển sâu, ngay cả thợ lặn kinh nghiệm nhất, mang theo trang bị hiện đại nhất, cũng không dám dễ dàng thử. Gần sát hải đảo có vùng nước cạn, dòng nước trở ngại cùng thủy áp đều không có cao như trong khu vực biển sâu, Tần Thứ đem nơi này làm bước khởi điểm của mình.

Cánh tay huy động, một quyền đánh ra, lực cản của dòng nước làm hắn ngày thường động tác mau lẹ giờ lại chậm như một lão nhân vậy.

"Hào."

Tần Thứ trong lòng không khỏi hô lên. Lực cản của nước cùng áp lực không có làm hắn uể oải, ngược lại làm hắn hưng phấn lên. Bởi vì hiệu quả này hắn đang cần, lực cản cùng áp lực sẽ làm động tác trở nên chậm chạp, động tác chậm chạp thì hắn trả giá lực lượng so với bình thường sẽ tăng thêm vài lần thậm chí mấy chục lần, mấy trăm lần, này quả thực chính là một cái thiên nhiên trọng lực tràng.

"Không ngừng tiến vào chỗ sâu dưới đáy biển, lực cản cùng áp lực đã lớn dần. Nếu ta có thể ở trong hoàn cảnh này thì triển quyền cước như trên đất bằng, sợ là đột phá Luyện Nhục thiên động tác thứ chín sẽ không có gì vấn đề." Tần Thứ đầy bụng khoái ý, nếu không phải đang ở đáy nước, hắn sợ là sẽ cất tiếng cười to.

Quyền cước thi triển ra, Tần Thứ một mình ở dưới nước luyện Cách Đấu quyền.

Chẳng qua thời gian cũng không có kéo dài bao lâu, Tần Thứ nghẹn tại trong bụng một hơi đã không thể chống đỡ thời gian dài nín thở cùng động tác cường độ cao, lồng ngực nghẹn giống như muốn bạo mở ra.

"Hô..."

Cảm giác được đã không thể kiên trì nữa, Tần Thứ liền chui lên mặt nước, liền từng ngụm từng ngụm hô hấp.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Căn Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Hô Hấp Bằng Lỗ Chân Lông

Đội hơi thở bình phục, Tần Thử mảy mui lại, nếu là thường xuyên đối tức, như vậy hẳn tại đáy nước huấn luyện còn có ý nghĩa gì đâu? Huống chi, hiện tại chính là khu nước cạn, nếu là về sau tiến vào khu nước sâu, muốn đối tức, sợ cũng phí một đoạn thời gian.

"Nếu có thể giống như trước hô hấp bằng nội đan thì tốt rồi." Tần Thử cười khổ một lần, cũng biết loại này ý tưởng không thực tế, hôm nay hẳn ngay cả tụ khí đều không thể làm được, sao có thể kết đan. Nếu không phải như thế, hẳn cũng sẽ không dễ dàng lựa chọn tu tập Luyện Thể Thuật.

"Không đúng, một khi luyện khí cùng luyện thể đều là thượng cổ hai đại pháp môn tu luyện, không đạo lý gì luyện khí có thể hô hấp trong cơ thể, luyện thể lại làm không được a?" Tần Thử đầu óc chuyển rất nhanh, khó trách gia gia hắn lúc còn sống thường nói hắn ngộ tính cao, lập tức đã thông qua luyện thể cùng luyện khí hai loại pháp môn so sánh.

Nhưng là lấy cảnh giới trước mắt, hiển nhiên còn không thể cân nhắc rõ ràng vấn đề như vậy, hắn cũng chỉ có thể mang theo nghi vấn lại chui vào đáy nước, huấn luyện vẫn phải tiến hành.

Trải qua vài lần đối tức, đáy lòng Tần Thử khó tránh khỏi sinh ra một phiền não. Đối với tu luyện, không quản là luyện thể hay luyện khí, hắn đều có một loại tinh thần chấp nhất, gia gia tuy rằng nói hắn không cần chấp nhất tham tiến, nhưng cũng không có phủ định chấp nhất chính là một cách làm sai lầm, không ném thứ như thế nào có thể thành công?

Cho nên, lại một lần nữa lên vào đáy nước, Tần Thử đã ngẫm hạ quyết tâm, lúc này đây cho dù nghẹn phổi, hắn cũng tuyệt không thờ. Hắn muốn nhìn một chút, dưới cường đại áp lực, tu tập Luyện Thể Thuật lâu như vậy, thân thể có thể hay không bộc phát ra tiềm lực gì, do đó vạch trần một chút bí ẩn mà tạm thời hắn còn không thể hiểu được.

Một phút đồng hồ trôi qua...

Năm phút đồng hồ trôi qua...

Thập phần chung trôi qua...

Ẩn thân dưới đáy nước sắc mặt Tần Thử đã đỏ bừng, thời gian dài nín thở làm phổi của hắn thừa nhận tới giới hạn, đồng thời, lực lượng thân thể cũng bởi vì khuyết thiếu hơi thở mà trở nên mềm nhũn. Nhưng hắn vẫn kiên trì, bởi vì hắn tin tưởng vững chắc, Luyện Thể Thuật tất nhiên cũng có phương thức hô hấp riêng.

Người thường chỉ nín thở thời gian bình thường khoảng hai phút, cao lắm cũng sẽ không vượt qua bảy phút, chỉ có nhân tài trải qua đặc thù huấn luyện mới có thể đạt tới số kinh người. Thí dụ như là năm 1959, Robert người nước Mỹ. Thành tích nín thở mười hai phút năm giây được ghi vào kỉ lục gu. Lấy tình huống trước mắt của Tần Thử, cơ hồ đã có tiềm lực khiêu chiến kỷ lục của người này.

Đầu óc đã càng ngày càng hôn mê, ý thức cũng càng ngày càng mơ hồ.

Không ai sẽ có ý thức tự chủ dưới tình huống nghẹn thở, bởi vì thân thể nguy cơ, ý thức sẽ tự động chống lại mệnh lệnh của não. Trừ phi là ý thức bị cướp lấy, thí dụ như thôi miên.

Cho nên giờ phút này Tần Thử thân mình rục rịch, muốn bóp méo chỉ lệnh đại não, trôi lên để thở. Nhưng Tần Thử lấy vô thượng nghị lực mạnh mẽ ngăn lại thân thể, cắn răng kiên trì.

Mười lăm phút đồng hồ trôi qua, Tần Thử đã vượt qua kỷ lục của Robert. ý thức đã mơ hồ, tín niệm bị thân thể phản kháng đã dao động, rốt cuộc chống đỡ không được, đột nhiên trong lúc đó, một cỗ hơi thở nhẹ nhàng từ bốn phương tám hướng trực tiếp chui vào thân thể hắn.

Tần Thử ý thức nhất thời thanh tỉnh, Ngay sau đó trong lòng liền mừng như điên.

"Thành công."

Đúng vậy, Tần Thử thành công, có thể nói hắn dùng phương pháp dã man nhất, thành công tìm được hô hấp huyền bí của Luyện Thể Thuật. Tuy rằng loại phương pháp này thoát nhìn có chút tự hại mình, nhưng là không có vô thượng nghị lực, ai có thể làm được đâu?

"Nguyên lai người luyện thể dựa vào thân thể để hô hấp." Tần Thử kinh hi cảm thụ thân thể, một chút đều không muốn bỏ qua. Một cỗ rất nhỏ hơi thở nhẹ nhàng nhảy động, phảng phất như có linh tính, từ mỗi lỗ chân lông chui vào, sau đó hội tụ thành dòng khí cường đại, chống đỡ hơi thở tiêu hao.

"Người luyện khí trong cơ thể có thiên địa, cho nên mới có khả năng ở trong cơ thể sinh ra nội tức. Mà người luyện thể chú ý cùng thiên địa hòa hợp nhất thể, cho nên phương thức hô hấp là từ trong thiên địa trực tiếp thu lấy hơi thở tinh thuần nhất. Không nghĩ tới, đã vậy còn quá đơn giản, ta ban đầu như thế nào không nghĩ ra chứ." Tần Thử kiểm chế không được nội tâm kích động, bởi vì lần ném thứ thành công này làm hắn đối với Luyện Thể Thuật hiểu biết lại sâu sắc thêm vài phần.

Kỳ thật Tần Thử tự trách sai mình, cái gọi là da thịt tương liên, người luyện thể chỉ có đem Luyện Nhục thiên tu luyện đến cảnh giới đại viên mãn, mới có thể từ thịt thông suốt qua da, sừng mở lỗ chân lông toàn thân, cùng thiên địa sinh ra trực tiếp giao hòa. Điều này là nguyên nhân của việc chỉ cần tới Luyện Nhục đỉnh phong, không cần cố ý tu luyện, thân thể liền có thể tự nhiên sinh lực. Bởi vì sở hữu năng lượng đều có thể trực tiếp thu lấy vào lỗ chân lông từ trong thiên địa, trong đó tự nhiên cũng chính là tinh thuần hơi thở để chống đỡ thân thể hoạt động.

Mà Tàn Thử sở dĩ có thể trước tiên mở ra toàn thân lỗ chân lông, là nhờ hần có tư chất cực cao, về phương diện còn lại là do hần dùng phương thức tự ngược đãi mình để kích phát tiềm lực. Tuy rằng cách làm rất nguy hiểm, thậm chí có thể có hậu quả cực kỳ nghiêm trọng, nhưng hiển nhiên Tàn Thử vận khí cũng được. Ngấm lại hần trước kia luyện khí lúc mạnh mẽ đột phá tiên thiên cảnh giới thiếu chút nữa chết, có thể nhìn ra tinh thần mạo hiểm trong lòng Tàn Thử.

"Vui sướng, rất vui sướng."

Tàn Thử ở trong lòng cuồng hô, cùng lúc trước luyện khí từng dùng phương pháp tự sinh nội tức bất đồng, loại này từ trong thiên địa trực tiếp thu lấy tinh thuần hơi thở càng thêm linh động vui sướng, không có cảm giác hít thở không thông, cũng không có nặng nề, phảng phất toàn thân mỗi một lỗ chân lông đều đang hô hấp.

Lập tức, Tàn Thử lại phát hiện chỗ kỳ diệu.

Khi hần dụng tâm thể hội, hần phát hiện toàn thân lỗ chân lông trong lúc đang hô hấp, không ngờ đối với dòng nước chung quanh sinh ra cảm giác nắm trong tay cực kỳ kỳ cang. Loại cảm giác nắm trong tay này, làm hần dù nhắm mắt lại, tựa hồ cũng có thể chứng kiến hết thảy chung quanh. Bởi vì dòng nước chỉ cần có dao động rất nhỏ, không quản từ địa phương nào truyền đến, đều bị lỗ chân lông bắt giữ được.

Phát hiện này làm Tàn Thử tin tưởng, thế giới đầy biến hung hiểm đã không thể uy hiếp hần, vô số ánh mắt toàn thân luôn giám thị nhất cử nhất động chung quanh.

Từ động tác thứ bảy đến thứ chín, thời gian tu luyện càng ngày càng dài, đã không giống sáu động tác trước tu luyện thoải mái mau lẹ.

Khi tu luyện động tác thứ chín, Tàn Thử đã tiềm nhập khu biển sâu, nơi đây không chỉ có áp lực cùng lực cản cao, sinh vật đáy biển hung mãnh cũng xuất hiện thường xuyên. Chẳng qua Tàn Thử thực không úy kỵ mấy thứ này, bởi vì thực lực của hần hôm nay làm hần phi thường tự tin, mặc dù gặp được cá voi đàn, hần cũng có thể thông qua ánh mắt trên thân thể tránh né được.

Mà hôm nay, lực lượng Tàn Thử đã có thể trong đáy biển chạy và đánh quyền như trên đất bằng, đáy nước cao áp cùng lực cản với hần mà nói tựa hồ tựa như không tồn tại vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Thiên Thử Nhất Mạch

Thời gian đã tiến vào trung tuần tháng năm, trên mặt biển gió ẩm áp nhẹ nhàng thổi, thỉnh thoảng có một hai hải yến xẹt qua.

Bỗng dưng, mặt biển bình tĩnh bỗng nhiên nổi lên kịch liệt sóng gió, tựa hồ ở đáy nước có quái vật lớn nào đó chuẩn bị nổi lên. Không mất bao lâu thời gian, một đạo huyết quang lao ra mặt nước, vô số bọt nước bắn tung tóe, đúng là một con cá mập dài hơn năm thước. Chỉ là cá mập hung mãnh giờ phút này toàn thân đầy vết thương, tựa hồ thấy thẹn đối với danh xưng "hải trung lang".

Càng kinh ngạc chính là.

Phía dưới cá mập, một thân ảnh cũng đang bay theo, một quyền nghiêm trọng đánh trên người nó, con cá mập đáng thương cứ như vậy cứng rắn trong không trung bị đánh bay ra ngoài, hơn mười thước xa mới thật mạnh hạ xuống, làm bọt nước văng khắp nơi, cuộn sóng quay cuồng. Không bao lâu, thân thể nó phiêu phù trên mặt biển, hiển nhiên đã chết đi.

"Ha ha ha ha."

Tàn Thử nhìn thấy xác cá, một trận cười to, tiếng cười truyền rất xa trên mặt biển.

Sợ là ai cũng thật không ngờ, Tàn Thử tại đáy nước nán lại chính hơn một tháng, thời gian dài như vậy, Tàn Thử rốt cục đem Luyện Nhục thiên tu luyện tới cảnh giới đỉnh phong, chín bức phó đồ đã hoàn toàn tu luyện xong, hôm nay lực lượng của hần đến tột cùng đạt tới trình độ nào chính hần cũng vô pháp cân nhắc thấu triệt. Chỉ biết là, xử lý một con cá mập, hần không phí khí lực quá lớn.

"Quay về đảo ngâm trong ôn tuyền thôi, cuối cùng Luyện Nhục thiên đã tu luyện xong, có thể hơi chút thả lỏng một lần." Tàn Thử cười đắm vào đáy biển, tay chân hoạt động, nhưng không phải là bơi lội, mà là lấy tư thế chạy, cực nhanh đi tới, lực cản cùng với áp lực dưới lòng bàn chân với hần mà nói tựa hồ cũng không có gì ảnh hưởng.

Nhưng là đi dưới đáy nước cũng không có kéo dài, Tàn Thử bỗng nhiên dừng lại, yên lặng ở trong nước, toàn thân lỗ chân lông giống như vô số ánh mắt nắn tụ sâu sắc cảm thụ được chung quanh dòng nước từng điểm biến hóa rất nhỏ.

"Trên mặt nước có một ca nô đang chạy, phương hướng là tòa tiểu đảo ta tu luyện." Tần Thử rất nhanh từ lỗ chân lông cảm ứng phân tích ra tin tức trọng yếu. Nhưng là hần lập tức liền kỳ quái, bởi vì Lý Nhị Hắc một tháng trước có tới tiểu đảo vài lần, nhưng gần đây hần cùng địch quân tranh đấu tiến vào giai đoạn gay cấn, hơn nữa mình cũng muốn có hoàn cảnh thanh tịnh, cho nên lâu nay đều không có thấy hần đi tới. Lúc này, nhìn hướng của ca nô, chẳng lẽ là gặp được sự tình khiến hần tìm đến?

Mang theo nghi hoặc như vậy, Tần Thử bắt động thanh sắc từ đáy biển trời lên mặt nước, thò đầu ra, liền thấy phía trước cách đó không xa ca nô tốc độ cực nhanh hướng về tiểu đảo. Nhưng là ca nô trên cũng không phải là Lý Nhị Hắc, mà là hai nam nữ lạ lẫm.

"Di, hai người này là ai? Xem bọn hần tựa hồ muốn đi tiểu đảo, chẳng lẽ là vì tìm ta?" Tần Thử cau mày, lại chìm vào đáy biển, tốc độ không thay đổi hướng tiểu đảo phóng đi.

Gần đến tiểu đảo, Tần Thử cố ý đem tốc độ phóng chậm lại, hơi tìm tòi, thấy hai người kia đã đi lên bãi biển, hần cũng không đi tới, mà là tiềm tàng trong nước với một khoảng cách tương đối lớn, giám thị động tĩnh hai người này.

Rất nhanh, Tần Thử liền phán đoán được, mục đích của hai người này lên đảo không có gì quan hệ với mình. Bởi vì bộ dáng bọn họ thực không giống như là tìm người.

"Chẳng lẽ là nhìn trúng phong cảnh tiểu đảo này, du khách?" Tần Thử cau mày, nghĩ thầm, nếu thật sự là như thế, đôi nam nữ này rất có đảm lược. Phải biết rằng phụ cận này rậm rạp không ít hải tặc, hướng chỉ thời tiết hay thay đổi bất ngờ, lúc này đi vào nơi hiểm ác này, không khác xâm nhập hang hổ.

Đến khi đôi nam nữ biến mất trên bãi biển, Tần Thử mới chậm rãi đến gần tiểu đảo, nhìn ca nô đổ tại bãi biển, Tần Thử liền theo dấu chân bọn họ lặng lẽ đi tới. Hần không phải là nhìn coi người khác ham mê, mà là cảm thấy mục đích của đôi nam nữ này lên đảo tựa hồ cũng không phải đơn giản như vậy.

Phương pháp huấn luyện bộ độ đặc chủng từng nói qua về thuật ẩn nấp và theo dõi, Tần Thử trước đó đã có đọc cùng lý giải, tự nhiên đối với ẩn nấp theo dõi không lạ lẫm, mặc dù không có thực tế huấn luyện qua, nhưng hôm nay lực nắm giữ của hần rất mạnh, nặng thì lực quán ngàn quân, nhẹ thì như lá liễu, muốn theo dõi mà không bị đối phương phát hiện, là một chuyện thực nhẹ nhàng.

Nhưng là Tần Thử rất nhanh liền phát hiện đối phương không tầm thường. Hần đối với thuật ẩn nấp của mình rất tự tin, nhưng là nữ nhân kia lại liên tiếp quay đầu, tựa hồ đã nhận ra cái gì, nhưng vẫn không có phát hiện gì.

"Lại ca, người nói địa phương ấy chính là trong này sao? Oa, phong cảnh thật khá a, thác nước sinh ôn, ta đều nhìn không được nghĩ muốn nhảy xuống tắm."

Nữ nhân nói chuyện dung mạo không phải rất đẹp, nhưng trời sinh rất có duyên, một cái nhãn mày hay nụ cười đều mang theo nhẹ nhàng yêu mị, trên người mặc áo sơ mi màu trắng bó sát cùng với quần bò đem đồn kiều duyên dáng và thân thể của nàng phác thảo vô cùng nhuần nhuyễn. Lúc này, cánh tay ngọc kề ngang, chỉ lên thác nước, không biết cố ý hay vô tình, lại đem bộ ngực đầy đặn cao ngất nhẹ nhàng cạ lên cánh tay của nam tử.

Nam tử gọi là "Lại ca" hình thể nhỏ gầy, lấm la lấm lét, bề ngoài thật sự là rất khó làm cho người ta sinh ra hảo cảm. Chỉ thấy mày nhíu lên, tay liền sờ soạng trên ngực tiểu mỹ nhân một hồi, tiếp theo, không ngờ liền dừng lại trên ngực nàng, mạnh mẽ xoa bóp. Ngoài miệng thì cười mê đắm nói: "Không phải ta nói, mà là hần nói."

Nói xong, tay kia vươn ra, trong lòng bàn tay nâng một la bàn gần bằng bàn tay, ở giữa có một con Ngọc thử.

"Thiên Thử nhất mạch chúng ta nhiều năm như vậy một mực tìm kiếm thánh tiểu thần thú uẩn thú thai, không nghĩ tới lại tìm không ra chìa khóa. Nếu ta không có cơ duyên xảo hợp chiếm được khối Ngọc thử la bàn này, sợ là như thế nào cũng không tới phiên ta đi bắt thánh tiểu thần thú này. Đợi lấy được thánh tiểu thần thú, liền cùng người phản hồi Nhật Bản, chúng ta sống cuộc sống tiêu dao." Lại ca khi nói chuyện mặt đầy tự mãn, tay trên ngực nữ nhân xoa bóp càng thêm lợi hại.

Kỳ thật Lại ca này lai lịch rất không đơn giản, hần tên đầy đủ là Lại Thiết Sinh, chính là tộc nhân của Thiên Thử nhất mạch, một trong thượng cổ luyện khí mười hai mạch. Chẳng qua hần ở trong tộc địa vị thực không được tốt lắm, hướng hồ tư chất ngộ tính đều cực kém, gần ba mươi tuổi, mới chỉ là luyện khí sơ cấp, xem như bị trong tộc bỏ qua. Vốn người như hần vậy, nhiều nhất cũng chính là ở trong tộc chết già, bởi vì Thiên Thử nhất mạch có quy định, không đến ngưng đan tiên thiên cảnh giới là không cho phép rời đi Thiên Thử mặt cảnh.

Nhưng Lại Thiết Sinh này vận khí tốt quá, không ngờ ở trong tộc cơ duyên xảo hợp phát hiện được Ngọc thử la bàn. Ngọc thử la bàn này chính là chìa khóa duy nhất để tìm kiếm thánh tiểu thần thú. Chiếm được thứ tốt như vậy, Lại Thiết Sinh trong lòng tự nhiên là không an phận. Không để ý quy định của Thiên Thử nhất mạch, mang theo Ngọc thử la bàn chuồn ra mặt cảnh, định tìm ra thánh tiểu thần thú, sau đó chiếm lấy thánh tiểu thần thú, rồi bỏ chạy thật xa, tiêu diêu tự tại đi. Bằng hần ở trong tộc sẽ không có địa vị gì, mặc dù trốn đi, trong tộc cũng sẽ không mất khí lực tìm hần trở về phạt.

Chẳng qua hần vừa bước vào trần thế, nơi phồn hoa nhất thời làm rối loạn tâm hần. Mặc dù ở trong tộc không có địa vị, nhưng là đến này giữa trần thế, hần muốn kiếm chút cơm ăn, cũng không phải việc khó. Vì thế, hần lợi dụng tu vi sơ cấp của mình thu nạp không ít tiền tài, một thời gian phong hoa tuyết nguyệt, làm hần cơ hồ quên mất chuyện tìm kiếm thánh tiểu thần thú.

Trùng hợp vào lúc này, hần quen biết một nữ nhân, nữ nhân này chính là người cùng đi với hần đến đảo, Tiểu Xuyên Hạnh Nại. Mị thái nữ nhân này cùng công phu trên giường làm hần như si như túy. Một lần, hần không cẩn thận nói ra bí mật của Ngọc thử la bàn, Tiểu Xuyên Hạnh Nại nhất thời động tâm, thúc giục hần mau chóng tìm kiếm thánh tiểu thần thú, đáp ứng với hần, sau khi tìm được thánh tiểu thần thú, liền theo hần quay về Nhật Bản kết hôn. Từ đó mới có hành trình đến tiểu đảo này.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Thánh Tiểu Thần Thú

Tần Thứ ẩn thân trong một thân cây cách thác nước không xa, tiếng vang của thác nước tuy rằng rất lớn, nhưng là lấy nhĩ lực hôm nay của Tần Thứ vẫn nghe rõ hai người kia nói chuyện.

Lúc nghe được Lại Thiết Sinh nhắc tới Thiên Thứ nhất mạch, Tần Thứ trong lòng giật giật, lúc trước hắn nghe gia gia giảng về luyện khí mười hai mạch truyền thừa, lại chỉ biết qua Thiên Xà nhất mạch, vốn tưởng rằng mấy cái thần bí truyền thừa này sẽ rất khó gặp phải, không nghĩ tới trên đảo nhỏ hoang vắng này liền gặp phải tộc nhân một mạch.

Nhớ tới Thiên Xà nhất mạch, Tần Thứ không khỏi xiết chặt nắm tay.

Nhưng lời nói kế tiếp của Lại Thiết Sinh lại khiến cho hắn chau mày, bởi vì Ngọc thử la bàn, dụng thú thai, Thánh Tiểu thần thú những từ ngữ này hắn phi thường lạ lẫm. Chẳng qua Tần Thứ có thể khẳng định, một khi Lại Thiết Sinh đã nói Thiên Thứ nhất mạch đều đang tìm Thánh Tiểu thần thú này, như vậy nó nhất định phi thường trọng yếu.

Ánh mắt nhú lại, Tần Thứ liền sinh ra ý niệm đoạt bảo. Một khi Thánh Tiểu thần thú này đối với luyện khí chi sĩ trọng yếu như vậy, nếu là hắn thu hoạch được nó, chẳng phải là có vốn để chống lại người luyện khí sao. Sau này khi đối kháng Thiên Xà bộ tộc tộc trưởng, nói không chừng sẽ có vài phần hiệu quả.

Chỉ cần có thể gia tăng phần thắng, Tần Thứ sẽ không chịu buông tha.

"Hạnh Nại, ngươi không phải nói muốn tắm sao? Không bằng chúng ta cùng nhau tắm một cái cho thống khoái. Địa phương tuyệt vời như vậy, ta đã nhìn không được lại muốn cười ngửa rồi." Lại Thiết Sinh cười đậm ôm sát thân thể mềm mại của Tiểu Xuyên Hạnh Nại.

"Lại ca..." Tiểu Xuyên Hạnh Nại ra vẻ không thuận theo, nhưng là thần thái xấu hổ lại làm Lại Thiết Sinh càng thêm dục hỏa đốt người, liền ôm lấy nàng, hướng đầm nước đi đến.

Tiểu Xuyên Hạnh Nại ôm lấy cổ Lại Thiết Sinh, lông mi nhỏ như tơ chớp chớp, chu lên cái miệng nhỏ nhắn nói: "Lại ca, chúng ta không phải tìm kiếm Thánh Tiểu thần thú sao chứ? Chờ chúng ta tìm được rồi tiếp tục làm, được hay không?"

Nhưng là lời của nàng còn chưa nói hết, đôi môi đã bị ngăn chặn, Ngay sau đó, tiếng rên rỉ tuyệt vời liền cùng với âm thanh của thác nước xao động hòa hợp nhất thể.

Tần Thứ dù sao cũng chỉ là một thiếu niên, tính tình dù bình thản, nhưng cũng không chịu nổi cảnh phong tình này. Nhất thời cảm thấy một cỗ họng khô khốc, quần rộng thùng thình trong chớp mắt liền nổi lên như dựng lều.

"Ti..."

Tần Thứ hít sâu một hơi, không hề nhìn cảnh tượng phong tình đó nữa. Nội tâm khô nóng cùng lều trại mới dần biến mất. Nhưng cảnh tượng đó vẫn còn dừng lại ở trong đầu hắn, làm hắn có chút miên man bất định một thời gian.

Ước chừng một giờ sau, cuộc chiến đấu mới ngừng lại. Lại Thiết Sinh ôm Tiểu Xuyên Hạnh Nại lười biếng ngâm mình ở bên trong khe suối, trên mặt lộ vẻ thỏa mãn. Tiểu Xuyên Hạnh Nại cũng là thần tình đỏ mặt, tựa hồ còn trầm bên trong khoái cảm. Nhưng là nếu nhìn kỹ ánh mắt của nàng, sẽ phát hiện bên trong cất giấu bình tĩnh làm cho người ta kinh ngạc.

"Lại ca, nhĩ hảo cường a, người ta bị ngươi làm cho một tia khí lực đều không còn." Tiểu Xuyên Hạnh Nại cười quyến rũ.

Lời của nàng nhất thời làm Lại Thiết Sinh cảm thấy vô cùng tự hào, đắc ý cười nói: "Chúng ta người luyện khí nếu là ngay cả chút năng lực ấy đều không có, còn luyện khí cái gì a. Chờ chúng ta đi Nhật Bản, ta mỗi ngày cho nàng không xuống giường được."

"Hư hòng a." Tiểu Xuyên Hạnh Nại huých vai Lại Thiết Sinh một cái, khanh khách cười nói: "Lại ca, chúng ta nhanh đi tìm Thánh Tiểu thần thú đi. Ta đã khẩn cấp muốn ném thử tư vị không xuống giường được đây."

"Ha ha." Lại Thiết Sinh bị gọi lên hứng thú, hận không thể lập tức tìm được Thánh Tiểu thần thú cùng tiểu mỹ nhân mỗi ngày hoan lạc.

Khi hai người rời đầm nước, mặc quần áo, Lại Thiết Sinh liền nâng Ngọc thử la bàn lên, cẩn thận phân biệt, chỉ chốc lát sau, hắn chỉ vào thạch bích phía sau thác nước, nói: "Chắc là ở phía sau thác nước kia."

"Thạch bích phía sau thác nước?" Tiểu Xuyên Hạnh Nại khó hiểu hỏi.

Lại Thiết Sinh cười nói: "Có thạch bích hay không không trọng yếu, quan trọng là ... Ngọc thử la bàn trên tay chúng ta, có nó mới có thể mở ra dựng thú mật cảnh."

Khi đến thạch bích phía sau thác nước, hai người đều ngây ngẩn, bởi vì phía trên thạch bích gồ ghề, hỗn độn quyền ấn cùng dấu chân giẫm khắp nơi.

"Đây là có chuyện gì?" Lại Thiết Sinh đầu óc hiển nhiên nhất thời có vẻ chậm hiểu.

Chỉ là Tiểu Xuyên Hạnh Nại đáy mắt tinh quang chợt lóe, nhìn thấy quyền ấn trên thạch bích, liên tưởng đến dọc theo đường đi tựa hồ ả ả cảm thấy được có cái gì đi theo phía sau hai người, không khỏi trong lòng căng thẳng, theo bản năng hướng phía sau nhìn nhìn. Nhưng là dò xét một hồi lâu cũng không thấy có cái gì dị thường, lúc này mới thoáng hồi tâm, nhưng là tinh thần lại khẩn trương lên, luôn đề phòng sẽ có cái gì biến hóa.

Lúc này, Ngọc thử trong tay Lại Thiết Sinh tự hành bay ra, dừng ở phía trên thạch bích, một đạo quang mang bảy màu từ trên người Ngọc thử khuếch tán ra, khoáng khắc lan đến thạch bích, mà khối thạch bích kia khoáng khắc biến mất, biến thành một cửa thông đạo thất thái quang mang lượn lờ.

"Đi."

Lại Thiết Sinh kéo tay Tiểu Xuyên Hạnh Nại, giờ phút này cũng không có tâm tư suy nghĩ về quyền ấn trên thạch bích đến tột cùng là chuyện gì xảy ra.

Sau khi hai người bước vào, động khẩu cũng không có biến mất, vẫn lượn lờ thất thái quang mang rộng mở. Nấp trong rừng nín thở ngưng thần Tần Thứ đang chờ đợi, sau một lát, rốt cục chậm rãi lộ ra thân mình, tốc độ cực nhanh chạy đến thác nước, nhìn chăm chăm động khẩu, lầm bầm: "Ta ở đây quyền đâm cước đá trên thạch bích lâu như vậy, nhưng cũng chưa từng nghĩ thạch bích này không ngờ cất giấu mật cảnh."

Cho đến hôm nay, Tần Thứ đối với mật cảnh đã có nhận biết nhất định. Mật cảnh chính là một không gian độc lập, giống như giới chỉ trên tay hắn, chỉ có điều không gian mật cảnh so với không gian trong giới chỉ lớn hơn rất nhiều, ít nhất so với Thiên Xà Mật Cảnh hắn từng đi qua thì không gian giới chỉ không có thể bằng được. Cũng chỉ có thượng cổ đại thần thông tu sĩ mới có thể mở ra không gian độc lập rộng lớn như vậy.

Thông đạo hẹp dài bắn thẳng đến phía trước, giống như vô tận. Tần Thứ trong thông đạo nhẹ nhàng đi nhanh, đập vào mắt đều là nhũ bạch sắc quang mang, rất sáng sủa, cũng không biết ánh sáng phát ra từ đâu. Cứ việc tốc độ hắn rất nhanh, phía trước lại thủy chung chưa từng nhìn thấy thân ảnh đôi nam nữ kia, mãi đến hơn hai mươi phút sau, Tần Thứ cước bộ rốt cục chậm lại, bởi vì hắn thấy được thông đạo phía trước xuất hiện một tòa thành thật lớn, tường thành rất là cao, nhưng không có cánh cửa.

Tần Thứ nấp trong thông đạo, hí mắt thăm dò đánh giá hoàn cảnh trong thành, nhưng là ánh mắt vừa tiếp xúc, rốt cuộc không thu trở về được. Chỉ thấy trong thành đứng sừng sững một đài cao, một cái cầu thang kéo dài lên. Ở trên đài cao, một vật thể hình tròn tản ra từng đợt từng đợt quang mang phiêu phù ở giữa không trung.

"Đây chẳng lẽ chính là Thánh Tiểu thần thú?" Tần Thứ cau mày, nhưng là hắn cũng không có tự hỏi quá nhiều, mà là đem ánh mắt tập trung ở trên người đôi nam nữ đang đi lên cầu thang. Đồng thời, nhĩ lực cũng phát huy tới cực hạn, đem hai người đang nói chuyện thu vào trong tai.

"Đây là Thánh Tiểu thần thú?" Tiểu Xuyên Hạnh Nại cũng đồng dạng nghi hoặc như Tần Thứ hỏi.

Lại Thiết Sinh khoe khoang cười nói: "Đúng vậy, chẳng qua đây chỉ là trứng thôi, còn không có trở thành thần thú thật sự. Đợi lấy được nó, nghĩ biện pháp đem nó ấp nở, hắn có thể trở thành thần binh lợi khí của ta, đến lúc đó, ta sẽ không sợ ta nữa."

Đáy mắt Tiểu Xuyên Hạnh Nại hiện lên một lù tinh quang, hiểu kì hỏi: "Lại ca, đây không phải thú sao? Như thế nào lại biến thành thần binh lợi khí?"

Lại Thiết Sinh cười nói: "Đúng là thần thú, hơn nữa theo Thiên Thủ nhất mạch chúng ta ghi lại, chúng ta thượng cổ mười hai mạch luyện khí truyền thừa đều có Thánh Tiểu thần thú. Mấy Thánh Tiểu thần thú này tuy rằng tên là thú, nhưng là thân phận chân chính cũng thần binh lợi khí, bởi vì bọn chúng sau khi nở ra liền có năng lực ngưng hình, trạng thái sau khi ngưng hình là các loại thần binh lợi khí bất đồng, có sức chiến đấu phi phàm."

Tiểu Xuyên Hạnh Nại nhất thời hai mắt tỏa sáng, si mê nhìn trứng Thánh Tiểu thần thú trôi nổi giữa không trung, hỏi: "Phải như thế nào lấy nó xuống?"

"Rất đơn giản, trên Ngọc thử la bàn đều viết rành mạch! Xem ta." Lại Thiết Sinh nói xong, liền cúi đầu mặc niệm vài câu, chỉ thấy quả trứng đang phiêu phù ở không trung bỗng nhiên hào quang biến mất, rơi xuống. Lại Thiết Sinh tay duỗi ra, tiếp được thú trứng kích cỡ quả bóng đá.

Thú trứng nhìn trong suốt, mơ hồ có thể thấy địa phương trung tâm có một chút màu sắc phấn hồng, nhìn cực giống một con chuột. Hơn nữa mỗi cách một đoạn thời gian lại tản ra một đạo quang mang.

"Ha ha ha ha, lấy được, ta rốt cục lấy được Thánh Tiểu thần thú." Lại Thiết Sinh nắm thú trứng, cười vô cùng đắc ý. Nhưng tiếng cười cũng không có kéo dài bao lâu, trong giây lát, thanh âm dừng lại, khó có thể tin xoay người lại, trên lưng, một thanh chùy thủ đen thui cắm vào hậu tâm, máu loãng nhất thời nhuộm đỏ áo.

Chương 51: Giết Người Đoạt Bảo

"Hạnh Nại, ngươi vì cái gì phải làm như vậy..." Lại Thiết Sinh trừng mắt nhìn Tiểu Xuyên Hạnh Nại, hắn chẳng qua chỉ là Luyện khí sơ cấp, căn bản là không có năng lực phòng ngự. Huống chi người luyện khí lại không giống người luyện thể bình thường có khí lực cường hãn, một thanh chủy thủ như vậy cắm vào hậu tâm, đủ để hắn toi mạng.

Giờ phút này, Tiểu Xuyên Hạnh Nại trên mặt rớt cuộc nhìn không ra chút mị thái, ánh mắt lộ ra hàn quang khiếp người, nàng lãnh cười nói: "Vì cái gì? Đương nhiên là vì trướng Thánh Tiểu thần thủ trong tay ngươi. Thủ tốt như vậy, cùng với để ngươi lấy đi, chẳng bằng giao cho ta, Cửu Cúc nhất mạch chúng ta có bảo bối như vậy, sớm hay muộn sẽ đem bộ tộc các ngươi giết hại sạch sẽ."

"Ngươi..."

Lại Thiết Sinh run rẩy nâng tay, vô lực chỉ vào Tiểu Xuyên Hạnh Nại, rốt cục mắt nhắm lại, té thật mạnh trên mặt đất.

Tiểu Xuyên Hạnh Nại khoé miệng xẹt qua một đạo đường cong, lấy đi thủ trướng trong tay Lại Thiết Sinh, cũng không nhìn nam nhân lúc trước còn cùng nàng cùng dục bễ tình, xoay người, rất nhanh theo đường cũ phản hồi. Giờ phút này, thực lực nàng che dấu đã lâu rốt cục hiển lộ ra, tốc độ cực nhanh, hơn nữa thân hình linh hoạt quỷ dị.

Nhưng khi nàng sắp ra khỏi thành, lại đột nhiên cứng rắn dừng cước bộ, bởi vì ở cửa thành toát ra một thiếu niên thần thái lạnh lùng.

"Ngươi là..." Tiểu Xuyên Hạnh Nại nhìn chằm chằm Tần Thứ, bỗng nhiên cười nói: "Khó trách ta cảm thấy có cái gì theo dõi, nguyên lai chính là ngươi a. Tiểu đệ đệ, ngươi ngăn đón tỷ tỷ làm cái gì a?"

Tần Thứ duỗi tay, nhàn nhạt nói: "Đem thứ trên tay giao cho ta."

Tiểu Xuyên Hạnh Nại lại khôi phục vẻ mặt mị thái, khanh khách cười duyên vài tiếng, trước ngực nhất thời dập dòn bông bênh: "Tiểu đệ đệ, ngăn đón đường đi tỷ tỷ, lại hướng tỷ tỷ đòi vật, đây chính là cướp bóc a?"

Tần Thứ nhướn mày, lạnh giọng nói: "Đừng để ta nói lần thứ ba, đem đồ trên tay giao cho ta."

Tiểu Xuyên Hạnh Nại miệng cười vừa thu lại, ánh mắt híp lại, hàn quang bắn ra nói: "Ta không muốn giao cho ngươi thì sao." Lời là nói như vậy, tinh thần của nàng đã khẩn trương cao độ, lấy thực lực Ninja mặt quỷ như nàng không ngờ không có phát hiện thiếu niên này theo dõi, có thể thấy thiếu niên rất không đơn giản.

Tần Thứ thân ảnh vừa động, đã buông tha cho trao đổi cùng đối phương, lao thẳng tới Tiểu Xuyên Hạnh Nại. Tần Thứ cùng người đánh nhau kinh nghiệm rất ít, cho tới bây giờ cũng bắt quá chính là lúc mới vừa xuất sơn giết hai tên cướp thường. Nhưng không có nghĩa là hãn kinh nghiệm không phong phú, tuy rằng hãn không có ai để luyện tập, nhưng tại đáy biển một tháng, Tần Thứ đã cùng vô số sinh vật đáy biển tiến hành chém giết, sớm đã tôi luyện ra cường đại năng lực chiến đấu.

Tiểu Xuyên Hạnh Nại thực lực quả nhiên không giống lúc trước che dấu như vậy, chính là nữ tử xuất chúng, lúc Tần Thứ vừa động, thân ảnh của nàng cũng trở nên mơ hồ. Không ngờ hư không tiêu thất tại chỗ cũ, giây lát sau, lại hiện ra sau lưng Tần Thứ, chủy thủ trong tay hung hăng đâm vào Tần Thứ.

Nhưng công kích đã thất bại, Tần Thứ hôm nay toàn thân đều là ánh mắt, ở trong nước hãn có thể thông qua biến hóa dòng nước để cảm thụ hết thảy chung quanh, ở trên đất bằng, hãn có thể thông qua dòng khí biến hóa để nhận thấy được động tĩnh chung quanh. Thủ đoạn của Tiểu Xuyên Hạnh Nại đối với hãn tự nhiên là vô dụng.

Tránh được một kích này, Tần Thứ cũng không có lập tức xuất thủ, mà là cùng Tiểu Xuyên Hạnh Nại giằng co, hiển nhiên, lúc này hai người giao thủ đều chỉ là thủ.

"Không ngờ thực lực ngang ngửa Lý Nhị Hắc, có ý tứ, không biết nàng là thông qua phương pháp gì để đạt tới tầng thứ này." So với người thường, thực lực của Lý Nhị Hắc tự nhiên đã là cực kỳ khủng bố, đương nhiên, cùng người luyện khí hoặc là người luyện thể so sánh, Lý Nhị Hắc cũng không tính là cái gì.

Ngắn ngủi tạm dừng, hai người lại giao thủ, lực lượng Tần Thứ tuy rằng mạnh hơn đối phương vô số lần, nhưng là bất đắc dĩ thân pháp đối phương cực kỳ quỷ bí, lập loè, rất khó đánh trúng đối phương. Nhưng là Tần Thứ ý vào cảm ứng của mình đối với dòng khí, có thể nắm giữ quy luật vận động của đối phương, sẽ không bị nàng gây thương tích.

"Ân."

Tần Thứ bỗng nhiên lại dừng tay, Tiểu Xuyên Hạnh Nại cũng dừng công kích, chứng kiến nàng bộ dáng mồ hôi ướt đẫm, Tần Thứ cười cười, hiển nhiên, thể lực đối phương không thể cùng hãn so sánh, cái loại thân pháp quỷ dị này cực kỳ tiêu hao thể lực. Mà Tần Thứ sở dĩ dừng lại, là vì tò mò về thân pháp của đối phương, thông qua nắm giữ dòng khí, Tần Thứ có thể cảm giác được đối phương theo lực lượng nhất định phối hợp bộ pháp tương ứng để thực hiện phương thức di động quỷ dị này.

"Cường đại lực lượng có thể sinh ra tốc độ cao, ta nếu đem lực lượng quán chú ở hai chân tăng lên, mặc dù không có bộ pháp tương xứng phối hợp, cũng có thể sinh ra thân pháp đồng dạng. Xem bộ pháp đối phương lúc này chắc là thiếu hụt lực lượng." Nghĩ thông suốt điểm này, trên mặt Tần Thứ không khỏi lộ ra mỉm cười.

Nhưng là về mỉm cười này, lại bị Tiểu Xuyên Hạnh Nại hiểu lầm Tần Thứ có ý tứ hòa hoãn, liền cười nói: "Thế nào, tiểu đệ đệ, hai ta đánh tiếp như vậy, ai cũng chiếm không được chỗ tốt. Không bằng dừng tay thế nào?"

Tần Thứ nhàn nhạt nói: "Chiếm không được chỗ tốt, cũng phải nhìn xem mới biết được. Thân pháp của ngươi tuy rằng quý dị, nhưng là cực kỳ tiêu hao thể lực. Mà thể lực của ta lại hơn ngươi, như vậy đánh nhau chết sống, cuối cùng thua trận khẳng định là ngươi. Ha ha, chẳng qua ta không nghĩ đánh lâu như vậy, đến đây đi, ta muốn nhìn xem có thân pháp gì có thể hợp lại cùng lực lượng."

Tiếng nói vừa dứt, Tần Thứ thân mình lại động. Có điều lúc này đây, hắn đem lực lượng quán chú ở trên chân, thân mình vừa động, liền giống như Tiểu Xuyên Hạnh Nại vậy, trong nháy mắt liền biến mất ở xa xa.

Tiểu Xuyên Hạnh Nại biến sắc, lộ ra thần sắc khó có thể tin, nhưng là tiếp theo, thân ảnh của nàng cũng biến mất ở tại chỗ cũ. Chẳng qua lần này, thân pháp quý dị của nàng hiển nhiên mất đi hiệu quả, Tần Thứ trực tiếp lấy lực lượng sinh ra tốc độ, tuy rằng không bằng nàng lấy bộ pháp phối hợp lực lượng sinh ra thân pháp linh hoạt, nhưng Tần Thứ thắng ở thể lực hùng hậu, từ bị động chuyển sang chủ động, Tiểu Xuyên Hạnh Nại hoàn toàn trở thành một bên bị truy đuổi.

Thể lực tiêu hao thời gian dài, rốt cục làm Tiểu Xuyên Hạnh Nại chống đỡ không được. Thân ảnh của nàng bỗng nhiên thoáng hiện, lập tức té trên mặt đất, thở hổn hển.

Tần Thứ cũng không có lập tức động thủ, hiện ra thân mình, chậm rì rì bước đi thông thả đến trước mặt nàng, cúi thấp xuống lấy trứng thú trong người của nàng. Nhưng lúc Tần Thứ đụng đến thú trứng, Tiểu Xuyên Hạnh Nại bỗng nhiên hé miệng, một tia hắc mang bắn thẳng đến mi tâm Tần Thứ, đúng là một hắc châm rất nhỏ.

Tần Thứ sắc mặt lạnh lùng, không tránh né, trong nháy mắt khi hắc châm vừa chạm vào mi tâm, lực lượng súc tích trong thân thể hắn tự động trút ra. Không chỉ có hóa giải lực đánh vào của hắc châm, hơn nữa còn làm nó bắn nhanh quay về, cứng rắn đâm xuyên qua mi tâm Tiểu Xuyên Hạnh Nại.

Một giọt máu từ mi tâm Tiểu Xuyên Hạnh Nại chảy ra, hai mắt nàng đột nhiên trợn lên, mồm há to hô hấp vài cái, liền như vậy trợn tròn mắt ngã trên mặt đất, khí tuyệt bỏ mình.

Tần Thứ trên mặt không có biểu tình gì, lãnh đạm giống như giết một đầu dã thú, hay một con cá mập. Hắn lẩm bẩm: "Người luyện thể mạnh mẽ, một quả nho nhỏ hắc châm cũng muốn đã thương ta, thật sự là không biết tự lượng sức mình."

Kỳ thật Tần Thứ sở dĩ không tránh không né, đón đỡ công kích, là bởi vì mấy ngày này ầu ả cùng cá mập, làm hắn đối với sự mạnh mẽ của người luyện thể đã có trực quan thể ngộ. Ít nhất thì Tần Thứ hôm nay thực lực Luyện Nhục, trong cơ thể súc tích lực lượng sẽ triệt tiêu trực tiếp thương tổn của ngoại giới đối với thân thể.

Đơn giản mà nói, kỳ thật chính là lực tác dụng cùng phản tác dụng lực. Nhưng khi lực lượng ngoại giới lớn hơn lực lượng trong cơ thể Tần Thứ súc tích, thân thể Tần Thứ sẽ bị thương tổn.

Lấy đi trứng thú, Tần Thứ hí mắt tinh tế xem, trong miệng do dự nói: "Thánh Tiểu thần thú? Thần binh lợi khí? Có ý tứ, chỉ là không biết như thế nào mới có thể đem ấp." Nói xong, nhìn thoáng qua Lại Thiết Sinh trên đài cao, lắc đầu tiếc hận nói: "Đáng tiếc, chết quá nhanh, nếu không có thể từ trong miệng hắn tìm được một chút tin tức hữu dụng."

Quả trứng thú kì bí này đã qua tay hai người, cuối cùng lại lạc trên tay Tần Thứ. Nhưng dù sao Tần Thứ đối với cái này không hiểu nhiều lắm, nghiên cứu một phen, cảm thấy không được gì, liền tùy tay bỏ vào giới chỉ. Định có thời gian sẽ cẩn thận cân nhắc sau, xem có thể hay không tìm ra phương pháp ấp trứng.

Nhìn xung quanh vài lần, không có phát hiện gì, Tần Thứ quay người, rất nhanh đi ra khỏi phiến mật cảnh thần kỳ này, chỉ để lại hai thi thể.

Ra động khẩu, Tần Thứ tùy tay tháo xuống Ngọc thử la bàn, trên thạch bích dị tượng nhất thời biến mất, lại khôi phục bộ dáng khó coi lúc đầu. Thường thức trong chốc lát Ngọc thử la bàn, phát hiện mặt trên có tiền dân văn tự miêu tả phương pháp thu trứng, kỳ thật chính là một chú ngữ rất khó đọc, lại không ghi lại phương pháp ấp trứng gì.

Tần Thứ tuy thất vọng cũng không vứt bỏ Ngọc thử la bàn, mà là đồng dạng thu vào trong giới chỉ. Dù sao đây cũng là một cái chìa khóa mở ra mật cảnh, mật cảnh này tuy rằng mất đi thú trứng, nhưng bản thân nó có thể được cho là tạo hóa kỳ bảo. Cho nên lưu trữ cái chìa khóa này, có lẽ về sau còn có tác dụng.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Sát Ý Của Tàn Thứ

Trời đã tối, Tàn Thứ nhảy vào trong đầm nước, thoải mái tắm rửa, cả cơ thể thả lỏng ngâm trong nước ấm, thể xác và tinh thần vô cùng thoải mái.

Sau khi nghỉ ngơi và hồi phục một đêm, Tàn Thứ từ trong giới chỉ lấy ra ca nô. Ở trên đảo nhỏ hơn một tháng, Tàn Thứ đã thuận lợi hoàn thành Luyện Nhục thiên chín bức phó đồ, hôm nay hẳn đã đạt tới Luyện Nhục thiên đại viên mãn cảnh giới. Nhưng là càng tu luyện thể thuật, Tàn Thứ càng cảm thấy kỳ diệu vô cùng, có lẽ là do không có người chỉ đạo, mỗi khi mỗi một lần phát hiện có điều linh ngộ, đều làm Tàn Thứ cảm thấy hưng phấn.

Đồng dạng, cũng là do không có người chỉ đạo, nên Tàn Thứ từng bước cẩn thận. Đối với việc tu luyện Luyện Căn thiên, Tàn Thứ còn không dám tùy tiện, nguyên nhân chính là toàn thân kinh mạch của hắn vẫn còn đang hỗn loạn, như thế nào để thông qua Luyện Căn thiên hòa hợp kinh mạch của mình, Tàn Thứ còn cần thời gian nhất định để nghiên cứu Luyện Căn thiên chín bức phó đồ cùng với nội dung liên quan trên đa thứ.

Ca nô trăm phong phách sóng, khi Tàn Thứ đi vào đảo hải tặc của Lý Nhị Hắc, lại phát hiện trên đảo không ngờ không có một bóng người. Nhưng mà, ở trên đảo tìm tòi một phen, mới phát hiện cô gái giúp việc kia cũng không có rồi đi.

Bởi vì ngôn ngữ không thông, Tàn Thứ không biết nên như thế nào cùng đối phương trao đổi. Nhưng vào lúc này, cô gái liền dùng Hán ngữ lắp bắp kể lại tình huống.

"Nhanh như vậy đã quyết chiến?" Tàn Thứ nhượng mảy, lập tức lại giãn ra, hắn giật mình nhớ tới mình đã ở trên đảo nhỏ sinh sống hơn một tháng, dựa theo kế hoạch, hơn một tháng này, cũng đích xác có thể làm Lý Nhị Hắc đem kế hoạch chấp hành đến giai đoạn kết thúc.

Cùng cô gái hỏi rõ địa điểm quyết chiến, Tàn Thứ ly khai hải tặc đảo, một người lái ca nô một đường đi nhanh. Ước chừng một giờ, xa xa một đảo hải tặc so với tòa đảo của Lý Nhị Hắc lớn hơn mấy lần đã hiện ra trước mắt.

Đây là đại bản doanh đối thủ của Lý Nhị Hắc.

Chỉ có điều giờ phút này tiếng súng không ngừng truyền đến, trên mặt biển ca nô tiểu hạm rậm rạp không đếm được, ở trong đó, Tàn Thứ không ngờ còn thấy được vài chiến thuyền trang bị hoàn mỹ. Chẳng qua tình hình chiến đấu có vẻ đang nghiêng về phía Lý Nhị Hắc, xem ra, Lý Nhị Hắc là xuất kỳ bất ý, đối phương hoàn toàn bị ngăn chặn, chỉ có thể bị động phòng thủ, nhìn binh lực song phương phân phối, thắng lợi chính là chuyện sớm hay muộn thôi.

Bỗng nhiên, ánh mắt Tàn Thứ ngưng lại trên một đại hạm cách đó không xa, Tàn Thứ thấy được Lý Nhị Hắc hiện ra trên boong tàu, uy phong bát diện ngậm xi gà, đang nói cái gì với người bên cạnh. Người này Tàn Thứ cũng không lạ lắm gì, đúng là người lúc trước nhờ Tàn Thứ động thân xuất hiện hóa giải tai nạn, do đó đối hắn vô cùng cảm kích, Long thiếu gia.

Tàn Thứ khoe miệng nhếch lên, xả ra một nụ cười. Ca nô lại tăng mạnh tốc độ, chạy qua.

"Tiểu đệ."

Lý Nhị Hắc thấy Tàn Thứ về mặt kinh hi, hắn tiếc nuối chính là không thể cùng Tàn Thứ chia sẻ thắng lợi, không nghĩ tới Tàn Thứ lại tại thời khắc mấu chốt này xuất hiện.

"Tần huynh đệ."

Long thiếu gia cũng lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng, lập tức liền tự mình buông xuống dây thừng, đem Tàn Thứ kéo lên boong tàu.

Tàn Thứ hướng Long thiếu gia gật đầu xem như chào hỏi, Long thiếu gia cũng dị thường thân thiết ôm hắn một cái, dùng sức vỗ vỗ lưng Tàn Thứ nói: "Tần huynh đệ, ta ở trên biển tìm ngươi hơn một tháng, nếu không phải Nhị Hắc ca nói ngươi ở trên đảo nhỏ rèn luyện, không tiện có người quấy rầy, ta đã sớm nhện không được đi tìm ngươi."

Tàn Thứ đối với Long thiếu gia cảm giác cũng không tệ lắm, nhưng cũng không quen thân thiết như đối phương, đương nhiên, đối phương khách khí, Tàn Thứ cũng không có thể mất lễ phép. Liền mỉm cười nói: "Làm phiền đã quan tâm."

Long thiếu gia ha ha cười xua tay nói: "Thật ra là có người quan tâm Tần huynh đệ so với ta còn nhiều hơn. Mấy ngày nay, Đường tiểu thư giống như một cái vệ tinh, liên tục điện thoại hỏi ta về tình huống của ngươi, nếu cha mẹ nàng không cảm, sợ là đã sớm nhện không được theo ta đi ra biển để tìm ngươi."

"Vũ Phi?" Tàn Thứ cau mày, trong mắt lộ ra một chút vẻ phức tạp.

Lý Nhị Hắc đã đỉnh đạc đẩy Long thiếu gia ra, cũng ôm Tàn Thứ một cái, lớn giọng mang theo cảm tình cười nói: "Tiểu đệ, hơn một tháng không thấy ngươi mặt mày rạng rỡ, làm ca ca ta muốn hỏng rồi. Vừa nãy còn nói không thể cho ngươi thấy xem ca ca ta hoàn toàn diệt sạch hang ổ của Mạt Đắc Lý Khắc. Không nghĩ tới ngươi liền xuất hiện, thật sự là nói Tào Tháo, Tào Tháo xuất hiện a."

Nói xong, vỗ vỗ thật mạnh lưng Tàn Thứ, đột nhiên cánh tay bị bắn ra, có chút kinh ngạc buông ra, nhìn Tàn Thứ hỏi: "Tiểu đệ, hơn một tháng không thấy, ngươi trở nên ghê gớm thế. Hiện tại đạt tới cấp bậc gì?"

Tàn Thứ lắc đầu mỉm cười nói: "Ta cũng không rõ ràng lắm."

"Không rõ ràng lắm?" Lý Nhị Hắc vỗ vỗ ngực nói: "Đến, đấm ca ca một quyền, để ta xem thử."

Tần Thứ vừa định cự tuyệt, nhưng nghĩ lại cũng không ngại thử xem, hắn cũng rất muốn nhìn một chút mình hôm nay đến tột cùng thực lực như thế nào. Đương nhiên, hắn tuy rằng không rõ ràng lắm thực lực của chính mình, nhưng mình đã rất xa vượt qua Lý Nhị Hắc, cho nên hắn không dám dùng toàn lực, phân ra một thành lực lượng, đấm một quyền trên vai Lý Nhị Hắc.

"Tê."

Lý Nhị Hắc bị Tần Thứ một quyền đánh lui hai bước, xoa bả vai cười ha ha: "Lợi hại, tiểu đệ, một quyền này ước chừng có 1000 nguyên lực. Thực không nghĩ ra, ngươi cũng không trải qua thực nghiệm gì, lại tiến bộ thần tốc như vậy."

Tần Thứ mảy vui vẻ, dựa theo Lý Nhị Hắc nói, một thành lực đạo cũng đã có một ngàn nguyên lực, như vậy mười thành lực đạo chẳng phải là vạn nguyên lực? Phát hiện này làm Tần Thứ cực kỳ vui sướng, đồng thời càng thêm tin tưởng vào Luyện Thể Thuật. Luyện thể bất đồng luyện khí, luyện khí lực công kích thì phải đạt tới tiên thiên mới có thể thi triển ra. Mà luyện thể thì lúc bắt đầu tu luyện đã có lực công kích cường hãn.

Long thiếu gia cũng không biết có thể nghe hiểu Tần Thứ cùng Lý Nhị Hắc hay không, chẳng qua nắm tay cùng lực đạo của Tần Thứ hắn thấy rõ ràng, nhất thời kinh ngạc nói: "Không thấy nha, nguyên lai quyền cước của Tần huynh đệ lợi hại như vậy. Có cơ hội cùng bảo tiêu của ta luận bàn thử, hắn cũng là một người luyện võ."

Tần Thứ cười cười, gật đầu nói: "Hảo."

Liên quay đầu nhìn tình hình chiến đấu, hỏi: "Nhị Hắc ca, hiện tại thế nào?"

Lý Nhị Hắc cười cười nói: "Đang công đạo. Mẹ nó, tên Mạt Đặc Lý Khắc này trên tay đích xác có chút thực lực, ta chinh hợp phụ cận to nhỏ hải tặc, hơn nữa cùng tàu chiến của Long đại thiếu gia, này giờ cũng chưa có thể bắt được. Chẳng qua, tình huống hiện tại đã nghiêng về một bên, thắng cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi."

"Nhị Hắc ca, ngươi muốn giết ta phải không. Gì Long đại thiếu gia, bảo ta a Long hoặc là Vũ Hiên, ngàn vạn lần đừng gọi ta gì thiếu gia, ta nghe lại cái quá." Long Vũ Hiên là tên đầy đủ, không biết là cùng Lý Nhị Hắc ở chung lâu, hay là không đón ý nói đùa cùng Lý Nhị Hắc, nói chuyện cũng mang theo điểm thô tục.

"Ha ha, kêu Vũ Hiên, nói thật, ngươi cũng là một công tử hợp khẩu vị với ta a." Lý Nhị Hắc sáng khoái vỗ vai Long thiếu gia.

Tần Thứ nhướng mày, nhìn Long thiếu gia cười dài, hướng Lý Nhị Hắc hỏi: "Nhị Hắc ca, ngươi như vậy đường hoàng cùng Vũ Hiên quan hệ, không sợ những hải tặc đầu mục khác sinh ra ý tưởng gì sao?"

Một bên, Long thiếu gia nghe Tần Thứ cũng gọi hắn là Vũ Hiên, trên mặt ý cười càng đậm, nghe vậy liền cướp mở miệng nói: "Tần huynh đệ, Nhị Hắc ca nhưng đã sớm đem những hải tặc xung quanh thành thủ hạ hết rồi."

Lý Nhị Hắc khoát tay hắc hắc cười nói: "Tiểu đệ, ngươi đừng lo lắng, ca ca làm việc có chừng mực. Ngươi không phải cùng ta nói về đạo lý 'cây gậy và củ cà rốt' sao? Ca ca ta chính là dùng cách nói của ngươi, mất một phen tay chân, làm mấy tên này đều động tâm. Nói tiếp, cho dù bọn họ trong lòng có ý tưởng khác, ta cũng không sợ, chỉ cần lão tử đem hang ổ Mạt Đặc Lý Khắc đánh hạ, có thời gian chậm rãi tẩy trừ những tên không nghe lời trong đội ngũ."

Tần Thứ cười, nói: "Thật ra ta lo lắng hơi nhiều. Chẳng qua cũng đúng, trước thực lực mạnh mẽ, hết thảy đều là hồ giấy."

Ba người đang nói, tình hình chiến đấu bỗng nhiên đã xảy ra một chút biến hóa. Trên đảo bỗng nhiên dưới mưa bom bão đạn xuất hiện một nam tử Anh quốc tướng mạo tuấn đạt, lạnh lùng nhìn ba người Tần Thứ trên đại hạm.

Lý Nhị Hắc thấy thế, phát ra một mệnh lệnh, lửa đạn công kích lẻ loi liền đình chỉ, song phương giao chiến xuất hiện tạm dừng ngắn ngủi.

Lý Nhị Hắc lớn giọng rống lên: "Mạt Đặc Lý Khắc, lão bằng hữu của ta, để ngươi tự mình đi ra nghênh đón thực ngự long."

Làm cho người ta kinh ngạc chính là, nam tử Anh quốc Mạt Đặc Lý Khắc kia dường như hiểu được Hán ngữ, mặt lạnh như tiền, dùng tiếng phổ thông cười lạnh nói: "Người Trung Quốc, lửa đạn của ngươi, làm ta không thể thấy được tên đối trá như ngươi."

"Ha ha ha ha." Lý Nhị Hắc cười lớn hơn nữa, vỗ tay lớn tiếng: "Mạt Đặc Lý Khắc, luận đối trá, ta so ra vẫn kém ngươi. Mọi người vốn nước giếng không phạm nước sông, đều sống qua ngày, ngươi cố tình muốn tranh giành miếng ăn với người khác, tranh giành hết còn muốn bọn họ làm thủ hạ cho ngươi, ngươi coi Nam Hải này để cho ngươi một tên quỷ thân sĩ đến từ Anh quốc thống trị sao?"

"Ha ha, người Trung Quốc, ngươi cũng không nên đắc ý quá sớm. Ngươi cho rằng chỉ bằng ngươi một con khỉ da đỏ như vậy, thật sự động đến căn bản của ta sao?" Mạt Đặc Lý Khắc lạnh giọng cười, lãnh ý trong khẩu khí cách thật sự xa đều có thể nghe ra.

"Vậy thử xem đi." Lý Nhị Hắc tiếng cười vừa thu lại, dữ tợn nói: "Nã pháo cho lão tử, oanh diệu tên vương bát đản này."

Tiếng súng tiếng pháo lại vang lên, trình độ kịch liệt so với chi hồi nãy còn nồng đậm hơn. Nhưng là động tác của Mạt Đặc Lý Khắc lại làm Lý Nhị Hắc kinh ngạc. Chỉ thấy hắn đoạt một ca nô, mạo hiểm trong mưa bom bão đạn nhanh chóng hướng thuyền của Lý Nhị Hắc lao đến.

"Di." Tần Thử nhướng mày.

Lý Nhị Hắc cùng Long thiếu gia đều nhú mày cùng một thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cán Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Thân Thể Cường Hãn

Bởi vì Mạt Đặc Lý Khắc biểu hiện cơ hồ ra khỏi dự kiến của mọi người, dưới mưa bom bão đạn như vậy, hãn một mình lái ca nô đột phá mà đến, đạn chung quanh tự nhiên là hướng trên người hãn mà tiếp đón. Nhưng ai cũng không thể tưởng được chính là, đối phương không ngờ không thêm để ý đến đạn, từng bông lửa chói mắt lóng lánh rơi trên người hãn, lại chỉ thấy tất cả đều vô công rơi xuống, Mạt Đặc Lý Khắc lông tóc vô thương.

"Như thế nào có thể, chẳng lẽ tên này cũng là người luyện thể?"

Tần Thử trong lòng chấn động, bởi vì Mạt Đặc Lý Khắc bày ra thực lực làm hãn liên tưởng đến thực lực của mình Luyện Nhục thiên đại viên mãn cảnh giới. Hiện tại Tần Thử cũng có thể không nhìn công kích của viên đạn, bởi vì lực lượng súc tích trong cơ thể hãn hoàn toàn có thể hóa giải lực công kích của đạn. Nhưng là hiện tại, một người Anh quốc như vậy cũng có thể đồng dạng làm được, cái này khó tránh khỏi làm Tần Thử kinh ngạc.

"Long thiếu gia, người nhanh đi vào trong khoang thuyền, người này rất không đơn giản." Không biết khi nào thì bên cạnh Long thiếu gia đã xuất hiện một trung niên nhân khoảng

bốn mươi tuổi, đầu vuông vức, mặt chữ điền, trên người lộ ra một cỗ cương khí nồng đậm.

Long thiếu gia nhú mày hỏi: "Thập Thất, người có thể nhìn ra lai lịch người này sao?"

Kia trung niên nhân lắc đầu: "Nhìn không ra, nhưng là có thể coi đạn như không có gì, đã không phải cảnh giới cao thủ bình thường có khả năng đạt tới. Người này nếu không có trời sinh dị năng, chính là tu luyện quá bí pháp gì."

Khi hai người nói chuyện, Tần Thử cũng tựa đầu vòng vo đi tới, nhìn Long thiếu gia nói: "Vũ Hiên, người quay về khoang thuyền đi, người này ta cùng Nhị Hắc ca đến ứng phó."

Long thiếu gia cũng không có già mồm cãi láo, gật gật đầu nói: "Vậy các người phải cẩn thận." Nói xong, lại nói với trung niên nhân: "Thập Thất, người lưu lại, giúp đỡ Tần huynh đệ cùng Nhị Hắc ca."

Trung niên nhân lắc đầu nói: "Trách nhiệm của ta là bảo vệ người an toàn."

Long thiếu gia trừng mắt nói: "Ta lệnh cho người lưu lại."

"Rõ" trung niên nhân gật gật đầu, Long thiếu gia hướng Tần Thử cùng Lý Nhị Hắc lộ ra ánh mắt hết thấy cẩn thận, liền đi trở về khoang thuyền.

Đại hạm ở phía sau chiến đoàn, đây cũng là nguyên nhân mà Lý Nhị Hắc cùng Long thiếu gia dám lên boong tàu, nếu không nếu bay tới một viên đạn lạc chẳng phải là xui xẻo sao. Nhưng Mạt Đặc Lý Khắc động tác cũng rất mau, trong chớp mắt đã cứng rắn đột phá cách trở, đi tới bên cạnh đại hạm, không nhìn đạn chung quanh, trực tiếp nhảy lên boong tàu. Lực nhảy này, sợ là ngôi sao bóng rổ NBA thấy đều xấu hổ không dám gặp mặt, dù sao đại hạm cũng rất cao.

Chẳng qua điều này cũng không ngạc nhiên gì, trên boong tàu, Lý Nhị Hắc cùng Tần Thử cùng với trung niên nhân đều có thể làm được điểm này.

Mạt Đặc Lý Khắc vừa nhảy lên boong tàu, liền lộ ra dày đặc ý cười, nhìn chằm chằm Lý Nhị Hắc nói: "Người Trung Quốc, ta nói rồi, người không cần đắc ý quá sớm, hiện tại, là lúc người cười không nổi."

"Chê cười." Lý Nhị Hắc chậm rì rì châm một điếu xì gà, hít sâu một ngụm, coi rě Mạt Đặc Lý Khắc nói: "Người cho là vừa mới biểu diễn có thể khiến lão tử sợ tới mức ngã xuống? Phi."

Lý Nhị Hắc thật mạnh thổi một ngụm, đem điếu xì gà vừa mới châm vút trên mặt đất, dùng sức nghiền nghiền, tựa hồ dưới chân không phải xì gà mà là Mạt Đặc Lý Khắc vậy.

Chung quanh tiếng súng và pháo theo Mạt Đặc Lý Khắc nhảy trên boong tàu liền động lại, trên đảo cùng trên biển hai phương công thủ trận doanh đều lấy ánh mắt chú ý tới chỗ Lý Nhị Hắc trên chiếc đại hạm này.

"Ni Khắc, chúng ta tiếp tục hay không?" Một người da đen trên ca nô cầm súng máy, hướng đồng bạn bên người hỏi.

Đồng bạn hấn trở mình mắt trợn trắng nói: "Ông bạn già, không phát hiện hai bên đại đầu mục trực tiếp gặp nhau sao? Chỉ cần bên kia bọn họ có kết quả, chúng ta bên này còn đánh cái gì? Mạt Đắc Lý Khắc không hổ là đầu mục hải tặc lớn nhất ở đây, không ngờ ngay cả đạn đều có thể đỡ được, nga, Thượng Đế, mắt ta không phải bị tật chứ."

Kỳ thật lúc này đại đa số đều ôm ý tưởng như thế, đặc biệt biểu hiện của Mạt Đắc Lý Khắc, làm một phương ô hợp bên Lý Nhị Hắc hết hồn. Lần này đầu lĩnh trực tiếp đánh tới, nếu là Lý Nhị Hắc có thể chiến thắng thì hoàn hảo, nếu là Mạt Đắc Lý Khắc thắng, như vậy những người tham gia vây công lần này sẽ không dễ chịu lắm. Cho nên hiện tại đều đình chỉ hòa lực, nắm trạng thái quan vọng, tình chờ tình thế phát triển.

Không khí trên boong tàu đọng lại, Lý Nhị Hắc xoạch xoạch hút xì gà. Mạt Đắc Lý Khắc tương đối lạnh lùng, cũng không có lập tức động thủ. Tần Thử thì nhìn Mạt Đắc Lý Khắc, cân nhắc lại lịch người này. Còn trung niên nhân mặt không chút thay đổi, chỉ có hai mắt dần dần híp mắt thành một cái khe hờ.

Rồi đột nhiên, trạng thái vốn tĩnh bỗng nhiên động.

Điều xì gà của Lý Nhị Hắc mang theo một đóm lửa bắn thẳng đến Mạt Đắc Lý Khắc.

Mạt Đắc Lý Khắc trong nháy mắt, từ cực tĩnh chuyển sang cực động, thẳng hướng mà đến.

Tần Thử cước bộ biến đổi, trên đùi đột nhiên phát lực, lao tới.

Mà trung niên nhân hai mắt đột nhiên mở, ánh sao chọi thêm, hai đấm cũng đánh tới.

Xì gà bị Mạt Đắc Lý Khắc một quyền đập bay về, bắn thẳng đến Lý Nhị Hắc giống như mũi tên. Cùng lúc đó, nắm tay của Tần Thử cùng nắm tay của Thập Thất đồng thời đánh về phía Mạt Đắc Lý Khắc. Kia Mạt Đắc Lý Khắc quả nhiên tự phụ, không ngờ không thêm để ý tới Tần Thử và Thập Thất, cứng rắn chống đỡ, tốc độ không chậm hướng Lý Nhị Hắc phóng đi, hiển nhiên mục tiêu của hấn là Lý Nhị Hắc.

"Dị!"

Một quyền không có kết quả, Tần Thử lại không có vẻ thất vọng, ngược lại là kỳ quái. Một quyền kia chỉ là hấn muốn thử, muốn nhìn một chút Mạt Đắc Lý Khắc đến tột cùng có bao nhiêu thực lực, cho nên quyền này vẫn giống như lúc nãy đánh trên vai Lý Nhị Hắc. Nhưng kết quả là, thân thể đối phương không có sinh ra chút lực lượng chống đỡ, mà như là dựa vào da thịt cứng rắn hóa giải.

Thân thể cường hãn như vậy hiển nhiên trái với hiểu biết của Tần Thử đối với Luyện Thể Thuật, ít nhất thực lực Luyện Nhục thiên là không có khả năng sinh ra tình huống quái dị như vậy.

"Chẳng lẽ đối phương là trời sinh cường hãn, hay là thực lực của đối phương đã rất xa vượt qua Luyện Nhục thiên." Tần Thử cực nhanh chuyển động ý niệm trong đầu.

Cùng lúc đó, Mạt Đắc Lý Khắc đã nhắm phía Lý Nhị Hắc, nắm tay hung hăng đập về phía Lý Nhị Hắc. Lý Nhị Hắc tuy rằng chỉ là một cơ nhân chiến sĩ thất bại, nhưng thực lực của hấn so với bình thường cao thủ tuyệt đối dẫn đầu. Hơn nữa Lý Nhị Hắc hôm nay điều dưỡng nội khí, tu tập phương pháp luyện khí Thiên Xà Xạ Tức, nội khí tràn đầy, thân thể tổ chất tiến thêm một bước đề cao, cho nên huy nắm tay lên chống đỡ nhưng lại chỉ hơi hạ phong.

Tần Thử cùng trung niên nhân nhìn nhau liếc mắt, trong ánh mắt hai người đều có một tia khó hiểu. Tần Thử thực lực không thể nghi ngờ, mà trung niên nhân kia thực lực cũng không phải bình thường như vẻ bên ngoài, trên thực tế, Thập Thất là cận vệ Long thiếu gia bỏ ra số tiền lớn thuê về. Lúc đầu là trà trộn ở lĩnh đánh thuê hải ngoại, chịu qua cực đoan huấn luyện cùng với dùng được vật dẫn phát, thực lực cường hãn cũng không thấp hơn Lý Nhị Hắc.

Nhưng khi quyền cước của cả hai đụng vào người Mạt Đắc Lý Khắc, đối phương cũng không chút tổn hao gì, mà hiện tại đối phương lại bày ra thực lực quyền cước lại tựa hồ cùng Lý Nhị Hắc sần sần như nhau. Tựa hồ có điểm không đối xứng a.

Chẳng qua, giờ phút này tình huống đã không để cho hai người quá nhiều tự hỏi. Ngần ngừ ánh mắt lần lượt thay đổi, Tần Thử cùng Thập Thất cũng gia nhập chiến đoàn.

Ba người thuộc loại cao thủ cường hãn cực kỳ đồng thời giáp công Mạt Đắc Lý Khắc, cứ việc Tần Thử vẫn phát huy ra một thành thực lực, nhưng là dựa vào thực lực quyền cước Mạt Đắc Lý Khắc biểu hiện ra, cũng vô pháp lấy một địch ba, chỉ giây lát, trên người đã bị đánh trúng mấy lần.

Nhưng phòng ngự của Mạt Đắc Lý Khắc lại mạnh mẽ không tương xứng với quyền cước thực lực, không ngờ cứng rắn đối kháng ba đòn nghiêm trọng vẫn không bắt động. Không tính quyền cước thủ đoạn, chỉ bằng tổ chất này, nếu là có thể bảo trì tiếp, trên cơ bản chính là hơi thắng thế.

Tần Thử nhượng mảy, hấn không định lại tiếp tục che dấu thực lực, nhưng là không nghĩ lập tức đem toàn bộ thực lực phát huy đi ra, cho nên hấn tăng thêm một thành lại một thành, nhìn xem năng lực phòng ngự của Mạt Đắc Lý Khắc này đến tột cùng ngăn cản được mình mấy thành lực lượng công kích.

Vì thế, lặng yên không một tiếng động, Tần Thử lực lượng lại gia tăng một thành, hai thành lực lượng chồng cùng một chỗ, lực phá hoại sinh ra đã không phải lực lượng lúc nãy có khả năng so sánh. Lúc này đây, Mạt Đắc Lý Khắc rốt cục lộ ra một tia dấu hiệu khó có thể đối kháng.

Nhưng là Tần Thử cũng không có đình chỉ, lực lượng vẫn đang không ngừng gia tăng, khi lực lượng chồng đến bốn thành, Mạt Đắc Lý Khắc rốt cục bị

Tần Thứ một kích trọng quyền bay ra, boong tàu bằng thép đặc chế bị va đập thành một cái hố lõm khủng bố.

Ba người đều dừng lại, cũng không có lập tức truy kích. Lý Nhị Hắc cùng trung niên nhân ánh mắt đồng thời nhìn Tần Thứ, Lý Nhị Hắc kinh ngạc nói: "Tiểu đệ, tiểu tử ngươi không phúc hậu a, một quyền này cùng quyền ngươi đánh vào ca ca không thể so sánh a."

Thập Thất cũng là đồng dạng khiếp sợ nhìn Tần Thứ, Tần Thứ biểu hiện rất ngoài dự đoán mọi người, từ lúc bắt đầu hắn bày ra thực lực liền không ngừng tăng lên, hơn nữa tựa hồ còn có thể tăng lên nữa. Điều này không khỏi làm hắn hoảng sợ, thực lực đích thực của Tần Thứ đến tốt cùng có bao nhiêu cường hãn.

Tần Thứ cười cười, vừa định nói chuyện, bỗng nhiên ánh mắt ngưng lại, bắn thẳng đến phía trước, lộ ra vẻ khiếp sợ khó có thể tin được.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Tử Tước Huyết Tộc

"Nhu thế nào có thể? Đây... Đây là..." Lý Nhị Hắc cũng đem ánh mắt nhìn qua, nhưng một màn trước mắt lại làm hắn quá sợ hãi.

Chỉ thấy Mạt Đặc Lý Khắc kia vốn bị Tần Thứ đánh bay, không ngờ đang trôi nổi trên không, cả người lộ ra một cỗ hơi thở quý dị tới cực điểm. Không bao lâu, chỉ thấy hắn ngửa mặt lên trời gào rít, hàm răng vốn bình thường đột nhiên sinh ra hai răng nanh như dã thú. Cùng lúc đó, trên lưng cũng đột nhiên hiện ra một lũ hắc quang, quần áo căng ra, tựa hồ có cái gì muốn chui ra vậy.

"Đây là quý hút máu..." Trung niên nhân Thập Thất mở miệng, thanh âm có chút khàn khàn, nhưng khẩu khí lại là phi thường cấp bách, "Nhanh, thừa dịp hắn còn chưa kịp biến thân, nhanh công kích hắn."

Thập Thất đối với quý hút máu cũng không lạ lắm, lúc trước lúc hắn ở trong đoàn lính đánh thuê, từng nhận được một cái nhiệm vụ, nhưng là ai cũng không nghĩ tới mục tiêu nhiệm vụ dĩ nhiên là một quý hút máu. May mắn tên đó cũng không phải quý hút máu lợi hại, chỉ là một nam tước quý hút máu mới vào nghề. Nhưng như thế, trận chiến ấy cũng là cực kỳ thảm thiết, cả đoàn đội chết quá nửa, mới giết được đối phương. Cho nên đột nhiên chứng kiến Mạt Đặc Lý Khắc dị biến, Thập Thất mới kinh ngạc ra tiếng.

Đáng tiếc, Thập Thất nói đã chậm. Phiêu phù ở không trung Mạt Đặc Lý Khắc lại một lần nữa gào lên, phía sau lưng, một đôi cánh đã hoàn toàn mở ra, giống như một con dơi phiêu phù ở không trung, hình thái cực kỳ quý dị. Trên đôi cánh dơi kia, có ký hiệu văn tự rậm rạp lóe ra hồng mang.

"Tử tước, dĩ nhiên là tử tước." Thập Thất lại lên tiếng, lúc này đây sắc mặt đã trắng bệch. Từ sau trận chiến ấy, hắn đối với quý hút máu cũng chính là huyết tộc từng có nghiên cứu sâu sắc, biết được sắc thái của kí hiệu trên cánh dơi tương ứng với thực lực cùng địa vị huyết tộc. Bạch ngân, hồng, lam, lục, tử, năm loại màu sắc, phân biệt là nam, tử, bá, hầu, công, năm tước vị, năm loại thực lực. Trên nữa, còn có màu vàng ký hiệu cánh dơi, là thân vương cấp bậc. Tục truyền nói, còn có huyết đế, chỉ có điều trong tư liệu không ghi lại về huyết tộc đỉnh phong truyền thuyết này.

Lý Nhị Hắc cùng Tần Thứ đối với huyết tộc hiểu biết cũng không nhiều, Tần Thứ trong sách còn ngẫu nhiên có đọc qua, nhưng cũng chỉ là đôi câu vài lời, lúc ấy thì cho rằng đó là lời nói vô căn cứ. Mà Lý Nhị Hắc thì hai mắt mở to, hắn vốn chính là một tiểu binh ở quốc nội, sau vì thực nghiệm thất bại chạy trốn đến Nam Hải nổi lên làm hải tặc, làm sao có cơ hội tiếp xúc mấy cái này. Cho nên sau khi nghe được lời nói kinh người của Thập Thất, hai người đều có nhiều nghi vấn, nhưng là giờ phút này tình huống cấp bách đã không thể làm cho bọn họ cẩn thận tìm hiểu, bởi vì Mạt Đặc Lý Khắc mở miệng.

Nhưng lúc này, mục tiêu của Mạt Đặc Lý Khắc không phải là Lý Nhị Hắc, mà đối hướng về phía Tần Thứ, hắn cười về mặt trắng bệch âm trầm, hai răng nanh cao thấp va chạm vào môi: "Ngươi, rất không sai, không ngờ có thể khiến ta biến thân. Nguyên tưởng rằng tránh né tại phiến hải vực hoang vu này, là không ai có thể đã thương được ta, nhưng hiển nhiên ý nghĩ của ta là sai lầm. Người phương đông, đặc biệt người Trung Quốc các ngươi quả nhiên là dân tộc thần kỳ, để hồi báo, ta sẽ hút khô máu của ngươi, ban cho ngươi sơ ửng, cho ngươi cả đời làm huyết nô của ta."

Tiếng nói vừa dứt, hồng mang chợt lóe, Mạt Đặc Lý Khắc đã biến mất ở giữa không trung. Giấy lát sau liền hiện ra trước mặt Tần Thứ, đồng thời nắm tay chứa đầy lực lượng thật mạnh đánh về phía Tần Thứ.

Tần Thứ sắc mặt không thay đổi, đối với biến hóa quý dị của Mạt Đặc Lý Khắc, cùng với thân phận của hắn lại không có chút sợ hãi, ngược lại là khơi dậy chiến ý của hắn. Từ khi Luyện Nhục thiên đạt tới đại viên mãn cảnh giới đến nay, Tần Thứ đối với tự thân thực lực đã cực kỳ tự tin, nhưng bất hạnh là không ai có thể để cho hắn hoàn toàn bày ra thực lực của mình, nhìn xem đến tốt cùng đạt tới trạng thái nào. Hôm nay, biểu hiện của Mạt Đặc Lý Khắc, rốt cục làm Tần Thứ kích phát ra toàn bộ chiến ý, thực lực không còn có chút che giấu.

"Cẩn thận."

Lý Nhị Hắc cùng trung niên nhân Thập Thất đồng thời lên tiếng.

Nhưng thanh âm bọn hắn hiển nhiên là đã theo không kịp tốc độ của Mạt Đặc Lý Khắc, bởi vì nắm tay đã hung hăng đánh trên người Tần Thứ. Nhưng lúc Lý Nhị Hắc cùng Thập Thất vì Tần Thứ lo lắng, chiến đấu đã xảy ra một bước biến hóa không tưởng được.

Không thấy Tần Thứ.

Đúng vậy, không thấy Tần Thứ.

Chuẩn xác mà nói, nắm tay của Mạt Đặc Lý Khắc chỉ đánh trúng hư ảnh, đạo hư ảnh này vền vền chỉ tồn tại ngăn ngừa một cái chớp mắt, đảo mắt liền biến mất vô tung. Đồng thời, Mạt Đặc Lý Khắc biến sắc, sau một tiếng kêu đau đớn, cả thân mình giống như đạn pháo bắn thẳng đến trời cao.

Nguyên lai, một khắc kia, Tần Thứ sử dụng thân pháp như lúc cùng Tiểu Xuyên Hạnh Nại chiến đấu lĩnh ngộ ra, dưới tốc độ cực nhanh, thân ảnh hắn còn dừng lại, người đã sớm cực nhanh ly khai ra phía sau Mạt Đặc Lý Khắc. Ngay sau đó, lực lượng một cước cường hãn trực tiếp đá trên người Mạt Đặc Lý Khắc, kết quả là, Mạt Đặc Lý Khắc cũng không kịp sử dụng năng lực phi hành của cánh dơi đã trực tiếp bị Tần Thứ một cước đá giống như đạn pháo bay ra xa.

"Ha ha ha ha, hảo, tiểu đệ, ca ca hiện tại mới biết được, nguyên lai người đã lợi hại đến biến thái như vậy." Lý Nhị Hắc vỗ tay trầm trồ khen ngợi Tần Thứ.

Trung niên bảo tiêu Thập Thất nhìn Tần Thứ quả thực giống như là nhìn quái vật vậy, lấy hiểu biết của hắn đối với huyết tộc, nam tước đã khó đối phó, mà Tần Thứ không ngờ dễ dàng đối kháng một tử tước huyết tộc, quả thực là làm người không thể tin được. Nhưng sự thật ở trước mắt, đặc biệt Tần Thứ vừa mới quý dị biến mất, cái loại tốc độ cao này, làm hắn hiểu được, thực lực Tần Thứ đã không thể dùng ánh mắt bình thường để cân nhắc.

Mạt Đặc Lý Khắc thân phận là tử tước huyết tộc, hiển nhiên sẽ không phải bị đánh bại thoải mái như vậy, bị Tần Thứ đá, nỗi giận đã tràn ngập trong ngực hắn. Tuy rằng hắn là một huyết tộc bị vứt bỏ, nhưng là cảm giác trời sinh về sự ưu việt, cùng với việc đem nhân loại làm lương thực, cũng vô pháp làm hắn chịu được chính mình bị "đồ ăn" gây thương tích.

Y liền dùng tốc độ cao phản hồi, hồng mang lướt qua, không khí đều bị tốc độ cao ma xát sinh ra âm thanh.

"Oanh!"

Trọng quyền bao hàm phần nộ quán xuống đỉnh đầu Tần Thứ, thân ảnh Tần Thứ lại một lần nữa tại chỗ biến mất. Nhưng lúc này, thân pháp Tần Thứ cũng không phải hiệu quả như lúc này.

Huyết tộc trời sinh ưu thế là cái gì?

Thì phải là cường hãn bất tử cùng quý dị tốc độ. Có lẽ trước khi biến thân, biểu hiện của Mạt Đặc Lý Khắc còn không có gì thần kỳ, nhiều nhất chính là tổ chất thân thể cường hãn có chút biến thái, nhưng sau khi biến thân, tốc độ cùng lực lượng đều cực nhanh tăng trưởng, lúc trước không có khả năng so sánh.

Vừa nãy sờ dĩ bị Tần Thứ đánh trúng, đó là bởi vì hắn không có dự đoán được Tần Thứ không ngờ cũng có tốc độ cường đại như vậy, giờ phút này biết rõ Tần Thứ, hắn tự nhiên sẽ không ăn một lần thứ hai.

Tốc độ cùng tốc độ hợp lại, mang đến kết quả chính là trong mắt người thường, hai người đều hoàn toàn tiêu thất. Chỉ thấy được trong không khí thỉnh thoảng bộc phát ra tiếng trọng quyền va vào nhau, cùng với từng đạo tiếng gió như lưỡi dao sắc bén ra khỏi vỏ.

Không trung va chạm lực đạo càng ngày càng mạnh, tiếng vang rung động giống như đạn pháo bị kích nổ vậy, mà không khí đã tán mở ra, mang theo dòng khí rất mạnh, đem Lý Nhị Hắc cùng Thập Thất hai người thân thủ bắt phạm thổi ngã trái ngã phải.

"Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh!"

Sau khoảng gần trăm lần va chạm, cả boong tàu đã vỡ nát, mà trong không trung song phương chiến đấu không có chút ý tứ đình chỉ. Tựa hồ như không đỡ xuống tàu chiến này, tuyệt không bỏ qua.

Trên mặt biển và trên đảo, mọi người mắt choáng váng, Mạt Đặc Lý Khắc xuất hiện đã siêu việt nhận thức đơn giản của bọn họ, mà Tần Thứ bày ra thực lực, cùng với phương thức chiến đấu khủng bố của hai người đều làm cho bọn họ hết hồn. Rồi nhìn hoa mắt thần mê, ai cũng không dứt ra được, sợ bỏ qua một chi tiết mấu chốt nào.

"Oanh."

Một âm thanh bạo liệt, cả thân tàu bắt đầu vỡ tan, tùy thời đều có thể tứ phân ngũ liệt.

Thập Thất biến sắc, trong khoang thuyền những người khác hẳn thực không cần, nhưng Long thiếu gia ở bên trong a. Cho nên hắn lập tức nhắm phía khoang thuyền chạy vào. Chiến thuyền này chiều cao năm tầng, không gian trong khoang thuyền có thể nói là cực kỳ rộng rãi. Nhưng giờ phút này, tại liên miên không ngừng đánh sâu vào đã lung lay sắp đổ, không ít thuyền viên bắt đầu nhảy xuống biển chạy trốn.

Nhưng chiến đấu lại tạm dừng, thân ảnh Tần Thứ lại hiện ra trên boong tàu, ngoại trừ quần áo rách nát, cũng không có những dị trạng khác.

Trái lại, phiêu phù ở không trung, Mạt Đặc Lý Khắc, trạng thái uể oải, hồng mang trên cánh dơi cũng âm ảm không ít. Hiển nhiên, hắn không thể giống

Tần Thử như vậy có cuộn cuộn không ngừng lực lượng bổ sung. Dưới lực lượng đối kháng ngang nhau, tự nhiên là người nào kiên trì càng lâu thì có cơ hội giành thắng lợi.

Đương nhiên, điều này bởi vì hắn là thân phận tử tước huyết tộc, sau khi biến thân, lực lượng và tốc độ biến hóa cùng Tần Thử chỉ sần sần như nhau, nếu là lực lượng mạnh mẽ hơn Tần Thử, như vậy mặc dù Tần Thử lực lượng cuộn cuộn không ngừng, cũng vô pháp ngăn cản tiêu hao cực nhanh, cuối cùng chỉ có kết cục bị thua.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cán Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Linh Thần Xâm Thê

"Tiểu đệ, thế nào ." Lý Nhị Hắc vội vàng thân thiết hỏi.

Tần Thử lắc đầu, mặt lộ vẻ hào hùng, cười nói: "Thống khoái, lần đầu tiên thống khoái như vậy. Không nghĩ tới tên quỷ hút máu này sau khi biến thân lực lượng lại cường hãn như thế, không ngờ cùng ta sần sần như nhau. Nếu thân mình ta không có ưu thế nhất định, sợ là ngăn cản không được thiên phú của hắn, đã sớm bị thua."

Lúc Tần Thử đang nói chuyện, thân ảnh Mạt Đặc Lý Khắc đột nhiên biến mất, ngay sau đó hiện ra trên mặt biển. Một thủy thủ vừa mới từ trên thuyền nhảy xuống liền bị xui xẻo, bị Mạt Đặc Lý Khắc cắn một cái ở cổ, răng nanh đâm vào, giãy lất đã bị hít thành xác khô.

"Hắn muốn hấp huyết khôi phục thực lực, mau ngăn cản hắn."

Vừa mới giúp đỡ Long thiếu gia đi ra, Thập Thất thấy hành động của Mạt Đặc Lý Khắc, vội vàng hướng Tần Thử nhắc nhở. Hôm nay, trong mọi người ở đây, chỉ Tần Thử là có thực lực cùng đối phương đánh một trận.

Tần Thử ánh mắt ngưng lại, nhưng không có lập tức động thủ, mà là chuyển hướng Thập Thất hỏi: "Người một khi đã đối với huyết tộc hiểu biết như vậy, cũng biết như thế nào mới có thể tiêu diệt bọn họ."

Thập Thất vội vàng nói: "Phương Tây giáo đình có phương pháp đặc thù đối với huyết tộc có thể sinh ra thương tổn thật lớn, nhưng tuyệt đối không phải là giả chữ thập như lưu truyền, cụ thể là cái dạng phương pháp gì ta cũng không rõ lắm. Nhưng thân thể huyết tộc bắt từ cùng với tốc độ và lực lượng, căn nguyên chính là máu huyết trong cơ thể, máu huyết tử tước đã cô đọng thành hạch. Chỉ cần đánh tan huyết hạch, hắn sẽ lập tức tiêu vong."

"Phương Tây giáo đình? Huyết hạch?" Tần Thử ánh mắt chợt lóe, cũng biết hiện tại không phải lúc tìm tòi nghiên cứu mấy vấn đề này, vội vàng hỏi: "Huyết hạch kia vị trí ở nơi nào?"

Thập Thất ngắn gọn nói: "Vị trí giữa ngực, nhưng là tới thân vương cấp bậc, huyết hạch của bọn họ có thể tùy ý che dấu, không phải dễ dàng bị phát hiện cùng đánh tan."

Tần Thử tuy rằng không biết thân vương cấp bậc là cái gì, nhưng là đánh tan huyết hạch, cùng với vị trí huyết hạch hắn xem như hiểu được. Trong thời gian này, Mạt Đặc Lý Khắc đã liên tục đem mười người hít thành thây khô, chứa đầy lực lượng lại đánh tới.

Lúc này, Tần Thử hạ quyết tâm, phải lấy ưu thế của mình hoàn toàn suy sụp đối phương, sau đó nghĩ biện pháp đánh nát huyết hạch.

Chiến đấu lại mở màn, đại hạm rốt cuộc chống đỡ không được cỗ lực lượng mạnh mẽ cùng không khí bạo liệt này, rốt cục ầm ầm tứ phân ngũ liệt. Lý Nhị Hắc cùng Long thiếu gia và Thập Thất chuyển dời đến trên thuyền bé ở phụ cận. Mà trên đại hạm không ít người đều rơi vào trong biển.

Biết được nhược điểm của đối phương, Tần Thử gia tăng tiết tấu công kích, không cho đối phương có chút thời gian thở dốc. Bọn họ hai đối thủ đều có ưu thế riêng, Tần Thử ưu thế là lực lượng cuộn cuộn không ngừng, mà Mạt Đặc Lý Khắc ưu thế là bắt từ bắt diệt cường hãn khí lực.

Vốn chiến đấu như vậy cơ hồ là vô chừng mực, nhưng Tần Thử thông qua biểu hiện lúc này của Mạt Đặc Lý Khắc cùng với miêu tả của Thập Thất, biết đối phương căn nguyên đều không phải là có thể vô chừng mực tiêu hao, cần hấp huyết để bổ sung. Cho nên lúc này đây, Tần Thử không định cho y thời gian để hấp huyết, mà toàn lực thúc đẩy đối phương hoàn toàn kiệt lực.

Chiến đấu kéo dài đến một giờ, Tần Thử vẫn là long tinh hổ mãnh, mà Mạt Đặc Lý Khắc cũng đã dần dần chống đỡ hết nổi, tốc độ cùng lực lượng đều giảm xuống, thân ảnh đã dần dần hiện lộ ra. Hiển nhiên, hắn lại cần hấp huyết để bổ sung lực lượng của mình.

Nhưng là Tần Thử thủy chung không cho hắn có thời gian hấp huyết, tuy rằng Mạt Đặc Lý Khắc thừa dịp loạn bắt được vài người nhưng là bị Tần Thử làm luống cuống tay chân, căn bản là không có thời gian hấp huyết.

Bỗng dưng, Tần Thử thừa dịp Mạt Đặc Lý Khắc yếu nhược sơ sẩy trong nháy mắt, đột nhiên bắt được cánh dơi sau lưng hắn, hai tay nắm lại, đem

hết toàn lực xé rách nó.

"A!"

Mặt Đặc Lý Khắc ngửa mặt lên trời phát ra một trận gào thét. Nhưng là khí lực của hắn đích thật là cường hãn đáng sợ, Tần Thứ xuất hết toàn thân khí lực, cũng chưa có thể đem hai cánh dơi xé rách ra. Nhưng Tần Thứ cũng không phải toàn bộ không được gì, bởi vì hắn phát hiện nhược điểm của huyết tộc có thể không vẹn vẹn chỉ là huyết hạch, mà còn có một đôi cánh dơi này.

Bởi vì, khi cánh dơi của hắn bị Tần Thứ chop trong tay, đối phương hoàn toàn mất đi năng lực chống cự. Tuy rằng vụn vỡ giấy dựa, bạo rống không ngừng, nhưng thủy chung lại không thể thoát ra.

"Chiến đấu đã xong."

Tần Thứ trên mặt lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, tại đây trong hoàn cảnh huyết tinh chém giết này lại mang theo điểm xuất trần. Cơ thể hắn bởi vì mất đi tốc độ cao vận động quỹ tích, chung quy tránh không thoát lực vụn vật hấp dẫn, rơi xuống ở trên mặt biển.

Dưới thân là đại hạm vừa bị phá tan, Tần Thứ dùng ở trên, hai tay nắm chặt đôi cánh của Mặt Đặc Lý Khắc, mặc cho đối phương như thế nào giấy dựa cũng không buông lỏng.

Mặt Đặc Lý Khắc tru lên không ngớt, nhưng Tần Thứ lại thủy chung nắm chặt, vừa dùng sức xé rách, vừa cực nhanh ra chân, liên tục đá mạnh phía sau lưng y. Dưới liên hoàn đồn nghiêm trọng, hơn nữa cánh dơi bị Tần Thứ bắt trong tay, Mặt Đặc Lý Khắc hoàn toàn mất đi năng lực chống cự, rốt cục, hồng mang ký hiệu trên cánh dơi âm đậm dần, chỉ còn lại có một chút quang mang dao động.

Mà Mặt Đặc Lý Khắc cũng hoàn toàn đình chỉ giấy dựa, suy yếu không chịu nổi quay đầu lại nói: "Ta nhận thua, ngươi buông."

Tần Thứ cười cười, nói: "Buông ngươi ra? Chẳng lẽ cho ngươi lại đi hấp huyết, sau đó lại khổ chiến một hồi sao? Ta cũng không có ngu xuẩn như vậy."

"Ngươi buông, ta lập tức rời đi. Ta có thể lấy danh nghĩa huyết tộc thế." Mặt Đặc Lý Khắc cầu xin.

Tần Thứ lắc đầu, nhàn nhạt cười nói: "Không thể tin tưởng được, huống chi ngươi đã muốn hút máu của ta, để ta thành huyết nô của ngươi, ta sao lại thả ngươi một tai họa ngầm rời đi. Ha ha, chiến đấu đã xong, người thắng làm vua, người thua làm giặc. Niệm tại ngươi cũng là người, ta sẽ không cho ngươi chết khó coi."

Mặt Đặc Lý Khắc biến sắc, trở nên dữ tợn lên đến, răng nanh lộ ra ngoài, ngoan độc nhìn chăm chăm Tần Thứ nói: "Muốn giết chết, ngươi cho là dễ dàng như vậy sao? Chúng ta huyết tộc chính là bất tử thân thể, cho dù ngươi lực lớn vô cùng, nhiều nhất cũng chỉ là tiêu hao lực lượng của ta, làm sao có thể giết chết ta?"

"Nghe nói lực lượng căn nguyên của huyết tộc các ngươi là huyết hạch trong cơ thể, ta nghĩ, nếu là bóp nát nó, ngươi cho dù là bất tử thân thể, cũng có thể chết chứ?" Tần Thứ nhếch miệng, nhàn nhạt cười nói.

"Ngươi... Ta muốn hút khô máu của ngươi, chỉ cần ta không chết, ta nhất định sẽ làm ngươi trở thành một huyết nô, ngươi chờ trả thù của ta đi, ngươi chờ." Mặt Đặc Lý Khắc điên cuồng tru lên.

Nhưng Tần Thứ lại đối với uy hiếp của hắn không để ý, cười nói: "Đáng tiếc, ngươi không có cơ hội như vậy."

Nói xong, Tần Thứ đem hai phiến cánh dơi kẹp lại làm một, giống như giết gà vậy, trói cánh dơi, dư ra một tay hung hăng móc vào sau lưng ở vị trí giữa.

Nhưng dưới một trào này, dù Tần Thứ dùng tới mười thành lực đạo, như cũ vẫn đột phá không được da thịt y. Thân thể đối phương không biết là như thế nào cấu tạo mà thành, không ngờ cường hãn như vậy.

"Di." Tần Thứ chân mày cau lại, vừa này, trong chiến đấu, hắn liền phát hiện, chính mình công kích có lẽ sẽ đánh trúng đối phương, cũng có thể đem lực lượng đánh tới, nhưng là rất khó phá hư da thịt đối phương. Nếu là như thế này, hắn làm sao có thể bóp nát huyết hạch đây?

"Ha ha ha ha..." Mặt Đặc Lý Khắc tuy rằng bị Tần Thứ gắt gao đè trên mặt đất, nhưng là lại ngưỡn cổ cười to, "Còn nói muốn giết ta, không dễ dàng như vậy, ngươi cho là ngươi lực lớn vô cùng có thể giết chết ta. Ngươi có thể phá hư cơ thể của ta sao? Chúng ta huyết tộc chính là bất diệt không chết. Nghĩ muốn bóp nát huyết hạch của ta, nằm mơ đi đi, ha ha ha ha..."

Lý Nhị Hắc và Long thiếu gia cùng với Thập Thất cũng đến gần, thấy một màn như vậy, tất cả mọi người không hèn mà cùng nhủ mảy. Bởi vì ai cũng vô pháp tưởng tượng, tới tình trạng này rồi, như cũ không thể hoàn toàn xử lý quỹ hút máu này. Chỉ có Thập Thất nhớ tới lúc trước đối phó với nam tước huyết tộc, vội vàng nói: "Huyết tộc đích xác cường hãn, nhưng là chỉ cần dùng nội kinh, có thể xuyên thấu qua thân thể trực tiếp chấn vỡ huyết hạch."

Lúc ấy, trong đoàn lính đánh thuê có một người luyện tập qua nội gia cương kinh, đúng là nhờ hắn, cuối cùng mới có thể xử lý nam tước huyết tộc kia được.

"Nội kinh?" Tần Thứ ánh mắt nhất thời sáng ngời, khó trách thực lực ta Luyện Nhục thiên đại viên mãn chỉ có thể bằng vào ưu thế cuộn cuộn không ngừng lực lượng tiêu hao thể lực đối phương, lại không thể chân chính thương tổn hắn, nguyên lai "Kinh" mới là chân chính thủ đoạn thương tổn.

Nhưng mảy hắn lập tức nhíu lại, bởi vì hắn chỉ có Luyện Nhục thiên thực lực, còn chưa bắt đầu Luyện Cân thiên tu tập, Luyện Cân sinh kinh, không có

kinh lực, phải như thế nào mới có thể hoàn toàn xử lý huyết tộc này?

Lúc Tần Thử vì "Kinh" mà phát sầu, hần đột nhiên nghĩ tới linh thần, linh thần là vô hình, không thể vật thể gì trở ngại, nếu là ta tỉnh lại linh thần, có phải là có thể trực tiếp rót vào trong cơ thể đối phương, phá hư huyết hạch của hần? Nhưng là lập tức Tần Thử liền phủ định tính khả thi của phương pháp này, bởi vì linh thần là vô hình vật chất tồn tại, cũng không thể trực tiếp sinh ra năng lực công kích gì.

Trải qua một phen suy nghĩ, Tần Thử quyết định tỉnh lại linh thần thử xem, nếu là thật sự không được, sẽ đem đối phương bỏ vào giới chỉ không gian, trước nhốt hần lại, đợi về sau có biện pháp, hoặc là luyện ra kinh lực rồi nói sau.

Ngũ cảm vừa thu lại, linh thần nhất thời bị điểm tỉnh, xuất ra, trực tiếp thâm thấu vào hậu tâm của Mạt Đặc Lý Khắc. Trạng thái linh thần chính là ý thức của Tần Thử thể hiện ra, cho nên khi linh thần tiến nhập trong cơ thể Mạt Đặc Lý Khắc, nhất thời đối với cấu tạo bên trong thân thể hần có đại khái hiểu biết.

Thân hình quý hút máu này không ngờ như là người luyện thể trời sinh, ngũ tạng tuy rằng tồn tại, nhưng là ngưng kết thành thép tấm một khối, nội tạng như vậy hiển nhiên không phải là người bình thường có thể sử dụng, từ điểm này có thể thấy được, đối phương căn bản không cần thức ăn.

Mà màng da của đối phương cũng thập phần có ý tứ, một chút một chút vật thể trong suốt óng ánh bám vào, cũng không biết có phải là mấy thứ này chống đỡ cường hãn khí lực của hần không.

Đương nhiên, trọng yếu nhất chính là huyết hạch. Vị trí huyết hạch quả nhiên như Thập Thất nói, ở vị trí giữa ngực như một viên hạt châu bất quy tắc lằng lằng đứng sừng sững, ánh sáng màu đỏ, còn có thể giống trái tim nhảy lên đập xuống, hiện lên một đạo quang mang đỏ như máu.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Càn Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Hấp Thu Huyết Hạch

Một cái ống kéo dài từ huyết hạch đến thẳng cổ họng, nói cách khác, huyết hạch này giống như là dạ dày của quý hút máu, quý hút máu hút lấy máu toàn bộ đều chảy vào trong này. Ngoại trừ này cái ống lớn giống như thực quản này, chung quanh huyết hạch còn phân bố rất nhiều mạch máu cực kỳ, rậm rạp giống như mạng nhện. Cuối mấy đầu ống này là những tinh thể trong suốt óng ánh như ở vùng da màng.

Từ điểm này có thể đại khái suy đoán ra, nếu những tinh thể này chống đỡ cường hãn khí lực quý hút máu, vậy huyết hạch đích xác chính là huyết tộc căn nguyên, bởi vì vùng mạch máu rậm rạp kia, đem năng lượng súc tích của huyết hạch truyền ra.

Đương nhiên, Tần Thử đối với huyết hạch cấu tạo còn phi thường tò mò, đối với huyết tộc hình thành càng thêm hiếu kỳ. Chỉ là, huyết tộc là như thế nào hình thành, hần khẳng định là giải quyết không được, nhưng huyết hạch ở trước mặt linh thần của hần, hần có thể xâm nhập để nhìn cấu tạo trong đó.

Linh thần vô hình vô chất, bởi vì bản thân nó là ý thức của chính mình thăng hoa, cho nên Tần Thử ý niệm trong đầu vừa động, linh thần liền kéo dài hướng về phía huyết hạch.

Ai biết, ở trong nháy mắt này, huyết hạch cùng linh thần không ngờ đã xảy ra biến hóa cực kỳ kỳ dị. Vốn huyết hạch giống như hạt châu bình thường, sau khi bị linh thần kéo dài thâm thấu, không ngờ như nước đá nhanh chóng tan rã, lại hình thành một lũ hồng mang bao phủ ở linh thần Tần Thử, linh thần vốn vô hình vô chất, dưới sự bao vây của hồng mang, không ngờ cứng rắn hiện ra hình dáng hình thể.

Tần Thử trong đầu ý niệm căng thẳng, nhất thời khản trương lên, nhưng hồng mang kia bao vây lấy linh thần cũng không có gì thương tổn, ngược lại làm linh thần của Tần Thử có một loại sáng khoái nói không nên lời. Phảng phất như người đang khát cực kỳ, bỗng nhiên gặp nước suối ngọt lành, liều mạng uống vào.

Không bao lâu, hồng mang tiêu thất, linh thần của Tần Thử lại khôi phục lại trạng thái vô hình. Nhưng Tần Thử lại phát hiện, linh thần của mình tựa hồ sinh ra một chút biến hóa rất nhỏ. Hoặc nói là đang lớn dần. Lớn dần một cách chậm chạp.

Phát giác này làm Tần Thử kinh ngạc, chẳng lẽ huyết hạch của huyết tộc có thể trợ giúp linh thần lớn dần.

Chẳng qua hần cũng không có dừng lại để suy nghĩ, mang theo nghi vấn này, lui ra, phản hồi bản thể, tản ra linh thần, đồng thời buông ra ngũ cảm.

Ngũ cảm vừa buông ra, Tần Thử liền nhìn đến Mạt Đặc Lý Khắc bị mình chặt chẽ áp chế, y đã mềm thành một đồng, đã hoàn toàn mất đi hơi thở sinh mệnh. Cánh doi bị trói ở trong tay cũng hoàn toàn mất đi ký hiệu màu đỏ, biến thành một đôi cánh doi bình thường. Mà Tần Thử chỉ là hơi chút giật ra, đôi cánh doi đã bị xé rách, không có máu chảy ra, nhưng huyết tộc này vốn khí lực cường hãn, giờ phút này lại như là hồ giấy, không chịu nổi một lần va chạm.

"Sao lại thế này? Đã chết?"

Tần Thứ nhìn đôi cánh trong tay, lại nhìn Mặt Đặc Lý Khắc không chút sứt mẻ, nhũ nhũ mảy. Bất cánh tay của y, muốn kéo lại, ai ngờ thân thể đối phương giống như đã mục nát, va chạm một cái liền vỡ ra, giống như thân khô, từng khối từng khối vỡ ra.

"Tiểu đệ."

Lý Nhị Hắc cũng đã đi lên thân tàu, chứng kiến Mặt Đặc Lý Khắc vốn bất tử giờ đã chết, nhất thời cười ha ha, vỗ vỗ bả vai Tần Thứ thật mạnh nói: "Tiểu đệ, lần này nhờ có ngươi, nếu không, chúng ta thật đúng là không có biện pháp bắt con dơi này."

Tần Thứ trong đầu suy nghĩ hỗn tạp, nghe vậy, cười cười nói: "Liên như vậy đã chết, thật ra có điểm ra ngoài dự kiến của ta."

Thập Thất cũng giúp đỡ Long thiếu gia, nhảy lên thân tàu, thấy thân thể Mặt Đặc Lý Khắc tàn phá giống như thân khô, có chút cảm khái nói: "Không nghĩ tới lại hội ngộ mấy cái kỳ quái này của phương Tây, cũng may có vị tiểu huynh đệ này, mới miễn đại họa, bằng không chúng ta một người đều trốn không thoát."

Long thiếu gia cũng đi tới, vỗ vỗ bả vai Tần Thứ, hưng phấn nói: "Tần huynh đệ, ngươi thật đúng là làm ta mở rộng tầm mắt a. Hành trình Nam Hải lần này thật sự là chuyến đi không tệ, không chỉ có kết bạn hai vị hảo huynh đệ, còn thấy được một hồi mạo hiểm kích thích so với điện ảnh Hollywood còn hay hơn, cho dù chết cũng con mẹ nó đáng giá."

Tần Thứ chiến thắng trên cơ bản cũng tuyên cáo chiến đấu chấm dứt, bọn hải đạo trên đảo ương ngành chống cự, chứng kiến đầu mục bên mình bị xử lý, làm sao còn có tâm tư chống cự, đều tước vũ khí đầu hàng. Từ đó, Lý Nhị Hắc xem như chân chính thống trị một đoạn hải vực này, trở thành hải tặc đầu lĩnh lớn nhất.

Tiệc mừng chiến thắng kéo dài tới ba ngày, trên đảo của Lý Nhị Hắc giống như lễ mừng năm mới, vừa múa vừa hát, rượu thịt ề ề.

Trong gian phòng ban đầu Tần Thứ ở lại, Lý Nhị Hắc cùng Long thiếu gia và Thập Thất đều có, Lý Nhị Hắc mở một lọ mao đài chôn năm mươi năm, chỉ vào trên bàn đề án thức ăn nói: "Đến đến đến, ta thì làm không ra cái gì hảo đồ ăn, nhưng hảo tửu nơi nơi đều có. Đều là huynh đệ nhà mình, đừng khách khí, đến, đây vào, đây vào."

Nói xong, Lý Nhị Hắc thấy Thập Thất mặt không chút thay đổi đứng ở một bên, mắt húng nói: "Thập Thất, ngươi đứng ở một bên khác gì cộc gỗ hủ, lại đây uống với lão tử ba chén rồi nói sau."

Thập Thất bất đắc dĩ nhìn Lý Nhị Hắc: "Ta, này..."

"Ngươi ngươi ta ta cái gì, đều huynh đệ tửu trong một chiến hào đánh ra, ở trong này cũng đừng giảng cái gì thân phận địa vị, đều là huynh đệ, đều đến uống rượu." Nói xong, cũng không nom Thập Thất chối từ, kéo hẳn an vị ở trên ghế, bung chén rượu, cứng rắn bắt hẳn uống một chén.

Long thiếu gia cũng cười nói: "Đúng vậy, Thập Thất, hiện tại ngươi liền quên thân phận bảo tiêu của ngươi, chúng ta hảo hảo uống một bữa rượu."

Như là biết ơn, Thập Thất cũng không chối từ nữa, hẳn tuy rằng lời không nhiều lắm, nhưng là rượu đến là uống, cũng là một người sáng khoái, một thời gian không khí trên bàn thập phần nhiệt liệt.

Tần Thứ bỗng nhiên tò mò hướng Thập Thất hỏi: "Thập Thất, ngươi làm sao biết chuyện tình của huyết tộc?"

Thập Thất cười khổ một lần, thờ dãi đem chuyện tình năm đó gặp được huyết tộc kể lại, đồng thời cũng đem hiểu biết về huyết tộc của mình nói lại. Mọi người nghe nói thì cực kỳ rung động, không nghĩ tới lực lượng huyết tộc không ngờ cường hãn như vậy. Nhớ tới chuyện Tần Thứ tự lực xử lý Mặt Đặc Lý Khắc, mọi người lại hướng Tần Thứ kính rượu.

Cuối cùng, Lý Nhị Hắc cảm khái đạo: "Mẹ nó, nam tước cùng tử tước đã khó đối phó như vậy rồi, nếu gặp phải cái gì thân vương, chắc là rắc rối không kịp phóng, đã bị xử lý a. Nhưng cái gì giáo đình, thực sự lợi hại như vậy, một khi đã vững vàng khắc chế huyết tộc, kia chẳng phải là ngu ngốc trời?"

Long thiếu gia cùng Thập Thất đều là cảm khái gật gật đầu.

Tần Thứ cũng lại hỏi: "Thập Thất, ngươi nói trong đoàn đội các ngươi có người dùng nội kinh, là chuyện gì xảy ra vậy?"

Thập Thất giải thích: "Hắn cũng người Trung Quốc, lúc ấy trong đoàn lính đánh thuê chúng ta, chỉ có ta cùng hắn là người Trung Quốc, quan hệ coi như tạm. Nghe nói là sinh ra đã luyện võ, sau lại bất không ít danh sư, luyện đến sinh kinh."

"Luyện võ sinh kinh." Tần Thứ nhất thời hứng thú, lúc bắt đầu hắn còn hoài nghi đối phương là người luyện thể, nhưng là cẩn thận ngẫm lại, nếu thật sự là đạt tới Luyện Căn sinh kinh, cũng không đến mức ngay cả một nam tước huyết tộc đều không thể đối phó a. Dù sao hắn chỉ dùng Luyện Nhục thiên đại viên nắn cánh giới đã xử lý một người tử tước huyết tộc. Hiện tại nghe Thập Thất nói như vậy, hắn đối lưu truyền võ thuật là có chút tò mò.

"Luyện võ cũng sinh lực cùng sinh kinh, như vậy hắn cùng Luyện Thể Thuật có phải là có cái gì quan hệ không?" Tần Thứ ở trong lòng thầm nhủ cân nhắc hạ quyết tâm muốn tìm vài người luyện võ lãnh giáo lãnh giáo.

Tiệc rượu, đều có người tới thu thập tàn cục, Lý Nhị Hắc cùng Tần Thứ bọn họ ngồi cùng một chỗ trò chuyện phím. Long thiếu gia có chút cảm khái nói: "Nhị Hắc ca, Tần huynh đệ, lần này có thể kết bạn hai người, là phúc khí Vũ Hiền, chẳng qua thiên hạ buổi tiệc nào cũng phải tàn, ta ở đây đã lâu

quá, phải quay trở về."

"Phải đi?" Lý Nhị Hắc trừng mắt nói: "Gấp cái gì, lão tử ở đây ngoại trừ nữ nhân xinh đẹp, gì cũng không thiếu, ngươi gấp trở về làm gì chứ? Tái bồi lão tử uống rượu vài ngày."

Long thiếu gia cười khổ nói: "Ta cũng muốn, nhưng trong nhà còn có chuyện cần xử lý, cho nên ta phải chạy trở về, về sau nếu có cơ hội, ta sẽ thường xuyên tới bồi Nhị Hắc ca uống rượu."

Kỳ thật lần này Long thiếu gia ra biển tìm Tần Thứ, vốn cũng chỉ là định hết một phen tâm ý, không nghĩ tới lại gặp chuyện lần này, hần nhất thời cái biến chủ ý, lưu lại trợ Lý Nhị Hắc giúp một tay. Chỉ cần Lý Nhị Hắc trở thành bá chủ một đoạn hải vực, ngày sau thương thuyền Long gia đi qua chẳng phải là có bảo đảm sao. Nhưng lúc này đã trôi qua hơn một tháng, hôm nay sự tình đã giải quyết thích đáng, gia tộc tích lũy một đồng chuyện, hần cũng phải trở về xử lý.

"Được được, ngươi cũng đừng tổ khổ, cút đi cho nhanh, lão tử bắt lưu ngươi." Lý Nhị Hắc huy tay mắng.

Long thiếu gia cười khổ lắc đầu, nhìn Tần Thứ nói: "Tần huynh đệ, Vũ Phi cô nương đều nhớ ngươi, ngươi có phải là theo ta cùng nhau rồi đi?"

"Nha, ngươi cút đi thì thôi, còn muốn bắt cóc tiểu đệ ta?" Lý Nhị Hắc vỗ cái bàn đứng lên, xắn tay áo muốn đánh người.

Tần Thứ kéo hần lại nói: "Nhị Hắc ca, ta đích thật là phải rời khỏi. Vốn chính là bị Nhị Hắc ca ngươi bắt cóc tới, hiện tại ta cũng nên ly khai."

"Lão tử sẽ nhốt ngươi một hồi." Lý Nhị Hắc nóng nảy, chẳng qua hốc mắt đã có điểm hồng, hiển nhiên là cực kỳ không dứt.

"Nhị Hắc ca." Tần Thứ không thể không tăng thêm ngữ khí, "Vũ Hiến không phải đã nói sao? Thiên hạ buổi tiệc nào cũng phải tàn, hiện tại bất đồng ngày xưa, giao thông rất phương tiện, Nhị Hắc ca ngươi muốn uống rượu, chúng ta tùy thời đều có thể gặp nhau."

"Đúng vậy, nhà ta có phi cơ tư nhân, rất phương tiện. Nhị Hắc ca cũng có thể tùy thời đi địa bàn của ta làm khách a, khác không có, cô nương xinh đẹp muốn bao nhiêu ta chuẩn bị cho ngươi bấy nhiêu." Long thiếu gia cũng ở một bên khuyên giải an ủi.

"Quên đi quên đi, mẹ nó, cả đám đều chạy, chạy hết tốt nhất, tình đây lão tử đỡ phiền lòng." Lý Nhị Hắc thờ phỉ phỉ ngồi ở trên ghế, lớn tiếng gọi người đem rượu.

Tần Thứ cùng Long thiếu gia nhìn nhau liếc mắt, hai người đều có chút bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Càn Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Long Gia Sinh Biến

Ngày Tần Thứ rời đi, Lý Nhị Hắc hốc mắt hồng hồng, mơ hồ còn có thể nhìn thấy lóe ra trong suốt. Như hần, hần tử đỏ máu không đỏ lẹ, nhưng cùng Tần Thứ lâu ngày ở chung tình cảm huynh đệ làm hần thiếu chút nữa phá quy củ, cứng rắn nhen lại mới không làm lẹ roi

"Tiểu đệ, nếu có rảnh thì hãy quay về. Ca ca hảo tửu hảo đồ ăn chiêu đãi ngươi, bảo đảm không kém hơn bên ngoài." Lý Nhị Hắc vỗ bả vai Tần Thứ thật mạnh nói.

Tần Thứ cũng có chút sầu não, loại cảm xúc này với hần mà nói, từ sau khi gia gia mất thật lâu đã không có xuất hiện. Hần gật gật đầu, nói: "Nhị Hắc ca, yên tâm đi, nếu rảnh ta nhất định sẽ đến. Thứ ta đưa cho ngươi, ngươi phải bắt nhanh thời gian tu luyện."

Tần Thứ tới hôm qua đem toàn bộ nội dung của Thiên Xà Xạ Tức Công đều viết ra hết cho Lý Nhị Hắc, nhân tiện cũng giải thích cẩn thận thông suốt. Hơn nữa, bản Xà Long biến cũng để lại cho Lý Nhị Hắc, nội dung trên Xà Long biến Tần Thứ đã có thể đọc lâu lâu, nhưng hần hôm nay là người luyện thể, Luyện Khí Thuật đối với hần tác dụng đã không lớn, chẳng bằng lưu lại cho Lý Nhị Hắc, nhìn hần có cơ duyên tu luyện hay không.

"Ta sẽ tu luyện, chờ lão tử biến cường, phải đi quốc nội tìm các ngươi, mẹ nó, ta xem tên kia có dám hay không đuổi lão tử đi." Lý Nhị Hắc mắng một tiếng, lại chuyển hướng Long thiếu gia nói: "Ngươi, cũng đừng trở lại, nếu trở lại, lão tử liền đâm ngươi."

Long thiếu gia về mặt cười khổ.

Tàu chiến chậm rãi ra biển, Lý Nhị Hắc đứng ở trên đảo nhìn chăm chú vào con thuyền đi xa, thật lâu đều không có nhúc nhích một lần. Thẳng đến khi cái bóng con thuyền hoàn toàn chôn vùi trên mặt biển, hần mới hét lớn một tiếng: "Đem rượu tới cho lão tử, ta con mẹ nó muốn uống rượu."

Trong mắt đã là một mảnh ướt át.

Tần Thứ đứng ở boong tàu trên, yên lặng nhìn tiểu đảo xa xa hóa thành một điểm đen, khẽ thở dài một hơi. Hắn rời đi tiểu đảo nhưng thật ra cùng tu luyện quan hệ không lớn, nhưng hôm nay thực lực của hắn đã đủ tự bảo vệ mình, hắn đã nghĩ đi đến đô thị một phen, thuận tiện nhìn xem có thể hay không tìm được người yêu ngày xưa của gia gia. Hoặc là... thân sinh cha mẹ của hắn.

Tuy rằng ở mặt ngoài hắn tựa hồ đối với thân sinh cha mẹ cũng không xúc động gì, nhưng trong lòng sao có thể chân chính dứt bỏ máu mủ tình thâm. Dù không cần phần thân tình này, hắn cũng muốn nhìn một chút phụ mẫu của mình đến tốt cùng bộ dáng ra sao, và hắn cũng muốn biết, thân sinh cha mẹ của mình vì sao phải vứt bỏ mình.

"Nhị Hắc ca thật sự là người cá tính." Đứng ở bên người Tần Thứ, cũng nhìn chăm chú vào kia tòa hải đảo, Long thiếu gia cảm thán nói. Xoay người, từ trong ngực lấy ra hộp xì gà, hướng Tần Thứ quơ quơ, nói: "Tần huynh đệ, muốn hay không làm một điếu."

Tần Thứ lắc lắc đầu, nói: "Gọi ta là tiểu Thứ đi."

Long thiếu gia sắc mặt vui vẻ, Tần huynh đệ cùng tiểu Thứ hai cái xưng hô này chênh lệch không thể không lớn, hắn vội vàng cười gật đầu nói: "Hào, kêu tiểu Thứ so với kêu Tần huynh đệ thân thiết hơn. Đúng rồi, ngươi muốn hay không điện thoại cho Đường tiểu thư, trên thuyền có điện thoại vệ tinh."

Đội tàu Long thiếu gia mang đến có hai chiến thuyền trang bị đầy đủ hết. Trong đó một con thuyền lúc Tần Thứ cùng Mạt Đặc Lý Khắc chiến đấu đã tổn hại, hiện tại bọn họ đang ở một chiến thuyền khác. Trên có điện thoại vệ tinh, đương nhiên không thể so với du thuyền có nhiều phương tiện giải trí.

Tần Thứ suy nghĩ, gật đầu nói: "Hào."

Long thiếu gia cười nói: "Chẳng qua ta nói trước, gọi điện thoại thì gọi điện thoại, nhưng không cho ngươi đi gặp Đường tiểu thư. Nói cái gì cũng phải đi trước địa bàn của ta để ta tận tình hết phận chủ khách."

Tần Thứ gật đầu nói: "Đi."

Đường Vũ Phi nghe được thanh âm Tần Thứ, cô nương này không ngờ cao hứng khóc lên. Tần Thứ không nói nhiều lời, chỉ nói đơn giản tình huống trước mắt. Nhưng Đường Vũ Phi đâu chịu cúp điện thoại, hăng say nói, cuối cùng bảo Tần Thứ vô luận như thế nào đều phải đi gặp nàng. Không gặp được hắn, nàng chính là không an tâm.

Tần Thứ đáp ứng, gác điện thoại, trong lòng khó tránh khỏi có chút nổi lòng phật phồng, không biết như thế nào, hắn bỗng nhiên nhớ tới những lời gia gia nói lúc còn tại thế. Gia gia nói, cô nương Đường Vũ Phi này mộng tròn trả dễ sinh đường, rất đáng để tưởng nhớ.

Có lẽ, phải suy nghĩ một lần đi thôi.

Ba ngày sau, đội tàu trực tiếp vào hải vực khu hành chính đặc biệt Hongkong. Long thiếu gia có chút hưng phấn chỉ vào một mảnh địa phương từng là thuộc địa thoát ly tổ quốc hơn một trăm năm, cùng Tần Thứ nói về lịch sử, đặc sắc, văn hóa. Tần Thứ đối với mấy cái này đều không phải là không biết, hắn trong sách cũng đọc qua tư liệu, nhưng là hiển nhiên, những lời của Long thiếu gia, khiến Tần Thứ càng thêm khắc sâu những gì đọc trong sách.

Cách đó không xa, trên bến tàu có năm chiếc xe màu đen có rèm che, đại đa số người đều quen thuộc xe có rèm che. Bên cạnh xe có mấy người mặc âu phục đang lo lắng chờ đợi, chứng kiến đội tàu xuất hiện, bọn họ nhất tề chạy đến bến tàu, hiển nhiên là chuẩn bị tiếp đón người.

"Lập tức tới rồi, ở trên biển này người thời gian lâu như vậy, chợt chứng kiến địa phương quen thuộc này, trong lòng nhin không được có chút kích động a. Quái, trước kia ở chỗ này cũng không có cảm giác như vậy." Long thiếu gia dựa vào lan can cảm thán.

Tần Thứ nghĩ tới sơn thôn đông bắc, hắn bỗng nhiên có chút nhớ nhưng muốn quay về xem căn thổ ốc, và phiến thổ địa mai táng gia gia.

"Long thiếu gia, người đã trở lại."

Đội tàu cập bờ, Long thiếu gia thân thiết kéo tay Tần Thứ đi lên bến tàu, một đám người sớm chờ thật lâu sau nhất thời xông tới, đầu lĩnh là một lão nhân khoảng sáu mươi tuổi nhìn chói mắt, đương nhiên chói mắt không phải bản thân hắn, mà là đầu của lão bạc như tuyết.

"Từ bá, lão nhân ngài như thế nào tự mình đến đây." Long thiếu gia bước lên phía trước cầm tay lão nhân.

Từ bá lão nhân vẻ mặt lo lắng nói: "Long thiếu gia, người đã trở lại, phát sinh đại sự."

"Đại sự?" Long thiếu gia ánh mắt chợt lóe, hắn mặc dù ở trên thuyền, nhưng thông tin thiết bị thời khắc nào cũng cùng trong nhà duy trì liên hệ, cho nên đối với nhất cử nhất động trong gia tộc hắn đều rất rõ ràng, không đạo lý có đại sự gì hắn không biết a.

Từ bá nhìn nhìn chung quanh, tiến tới, khẽ sát lỗ tai Long thiếu gia thấp giọng nói: "Long lão gia từ một giờ trước đột nhiên phát bệnh phải vào bệnh viện, hiện tại đang cấp cứu, nghe nói phi thường nguy hiểm."

"Cái gì?" Long thiếu gia biến sắc, vội vàng thúc giục: "Đi, chúng ta lập tức đi bệnh viện."

"Tốt." Từ bá vội vàng tiếp đón mọi người lên xe.

Long thiếu gia tuy rằng lòng nóng như lửa đốt, nhưng cũng không quên Tần Thứ, một tay giữ chặt Tần Thứ nói: "Tiểu Thứ, đi, chúng ta trước lên xe,

trong nhà đã xảy ra chút sự tình, một chốc không có thể chiều đãi người, chờ sự tình chấm dứt, ta tái cùng người hảo hảo tại Hongkong du ngoạn."

Tần Thứ lắc đầu nói: "Không sao."

Thập Thất ngồi trên vị trí người lái, Tần Thứ cùng Long thiếu gia đều ngồi ở xếp sau, năm cỗ xe có rèm che xếp thành một đoàn xe nhanh chóng đi ra khỏi bến.

Dọc theo đường đi, Long thiếu gia cau mày, thỉnh thoảng than thở, hoặc là toát ra phức tạp thương cảm. Biểu tình có chút quái dị.

Tần Thứ thấy thế, không khỏi hỏi: "Đã xảy ra sự tình gì? Nếu cần trợ giúp, cứ việc nói cho ta biết."

Long thiếu gia thờ dài nói: "Vừa mới nghe Từ bá nói, gia gia ta bệnh nặng, hiện tại đang ở bệnh viện cấp cứu."

"Bệnh gì?" Tần Thứ hỏi.

"Tim bị đột quy, đây là bệnh cũ của gia gia, ài." Long thiếu gia lại thờ dài một hơi.

"Bệnh tim?" Tần Thứ cau mày, nếu là chứng bệnh bình thường có lẽ Tần Thứ còn có thể giúp đỡ, nhưng bên trong ngũ tạng, tâm là sinh mệnh chi nguyên, trái tim có vấn đề, vậy không phải là vấn đề bình thường, hơn nữa tuổi lớn, tạng khí cực nhanh hao mòn, cho nên loại chuyện này, Tần Thứ cũng không có biện pháp hỗ trợ.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cán Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Bị Phục Kích

Đang cân nhắc, bỗng nhiên xe dừng gấp lại, Long thiếu gia vừa định hỏi Thập Thất vì cái gì phanh lại, chợt nghe 'oanh' một tiếng, cỗ xe đi đầu không ngờ ánh lửa lóng lánh, bị nổ mạnh cuồng bạo tung lên giữa không trung, rồi mới hạ xuống, khói đặc cuộn cuộn. Con đường này vốn xe cũng rất ít, nhưng vẫn có vài chiếc xe đã bị lan đến.

Mà bốn chiếc xe gần nhất tự nhiên sẽ gặp tai họa nghiêm trọng, may mắn Thập Thất phản ứng mau, nhanh nhẹn hãm phanh, nếu không, sợ là sẽ xảy ra tai nạn liên hoàn.

"Sao lại thế này? Có người chôn thuốc nổ?" Long thiếu gia sắc mặt nhất thời thay đổi.

Thập Thất lắc đầu nói: "Không phải thuốc nổ, là có người ở xa ngắm bắn, một súng kia hồi nãy là bắn vào bình xăng chiếc xe đầu tiên, khiến nó nổ mạnh. Chúng ta hiện tại lập tức xuống xe."

"Xuống xe? Không phải thành bia sống để đối phương ngắm sao." Long thiếu gia vội vàng nói.

Thập Thất không kịp giải thích, vừa mở cửa xe, vừa nói: "Mục đích đối phương là muốn chúng ta xuống xe, nhưng không xuống xe thì nguy hiểm lớn hơn nữa, Long thiếu gia, nhanh xuống xe đi."

Long thiếu gia nghe vậy, đành phải xuống xe, những người khác chứng kiến Long thiếu gia xuống, cũng đều xuống theo. Tần Thứ đứng ở bên cạnh Long thiếu gia, ánh mắt híp lại, đồng thời, toàn thân lỗ chân lông đều khuếch tán mở ra, cảm thụ được biến hóa chung quanh của dòng khí.

Thập Thất tranh giành che trước người Long thiếu gia, nói: "Thiếu gia, đi, ta che chở người, chúng ta trước tìm địa phương có thể trốn."

Lúc Thập Thất nói chuyện, Tần Thứ sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, lớn tiếng: "Cẩn thận."

Long thiếu gia vừa quay đầu lại, còn chưa phản ứng gì, Tần Thứ bỗng nhiên một chương bỏ về phía mặt hắn, cách một tấc trước mặt hắn đột nhiên dừng lại, nắm chặt, tiếp theo nhanh chóng đứng ở trước người Long thiếu gia, ánh mắt quét về phía phương hướng đông nam, nơi đây là một mảnh tòa lâu cao.

"Làm sao vậy?" Long thiếu gia bị hành động của Tần Thứ dọa không nhẹ.

"Tay súng ngắm kia vừa nổ súng, nguy hiểm thật, may mắn bị tiểu Thứ huynh đệ phát hiện." Thập Thất cũng là một đầu mồ hôi lạnh, tuy rằng hắn đối với cảm giác nguy hiểm rất miễn cưỡng, nhưng là loại đánh lên cự ly xa này, mà đối tượng cũng không phải bản thân hắn, cảm giác năng lực tự nhiên yếu đi rất nhiều.

Tần Thứ thả tay, một viên đạn đinh đinh một tiếng rơi trên mặt đất.

Long thiếu gia chứng kiến viên đạn, nhất thời kinh ra một thân mồ hôi, hiển nhiên, vừa nảy nếu không phải Tần Thứ lập tức bỏ một trào, viên đạn kia đã có thể đánh bạo đầu của hắn.

"Dì?" Cách đó không xa trên nhà cao tầng, một thanh niên mặc áo sơ mi trắng đang nhai kẹo cao su nhàu nhĩ lại. Hắn đối với kỹ năng bắn súng của mình rất tự tin, từ súng đầu tiên có thể tinh chuẩn đánh bạo bình xăng của chiếc xe đầu tiên ở cự ly xa, có thể thấy được kỹ năng bắn súng của hắn và năng lực tính toán có bao nhiêu cường hãn.

Nhưng súng thứ hai lại ra ngoài ý muốn, qua kính ngắm, hắn chứng kiến một thiếu niên bên người đối phương tựa hồ đã tiếp được viên đạn.

"Ta kháo, không phải yêu quái như vậy chứ?"

Người thanh niên tính tình hiếu thắng nổi lên, phải biết rằng từ lúc hắn xuất đạo đến nay, xác suất thành công đều là trăm phần trăm. Hôm nay lần ngoại lệ này làm quang huy lịch sử bách phát bách trúng của hắn từ nay về sau không còn nữa, tuy rằng không ai thấy, nhưng với hắn mà nói, đây là một loại tiếc nuối cùng si nhục.

"Phốc, phốc, phốc."

Liên tục ba súng, ba viên đạn lại bắn tới. Ba góc độ cùng vị trí và thời gian bắn đều có khồng chế cực kỳ tinh diệu. Ba viên đạn như vậy, đối phương cho dù là có đem tường người đến chống đỡ cũng rất khó trốn được. Cho nên trong mắt người thanh niên, mục tiêu của hắn đã chết.

Nhưng là...

Ngoài ý muốn một lần nữa đã xảy ra.

"" Người trẻ tuổi một ngụm phun rớt kẹo cao su, khó có thể tin xuyên qua kính ngắm nhìn thấy thiếu niên kia lại tiếp đạn, ba viên đạn không ngờ đều bị đối phương bắt được. Không chỉ có như thế, đối phương hiển nhiên đã chuẩn xác phát hiện vị trí của hắn, đang cau mày hướng hắn cười lạnh.

Đúng vậy, cười lạnh, hiệu quả của kính ngắm bắn thật tốt, thiếu niên kia thật giống như đang ở trước người mình, khoe miệng nhếch lên, ngoại trừ cười lạnh, còn có một loại khinh thường.

"Như thế nào có thể?" Người thanh niên lại bóp cò, nhưng hắn phát hiện, trong súng đã hết đạn. Hắn có một thói quen, chính là mỗi một lần làm nhiệm vụ, cũng không mang vượt quá năm viên đạn. Bởi vì không quản mục tiêu cỡ nào khó đối phó, trong vòng năm viên đạn, hắn đều có thể lấy tính mạng đối phương.

Nhưng là lúc này, ngoại trừ viên đạn đầu tiên bạo điệu chiếc xe, bốn viên còn lại đều thất bại.

"Bất thường."

Người trẻ tuổi thật mạnh đập vào súng, bắt đầu đi đứng lên, rất nhanh ly khai.

Lúc này, nhiệm vụ đã thất bại.

"Đối phương ly khai." Tuy rằng khoảng cách rất xa, nhưng Tần Thứ thông qua dòng khí tập trung vào đối phương, đây là một loại cảm giác vi diệu, hai điểm cách xa lại sinh ra liên hệ.

"Thật sự ly khai?" Long thiếu gia giờ phút này vẫn có vẻ trấn định thông dong rất nhiều, nhưng trong ánh mắt lại ẩn chứa một cỗ thâm thúy tức giận. Hắn cắn răng nói: "Đừng cho ta tìm ra người đối phó ta là ai, nếu không ta sẽ làm hắn không chết từ từ được."

Nói xong, hắn lại chuyển hướng Tần Thứ: "Tiểu Thứ, lần này thật sự là đa tạ ngươi, nếu không có ngươi, mạng ta đã xong. Từ lúc này, ta chính là thiếu người hai cái mạng."

Tần Thứ cười cười, khoát tay nói: "Chúng ta trước lên xe, rồi đi chỗ này đã."

Thập Thất cũng vội vàng nói: "Đúng, chúng ta trước lên xe."

Long thiếu gia gật gù đầu, nói với Từ bá vài câu, Từ bá gọi điện thoại rồi nói: "Thiếu gia, chúng ta lên xe đi, chuyện ở đây ta đã gọi người đến xử lý, không có tin tức gì đáng báo."

Long thiếu gia gật gù đầu, cùng Tần Thứ lên xe.

Lúc này đây, ngồi ở trên xe, Long thiếu gia sắc mặt âm trầm rất nhiều, trong mắt thỉnh thoảng xẹt qua một tia tàn nhẫn. Hiển nhiên, tập kích hồi này đã làm hắn nghĩ tới cái gì.

Tần Thứ không hỏi cũng không nói, khẽ nhắm mắt lại nghĩ về cảm giác kỳ diệu lúc đó. Bắt viên đạn đối với Tần Thứ mà nói không tính là cái gì, toàn thân lỗ chân lông của hắn có thể cảm giác được dòng khí mỏng manh biến hóa, viên đạn tốc độ cực nhanh trước mặt hắn cũng là thông thả giống như ốc sên. Nói lại, cho dù không tiếp viên đạn, bằng thân thể hắn cũng có thể cứng rắn đỡ đạn.

Hắn có cảm giác kỳ diệu chính là, qua liên hệ với viên đạn, hắn không ngờ cùng người đang tập kích sinh ra một loại liên hệ, cũng chính là hắn tập trung

vào đối phương.

Đây là điều trước kia hắn chưa bao giờ phát hiện ra, nhưng là vừa nãy lại có cảm giác như vậy, thậm chí ngay cả đối phương ly khai hắn đều biết. Đây là một loại cảm giác giống như đến từ linh thần, nhưng lúc nãy hắn cũng không có đánh thức linh thần, lại vì cái gì sinh ra cảm giác như vậy chứ?

"Chẳng lẽ là huyết hạch của quý huyết làm linh thần của ta tiến bộ? Do đó có một chút năng lực kỳ diệu?" Tần Thứ ánh mắt sáng ngời, càng nghĩ càng nghĩ thấy điều này tính khả thi khá lớn. Linh thần diệu dụng tuy rằng hắn còn chưa tiếp xúc đến, nhưng vẫn tự trên da thú đã miêu tả, hắn cũng mơ hồ có chút hiểu biết.

Nhưng muốn tu luyện linh thần phải tới ngưng thần chín bức phó đồ mới được, hôm nay huyết hạch lại có thể làm linh thần tiến bộ, Tần Thứ không khỏi miên man bất định, có phải là nên giết vài quý huyết hút máu để đề cao linh thần của mình không?

Chẳng qua hắn rất nhanh đã bỏ qua ý niệm này trong đầu, không nói đến một nho nhỏ từ tước huyết tộc đã khó đối phó như vậy, địa phương quý huyết máu xuất hiện đều ở phương Tây, nếu đi đến địa phương kia chẳng phải là vào đại bản doanh huyết tộc, đến lúc đó sợ sẽ không phải là hắn giết huyết tộc, mà là huyết tộc giết hắn.

Ít nhất, trước khi thực lực chưa tiến thêm một bước, Tần Thứ chỉ có thể đem vấn đề giết hại huyết tộc để thu hoạch huyết hạch để thăng chính mình, trở thành là một chuyện vui đùa.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Linh Nhi

Long Đăng bệnh viện, bệnh viện tư nhân của Long gia, giờ phút này ở ngoài xe con lui tới, tập hợp, dòng người rất đông. Khi Long thiếu gia tới, lập tức liền có người đến. Từ bá sau khi nghe bọn họ hồi báo, lo lắng nhìn Long thiếu gia nói: "Lão gia tử còn ở bên trong phòng cấp cứu, hiện tại tình huống còn chưa rõ ràng, những chi khác mọi người cũng đã đến đây."

Long thiếu gia gật gật đầu, nói: "Từ bá, người lập tức triệu tập nhân thủ tiến hành điều tra người công kích chúng ta, ta không hy vọng chuyện như vậy tiếp tục phát sinh. Chuyện này tạm thời càng ít người biết càng tốt, ta cũng không muốn lão gia tử vừa mới bị bệnh, lại phát sinh cái gì không tốt."

Từ bá hiểu được ý tứ của Long thiếu gia, kỳ thật người hơi có chút đầu óc cũng đem việc lão gia tử bệnh tình nguy kịch cùng sự kiện ám sát Long thiếu gia kết hợp lại, cũng không khó nghĩ ra hương vị của một âm mưu.

"Tiểu Thứ, thực xin lỗi, không nghĩ tới lại phát sinh việc này, chậm trễ người." Long thiếu gia thở dài một hơi có chút mệt mỏi nói.

Tần Thứ lắc đầu nói: "Không cần khách khí như vậy, ta cùng người vào xem đi."

"Hảo, hảo huynh đệ." Long thiếu gia dùng sức vỗ vỗ vai Tần Thứ, rồi cùng Tần Thứ và Thập Thất vào bệnh viện. Mà Từ bá thì gọi điện thoại liên hệ nhân thủ, điều tra chủ mưu sự kiện tập kích lúc này. Đồng thời cũng dặn dò những người đồng hành không được tiết lộ ra ngoài.

"Long thiếu gia, người đã về rồi."

Dọc theo đường đi thỉnh thoảng có người cùng Long thiếu gia chào hỏi, chỉ có điều vị đại thiếu gia này hiện tại tâm tình rất kém cỏi, chỉ có thể hàm hồ gật gật đầu, tùy tiện lời một người hộ sĩ dẫn đường, liền cước bộ vội vàng đi đến phòng cấp cứu.

Ngoài cửa phòng cấp cứu đứng không ít người, có nam có nữ, có lão có thiếu, hơn nữa quần áo cùng khí chất đều rất bất phàm, nhưng rõ ràng chia làm vài nhóm, có vẻ bất hòa.

"Ca."

Khi ba người tới được phòng cấp cứu, một nữ hải đứng một mình ở trong đám người nhất thời kinh hi kêu một tiếng, vội vàng chạy tới.

Long thiếu gia mắt sáng ngời, ôm lấy muội muội, sờ sờ đầu của hắn đặt câu hỏi: "Gia gia tình huống thế nào."

Long thiếu gia muội muội tên là Long Linh Nhi, ngang tuổi Tần Thứ, tính cách có chút tinh quái, chẳng qua giờ phút này có lẽ là bởi vì gia gia bệnh tình nguy kịch, nặng từ trước đến nay hoạt bát tính tình cũng có vẻ trầm thấp không ít, chỉ là chứng kiến ca ca xuất hiện, trong nháy mắt mới thoáng đường hoàng một chút.

"Gia gia vẫn còn trong phòng cấp cứu, các bác sĩ nói sẽ hết sức cố gắng." Long Linh Nhi nhủ mảy, thở dài một hơi, ngược lại lại nhìn chằm chằm ca ca nói: "Ca, người phơi nắng đen quá a."

Long thiếu gia buông tay, sờ hai má nói: "Đen tốt hơn, đen chút không phải càng đẹp sao?" Chẳng qua giờ phút này, hiển nhiên không phải thời điểm huynh muội nói chuyện, đơn giản cùng muội muội nói vài câu, hẳn đã đem ánh mắt hướng về những người có mặt bên ngoài phòng cấp cứu.

Những người này thấy hắn đến cũng không có chút phản ứng, ngoại trừ vài đạo ánh mắt dừng ở trên người hắn, còn lại đều là chẳng quan tâm, thậm chí còn có thể chứng kiến vẻ khinh thường trên mặt bọn họ.

Long thiếu gia đã quen biểu tình của những người này, nhàn nhạt hừ một tiếng, cũng không có chủ động chào hỏi, ánh mắt đã có chút lo lắng nhìn chăm chăm cửa phòng cấp cứu.

Long Linh Nhi vừa chuyển ánh mắt từ trên người Thập Thất, liền có chút tò mò dừng ở Tần Thử, mắt sáng ngời hỏi: "Người là bảo tiêu mới của ca ca? Sao trẻ tuổi như vậy?"

Thập Thất vội vàng nói: "Không phải, tiểu Thử huynh đệ là bằng hữu của thiếu gia."

"Bằng hữu?" Long Linh Nhi lông mi nhú lại nói: "Ta như thế nào chưa thấy qua, người tên gì?"

"Tần Thử."

Tần Thử ngữ khí vẫn bình thản, đối với người không quen, hắn từ trước đến nay đều là một thái độ như vậy. Mặc dù là đối với người quen thuộc, hắn cũng bất quá là hơn vài phần tình tự không quá rõ ràng.

"Đi." Long Linh Nhi đối với thái độ của Tần Thử thập phần khó chịu, đối là bình thường, cho dù Tần Thử là bằng hữu của ca ca, nàng cũng sẽ càn quấy một phen. Nhưng là giờ phút này gia gia bệnh tình nguy kịch, nàng cũng không có tâm tư so đo việc này. Hung hăng liếc mắt Tần Thử, liền chuyển thân mình, ghé vào đứng bên cạnh ca ca.

Không khí lúc này là một mảnh ngưng trọng, cửa phòng cấp cứu mở ra.

Tất cả mọi người giống như từ trạng thái rối rắm sống lại, nhất tề vây quanh bác sĩ hỏi tình huống. Bác sĩ cũng không dám đắc tội với mấy người này, đây chính là bệnh viện tư nhân, đứng bên ngoài đều là Long gia trực hệ. Vội vàng khách khí hồi đáp: "Long lão tiên sinh đã vượt qua nguy hiểm, chẳng qua hiện tại bệnh tình còn chưa hoàn toàn ổn định, cần một đoạn thời gian tu dưỡng cùng quan sát. Tạm thời, tốt nhất không cần đi quấy rầy ngài."

Bác sĩ vừa nói, mấy người Long gia sắc mặt khác nhau, hoàn toàn nhìn không ra trong lòng bọn họ đến tột cùng nghĩ cái gì. Chẳng qua sau khi biết được lão gia tử vượt qua thời kỳ nguy hiểm, đại bộ phận mọi người chuẩn bị ly khai.

Không đến chốc lát, bên ngoài phòng cấp cứu chỉ còn lại ít ỏi vài người.

"Chúng ta cũng trở về đi." Long thiếu gia phát phát tay, mảy mai nhún rất nhanh, hiển nhiên trong lòng hắn đang tự hỏi cái gì.

Trên xe, Long thiếu gia ngồi bên cạnh người lái, mở cửa kính xe, lấy ra một điếu xì gà vừa hút vừa nhún mảy mai trầm tư.

Phía sau, Tần Thử cùng Long thiếu gia muội muội Long Linh Nhi ngồi cùng một chỗ. Tần Thử tính tình lạnh nhạt một câu cũng không nói, Long Linh Nhi tính tình quái nhưng cũng là nữ hài kiêu ngạo, tự nhiên sẽ không tiếp tục chủ động tìm Tần Thử nói chuyện.

Cho nên, một thời gian trên xe không khí có chút nặng nề.

Xe dừng lại tại một khu nhà cấp cao ở lưng chừng núi, Long thiếu gia giật mình phục hồi tinh thần, có chút ngượng ngùng quay đầu lại nhìn Tần Thử cười, nói: "Tiểu Thử, đây là nhà ta, dù sao địa phương cũng lớn, phòng trống cũng nhiều, chính là ủy khuất người ở lại một thời gian."

Tần Thử cười cười nói: "Không sao cả, ta không để ý mấy cái này"

"Ca, hẳn rốt cuộc là ai a? Sao để hắn ở nhà chúng ta?" Long Linh Nhi rốt cục nhịn không được mở miệng, nàng tuy rằng không chủ động cùng Tần Thử nói chuyện, nhưng là không có nghĩa là nàng đối với Tần Thử một chút cũng không hiếu kỳ.

Long thiếu gia mặt trầm xuống nói: "Tiểu Thử là bằng hữu, cũng là ân nhân cứu mạng của ca, không có tiểu Thử, ca đã chết vài lần. Nếu không lẽ phép như vậy nữa, cẩn thận ca đánh người."

Long Linh Nhi chu miệng, hừ một tiếng, mở cửa xuống xe.

Long thiếu gia có chút bất đắc dĩ lắc đầu, cười khổ nói với Tần Thử: "Đây là muội muội ta, Long Linh Nhi, từ nhỏ bị ta chiều hư hỏng rồi, hiện tại tính tình tính tình là càng ngày càng ... lợi hại."

Tần Thử nhàn nhạt cười, không nói cái gì, cũng đẩy cửa xuống xe.

Sớm có người hầu đón, Long thiếu gia bảo bọn họ đi chuẩn bị thức ăn. Liền tự mình giới thiệu cho Tần Thử một vài thứ trong biệt thự, mà Long Linh Nhi thì vào thẳng biệt thự. Biệt thự chiếm diện tích không phải rất lớn, nhưng chung quanh bố trí rất tinh xảo, hoa viên, bể bơi, phòng kiểu dáng Tây Âu, kiến trúc cũng pha đủ đặc sắc.

Vào phòng khách, người hầu dâng nước trà, Long thiếu gia liền kéo Tần Thứ ngồi xuống trên sofa, Thập Thất thật quy củ đứng ở một bên. Trong này đã không phải ở trên hải đảo, hẳn là bảo tiêu liền tự nhiên khôi phục thói quen nghề nghiệp.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Hội Quán Quý Tộc

"Cũng chỉ ở nhà là thoải mái a, không quản mệt cỡ nào, về đến nhà, nằm ở trên sofa, nâng một ly trà, cảm giác mệt mỏi lập tức đã không thấy tăm hơi." Long thiếu gia hít một hơi thật sâu, có chút cảm khái nói.

Tần Thứ gật gù đầu, lại cũng có chút tò mò hỏi: "Vũ Hiên, sao không thấy cha mẹ của ngươi?"

Long thiếu gia sắc mặt biến đổi, có chút trầm thấp nói:

"Phụ mẫu ta từ lúc ta cùng muội muội còn nhỏ đã bị tai nạn xe cộ qua đời."

Tần Thứ ánh mắt buồn bã, nhớ tới gia gia của mình, nỗi thống khổ khi mất đi thân nhân hẳn có thể hiểu, lần đầu tiên duỗi tay vỗ vỗ bả vai Long thiếu gia nói: "Nén bi thương."

Long thiếu gia cười, nói: "Đã sớm không bi thương, đều qua nhiều năm như vậy. Chỉ là gia này, ha ha, luôn không được an bình a."

"Gia?" Tần Thứ khó hiểu nhíu mày.

Long thiếu gia thờ dãi một hơi nói: "Mấy cái này có nói ngươi cũng không hiểu, ta nói gia không phải chỉ tiểu gia của ta, mà là chỉ đại gia tộc Long gia chúng ta. Chuyện hôm nay ngươi cũng thấy được, ta vừa trở về, đã bị người phục kích, mà lúc này gia gia lại bệnh nặng, xem ra trong nhà còn có vài người không an phận."

Tần Thứ nhàn nhạt cười nói: "Tranh quyền trục lợi từ xưa đã có, chỉ cần trên đời này còn tồn tại quyền cùng lợi sẽ không khuyết thiếu việc này."

"Đúng vậy, quyền cùng lợi, lại có mấy người có thể không để ý?" Long thiếu gia lắc đầu than, bỗng nhiên cười:

"Quên đi, không nói mấy chuyện không vui này. Hôm nay tiểu Thứ ngươi đến quý phủ của ta làm khách, nói cái gì thì nói, ta cũng phải chiều đãi ngươi tròn vẹn. Ngươi cũng đừng khách khí, có ý tưởng gì cứ việc nói, bổn sự khác không có, tại Hongkong này, ta cũng có vài phần bổn sự."

Tần Thứ khoát tay nói: "Không cần phiền toái, ta chỉ là đến xem. Thường đọc trong sách thấy nói Hongkong phồn vinh, hôm nay chứng kiến đích xác không giả. Chẳng qua, ta không tính ở lâu, định qua vài ngày sẽ rời đi."

"Rời đi? Đi tìm Đường tiểu thư?" Long thiếu gia cười hỏi.

Tần Thứ gật gù nói: "Àn, đi xem. Chẳng qua còn có chút chuyện riêng phải làm."

Long thiếu gia gật đầu nói: "Đi, ngươi cứ việc ngoạn vài ngày, chẳng qua mấy ngày nay ta sợ là không thể bồi huy nhể tận hứng, có một số việc ta cần xử lý, ta bảo Linh Nhi cùng ngươi tại Hongkong ngoạn ngoạn."

Tần Thứ lắc đầu nói: "Ta chính mình tùy tiện nhìn xem là được."

Đang nói, Long Linh Nhi từ trên lầu đi xuống, thay đổi một thân trang phục khác.

"Ca, ta đi ra ngoài một lát." Long Linh Nhi hướng Long thiếu gia chào hỏi, cũng trừng mắt nhìn Tần Thứ.

"Chuẩn bị ăn cơm, ngươi còn muốn đi đâu? Hôm nay ca ca mang khách nhân trở về, ngươi có thể hay không có chút lễ phép?" Long thiếu gia giận tái mặt có chút mất hứng nói.

"Hừ, cũng không phải khách nhân của ta. Hơn nữa, vừa nãy mấy bằng hữu điện báo ta đã hẹn, lúc này ta cũng không thể thất ước." Long Linh Nhi chu miệng nói.

"Không được đi." Long thiếu gia trừng mắt.

Long Linh Nhi ủy khuất hừ một tiếng, thờ phỉ phỉ nói: "Không đi thì không đi." Nói xong, liền dậm chân chạy lên lầu.

Long thiếu gia có chút bất đắc dĩ nhìn muội muội, lắc đầu thở dài: "Nha đầu kia thật sự là càng ngày càng quản không được. Ai, nó nào biết đâu rằng hiện tại hiển nhiên đã có người động tâm tư đối với ta, ta sợ nha đầu kia đi ra ngoài chạy loạn, sẽ bị hữu tâm nhân để ý." Nói xong, hắn bỗng nhiên chuyển một cái ý niệm trong đầu, nhìn Tần Thứ, lại cười khổ lắc đầu, không có nói cái gì nữa.

Cơm trưa là phi thường phong phú, tuy rằng lấy thân phận Long thiếu gia hoàn toàn có thể mang Tần Thứ vào trong khách sạn xa hoa khách sạn mang lên một bàn tiệc rượu xa xỉ. Nhưng là người Trung Quốc đại đô có cái thói quen, là bằng hữu quan hệ vô cùng tốt, thường thường đều là mang về nhà ăn cơm. Long thiếu gia mang Tần Thứ về nhà ăn cơm, lại đưa hắn an trí ở trong nhà mình, hiển nhiên là thật sự coi hắn trở thành thân huynh đệ.

"Tiểu thư như thế nào không xuống?" Long thiếu gia thấy muội muội không có xuống lầu, nhú mày hướng người hầu hỏi.

"Tiểu thư nói không muốn ăn cơm." Người hầu hồi đáp.

"Nha đầu kia." Long thiếu gia lắc đầu, chẳng qua hắn dù sao cũng yêu thương muội muội, liền nói với người hầu: "Bảo nó xuống đi, đã nói ta cho phép nó đi ra ngoài chơi, chẳng qua trước phải ăn cơm."

Long thiếu gia quả nhiên hiểu biết muội muội của mình, chỉ chốc lát sau đã thấy Long Linh Nhi từ trên lầu đi xuống, miệng chu, có chút thờ ơ phi phi nói: "Ca, người thực đồng ý để ta đi ra ngoài chơi."

Long thiếu gia gật đầu nói: "Ăn cơm trước nói sau."

Long Linh Nhi cao hứng hoan hô một tiếng, sau đó nhu thuận ngồi ở trên ghế. Tần Thứ thấy đôi huynh muội này cảm thấy thú vị, Long thiếu gia ca ca này nhìn qua càng giống như một phụ thân, mà Long Linh Nhi muội muội này mặc dù có một chút tính tình bướng bỉnh, nhưng là không dám chân chính phản kháng ca ca. Hai người quan hệ nữa cha con, nữa huynh muội, có lẽ đúng là bởi vì cha mẹ bọn họ chết sớm, Long thiếu gia phải sắm vai phụ thân.

Ăn cơm xong, Long Linh Nhi còn có chút khẩn cấp nói: "Ca, ta đi ra ngoài a."

Long thiếu gia lắc đầu nói: "Từ từ."

"Như thế nào? Ca, người không phải đáp ứng ta đi ra ngoài chơi sao?" Long Linh Nhi lại chu miệng.

Long thiếu gia cười nói: "Ta đáp ứng người đi ra ngoài, nhưng là không đồng ý người một mình đi ra ngoài ngoạn a. Ca bố trí cho người một nhiệm vụ, bởi tiểu Thứ đi du ngoạn, hắn mới đến Hongkong, nhân sinh không quen, người cứ việc dẫn hắn đi vài địa phương, có cái gì phí dụng, trở về ca chi trả cho người."

"Ca, người như thế nào lật lọng. Ta sẽ không bởi hắn đi ra ngoài đâu." Long Linh Nhi nhú mày tức giận nói.

Long thiếu gia hiển nhiên đoán chắc tính tình muội muội, nói: "Có nguyện ý hay không tùy người."

Long Linh Nhi nghiêng hàm răng, rốt cục cắn môi, phần hận nói: "Hào, ta đồng ý."

Long thiếu gia vội vàng nói: "Một khi đã đáp ứng rồi, người phải thay ta đem tiểu Thứ chiêu đãi cho tốt, nếu có cái gì sai lầm, ta sẽ tìm người hỏi tội."

"Yên tâm đi, thực đông dài, lúc không thấy thì ta nhớ người, trở về liền hận người." Long Linh Nhi hung hăng trợn mắt nhìn ca ca, ngược lại mặt lạnh như tiền nói với Tần Thứ: "Đi thôi, đại khách nhân."

Tần Thứ nhàn nhạt cười, đứng lên nói: "Vũ Hiên, không cần phiền toái như vậy, ta chính mình cũng có thể tùy tiện đi. Người sẽ không cho là ta lớn như vậy sẽ đi lạc chứ."

Long thiếu gia cười xoa tay: "Tiểu Thứ, người ngàn vạn lần đừng khách khí, người tới chỗ ta, ta sao có thể để cho người một người đi dạo. Muội muội ta nằng cái gì cũng không, nhưng đặc biệt tinh thông việc chơi, để nàng mang người dạo chơi Hongkong, là chuẩn nhất."

"Cái gì, ai nói ta chỉ giỏi chơi a." Long Linh Nhi trợn mắt.

Tần Thứ không thể chối từ, đành phải gật đầu, đồng ý.

Nhìn thấy muội muội cùng Tần Thứ lên chiếc xe BMW màu phấn hồng, Long thiếu gia mỉm cười, nghĩ thầm, để tiểu Thứ và muội muội cùng một chỗ, khỏi lo cho an toàn của nó. Nhất cử lưỡng tiện.

Trên đường, Tần Thứ im lặng không nói gì, ánh mắt lạnh nhạt, Long Linh Nhi cũng vậy, một câu cũng không chịu nói. Trên xe ngoại trừ nhàn nhạt âm nhạc, thanh âm gì cũng không có.

Một lúc sau, Long Linh Nhi mới quay đầu qua, hỏi: "Uy, người muốn đi đâu?"

Tần Thứ lắc đầu nói: "Người dẫn đường, vấn đề này đương nhiên phải hỏi chính người."

Long Linh Nhi tròn mắt vừa chuyển, bỗng nhiên lộ ra một chút giảo hoạt nói: "Hào, ta đây liền mang người hảo hảo chơi đùa." Nói xong vài lời cuối cùng này, rõ ràng mang theo hương vị tổn hại thừa lời.

Tần Thứ sao nghe không ra, chẳng qua hẳn không để ý đến, vẫn lạnh nhạt.

Trải qua một phen bôn ba, BMW màu phấn hồng dừng lại trước cửa một câu lạc bộ rất có quy mô khí phái. Hai người xuống xe, có người tới thay Long Linh Nhi đưa xe vào bãi đậu. Long Linh Nhi chỉ vào câu lạc bộ nói năng hùng hồn đầy lý lẽ:

"Muốn hiểu biết phần hoa của Hongkong chúng ta, nên bắt đầu từ câu lạc bộ. Ở trong này người hội ngộ đến muôn hình muôn vẻ người, cũng có thể lãnh hội đến rất nhiều bất đồng nơi vui chơi. Câu lạc bộ này, ta cùng ca ca đều là hội viên, bên trong chính là có không ít nhân vật có uy tín danh dự của Hongkong, mang người tới kiến thức một lần."

Tần Thứ gật gật đầu, thần sắc không dậy nổi chút gọn sóng.

Long Linh Nhi có chút ủ rũ, vốn tưởng rằng Tần Thứ này liếc mắt đã có thể thấy được chưa thấy qua cái gì quen mặt, đột nhiên nghe nói nơi xa hoa như vậy, khẳng định sẽ có một tia xúc động. Không nghĩ tới Tần Thứ lại không có lộ ra chút dị biến nào.

"Người này khẳng định là giả bộ, phòng chừng trong lòng đang kích động." Long Linh Nhi âm thầm phỏng đoán, ánh mắt thì trộm để ý biến hóa trên mặt Tần Thứ, một chút chi tiết cũng không buông tha.

Loại câu lạc bộ cao cấp này không phải ai cũng đều có thể vào, thẻ hội viên cũng mở riêng cho một đám người, hội viên phí dụng hàng năm cũng là một con số làm người thường sợ hãi than. Vốn như Tần Thứ khẳng định là không thể đi vào, nhưng là lấy cấp bậc hội viên của Long Linh Nhi lại có thể mang một hai bằng hữu tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cán Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Địa Hạ Bác Kịch

Bên trong câu lạc bộ rất phức tạp, quán bar, nhà hàng, sân tennis, nhu đạo quán, phòng bi-a .v...v. Cơ hồ là mọi thứ giải trí đều có, mà người vào ra trong này thân phận đều rất bất phàm, có lẽ có thể tiến vào trong này, đã tượng trưng bản thân cũng chính là một loại thân phận .

"Long tiểu thư, ngài hơn một tuần rồi chưa có tới, hồng tửu lần trước ngài không uống hết vẫn còn bảo tồn, xin hỏi ngài cần uống một ly chứ?" một gã bồi bàn lễ phép cúi đầu, ở trong này không quản lớn nhỏ, năng lực đầu tiên và chung nhất, thì phải là có thể chuẩn xác nhớ tư liệu mỗi một vị khách, hơn nữa thái độ cung kính, sẽ làm người sinh ra cảm giác mình là Thượng Đế.

"Không cần." Long Linh Nhi khoát tay, hỏi: "Hôm nay có hoạt động gì không?"

Bồi bàn nụ cười không thay đổi hỏi đáp: "Hôm nay sân đấu bác kịch có một hồi chiến đấu tuyệt vời, hai vị dũng sĩ đến từ thế giới ngầm của Mĩ Quốc sẽ biểu diễn kỹ thuật bác kịch hoàn mỹ của bọn họ. "

"Bác kịch?" Long Linh Nhi nhú mày, nàng đối với địa hạ bác kịch loại phương thức tranh đấu huyết tinh này rất không thích, loại chiến đấu này cuối cùng chỉ có người thắng là còn sống. Dưới tình huống bình thường, chiến đấu phi thường huyết tinh, nhưng là đối với đại bộ phận các phú hào cầm trong tay tiền tài không có chỗ tiêu xài mà nói, đây là một trò làm cho bọn họ si mê. Bọn họ sẽ đánh cược, mua một phương thắng một phương thua. Thậm chí còn có thể nói bảo tiêu bên người lên sân khấu, tham dự chiến đấu.

"Còn có hay không những thứ khác ?" Long Linh Nhi lại hỏi.

Bồi bàn không nhanh không chậm hỏi đáp: "Phòng bi-a hôm nay có toàn cầu bài danh thứ 47 Ước Hàn Tồn tiên sinh thi đấu biểu diễn, quyền đạo tràng hôm nay có quán quân năm trước cùng Thiếu Lâm tự vũ tăng trao đổi chiến. . . "

Bồi bàn đem tin tức báo cho Long Linh Nhi.

Long Linh Nhi mặt nhăn nhu nhìn Tần Thứ hỏi: "Người muốn đi nơi nào?"

Tần Thứ tự hỏi, nói: "Cái gì địa hạ bác kịch cùng võ tăng đối quyền đạo trao đổi chiến có thể xem."

Long Linh Nhi cơ bản không quá nguyên ý xem địa hạ bác kịch, nhưng Tần Thứ một khi đã đề cập, nàng căn cứ theo lời dẫn của ca ca tự nhiên phải dẫn hắn qua, lại tưởng tượng, cảm thấy Tần Thứ khẳng định không biết địa hạ bác kịch này là cái gì, đến lúc đó cho hắn chứng kiến trường hợp huyết tinh này , dọa phá đảm lượng của hắn.

Tưởng tượng đến bộ dáng Tần Thứ kinh hãi, nàng nhất thời cười ra tiếng.

"Lấy cho ta một cái thời gian biểu." Long Linh Nhi nói với bồi bàn.

Chỉ chốc lát sau, bồi bàn liền mang tới, Long Linh Nhi liếc mắt, nói với Tần Thử nói: "Đúng lúc, không trùng thời gian, địa hạ bác kích sắp bắt đầu, chúng ta trước đi xem cái này."

Lúc hai người tới sân đấu địa hạ bác kích, trên khán phòng đã ngồi không ít người, chẳng qua rất im lặng, thỉnh thoảng mới có vài tiếng nói chuyện với nhau tiếng, chẳng qua thanh âm cũng không lớn. Long Linh Nhi dẫn Tần Thử tìm một vị trí ngồi xuống, chỉ vào lồng sắt ở vòng tròn trung ương nói: "Đây là sân đấu bác kích, thấy cái lồng sắt không? Hai bên sẽ đánh trong đó đến khi có một bên hoàn toàn ngã xuống."

Tần Thử gật đầu, không có biểu tình gì.

"Người nghe hiểu được không? Là hoàn toàn ngã xuống, nói cách khác, phải có một phương chết." Long Linh Nhi có chút khó chịu khi Tần Thử lạnh nhạt, cố ý cường điệu giải thích một lần, chính là muốn khiến cho Tần Thử sợ hãi. Nàng cho rằng, người bình thường là không có cách nào chịu được loại chém giết máu chảy đầm đìa này. Đương nhiên, bản thân nàng cũng không thể chịu đựng được, chẳng qua vì dọa Tần Thử, nàng định cố gắng để xem.

Lúc này đây, Tần Thử đã không làm nàng thất vọng, chân mày cau lại. Chẳng qua đối với Tần Thử đã từng giết người cùng vô số sinh vật đáy biển mà nói, sinh hoặc tử hấn thực không để ý, chỉ là có chút không rõ, vì sao phải đấu như vậy. Không ngờ lấy sinh tử phân chia thắng thua, hơn nữa còn có nhiều người như vậy vây xem, Hay là mấy người nhìn qua là có thân phận có địa vị này, thích loại này huyết tinh, lấy tính mạng để kích thích?

Tần Thử nhún mày hiển nhiên làm Long Linh Nhi cực kỳ vui vẻ, nàng đã thập phần chờ mong chứng kiến bộ dáng Tần Thử sợ hãi?

"Có lẽ bị dọa đến nước tiểu ra quần cũng nên." Long Linh Nhi ở trong lòng ác ý phỏng đoán.

"Di, Linh Nhi tiểu thư không phải luôn bài xích trò chơi này sao? Sao hôm nay có hứng thú đến xem rồi?"

Nói chuyện chính là một thanh niên hơn hai mươi tuổi, diện mạo rất tuấn đạt, khí chất cũng có vài phần thân sĩ, chẳng qua nếu cẩn thận để ý cách xưng hô, sẽ phát hiện chỗ khờ khạo của người này. Linh Nhi tiểu thư so với Long tiểu thư xưng hô càng thân mật, nhưng lại so với trực tiếp xưng hô Linh Nhi hơi có vài phần hàm súc, bởi vậy cũng biết, thanh niên này hiểu có nhiều thâm ý.

Long Linh Nhi tựa hồ đối với người này cảm giác cũng không phải hảo, chỉ ôn hoà ứng đối một tiếng, liền quay đầu đi không hề để ý tới. Thanh niên vẫn cười cười, liền ngồi xuống bên cạnh Tần Thử, còn lại một hán tử mặc âu phục khoảng ba mươi tuổi thì quy củ đứng, hiển nhiên là bảo tiêu.

"Vị huynh đệ này rất lạ mắt a, không biết như thế nào xưng hô, bỉ nhân Tiêu Lan." Người trẻ tuổi cười tùm tùm hướng Tần Thử hỏi.

Tần Thử liếc mắt nhìn hán tử, nhàn nhạt nói: "Ta không quen biết người."

Lễ phép là một chuyện, nhưng Tần Thử cũng không có thói quen đem tên nói cho người xa lạ nghe.

Thấy thái độ của Tần Thử như vậy, thanh niên cũng không buồn bực, hí mắt cười cười, liền hướng Long Linh Nhi nói: "Linh Nhi tiểu thư, vị bằng hữu này của nàng thật có tính cách a."

Long Linh Nhi lúc này lại cảm thấy thái độ của Tần Thử có chút đáng yêu, nghe vậy hừ nhẹ một tiếng nói: "Có tính cách so với không tính cách tốt hơn."

Lời này chính là thuần túy là nói Tiêu Lan. Tiêu Lan này hai lần mất mặt, mặc dù công phu nhãn nhện tốt hơn nữa, cũng không có tâm tư nói thêm, quay đầu nhìn về phía sân đấu bác kích, không thèm nói lại. Nhưng bên người hán tử, ánh mắt của tên bảo tiêu nhìn một vòng trên người Tần Thử và Long Linh Nhi, khóe miệng nhếch lên.

Cũng không có đợi lâu, liền có các mỹ nữ hồ hương nhảy lên múa trên sân đấu. Sau đó, hai đại hán Mĩ Quốc hình thể khổng lồ đi vào sân, áo choàng trên người cỡi xuống, lộ ra một thân hình cơ bắp cùng vết sẹo chằng chịt.

Thanh âm người chủ trì vang lên, giới thiệu lai lịch hai đại hán Mĩ Quốc này.

Tần Thử cẩn thận nghe, lai lịch cùng chiến tích của hai đại hán đều rất bất phàm, một người ngoại hiệu là Thiết chiến sĩ, tất sát kỹ là Trừu Kích, ba mươi sáu chiến ba mươi sáu thắng. Một người khác ngoại hiệu là Terminator, tất sát kỹ là Thiết Tắt, ba mươi tám chiến ba mươi tám thắng. Phải biết rằng hai người này tham dự chiến đấu đều là sinh tử chiến, có thể ở hơn ba mươi trận chiến sống sót, đủ biết thực lực của bọn họ kinh người thế nào.

"Không biết hai người này lực lượng đạt tới bao nhiêu nguyên lực?" Tần Thử hứng thú nheo mắt.

Chiến đấu cũng không có lập tức bắt đầu, bởi vì trước trận đấu còn có một việc trọng yếu, thì phải là đánh cược. Nói như vậy, đám người vây xem đều đã ở đây bỏ ra bỏ lớn tiền tài. Cho nên, không quân là người đứng sau lưng thao túng, hay đối với hai vị lực sĩ kia mà nói, loại này thủ đoạn tự lại tiền tài tự nhiên là sẽ không bỏ qua. Đó là quan hệ đến tiền lời cùng tiền thưởng của bọn họ.

"Linh Nhi tiểu thư, có hay không hứng thú cá cược?" Tiêu Lan cười tùm tùm nhìn về phía Long Linh Nhi.

"Không có hứng thú." Long Linh Nhi không chút nghĩ ngợi nói.

"Linh Nhi tiểu thư sợ?" Tiêu Lan bất động thanh sắc khiêu khích, nụ cười trước sau như một vẫn ôn hòa.

Long Linh Nhi nghiêng đầu trừng mắt nhìn hán tử, nói: "Người không cần kích ta, ta Long Linh Nhi khi nào thì sợ qua. Nhưng là ta không có hứng thú cùng

ngươi đồ."

Nha đầu kia tuy rằng tuổi không lớn, nhưng là tâm trí hiển nhiên không đơn giản. Ngắm lại cũng đúng, cha mẹ chết sớm, lại ở trong một gia tộc quan hệ phức tạp như vậy, sao có thể không có một chút tâm trí.

Tiêu Lan cười nói: "Linh Nhi tiểu thư không ngại nghe một chút tiền đặt cược của ta rồi nói sau."

Long Linh Nhi nghiêng đầu nhìn hắn một cái, hừ lạnh: "Cái gì tiền đặt cược."

Tiêu Lan không nhanh không chậm cười nói: "Nếu ta thua, miếng đất tiềm long loạn kia Tiêu gia chúng ta rời khỏi cạnh tranh. Nếu là ta thắng. . . Ha ha, chính là muốn Linh Nhi tiểu thư có thể cho ta một cơ hội cùng ăn bữa tối. Đương nhiên, nếu trên sàn hai người đều chết, đồng dạng coi như là ta thua."

"Thật sự?" Tiền đặt cược này đích xác làm Long Linh Nhi động tâm, miếng đất kia đúng là công ty của ca ca cùng Tiêu gia xí nghiệp cạnh tranh, nếu là ca ca thắng được, thì sẽ là một công trạng không nhỏ. Nàng vẫn nghĩ muốn giúp ca ca chia sẻ một chút cái gì, nhưng bất hạnh là không có cơ hội, cũng không có năng lực. Hiện tại Tiêu Lan đưa ra tiền đặt cược này chẳng khác nào là không duyên cớ tặng nàng một cơ hội, nàng lại như thế nào có thể không động tâm

"Đương nhiên là thật." Tiêu Lan cười cười, lại hỏi: "Không biết Linh Nhi tiểu thư có nguyện ý hay không?"

Long Linh Nhi nheo mắt to, nghi hoặc nhìn Tiêu Lan hỏi: "Ngươi có thể làm chủ?"

Tiêu Lan nhàn nhạt cười nói: "Ta một khi đã nói ra như vậy, tự nhiên là làm được."

"Hảo, ta cá." Long Linh Nhi trầm nghĩ, cùng lắm thì chỉ là bồi hấn ăn bữa cơm, không mất của bốn cô nương một miếng thịt nào.

"Linh Nhi tiểu thư quả nhiên là người sáng khoái, vậy coi như định rồi. Linh Nhi tiểu thư trước chọn đi, không quản lựa chọn ai, lựa chọn của ta thủy chung là tương phản." Tiêu Lan cười tủm tỉm nói, ngữ khí cũng dị thường tiêu sái.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Cái Bẫy Tiền Đặt Cược

Long Linh Nhi cau mày nhìn hai đại hán trên sàn đấu, có chút khó có thể lựa chọn, không khỏi đem ánh mắt nhìn Tần Thứ, nói: "Uy, ngươi giúp ta chọn người nào hảo."

Tần Thứ này giờ đều không có tham dự hai người nói chuyện, mà là hứng thú đánh giá hai người trên sàn, nghe Long Linh Nhi nói, hắn nhàn nhạt nói: "Tùy tiện."

Long Linh Nhi tức giận chu miệng, khẽ cắn môi nói: "Ta tuyển người trên lưng có hình xăm gọi là gì Đan Ni Nhĩ Tư." Nàng sở dĩ lựa chọn Đan Ni Nhĩ Tư, là cảm thấy này trên người này vết sẹo ít hơn, nên lợi hại hơn một chút. Không biết, trên sàn bác kích, vết sẹo cũng là dấu hiệu thực lực một người, vết sẹo càng nhiều, thuyết minh người này trải qua ấu đã càng nhiều, kinh nghiệm tự nhiên cũng càng phong phú.

"Hảo, ta đây lựa chọn Trát Thác Khắc." Tiêu Lan cười gật đầu, quay đầu hướng bảo tiêu bên người nháy mắt, tên bảo tiêu hiểu ý, bất động thanh sắc lặng yên rời đi. Không mất bao lâu thời gian, liền lặng lẽ trở lại, gật đầu với Tiêu Lan một cái.

Chiến đấu rất cực bắt đầu, mọi người xem nhất thời đem toàn bộ lực chú ý tập trung tới sàn bác kích, cảm xúc cũng tùy theo trào dâng. Nguyên thủy thú tính, tại giờ khắc này lại thức tỉnh.

Khi hai lực sĩ chiến đấu cùng một chỗ, quyền cước giao tiếp, Tần Thứ cũng đã tính toán ra thực lực song phương. Người tên là Đan Ni Nhĩ Tư nguyên lực giá trị ước chừng khoảng 700, mà người tên Trát Thác Khắc là hơn 700 nguyên lực giá trị một chút. Thực lực hai người này so với Lý Nhị Hắc cùng Thập Thất đều thấp hơn một đoạn, chẳng qua Lý Nhị Hắc cùng Thập Thất đều trải qua được vật dẫn phát. Nhưng hai người này bằng tự thân tôi luyện, đạt tới thực lực khủng bố như thế, đích xác được xưng là cường hãn.

Chiến đấu vẫn đang huyết tinh tiến hành, chung quanh người xem tiếng hét chói tai liên tiếp, nhưng Tần Thứ lại mất đi hứng thú để xem. Bởi vì thực lực song phương cũng không thể gọi lên hứng thú của Tần Thứ, mà loại huyết tinh ấu đã này ở trong mắt Tần Thứ càng như là hai dã thú tranh đấu. Tần Thứ hiện tại muốn chứng kiến chính là thích hợp phương thức sử dụng, hắn còn chưa tu luyện Luyện Cân thiên. Cùng lúc là để cho Luyện Nhục thiên có thời gian làm dịu, về phương diện khác cũng đích xác cần đối với Luyện Cân thiên có điểm xâm nhập hiểu biết.

Lúc này, Tần Thứ có chút chờ mong kia võ tăng cùng quyền đạo quán quân giao thủ. Từ trong sách, Tần Thứ nhiều lần nghe nói Thiếu Lâm công phu lợi hại, tuy rằng Tần Thứ không thể đánh đồng với người luyện võ, nhưng luyện võ sinh lực cũng sinh kinh, không khỏi làm Tần Thứ có chút tò mò, điều này

có thể hay không cùng Luyện Thể Thuật có cái gì quan hệ.

Ước chừng sau một giờ chiến đấu, trên sàn thể lực hai người bắt đầu chống đỡ hết nổi, tốc độ chậm lại, lẫn nhau đều bảo tồn thể lực, chờ đợi cho đối phương một kích trí mệnh. Xem ra, hai người bởi vì thực lực kém nhau không lớn, kinh nghiệm đều tương đương phong phú, cho nên một chốc rất khó quyết định thắng bại. Đương nhiên, lúc này ai có kiên nhẫn hơn, có vận khí hơn, ai kiên trì hơn có lẽ thắng. Có thể chỉ nho nhỏ một biến hóa cũng thay đổi vận mệnh trên sàn.

Sự thật chứng minh, tên Trát Thác Khắc vận khí hào một chút, hắn thấy được sơ sót của đối phương, Thiết Tắt xuất ra, Đan Ni Nhĩ Tư nhất thời bị đá đến học máu. Tiếp theo, Trát Thác Khắc một quyền thật mạnh đánh vào trên bụng Đan Ni Nhĩ Tư. Đan Ni Nhĩ Tư phun ra một ngụm máu tươi, thân mình thất tha thất thểu lui về phía sau, ngã vào lưới sắt, quang quác một trận.

Long Linh Nhi mày nhất thời nhíu lại, tuy rằng không có lớn tiếng thét lên, nhưng miệng cũng là bắt đầu mơ hồ la lên. Tự nhiên là hy vọng Đan Ni Nhĩ Tư có thể vùng lên, hung hăng thu thập Trát Thác Khắc, giúp nàng thắng tiền đặt cược.

Một bên Tiêu Lan quay đầu nhìn Long Linh Nhi, rồi lại nhẹ nhàng cười.

Trát Thác Khắc hiển nhiên là rất biết nắm lấy cơ hội, tuy rằng trên người cũng nhiều chỗ bị thương, nhưng hắn cũng không có buông tha cơ hội này. Lập tức đánh tới, liên tục ra quyền, Đan Ni Nhĩ Tư tựa hồ đã không có lực hoàn thủ, mặc cho đối phương quyền cước lạc ở trên người, chỉ có thể hơi chút phòng hộ, chốc lát sau vết thương khắp người.

"Sao tệ như thế?" Long Linh Nhi rốt cục nhìn không được lên tiếng.

Tần Thứ thì hồ hững hờ, mặt không nổi gợn sóng, tiếng động chung quanh rầm rĩ tựa hồ cùng hắn ở vào hai cái thế giới khác nhau.

Lúc Long Linh Nhi nghĩ mình đã thua, Đan Ni Nhĩ Tư vốn không có chút lực hoàn thủ bỗng nhiên thừa dịp Trát Thác Khắc điên cuồng tấn công bất ngờ tung đòn tất sát, bồng ý của hắn là muốn đập vỡ ngực đối thủ, nhưng Trát Thác Khắc phản ứng không chậm, thân mình lách qua, cũng tránh né không kịp bị đập vào bả vai, nhất thời một cánh tay mềm nhũn.

"Hào." Long Linh Nhi kêu một tiếng, có chút đắc ý hướng Tiêu Lan nhìn thoáng qua. Tiêu Lan bất động thanh sắc mỉm cười, tựa hồ đối với thắng thua rất nhẹ nhàng.

Nhưng Long Linh Nhi hưng phấn không được bao lâu, tình huống lại đảo ngược, Trát Thác Khắc kích phát cuồng tính, cánh tay còn thừa vũ điệu loạn huy, hơn nữa lực công kích của hắn vốn tập trung ở hai cái đầu gối, phẩy bỏ một cánh tay đối với hắn ảnh hưởng cũng không lớn. Mà Đan Ni Nhĩ Tư tuy rằng xuất hiện một lần phản kích, nhưng là dù sao lúc trước bị thương cũng quá nặng, sau một lần bạo phát, rốt cục không còn có khí lực phản kháng.

Rốt cục, Trát Thác Khắc một lần cường lực đánh vào đầu, hắn ngã xuống, bị Trát Thác Khắc một cước thật mạnh dẫm nát sau lưng, trong miệng máu tươi phun ra, thân mình run rẩy, rốt cuộc không có tiếng động.

Tiếng thét chói tai liên tiếp.

Long Linh Nhi tâm tình cũng lập tức tới đây, nàng cắn răng nhắm mắt, không nhìn tới cảnh tượng huyết tinh kia, sợ phải thất vọng.

Tiêu Lan cũng không có nói cái gì, vẫn nhìn không chuyển mắt trên sàn, thấy Trát Thác Khắc quơ nắm tay, hữu khí vô lực hướng khán giả vẫy vẫy, giống như chờ mong sự tình gì phát sinh. Mà bên người hắn tên bảo tiêu khỏe miệng vênh lên, cười lạnh.

Bỗng dưng.

Tình huống đã xảy ra nghịch chuyển, Trát Thác Khắc bỗng nhiên ngã xuống mặt đất, miệng phun máu tươi, rốt cuộc không thể đứng lên.

Sau khi nhân viên công tác lên sân khấu kiểm nghiệm, thanh âm người chủ trì vang lên, tuyên bố trận đấu này kết quả vô thua vô thắng, xem như hoà.

"Đi." Ánh mắt Tần Thứ đảo đổi, theo bản năng nhìn bên cạnh Tiêu Lan, tựa hồ nhìn ra cái gì.

"Ha ha." Long Linh Nhi cười lên tiếng, Trát Thác Khắc ngã xuống làm hắn tâm tình vốn thất vọng lại bay lên, loại kích thích này làm nàng kích động có chút lộ dấu vết. Lại quay đầu nhìn về phía Tiêu Lan lúc, nàng đắc ý nói: "Hoà, người đã nói, hoà cũng coi như người thua. Như vậy dựa theo tiền đặt cược, tiền long loạn kia, Tiêu gia các người nên rời khỏi a."

Tiêu Lan mỉm cười nói: "Nguyên do chịu thua, chẳng qua thật sự là có chút không cam lòng, không nghĩ tới muốn cùng Linh Nhi tiểu thư ăn bữa tối một lần, đúng là khó như vậy."

Long Linh Nhi đứng lên, cười nói: "Nhớ kỹ lời người đã nói." Tiếp theo, liền nói với Tần Thứ nói: "Đi, chúng ta đi chơi gì đó."

Giờ khắc này, tâm tình nàng vô cùng tốt, thái độ đối với Tần Thứ cũng có chút cải thiện.

Tiêu Lan nhìn Long Linh Nhi cùng Tần Thứ rời đi, lộ ra một chút nụ cười thâm ý, nhìn bảo tiêu bên người, khen: "Lần này chuyện tình người làm tốt, nói cho lão bản bọn họ, tất cả tổn thất, ta bồi thường cho hắn."

Bảo tiêu gật đầu, có chút khó hiểu hỏi: "Thiếu gia, chúng ta vì cái gì phải thua a, tiền long loạn kia, chúng ta Tiêu gia không phải đều muốn lấy đến tay

sao? Vì cái gì không duyên có tổng xuất một cái nhân tình lớn như vậy a."

Tiêu Lan trong mắt xẹt qua một chút ánh sáng, ha hả cười nói: "Đưa cho Long vũ hiên một cái nhân tình không phải rất tốt sao? Hẳn hiện tại ở Long gia địa vị còn chưa cùng cố, ta làm hẳn địa vị càng cùng cố chút, như vậy trò chơi mới có thể càng thêm thú vị."

Bảo tiêu kia mặt nhăn nhú, hiển nhiên nghe không ra hàm nghĩa trong giọng nói của Tiêu Lan.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Người Không Thể Nhục

Ly khai bác kích tràng, Long Linh Nhi mặt mày hớn hờ, lấy tâm trí của nàng không khó nhìn ra trong tiền đặt cược của Tiêu Lan lộ ra thâm ý nào đó, nhưng không quản như thế nào, tiền đặt cược như vậy nàng thực không có hại. Bởi vì miếng đất tiềm long loạn này là mục tiêu ca ca nhất định phải đạt được, có thể giúp đỡ ca ca một chút, một lần đánh bạc nho nhỏ, đã là cái gì.

Nói lại, lần này có thể thắng, rất lớn đều nhờ vào vận khí, ai có thể cam đoan đánh bạc sẽ nhất định thắng đâu!

Đương nhiên, đây vẫn là ý tưởng của nàng, Tàn Thử hiển nhiên sẽ không nghĩ như vậy. Bởi vì hẳn từ trạng thái của Trát Thác Khắc nhìn ra một vài chỗ không thích hợp, ít nhất hẳn không phải kiệt lực mà chết như đã thấy. Nhưng đến tột cùng là chết như thế nào, Tàn Thử vẫn không nhìn ra được.

"Ai, vốn muốn ăn chút, đáng tiếc hiện tại bị trận đấu kia làm ăn không nổi." Long Linh Nhi mặt nhăn nhú, quay đầu hỏi Tàn Thử: "Uy, thi đấu cái gì vô tăng trao đổi còn có một đoạn thời gian nữa. Chúng ta đi trước phòng bi-a, người không có chơi bi-a sao, ta dạy cho người chơi, hắc, bốn cô nương chính là cao thủ. Thuận tiện còn có thể nhìn xem kỹ thuật của Ước Hàn Tôn."

Phòng bi-a người cũng không ít, chẳng qua người chơi cũng không nhiều, phần lớn đều đem ánh mắt tụ tập tại trên một bàn khác. Bởi vì nơi đây, đang có một vị cao thủ cấp thế giới đang biểu diễn.

"Oa, nhân vật cấp đại sư a, đi, chúng ta mau đi xem một chút." Long Linh Nhi nha đầu kia xem ra đối với bi-a hứng thú không nhỏ, vào phòng bi-a đã quên vừa mới nói sẽ dạy Tàn Thử chơi, mà là hứng thú bùng bùng hướng về phía biểu diễn của đại sư Ước Hàn Tôn.

Tàn Thử không có hứng thú mấy, chẳng qua một khi đã đến đây, hẳn căn cứ hiểu biết tâm tính thế giới bên ngoài, cũng lưu ý nhìn nhìn. Nhìn một hồi, Tàn Thử dần nhìn ra một chút hương vị.

"Khó trách trong sách nói thế sự giai học vấn, chẳng qua chỉ là trò chơi đánh bi, lại cần vận dụng đến độ mạnh yếu, tâm tính, bố cục, cùng với tính toán, khó trách hẳn có thể hấp dẫn nhiều người xem như vậy."

Một trận vỗ tay truyền đến, nguyên lai Ước Hàn Tôn đúng là vừa có một pha biểu diễn đẹp mắt. Loại bi-a này, mặc dù không dùng trong những trận đấu chính thức nhưng muốn đánh ra những pha khó như vậy cũng là một chuyện cực khó khăn, cho nên luôn có thể khiến cho mọi người ủng hộ.

Ước Hàn Tôn là một người da đen, tuy rằng người da đen thần kinh vận động cực kỳ phát đạt, nhưng là trong môn bi-a này, tuyển thủ người da đen ít hơn, Ước Hàn Tôn coi như người nổi bật trong đó. Hiển nhiên, hẳn với pha biểu diễn vừa rồi thập phần đắc ý, trong cao hứng không ngờ ngoài ý muốn đưa ra một đề nghị, trong đám người xem liền có một người đi ra nghị luận cùng hắn.

Bằng thực lực của người chung quanh tự nhiên là không thể cùng hắn cấp đại sư tuyển thủ phân cao thấp, cho nên cùng với nói luận bàn, chẳng bằng nói là bồi luyện.

Trong này quả thật là có vài vị cao thủ, chẳng qua những người này bình thường đều là đến bồi luyện cho những quan to hưu nhân, hiện tại tự nhiên không có khả năng xuất thủ, xuất thủ cũng không có khả năng là đối thủ của Ước Hàn Tôn. Mà mọi người đang xem lại tự giữ thân phận, tuy rằng trong lòng muốn thử, nhưng lại sợ thua mất mặt, những người này đều rất yêu quý danh dự mà.

Phía sau, Long Linh Nhi trông mắt vừa chuyển, có ý tưởng chơi đùa, vội vàng nói: "Ta đến ta đến."

Ước Hàn Tôn thấy là một nữ nhân phương đông xinh đẹp, nhất thời trông mắt sáng ngời, cười bảo nhân viên thỉnh Long Linh Nhi tới. Nhưng là sau khi nhân viên công tác tới, Long Linh Nhi lại chỉ vào Tàn Thử nói: "Cấp, làm, không phải ta, là hắn, ta là thay hắn gọi thôi, hắn là bằng hữu của ta, là đỉnh cao cao thủ, cái gì Ước Hàn Tôn, đến mười người cũng không phải đối thủ của hắn."

Long Linh Nhi lộ ra một vẻ sùng bái, làm các nam nhân chung quanh đều không hẹn mà cùng nhìn Tàn Thử sinh ra một chút ghen tị. Nghe Long Linh Nhi đem Tàn Thử thổi phồng lợi hại như vậy, có người hướng Ước Hàn Tôn phiên dịch, những người còn lại là ồ ào.

Tàn Thử cau mày nhìn Long Linh Nhi liếc mắt, thấy nàng mắt giảo hoạt, nhàn nhạt nói: "Ta sẽ không chơi, cũng không có hứng thú." Nói xong, xoay

người định rời khỏi phòng bí-a.

Nhất thời tiếng cười châm chọc vang lên, Tần Thứ mảy nhíu lại, hẳn nhớ tới gia gia trước kia có nói qua: ứng mà bất chiến là nhục, một người chịu cái gì đều có thể, nhưng là không thể chịu nhục.

Long Linh Nhi một khi đã nói như vậy, tuy rằng không phải bản ý của hắn, nhưng cũng đã đại biểu cho hắn ứng chiến, nếu lúc này rời đi, chẳng phải là tự thân vũ nhục. Nghĩ đến đây, Tần Thứ lại chuyển thân, đi nhanh hướng đến bàn, lúc ngang qua trước mặt Long Linh Nhi, hắn nhìn cũng không thấy đối phương liếc mắt.

"Thích, dễ dàng tức giận như vậy? Thực không có tinh thần." Long Linh Nhi bĩu môi, rồi lại nở nụ cười, nàng có chút chờ đợi kẻ tiếp Tần Thứ kỹ thuật sút sọc cùng biểu tình quần bách. Phải biết rằng, tràng huyết tinh bác kích hồi này không thể làm Tần Thứ nước tiểu ra quần, nàng rất không cam lòng.

Ước Hàn Tôn cũng không phải người có khí lượng cao, điều này có lẽ cũng là nguyên nhân hắn cứ dừng lại tại vị trí thứ 47, khó có thể tiến bộ. Cho nên sau khi hắn nghe được người bên cạnh phiên dịch, đã hạ quyết tâm phải giáo huấn một chút người Trung Quốc này. Tuy rằng người da đen tại trong mắt người da trắng rất khó lấy được xã hội địa vị gì, nhưng là tại bên trong chủng tộc da vàng phương đông này, Ước Hàn Tôn lại có tâm lý ưu thế.

"Hải, nghe nói ngươi rất lợi hại, ta sẽ toàn lực phát huy, hy vọng lời của ngươi cùng với kỹ thuật lợi hại giống nhau. Bằng không, thối da trâu, là làm cho người ta rất khó coi đó." Ước Hàn Tôn thông qua phiên dịch truyền lại nói với Tần Thứ, Tần Thứ cũng về mặt lạnh nhạt.

Tùy ý chọn lựa một cây cờ, Tần Thứ nói với nhân viên công tác: "Ta không hiểu quy tắc, cần các ngươi nói một lần."

"Cái gì? Ngay cả quy tắc cũng đều không hiểu? Còn đánh cái gì, hải kịch sao?" Chung quanh người xem đều hồng cười lộ lên.

Long Linh Nhi bỗng nhiên có chút áy náy, nàng chỉ là có chút trò đùa dai, nhưng là lòng của nàng cũng không đến nỗi, nghe được chung quanh cười vang, nàng cảm thấy có chút không được tự nhiên.

"Uy, chúng ta không chơi, đi thôi." Long Linh Nhi đi đến bên cạnh Tần Thứ nói.

Tần Thứ lắc đầu nói: "Đánh xong lại đi."

"Uy, ngươi cũng không biết đánh, này không phải tìm thua sao? Đừng nóng giận có được hay không, cùng lắm thì ta giải thích với ngươi thôi, ta chỉ là muốn trêu chọc ngươi một lần." Long Linh Nhi vội vàng khuyên nhủ.

Tần Thứ lắc đầu nói: "Ta không có tức giận, thắng thua không trọng yếu, nhưng là lời đã nói, thua cũng tốt, thắng cũng thế, ta đều phải đánh cho xong mới đi."

"Nói lại, ta cũng không nhất định sẽ thua." Tần Thứ trong mắt đột nhiên bộc phát ra tự tin rất mạnh.

Cổ tự tin này làm Long Linh Nhi để ý, tuy rằng Tần Thứ thần thái vẫn nhàn nhạt như vậy, phẳng phát chuyện gì cũng không để ở trong lòng. Nhưng lúc này, lại lộ ra một loại hương vị bất đồng, hướng chỉ giờ phút này trong mắt Tần Thứ đột nhiên bạo phát tự tin, tràn ngập một loại mị lực nói không nên lời.

Long Linh Nhi đột nhiên đối với Tần Thứ có chút chờ mong lên đến.

"Ta nói một chút quy tắc cho ngươi." Long Linh Nhi đối với môn coi như là rất có nghiên cứu, phát tay bảo nhân viên công tác đi ra, chính mình giải thích.

Tần Thứ trí nhớ vẫn xuất chúng như ngày xưa, có lẽ đây là một loại thiên phú cùng tư chất, còn trẻ liền có thể đặt chân Luyện Khí Thuật tiên thiên cảnh giới, hôm nay lại dựa vào lực lĩnh ngộ của mình, cứng rắn đem Luyện Thể Thuật Luyện Nhục thiên tu luyện tới đại viên mãn cảnh giới.

Sau khi nghe hiểu được quy tắc, Tần Thứ đã chặt chẽ khắc vào trong lòng, gật gật đầu, hướng nhân viên công tác bảo: "Có thể bắt đầu rồi."

Ước Hàn Tôn sớm đã đợi lâu, cũng bỗng nhiên khoát tay, hướng nhân viên công tác nói cái gì, nhân viên công tác liền phiên dịch nói: "Ước Hàn Tôn tiên sinh nói, đánh năm ván, lấy tổng điểm tính thắng thua, hơn nữa Ước Hàn Tôn tiên sinh còn muốn đặt cược thêm tiền, không biết tiên sinh ngài đồng ý không?"

"Thêm tiền đặt cược." Tần Thứ còn chưa kịp nói chuyện, Long Linh Nhi đã như bóng mảy, trừng mắt nhìn Ước Hàn Tôn nói: "Hắn muốn làm gì? Khi dễ người sao?"

Đích xác, cách làm của Ước Hàn Tôn quả thật có chút không ra gì. Lấy hắn thân phận là tuyển thủ bí-a đánh cược với một người ngay cả quy tắc cũng không biết, này hoàn toàn là khi dễ.

Tần Thứ mảy cũng như bóng mảy, mi mắt híp lại, trong mắt tinh quang bắn nhanh, nếu nói lúc này hắn ứng chiến vẹn vẹn là bởi vì Long Linh Nhi nhất thời trò đùa, như vậy giờ phút này biểu hiện của Ước Hàn Tôn lại là khiêu khích lộ liễu.

"Nghĩ muốn đem ta nướng trên lửa sao? Ha ha, có ý tứ." Tần Thứ bỗng nhiên cười, ngữ điệu lại vẫn như cũ thông dong bình tĩnh hỏi: "Hắn muốn đặt cược thêm cái gì?"

Nhân viên công tác thông qua trao đổi với Ước Hàn Tôn, phiên dịch xong, đã có chút khó xử nhìn Tần Thứ nói: "Ước Hàn Tôn tiên sinh nói, nếu hắn thắng, ngài... Ngài phải quỳ trên mặt đất gọi hắn ba tiếng gia gia."

Người chung quanh nghe thế liền ồn ào cười ha ha, hiển nhiên, không ai có thể nghĩ Ước Hàn Tôn lại nghĩ ra tiền đặt cược đặc sắc như thế. Trận đấu không cân bằng này, làm cho bọn họ hứng thú càng nồng đậm.

Ánh mắt Tần Thử đột nhiên tròn to, địa vị của gia gia trong lòng hắn không cần nói cũng biết, người da đen này, không thể không chúc mừng hắn, hắn đã thành công khai mào lửa giận của Tần Thử.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Kỹ Thuật Bi-A Thăng Lên

"Mẹ nguoi."

Thô khẩu tự nhiên không đến từ Tần Thử, mà là bên người Tần Thử tiểu mỹ nữ Long Linh Nhi. Có lẽ Long Linh Nhi ở đây không thường lộ diện, chung quanh người xem cũng không có nhận ra cô nương xinh đẹp này là một thiên kim tiểu thư. Nhưng là những người thượng lưu kia một bộ đối trá thân sĩ sẽ ra vẻ phong độ, mà Long Linh Nhi như vậy không hề cố kỵ tuôn ra thô khẩu, tự nhiên làm người chung quanh mở rộng tầm mắt.

"Chúng ta đi, đừng để ý tới hắc quý này." Long Linh Nhi lôi kéo Tần Thử, tính cách của nàng vốn thẳng tính, tuy rằng Ước Hàn Tôn bôi nhọ Tần Thử, nhưng Long Linh Nhi cũng cảm giác được nóng cháy phần nộ. Bởi vì nàng và Tần Thử cùng đi đến đây, nhục nhã Tần Thử, chính là tại đánh vào mặt Long Đại tiểu thư nàng.

Nhưng Tần Thử cũng không có nhúc nhích, bình thường mà nói, khi Tần Thử phần nộ, vẻ mặt của hắn liền lạnh nhạt.

"Nếu nguoi thua?"

"Ta thua?" Ước Hàn Tôn nghe được nhân viên phiên dịch, vui cười ha ha, người chung quanh cũng cười không dứt, hiển nhiên không ai cảm thấy người thua sẽ là Ước Hàn Tôn.

"Ta nếu thua tùy tiện nguoi nói đi."

Tần Thử nhướng mày, trong mắt hiện lên một tia thô bạo, ngữ điệu nhàn nhạt lộ ra một cỗ huyết tính: "Ta muốn một cánh tay của nguoi."

"Tê!"

Tần Thử nói thế, một đám người cũng không nhận được hít một ngụm lương khí. Hiển nhiên không nghĩ tới thiếu niên nhìn như bình thường này, nói ra lời nói lại tàn nhẫn như thế. Chẳng qua cũng bởi vì loại đặt cược ngoài dự đoán này, làm tâm tình mọi người tăng vọt chưa từng có. Không quản là một phương thắng thua, trận đấu này đều đáng giá cho bọn họ xem.

Ước Hàn Tôn hiển nhiên không được bình tĩnh như Tần Thử, Tần Thử đưa ra tiền đặt cược làm hắn tìm đập thịnh thích. Nhưng là đam lao phải theo lao, nếu hắn giờ phút này cự tuyệt, là tự đánh mặt mình, hiển nhiên, danh dự của hắn là tuyển thủ đại sư sẽ mất hết.

Trận đấu chính thức bắt đầu rồi.

Ước Hàn Tôn đánh đầu tiên, có lẽ là đề cập đến một cánh tay, mặc dù là đánh với Tần Thử này rõ ràng lần đầu tiên đánh bi-a, hắn cũng biểu hiện ra thái độ cẩn thận. Một cơ vững vàng đánh ra, trái bi trắng bắn vào trái màu đỏ ở khu vực tam giác lúc đề pa, sau khi bắn vào hai băng, lại quay trở lại điểm phát bóng điểm dừng lại. (mĩa, giờ mới đoán ra tui nó chơi Snooker)

Đây là một phương pháp phòng thủ điển hình, cũng không có quả bi đỏ nào vào lỗ, mục đích chính là che bi của đối thủ, do đó chế tạo cơ hội tiếp theo.

Tình huống xử lý che bi này có thể khảo nghiệm kỹ thuật một người, nhưng là đối với Tần Thử lần đầu cảm cơ mà nói, tự nhiên không có kỹ thuật gì.

Khi Tần Thử cảm cơ cúi xuống, Long Linh Nhi ngừng lại hô hấp, có lẽ ngay cả chính nàng cũng không có ý thức được, nàng không ngờ khăn trương như thế.

Thanh âm chung quanh trong nháy mắt nhỏ lại, chẳng qua ý cười trong mắt bọn họ hiển nhiên là muốn thấy Tần Thử xấu mặt, thậm chí chuẩn bị cười vang.

Chỉ có Ước Hàn Tôn có chút thu liễm thần sắc, lộ ra một chút cẩn thận kinh ngạc.

Bởi vì chỉ có hắn chú ý tới thần thái và động tác cúi người của Tần Thử rất tiêu chuẩn lưu loát, hoàn toàn không giống biểu hiện của một người lần đầu

tiền cảm cơ.

Hắn lại không biết, sờ đi Tần Thử động tác biểu hiện tiêu chuẩn như thế, hoàn toàn nhờ vào lúc này dưới đài xem xét, Tần Thử đã đem động tác của đối phương hoàn toàn nhớ ở trong đầu.

Đối với người bình thường mà nói, trí nhớ cùng động tác tứ chi là không thể ở lần sử dụng đầu tiên có thể tiêu chuẩn được. Nhưng Tần Thử đã thông qua thời gian dài nghiền ngẫm cùng học tập các động tác trên da thú. Vô luận là dạng động tác gì, chỉ cần hắn xem qua một lần có thể lặp lại đầy đủ.

Đương nhiên, động tác dù bất cứ giống như đúc, nhưng thật sự đánh thì lại khác. Giống như một người đem tư thế ném rổ của Jordan bắt chước giống như đúc, không có nghĩa là hắn có thể trở thành Jordan. Tần Thử lần đầu tiên cảm cơ đánh ra hiển nhiên là rất ngây thơ, trái bị trắng nhảy ra ngoài, giống như một con thỏ hoạt bát, không có chút kỹ xảo đáng nói loạn nhảy, bởi vì khí lực quá lớn, không ngờ nhảy xuống mặt bàn.

"Ha ha ha ha..." Tiếng cười không có chút trì hoãn vang lên, cùng với chầm chọc đùa cợt, làm Long Linh Nhi nhú mày, ánh mắt giết người nhìn đám người.

Ước Hàn Tôn hiển nhiên mất đi cẩn thận, bởi vì biểu hiện của Tần Thử đã hoàn toàn không có tư cách để hắn cẩn thận, người này chẳng qua chỉ là mới cảm cơ mà thôi. Cứ việc động tác của hắn rất tiêu chuẩn, nhưng điều này thuyết minh cái gì đâu? Không có kỹ thuật, động tác có tiêu chuẩn hơn nữa cũng không làm nên chuyện gì.

Tần Thử cũng không có bị tiếng cười chung quanh ảnh hưởng, cũng không có nhìn tỉ mỉ. Hắn chính là đang tính toán một cỗ cảm giác không thông thuận lúc này.

"Độ mạnh yếu không đúng, động tác đánh bị cũng không nối liền, phương hướng nhắm cùng thực tế hiệu quả lệch lạc rất lớn."

Đây là chỗ khác nhau giữa người có ngộ tính cao và người ngộ tính thấp, ngộ tính thấp không quản là thành công hay thất bại, đều sẽ không tự hỏi vì cái gì, mà ngộ tính cao như Tần Thử, bất luận là làm chuyện gì, hắn đều tự hỏi, cần nhắc ra đạo lý trong đó. Thành công sẽ hiểu được vì cái gì thành công, như vậy mới có thể không ngừng lặp lại thành công. Đồng dạng, thất bại sẽ tổng kết nguyên nhân thất bại, như vậy mới có thể không ngừng đề cao chính mình.

Hoàn toàn trầm tĩnh lại, Ước Hàn Tôn bắt đầu triển lãm kỹ thuật của hắn, từng đợt vỗ tay nhiệt liệt tựa hồ cố ý trào phúng Tần Thử.

Khi Tần Thử lại nắm cơ, trên mặt bàn bị đỏ đã không còn nhiều lắm. Không biết là có phải cố ý không, lúc này đây Ước Hàn Tôn hoàn toàn không chạy đạn, bị trắng dừng ở vị trí thập phần không chuyên nghiệp, nếu là trận đấu chính quy, vị trí trái bị trắng hoàn toàn không có phòng bị như vậy, quả thực có thể coi là thái độ.

Kết hợp với thần thái đặc ý cản trở, hiển nhiên, đây là hắn cố ý coi rẻ Tần Thử, hoặc là, cũng có thể nói là đùa giỡn.

"Người này như thế nào bộ dáng cũng không vội không nóng nảy, đối là ta, sợ là ngay cả dùng khí cảm cơ chắc cũng không có. Người da đen kia cũng thật chán ghét, ý vào chính mình trình độ cao, liền coi rẻ người, quay đầu lại bỏn cò nương tìm vài người đánh hắn một bữa giải hết giận." Cứ việc lên sân khấu không phải Long Linh Nhi, nhưng nàng lại khó chịu thay Tần Thử. Vốn là ôm ý tưởng làm Tần Thử xấu mặt, bất tri bất giác, lại cùng một mặt trận với Tần Thử.

Cơ thứ hai biểu hiện cũng tạm được, bị trắng vững vàng đánh ra, nhưng phương hướng lệch lạc quá xa, trái bị đỏ gần trong gang tấc cũng không có rơi vào lỗ.

Âm thanh trêu chọc lại truyền đến, vở hài kịch Tần Thử này đã bị người chung quanh xác định. Chẳng qua bọn họ vẫn đang xem hứng thú bưng bưng, có lẽ dựa vào thân phận địa vị của bọn họ, rất ít có cơ hội tụ lại cùng một chỗ, coi một vở hài kịch chân thật như vậy.

Kế tiếp, cục diện tự nhiên giống như mọi người đoán, một ván đầu, Tần Thử chỉ kịp đánh ba cơ, liền bị Ước Hàn Tôn thu thập hầu như không còn.

Song phương điểm số là 147 - 4.

Nhưng là tất cả mọi người không có chú ý tới, Tần Thử tuy rằng chỉ đánh ba cơ, nhưng là mỗi một cơ đều có tiến bộ rất nhỏ. Loại tiến bộ này có lẽ chỉ có bản thân Tần Thử mới có thể cảm nhận được.

Thoải mái thu hoạch thắng lợi ván đầu, Ước Hàn Tôn vốn bởi vì tiền đặt cược mà gia tăng tâm lý gánh nặng lúc này đã hoàn toàn không chỗ nào cố kỵ, thỉnh thoảng biểu hiện ra thái độ hài hước.

"Uy, đừng nản chí. Quay đầu lại ta nghĩ biện pháp giúp ngươi hết giận." Long Linh Nhi cô nương này trong lòng ước chừng cũng hiểu được Tần Thử thắng là rất khó, liền an ủi một lần.

Tần Thử cũng khẽ lắc đầu, không nói gì, mà là đang dụng tâm thể ngộ vẹn vẹn ba cơ lúc này. Tuy rằng chỉ có ném thứ ba cơ, nhưng là Tần Thử đã dần đối với động tác cùng độ mạnh yếu đã có một cái đại khái nắm chắc. Luận về không chế độ mạnh yếu, sợ là thường nhân rất khó cùng người luyện thể so sánh. Lấy Tần Thử Luyện Nhục thiên đại viên mãn cảnh giới, không chế độ mạnh yếu sớm đã tinh tế tỉ mỉ. Đối với môn bí a này, hắn hiện tại khiếm khuyết chính là kỹ xảo kinh nghiệm mà thôi.

Ván thứ hai, Tần Thử biểu hiện cũng như cũ, chẳng qua người hơi chút có chút sức quan sát sẽ không khó phát hiện. Một ván này, Tần Thử đánh đã thông thuận rất nhiều, tuy rằng chính xác còn có chênh lệch, nhưng là so với ván trước biểu hiện vụng về, thật sự là tăng lên không chỉ một cấp bậc.

Không chỉ có như thế, Tần Thử còn có biểu hiện đánh bi vào lỗ, điều này làm cho thế cục vốn nghiêng về một phía, trở nên có chút làm cho người ta chờ mong.

Điểm số là 129 so với 9.

Ván thứ ba, Tần Thử đã giống như thay đổi thành một người khác, kỹ thuật từ thái điều trong nháy mắt vượt đến cảnh giới cao thủ nghiệp dư. Loại này "Chật" bay vọt, không chỉ có làm người xem rất là kinh ngạc, cũng làm Ước Hàn Tôn vốn sớm đã không cố kỵ trên trán toát ra mồ hôi lạnh. Tổ chất tâm lý của hắn cũng không tính là hảo, quan hệ đến tiền đặt cược là một cánh tay, hơn nữa biểu hiện của Tần Thử không ngừng tăng lên, đã làm hắn ần ần cảm giác được một cỗ áp lực.

Có áp lực, đầu pháp của Ước Hàn Tôn lại bắt đầu khôi phục cân thận. Không ngừng chạy bi, dựa vào kỹ xảo để kéo suy sụp Tần Thử.

Chỉ tiếc hắn gặp cũng không phải là một người bình thường, mà là một người tu tập Luyện Thể Thuật, hơn nữa cũng là một người ngộ tính cực cao. Nếu hắn cứ kiên trì tấn công, rất nhanh sẽ lấy hết điểm, hy vọng thắng của Tần Thử sẽ rất xa vời. Nhưng hắn lựa chọn thái độ cẩn thận, chạy bi, lấy kỹ xảo để đánh, loại phương pháp này trùng hợp cho Tần Thử thời gian tối luyện kỹ xảo. Cứ việc thời gian này rất ngắn ngủi, nhưng đối với Tần Thử mà nói, vậy là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Chặt Một Cánh Tay

Long Linh Nhi kinh ngạc nhìn điểm số ván thứ ba có chút khó có thể tin, 59 - 52, song phương chênh lệch không ngờ chỉ có bảy điểm.

"Chẳng lẽ người này là có ý giả vờ?"

Không chỉ có là Long Linh Nhi, người xem chung quanh và Ước Hàn Tôn cũng sinh ra ý nghĩ như vậy. Giả heo ăn hổ trong tiểu thuyết cũng có, nhưng trong sự thật có thể thấy quả thật không nhiều lắm. Nhưng biểu hiện của Tần Thử hiện tại lại hoàn toàn phù hợp điều này.

Đương nhiên, bọn họ đều xem nhẹ Tần Thử tăng lên cũng không phải một lần là xong, mà là thông thả tăng trưởng, từ lượng biến đến chất biến, chỉ có điều Tần Thử sử dụng thời gian so với người bình thường phải nhanh hơn không biết bao nhiêu lần thôi. Đương nhiên có thể lấy được điểm số như vậy, không phải không có quan hệ tới tâm lý tổ chất của Ước Hàn Tôn, tiền đặt cược một cánh tay, từ lúc bắt đầu đã khiến cho trong lòng Ước Hàn Tôn có một cái gông xiềng trầm trọng.

Không quân là môn thể thao gì, tâm lý tổ chất không tốt, có lẽ ngay cả 10% thực lực đều phát huy không được.

Ván thứ tư, không khí trận đấu có vẻ quỷ dị, nhóm người này giờ trào phúng Tần Thử, không thể không thu sắc mặt lại, kinh ngạc nhìn biểu hiện bình tĩnh của Tần Thử.

Tuy rằng Tần Thử kỹ xảo còn chưa thuần thục, nhưng hắn cũng biết, tấn công là cách phòng thủ tốt nhất. Đối phương chạy bi cũng không thể vây khốn hắn, dựa vào không chế lực đánh, và dần tối luyện kỹ xảo, Tần Thử đã có thể thoải mái hóa giải bị chạy đạn, thậm chí còn có thể đưa bi mục tiêu vào lỗ.

Liên tục vài lần ghi điểm liên tiếp, đã làm miệng mọi người rớt cuống không thể khép lại. Mà thần sắc Ước Hàn Tôn rõ ràng bắt đầu khẩn trương lên, nếu là cẩn thận lưu ý, có thể chứng kiến tay hắn khẽ run rẩy.

Ván thứ tư kết thúc, điểm số vượt qua mọi người đoán trước, 53 - 46, Tần Thử lần đầu dẫn Ước Hàn Tôn.

Này quả thực là một chuyện làm cho người ta khó có thể tin.

Một thái điều không ngờ lại áp đảo một tuyến thủ chuyên nghiệp thế giới bài danh thứ 47.

"Nguyên lai người lợi hại như vậy!" Long Linh Nhi nhìn chăm chăm Tần Thử, phảng phất muốn từ trên mặt hắn nhìn ra biểu tình gì. Nhưng là Tần Thử trên mặt cũng không có gì, có chăng là bình tĩnh thong dong như nước.

"Người xem hắc quý kia, mồ hôi đầy mặt kia." Long Linh Nhi đã quen với vẻ lạnh nhạt của Tần Thử, chuyển chủ đề, hướng Ước Hàn Tôn liếc mắt.

Ánh mắt Tần Thử xẹt qua trên mặt Ước Hàn Tôn, trong mắt đối phương khẩn trương lộ rõ, nhưng là hắn không có thương hại chi tâm, thái độ của đối phương lúc trước đã đụng vào vảy ngược của hắn, hắn cũng không là người nhân từ gì, nên hắn tuyệt sẽ không tiếc rẻ.

"Không đúng." Long Linh Nhi bỗng nhiên nhíu mày, có chút lo lắng nhìn Tần Thử nói: "Hai ván trước, điểm số chênh lệch nhiều lắm, giờ chỉ còn một ván cuối, như thế nào cũng không có khả năng đem điểm số san bằng được."

Tần Thứ cau mày, hắn đã xem nhẹ điểm này, nhưng chuyện này cũng không thể nê hà được, dù sao hắn không phải Thần, hắn cần thời gian để học hỏi, có thể làm đến hiện tại đã là cố gắng lớn nhất của hắn. Chẳng qua cũng không có nghĩa là hắn chịu thua, còn có một ván, dựa theo lúc trước sở định, đều không phải là không có cơ hội trở mình.

Ván thứ năm là Tần Thứ đề pa, Ước Hàn Tôn tựa hồ cũng đã thông đạo lý, thần thái vốn khản trương biến mất vô tung, trầm tĩnh uống nước, tựa hồ đã nhận định Tần Thứ phải thua.

Nhưng là hắn không biết giờ phút này Tần Thứ tín niệm, hắn muốn đánh hết bi trên bàn, đối với một người mới cảm cơ mà nói, không khác người si nói mộng, nhưng Tần Thứ tin tưởng mình sẽ làm được.

Kết quả đề pa thật là tốt, đám bi đỏ bị đánh tan, có một quả xuống lỗ, Tần Thứ lúc này cần tấn công, hắn không cần phòng thủ. Nhưng không có nghĩa là hắn không hiểu vị trí, không chế chính xác độ mạnh yếu, làm bi trắng thủy chung vẫn quay chung quanh không xa khu vực bi đen bảy điểm.

Khi bi đỏ vào lỗ gần một nửa, liên tục đánh được bi đen 7 điểm. Ước Hàn Tôn lại một lần nữa ngồi không yên.

Đúng vậy, không chỉ hắn, người chung quanh cũng càng ngày càng kinh ngạc. Đã không ai tự hỏi Tần Thứ thái độ này làm sao trong thời gian ngắn lại lấy được đại tiến bộ như thế, hiện tại, bọn họ đều mờ to hai mắt, nhìn Tần Thứ lần lượt đem bi đen bảy điểm đánh vào lỗ, có lẽ, một kỳ tích khó có thể tin sẽ sắp phát sinh.

Bi đỏ đã bị thu thập hầu như không còn, Tần Thứ đã lấy được 120 điểm. Liên tục ăn bi đen, cùng với động tác lưu loát, làm người đang xem cuộc chiến đều không thể biểu hiện ra cực nhỏ đùa cợt nào.

Chai nước trong tay Ước Hàn Tôn đang cứng ngắc dừng ở giữa không trung, hai mắt khản trương tới cực điểm nhìn chằm chằm động tác cúi người đánh bi của Tần Thứ.

Nhưng Tần Thứ không có ý tạm dừng, phảng phất mỗi một cơ đều tiêu sái như vậy, tốc độ cực nhanh hoàn thành biểu diễn của hắn.

Rốt cục, trên bàn chỉ còn lại có một quả bi đen bảy điểm, Tần Thứ cũng đã 140 điểm. Nếu quả này vào, vậy đại biểu Tần Thứ lấy được thắng lợi cuối cùng. Nếu không vào, tất cả công lao này giờ thành uổng phí.

Mọi người hô hấp đều đọng lại, ánh mắt gắt gao nhìn Tần Thứ cùng trái bi đen bảy điểm.

"Cốc!"

Bi trắng va chạm bi đen phát ra tiếng vang thanh thúy, kéo tâm mọi người, Ước Hàn Tôn đã nâng mông lên, đứng khỏi chỗ ngồi, hai mắt mở lớn hết cỡ nhìn chằm chằm quỹ tích của quả bi đen.

Hết thấy tựa hồ đều trở nên thông thả.

Nhưng thời gian cũng không có tạm dừng. Bi đen nhẹ nhàng vào lỗ.

Không có vỗ tay, không có tiếng gọi ầm ĩ, phảng phất như thanh âm tại một khắc khi bi đen vào lỗ tất cả đều tiêu thất.

"Ba..."

Đồ uống trong tay Ước Hàn Tôn rơi xuống trên mặt đất, như là một cái kèn, trong phút chốc kéo thanh âm trở về, ồn ào nghị luận, phảng phất như chợ sáng sớm, hỗn độn sôi trào.

Đề cho người kinh ngạc chính là, không ngờ tất cả mọi người đều vỗ tay. Đương nhiên, bọn họ vỗ tay có lẽ vẹn vẹn là vì loại này thành tích truyền kỳ một cơ 147 điểm.

"Oa." Long Linh Nhi cũng đồng dạng kích động, thậm chí bỏ nhào vào trên người Tần Thứ, ôm lấy hắn. Tần Thứ không quá quen hành động thân mật của nàng, đẩy ra, chuyển hướng Ước Hàn Tôn đang thất thần, lộ ra một chút cười nhẹ.

"Uy, hắc quỷ, người thua, nói bây giờ làm sao?." Long Linh Nhi tuy rằng khó chịu thái độ của Tần Thứ, nhưng giờ phút này đối với tiền đặt cược càng cảm thấy hứng thú. Những người khác cũng vậy, không quản ai thua ai thắng, tiền đặt cược mới là mục đích bọn hắn kiên trì xem hết trận đấu.

"Hải, cánh tay a, Ước Hàn Tôn tiên sinh không phải muốn trốn chứ."

"Đúng vậy, Ước Hàn Tôn tiên sinh, nguyện đồ chịu thua là quy củ đánh bạc nga."

"Ha ha, không biết mất đi cánh tay, Ước Hàn Tôn còn có thể hay không tiếp tục chức nghiệp kiếp sống? Nga, có lẽ ngay cả cuộc sống đều khó có thể tự gánh vác rồi."

Người chung quanh đang xem cuộc chiến đều cười vang nhìn từ Tần Thứ đi về phía Ước Hàn Tôn, hoặc trào phúng, hoặc châm biếm, hoặc nói móc, đập vào mặt mà đến. Những nhân sĩ ngày thường tự giữ thân phận cao quý này, cũng chỉ có ở đây mới có thể không hề che dấu phóng thích bản tính.

Tần Thứ cau mày, bỗng nhiên đối với bầu không khí này rất phiền chán, hắn không thích đem mình để người khác xem xét bình luận, tựa như hắn cũng không sẽ để chính mình chịu nhục vậy.

Không có ngôn ngữ gì, bước tới trước người Ước Hàn Tôn, mọi người đối với tiền đặt cược rất hứng thú, lại là ở trước mắt bao người cử hành trận đấu, nhân viên công tác cũng không dám ngăn trở. Cho nên chỉ để lại Tần Thứ cùng Ước Hàn Tôn đối mặt.

Ước Hàn Tôn đã phục hồi tinh thần lại, không biết có phải là cực độ khẩn trương cùng nổi giận làm hắn tính tình rồi đột nhiên chuyển biến, nhảy dựng lên sắc nhọn mắng: "Các ngươi giúp người Trung Quốc ngu xuẩn này, ta là được Mĩ Quốc pháp luật bảo hộ, các ngươi động vào ta, chính là xâm phạm Mĩ Quốc nhân quyền."

Hiển nhiên, Ước Hàn Tôn là không muốn nhận phạt.

Có lẽ có người nghe hiểu lời nói của Ước Hàn Tôn, nhưng là lấy thân phận bọn họ thực không cần để ý hắc quỷ kêu gào, mà Tần Thứ căn bản nghe không hiểu hắn nói cái gì, hắn muốn ... Chỉ là một cánh tay mà thôi.

Khi Tần Thứ bắt được cánh tay phải của Ước Hàn Tôn, đối phương còn chưa phản ứng, trong nháy mắt, chỉ nghe được một tiếng thét như là giết heo, huyết quang hiện ra, cánh tay Ước Hàn Tôn không ngờ bị Tần Thứ cứng rắn cạy mạnh xé ra, tùy tay ném tới một bên.

Thanh âm lại yên lặng, tĩnh đến nỗi châm rơm cũng có thể nghe.

Tần Thứ xoay người, biểu tình vẫn thông dong lạnh nhạt như vậy, nhưng là biểu tình này giờ đây trong mắt những người chung quanh cũng đáng sợ giống như ma quỷ.

"Đi."

Tần Thứ đi ngang qua bên người Long Linh Nhi nhàn nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Thiếu Lâm Nhu Kinh

Long Linh Nhi phục hồi tinh thần lại, ánh mắt nhìn về phía Tần Thứ đã thay đổi, tuy rằng còn chưa nói ra sợ hãi, nhưng sợ hãi là khó tránh khỏi. Sàn bác kích, quyền thủ chém giết dù sao cũng là người khác, mà Tần Thứ rõ ràng là người cùng năng đồng hành, người như vậy ở trước mặt mình, biểu diễn một màn huyết tinh như thế, có thể nào kêu nàng không xúc động? Không úy kỵ?

Nhưng con người thường kỳ quái như vậy, lúc người sợ hãi, tò mò cũng sẽ sinh ra. Nếu là Tần Thứ lúc bắt đầu đã biểu hiện hung lệ thì sát thì thôi, nhưng Tần Thứ biểu hiện này giờ đều là lạnh nhạt, trên người hơi thở trầm ổn phảng phất cho tới bây giờ cũng không từng mất đi. Người như vậy, một lần xuất thủ liền huyết tinh bạo lực như thế, sau lại phảng phất như cái gì cũng không có làm, quả thật làm người tâm sinh tò mò.

Không có bất luận kẻ nào ngăn trở cước bộ của Tần Thứ, thậm chí hắn đi đến chỗ nào, tất cả mọi người đều tự giác tránh ra ba thước, thần lực như vậy, sợ là chỉ có trong truyền thuyết bá vương Hạng Võ mới có thể so sánh. Mấy tên gọi là nhân sĩ này, mặc dù tay cầm quyền cao, gia tài bạc triệu, cũng không dám cùng Tần Thứ chính diện giao phong.

"Uy."

Theo Tần Thứ đi ra khỏi phòng bi-a, Long Linh Nhi chung quy cũng nhịn không được tò mò trong lòng, có chút sợ hãi kêu một tiếng.

"Làm sao vậy?" Tần Thứ quay đầu lại.

"Ngươi... Ngươi sao bạo lực như vậy, không ngờ... Không ngờ bứt cánh tay hắn, hắn là người Mĩ Quốc, ngươi không sợ gặp phải phiền toái?" Long Linh Nhi khi nói chuyện bỗng nhiên nói lắp.

"Nguyên do chịu thua, ta chỉ là thực hiện việc ta nên làm thôi." Tần Thứ nhàn nhạt nói. Hắn đích xác không thích chuyện phiền toái, cho nên nếu thật sự có phiền toái, hắn sẽ chủ động làm phiền toái biến mất, điều này đối với hắn mà nói, cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

"Uy, ngươi có phải là vừa ra sinh ra đã có cá tính như vậy a." Long Linh Nhi đảm lượng rất lớn, vừa nói mấy câu, đã quên hết sợ hãi, bắt đầu tò mò về hắn.

"Cái gì võ tăng ở nơi nào, ta muốn đi xem." Tần Thứ đáp.

Long Linh Nhi khó chịu chu miệng, nhưng giờ phút này nàng thật sự là không có lá gan làm trò cười trên người Tần Thứ nữa. Thậm chí đối với thiếu niên lãnh khốc này tâm lý có chút thuận theo.

"Ta mang ngươi đi, chính là vừa mới lãng phí không ít thời gian, không biết có còn tỷ thí không?"

Đang nói, bỗng nhiên phía sau truyền đến tiếng gào. Tần Thứ cùng Long Linh Nhi đồng thời quay đầu lại, chỉ thấy một người da trắng mang kính mắt cùng một gã nhân viên công tác chạy như bay đến.

"Ta là người đại diện kiêm luật sư của Ước Hàn Tôn tiên sinh, hành vi vừa rồi của ngài đã tạo thành thiệt hại lớn thương tổn đối với Ước Hàn Tôn tiên sinh. Cho nên ngài hiện tại không thể rời đi, ta sẽ căn cứ pháp luật quý quốc khởi tố ngươi." Người đại diện rất nhanh đã nói xong, đúng là một ngụm Hán ngữ lưu loát.

"Khởi tố." Tần Thứ còn chưa mở miệng, Long Linh Nhi trước hết nở nụ cười, vỗ bàn tay cười nói: "Tốt, hoan nghênh, tùy thời hoan nghênh ngươi khởi tố. Chúng ta ở trong này đùa chính là danh dự, tiền đặt cược là Ước Hàn Tôn tiên sinh chính mình nói ra, hắn một khi đã nhận lời, như vậy thua thì phải nhận, nếu là không muốn nhận, ha ha, chúng ta cũng không phải cái gì dễ khi dễ. Chẳng qua là một hắc quỷ mà thôi, thật đúng là đem mình trở thành cái gì ghê gớm lắm."

Long Linh Nhi một tiếng cười khê, lời Tần Thứ xoay người bước đi, lưu lại người đại diện há miệng, một câu cũng nói không nên lời, đợi tình lại, y mới kêu gào: "Ta sẽ khởi tố ngươi, ta nhất định."

Khi Long Linh Nhi cùng Tần Thứ thân ảnh biến mất, Tiêu Lan Tiêu thiếu gia không biết từ chỗ nào xông ra, vẻ mặt nghiền ngẫm cười, bỗng nhiên quay đầu nói với bảo tiêu bên người: "Ngươi đi giúp ta tra xét, người trẻ tuổi này là ai, thoát nhìn rất không đơn giản."

Đi vào cửa quyền đạo quán, đã nghe được từng đợt âm thanh ủng hộ truyền đến, hiển nhiên Tần Thứ cùng Long Linh Nhi đã tới chậm, thi đấu trao đổi đã bắt đầu.

Quả nhiên, vừa vào đã nhìn thấy một người đầu trọc, thân mình lại thập phần chắc nịch, Thiếu Lâm vũ tăng đang cùng một thanh niên trang phục quyền đạo đánh nhau.

Đám người xem cũng không ít hơn so bên phòng bi-a chút nào.

Tần Thứ cùng Long Linh Nhi tìm một cái khe hở, nhìn trên tràng hai người đang quyết đấu. Mới thoáng nhìn vài lần, Tần Thứ đã có hứng thú, đối với hắn mà nói, cái này so với chém giết thuyết tình dã man trên sân bác kích kia có thú hơn.

"Di, hòa thượng đó thật là lợi hại a. Không ngờ dùng tay cùng vị quyền đạo cao thủ này đánh nhau." Long Linh Nhi kinh ngạc nói.

Chính cái gọi là người trong nghề xem đạo, người ngoài nghề xem náo nhiệt, người vây xem sợ là đại bộ phận mọi người cùng Long Linh Nhi giống nhau đều xem náo nhiệt.

Chỉ có Tần Thứ cùng với hai người trên sân mới có thể nhìn ra môn đạo trong đó.

"Có ý tứ." Tần Thứ trong mắt sinh ra tia sáng kỳ dị.

Quyền đạo hắn tuy rằng không chính mắt gặp qua, nhưng đã từng đọc trong sách, hôm nay bản thân thấy được, không khỏi phi thường thất vọng. Người gọi là quyền đạo quán quân kia, thực lực so ra còn kém hai địa hạ quyền thủ trên sân bác kích, chỉ có khoảng 400 nguyên lực, hơn nữa cũng không chia đều, lực chân chiếm cứ một hơn phân nửa. Chẳng qua cũng khó trách, địa hạ quyền thủ đều trải qua sinh tử chiến không ngừng thúc dục tiềm lực, nên lợi hại hơn quán quân kia thì cũng bình thường.

Đương nhiên, làm Tần Thứ tò mò không phải là quyền đạo cao thủ này, mà là Thiếu Lâm vũ tăng. Vũ tăng này thực lực biểu hiện ở trong mắt Tần Thứ chỉ có khoảng 200 nguyên lực, nhưng hắn có thể dễ dàng hóa giải đôi chân của đối phương, lại có vẻ thành thạo, nguyên nhân trong đó không khỏi không khiến cho Tần Thứ nổi lên tâm tìm tòi nghiên cứu.

Ngưng mắt xem, trải qua vài chục chiêu, Tần Thứ rốt cục nhìn ra chỗ ảo diệu trong đó.

"Kinh!" Đồng tử Tần Thứ đột nhiên co rút lại, nếu là hắn đoán đúng, Thiếu Lâm vũ tăng này sử dụng chính là kinh. Kinh là lực thăng hoa, vũ tăng này hiển nhiên chỉ dùng một loại nhu kinh đem lực đạo công kích của đối phương nhất nhất hóa giải. Hơn nữa, vũ tăng này đối với thực lực của mình còn có giữ lại rất lớn, thực lực chân chính sẽ không chỉ 200 nguyên lực đơn giản như vậy.

"Không biết kinh trong võ thuật và kinh trong Luyện Thể Thuật có gì khác nhau." Tần Thứ âm thầm cân nhắc, ánh mắt vẫn dõi theo thân ảnh biến hóa của hai người.

Vũ tăng cùng quyền đạo quán quân trao đổi thi đấu cũng không có kéo dài bao lâu, trên thực tế loại trao đổi này sở dĩ lựa chọn ở trong câu lạc bộ, cùng lúc là vì để mấy giai tầng quyền quý giải trí, về phương diện khác cũng là thuộc loại lén lút bàn, thực không muốn truyền lưu đi ra ngoài. Kết quả là hoà, nhưng là Tần Thứ có thể thấy được, vũ tăng kia cũng không có dùng thực lực chân chính, để phòng thủ là chính, rất ít chủ động công kích.

"Rốt cục xong rồi, so với địa hạ bác kích có ý tứ hơn." Người xem đã dần tản ra, Long Linh Nhi ôm thất lưng, nhìn về phía Tần Thứ nói: "Chúng ta cũng đi thôi, đã ngại người một buổi, ta mang ngươi đi dạo những địa phương khác."

Có lẽ lúc bắt đầu bồi Tàn Thứ đi đạo, nàng còn có chút không tình nguyện, nhưng là buổi ở chung, nàng hiện tại đối với Tàn Thứ tràn ngập tò mò, không tình nguyện tự nhiên cũng trở nên cam tâm tình nguyện.

Tàn Thứ lắc đầu, lập tức đi đến trước mặt võ tăng đang ở cùng nhân viên nói chuyện với nhau, đột ngột duỗi tay nói: "Nhĩ hảo."

Hắn rất ít chủ động giống như lúc này, nhưng đối phương vừa mới biểu hiện ra ngoài thực lực, đã đủ để cho hắn chủ động.

"Ách, nhĩ hảo, xin hỏi có chuyện gì sao?" Võ tăng có chút bất ngờ nhìn Tàn Thứ, bình thường ở mấy câu lạc bộ như thế nào, cũng thường xuyên sẽ có một vài quyền quý nhân sĩ dùng nhiều tiền mời chào bọn họ đi làm bảo tiêu. Nếu là giả cả hợp lý, bọn họ cũng sẽ suy nghĩ, dù sao theo thời đại phát triển, khối chiêu bài Thiếu Lâm tự này dần dần đã thương mại hóa. Nhưng thiếu niên trước mắt này tựa hồ cũng không giống người thuộc loại quyền quý giai tầng.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Lực Khắc Võ Tăng

"Ta muốn mạo muội hỏi một câu, thủ pháp ngươi vừa mới sử dụng là 'kình' sao?"

Tàn Thứ từ trước đến nay gọn gàng dứt khoát, võ tăng biến sắc, kinh ngạc nhìn Tàn Thứ hỏi: "Ngươi hỏi cái này để làm gì?" Hiển nhiên, hắn đã đem Tàn Thứ trở thành đồng đạo, đối lại người bình thường cũng không có khả năng hỏi ra như vậy.

"Không có gì, chỉ là tò mò mà thôi." Tàn Thứ nhàn nhạt cười.

Kia võ tăng hỏi dò: "Ngươi cũng tập võ?"

Tàn Thứ gật đầu nói: "Có thể xem như vậy."

Võ tăng gật đầu nói: "Ta xác thực dùng là nhu kình."

"Có thể giải thích cho ta được không? Ta không quá hiểu được phương pháp nội kình trong võ thuật." Tàn Thứ hỏi rất thân thiện, nhưng là lại phạm vào tối kỵ của người tập võ, hỏi không thêm che dấu như vậy, thật giống như trực tiếp tìm người khác mạo muội báo chép võ lâm bí tịch vậy.

"Thực xin lỗi, vấn đề như vậy ta không thể trả lời ngươi." Võ tăng hợp tay, lại mang về phòng bị. Nhân viên chung quanh cũng đi tới, kình hải nhìn Tàn Thứ.

Tàn Thứ nhàn nhạt cười nói: "Như vậy đi, không bằng chúng ta tỷ thí một hồi, như thế nào."

"Vị bằng hữu có chút quái gỡ sao." Lần này nói chuyện là một vị võ tăng khác, tuổi có vẻ lớn, dáng người cũng cao lớn không ít, cũng không có giống như lão tăng trong điện ảnh giống nhau mở miệng chính là thí chủ, có chút hiện đại hoá.

Long Linh Nhi có chút tò mò ở bên cạnh nhìn, không nói được lời nào, nhưng càng ngày càng không rõ Tàn Thứ này đến tột cùng muốn cái gì. Lúc mới vừa tiếp xúc, nghĩ hắn là tân bảo tiêu của ca ca, nhìn qua cũ kỹ chất phác, vĩnh viễn là lạnh nhạt thần sắc, rất không làm cho người khác thích. Sau lại ở sân bác kích không có dọa được hắn, ngược lại là ở phòng bi-a bứt cánh tay của người ta dọa Đại tiểu thư nâng một cú sốc. Hiện tại lại đây trêu chọc Thiếu Lâm võ tăng này, thật không rõ, hắn rốt cuộc muốn làm gì.

Tàn Thứ khoát tay nói: "Ta không có ý tứ quái gỡ gì, ta chỉ muốn hiểu được phương pháp dùng kình mà thôi. Ngươi đã không muốn nói, ta đây tự nhiên muốn tự mình cảm thụ một phen."

Hắn thái độ thân thiện, đích xác không có hương vị quái gỡ gì. Mấy võ tăng đối mắt, có chút do dự. Cuối cùng lão tăng mở miệng nói: "Một khi đã như vậy, Hành Không, ngươi liền bồi vị bằng hữu này nãy chiều đi, không thể đã thương người."

Hiển nhiên, hắn không có đem Tàn Thứ trở thành cái gì lợi hại cao thủ.

Hành Không là võ tăng vừa mới cùng quyền đạo quán quân tỷ thí, nghe lão tăng nói, gật đầu nói: "Vâng."

Tiếp theo, tay duỗi ra, mời Tàn Thứ đến sân luận võ so chiêu.

Lúc này, người xem cơ hồ cũng tan hết, vừa lúc phù hợp ý tưởng Tàn Thứ. Hắn không muốn làm mình bị người khác xem xét.

Đương nhiên, chung quanh cũng còn lại vài người, những người này là một bên của quyền đạo quán quân hồi nãy. Đám người Triều Tiên tâm tính thực

không tốt lắm, quyền đạo quán quân kia vẫn đang cầm gươm bắt bình thối phòng mình không có phát huy toàn bộ thực lực, thuận túy là nhường mới cho ra một cục diện ngang tay như vậy. Hiện tại chứng kiến không ngờ còn có người khiêu chiến võ tăng, đều đứng lại xem xét.

"Thinh."

Võ tăng Hành Không hợp tay hành lễ, vững vàng đứng, cũng không có bày ra chiêu thức như vừa mới đối phó với quyền đạo quán quân, chỉ là hai mắt chặt chẽ nhìn chăm chăm Tần Thử nhất cử nhất động.

"Đắc tội."

Tần Thử từ trước đến nay gọn gàng dứt khoát, xuất một quyền, hấn dùng cũng là hấn duy nhất am hiểu, Cách Đấu quyền, cương mãnh tuyệt luân. Nhưng là Tần Thử không dám xuất toàn bộ lực đạo, thông qua quan sát lúc này, hấn cũng không chế lực đạo ở khoảng 400 nguyên lực.

Võ tăng Hành Không ánh mắt sáng ngời, tuy rằng cũng là ra quyền, nhưng là khí thế của Tần Thử so với quyền đạo quán quân hồi nãy còn bá đạo hơn. Đối phó lực lượng bá đạo, phương pháp tốt nhất tự nhiên là dùng nhu kinh hóa giải. Hành Không không chút hoang mang xuất chiêu Trúc Diệp Thủ, nghênh hướng nắm tay của Tần Thử.

Trúc Diệp Thủ chính là chiêu hồi nãy đã đối phó quyền đạo quán quân, đây là một chiêu lấy nhu đánh cương, Thiếu Lâm võ tăng tinh thông nhiều loại công pháp, nhưng là mỗi người đều có chiêu số cực kỳ am hiểu, Hành Không thì tinh thông Trúc Diệp Thủ.

"Dì!"

Khi chưởng thế Hành Không cùng nắm tay của Tần Thử tiếp xúc trong nháy mắt, Tần Thử mảy mông nhiên nhú lại, bởi vì hấn rõ ràng cảm giác được một cỗ kinh kỳ diệu mềm như bao vậy cả nắm tay của mình, chưởng phong nhẹ nhàng linh hoạt hướng cổ tay, không dấu vết gì, nắm tay Tần Thử đã đánh trật.

Một quyền không có kết quả, Tần Thử không có lập tức triển khai truy kích, mà là thu tay lại lui về phía sau, hai mắt nhìn chăm chăm đối phương, chưa quyết định chưởng thế.

"Trong sách từng nói Thái Cực có tứ lạng bạt thiên cân kì diệu, nhưng nếu là bản thân không có ngàn cân lực lượng, như thế nào có thể làm được. Chẳng lẽ chưởng thế mềm nhũn này của đối phương trong đó bao hàm 400 nguyên lực ở bên trong?"

Phát hiện này làm Tần Thử có chút giật mình, hấn mơ hồ cảm thấy như bắt được một chút gì, nhưng lại cân nhắc không ra. Cho nên hấn cần tiến thêm một bước thử xem đến tốt cùng là đạo lý gì.

Lúc này đẩy ra quyền, Tần Thử tăng thêm lực đạo, từ 400 nguyên lực lại gia tăng gấp đôi, hấn muốn nhìn một chút dưới lực lượng tuyệt đối, kinh đạo có phải là có thể sinh ra hiệu quả đồng dạng.

Một quyền tám trăm nguyên lực bề ngoài uy thế áp bách không khí đều phát ra tiếng rít rất nhỏ, lúc này nhóm Triều Tiên vốn còn dào dạt đắc ý, tự cho là mình rất giỏi rốt cục thay đổi sắc mặt. Bọn họ làm sao nhìn không ra lực lượng một quyền này của Tần Thử có bao nhiêu cường đại, ít nhất nếu quyền đạo quán quân lấy chân chống chọi, kết quả rất có thể là chân bị đánh gãy.

Hành Không trong mắt ngạc nhiên chột lóe, nhưng bộ dáng vẫn khí định thần nhàn, hai tay chưởng thế phát ra liên miên không dứt. Khi cùng nắm tay Tần Thử chạm nhau, tay hấn xuất ra biên độ lớn hơn nữa, tốc độ cũng nhanh hơn, cả bàn tay đều vẽ thành một đạo tàn ảnh.

"Sách!"

Tần Thử chặc lưỡi, nắm tay lại trật.

Nhưng là lúc này đẩy hấn không có tạm dừng, từ 800 nguyên lực lại tăng lên gấp đôi. 1600 nguyên lực quyền thế đã đủ để cho người tập võ người hoặc là bác kích cao thủ nhìn lên bá phục, bởi vì cơ thể người bình thường căn bản không thể chống đỡ lực lượng như vậy mang đến cường độ tiêu hao. Lực lượng như vậy xuất ra, vô luận là tốc độ hay khí thế cũng không phải quyền lúc trước có thể so sánh.

Người chung quanh đang xem cuộc chiến không người nào ... không ... Thay đổi sắc mặt, lão tăng vội vàng ra tiếng: "Hành Không, cẩn thận."

Nhưng Hành Không muốn tránh cũng không thể tránh, chỉ có thể cố lấy năng lực lớn nhất đi hóa giải một quyền này của Tần Thử, nhưng lúc này đây rõ ràng rất khó. Trúc Diệp Thủ chỉ hóa giải một nửa quyền thế, nắm tay Tần Thử cũng đã ra đòn nghiêm trọng ở trên người hấn. Cũng may Tần Thử không có ý đã thương hấn, trong nháy mắt khi nắm tay va chạm vào thân thể hấn, cứng rắn ngừng lại.

Chậm rì rì thu hồi nắm tay, Tần Thử nhìn Hành Không sắc mặt đang trắng bệch mỉm cười. Mà đúng lúc này, đột nhiên rút ra miếng vải ở trước ngực Hành Không, lộ ra một dấu nắm tay.

"Tê!"

Người chung quanh đều hít một ngụm lương khí.

Lão tăng vội vàng đi tới đỡ lấy Hành Không vẫn còn có chút kinh hồn, hỏi vài câu, biết được không bị thương mới hợp thủ nói với Tần Thử: "Đa tạ bằng hữu thủ hạ lưu tình, chúng ta nhận thua."

Tần Thứ khoát tay nói: "Không nói chuyện thắng thua, ta vốn là không phải cùng các ngươi luận chiến, chỉ là muốn tự thử nghiệm một lần nhu kinh mà thôi."

"Tại hạ Thích Duyên Pháp, chúng ta còn ở lại Hongkong mấy ngày, nếu là bằng hữu thật sự cảm thấy hứng thú, không ngại tìm thời gian chúng ta cẩn thận trao đổi." Hiền nhiên lực lượng của Tần Thứ đã hoàn toàn thuyết phục mọi người ở đây, lão tăng Thích Duyên Pháp dùng quan niệm cường giả vi tôn, nhiều bằng hữu vẫn tốt hơn so với nhiều địch nhân.

Tần Thứ mặt lộ vẻ vui mừng, cười nói: "Thật sự là quá tốt, ta cũng ở lại Hongkong vài ngày, còn thỉnh Duyên Pháp sư phó báo lại địa chỉ, đến lúc đó ta nhất định đăng môn bái phỏng."

Đội Thích Duyên Pháp nói phương thức liên lạc, một hàng võ tăng ly khai quyền đạo quán, Hành Không trước khi đi còn lễ mạo hướng Tần Thứ hợp thủ hành lễ. Tần Thứ cũng biết đã rất có thu hoạch, muốn sửa sang lại những gì đã đạt được, cũng không có hứng thú dừng lại tại đây nữa, liền nói với Long Linh Nhi nói: "Trở về đi."

Long Linh Nhi a một tiếng, mới từ trong thất thần trạng thái quay lại, nàng là một thiên kim đại tiểu thư, từ nhỏ đến lớn kiến thức lịch duyệt đều cực kỳ rộng lớn, chuyện có thể làm nàng thất thần là rất ít. Nhưng là hôm nay trong chốc lát thời gian, nàng đã thất thần vài lần, điều này đối với nàng mà nói, thật sự là cực khó được.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Bắt Cóc (1)

Trời đã tối, những tấm bảng hiệu đủ màu sắc đã sáng lên, lung lung linh linh, hiện ra HongKong phồn hoa, đồng thời, cũng thể hiện cuộc sống về đêm đã bắt đầu.

"Long tiểu thư, đây là chìa khóa xe của ngài." Một người cười lễ phép đưa chìa khóa cho Long Linh Nhi.

Lúc này, Tần Thứ cùng Long Linh Nhi đã một trước một sau đi ra khỏi cửa cầu lạc bộ.

Phía ngoài cầu lạc bộ người không nhiều lắm, nhưng xe thì không ít, đây là một khu vực phú quý, đa phần đều là danh xe.

Ở một địa phương cách cầu lạc bộ không xa, một chiếc Audi màu đen bóng loáng đang đậu, trong xe ngồi bốn gã nam tử vẻ mặt nghiêm túc, tất cả đều mặc đồ đen, mỗi một người đều toát ra một cỗ khí tức bu rục.

Nam tử ngồi bên cạnh vô lăng, trong tay cầm một bức ảnh, ánh mắt thỉnh thoảng qua lại giữa bức ảnh và cửa CLB, đột nhiên, ánh mắt hắn sáng ngời, thấp giọng nói "Đi, chuẩn bị động thủ."

"Sao về sớm vậy a? Người ta còn chơi chưa đã! Nói tiếp, ban đêm ở HongKong mới là thời khắc mị lực nhất." Long Linh Nhi xoay xoay cái chìa khóa trên tay, cẩn mõi nói. Đương nhiên, nếu là từ từ nghe kỹ, không khó phát hiện ngữ khí của vị Long đại tiểu thư này đối với Tần Thứ đã có chuyển biến cực lớn.

Tần Thứ trong lòng đang thổn thức về kinh sau khi cùng võ tăng luận bàn, HongKong có đẹp hơn xưa, đối với hắn mà nói cũng mất đi lực hấp dẫn, nghe vậy lắc đầu nói: "Hôm nay mệt mỏi, ngày mai lại đi."

Long Linh Nhi thật không muốn trở về, nhưng Tần Thứ ở trong cầu lạc bộ có một loạt hành động đã rung động nàng thật sâu, bất tri bất giác trong tiềm thức đã mọc lên một cỗ cảm giác không dám kháng cự. Cho nên khi Tần Thứ cự tuyệt, nàng cũng chỉ có thể dậm dậm chân, đi đến bên cạnh xe BMW màu phấn hồng.

Nhưng đúng lúc nàng chuẩn bị mở cửa xe thì ở phía sau, bỗng nhiên hiện ra một chiếc xe Audi, áp sát bên cạnh nàng, cửa mở, một nam nhân nhảy xuống, một hơi bắt nàng kéo lên xe. Những động tác liên tiếp này phát sinh rất nhanh, Long Linh Nhi thậm chí không kịp la lên một tiếng, cửa xe đã thật mạnh đóng lại, sau đó chiếc Audi tựa như mãnh hổ lao đi.

Tần Thứ mặc dù đang đắm chìm bên trong suy nghĩ, nhưng toàn thân lỗ chân lông đối với biến hóa của dòng khí không có biến mất, chỉ tiếc năng lực này không thể cảm giác với nguy hiểm. Tần Thứ chỉ có một đầu, tự nhiên không có khả năng thời khắc nào cũng tiến hành phán đoán phân tích biến hóa dòng khí. Chỉ có khi nguy hiểm, hơn nữa là nguy hiểm đối với bản thân hắn, tính cảnh giác mới làm ra phản ứng.

Mà lúc này chiếc xe xuất hiện bên cạnh Long Linh Nhi, tốc độ cực nhanh không nói, mục tiêu cũng không phải Tần Thứ. Cho nên khi Tần Thứ cảm ứng đến khí lưu biến hóa thì không có phát hiện nguy hiểm, phản ứng hơi chút chậm. Bất quá phản ứng có chậm hơn nữa, so với người thường cũng không biết nhanh hơn bao nhiêu lần.

Khi Audi vừa phóng đi, thân mình Tần Thử cũng tại chỗ tiêu thất.

Long Linh Nhi kinh khủng nhìn bốn nam nhân trong xe, không cần hỏi, nàng cũng hiểu được chính mình bị bắt cóc. Sự tình này ở HongKong cũng không thiếu. Rất nhiều phú ông ở Hongkong, không biết bao nhiêu người đã bị bắt cóc, chỉ là sau khi bỏ tiền tiêu tai, liền không có để lộ ra nửa điểm phong thanh, nên người thường rất ít khi biết.

Long Linh Nhi là một phần tử trong giới thượng lưu, tự nhiên đã nghe qua chuyện này, Long gia gia tộc đã từng có người bị bắt cóc, sau này bỏ tiền cũng không giải quyết được gì. Thường nói nghe con không sợ hổ, nàng nghĩ đến trước đây, ca ca muốn an bài bảo tiêu cho nàng, đã bị nàng tìm mọi cách cự tuyệt. Hôm nay thật sự đã xảy ra chuyện như vậy, trong lòng mới thấy hối hận.

"Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?" Long Linh Nhi đang tự hỏi chính mình, đồng thời cũng cường bách mình trấn định lại. Không thể không nói, Long Linh Nhi ...thiên kim tiểu thư, tâm lý tố chất đích xác so với nữ tử thường tốt hơn nhiều. Rất nhanh, nàng đã trấn định, tự hỏi.

"Đối phương bắt cóc ta chắc để mưu tài, như vậy trước khi tiền tài đến tay, sinh mệnh của ta tạm thời sẽ không có uy hiếp. Ta hiện tại phải tìm cách từ trong miệng họ moi ra một chút tin tức hữu dụng, chỉ cần ta không hoảng hốt, sẽ có nhiều hơn hy vọng sinh tồn."

Long Linh Nhi âm thầm cân nhắc trong lòng, bỗng nhiên đôi mắt đẹp sáng ngời, nàng nghĩ tới Tần Thử, biểu hiện của Tần Thử ở câu lạc bộ đã khiến nàng kinh ngạc cùng tò mò. Đồng thời, giờ phút này bị bắt cóc, nàng cũng có thêm hy vọng. Nàng cố gắng quay đầu lại, muốn xem thử Tần Thử có đuổi theo không, nhưng là nàng vừa quay lại ..., xe đột nhiên rung lên, như là bị một cỗ man lực cứng rắn ngăn chặn, không ngờ thần kỳ dừng lại.

"A!"

Khi Long Linh Nhi nhìn về phía trước, nhìn không được kính hồ, trên khuôn mặt kích động cùng kinh hãi nói không nên lời.

P phía trước, một thiếu niên cao ngạo, người khom lại, chỉ dựa vào hai bàn tay, không ngờ chặn ở đầu xe, trong đôi mắt, dày đặc quang mang.

Chặn xe đang chạy với tốc độ cao, tự nhiên là Tần Thử. Tốc độ xe mặc dù rất nhanh, nhưng vẫn không nhanh bằng Tần Thử toàn lực thi triển di động tốc độ cao. Khi hắn đuổi theo chiếc xe, liền trực tiếp lao tới phía trước xe, lấy lực lượng cường hãn của hắn, hoàn toàn có thể cứng rắn chặn lại chiếc xe đang di chuyển với tốc độ cao này. Nhưng là hắn sợ lực lượng của mình sẽ làm vỡ nát xe, bị thương Long Linh Nhi bên trong. Cho nên mới sử dụng hai bàn tay, đè chiếc xe lại.

Khi Tần Thử đứng thẳng dậy, hai mắt theo thói quen đã híp lại, hắn rất hài lòng, vừa mới bắt xe dừng lại hắn dùng chính là nhu lực, đây là theo võ tăng sử dụng nhu kinh chuyển hóa mà thành, hắn hiện tại không cách nào sử dụng kinh, chỉ có thể dùng sức thay thế, đương nhiên hiệu quả tự nhiên so với kinh yếu kém rất nhiều.

Ở đây là một đoạn đường hẻo lánh, giờ phút này người đi đường cũng không nhiều, ngẫu nhiên có một hai người thấy cử động kinh người của Tần Thử, đều nán lại tại chỗ.

Trên xe, bốn gã nam nhân đã hoàn toàn phát mộng, không quản bọn hắn cũng không thiếu khí chất buru hãn, nhưng so sánh với trước mắt đột nhiên sát ra một thiếu niên, buru hãn của bọn hắn chỉ có thể nói là ngây thơ. Có thể đuổi theo xe đang chạy nhanh, hơn nữa dùng một đôi nhục chương ép xe dừng lại, lực lượng như vậy thì gọi là buru hãn như thế nào đây?

"Thanh ca, người này. . . Làm sao bây giờ?" Tên cầm lái trên khuôn mặt lộ ra kinh hoảng, hướng đồng bạn bên cạnh hỏi.

Tên Thanh ca kia là đầu lĩnh, giờ phút này mặc dù cũng kinh ngạc với cử động của Tần Thử, nhưng còn có thể bảo trì một phần trấn định. Một tay lấy ra súng, cương rắn nói chuyện, chợt nghe liên tục ba âm thanh lớn. Cửa kính phòng đạn đặc chế không ngờ bị thiếu niên cứng rắn dùng quyền đầu đập ra một lỗ thủng. Thanh ca không có do dự, súng trong tay nhanh chóng bắn liên tiếp, hắn tin tưởng vào kỹ năng bắn súng của mình, một loạt đạn bắn ra, hắn hoàn toàn có thể khẳng định mỗi một viên đạn đều dừng ở trên người thiếu niên. Nhưng làm hắn kinh khủng chính là, thiếu niên tịnh không có ngã xuống, mà là cười lạnh, duỗi tay bắt tên đang cầm lái quăng ra ngoài, tên kia bị rơi trên mặt đất, không có một chút hơi thở.

"Tê. . . Thế nào lại như vậy."

Thanh ca đã hoàn toàn phát mộng, ngờ ngác giờ súng trong tay, quên mất bóp cò.

"Không được động."

Lúc này, một thanh âm run rẩy từ băng ghế sau truyền tới, hai tên ngồi ở phía sau đang nâng súng chia vào đầu Long Linh Nhi.

Không trách biểu hiện bọn hắn như thế, bình thường thì bọn hắn cũng là nhân vật liếm máu trên lưỡi đao, nhưng có người nào không yêu quý tính mạng của mình, liếm máu trên lưỡi đao đó là máu người khác, nhưng khi sinh mạng của mình bị uy hiếp, buru hãn tự nhiên biến mất. Mà biểu hiện của Tần Thử đã uy hiếp đến sinh mạng của bọn hắn, cho nên hiện tại thân phận của Long Linh Nhi đã từ con tin chuyển biến thành thần bảo hộ.

Hai mắt Tần Thử tản ra hàn quang, ánh mắt tiếp xúc cùng Long Linh Nhi thì phát hiện cô nương này biểu hiện dị thường trấn định, không khỏi trong lòng khen một tiếng. Nhưng hắn lại nào biết đâu rằng, Long Linh Nhi trấn định hoàn toàn là bởi vì hắn xuất hiện.

"Người là người gì?" Thanh ca cũng lên tiếng nói chuyện, mặc dù hắn cố gắng bảo trì trấn định, nhưng trong mắt không tự giác lộ ra kinh hoảng vẫn bán đứng hắn.

Tần Thứ căn bản là không có cùng bọn hắn nói nhảm, nhàn nhạt lên tiếng: "Thả nàng ra, ta không giết các ngươi."

Hai tên bên cạnh Long Linh Nhi đang rất hoảng sợ, Tần Thứ này thân mình đạn bắn không thùng đã làm bọn hắn không sinh ra nổi lòng phản kháng.

"Ngươi để chúng ta đi, chúng ta sẽ không khó xử nàng, nếu không. . ." Thanh ca lầm tưởng Tần Thứ có cố kị, thái độ mới thoảng cứng rắn, nhưng hắn không biết hắn đang đối mặt với người nào. Lời uy hiếp mới nói một nửa, thân mình Tần Thứ bỗng nhiên từ lỗ thùng trên cửa sổ tiến vào.

"Phanh! Phanh! Lạc!"

Trong chớp mắt, Tần Thứ trong lúc ba tên bắt còn chưa kịp phản ứng lại thì đã tiến vào trong xe, nửa người tiến vào chỗ ngồi phía sau, nửa người thì ở hàng ghế trước. Triển khai hành động lưu loát như nước chảy mây trôi vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Bắt Cóc (2)

Đầu tiên là hai bàn tay bắt lấy hai cây súng đang chia vào Long Linh Nhi, dùng sức chuyển đầu súng hướng về đầu bọn chúng, khi bọn chúng hạ ý thức bóp cò thì từ đạn đã bắn vào đầu bọn chúng, hai cái lỗ thùng, huyết phun như suối.

Cùng lúc đó, Tần Thứ vung cước đá ngang, vị trí là cổ của Thanh ca. Lấy cước lực của Tần Thứ đá gãy cổ hắn gần như không phí khí lực, cho nên chỉ nghe "Lạc" một tiếng, đầu Thanh ca đã cùng thân mình cách xa nhau.

Lúc này Long Linh Nhi mới phản ứng lại, nhào vào trong lòng Tần Thứ, oa một tiếng khóc lớn. Cũng khó trách, ai bị súng kê vào đầu chân cũng sẽ mềm như bún a, càng huống gì là một cô nương, cho dù lúc này còn có thể cường bách mình trấn định, bây giờ loi lỏn thần kinh liền không thể nhịn được mà òa khóc lên.

Tần Thứ nhủu mày, rốt cuộc vẫn thờ dài một hơi, nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng Long Linh Nhi, nhẹ nhàng nói: "Xong rồi xong rồi."

Long Linh Nhi càng khóc lớn hơn úp má vào trong ngực Tần Thứ, như là tìm được một địa phương an toàn vậy.

Tần Thứ không có kinh nghiệm dỗ nử hài tử, lấy tính cách của hắn cũng làm không được chuyện như vậy, đối mặt với một cô nương đáng thương đang khóc như con mèo nhỏ, hắn vẫn như cũ không để ý, mặt trầm xuống, quát: "Nín."

Long Linh Nhi này cũng không biết như thế nào, thấy bộ dáng của Tần Thứ, liền thút thít ngừng đầu, chu miệng nhỏ nhắn, trên má lê hoa đái vũ, đáng thương hề hề nói: "Không khóc thì không khóc, ngươi hung dữ như vậy làm gì."

Tần Thứ mang nàng ra khỏi xe, hướng chung quanh nhìn thoáng qua, giật mình phát hiện, vừa này còn có người đi đường, giờ phút này nửa nhân ảnh cũng không có. Hiên nhiên vừa này tiếng súng đã làm họ sợ dính đạn lạc không dám nán lại xem tiếp.

"Goi cho ca ca ngươi đi, tình huống chỗ này cần giải quyết." Tần Thứ nhủu mày nhìn xe Audi cùng mấy thi thể, nói với Long Linh Nhi.

Long Linh Nhi khóc thút thút rút điện thoại, đem chuyện tình kể lại cho ca ca một lần, Long thiếu gia nghe được muội muội phát sinh chuyện như vậy, nhất thời gấp như lửa cháy đến nơi, lửa giận vạn trượng. Chỉ mất một đoạn thời gian, hai chiếc xe liền chạy đến.

Trong xe đầu tiên là Long thiếu gia cùng với bảo tiêu Thập Thất, còn có lão nhân Từ bá.

"Muội muội."

"Ca."

Long thiếu gia liền ôm Long Linh Nhi, Long Linh Nhi cũng nhào vào trong ngực của hắn. Sau khi an ủi muội muội một hồi, Long thiếu gia đi đến trước mặt Tần Thứ, ôm hắn, cảm kích phát tự nội tâm nói:

"Tiểu Thứ, ta cũng không nhiều lời, huynh đệ ta lại thiếu ngươi một thiên đại nhân tình. Ta chỉ có một thân muội muội, nếu nàng xảy ra chuyện, ta . . ."

Nói đến đây, Long thiếu gia hốc mắt hồng hồng, thanh âm cũng trở nên nghẹn ngào.

Tần Thứ vỗ vỗ bờ vai của hắn nói: "Một khi đã là huynh đệ thì đừng nói cái gì nhân tình, trước hãy xử lý chỗ này đi, ta sợ kéo dài thời gian, sẽ ảnh hưởng không tốt đến ngươi."

"Đứng đứng."

Long thiếu gia gạt đầu, vội vàng bảo Từ bá để ý xử lý, tiếp theo liền kéo muội muội cùng Tần Thứ Thập Thất vào xe. Xe do Thập Thất lái liền rời đi, Tần Thứ ngồi ở bên cạnh, mà Long thiếu gia thì ngồi ở băng sau cùng muội muội nói chuyện.

Khi quay về đến biệt thự ở lưng chừng núi, Long Linh Nhi đã ổn định tâm tình, chỉ là thoáng còn có chút chớp mắt mỗi khi nhìn Tần Thứ, như có thêm một chút sắc thái phức tạp.

Trong phòng khách, Tần Thứ cùng Long thiếu gia ngồi đối diện. Long Linh Nhi bị kinh hoàng đã trở về phòng nghỉ ngơi, Thập Thất thì là được Long thiếu gia an bài canh chừng trước phòng muội muội, hiển nhiên đã bị lần bắt cóc này dọa nạt phải cẩn thận.

Một ly trà được Long thiếu gia nâng trong tay, nửa ngày không có đưa lên miệng, cũng không biết đang nghĩ cái gì, sắc mặt hần một mảnh u ám. Tần Thứ thì đang ung dung uống trà, một chút nào cũng nhìn không ra là nửa khắc trước, hần từng giết bốn người. Giết người đối với hần mà nói, thật sự không phải là chuyện kinh thiên động địa gì.

"Khinh người quá đáng."

Sau nửa ngày, Long thiếu gia bỗng nhiên thật mạnh buông xuống chén trà, nước trà văng bốn bề.

"Thế nào ?" Tần Thứ hỏi.

Long thiếu gia thờ dốc, bình phục tâm tình, lúc này mới nói:

"Từ lúc ta trở về đã bị người phục kích, lại đến muội muội ta bị bắt cóc, những chuyện liên tiếp này hiển nhiên không phải trùng hợp. Khẳng định là có người đang âm mưu không để hai huynh muội chúng ta một đường sống. Hừ hừ, đừng để ta tra ra là ai, nếu không ta nhất định sẽ làm hần không chết từ tế được."

Tần Thứ ánh mắt chớp chớp nói "Tiêu Lan người này người có biết hay không?"

"Tiêu Lan?" Long thiếu gia ngạc nhiên nhìn về phía Tần Thứ hỏi: "Biết, người quen hần?"

Tần Thứ vẩy lắc đầu nói: "Không quen, bắt quá hôm nay tại câu lạc bộ xem địa hạ bác kích gặp hần, hần cùng muội muội người đánh cuộc, đồ chú hình như là cái gì Long loan địa."

"Tiền Long loan?" Long thiếu gia nhất thời ánh mắt sáng ngời, miếng đất tiền Long loan này đối với hần mà nói đích xác rất trọng yếu, lấy được miếng đất này, địa vị của hần ở trong gia tộc sẽ tăng lên. Bất quá lập tức hần lại nhướng mày, đối là ai sẽ hoài nghi, vị công tử Tiêu gia này như thế nào ném ra một miếng thịt béo như vậy, đến tột cùng dụng ý là gì.

"Sau thế nào?" Long thiếu gia tò mò hỏi.

"Muội muội người thắng, ha ha, bắt quá thắng rất hài hước." Tần Thứ nhàn nhạt cười, cúi đầu nhấp một miệng trà.

"Rất hài hước? Là sao?" Long thiếu gia thắc mắc.

Tần Thứ thoáng trầm ngâm, nói:

"Lấy trực giác của ta phán đoán, muội muội người đáng lẽ thua, mà vốn cũng đích xác là thua, nhưng thời điểm cuối cùng tình huống bỗng nhiên phát sinh nghịch chuyển, ha ha, nghịch chuyển rất vô lý, đương nhiên, người không biết sẽ cảm thấy rất kích thích."

Long thiếu gia là người từ nhỏ ở gia tộc đấu tranh lớn lên, tự nhiên không khó hiểu được ý tứ của Tần Thứ, hần nhíu mày càng sâu, than nhẹ: "Tiêu Lan này, nhường miếng đất này cho ta, đến tột cùng là ý tứ gì đây?"

"Phải để ý một lần, người này không đơn giản." Tần Thứ cũng không biết, hần bình phẩm về Tiêu Lan không khác như Tiêu Lan đánh giá hần.

"Đa tạ huynh đệ nhắc nhở, Tiêu gia cùng Long gia lâu nay vẫn có quan hệ cạnh tranh. Bất quá chuyện lần này không quan hệ đến hần, ta chỉ là một phần tử của Long gia mà thôi, đại biểu không được Long gia, bọn hần không có lý do đối phó ta. Càng huống gì, lấy hiểu biết của ta về hần, hần không có khả năng bố trí cục thế trăm ngàn chỗ hồ như thế."

Long thiếu gia lắc đầu, bỗng nhiên nhìn về phía Tần Thứ nói:

"Tiêu Thứ, huynh đệ ta muốn nhờ người một chuyện, có thể sẽ làm người rất khó xử, nhưng là thỉnh người giúp ta."

Tần Thứ gạt đầu cười nói: "Không cần khách khí như thế, người cứ nói đi."

Long thiếu gia do dự một lần rồi nói:

"Ta muốn người bảo hộ muội muội của ta một thời gian, ta chỉ có một muội muội, ta thật lo lắng an toàn của nó. Nha đầu này bình thường rất quật cường,

thế nào không chịu để ta an bài bảo tiêu. Huống gì, tình huống hiện tại, sợ là bảo tiêu bình thường cũng rất khó chân chính chu toàn cho nó. Cho nên ta hy vọng tiểu Thử người có thể giúp ta bảo hộ nó một đoạn thời gian, chỉ cần chuyện lần này trôi qua, ta mới an tâm."

Tần Thử nhú mày.

Long thiếu gia đều chú ý thần sắc của Tần Thử, thấy Tần Thử nhú mày, hần vội vàng nói:

"Tiểu Thử, người đừng hiểu lầm, ta không ý tứ gì khác, chính là ta thật sự rất lo cho an toàn của Linh Nhi, cho nên cầu huynh đệ người bắt luận như thế nào phải giúp ta việc này."

Tần Thử cũng không phải tâm sắt đá, đối với tâm ý của Long thiếu gia, hần cũng tán thưởng, vì thế hần cười cười nói:

"Được rồi. Kỳ thật ta cũng không có chuyện trọng yếu gì, ở Hongkong du ngoạn, thuận tiện học hỏi nghề nghiệp của Thập Thất, làm một người bảo tiêu thử xem sao."

Tần Thử là có chuyện, thí dụ như tìm người yêu năm ấy của gia gia, cùng với cha mẹ ruột của mình, nhưng việc này đều là hư vô, duyên đến, tự nhiên sẽ gặp, không có duyên, người chính là đi gãy chân cũng tìm không ra.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Luyện Cân Sinh Kinh

Bữa cơm rất thanh đạm, hợp với khẩu vị Tần Thử, xem ra Long thiếu gia hơi có vài phần chú ý dưỡng sinh. Trong bữa ăn, liền nói chuyện an bài cho mấy ngày sau, làm cho Tần Thử có chút mờ mịt nhưng cũng có vài phần chờ mong chính là, Long thiếu gia đề nghị an bài hần tiến vào trường học Long Linh Nhi, theo năng một lớp để đi học.

'Trường học', từ này, Tần Thử vừa quen thuộc vừa xa lạ. Hần từ nhỏ sinh trưởng ở một sơn thôn nghèo khó cũng không có trường học, nếu muốn đi học được phải đi qua vài tòa núi, đây đối với tư tưởng của người sống trên núi mà nói, là một chuyện không đáng làm. Đối với sơn nhân, có khả năng sống mới là chuyện thật nhất, đối với ý nghĩ đi học để có tương lai, hầu như sơn nhân cũng không có nghĩ đến.

Gia gia Tần Thử là người từ bên ngoài đến, tư tưởng tự nhiên bất đồng lớn với sơn nhân, nhưng là để cho Tần Thử toàn tâm toàn ý tu hành, chuyện vượt qua núi để đi học là miễn cho Tần Thử. Lão nhân gia tự mình sắm vai thầy giáo chỉ đạo Tần Thử học văn viết chữ, rồi bắt Tần Thử đọc sách, đẩy bụng kinh luân. Đối với chuyện lúc nhỏ không thể nhập học, Tần Thử trong lòng từng tồn tại vài phần tiếc nuối cùng bất mãn, nhưng là theo thời gian trôi đi sớm đã lãng quên. Hôm nay nghe Long thiếu gia đề nghị, hần khó tránh khỏi trong lúc mờ mịt sinh ra vài phần mong chờ.

Tần Thử được an bài ở trong khách phòng, cùng Long thiếu gia và Long Linh Nhi giống nhau phòng đều ở lầu hai, cách không xa lắm. Bên trong phòng bài trí được cho xa hoa, nhưng cũng không để cho người sinh ra cảm giác khuôn sáo. Long thiếu gia tự mình dẫn Tần Thử vào phòng, có lẽ là lo lắng Tần Thử nguyên bản sinh hoạt ở trong núi, rất nhiều đồ vật không biết, thoáng chỉ điểm một một ít phương tiện cách dùng, rồi không có quấy rầy Tần Thử nghỉ ngơi.

Khép lại cánh cửa, Tần Thử vẫn không có...chút nào cảm giác mệt mỏi, ngược lại thần thái sáng láng. Đó cũng là chỗ tốt của người tu hành, bất kể là luyện thể hay luyện khí, tinh thần khí đều so với thường nhân sung túc hơn rất nhiều.

Ánh mắt ở trong phòng nhìn qua, một loạt đồ dùng gia dụng xa hoa cũng làm cho Tần Thử cảm giác thấy mới lạ. Hần đã không phải là người mới vừa xuất sơn như lúc trước đối với ngoại giới hết thấy cũng chỉ biết trong sách vở, vô luận là thời gian chạy tới Thiên Xà nhất mạch tự hợp hay là lúc trên biển nghỉ chân, đối với ngoại giới hết thấy hần cũng đã có cơ bản nhận thức, chỉ là lúc đó thời gian có hạn, hần không có cách nào cẩn thận cân nhắc hiểu rõ, hôm nay có thể bình tĩnh, hảo hảo làm cho mình dung nhập giữa xã hội này.

Trí nhớ cùng năng lực lĩnh ngộ của Tần Thử luôn luôn xuất chúng, hơn nữa bây giờ đồ điện gia dụng cũng không quá khó để sử dụng, Long thiếu gia lại đơn giản chỉ dẫn một lần, tự nhiên không làm khó được Tần Thử, không tốn bao lâu thời gian, hần đã quen thuộc phương thức sử dụng những thiết bị này.

Cuối cùng, cước bộ Tần Thử dừng ở trước cái notebook nằm trên bàn sát vách tường. Đối với máy tính loại có thể thông inte tùy thời hiểu rõ toàn bộ thể giới các loại tin tức cùng với thu hoạch các loại tri thức này, hứng thú của Tần Thử là phi thường nồng hậu. Chỉ tiếc phương thức sử dụng máy tính so với đồ điện gia dụng mà nói, tự nhiên là phức tạp hơn không ít, Tần Thử mày mò hồi lâu, như trước vẫn có chút mới lạ.

"Một ngày hiểu rõ một chút, có thời gian sẽ tìm một bộ sách liên quan về máy tính xem một chút, hần là rất nhanh có thể thuần thục."

Tần Thử rất bình tĩnh, cũng không có trầm mê vào nó, vào trong phòng tắm xa hoa tắm rửa, thói quen ở trong thùng gỗ tắm cùng dưới thác nước của hần, đối với phương thức tắm rửa hiện đại hoá này vẫn còn có chút không quá thích hợp. Sau khi tắm xong, lấy trong không gian giới chỉ một bộ quần áo mặc vào, Tần Thử đã là một thân nhẹ nhàng khoan khoái.

"Đem da thú ngâm, hảo hảo cân nhắc một chút Luyện Cân thiên bức về đầu tiên." Nhiều ngày nghỉ ngơi và hồi phục tích lũy, Tần Thử đã cảm giác được có thể đánh sâu vào giai đoạn tiếp theo Luyện Cân thiên của Dịch Cân Đoạt Khiếu Kinh.

Lấy ra da thú để ở trong bồn tắm, Tần Thử liền trở lại trên giường ngồi xếp bằng, tĩnh tâm thể ngộ lúc cùng võ tăng luận bàn. Đợi da thú hoàn toàn nở, Tần Thử cũng không để ý đến thăm trải trên quý, đem bày nó trên mặt đất, cẩn thận cân nhắc những văn tự ghi lại cách tu luyện Luyện Cân thiên.

"Minh kinh, ám kinh, ý kinh."

Luyện Cân sinh kinh, nghiền cứu cẩn thận văn tự ghi lại về Luyện Cân thiên, Tần Thử từ đó tìm ra ba trọng điểm này. Luyện Cân chín bức phó đồ quay chung quanh ba loại kinh này triển khai. Lấy ba bức đồ làm một cấp độ, ba bức đồ đầu tiên tu luyện minh kinh, ba bức đồ tiếp theo tu luyện ám kinh, ba bức đồ cuối cùng là tu luyện quy tắc cao nhất ý kinh.

Chỉ là, miêu tả về ba loại kinh này cũng không tỉ mỉ xác thực, hoàn toàn phải thông qua thực tế tu luyện để cân nhắc. Đó cũng là nguyên nhân Tần Thử không có tùy tiện tiến vào tu luyện Luyện Cân thiên. Hắn từng là người luyện khí, mặc dù chuyển sửa qua luyện thể thuật, nhưng vì nhất pháp thông vạn pháp thông, đối với tu hành hắn không ngại thờ gống như người mới bắt đầu, biết tiến hành theo chất lượng, đạo lý dày tích mỏng phát.

"Không biết ba loại kinh này cùng kinh trong võ thuật trong so sánh với nhau, lại có cái gì khác." Tần Thử âm thầm cân nhắc, lại đem ánh mắt nhìn tới chín bức phó đồ Luyện Cân thiên. Ngưng mắt xem, phát hiện chín bức phó đồ này tư thế so với Luyện Nhục thiên mà nói thì đơn giản hơn, nhưng là có những thủ thế động tác đòi hỏi tinh diệu hơn rất nhiều.

Nhìn nửa giờ, Tần Thử mới đem tất cả chi tiết của chín bức đồ đầu tiên hoàn toàn khắc ở trong đầu. Đây đối với hắn trước kia mà nói là hoàn toàn không có thể tưởng tượng được. Hiển nhiên Luyện Thể thuật này nếu là một trong hai pháp môn tu luyện thời thượng cổ, tự nhiên không thể khinh suất tu luyện, càng đi về sau càng khó.

Ngồi thẳng lên, Tần Thử không có lập tức bày ra động tác tương ứng tiến hành tu luyện, mà là âm thầm nhớ lại đủ loại cảm thụ cùng linh ngộ khi tu luyện Luyện Nhục thiên.

"Sau khi ta đem Luyện Nhục thiên tu luyện tới viên mãn cảnh giới, toàn thân lỗ chân lông đã cùng thiên địa trực tiếp sinh ra trao đổi, không cần tận lực bày ra tư thế cùng thủ ấn cũng có thể tự nhiên sinh lực. Mà hôm nay Luyện Cân thiên lại có tư thế cùng Thủ Ấn mới, cũng đại biểu tất nhiên sẽ lại có một cỗ lực lượng làm cho thân thể của chính mình sinh ra biến hóa, vì thế Luyện Cân sinh kinh, không biết trong đó có thể hay không có thuyết pháp gì."

Đợi Tần Thử từ trong ký ức tỉnh lại, trong đầu đã hình thành lần lượt mấy vấn đề, mà mấy vấn đề này cũng phải thực tế tu luyện mới có thể giải quyết. Việc này không nên chậm trễ, Tần Thử thật sâu thở ra một hơi, chậm rãi điều chỉnh tư thế thân thể, đối với động tác thủ ấn trên tay lại càng cẩn thận. Đến khi cảm giác tất cả chi tiết động tác hoàn toàn cùng trong đầu trùng hợp, mới trầm xuống tâm, sướng mở toàn thân lỗ chân lông, cùng đợi cỗ thần kỳ lực lượng lần nữa xuất hiện.

Thần kỳ lực lượng không để cho Tần Thử thất vọng, chỉ bất quá lúc này đây xuất hiện cùng Luyện Nhục thiên hoàn toàn bất đồng, không còn là đột nhiên phủ xuống, mà là càng thêm rõ ràng.

Tần Thử có thể nguyên vẹn nắm chắc phương thức xuất hiện của nó.

Khi lỗ chân lông cùng ngoại giới giao hòa tiếp xúc, từng đạo lực lượng rất nhỏ bắt đầu ngưng tụ, chui vào lỗ chân lông, cũng từ từ tập hợp thành một luồng năng lượng cường đại. Loại năng lượng này cũng không phải đơn thuần là lực lượng, mà là một loại tồn tại Tần Thử tạm thời không cách nào cân nhắc thấu triệt, nó bao phủ thân thể của Tần Thử, cũng từ từ nắm giữ quyền khống chế.

Tần Thử đã quen thuộc với tình cảnh như thế, vội vàng khép kín ngũ giác, đánh thức linh thần. Linh thần bị điểm tỉnh, ý thức cũng đã cùng thân thể hoàn toàn dung hợp, đối với từng chỗ nhỏ trong cơ thể, thể ngộ càng thêm rõ ràng.

"Di." Bất đồng cùng Luyện Nhục thiên cơ thể nhúc nhích, lúc này đây, thân thể Tần Thử bị cỗ lực lượng thần kỳ này bao vây bắt đầu bành trướng. Linh thần có thể rõ ràng chứng kiến một cỗ năng lượng ở trong người hội tụ, kích thích lực lượng ẩn chứa trong toàn thân cơ thể, trong thời gian thật ngắn đem tất cả lực lượng này ngưng tụ thành một chỉnh thể.

Đơn giản mà nói, như một vận động viên thể hình khi buông lỏng, da thịt của hắn có lẽ nổi bật là không thấy rõ. Nhưng khi hắn dùng sức, như vậy cơ thể sẽ bành trướng.

Mà bây giờ, thân thể của Tần Thử ngay lúc biểu thị quá trình này. Lực lượng súc tích trong thân thể bị cỗ lực lượng thần bí từ bên ngoài đến kéo dãn bắt đầu ngưng tụ, cơ thể liền bành trướng.

"Chẳng lẽ đây là đang hợp kinh?"

Tần Thử lập tức nhân tiện nghĩ tới "Hợp kinh", từ ngữ này ở trong miệng người bình thường thường xuyên nói ra. Không thể không nói, có nhiều thứ mặc dù truyền lưu vô cùng rộng rãi, nhưng là có rất ít người có thể rõ ràng hàm nghĩa trong đó. "Hợp kinh" cái từ này, nếu không phải Tần Thử giờ phút này bản thân thể ngộ, sợ là cũng không thể biết được hàm nghĩa trong đó.

Loại quá trình hợp kinh này một mực duy trì liên tục, luồng lực lượng thần bí không ngừng kích thích lực lượng thân thể ngưng tụ cùng buông lỏng, Tần Thử tò mò, linh thần xuất thể, xem xét thân thể biến hóa.

Quả nhiên, Tần Thử chứng kiến thân thể của mình không ngừng bành trướng cùng co rút lại, lúc bành trướng, mỗi một khối cơ thể cũng nổi lên lớn nhất

hạn độ, cực kỳ dọa người. Lúc co rút lại, cơ hồ là xương bọc da, phảng phất tất cả cơ nhục cũng biến mất.

Tần Thứ còn chưa kịp kinh ngạc, cảm giác linh thần cùng thân thể tương liên truyền đến một trận lo lắng co quắp. Hắn vội vàng làm cho linh thần trở về bản thể, muốn nhìn một chút đến tột cùng xảy ra điều gì.

"Trời ạ."

Khi Tần Thứ nhìn rõ ràng tình huống trong cơ thể, kinh ngạc không thôi, cơ thể cùng lực lượng biến hóa đã lan đến toàn thân gân mạch, điều này cũng tỏ vẻ Luyện Cân sinh kinh chính thức bắt đầu rồi. Nhưng hắn thật không ngờ, gân mạch bừa bộn của hắn vốn không có khôi phục, giờ phút này dĩ nhiên như là bị một bàn tay vô hình khuấy rối, loạn thành một đoàn.

"Đây rốt cuộc là luyện gân, hay là đang loạn gân hả?"

Tần Thứ bất đắc dĩ sinh ra ý nghĩ như vậy, nhưng là đau đớn toàn thân co quắp đã đạt tới cực hạn. Đáng tiếc Luyện Thể Thuật không giống Luyện Khí Thuật, chỉ có phương pháp luyện công, nhưng không có phương pháp thu công. Đây không thể nói Luyện Thể Thuật kém, ngược lại có thể lý giải bản ý của nó. Luyện Thể Thuật chỉ thông qua lực lượng từ bên ngoài đến không ngừng kích thích cải tạo cơ thể người, làm cho tiềm lực không ngừng đề cao cùng khai thác tới giới hạn lớn nhất. Mà tiềm lực chỉ có ở thời điểm cực hạn mới có thể kích phát ra, cho nên Luyện Thể Thuật không cần thu công, trực tiếp tới khi cơ thể người không có khả năng thừa nhận thì tự nhiên dừng lại.

"Lại phải hôn mê."

Tần Thứ chỉ kịp nghĩ ra một cái ý niệm như vậy trong đầu, hắn hoàn toàn mất đi ý thức, lâm vào hôn mê.

Tần Thứ tỉnh lại, thân thể nằm trên mặt thảm, trời vốn tối đen giờ đã sáng. Hắn cười khổ một cái, tự nhủ: "Luyện Thể Thuật quả nhiên không có đại nghị lực không thể tu tập, nếu là đem hai loại pháp môn luyện khí cùng luyện thể cho ta tuyển, ta nhất định lựa chọn luyện khí."

Đứng lên, toàn thân cơ thể Tần Thứ có chút run rẩy, hơn nữa có một loại cảm giác vô lực. Hắn vội vàng thu nạp ngũ giác, đánh thức linh thần, xem xét tình huống trong cơ thể. Tinh khí trong cơ thể bị tiêu hao không còn, Luyện Thể mặc dù đối với tinh khí yêu cầu không cao, nhưng là thân thể phải có tinh khí duy trì mới có thể bình thường vận chuyển, khó trách Tần Thứ có một loại cảm giác suy yếu uể oải.

Mà biến hóa lớn nhất trong cơ thể chính là loại lực lượng vô hình sau khi tu luyện Luyện Cân thiên thậm chí có dấu hiệu áp súc thành hình, hơn nữa từ trong cơ thể chui vào trong gân mạch, cũng chính là bởi vì như thế, gân mạch thoáng cái không cách nào thừa nhận loại cường độ cao này, mới làm cho Tần Thứ sinh ra co quắp ... đau đớn, hơn nữa tê liệt bừa bộn thành một đoàn.

Buông ra ngũ giác, tiêu tán linh thần, Tần Thứ âm thầm cân nhắc một phen, thở dài nghĩ thầm: "Xem ra Luyện Cân thiên tu luyện phải khó hơn rất nhiều so với Luyện Nhục thiên, không chỉ cần phải thừa nhận thống khổ lớn hơn nữa, cũng cần tích cực điều trị thân thể của mình. Bây giờ cả người cùng vô lực, chắc là do giai đoạn quá độ sinh ra tác dụng phụ, ta phải nắm chắc tu luyện, tranh thủ sớm ngày lâm vào cơ thể sinh ra kinh lực."

Mặc dù lần đầu tiên tu luyện Luyện Cân thiên cũng không có cực nhanh sinh ra hiệu quả, nhưng Tần Thứ đối với lần này đã có một cái sơ bộ hiểu rõ, tâm lý lại phi thường hài lòng.

"Tiểu Thứ, đang chờ người ăn điểm tâm, tối hôm qua ngủ ngon không?" Long thiếu gia ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách xem báo, thấy Tần Thứ xuống lầu, cười đứng lên.

Tần Thứ gật đầu nói: "Ngủ tạm tạm."

Long thiếu gia vội vàng gọi người đem bữa sáng bùng lên, thân thiết kéo Tần Thứ qua nói: "Linh Nhi còn chưa rời giường, phỏng chừng ngày hôm qua chịu kinh hách không nhỏ, chúng ta ăn trước, không cần chờ nó."

Tần Thứ gật đầu, thuận miệng hỏi: "Lúc nào đi trường học?"

Long thiếu gia cười nói: "Ta tối hôm qua cũng đã sắp xếp xong xuôi, Linh Nhi học trong trường quý tộc, trả tiền có thể an bài thỏa đáng. Bởi vì chuyện của lão gia tử, nàng xin phép nghỉ vài ngày, vài ngày sau các người cùng đi."

Tần Thứ gật đầu, đối với trường học quý tộc hắn không có khái niệm gì nhiều lắm, cũng không cần hiểu rõ nhiều lắm. Bây giờ hắn càng quan tâm chính tu hành. Cho nên kết thúc bữa sáng, hắn đã nói nói: "Vũ Hiên, ta có chuyện muốn nhờ người hỗ trợ."

"Này, huynh đệ lại nói cái gì có giúp hay không, chuyện của người cũng là chuyện của ta, có cái gì người cứ việc nói." Long thiếu gia vừa cười vừa nói.

Tần Thứ cũng không khách khí, trực tiếp mở miệng nói: "Ta muốn một ít dược liệu trân quý, bất quá ta đối với Honkong không rành, cho nên còn cần người giúp ta tìm."

Long thiếu gia vừa nghe, cười nói: "Ta còn tưởng cái chuyện gì, người yên tâm, chuyện này để ta lo. Người cần gì, cho ta một cái danh sách, ta toàn bộ chuẩn bị cho người."

Tần Thứ đưa tờ giấy ra nói: "Ta đã ghi lại, người theo đó chuẩn bị cho ta là được."

Long thiếu gia tại mảnh đất Honkong này năng lực đích xác bất phàm, trên danh sách không thiếu dược liệu trân quý, nhưng là Long thiếu gia chỉ dùng

thời gian một ngày đã chuẩn bị đầy đủ. Thời gian kế tiếp, Tần Thử không ngừng luyện chế được liệu bổ sung thân thể tiêu hao, đồng thời cũng nắm chắc tu luyện bức phổ đồ đầu tiên của Luyện Cân thiên.

Vài ngày sau, tu luyện đã có đột phá thật lớn. Toàn thân gân mạch tê liệt bừa bộn rốt cục nhờ Luyện Cân thiên không ngừng áp súc lực lượng quán thân đã hoàn toàn dung hợp trót lọt, hơn nữa so với dĩ vãng mở rộng hơn vài lần.

Bên ngoài biệt thự cạnh bể bơi lộ thiên, Tần Thử ngồi chồm hổm thân thể, đưa bàn tay sờ nhẹ trên mặt nước, rồi đột nhiên, lòng bàn tay của hắn cong xuống, động tác nhìn như rất nhỏ kia nhưng lại thể hiện ra cường đại lực lượng ẩn dấu. Chỉ thấy mặt nước dưới lòng bàn tay giống như là bị lợi kiếm đâm thủng, xuất hiện một dòng khí chạm đến đáy bể, hơn nữa lúc chạm được đáy đột nhiên phát mờ, nước chảy bất quy tắc bắt đầu khởi động, nổi lên một mảnh bọt nước. Nếu là cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện chỗ đáy bể dòng khí tiếp xúc xuất hiện một vết nứt mờ mờ.

Tần Thử đứng dậy, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn, tự nhủ: "Nguyên lai đây là kinh, kinh chính là biểu hiện của lực áp súc. Luyện Cân thiên dụng ý thực tế hẳn là đem lực lượng vô hình áp súc thành trạng thái hữu hình, tồn trữ trong gân mạch, mà gân mạch ở trong quá trình này không ngừng mở rộng lớn mạnh, cuối cùng nếu có thể thừa nhận được kinh lực áp bách.

Nếu là đem trọn cơ thể chia thành chín phần, như vậy Luyện Cân thiên chín bức đồ mỗi bức đồ đều là một trong số đó, ta nếu là tu luyện Luyện Cân thiên tới đại viên mãn cảnh giới sẽ có thể đem lực lượng toàn thân toàn bộ áp súc thành hình, đến lúc đó toàn thân khắp nơi đều có kinh, tùy tâm mà phát."

Tần Thử ngộ tính đích xác rất cao, mặc dù tu luyện Luyện Cân thiên mới bắt quá ngắn ngủn mấy ngày, nhưng nhiều phương diện hắn đã có thể thông qua cân nhắc của mình cùng trong tu luyện thể ngộ mà thấu triệt. Không chỉ có như thế, sau khi gân mạch dung hợp trót lọt, áp súc bộ phận lực lượng hình thành kinh lực, Tần Thử đã có thể sử xuất một bộ phận kinh lực.

"Chỉ là tốc độ áp súc quá chậm, đến bây giờ ta ngay cả đệ nhất bức đồ còn chưa áp súc đến ba thành." Tần Thử lắc đầu, ngược lại thư thái nói: "Dục tốc bất đạt, vừa mới thí nghiệm đã phô bày rất rõ ràng kinh lực cường đại, mặc dù ta bất quá chỉ là mới có thể phát ra kinh lực, nhưng nếu tính nguyên lực giá trị cũng đã hơn vạn rồi. So sánh với lực đạo của võ thuật mà nói, người luyện thể tu luyện kinh lực mạnh hơn rất nhiều."

Tần Thử cũng không có quên đi báỉ phòng Thiếu Lâm võ tăng. Thông qua trao đổi, Tần Thử trên cơ bản đã hiểu rõ kinh trong võ thuật đối với người luyện thể mà nói là một loại "Giả kinh". Bất kể là nhu kinh cũng tốt, cương kinh cũng vậy, hình thái cuối cùng của nó tối đa đạt tới tình trạng ám kinh cũng đã là đỉnh. Nhưng là người luyện thể phải đạt tới thu phát tùy ý mới coi như chính thức nắm giữ pháp môn dùng kinh. Hai cái so sánh với nhau, cao thấp thấy rõ ràng.

Nhưng Tần Thử có chút khó hiểu chính là, võ thuật không cách nào như luyện thể có thể mượn thiên địa lực rèn luyện tự thân, tại rất nhiều chỗ lại hơi giống nhau, điều này làm cho Tần Thử đối với khởi nguyên của võ thuật có thật lớn hoài nghi. Bởi vì đủ loại hiện tượng cho thấy, võ thuật rất có thể là một loại luyện thể thuật đơn giản hoá truyền thừa.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Đi Học (1)

Thời gian rất nhanh đã tới thứ hai, thân phận cận vệ của Tần Thử chính thức khởi động. Mấy ngày nay, bởi vì Tần Thử toàn tâm toàn ý vui đầu vào giữa tu luyện, rất ít cùng Long gia huynh muội trao đổi, mà Long thiếu gia cùng với muội muội của hắn Long Linh Nhi cũng không có quấy rầy Tần Thử, đích xác mà nói, ở chung coi như hòa hợp.

Ăn xong bữa sáng, Từ bá lão nhân đã tới, lão là theo Tần Thử cùng Long Linh Nhi đi trường học giải quyết thủ tục liên quan cho Tần Thử. Long thiếu gia cầm tay Tần Thử nói: "Tiểu Thử, Linh Nhi ta mong ngươi chiếu cố nó. Từ bá là người ta tín nhiệm nhất ở Long gia, ngươi có chuyện gì cứ việc nói với lão, ta còn có một ít chuyện phải xử lý, không có biện pháp cùng ngươi đi đến trường học rồi, ngươi đừng để ý."

Tần Thử cười cười lắc đầu nói: "Không cần khách khí như thế."

Có lẽ bởi vì gia gia, đối với lão nhân, tâm lý của Tần Thử vẫn duy trì một phần tôn kính, quay đầu, Tần Thử lễ phép hô: "Từ bá."

"Hảo, nam nhi là như thế, lễ là quân tử, nộ thì tàn sát."

Từ bá gật đầu, trong mắt tràn đầy tán thưởng. Lão sống hơn nửa đời người, bản lãnh quan sát người tự nhiên đã lộ hỏa thuần thanh, cùng Tần Thử hai lần gặp mặt đều có chuyện xảy ra, mà biểu hiện của Tần Thử mặc dù lão là người rất lịch duyệt cũng nhìn không được dựng thẳng lên ngón cái.

"Đi thôi, nói thêm nữa sẽ muộn đó." Long Linh Nhi dậm chân một cái, ánh mắt xẹt qua thần sắc lạnh nhạt của Tần Thử trước mặt, nhưng lại là có chút mùi vị tức giận. Bất quá tiểu nha đầu này đã quên đau đớn, ngày ấy sau khi bị bắt cóc đã kinh hách, không bao lâu thời gian nhân tiện quên không còn một mảnh. Bị ca ca mạnh mẽ lưu ở trong nhà mấy ngày, sớm đã chán nản không chịu nổi, bây giờ một khắc cũng không muốn ở lại nhà nữa.

Long thiếu gia cùng Từ bá liếc nhau, đều là vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Ta đây sẽ không tiến các người, Tiểu Thứ, có cái gì không thích hợp cứ việc nói ra, ngàn vạn lần đừng có giấu." Long thiếu gia tiến Tần Thứ lên xe, không quên dặn dò.

"Được, ca, ở trường học có cái gì không phương tiện đâu, hơn nữa, cho dù có chỗ không thích hợp, cũng không cần làm phiền ca ca người nha, ta trực tiếp giải quyết được rồi." Long Linh Nhi không nhìn được vung vung tay nhỏ bé, khép lại cửa sổ xe. BMW hồng phấn theo cổ xe của Từ bá chậm rãi chạy nhanh ra khỏi biệt thự.

Long thiếu gia sớm đã thành quen với tính tình muội muội, thường xuyên ước thúc, cũng là sợ năng xúc động gặp phải mầm mống tai vạ làm bị thương bản thân. Lúc này không giống ngày xưa, người cầm quyền Long gia Long lão gia tử bệnh tình nguy kịch, trong gia tộc đều tranh quyền đoạt lợi ngày càng rõ ràng, ai có thể lấy được cái ghế của Long lão gia tử, người đó sẽ thành nhất phương kinh tế, vì thế, mâu thuẫn đâm sau lưng đã thương người, đã là chuyện quá bình thường.

Đó cũng là sự không may mắn của một đại gia tộc, vĩnh viễn không cách nào tránh khỏi.

"Có Tiểu Thứ, an toàn của Linh Nhi chắc là có bảo đảm rồi. Ha ha, kế tiếp, ta có thể có thể toàn tâm toàn ý đi đối phó âm mưu này. Bản thân ta muốn nhìn, đến tận cùng là người nào đang gây sóng gió."

Long thiếu gia một tiếng cười lạnh, quay đầu nói: "Thập Thất, theo ta đi ra ngoài một chuyến."

Thập Thất im lặng gật đầu.

Âm thanh đàn tranh thuận phác tạo nhã lĩnh động phiêu dật hòa tan không khí trầm mặc bên trong xe, tiếng nhạc chậm rãi dễ chịu tâm linh, an tường an hòa. Tần Thứ đang chậm rãi nhắm hai mắt lại, lắng lắng cảm thụ nhạc khúc. Bỗng nhiên mở mắt ra, chủ động phá trầm mặc, hỏi: "Đây là khúc nhạc gì?"

Hắn mặc dù đã đọc nhiều sách, học sâu biết rộng, nhưng bởi vì điều kiện có hạn, chỉ có thể thông qua văn tự cùng tưởng tượng đi giải thích. Rất nhiều đồ vật, hắn biết, rõ ràng, nhưng chính thức là bộ dáng gì, hắn lại không rõ ràng lắm.

Long Linh Nhi khước miệng vênh lên, nhưng không có trực tiếp trả lời, giống như là có ý làm khó Tần Thứ, nói một câu chung chung: "Bá Nha cổ cầm gặp tri âm."

"Nguyên lai là tri âm tri kỷ." Tần Thứ ánh mắt sáng ngời, cổ điển thập đại khúc hắn có đọc lướt qua, mặc dù trong điều kiện giới hạn, khó nghe thấy, nhưng coi như là hướng về đã lâu. Lắng nghe, hắn thần nhiên cười, nói: "Nghe phong cách, chắc là phong cách đàn tranh Chiết Giang."

Long Linh Nhi rốt cục không nhìn được kinh ngạc, quay đầu nhìn thoáng qua Tần Thứ, mặc dù chỉ là vội vã liếc mắt một cái, Tần Thứ nọ vẫn lạnh nhạt ngàn năm không thay đổi. Tâm lý không khỏi tức giận quay đầu đi, hừ nhẹ một tiếng nói: "Không nhìn ra, người hiểu cũng nhiều nha."

Tần Thứ không để ý đến, đương nhiên, trong lòng hắn khó tránh khỏi có vài phần hảo cảm, không vì cái gì khác, chỉ vì ở trong thành thị hiện đại này, còn có người nhớ kỹ, hơn nữa thường thức tiếng nhạc đã bị quên lãng này.

Trên đường dòng xe cộ bắt đầu khởi động, đúng giờ cao điểm, tốc độ xe cũng rất chậm, thậm chí gặp phải kẹt xe, xe đi cứ như ốc sên. Long Linh Nhi mặc dù nắm tay lái, hai mắt nhìn thẳng phía trước, nhưng toàn bộ tâm tư lại tung bay trên người Tần Thứ. Đột nhiên, xe rung mạnh, đầu xe như là bị cái gì va chạm vào, Long Linh Nhi sợ đến giật mình, cũng may tốc độ xe vốn thật chậm, va chạm như vậy ngoại trừ làm cho thân xe trầy một chút, cũng không có để lại vết sẹo lớn nào.

Xe đang chạy, Long Linh Nhi lại thở dài một cái, mảy may lại. Quay đầu hỏi: "Người vừa nãy có thấy là cái gì ngăn cản xe của ta hay không?"

Tần Thứ cũng chau mày, thường thức âm nhạc cũng không có ảnh hưởng đến cảm ứng của Tần Thứ đối với chung quanh, cho nên lúc thân xe rung động trong phút chốc, Tần Thứ cũng đã cảm giác được có đồ vật gì đó từ trước xe chọt lóc lên, nhưng lên tiếng nhắc nhở đã không còn kịp rồi. Làm cho hắn càng kỳ quái chính là, hắn mặc dù cảm giác được đồ vật kia, cũng không có chứng kiến là cái gì. Thật giống như một đoàn không khí vô hình chảy qua vậy.

Đó cũng là nguyên nhân Long Linh Nhi cau mày muốn hỏi, bởi vì nàng cũng không có chứng kiến là cái gì ngăn cản xe của nàng.

"Người sao không nói chuyện." Long Linh Nhi lần nữa xoay đầu lại, nhìn Tần Thứ liếc mắt một cái, rồi lại quay đầu về, tình huống vừa rồi khiến nàng lái xe phải cẩn thận một chút.

"Ta không phát hiện." Tần Thứ thần nhiên nói, trong đầu lại đang suy tư.

Long Linh Nhi giận cắn môi, không phải vì câu trả lời của hắn, mà là vì vẻ mặt cùng thái độ.

Đến trường học của Long Linh Nhi, Anh Tài trung học, mất hơn nửa giờ, Từ bá ở phía trước cũng không có phát hiện tình huống trong xe Tần Thứ. Cho nên lúc xuống xe, liền cười dẫn Tần Thứ đi làm thủ tục. Vốn thân phận Tần Thứ cơ hồ không có bất kỳ chứng minh, dù ở lại Hongkong cũng rất khó, càng đừng nhắc tới là có tên trong danh sách của quý tộc trường học, nơi tụ tập con cái của thượng tầng xã hội. Nhưng điều này chỉ là đối với người bình thường mà nói, lấy quan hệ của Long gia và Long thiếu gia, sắp xếp một chút chuyện như thế cơ hồ không cần tốn nhiều sức.

Anh Tài trung học kỳ thật chính là một trường học tư nhân, tại Hongkong, trường học như vậy không ít, đặc điểm chính là học phí mắc, hoàn cảnh phương tiện phảng phất như nhà hàng năm sao. Đối với người Hongkong sớm đã có mười hai năm cường chế giáo dục giới tính, so sánh với nội địa mà nói, phương pháp giáo dục thủ đoạn càng thiên hướng Tây Phương hóa.

Thủ tục nhập học vô cùng nhanh, đợi Từ bá rời đi, Tần Thứ đã quay mặt về chủ nhiệm lớp học hân sắp triển khai kiếp sống đệ tử thứ nhất.

Làm cho Tần Thứ kinh ngạc là không phải chủ nhiệm này là một vị mỹ nữ giáo sư tướng mạo xinh đẹp vóc người uyển chuyển, mà là từ nơi vị Ngọc Vô Hà sư phụ này trên người nhận thấy được một tia cảm giác kỳ dị, đến tột cùng là cảm giác gì Tần Thứ trong lúc nhất thời còn khó nhận biết, nhưng là hân tin tưởng cảm giác của mình, đồng thời cũng rất tin vị sư phụ trước mắt này đoan trang ôn hòa, vẻ mặt nghiêm túc cũng không phải biểu hiện ra đơn giản như vậy.

Ngọc Vô Hà cầm trong tay hồ sơ tân sinh nhập học, âm thầm đánh giá thiếu niên bình tĩnh thông dong trước mắt này, một đôi mắt đẹp mang theo thần nhiên thưởng thức. Nàng gật đầu nói: "Nếu vào lớp của ta, sau này phải học tập thật giỏi. Chúng ta trường học mặc dù bị thường nhân nâng lên thân phận, nhưng không có nghĩa là không coi trọng chất lượng dạy học."

Tần Thứ gật đầu, lạnh nhạt nói: "Ta sẽ."

"Ân, ta đây dẫn ngươi đi lớp học, giới thiệu cho mọi người." Ngọc Vô Hà bỏ hồ sơ trong tay xuống, vừa định đứng dậy, đột nhiên một trận cảm giác chấn động từ cổ tay truyền đến. Sắc mặt nàng đỏ đỏ, nói với Tần Thứ: "Ngươi đi ra ngoài trước chờ ta, ta sửa sang lại một vài thứ, rất nhanh sẽ theo ngươi cùng đi lớp học."

Tần Thứ gật đầu, đẩy cửa đi ra ngoài.

Chứng kiến Tần Thứ rời đi, Ngọc Vô Hà vuốt mở cổ tay áo, lộ ra một đồng hồ tinh xảo, trong miệng lầm bầm nói: "Thật đau đầu, mới vừa thanh nhân vài ngày, lại có nhiệm vụ rồi."

Ngọc Vô Hà nhẹ nhàng ấn động mấy cái nút, dĩ nhiên từ đó bắn ra một màn hình mini mỏng như cánh ve, cùng lúc đó, đồng hồ tân mát ra lam quang, loại lam quang này, có thể trong khoảng thời gian ngắn che giấu ngăn cách hết thảy thiết bị nghe trộm hoặc là camera.

"Lão Đại, lại có nhiệm vụ gì?" Ngọc Vô Hà thể hiện ra thần thái làm nũng cùng với vẻ nghiêm sự hồi nẩy hoàn toàn bất đồng.

Trên màn ảnh là một nam tử sắc mặt cũ kỹ, lãnh khốc thanh âm cũng không biết từ nơi nào truyền ra, "Đêm nay bảy giờ đi tổng bộ tập hợp, phối hợp A tạo thành thành viên hành động."

"Gì? A tổ lúc nào đến Hongkong đoạt địa bàn rồi? Lão Đại, đây cũng quá không để cho mặt mũi người đi?" Nói là nói như vậy, Ngọc Vô Hà sắc mặt lại có chút hưng phấn lên. Trong lòng nàng rất rõ ràng, nếu có thể xuất động thành viên tổ A chỉ thấp hơn S tổ, như vậy nhất định có chuyện đại sự gì xảy ra.

"Nhớ kỹ, không được tới trễ." Nam tử kia ngắn gọn nói xong, tắt đi thông tin, trên màn ảnh thành một mảnh đen nhánh.

Ngọc Vô Hà bấm vài cái nút, làm cho đồng hồ khôi phục nguyên trạng, trông mất đi lòng vòng, vui nói: "A tổ, hắc hắc, lão nương từ gia nhập tổ chức đến nay, cho tới bây giờ chưa từng thấy thành viên A tổ là bộ dáng gì đây. Lần này phải xem, mấy tên thần bí đó, có phải có ba đầu sáu tay hay không."

Sửa sang lại mấy quyển giáo án, Ngọc Vô Hà đẩy cửa ra, nói với Tần Thứ: "Đi thôi, ta dẫn ngươi xuống lớp học."

Ban Trung năm thứ năm tại cả niên cấp mà nói, được coi như là một lớp cá biệt, nơi này tụ tập các loại bất hảo đệ tử, hết lần này tới lần khác đều là bối cảnh không đơn giản thiên kim thiếu gia, cho nên trước khi Ngọc Vô Hà đến, cái lớp này cơ hồ không có người nào dám trông nom. Làm sư phụ địa cũng không thể so với các thái tử đáng công chúa đáng bối cảnh kinh người này, người nào cũng không dám đắc tội bọn họ.

Bất quá này hết thảy cũng bởi vì Ngọc Vô Hà đến mà thay đổi.

Từ ngày đầu tiên tiếp nhận cái này lớp này, Ngọc Vô Hà liền dùng vẻ xinh đẹp của nàng cùng thủ đoạn bạo lực cứng rắn trấn áp đám bất hảo đệ tử. Đương nhiên, nơi nào có áp bách, nơi đó có phản kháng. Càng hướng chỉ là một vị mỹ nữ giáo sư xinh đẹp cùng cá tính như vậy. Đây đây, không ít tân sinh ngầm hạ thủ đoạn mềm dẻo, không ít nam sinh lấy các loại phương pháp cùng thủ đoạn muốn chinh phục vị nữ sư phụ xinh đẹp này, bọn họ cũng muốn nhìn một chút khối "Ngọc" này có phải thật hay không có tì vết.

Nhưng bọn hân không thể nghi ngờ đã thất bại.

Ngọc Vô Hà lại càng kiêu ngạo nói: "Ai bảo lão nương bất tài, bất kể là như thế nào, lão nương tuyệt không nỡ nửa khẩu câu oán hận. Có thủ đoạn gì cứ việc dùng."

Khi Ngọc Vô Hà Ngọc sư phụ bước vào lớp, nguyên bản âm âm trong nháy mắt liền yên tĩnh trở lại, trừ ra lưu lại trên đất một đồng hồ hỗn độn, nhìn không ra một tí mới vừa tích cực.

"Hôm nay lớp chúng ta chuyển đến một vị tân đồng học." Ngọc Vô Hà đối với đám đệ tử biểu hiện tương đối hài lòng, đối với đám bất hảo đệ tử này yêu cầu cũng không cao. Đôi mắt đẹp quét mắt một vòng, cuối cùng đối với đứng ở ngoài cửa là Tần Thứ vẫy tay nói: "Tần Thứ, ngươi tới tự giới thiệu một chút đi."

Tần Thứ gật đầu, đi lên bục giảng, trên mặt vẻ mặt vẫn là lạnh nhạt thông dong như vậy địa, nói lại ngắn gọn tới cực điểm, bởi vì hân tổng cộng chỉ nói ra

năm chữ: "Ta gọi là Tần Thứ."

Trong phòng học ba mươi mấy người đệ tử đối với tân đệ tử hoặc nhiều hoặc ít đều có điểm tò mò, bất quá thái độ của Tần Thứ nhưng lại làm nhiều người tức giận, bọn họ không hẹn mà cùng nghĩ tới, chỗ nào lại xuất hiện một tiểu tử nhà quê như vậy, định tí nữa làm cho hắn chút quy củ.

"Linh Nhi, ngươi có biết hay không vị này có bối cảnh gì ha, thật là có điểm thái quá." Một cô nương bu hân ngồi cùng bàn với Long Linh Nhi, danh hiệu khủng long muối, đương nhiên có dũng khí gọi cái danh hiệu này cũng không còn vài người. Không vì cái gì khác, chỉ là cô nương này thân thù không tề, nhân tiện đủ để cho người cảm nói rồi, càng đừng nhắc tới cô nương này còn có bối cảnh hắc đạo hùng hậu.

Bất quá cô nương này quan hệ với Long Linh Nhi cũng tốt, mà Long Linh Nhi cũng là một trong mấy người có dũng khí gọi thẳng ngoại hiệu của nàng.

Nhưng Long Linh Nhi hôm nay lại như là sương có cả một bụi như nhau, vô tình nói: "Không biết."

Khủng long muối cũng không còn để ý, sức mạnh mười phần nói: "Sách, ta đây tìm người khác hỏi thăm hỏi thăm, quay đầu lại tỷ muội ta trên tiểu tử này một chút."

"Đừng, cẩn thận làm bị thương bản thân, hắn không có thể như vậy tùy tiện là có thể trêu." Long Linh Nhi vội vàng nói.

"Đi?" Khủng long muối nghi hoặc địa nhíu mày hỏi: "Ngươi vừa mới không phải nói không biết sao? Như thế nào nghe khẩu khí của ngươi, hình như đối với hắn rất hiểu rõ?" Vừa nói, nàng vỗ bả vai Long Linh Nhi, tròng mắt to như chuông đồng, tức giận nói: "Linh Nhi, ta có phải hay không hao tỷ muội rồi? Có cái gì còn muốn gạt ta?"

Long Linh Nhi không một chút hình tượng hướng trên bàn úp xuống, bất đắc dĩ nói: "Quên đi quên đi, nói cho ngươi biết cũng không quan hệ, hắn là theo ta cùng đi."

"Ha?" Khủng long muối nhất thời hai mắt tỏa ánh sáng, bất quá tinh thần mười phần hỏi: "Linh Nhi, hãy nói một chút, ngươi cũng đừng nói một nửa ha. Làm cấp bách chết lão nương rồi."

Long Linh Nhi có chút xúc động nói: "Nói cái gì? Hắn là cận vệ của ta, dù sao đừng trêu chọc hắn là được rồi, không phải cho ta mặt mũi, mà là hắn, các ngươi cũng trêu chọc không nổi."

"Hừ! Nháo hồi lâu, nguyên lai chính là một bảo tiêu ha. Có cái gì trêu chọc không nổi, lão nương bóp chết hắn như bóp chết một con kiến. Nhiều năm như vậy, chúng ta trừ ra Ngọc Vô Hà cái này Diệt Tuyệt sư thái một ít biện pháp cũng không có, còn sợ qua ai." Khủng long muối có chút hứng thú, nguyên bốn còn tưởng rằng có thể đánh lộ ra cái gì tốt bất quá tin tức đi ra, nháo hồi lâu nhân tiện một nhét vào góc trong cũng chẳng muốn lấy ra nữa bảo tiêu, nhất thời có chút dằn dặt vô vị.

"Bảo tiêu như thế nào? Ngươi trêu chọc hắn thử xem, nói cho ngươi biết, Diệt Tuyệt sư thái cũng không đủ hắn đùa một ngón tay." Không biết tại sao, Long Linh Nhi nghe thấy giọng khủng long muối có chút mùi vị làm thấp đi Tần Thứ, tâm lý liền không vui, nhếch đầu, tròng mắt nhìn bạn tốt của mình.

"Này, ta nói ngươi kích động như vậy để làm chi?" Khủng long muối có chút vô tội như rụng mảy, bỗng nhiên hai tròng mắt nhất lưu, hưng phấn nói: "Ha, chẳng lẽ nói, các ngươi. . . Không phải đâu, Linh Nhi dù sao ngươi cũng là công chúa đã có tư cách bài danh rồi, tình yêu giữa công chúa và tiểu tử nhà quê đã là chuyện xưa rồi."

"Đi chết đi, nói bậy cái gì." Long Linh Nhi đẩy khủng long muối, mặt không tự giác đỏ lên chút ý xấu hổ. Vì che dấu, nàng vội vàng lệch mở đầu, hừ nói:

"Ta chỉ hảo tâm nhắc nhở ngươi, ngươi nếu không tin, nhân tiện cứ việc thử xem. Nói cho ngươi biết, hắn nhưng không phải là cái gì bảo tiêu thuê tới, mà là một người bằng hữu của ca ca ta, nhà chúng ta gần đây có chút việc, ca ta lo lắng an toàn của ta, năn nỉ mới có thể mời được hắn."

Mặc dù nói là không thêm để ý, nhưng mùi vị trong lời nói rất rõ ràng là muốn nâng lên giá trị con người của Tần Thứ.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Đi Học (2)

Vừa nói như vậy, khủng long muối nhân tiện rất hiếu kỳ hỏi lại hỏi tới, Long Linh Nhi bị hỏi không nhịn được, không thể làm gì khác hơn là triệt để ...một hơi đem tình huống mình biết nói ra sạch sẽ.

Khủng long muối một đôi mắt to như chuông đồng nhất thời tròng tới cực hạn, giật mình nói: "Không phải chứ, bứt ra cánh tay, rồi lại đồ thủ xử lý rồi bốn người cảm sung, má ơi, đây cũng mẹ nó quá bu hân rồi. Linh Nhi, ngươi không phải lừa ta chứ, tiểu tử này nhìn qua ngây ngô như vậy, có thể là người máu tanh như vậy?"

Long Linh Nhi trở mình mắt tròn trắng nói: "Có tin hay không tùy người."

Khi hai người đang nói chuyện, Ngọc Vô Hà cũng bị Tần Thứ tự giới thiệu ngắn gọn làm cho dở khóc dở cười. Tien tay chỉ một chỗ trống, nói: "Người ngồi trước nơi ấy đi, chờ cuộc thi sau này, ấn thành tích một lần nữa an bài chỗ ngồi."

Tần Thứ gật đầu, rồi đi bọc ghế. Anh Tài trung học đúng chính là ngồi song song, chỗ Ngọc Vô Hà chỉ là bên cạnh một người nam sinh, người rất thơm, bất quá chỉ có thể nhìn đến tóc như con nhím, cả khuôn mặt cũng giấu vào trong khuỷu tay.

Tần Thứ nhú mày, vị ngồi cùng bàn này để lại cho hắn ấn tượng đầu tiên thật không tốt.

"Để ta ngồi." Tần Thứ đẩy cánh tay của hắn.

Nhưng là lúc này, cả lớp học tất cả đệ tử đều muốn hai trông mắt trừng lớn, hơn nữa nhìn về mặt có chút há hê.

Không chỉ có đệ tử về mặt kịch biến, mà trên bục Ngọc Vô Hà cũng như nghĩ tới điều gì, sắc mặt thay đổi vài biến. Ngọc Vô Hà đích thật là dùng phong cách bạo lực chinh phục cái lớp này, nhưng cũng không có nghĩa là nàng chinh phục tất cả đệ tử. Thí dụ như nói vị ngồi cùng bàn với Tần Thứ, chính là nàng vẫn đau đầu, thậm chí mấy lần điều động lực lượng trong tổ cũng tra không ra chi tiết.

Cũng may vị đồng học này chỉ là đi học ái ngủ, hơn nữa đặc biệt đúng lúc tiếng chuông tan học vang lên sẽ tỉnh lại, cũng sẽ không ảnh hưởng đến những người khác hoặc kỷ luật của lớp, cho nên nàng cũng mở một con mắt nhắm một con mắt. Đương nhiên, sẽ không ảnh hưởng người khác điều kiện tiên quyết là không thể va chạm vào cấm kỵ của nàng. Mà người học sinh này cấm kỵ chỉ có một cái, đó chính là không thể quấy nhiễu nàng ngủ, nếu không...

Ngọc Vô Hà muốn nhắc nhở Tần Thứ, nhưng là hiển nhiên đã không còn kịp rồi. Tất cả địa đồng học đều ở chờ mong trò hay kế tiếp, bọn họ thậm thậm chỉ đã thấy được kết quả của Tần Thứ.

Chỉ có Long Linh Nhi kinh ngạc lên tiếng nói: "Không nên. . ."

Tần Thứ lúc này cũng cảm giác được rồi hào khí không đứng lăm, đồng thời hắn toàn thân lỗ chân lông đối với chung quanh khí lưu biến hóa cũng đã nhận ra một điểm tin tức nguy hiểm. Lòng cảnh giác mới vừa dâng lên, một nắm tay xinh đẹp cũng đã đi tới trước mắt hắn, mục tiêu là mắt phải.

Tần Thứ đã không có tâm tư đi so đo một người nam sinh tại sao lại có nắm tay đẹp như vậy, hắn cũng nắm chường thành quyền nghênh đón. Lấy lực lượng Tần Thứ hôm nay, mặc dù chỉ dùng một nửa lực lượng thân thể, cũng có thể dễ dàng lấy tánh mạng một người. Mặc dù tức giận đối phương xúc phạm, nhưng Tần Thứ còn không có ý niệm giết chóc trong đầu. Cho nên khi thông qua quyền thể đối phương kéo khí lưu biến hóa, suy đoán ra một quyền này của hắn lực lượng khoảng một trăm nguyên lực, Tần Thứ cũng đem lực lượng khổng lồ ở trong phạm vi này.

Hai quyền tương giao, mặc dù chỉ là tương đương với bình thường cao thủ địa lực lượng, nhưng như cũ áp bách địa không khí phát ra một tiếng vang nhỏ.

"Di."

Thu hồi nắm tay sau này, Tần Thứ có chút kinh ngạc nhìn đối phương. Lúc này, chỉ thấy đầu như con nhím, hắn còn tưởng rằng là một nam sinh, không nghĩ tới bây giờ đối phương đứng lên, lộ ra tướng mạo, đúng là một nữ sinh tướng mạo không tầm thường.

Đặc biệt hai đầu lông mày địa bùng bùng anh khí, làm cho Tần Thứ rất có hảo cảm.

Khi Tần Thứ đánh giá đối phương, đối phương cũng là về mặt kinh ngạc nhìn hắn. Nhưng hiển nhiên, nàng cũng không nghĩ tới thậm chí có người có thể ngăn quả đấm của mình. Mặc dù 100 nguyên lực lực lượng ở cao thủ không tính là cái gì, nhưng đối với một trường học mà nói, trừ chủ nhiệm lớp này nàng cân nhắc không ra, cân bản không ai có khả năng có thể tiếp được.

"Trở lại."

Cô gái này một tiếng khẽ kêu, dĩ nhiên nắm tay lần nữa đánh về phía Tần Thứ. Mà làm Tần Thứ kinh ngạc chính là, đối phương quyền lực dĩ nhiên từ một trăm nguyên lực thăng đến ba trăm nguyên lực. Nếu như nói một trăm nguyên lực chỉ là người bình thường hơi nổi bật, như vậy ba trăm nguyên lực sức đề được xưng tụng cao thủ. Hiển nhiên cô nương này, ngay từ đầu cũng không có xuất toàn lực, sợ dĩ ra quyền đại khái cũng là muốn cảnh cáo một chút người quấy rầy giấc ngủ của mình, lưu lại cái giáo huấn.

Ngắm lại cũng đúng, một trăm nguyên lực đủ để đối với người bình thường tạo thành nhất định thương tổn rồi, huống chi ba trăm nguyên lực. Đây nếu đánh ngay từ đầu, chẳng phải là nói rõ muốn tánh mạng của người?

"Hảo."

Tần Thứ ánh mắt sáng ngời, giờ quyền đón chào, hắn cũng không có mở mã lực áp bách đối phương, cũng chỉ dùng lực lượng tương đương đánh trả.

Đều là lực lượng ba trăm nguyên lực mạnh mẽ va chạm vào nhau, thanh âm không khí bạo liệt càng phát ra rõ ràng. Vừa tiếp xúc đã thu, Tần Thứ cùng đối phương cũng tựa hồ có điều cảm ứng như nhau, không có chút nào dừng lại nghỉ, ngay sau đó từng quyền đụng nhau, trong thời gian thật ngắn, đã giao thủ mười mấy quyền, lực lượng cũng từ ba trăm nguyên lực bay vút đến một ngàn năm trăm nguyên lực.

Ngọc Vô Hà ánh mắt đã từ kinh ngạc trở nên ngưng trọng. Hắn ở trong tổ trong tiếp nhận huấn luyện, hoàn toàn có thể thấy được hai một học sinh này giao thủ không ngừng kéo lên lực lượng. Mặc dù chỉ có lực lượng tinh khiết, nhưng trình độ khủng bố như thế đã đủ để bọn họ tiến vào tổ hành động đặc biệt rồi.

"Ta thật đúng là xem thường người học sinh này, ban đầu chỉ cảm thấy nàng không đơn giản, lại không nghĩ rằng nàng mạnh như vậy. Mà vị đệ tử vừa mới chuyển tới cũng làm cho người bất ngờ vô cùng, dĩ nhiên không hạ phong, không biết lai lịch như thế nào. Xem ra phải cho trong tổ hảo hảo điều tra thêm rồi."

Chung quanh đệ tử cũng đã xem ngây người, có lẽ lúc trước còn có người đối với thái độ của Tần Thứ bất mãn, cân nhắc đủ loại kỹ lưỡng muốn lần qua lần lại một chút tân sinh này, nhưng thấy cảnh tượng giờ phút này, sớm đã để cho bọn họ kinh hãi đảm chiến bỏ đi ý nghĩ như vậy. Đồng thời, cũng đem Tần Thứ và nữ sinh đầu con nhím giống nhau, biến thành không thể được tội địa cảm kỳ nhân vật.

Tần Thứ trong lòng đã càng ngày càng khiếp sợ, chưa người nào so với hắn rõ ràng hơn một ngàn năm trăm nguyên lực đại biểu cái gì. Người bình thường nếu là không thông qua phương pháp đặc thù, chỉ bằng vào tu luyện rất khó vượt qua phạm trù một ngàn nguyên lực. Trừ phi là người luyện khí, người luyện thể hoặc là huyết kế như gia gia từng nói qua.

Đương nhiên, cũng không toàn bộ là như thế. Tần Thứ cùng Thiếu Lâm võ tăng trao đổi, lĩnh ngộ ra kinh lực, biết võ giả cũng có thể thành tăng trưởng gấp bội nguyên lực giá trị của mình.

Bất quá điều này cũng có hai điều kiện tiên quyết, một cái tự nhiên là có thể hay không lĩnh ngộ, từ trên người võ tăng cùng Thập Thất là có thể so sánh ra, nguyên lực giá trị của Thập Thất đã muốn vượt qua võ tăng rất nhiều, nhưng không thể lĩnh ngộ kinh lực. Người thứ hai còn lại là lĩnh ngộ nhu kinh. Võ tăng họ lĩnh ngộ đúng là nhu kinh, cho nên nguyên lực giá trị thể hiện lúc hóa giải công kích người khác đều cao. Nếu là lĩnh ngộ mạnh mẽ, thì sẽ trực tiếp thể hiện ở lực lượng công kích, đối với nguyên bản lực lượng tính chất phá hư tiến hành gia tăng.

Nữ sinh kia cũng không khác so với Tần Thứ, thậm chí trong nội tâm nàng khiếp sợ so với Tần Thứ còn cường liệt hơn vài phần. Có lẽ là thời gian dài cục diện ngang tay làm nàng nổi lên lòng háo thắng, cũng có lẽ là mơ hồ đoán được một chút gì. Của nàng quyền thế đột nhiên vừa thu lại, ngay sau đó vừa chậm lại như thật nhanh đến đây đến một quyền, quyền ra một nửa, đột nhiên chấn động, một đạo kinh lực vô hình, sắc bén cắt vào Tần Thứ.

"Kinh!"

Tần Thứ hai mắt lộ ra vẻ cuồng nhiệt, hắn chậm rãi thu quyền, lấy chương đón chào, chương thành một nửa, đột nhiên cũng phóng ra, đồng dạng là một đạo kinh lực vô hình xuất ra.

Hai kinh tương giao đã không phải lấy lực đụng nhau đơn giản như vậy, đứng nhìn Tần Thứ cùng lực lượng của đối phương một mực không ngừng kéo lên, nhưng là mặc kệ như thế nào kéo lên, cũng không có vượt qua giới hạn, hơn nữa lực lượng song phương thủy chung ở vào thế lực ngang nhau, cho nên nhiều lắm là làm ra động tĩnh tiếng vang hơi lớn, lại không đến mức sinh ra ba động phạm vi lớn. Nhưng hôm nay kinh lực tương giao nhân tiện xa xa không là lực lượng đơn thuần đơn giản như vậy.

Dựa theo Tần Thứ giải thích, kinh lực áp súc biểu hiện, như vậy lực phá hoại sẽ gia tăng gấp mấy lần. Mặc dù Tần Thứ hôm nay ngay cả ba phần cũng không có áp súc hoàn thành, nhưng hắn chém ra kinh lực đổi thành nguyên lực giá trị nói, cũng khoảng ba nghìn nguyên lực rồi, này còn chưa kể lực phá hoại thực tế. So sánh với Tần Thứ thân mình chừng hơn một vạn nguyên lực lực lượng mà nói, ba nghìn nguyên lực chỉ có thể chiếm đến một phần ba. Nhưng xem hôm nay Tần Thứ bất quá mới vừa đặt chân vào Luyện Cân thiên, có thể tương đương, nếu như hắn đạt đến Luyện Cân thiên đại viên mãn cảnh giới, sẽ kinh khủng cỡ nào.

"Phốc."

Kinh lực tương giao nhưng không có phát ra tiếng vang lớn, mà ngược lại nặng nề vô cùng, trong nháy mắt, lực phá hoại liền bạo phát ra. Một đạo vô hình khí lưu như sóng gợn quét ngang ra, nhất thời phòng học tất cả bàn ghế đều bị rung động. Mà các học sinh đang ngồi, cũng cảm giác được một trận gió đập vào mặt, mặc dù ngắn ngủi, nhưng lại áp bách bọn họ cơ hồ không cách nào hô hấp.

Tần Thứ lui về phía sau một bước.

Một bước này, tỏ vẻ hắn vừa mới tí thí thua. Nhưng hắn không có bất kỳ địa uể oải, thì ngược lại hưng phấn dị thường. Bởi vì thực lực của đối phương đã không hề nghi ngờ, mặc dù không cách nào xác định có phải hay không là người luyện thể, nhưng đối phương là cao thủ kinh lực tuyệt đối sẽ không sai lầm rồi.

"Đừng đánh." Nữ sinh thu hồi nắm tay, lười biếng giãn ra cánh tay, tiếp theo chân khễ cong, ghé vào rồi trên bàn khôi phục đến tư thế ngủ ban đầu. Chỉ có thanh âm bay ra: "Người có tư cách ngồi cùng bàn với ta."

Tần Thứ nhướng mày, thần nhiên cười, ngồi xuống.

Theo hai người giao chiến chấm dứt, các học sinh rốt cục khôi phục bình thường, nhưng lập tức, liền tiếp thanh âm bàn luận xôn xao. Thịnh thoàng có người dùng liếc trộm hai kinh khủng sinh vật này. Thậm chí có ít người không phải không có ác ý phỏng đoán, nếu là này hai sinh vật kinh khủng này hợp lực chế tạo ra một đời sau, thật là tồn tại cỡ nào nghịch thiên.

"Linh Tê, lão nương ta tin rồi. Tiểu tử này chân mẹ nó buru hân địa không có yên lòng rồi, ta trừ ra cầm Diệt Tuyệt sư thái không có biện pháp nào, đối với Lộc U Y, ta trực tiếp ôm thái độ kính nhi viễn chi. Chúng ta ban trừ mấy người kia không biết sống chết bị giết gà dọa khỉ, không người nào dám trêu"

chọc nằng. Ta lần đầu tiên thấy nàng chủ động bỏ qua, điều này mẹ nó có thể leo lên thập đại cấp tin tức quan trọng đúng đầu rồi." Khùng long muội lời thô tục hết bài này đến bài khác biểu đạt sự hưng phấn của mình.

Long Linh Nhi lại thở dài một hơi, mắt liếc khùng long muội nói: "Người không thể ít nói thô tục một chút sao?"

"Hừ, lão nương ta thích thô tục, để cho ta đổi lại đứng đắn, ta còn cảm giác được không thân thiết đây." Khùng long muội bĩu môi, bỗng nhiên cười nói: "Này, bảo tiêu này lai lịch như thế nào, quyền thế như vậy, đệ nhất cao thủ thủ hạ của lão gia tử chúng ta cũng không có phần này uy phong, về này phong thiếu chút nữa để cho ta ghen. Không đơn giản rồi!"

"Muốn biết lai lịch gì, người trực tiếp hỏi ca của ta đi, ta là nửa đêm cũng không biết." Long Linh Nhi ghé vào trên bàn, dư quang cũng không ngừng liếc về phía Tần Thử.

Không thể không nói, những con cái nhà giàu này có lẽ cái khác không được, nhưng là kiến thức cũng không kém cỏi. Mặc dù Tần Thử vừa mới cùng nữ sinh Lộc U Y đối kháng hết sức kinh người, nhưng những học sinh này cũng không có biểu hiện ra quá nhiều kinh ngạc, dù sao người bình thường tiếp xúc không được nhưng bọn họ cơ hội tiếp xúc là rất nhiều.

"An tĩnh, an tĩnh, bây giờ bắt đầu học."

Ngọc Vô Hà từ trong trầm tư giựt mình tỉnh lại, nghe ầm ầm tiếng nói, sắc mặt trầm xuống, bắt đầu bày ra nghiêm sư phong thái. Hiệu quả rất rõ ràng, trong phòng học lập tức yên tĩnh trở lại.

Tần Thử mở ra sách giáo khoa mới tinh, nhưng không có tâm tư đọc, đầy bụng hưng phấn cùng cấp bách lại bị giấc ngủ của nữ sinh ngồi cùng bàn làm bỏ đi mất. Hắn không phải thích chủ động dây dưa, đối phương không có bày ra thái độ tương ứng, hắn cũng không thể chủ động đi quấy rầy, không thể làm gì khác hơn là ở trong đầu nhớ lại qua trình giao thủ.

Cho tới trưa chương trình học rất nhanh đã trôi qua, lúc tiếng chuông vang lên, Tần Thử kinh ngạc phát hiện, nữ đã ngủ suốt một buổi sáng lại như là đã sớm canh tốt thời gian, tiếng chuông vang lên liền tỉnh lại, thân nhiên thu thập sách giáo khoa xoay người rời đi, cũng không có ý tứ cùng Tần Thử nói chuyện.

Phòng ăn Anh Tài trung học xa hoa không dưới nhà hàng 5 sao, cũng vì mỗi một học sinh chuẩn bị một chỗ nghỉ ngơi.

Tần Thử đã gánh vác nhiệm vụ bảo tiêu, tự nhiên là phải theo Long Linh Nhi. Đáng tiếc chính là, bảo tiêu này thật sự là cái giá quá lớn, đi cùng Long Linh Nhi, hắn càng giống chủ nhân hơn.

"Sao người không nói câu nào hả?"

Tần Thử tính tình chỉ là lạnh nhạt, cũng không phải ngạo mạn, nhưng trước béo cô nương này không khỏi có chút đầu đầu, từ lúc hắn tiến vào phòng ăn đến giờ, trong miệng lú lú không ngừng nghĩ. Nếu không thể làm đối phương cảm miệng, Tần Thử chỉ có thể lựa chọn trầm mặc cũng không nghe thấy không gặp.

"Khùng long muội, người yên tĩnh một chút có được hay không, lỗ tai ta sắp nổ mất rồi." Long Linh Nhi cau mày bắt đầu dĩ nhiên bạn tốt, thức ăn tinh xảo nhưng lại nhai vô vị.

"Ồ, đã bắt đầu che chở rồi hả. Hành hành hành, ta không hỏi thì không được sao, có muốn ta đổi chỗ không, lưu lại cho hai người thế giới riêng tư." Khùng long muội đùa giỡn.

"Ta nhận thua rồi." Long Linh Nhi vỗ vỗ cái trán, cúi đầu bày ra tư thái toàn tâm toàn ý đối phó thức ăn. Nhưng trời mới biết, giờ phút này nàng đang suy nghĩ cái gì?

Cơm trưa dưới sự lải nhải của khùng long muội, cùng với Tần Thử và Long Linh Nhi trong trầm mặc vượt qua, cả hai đều nhất trí thái độ đối phó khùng long muội.

"Nè, phòng của người ở chỗ này, ta và khùng long muội cùng một chỗ." Long Linh Nhi chỉ một gian phòng nghỉ ngơi, rồi lôi khùng long muội vào phòng bên cạnh nghỉ ngơi.

Tần Thử cũng không có đem tinh thần cận vệ phát huy đến mức tận cùng, mở cửa.

Phòng nghỉ ngơi mặc dù không lớn, nhưng là bố trí rất được, Tần Thử tùy ý ở trên giường ngồi xuống, tự nhủ: "Trường học, ha hả, cũng không có thú vị như trong tưởng tượng."

Hắn đang nhớ lại lúc nhỏ dây dưa với gia gia muốn hỏi chuyện trường học, nhẹ nhàng thở dài. Ngược lại không tự giác nghĩ tới nữ sinh ngồi cùng bàn. Mặc dù buổi trưa cũng không có thể theo nàng nói chuyện, nhưng là Tần Thử đối với hứng thú về nàng lớn hơn nhiều chức trách cận vệ bây giờ.

"Nàng rốt cuộc là người tập võ, hay là người luyện thể. Nếu là người tập võ, tuổi như thế, có thể đạt tới cấp độ như vậy, sợ không phải chỉ có thiên phú. Đáng tiếc, người luyện thể khi chưa có thể đột phá tiên thiên, cơ hồ nhìn dấu hiệu, xa xa không giống người luyện khí dễ dàng nhận biết."

Kỳ thật tâm lý Tần Thử vẫn có khuynh hướng đối phương là người sau, một mặt là hắn trong tiềm thức hi vọng có thể gặp phải một người luyện thể để trao đổi, xúc tiến tu luyện của hắn.

Về phương diện khác là hẳn thật sự khó có thể tưởng tượng một nữ hải tước không lớn làm sao có thể đem võ thuật luyện đến sinh kinh, hơn nữa lại còn hơn mình một bậc. Đây cũng không phải hẳn xem thường nữ hải tước, cũng không phải xem thường người luyện võ, mà là khi cùng Thiếu Lâm võ tăng trao đổi, làm cho hẳn hiểu được người tập võ đủ oai khó khăn, muốn luyện võ sinh kinh, không có từng bước dừng thời gian để tích lũy, căn bản là rất không có khả năng.

"Leng keng!"

Chuông cửa bị ầm vang lên.

Tần Thứ cau mày đứng lên, hẳn tưởng Long Linh Nhi tìm đến mình. Ai ngờ cửa vừa mở ra, cảm giác được một cổ sắc bén khí lưu đập vào mặt. Mặc dù chỉ là khí lưu, nhưng là mang theo phong thanh gào thét, mặc dù Tần Thứ không cần toàn thân tế bào cảm ứng, vẫn có thể rõ ràng địa phát hiện.

"Này!"

Tần Thứ trước tiên làm ra phản ứng, lùi lại vài bước, một quyền đánh ra, mới vừa lĩnh ngộ không lâu kinh lực nhân tiện theo quyền ra, cùng đạo kinh lực vô hình kia đụng vào nhau. Trong không khí phát ra âm thanh "Phốc", hai cổ lực đạo lẫn nhau triệt tiêu.

Mà đang lúc này, nguyên bốn cánh cửa mở ra cũng tự động khép lại.

"Người nào."

Tần Thứ nhìn cạnh cửa, mặc dù nhìn qua không có bất kỳ người nào, nhưng Tần Thứ dựa vào toàn thân tế bào đối cảm ứng. Rõ ràng phát hiện có một đoàn vận vẹo khí lưu, như là bị từng đạo phong bao trùm. Hiển nhiên, người tập kích hẳn đã vào phòng, nhưng sử dụng phương pháp đặc thù nào đó, làm sinh ra hiệu quả ẩn hình.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Đi Học (3)

Phát hiện này làm cho tâm lý Tần Thứ nhảy một chút, hẳn đã từng thấy qua thủ đoạn ẩn thân của nữ Ninja, nói trắng ra là chính là dựa vào tốc độ cao độ cùng bộ pháp đặc thù để mê hoặc tầm mắt của người, vì thế đạt tới hiệu quả ẩn hình, Tần Thứ dựa vào đơn thuần lực lượng cũng đồng dạng có thể đạt tới hiệu quả như vậy. Nhưng lần này chứng kiến đến thực sự không phải là lợi dụng tốc độ cao để ẩn hình, mà là trạng thái yên lặng thông qua phương thức thay đổi khí lưu chung quanh tiến hành ẩn hình.

Loại phương thức ẩn hình này phá vỡ thừa nhận của Tần Thứ, đồng thời cũng làm cho hẳn dâng lên rồi một cổ dục vọng tìm tòi nghiên cứu.

Tần Thứ muốn hỏi cũng không có được bất cứ trả lời gì, đáp lại hẳn chính là ba đạo khí lưu sắc bén hơn. So sánh với đạo khí lưu vô hình lúc này mà nói, ba đạo khí lưu này thế tới mạnh hơn, phảng phất như cắt vỡ không khí phát ra tiếng rít bén nhọn. Hơn nữa từ ba phương hướng bất đồng tấn công về Tần Thứ, hiển nhiên muốn cho Tần Thứ song quyền nan địch tứ thủ.

Tần Thứ ánh mắt co lại, vừa nảy ra quyền chống đỡ đạo vô hình khí lưu hẳn đã dùng lớn nhất kinh lực của hẳn bây giờ có khả năng vận dụng, đổi thành nguyên lực giá trị cũng chính là ba nghìn nguyên lực. Nếu lẫn nhau lẫn nhau triệt tiêu, cũng đã nói lên đối phương đánh ra đạo vô hình khí lưu kia ẩn chứa nguyên lực giá trị cũng có ba nghìn nguyên lực chừng.

Nhưng bây giờ ba đạo vô hình khí lưu này thế tới mạnh hơn, hiển nhiên ngoài ẩn chứa nguyên lực giá trị lớn hơn nữa, mà lại cùng loại với kinh lực vô hình khí lưu, chỉ có thể dùng đồng dạng vô hình kinh lực chống đỡ, Tần Thứ thân mình có lực lượng gần như hơn một vạn nguyên lực giá trị căn bản không cách nào ngăn cản, bởi vì kinh là lực lượng thăng hoa, lực lượng trước mặt kinh giống như một cửa sổ giấy, đâm một cái liền rách. Nói cách khác, nếu như lực lượng là cây búa, kinh chính là kim, cây búa đối với người sẽ tạo thành thương tổn, nhưng rất khó tiến vào trong cơ thể, mà kim chỉ cần nhẹ nhàng dùng một ít lực có thể đâm vào thân thể. Hai cái khác nhau không sai biệt lắm chính là như vậy.

Này!"

Tần Thứ giờ nắm tay, mặc dù thực lực của đối thủ rõ ràng vượt qua hẳn, nhưng hẳn không có chút nào e ngại, mà ngược lại chiến ý bay cao, hẳn là một người thích ở trong nghịch cảnh tìm kiếm đột phá.

"Phốc! Phốc! Phốc!"

Trong khoảng thời gian ngắn liên tục thúc dục kinh chém ra ba quyền, Tần Thứ có chút cảm giác suy yếu, dù sao hẳn chỉ là vừa thể ngộ pháp môn sinh kinh, ngay cả sơ cấp cũng không tính, chỉ có thể nói là nhập môn.

Nhưng lúc này đây quả nhiên giống như Tần Thử đoán trước, ba quyền kinh lực cũng không có thể hoàn toàn triệt tiêu lực sát thương của vô hình khí lưu, sau ba tiếng muộn hường, vẫn có ba đạo khí lưu yếu hơn thẳng hướng đến, Tần Thử hết sức né tránh, tránh được hai đạo khí lưu, nhưng vẫn bị một đạo khí lưu đánh vào tay, một dòng máu nhỏ xuống.

Đây là lần đầu tiên Tần Thử chảy máu, mặc dù chỉ là vết thương nhẹ không quan trọng, nhưng trong lòng Tần Thử cũng toát ra sát ý ngập trời. Đối phương vẫn lẳng lặng ẩn hình, thậm chí tại phát động công kích cũng không có lập tức tiến hành liên kích, điều này làm cho Tần Thử sinh ra một loại cảm giác bị đối phương chơi trò mèo vờn chuột.

Tần Thử là một người khá sát bất khả nhục. Cho nên, hắn không hề bị động phòng thủ, mà là áp dụng chủ động công kích, tốt nhất phòng thủ chính là phản kích. Sau một khắc, thân ảnh Tần Thử liền biến mất.

Tốc độ cao di động làm cho chỗ nghỉ ngơi nhỏ nhỏ khí lưu bắt đầu khởi động, vị kia vẫn đang tàng hình cũng bị tốc độ cao di động của Tần Thử sinh ra hiệu quả ẩn hình làm chần chừ, mơ hồ phát ra một tiếng thanh âm kinh nghi không rõ, cũng biến mất tại chỗ cũ.

Cả phòng ở vào một loại trạng thái quỷ dị, tựa hồ không có một bóng người, cũng không ngừng có từng đợt phong thanh phật qua, trong không khí truyền đến "Phốc" "Phốc" thanh âm kinh khí giao kích, hơn nữa không phải không có vật phẩm bị tán lạc địa kinh khí đánh nát.

Ước chừng chừng mười phút đồng hồ, Tần Thử thân ảnh rồi đột nhiên thoáng hiện, quần áo toàn thân đã bị tua nhỏ ra hơn mười vết thương. Đồng thời, cửa phòng đột nhiên mở ra.

"Muốn chạy!"

Tần Thử trong mắt tinh quang tăng vọt, thân thể vừa động liền truy kích ra. Nhưng mới vừa ra cửa, Tần Thử liền ngừng lại. Không phải hắn quên truy đuổi, mà là hắn đột nhiên nghĩ tới chức trách bảo tiêu của mình. Mặc dù không biết lần này người tập kích mình mục đích đến tột cùng là gì, nhưng lấy tình huống trước mắt xem, rất có thể là vì Long Linh Nhi. Dù sao hắn chỉ là mới tới Hongkong, trừ ra xé rách một cánh tay của một người da đen, cũng không có cừu nhân nào, nghĩ đến hắc nhân kia cũng không có khả năng kiếm một cao thủ lợi hại như thế để trả thù.

Long Linh Nhi ở bên cạnh, nếu đối phương điều hồ ly sơn, chính mình tùy tiện đuổi theo, chẳng phải là rơi vào bẫy của đối phương. Hơn nữa vừa mới đánh nhau lâu như vậy, còn không biết Long Linh Nhi bên này có hay không phát sinh trạng huống gì. Cho nên Tần Thử lý trí cường bách mình không truy đuổi, mà là ẩn chuồng cửa phòng nghỉ ngơi.

"Người nào hả, âm ỉ thế, không để cho người nghỉ ngơi hả."

Long Linh Nhi không biết khi nào đã thay áo ngủ màu hồng phấn, bộ dáng mất buồn ngủ mông lung, tóc bù xù, da thịt trắng nõn như đồ sứ, lúc này nhìn qua thật sự có vẻ đẹp thanh thủy phù dung tinh khiết.

Tần Thử nhất thời yên lòng, lắc đầu nói: "Không có việc gì rồi, ngươi hảo hảo nghỉ ngơi."

Xem ra phòng nghỉ ngơi hiệu quả cách âm phi thường tốt, cứ việc vừa nãy giao thủ động tĩnh không nhỏ, nhưng cũng không kinh động cô nương ngủ say.

"Này, ngươi có ý tứ gì hả?"

Long Linh Nhi chứng kiến Tần Thử xoay người rồi đi, duỗi tay ra kéo lấy tay áo Tần Thử, vừa định nói chuyện, đột nhiên biến sắc, vội hỏi nói: "Người đây là như thế nào, quần áo rách rưới, hả, còn có máu."

Chứng kiến Tần Thử trên quần áo có vết máu, Long Linh Nhi hai tròng mắt thoáng cái tròn tròn.

"Không có gì."

Tần Thử bỏ qua tay nàng, rồi lại bị nàng gắt gao kéo lấy, dường như tiểu mẫu sư tử đưa hắn kéo lại, Tần Thử nhướng mày, nhưng là thấy ánh mắt của đối phương, không biết tại sao, tâm lý mềm nhũn.

"Ngươi làm sao?" Long Linh Nhi xem xét thương thế trên người Tần Thử, đau lòng rồi lại trách cứ dò hỏi.

"Không có gì, một chút thương thế mà thôi, không cần phải để ý, rất nhanh sẽ khỏi. Bất quá ngươi phải chú ý cẩn thận, có thể có người muốn bắt lợi với ngươi." Chút thương thế ấy Tần Thử tự nhiên không để vào mắt, bất quá hắn có chút bận tâm dụng ý của đối phương, nếu là nhắm vào Long Linh Nhi, vậy cô nương này gần đây cũng có chút nguy hiểm rồi, người vừa ra tay thực lực đích xác không kém. Có thể huy động cao thủ như thế, sợ là người chủ mưu sau lưng đã mài đao soạn soạn rồi.

"Àn?" Long Linh Nhi nhướng mày, nàng nói như thế nào cũng là người lớn lên trong đại gia tộc, mặc dù ca ca bảo vệ rất ít bị cái gì thương tổn, nhưng cũng nhìn quen rồi người lừa ta gạt mẫu thuẫn. Chuyện xảy ra gần đây, nàng cũng có thể đại khái đoán ra nguyên do, nghe Tần Thử vừa nói như vậy, nàng lập tức hiểu. Biến sắc, hỏi: "Vừa nãy có người tới, ngươi cùng đối phương giao thủ?"

Tần Thử gật đầu nói: "Thực lực rất mạnh."

Kỳ thật không cần Tần Thử nói, Long Linh Nhi cũng có thể nhìn ra, dù sao lấy hiểu biết của nàng Tần Thử địa hiểu rõ, có thể làm cho người như Tần Thử bị thương, thật đủ sức để được xưng tụng là kinh khủng rồi.

Sắc mặt một phen biến hóa, Long Linh Nhi kéo Tần Thứ nói: "Trước đừng nhiều lời, ngươi bị thương, ta thay ngươi bôi một chút thuốc, sẽ nhanh lành hơn một ít."

"Không cần." Tần Thứ cau mày nói.

Long Linh Nhi trừng mắt nói: "Nào có người như người vậy, bị nhiều thương tổn như vậy, mau vào, ngươi cho rằng bốn cô nương thích hầu hạ người bị thương hả?"

Mặc dù nói không dễ nghe, nhưng Tần Thứ cũng nghe ra ẩn hàm ở trong đó nồng đậm ân cần. Tần Thứ không có chối từ, theo Long Linh Nhi vào phòng.

Mà lúc này, trong phòng nghỉ ngơi chuyên dụng dành cho giáo sư, Ngọc Vô Hà lấy ra nước thuốc chà xát cánh tay trắng nõn của mình.

"Tiểu tử thôi, xuống tay quá nặng, làm hại lão nương thiếu chút nữa hiện hình. Ahhh, đau chết mất." Ngọc Vô Hà một bên chà xát cánh tay, một bên lầm bầm mắng.

Hiển nhiên, Tần Thứ suy nghĩ sai lầm rồi, người tập kích hắn cũng không phải vì Long Linh Nhi, cũng không phải bắt luận kẻ nào phải tội. Bất quá cũng không có thể trách hắn, hắn không phải Gia Cát Lượng, có thể tính được. Người nào sẽ nghĩ tới nữ giáo sư nhìn qua xinh đẹp như hoa sẽ có thân thủ cao minh như thế, hơn nữa lại tập kích hắn đây? Dù sao hoàn toàn tìm không được bất cứ động cơ gì.

"Xem ra không thể mặc áo không có tay rồi, nếu không thương thế lộ ra, bằng bản lãnh tiểu tử thôi kia, nhất định có thể phát giác dấu vết." Ngọc Vô Hà buông nước thuốc, đứng lên, tiến tới túm áo trong phòng.

Rất nhanh Ngọc Vô Hà đã thay áo, che thương thế, sửa sang lại, thân nhiên đi ra phòng nghỉ ngơi.

Khóa chiều, cứ việc thầy giáo nói ba hoa chích choè, Tần Thứ lại nghe được không yên lòng. Hắn thương thế trên người bất quá là bị thương ngoài da, lau thuốc, Long Linh Nhi lại cố ý mua quần áo cho hắn đã nhìn không ra bất cứ khác thường gì. Nhưng trong lòng của hắn nhưng lại thủy chung không thể bình tĩnh. Giữa trưa cùng thân bí nhân kia giao thủ, nhiều lần trong đầu thoáng hiện.

"Đối phương tựa hồ là một người có thể thao túng khí lưu, hoặc là nói đơn giản một chút, nhân tiện là một người có thể vận dụng gió, cũng không biết hắn là như thế nào mới có thể làm được! Ta không có cảm giác trên người của hắn có dấu vết tinh nguyên lưu động, hiển nhiên không phải người luyện khí. Còn đối phương sở dụng thủ đoạn công kích mặc dù cùng loại với kinh lực, nhưng trên thực tế chỉ là chuyển hóa khí lưu hình thành thủ đoạn công kích, hiển nhiên cũng không phải là người luyện thể. Không Luyện Khí, cũng không luyện thể, vậy hắn đến tột cùng là ai đây? Chẳng lẽ. . ."

Tần Thứ trong mắt tinh quang chợt lóe, hắn đang nhớ lại gia gia từng nói qua, trong trần thế còn có một nhóm thân thể phàm thể nhưng lại có đặc thù năng lực, gọi là huyết mạch người thừa kế.

"Chẳng lẽ đối phương là một người nắm trong tay năng lực khống chế phong lực huyết kế?"

Tần Thứ không biết, kỳ thật suy đoán của hắn trên cơ bản đã cùng sự thật ăn khớp rồi. Ngọc Vô Hà chính là một người huyết kế nắm giữ phong lực, đương nhiên, nếu như đối thuật ngữ bên ngoài mà nói, nàng là một dị năng giả.

Xế chiều có ba tiết, nhưng là hết tiết thứ hai, Tần Thứ cũng không có thấy nữ sinh ngồi cùng hắn lộ diện, không khỏi làm cho hắn có chút thất vọng. Mà đồng học sợ hắn như hổ, có lẽ biểu hiện buổi sáng quá mức cường hãn, đám đồng học ngay cả liếc hắn một cái cũng không dám, càng đừng nhắc tới chủ động cùng hắn nói chuyện. Tần Thứ cũng không có ý nghĩ cùng bọn họ trao đổi, trong tự hỏi của mình vượt qua hai tiết.

Tiết cuối cùng là của Ngọc Vô Hà, có lẽ giáo sư xinh đẹp này dung mạo hơn xa phục sức, cho nên mặc dù thay đổi một bộ y phục, cũng không có khiến cho các học sinh chú ý.

Ngọc Vô Hà dạy chính là lớp Anh ngữ, trên thực tế, năng lực thông không chỉ có tiếng Anh, có thể tiến vào tổ chức cũng phải trải qua nghiêm khắc huấn luyện, đặc biệt ở Hongkong tự do thương mại này, yêu cầu khảo hạch đơn giản nhất cũng là thông thạo ít nhất hai loại ngôn ngữ thông dụng.

Tần Thứ xem đọc nhiều, đối với lịch sử thế giới không xa lạ, nhưng là ngoài tiếng mẹ đẻ ra, tiếng nước ngoài là mù đặc. Không phải là hắn đối với ngôn ngữ ngu dốt, trái ngược, nếu là hắn nguyện ý, không được bao lâu thời gian có thể nắm giữ rất nhiều ngoại ngữ. Nhưng hắn không muốn, hắn cảm giác được ngôn ngữ chỉ là một loại phương thức trao đổi, trong này tồn tại chủ động cùng bị động địa quan hệ, nếu như ngoại ngữ cũng đủ cường đại, như vậy ngoại ngữ liền chiếm cứ quyền chủ động, đến lúc đó chính là người khác phải đón ý nói hòa ngoại ngữ, muốn cùng ngoại ngữ trao đổi, mà điều kiện tiên quyết chính là hắn phải học tập ngôn ngữ của ngoại ngữ.

Tần Thứ không thấy được ngoại ngữ cường đại, cho nên hắn hoàn toàn không để ý tới ngôn ngữ khác.

Có thể nói hắn ngoan cố đi!

Nhưng cảm giác này không phải là một loại cá tính của Tần Thứ.

Bất quá Tần Thứ phát hiện một hiện tượng kỳ quái, Ngọc sư phụ từ khi bước vào phòng học, ánh mắt thủy chung như có như không lưu ý hắn.

Tần Thứ cũng không có suy nghĩ nhiều, hắn cảm giác được có lẽ mình là khuôn mặt mới, chủ nhiệm lớp đối với chính mình tồn tại một chút chú ý đi. Đàn

độn vô vị toàn bộ phương thức học tiếng Anh, làm cho Tần Thử hoàn toàn chìm đắm trong tư tưởng của mình, với ngoại giới cơ hồ chẳng quan tâm.

"Tiểu tử thái dĩ nhiên không nghe giảng bài." Ngọc Vô Hà địa cánh tay vẫn mơ hồ đau, mặc dù lau đặc hiệu nước thuốc, nhưng tốc độ chuyển biến vẫn là chậm vô cùng, làm nàng lúc nào cũng để ý Tần Thử người đã đa thương nàng. Đổi lại bình thường, thấy đệ tử như vậy, chỉ cần không phá hư kỷ luật, nàng sẽ mở một con mắt nhắm một con mắt, nhưng hiện trong lòng nàng đang bức mình, đâu còn có thể chịu được Tần Thử địa thái độ.

"Tần Thử, không nên phân tâm, chăm chú nghe giảng bài." Do vì phương thức giảng bài toàn bộ là tiếng Anh, Ngọc Vô Hà nói chuyện dùng là tiếng Anh.

Trừ Tần Thử, học sinh của nàng cũng nghe rõ ràng, đều không ngoại lệ đem ánh mắt hướng về phía Tần Thử. Nhưng Tần Thử không có bất kỳ phản ứng gì, có chút cúi đầu như đang suy tư như thế nào thông qua lỗ chân lông thao túng khí lưu ngoại giới.

"Tần Thử, nghe được ta nói chuyện không." Ngọc Vô Hà thanh âm đề cao tám độ, Tần Thử thái độ hoàn toàn không để ý, khiến nàng thân là sư phụ tôn nghiêm nhận lấy thật lớn khiêu chiến. Thay lời khác mà nói, Tần Thử coi thường thật giống như là đang trực tiếp quất vào mặt của nàng. Tư vị như vậy, trên mặt cùng tâm lý cũng đã nổi giận.

Đáng tiếc chính là, Tần Thử như trước vẫn không có phản ứng.

Chung quanh các học sinh đồng thời cũng không thoát sinh ra chút tâm tư tọa sơn quan hổ đấu, bọn họ nội tâm hy vọng Tần Thử đồng học bu hãn này có thể cùng Ngọc Vô Hà biệt danh Diệt Tuyệt sư thái đấu một hồi.

"Linh Nhi, mẹ kiếp, Tần đại soái ca thật sự là ngưư bức, chọc Diệt Tuyệt sư thái nổi giận. Lão nương quyết định rồi, sau này liền theo Tần đại soái ca hỗn hỗn." Khủng long muội lại đang e sợ thiên hạ bất loạn.

Long Linh Nhi không nói gì liếc nàng một cái, nhưng thật ra cảm giác được Tần Thử này tính tình có chút đáng yêu. Lớp học hầu như từng người đều cảm hận Diệt Tuyệt sư thái, đều ăn khổ của nàng, đặc biệt là các nam sinh, sau khi bị Diệt Tuyệt sư thái cho ăn một trận sửa trị, cũng thông minh như con mèo nhỏ, thật sự là một ít tâm huyết nam nhi cũng không có. Nàng thật vui nhìn thấy tính tình Tần Thử cùng Diệt Tuyệt sư thái đấu nhau, xem rất cuộc ai thắng ai thua.

"Tần Thử." Ngọc Vô Hà vỗ bàn, gương mặt xinh đẹp đỏ lên một tầng xấu hổ. Bất quá, lúc này đây, cũng không biết là do quá tức giận, tiềm thức liền nói ra ngôn ngữ quen thuộc nhất, không có dùng tiếng Anh.

Tần Thử rốt cục có phản ứng rồi, kỳ thật hẳn thực sự không phải là không có phát hiện chung quanh hào khí biến hóa, chỉ là hẳn cũng không biết Ngọc Vô Hà đang nói cái gì, tự nhiên cũng không có trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cán Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Khách Từ Nhật Bản

"Vào đi."

Tần Thử đẩy cửa đi vào, không có loại lo lắng phòng như đệ tử bình thường phạm sai lầm bị lão sư gọi vào văn phòng, mà là nhất quán thông dong lạnh nhạt.

Ngọc Vô Hà chỉ tay bảo ngồi ở trước bàn làm việc, ánh mắt không chớp nhìn chằm chằm Tần Thử, có lẽ là vừa mới phát tiết một phen, giờ phút này nàng có vẻ tâm bình khí hòa rất nhiều. Nàng mỉm cười, dương tay nói: "Ngồi đi, chúng ta hảo hảo nói chuyện."

Tần Thử gật đầu, ngồi xuống ghế.

"Lúc đi học chúng ta là quan hệ thầy trò, nhưng hiện tại là lúc tan học, chúng ta cũng chỉ là bằng hữu, người đừng lo lắng cứ thả lỏng." Ngọc Vô Hà mỉm cười đạo đầu, đương nhiên lời đạo đầu đơn giản như vậy cũng chính là muốn nắm giữ quyền chủ động nói chuyện.

Tần Thử nhàn nhạt cười, hẳn hoàn toàn không có khăn trương, tại sao phải thả lỏng?

"Xú tiểu tử, xem ra thật đúng là chẳng phải dễ đối phó." Ngọc Vô Hà trong lòng than thở, trên mặt lại lộ nụ cười nói: "Người rất đặc biệt so với đệ tử khác. Kỳ thật nếu đối thân phận cùng gốc độ, ta thật ra còn rất thương thức người. Chỉ có điều nơi này là trường học, người đã đi tới trong này, không quản người là xuất phát từ mục đích gì, người đều nên tuân thủ kỷ luật trường học."

Tần Thử nhàn nhạt cười, nói: "Không biết Ngọc lão sư thấy ta đến trường học có thể có mục đích gì?"

Ngọc Vô Hà nháy mắt mấy cái nói: "Mục đích thì ta không rõ ràng lắm. Chẳng qua hồ sơ của người ta đã nhìn, cũng ở trường học hiểu biết một lần tình huống của người, người do Long gia đưa tới, quê nhà ở nội địa, ta nghĩ là có quan hệ với Long Linh Nhi."

"Cũng được, ta tạm thời thân phận là bảo tiêu của Long Linh Nhi." Tần Thứ trả lời thẳng thắn.

Ngọc Vô Hà sững sờ, cười cười nói: "Người thật thẳng thắn, chẳng qua chuyện như vậy ở trong trường chúng ta cũng không phải lần đầu tiên, có rất nhiều đệ tử có bối cảnh, cũng sẽ có bảo tiêu hộ tống nhập học. Lấy tuổi của người có thể làm đến thân phận bảo tiêu cũng không đơn giản, chẳng qua một khi đã đến trường học này, không quan người là thân phận bối cảnh gì, ta vẫn câu nói kia, phải tuân thủ kỷ luật trường học."

"Đương nhiên." Ngọc Vô Hà thấy Tần Thứ muốn mở miệng, khoát tay, tiếp tục nói:

"Kỷ luật của người cũng được. Chẳng qua hôm nay ở trên lớp học, rất làm ta sợ hãi. Người là bảo tiêu, người có chức nghiệp thủ tục của người, ta là lão sư, ta cũng chức nghiệp thủ tục của ta, người có thể minh bạch chưa?"

"Nếu như tôn trọng thói quen là điều kiện tiên quyết, ta nghĩ ta là có thể hiểu được." Tần Thứ gật đầu.

Ngọc Vô Hà cười, Tần Thứ trả lời tuy rằng không mềm không cứng, nhưng chung quy là thoáng hạ thấp tư thế, trong lòng nàng coi như là thoải mái hơn. Cười khanh khách nói: "Đây là ta sai, kỳ thật nói lại, ta thật ra rất nhận thức quan điểm của người, ngôn ngữ chỉ cần tiếng mẹ đẻ là đủ rồi. Đáng tiếc vì sinh kế, ta không có biện pháp giống người như vậy tiêu sái."

Tần Thứ nhàn nhạt cười, từ chối cho ý kiến. Chẳng qua nếu là khủng long muối biết không khí trong văn phòng hài hòa như vậy, sợ là sẽ thất vọng.

"Đúng rồi, nhà của người ở nội địa, như thế nào đến Hongkong làm bảo tiêu. Cha mẹ người như thế nào để cho người còn tuổi nhỏ, đã đi ra làm loại nghề nghiệp nguy hiểm này?"

Ngọc Vô Hà giống như bình thường nói chuyện hỏi, Trên thực tế nói chuyện tiến hành đến đây mới xem như chân chính tiến nhập chủ đề. Đúng vậy, nàng đúng là muốn thông qua loại trao đổi này, sưu tập một chút tin tức, để về sau càng phương tiện để hiểu được chi tiết Tần Thứ.

Tần Thứ vốn là không phải một người nói nhiều, tự nhiên không thích loại lời nhà ra nói chuyện phiếm, chẳng qua những lời nói của Ngọc Vô Hà lúc này để lộ ra một tin tức làm hắn có chút tò mò, cho nên hắn quanh co nói:

"Ngọc lão sư, người lúc này nói rất nhiều đệ tử có bối cảnh cũng có bảo tiêu hộ tống nhập học, như vậy, Lộc U Y kia chẳng lẽ cũng là bảo tiêu."

Ngọc Vô Hà sững sờ, lợi dụng Tần Thứ là có ý chuyển hướng đề tài, thăm nghĩ xu hướng từ này thật nhạy bén. Chẳng qua một khi Tần Thứ đã hỏi như vậy, nàng cũng bất hảo đem đề tài cường lời về, liền cười nhún nhún vai nói: "Điều này ta cũng không biết, phải biết rằng, cũng không phải mỗi người đều thẳng thắn như người vậy."

Trên thực tế, Ngọc Vô Hà đã cẩn thận điều tra bối cảnh của Lộc U Y, chỉ tiếc không thu hoạch được gì. Không chỉ có như thế, nàng cũng từng giống hôm nay thử Tần Thứ như vậy thử qua Lộc U Y, mà Lộc U Y biểu hiện ra thực lực so với Tần Thứ cao hơn một tầng, nếu nàng không phải vừa chạm đã lui, hơn nữa tự thân phong hệ dị năng giới về chạy trốn, sợ là sớm lộ hành tích.

Sau nàng lại đem tình huống báo cáo trong tổ, trong tổ rất trọng thị, ngầm bố trí nhân viên theo dõi, nhưng hành tung của Lộc U Y rất khó bắt giữ, cao thủ theo dõi đều khó có thể đuổi theo cước bộ của nàng. Đến hiện tại, trong tổ vẫn đem Lộc U Y liệt vào đối tượng giám thị trọng điểm.

Tần Thứ gật đầu, có chút thất vọng.

Ngọc Vô Hà cười cười, vừa định uyển chuyển đem đề tài thiết nhập đến chính đề tiếp tục, cổ tay bỗng nhiên truyền đến cảm giác chấn động, theo bản năng nhúc nhích cánh tay, lại không cẩn thận va chạm vào bàn, nhất thời đau đớn phải hít một ngụm lương khí.

Tần Thứ ánh mắt vẫn dừng ở trên người Ngọc Vô Hà, thấy cảnh này, hắn không khỏi cau mày.

"Tốt lắm, hôm nay nói chuyện đến đây thôi, có thời gian, chúng ta lại tâm sự." Ngọc Vô Hà không có đi xoa cánh tay, cũng là sợ lộ ra dấu vết, đành phải chịu đau, gượng cười tiễn khách.

Tần Thứ gật đầu, đứng dậy ly khai văn phòng. Chẳng qua lúc khép lại cánh cửa, ánh mắt hắn cũng chợt lóe, trong lòng hiện lên một cái ý niệm trong đầu, hay là, người giữa trưa tập kích mình là Ngọc lão sư này?

Cũng không trách hắn đoán như thế, đối với Ngọc lão sư, hắn thủy chung có một loại cảm giác kỳ lạ. Đây là trường kỳ trong núi rừng đối mặt nguy hiểm không thể biết mà bồi dưỡng ra một loại trực giác. Có thể làm hắn sinh ra cảm giác như vậy, thuyết minh nữ giáo sư trước mắt này cũng không phải đơn giản như vậy.

Đương nhiên, Tần Thứ cũng vô pháp khẳng định trực giác này, dù sao đây cũng là hư vô mờ mịt. Nhưng động tác hồi nãy của nàng, lại làm hắn liên tưởng đến chuyện giữa trưa bị tập kích. Người tập kích hắn thực trên hắn, một phen giao chiến, trên người Tần Thứ dính hơn mười vết thương, lại còn đánh trúng đối phương một lần, rõ ràng Tần Thứ có thể khẳng định mình đánh trúng chính là cánh tay đối phương.

"Nàng buổi chiều đột nhiên thay đổi áo dài tay, vừa mới đụng chạm đến cánh tay là hiển lộ ra đau đớn, cùng trực giác mình đối của nàng xấu chuối lên đến, tựa hồ. . ."

Tự suy nghĩ, Tần Thứ lắc đầu, vì hắn xem ra, ý niệm trong đầu này hơi vớ vẩn, bởi vì hắn thật sự tìm không ra lý do Ngọc Vô Hà hướng hắn động thủ. Chẳng qua hắn cũng chưa bởi vậy mà thả lỏng kinh hãi, đối Ngọc lão sư hắn đã để ý một phần tâm tư.

Trở lại phòng học, Long Linh Nhi quả nhiên còn ở đằng kia chờ hần, nha đầu kia ngã xuống cũng không phải là chủ nhân đầu dài kiến thức ngắn, biết tình thế hiện tại có chút ác liệt, không có sinh ra tâm tư cùng Tần Thứ này đối nghịch. Không chỉ có nàng, ngay cả khùng long muội cũng không có rời đi, vừa thấy Tần Thứ lộ diện, béo cô nương liền khẩn cấp hỏi: "Tình huống thế nào? Có hay không cùng Diệt Tuyệt sư thái va chạm kịch liệt?"

Tần Thứ bắt đầu đi lắc đầu.

Khùng long muội có chút chưa từ bỏ ý định truy vấn: "Thật sự một chút đều không có."

Tần Thứ vẫn lắc đầu.

Khùng long muội thất vọng, trở mình mắt tròn trắng nói: "Cả nửa ngày, Diệt Tuyệt sư thái đây là tiếng sấm to mưa thì nhỏ a, làm hại lão nương uống công kích động nửa ngày."

"Được rồi đi thôi." Long Linh Nhi đối với bạn tốt này cũng không còn cách nào khác, kéo tay áo, hỏi Tần Thứ: "Hiện tại trở về chứ? Ngươi trên người có thương tích, nên trở về nghỉ ngơi một lần."

Cảm giác của Tần Thứ đối với Long Linh Nhi đã cải thiện rất nhiều, nghe vậy gật gật đầu, trên người bị thương ngoài da với hần mà nói không tính là gì, chẳng qua trong đầu cũng có rất nhiều thứ cần tĩnh tâm để tự hỏi.

"Thích, Linh Nhi, ngươi có tình thần hay không a. Lúc này mới tan học, ngươi lại về nhà, không giống bình thường a. Nga, khó khó, hai người các ngươi vội vã về nhà là muốn. . ." Béo cô nương ra liên tiếp mê đắm tiếng cười.

"Khùng long muội, xem ta kéo miệng của ngươi."

Long Linh Nhi làm bộ muốn đánh, khùng long muội vội vàng bày ra một bộ đáng thương hề hề biểu tình nói: "Linh Nhi, ngươi cũng không thể trọng sắc khinh hũu, quan hệ bao nhiêu năm, ngươi liền vì Tần Đại soái hướng ta động thủ?"

Long Linh Nhi lúc này thật đúng là hết cách với béo cô nương, hướng Tần Thứ lắc đầu nói: "Đi, chúng ta về nhà."

"Đừng." Khùng long muội vội vàng kéo nàng nói: "Linh Nhi, ngươi đừng vội a, ta có việc nhờ ngươi hỗ trợ."

"Chuyện gì a? Cũng không thấy ngươi sớm nói một chút." Long Linh Nhi tức giận nói.

"Là như vậy." Khùng long muội có chút nhăn nhó, nói: "Ta buổi tối có cái ước hẹn, ngươi có biết không, chuyện này với ta mà nói là lần đầu tiên, ta trong lòng thật sự một chút hiểu biết đều không có. Hai ta nhiều năm quan hệ như vậy, lúc này ngươi nói cái gì cũng phải giúp ta."

"Giúp ngươi?" Long Linh Nhi bật cười nói: "Bảo ta giúp ngươi đi ước hẹn?"

"Không đúng không đúng." Khùng long muội vội vàng xua tay: "Ta là muốn ngươi đi cùng ta."

"Cùng ngươi đi ước hẹn? Không phải chứ, ta cũng không phải ngôi sao." Long Linh Nhi nhướn mày, bỗng nhiên lại có chút tinh quái cười nói: "Khùng long muội, ngươi không có suy nghĩ a, để ý người nào, cũng không thấy ngươi lộ ra nửa điểm tiếng gió đi ra."

"Đừng nói nữa. Ngươi có biết, ta cũng không có muốn. Người trong nhà liên lạc, lão gia tử chúng ta cũng không biết được suy nghĩ cái gì, lão nương ta còn trẻ, đã vội vã kiếm đối tượng cho ta. Đối phương ta còn không rõ ràng lắm, tựu bởi vì ta như thế này mới trong lòng không ổn. Linh Nhi, ngươi là hảo tỷ muội của ta, ngươi nhất định phải theo giúp ta."

Khùng long muội đáng thương hề hề ôm cánh tay Long Linh Nhi, ánh mắt long lanh, thiếu điều chảy nước mắt ra.

"Được được, ngươi cũng đừng giả vờ đáng thương, ta cùng ngươi đi còn không được sao. Ai, ai kêu hai ta là hảo tỷ muội đâu." Long Linh Nhi bắt đầu đi nói.

"Đa! Linh Nhi, ta chỉ biết ngươi tốt nhất." Khùng long muội ôm Long Linh Nhi, dùng sức hôn một cái.

Long Linh Nhi có chút khó xử hướng Tần Thứ nói: "Vay ngươi. . ."

"Ta đi theo ngươi." Tần Thứ nhàn nhạt nói.

Long Linh Nhi gật đầu, bỗng nhiên trong lòng dâng lên một cỗ ngọt ngào, nghĩ thầm người này dù bị thương, vẫn không nghỉ ngơi còn muốn đi theo ta, xem ra hần cũng rất đề ý an toàn của ta. Chẳng qua chứng kiến biểu tình của Tần Thứ, lại nhìn không được ngấm bức, người này khi nào thì mới có thể đem cái xú đức hạnh này sửa lại.

Xe BMW hiển nhiên là không thể chịu tải khùng long muội đáng người buồn hần, vì phương tiện, Long Linh Nhi trực tiếp bỏ qua BMW, cùng Tần Thứ vào xe Hummer của khùng long muội.

"Xe này thật có điểm khí thế." Tần Thứ cực nhỏ đánh giá, cho nên hần ngẫu nhiên một lần đánh giá làm khùng long muội cực kỳ đắc ý. Béo cô nương khoe khoang: "Còn mới nha, vừa ráp xong, buồn lậu tới được, lão nương cũng thuận tay lấy xe này, chi là đốt dầu quá nhiều. Tần Đại suất, ngươi nếu thích, hôm nào ta đưa ngươi một chiếc."

Long Linh Nhi từng nói: "Lái xe của người đi."

Khủng long muối le lười: "Đã quên giá trị con người của Long Đại tiểu thư, đưa người mười lượng tám lượng cũng như không."

Long Linh Nhi điện thoại báo Long thiếu gia, có Tần Thứ bên cạnh, Long thiếu gia cực kỳ yên tâm an toàn muối muối, cũng không có ước thúc nằng cái gì. Nhưng khủng long muối này có lẽ là do lần đầu tiên ước hội, có vẻ có một cô khăn trương hoặc nhăn nhó. Cứng rắn lời Long Linh Nhi bởi nàng shopping tuyên trang phục thích hợp. Tần Thứ cũng phải đi cùng.

Chẳng qua lại nói tiếp, thật đúng là có điểm quái lạ, vào bên trong cửa hàng, các tiểu thư bán hàng xinh đẹp đầu tiên mắt dừng ở Tần Thứ, nhiệt tình tiếp đón đều chủ động đưa cho hắn. Không có biện pháp, ai bảo Tần Thứ cái giá quá lớn, vốn chính là thân phận bảo tiêu, nhưng là dừng ở trong mắt người khác, hắn giống như là đại thiếu gia, mà Long Linh Nhi cùng khủng long muối giống như là nha hoàn hộ tống.

Đối với nam nhân bình thường mà nói, bởi nữ sinh đi shopping tuyệt đối là chuyện mất sức lại phí tiền, nhưng đối với Tần Thứ mà nói, hoàn toàn không có buồn rầu như vậy. Từ đầu đến cuối, hắn không có cảm qua một cái túi nào, Long Linh Nhi biết rõ tính tình Tần Thứ, cũng không dám sai sử hắn như một bảo tiêu. Cho nên, ra khỏi cửa hàng, hai nha đầu luống cuống tay chân ôm một đồng tử, mà Tần Thứ thì hai tay trống trơn. Sau lại phải nhờ nhân viên chuyên môn vận chuyển đưa đến trên xe

Phổ Ngọc Lan, trong quán trà Mạt Ly Hương có ít ỏi mấy khách nhân ngồi phẩm trà dưới nhàn nhạt tiếng đàn cổ điển. Trong không khí tràn ngập đàn hương cùng chung quanh bài trí cổ kính, đều làm cho người ta có một loại ý cảnh.

Chỉ là ở một vị trí góc khuất, có tiếng nói chuyện với nhau phá hủy vẻ đẹp này.

"Tiêu Lan, vài năm không thấy, người tựa hồ một chút cũng không thay đổi." Nói chuyện chính là thanh niên mặc tây trang, từ đường cong trên mặt có thể nhìn ra huyết thống của hắn là Nhật kiều. Nhìn từ tướng mạo, thanh niên này tựa hồ quá mức tuấn mỹ, hoàn toàn không có khí chất nam nhân, ngược lại là mang theo vẻ mềm mại đáng yêu của nữ nhân. Chẳng qua đặc biệt nhất chính là ánh mắt của hắn, tựa hồ thâm thúy như bầu trời đêm, có hương vị mộng ảo. Ngón tay trắng nõn thon dài nhẹ nâng chén trà, ánh mắt dừng ở trên chén nước trà, cười yếu ớt nhấp môi.

Ngồi đối diện là nam nhân cũng không lạ lắm, đúng là lúc trước trong câu lạc bộ cùng Long Linh Nhi bày ra ván bài quý dị, Tiêu Lan. Vẫn vĩnh viễn biểu tình tao nhã, cười nói: "Nhã Chính Quân thì không phải thế, mỗi lần đối mặt người đều làm ta xấu hổ, năm đó lúc đi học, người chính là nhân vật các nữ hài tử hâm mộ, ta tự coi mình phong lưu, nhưng cũng không thể không cam bái hạ phong a."

"Tiêu Lan vẫn thích hay nói giỡn như vậy, đối với chúng ta mà nói, nữ nhân chỉ là đồ chơi, một bộ túi da xinh đẹp mà thôi. Nếu người thích, lần này đi theo ta, đầy đủ cực phẩm, người cứ việc hưởng dụng." Nam tử nhợt nhạt cười, cái loại mỉa mai này, sợ là nữ nhân thấy đều phải xấu hổ.

"Ha ha, quân tử không đoạt vẻ đẹp của người, xin miễn thứ cho kẻ bất tài. Nhưng thật ra Nhã Chính Quân lần này giá lâm Hongkong, ta là chủ nhà nói cái gì cũng phải chiều đãi chu toàn mới là, nói như thế nào, chúng ta cũng là đồng học mấy năm mà."

Nói xong, Tiêu Lan vỗ cái trán, cười nói: "Đã quên, xem tình hình, sợ là không tới phiên ta là chủ nhà, Đông Thịnh đối với Nhã Chính Quân chính là rất thân thiết mà."

Nam tử tuấn mỹ cười, xua tay nói: "Tiêu Lan phải biết, ta tới đây dụng ý cũng không phải thật sự cùng Đông Thịnh ích lợi quan hệ."

"Chẳng lẽ Nhã Chính Quân cũng muốn chơi? Chớ không phải là chân chính dụng ý là vì cháu gái ông chủ của Đông Thịnh sao?" Tiêu Lan ánh mắt chợt lóe, ha ha cười nói.

Nam tử bung ấm trà, chậm rãi rót trà vào hai cái chén,

Động tác tao nhã mềm mại, có một vẻ đẹp nói không nên lời. Trong miệng thì cười nói: "Tiêu Lan nói đùa rồi, ta tới đây mục đích có một nửa là vì tìm một người, ta nghĩ, chỉ có Tiêu Lan mới có thể giúp được ta."

"Nga, ta đây mà cũng được Nhã Chính Quân để mắt. Kỳ thật muốn nói tìm người, bằng thể lực của Đông Thịnh tại Hongkong này, bọn họ càng thích hợp hơn mới đúng. Nhã Chính Quân cần gì phải bỏ gần cầu xa đâu?" Tiêu Lan cầm chén trà, chậm rãi đưa tới bên môi.

Nam tử chậm rãi lắc đầu nói: "Ta nghĩ, người này chỉ có Tiêu Lan mới có thể giúp ta tìm được."

Tiêu Lan cười, buông chén trà nói: "Ta đây có chút tò mò, Nhã Chính Quân muốn tìm người đến tới cùng là ai, vì sao chỉ có ta mới có thể tìm ra."

Nam tử từ túi áo lấy ra một bức ảnh đặt lên bàn, nhẹ nhàng cười nói: "Ta muốn tìm người, chính là hắn."

Tiêu Lan liếc mắt, nhướng mày bật cười nói: "Một trung niên nam tử bình thường như vậy, ta lại như thế nào đi tìm. Nhã Chính Quân rất để mắt ta a."

Nam tử như sớm có dự liệu cười mở miệng nói: "Tiêu Lan, mục đích chúng ta chẳng qua cũng là ích lợi mà thôi. Nếu ta nguyện ý dùng Thánh Vũ để trao đổi, không biết Tiêu Lan có nguyện ý hay không giao ra người này."

"Thánh Vũ?" Tiêu Lan sắc mặt rốt cục thay đổi, kinh ngạc nhìn nam tử nói: "Nó ở trong tay các người? Khó trách nhiều năm như vậy ta đều tìm không thấy."

Nam tử mỉm cười nói: "Chẳng qua là thủ hạ ngẫu nhiên suơu tầm được, ta nghĩ, cái giá này cũng biểu hiện đủ thành ý của ta chứ."

Tiêu Lan ánh mắt lộ ra thần sắc giãy dụa, rốt cục, cười cười nói: "Nhã Chính Quân, ngươi cũng biết Thánh Vũ cũng không phải là cái đồ chơi gì tốt, ngươi không sợ cầm ở trong tay sẽ bị phỏng sao?"

Đẹp đẽ nam tử cười nói: "Tiêu Lan, ta nghĩ ngươi nên hiểu được, một khi ta đã có thể thả ra cái giá này cho ngươi, vậy đại biểu ta có năng lực không để nó làm phỏng tay."

Tiêu Lan nụ cười thu lại, nghiêm nghị nói: "Chuyện này để ta suy nghĩ đã, ta không làm chủ được, chẳng qua ta không thể không nói, cái giá của ngươi rất có lực hấp dẫn."

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Đều Có Tâm Cơ

"Tối rồi."

Xe Hummer đình đặc dừng trước cửa Mạt Ly Hương quán, đậu xe như thế vốn là không hợp quy củ, bãi đậu xe của quán trà cũng không phải ở trước cửa. Nhưng xe Hummer này của khủng long muội nhìn bề ngoài cũng không hiển đặc thù nhưng màu đen Hummer tại Hongkong mà nói, lại ít có người không biết, đây là dấu hiệu của tập đoàn Đông Thịnh.

Hongkong là khu hành chính đặc biệt, cũng không giống nội địa, nội địa có lẽ căn bản là không có khả năng nảy sinh ra thế lực như Đông Thịnh, nhưng tại Hongkong này thì lại không khó. Đối với người Hongkong mà nói, Đông Thịnh tựa giống như mafia Italy vậy. Đương nhiên, dù sao cũng là dưới sự lãnh đạo của trung ương chính phủ, Đông Thịnh nhiều ít cũng mang điểm bản thổ đặc sắc, không đến mức làm quá đáng.

Khủng long muội một thân đồ mới khi nhảy xuống xe, lại có chút khiếp ý, Long Linh Nhi liền trêu đùa: "Làm sao vậy? Hứng thú bùng bùng thay đổi thân quần áo mới để ước hẹn, lúc tối lại không dám đi vào sao?"

Khủng long muội lộ ra vài phần xấu hổ, cúi đầu nhìn chằm chằm mũi chân nói: "Có chút khẩn trương."

"Thôi đi, hảo tỷ muội của ta, có cái gì mà khẩn trương, nam nhân đầy đường cái đều có, đi, chúng ta vào xem đến tột cùng là thần thánh phương nào đáng giá gia gia ngươi làm phiền Đại tiểu thư ngài đến ước hội." Long Linh Nhi ôm lấy cánh tay khủng long muội, kéo đi trước, không quên hướng Tần Thứ đứng lạnh nhạt bên cạnh mà vẫy tay nói: "Đi, chúng ta cùng nhau đi vào."

"Đến rồi." Tiêu Lan hướng kia nam tử nhướng mày, ánh mắt liền chuyển hướng về phía ba người đi tới, sau khi nhìn Tần Thứ cùng Long Linh Nhi, liền dừng ở trên người khủng long muội, trên mặt bỗng nhiên có vài phần ý cười quái dị.

"Như thế nào là ngươi?" Long Linh Nhi liếc mắt đã thấy được Tiêu Lan, không thể không nói, nếu bỏ những nhân tố khác, nam nhân tao nhã như Tiêu Lan, đích thật là rất dễ dàng thu hút ánh mắt giới nữ.

Tần Thứ ánh mắt hip lại một lần, liền khôi phục thái độ bình thường.

"Tiêu Lan." Khủng long muội ánh mắt đột nhiên tròn to, lộ ra mấy phần kinh ngạc. Hiển nhiên, những nhân vật thượng tầng, nhiều ít đều quen biết nhau, hàng năm đều có tiệc rượu để những người thượng lưu quen biết nhau.

Tiêu Lan nhìn ra nghi hoặc trong mắt khủng long muội, cười xua tay:

"Tư Mã tiểu thư không cần hiểu lầm, cùng ngươi ước hội không phải ta, là vị này đến từ Nhật Nhã Chính Quân tiên sinh, ta cùng hắn là bạn tốt, bị hắn cứng rắn kéo đến để phiên dịch."

Nam tử kia, cũng chính là Nhã Chính Quân, giờ phút này rốt cục xoay người lại, khuôn mặt tuấn mỹ gần như đồng thời hấp dẫn ánh mắt của ba người Tần Thứ.

"Nữ giả nam trang?" Long Linh Nhi trong lòng đầu tiên liền đoán thế. Cũng khó trách nàng nghĩ thế, nếu là người không biết, sợ là không ai nghĩ người như thế là nam nhân.

"Không phải chứ." Khủng long muội ánh mắt nhất thời tròng thành chuông đồng, một chốc không chớp nhìn chằm chằm Nhã Chính Quân, tựa hồ muốn từ trên người hắn tìm ra điểm phù hợp nam tính đặc điểm gì đó.

Tần Thứ thì nhận thấy được một cỗ cảm giác nguy hiểm, giống như hắn lần đầu tiên nhìn thấy Ngọc Vô Hà, nhưng rồi lại tìm không thấy gì khác thường.

Chẳng qua Tần Thứ tin tưởng trực giác của mình, cho nên trong tiềm thức hẳn đã đề cao cảnh giác.

Nhã Chính Quân cúi chào, nở ra một câu Hán ngữ thuần thực nhất: "Nhã Chính Quân, thành nhiều hơn chỉ giáo."

Lần điệu Hán ngữ quái dị này, làm bọn họ ba người rất cục tính ngộ hiểu được thân phận của hắn. Tại trong mắt Hoa Hạ dân tộc, đối với Nhật kiều từng phạm tội ác ngập trời, nhiều ít đều tồn tại ác cảm. Chẳng qua đều dùng ngòi bút làm vũ khí, nhóm người này thì lên ra Hán gian bình thường cao một chút. Mà ở giai cấp thượng lưu trong giao tế cùng sinh ý cũng không bài xích Nhật kiều, nếu không, quốc gia cũng không tất cùng Nhật thành lập hữu hảo quan hệ, đây là cái nhìn đại cục.

Tần Thứ từ nhỏ ở đông bắc thâm sơn kín lùm, tuy rằng cùng gia gia cuộc sống buồn tẻ tu luyện, nhưng là đối với lịch sử cận đại hắn đều biết rõ, tự nhiên đối với người Nhật cũng không có cảm giác tốt gì, huống chi, đông bắc nơi này từng bị Nhật trường kỳ chiếm cứ, trong dân chúng truyền lưu chuyện xưa cũng là hận thấu xương. Tần Thứ mặc dù không thường cùng người trao đổi, nhưng là vẫn có nghe thấy. Hơn nữa hắn đã gặp được qua vài người Nhật, chưa thấy qua vai diễn nào lương thiện.

Long Linh Nhi chau mày hướng khuôn long mũi, tuy rằng không mở miệng nói chuyện, nhưng ý tứ trong ánh mắt cũng hiểu được nàng đối với người Nhật cũng không có gì cảm giác tốt gì. Đương nhiên, xuất phát từ lễ phép, nàng cũng không trực tiếp biểu lộ ra vẻ mặt chán ghét.

"Nhật Bản?" Khuôn long mũi thốt ra hai chữ trùng mắt nhìn Nhã Chính Quân hỏi: "Người chính là người gia gia để cho ta tới ước hẹn?"

"Đúng vậy." Người nói là Tiêu Lan, hắn đã đứng dậy tránh ra chỗ ngồi. Chẳng qua nụ cười trên mặt lại cất giấu mấy phần khác thường.

Nhã Chính Quân xem ra thực không tinh thông Hán ngữ, nhiệm vụ phiên dịch tự nhiên là do Tiêu Lan đảm nhiệm. Đợi cho Tần Thứ bọn họ ngồi xuống, Tiêu Lan liền chủ động mở máy hát, đầu tiên là thay khuôn long mũi cùng Nhã Chính Quân cho hai người ước hẹn này một không khí thân thiện, tiếp theo đề tài liên chuyển qua người Tần Thứ.

"Tần tiên sinh, vài ngày không thấy, phong thái vẫn vậy a."

Tần Thứ từ lúc ngồi xuống liền thùy chung vẫn duy trì tác phong lạnh nhạt, nghe vậy cũng chỉ nhàn nhạt cười, nói: "Tựa hồ chúng ta chỉ gặp nhau hai lần, người như thế nào biết ta họ Tần."

"Đúng vậy." Long Linh Nhi xem ra đối với Tiêu Lan thật đúng là không có tốt tính gì, lập tức trùng mắt nói tiếp: "Chẳng lẽ người điều tra hắn?"

Tiêu Lan bị người nói như thế, vẫn như cũ vẫn duy trì phong độ khiêm khiêm, mỉm cười nói: "Như Tần tiên sinh là nhân vật xuất chúng, họ cùng tên tất nhiên là mọi người tranh nhau dò thám để biết, Long tiểu thư cũng không thể ngay cả điểm ấy nhỏ nhỏ tò mò cũng không làm ta thỏa mãn chứ."

Vô cùng đơn giản một câu, không chỉ có hóa giải xấu hổ, đồng thời cũng nhỏ nhẹ nhỉnh Tần Thứ, còn làm tình huống đưa đẩy lên. Không thể không nói, Tiêu Lan người này, đích xác không đơn giản.

"Hừ." Long Linh Nhi bĩu môi, nàng cũng không ngốc, Tiêu Lan nói cho dễ nghe, kỳ thật nói trắng ra là tìm người điều tra Tần Thứ.

Tần Thứ ánh mắt ngưng lại, chợt khôi phục bình tĩnh, chính là đáy lòng đối Tiêu Lan cảnh giác lại thêm vài phần. Thanh niên ôn nhuận này, thật sự là nhân vật khó có thể dây vào. Gia gia từng nói cho hắn, trong ngoài không đồng nhất, người tâm tư càng phức tạp lại càng có tính nguy hiểm.

"Người này ngồi uống trà có ý tứ gì." Khuôn long mũi hiển nhiên đã thoát khỏi ngưng ngưng như lúc bắt đầu, có lẽ là nhìn thấy nam không nam nữ không nữ này, trong lòng nàng vốn còn tồn tại một chút ảo tưởng đã toàn bộ tan biến. Hơn nữa ngôn ngữ không thông, trao đổi một lần còn phải dựa vào Tiêu Lan phiên dịch. Lúc này đã sớm khôi phục bản tính, có chút không kiên nhẫn.

"Phẩm trà phẩm chính là một loại cảnh giới, một loại tâm tình. Tư Mã tiểu thư không ngại cẩn thận thể hội, thuận tiện cũng cùng Nhã Chính Quân trao đổi nhiều hơn, phải biết rằng Tư Mã lão gia từ chính là đối Nhã Chính Quân rất coi trọng đấy." Tiêu Lan mỉm cười mở tiếng, trong tiềm thức thì nhắc nhở khuôn long mũi không thể làm khó Nhã Chính Quân, nếu không lão gia từ nhà người sẽ có ý kiến.

Nhưng hắn nhìn lầm tính cách khuôn long mũi rồi, vị tiểu thư này từ trước đến nay đều là không sợ trời không sợ đất, Tư Mã lão gia từ đích thật là lợi hại, trong thế giới ngầm ở Hongkong thậm chí có thể nói là lấy thúng úp voi, nhưng một vị nhân vật như vậy đối với cháu gái béo một chút biện pháp đều không có. Chuyện ước hẹn lần này, cũng là lão gia từ khuyên cả ngày, hơn nữa bản thân khuôn long mũi cũng có chút ý tưởng, nếu không nâng tám đại kiệu đến thỉnh, nàng cũng không để ý tới.

"Ý của người là nói bọn cô nương nếu không ngồi uống trà cùng người này chính là không có cảnh giới? Cũng lấy lão gia nhà ta đe dọa ta sao?" Khuôn long mũi mắt to lập tức liền tròn, sát khí nhẹ nhàng lao thẳng tới Tiêu Lan.

Tiêu Lan cười xua tay: "Cũng không phải là ý tứ này, nếu là Tư Mã tiểu thư cảm thấy nhàm chán, không ngại chúng ta lại đổi địa phương nào nhiệt như thế nào? Đương nhiên, cái này là chuyện của hai người các người, ta nhiều nhất chỉ là người phiên dịch."

Khuôn long mũi quay lại hỏi Long Linh Nhi: "Chúng ta đi chỗ nào?"

Long Linh Nhi đã sớm thấy chán nản, nhún nhún vai nói: "Chính người làm chủ đi, nếu ta chọn, ta tình nguyện về nhà ngủ." Nói xong, ngắm Tần Thứ liếc mắt, hiển nhiên ý tứ chân chính của cô nương này sợ là lo lắng bản thân Tần Thứ.

Khuôn long mũi hiển nhiên không có thói quen sớm như vậy đã về nhà, trông mắt vòng vo chuyển, liền nghĩ thấy không ngại tìm cái bãi, dọa tên nam

không nam nữ không nữ này. Mây nhướng lên, liền cười xấu xa kẻ sát vào bên tai Long Linh Nhi, khe khẽ nói nhỏ.

Nhã Chính Quân kia thực phẳng phát yên tĩnh mãi, bàn tay trắng nõn nâng chén trà, thần thái nhã nhặn lịch sự, ngoại trừ lúc trao đổi vài câu, những thời gian khác đều vẫn duy trì nụ cười bất biến. Chỉ là thời gian dài quá, lại làm cho người ta có cảm giác diễn trò.

Mà Tiêu Lan nhìn thấy hai cô nương đối diện nói thầm, mảy rung động vài cái, giống như là có chút ý cười. Như là có thể nghe được hai cô nương nói vậy.

"Đi, sắc trời cũng không sớm, chúng ta đi quán bar chơi đi" Khủng long muội cùng Long Linh Nhi thì thầm xong, liền cười đề nghị.

Tiêu Lan phiên dịch cho Nhã Chính Quân, cùng hắn nói chuyện với nhau vài câu, chỉ thấy Nhã Chính Quân gật đầu, Tiêu Lan liền cười nói: "Nhã Chính Quân nói hết thấy tùy Tư Mã tiểu thư làm chủ, nhiệm vụ hắn hôm nay chính là bồi Tư Mã tiểu thư đùa vui về."

"Tốt lắm, chúng ta đi."

Khủng long muội bàn tay liền ôm Long Linh Nhi đứng lên, đi thẳng ra ngoài không có chút lễ phép. Tàn Thứ nhận nhặt nhìn Tiêu Lan cùng Nhã Chính Quân liếc mắt, cũng đứng dậy đi ra ngoài.

Khi đoàn người ra khỏi cửa quán trà, Nhã Chính Quân bỗng nhiên dừng cước bộ, cùng một thời gian, Tàn Thứ cũng toàn bộ tinh thần đề phòng ở trên người Long Linh Nhi, ánh mắt thì dừng trên người Nhã Chính Quân.

Lúc này màn đêm đã buông xuống, đèn đuốc sáng trưng, nhưng là địa phương Tàn Thứ chú ý lại cũng không có nửa thân ảnh.

Long Linh Nhi cùng khủng long muội hai cô nương này vì không rõ cho nên có vẻ không kiên nhẫn hướng Tiêu Lan hỏi: "Đứng lại làm gì, nhanh lên đi."

Tiêu Lan biểu hiện rất bình thường, tựa hồ cái gì cũng không có phát hiện, nhưng nếu là cẩn thận quan sát liền phát hiện ánh mắt hắn cũng vô tình nhìn về chỗ Tàn Thứ đang nhìn. Khi nhìn về mặt biến hóa của Tàn Thứ, hắn cau mày, lộ ra cảm giác kinh ngạc. Chẳng qua khi nghe được hai cô nương hỏi, hắn cũng cười hồi đáp: "Nhã Chính Quân có lẽ nghĩ tới cái gì, chờ một lát là tốt rồi."

Quả nhiên chỉ chờ một lát, Nhã Chính Quân cũng đã khôi phục bình thường, cùng Tiêu Lan kẻ trước người sau trên một chiếc xe. Mà Tàn Thứ thì cũng lên xe Hummer.

"Làm sao vậy?"

Xe chạy, Long Linh Nhi chú ý tới thần sắc Tàn Thứ có chút không quá thích hợp, liền quan tâm hỏi.

Tàn Thứ lắc đầu nói không có gì, trên mặt biểu tình cũng khôi phục bình thường, chính là trong lòng vẫn tràn ngập nghi hoặc. Lấy hắn hôm nay toàn thân lỗ chân lông đối chung quanh dòng khí nắm chắc, trừ phi có thể làm được cùng tự nhiên hòa hợp nhất thể, nếu không rất khó giấu diếm được Tàn Thứ. Cũng vì vậy, lúc vừa mới ra khỏi cửa quán trà, Tàn Thứ nhận thấy được chung quanh dòng khí quý dị biến hóa, loại biến hóa này Tàn Thứ cũng không lạ lắm. Lúc trước ở trên đảo nhỏ cùng hắn chiến đấu nữ nhân giả kia cũng ảnh hưởng như thế này.

Nói cách khác, vừa nảy trước người Nhã Chính Quân tồn tại một nhân giả.

Nhưng làm Tàn Thứ mê hoặc chính là, nhân giả vừa mới xuất hiện năng lực tựa hồ càng thêm cao. Cái này không khỏi làm Tàn Thứ hoài nghi, người giữa trưa tập kích mình có thể hay không là nhân giả. Nhưng nghĩ đến lúc trước đối Ngọc Vô Hà hoài nghi, Tàn Thứ một thời gian lại thật sự khó có thể chấp nhận.

"Nữ nhân giả chết ở mặt cảnh, tuyệt không thể bị phát hiện. Đồng bạn nàng cũng không có khả năng tìm được ta trả thù, theo, không quản giữa trưa tập kích là ai, mục đích là vì mình rất nhỏ, vì Long Linh Nhi mới lớn."

Tàn Thứ âm thầm suy nghĩ, lập tức lại có chút tò mò. Bởi vì vừa nảy hắn phát hiện Nhã Chính Quân thông qua một loại phương thức đặc thù cùng tên nhân giả kia trao đổi, thường nhân là không thể nghe thấy, nhưng Tàn Thứ thông qua đối dòng khí nắm chắc, có thể rõ ràng, chỉ tiếc hắn thực không rõ tiếng Nhật. Tự nhiên không thể hiểu song phương rốt cuộc nói cái gì.

Nghĩ đến đây, Tàn Thứ bỗng nhiên mở miệng: "Nhã Chính Quân kia có lai lịch gì?"

Long Linh Nhi nhún nhún vai nói: "Ta cũng mới vừa tiếp xúc, sao mà biết a." Nói xong, hỏi khủng long muội hỏi: "Hắn là người ước hẹn xem mắt, người phải biết chứ?"

Khủng long muội xì một tiếng khinh miệt nói: "Ta chỗ nào biết a, lão gia tử hoàn toàn không nói tới a, sớm biết rằng là người như vậy, mời ta ta cũng không đến đâu."

Long Linh Nhi quay qua Tàn Thứ hỏi: "Làm sao vậy? Tên này có vấn đề sao?"

Tàn Thứ lắc đầu không nói gì.

"Chẳng qua ta có nghe nói qua, Nhật Bản cổ đại có cái gì âm dương sư cũng họ Nhã." Khủng long muội đột nhiên mở miệng nói.

Tần Thứ ánh mắt đột nhiên ngưng lại, kinh ngạc: "Âm dương sư?"

"Nói vậy, ta cũng nghĩ tới, giống như gọi là gì Nhã Tinh Minh, là âm dương sư rất lợi hại trong truyền thuyết. Nhã Chính Minh này không phải là hậu đại của Nhã Tinh Minh chứ. Nghe nói Nhã Tinh Minh kia lớn lên cũng là nam không nam nữ không nữ, theo đó, điều này rất có thể." Long Linh Nhi dù sao cũng là nữ hài tử, khủng long muội tùy tiện nói một câu, tâm tư tinh quái của nàng liền nổi lên.

Long Linh Nhi vừa nói, khủng long muội cũng hứng thú, hai cô nương nhất thời thảo luận bô bô. Không quan tâm là quốc nội hay nước ngoài, mấy cái trong truyền thuyết này gì đó tóm lại là rất có danh tiếng.

Tần Thứ một lời cũng không nói, cau mày, hắn từng đọc trong sách miêu tả về âm dương sư. Tuy rằng chỉ phiên diện nhắc tới một chút, nhưng Tần Thứ không tiếp thu đây là một loại truyền thuyết, bởi vì hắn cùng gia gia cũng không là người bình thường có khả năng đề cập đến, hoặc là đơn giản chút nói, hắn cũng là trong truyền thuyết. Chỉ không nghĩ tới thời gian ngắn như vậy đã có thể tiếp xúc đến mấy thứ này.

"Nhã Chính Quân." Tần Thứ trong lòng nhắc vài câu, bỗng nhiên lộ ra một chút cười nhẹ.

Cùng lúc đó trong xe, Tiêu Lan một bên cầm vô lăng, một bên cũng Nhã Chính Quân trao đổi.

"Người trẻ tuổi kia không đơn giản." Nhã Chính Quân mở miệng.

"Đúng vậy." Tiêu Lan cười cười nói: "Ta vốn nghĩ hắn chẳng qua chỉ là một vũ phu, hiện tại thoát nhìn càng ngày càng ngoài dự đoán mọi người. Chỉ bằng bốn sự hắn vừa này có thể nhận thấy được thủ hạ của người xuất hiện, cũng không thể cùng vũ giả bình thường đánh đồng."

Nhã Chính Quân yêu mị cười: "Ám nhãn chính là nhãn giả lợi hại nhất, vũ giả bình thường không có khả năng cảm giác được ám nhãn xuất hiện, xem ra Trung Hoa đại địa quả nhiên là tàng long ngoạ hồ a. Chẳng qua y vừa báo cho ta tin tức, cũng thật to không ổn."

"Làm sao vậy?" Tiêu Lan cười hỏi.

"Nhân viên tổ A đã đến Hongkong, hơn nữa đã chuẩn bị triển khai hành động." Nhã Chính Quân quay đầu đi, một đôi con ngươi xinh đẹp dừng ở trên người Tiêu Lan, cười cười nói: "Tiêu Lan, về người kia, còn nhờ người nhanh hơn chút, ta sợ đêm dài lắm mộng."

Tiêu Lan cười nói: "Vén vén là người kia, cũng không đến mức làm Nhã Chính Quân lo lắng như vậy chứ. A tổ đến đây, ha ha, xem ra gần đây Hongkong thật sự là rất phong vân a."

Nhã Chính Quân quẹo rừ cười: "Tiêu Lan một khi đã biết người kia, tự nhiên cũng biết ta tới nơi này làm chuyện gì."

Tiêu Lan nhưng về mặt thẳng thắn cười nói: "Ta chỉ là do dự có nên tham gia một chút không, chuyện thú vị như vậy, ta cũng nhịn không được phải động tâm a. Chỉ là lão gia tử không quá thích lao vào giúp vui, ài, xem ra ta là không có hy vọng chen chân rồi."

Nhã Chính Quân cười nói: "Tiêu Lan nghĩ muốn chen chân, chẳng lẽ không sợ lộ ra, dễ dàng bị người để ý. Đương nhiên, nếu Tiêu Lan có thể âm thầm trợ giúp chúng ta, đến lúc đó nhất định sẽ không quên ân tình này."

Tiêu Lan lắc đầu ha ha cười nói: "Này nói sau, nói sau, người cũng biết, lão gia tử nhà chúng ta không bán hai giá, ta là không làm chủ được."

Bạn đang đọc truyện *Dịch Càn Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 76: Tai Nạn Quỷ Dị

Xe rất nhanh đã tới khu đông Hongkong, ở đây quán bar không phải rất nhiều, phụ cận có mấy ngôi nhà nhìn qua đều rất cách điệu.

Hummer ngừng lại trước cửa một quán bar tựa hồ khai trương không lâu, khủng long muội xuống xe, kéo Long Linh Nhi chỉ vào bảng hiệu quán bar khe khẽ nói nhỏ, tiếp theo lại ra một chuỗi tiếng cười. Tần Thứ ánh mắt xẹt qua bảng hiệu, một chuỗi tiếng Anh, hắn thực không nhận biết.

"Quán bar này mới khai trương sao? Xem ra rất được!" Tiêu Lan cùng Nhã Chính Quân cũng xuống xe, chẳng qua hắn vừa dứt lời, ánh mắt chạm đến bảng hiệu quán bar, nụ cười trên mặt nhất thời kiềm hãm, quay đầu lại nhìn Nhã Chính Quân bên cạnh, khóe miệng nhếch lên, lộ ra một biểu tình thấp phàn cổ quái.

Khủng long muội kéo Long Linh Nhi, làm một động tác hôn gió, cười cực kỳ đắc ý nói: "Đi, chúng ta vào đi thôi."

Long Linh Nhi cũng cười cổ quái, chẳng qua lúc đảo mắt chứng kiến Tần Thứ bên cạnh, lộ ra một chút thần sắc lo lắng, hướng khủng long muội ra hiệu, khủng long muội lúc này tinh ngộ đi tới, hề hề nhỏ giọng nói: "Đừng lo lắng, phương diện này ta rành, tùy tiện công đạo vài câu, liền không ai dám trêu

chọc ta Tần Đại soái. Hơn nữa, bên trong quán bar này cũng không tất cả đều là gay, người bình thường cũng có thể tiến vào."

Long Linh Nhi lúc này mới yên lòng, nghĩ đến khuôn long muội ra chủ ý này, không khỏi trộm cười ra tiếng, lại vội vàng lấy tay che lại.

"Đừng đứng mãi, đều vào đi thôi."

Khuôn long muội quạt bàn tay to vẫy vẫy, liền kéo Long Linh Nhi khi đi vào. Tần Thứ tự nhiên cũng sẽ không chậm, theo sát.

Tiêu Lan đã nhìn ra âm mưu của khuôn long muội cùng Long Linh Nhi, lại không biết vì sao, cũng không có nhắc nhở Nhã Chính Quân, cười vỗ vỗ bả vai nói: "Đi thôi, chúng ta đi vào chơi."

Tần Thứ là lần đầu tiên vào quán bar, cuồng bạo âm nhạc cùng hoàn cảnh chướng khí mù mịt làm hắn rất không quen. Vài người tìm vị trí ngồi xuống, khuôn long muội tựa hồ cùng nhân viên trong này rất quen thuộc, lão bản sớm đã chạy tới chào hỏi. Tiếp theo lão bản tự mình đưa rượu tới.

Khuôn long muội vẫy tay đối với lão bản thì thầm vài câu, ánh mắt lão bản nhìn một vòng mọi người rồi lộ ra vẻ đã hiểu rõ, cười lui xuống.

"Linh Nhi, đi, chúng ta ra nhảy." Khuôn long muội cười đề nghị.

Long Linh Nhi cũng là người hay hỗn quán bar, vào bên trong, nghe tiết tấu âm nhạc cũng đã có điểm nhiệt huyết dâng trào, nghe vậy gật đầu đứng dậy: "Tốt, đi."

Tần Thứ nhướn mày, nói: "Không cần chạy loạn."

Khuôn long muội cười nói: "Yên tâm đi, Tần Đại soái, ta sẽ để ý Linh Nhi nhìn chặt chẽ, tuyệt không để cho người khác câu đi."

Long Linh Nhi cũng do dự nói: "Không có việc gì đâu." Nha đầu kia bây giờ còn thực sự sợ hãi Tần Thứ như vậy.

Tần Thứ gật gật đầu, không nói nữa, cũng không có động đến rượu trên bàn, liền như vậy ngồi đoan đoan chính chính, cũng không khí quán bar có vẻ không hợp nhau.

Hai cô nương vào sân nhảy, rất nhanh liền biến mất tại đám người. Tần Thứ tuy rằng không đi theo, nhưng thủy chung vẫn dắt theo một cỗ khí lưu. Chỉ cần khoảng cách không phải quá xa, dựa vào cảm ứng của Tần Thứ đối với chung quanh dòng khí, hoàn toàn có thể xác định bọn họ tại vị trí nào, một khi ra chuyện ngoài ý muốn, hắn cũng có thể đuổi tới.

"Tần tiên sinh đối với Long tiểu thư rất quan tâm a." Tiêu Lan cười nói. Bình rượu trong tay chậm rãi rót đầy vào chén, bưng chén hướng Tần Thứ: "Không làm một ly sao?"

Tần Thứ nhàn nhạt đáp lại một câu: "Không có hứng thú."

Chung quanh không khí thật sự là rất náo loạn, nếu không có bận tâm hai nàng, Tần Thứ đã thực sự đóng cửa năm cảm.

Tiêu Lan cũng không có bởi vì Tần Thứ nói mà lộ ra thần sắc hờn giận, chẳng qua thấy Tần Thứ không có hứng thú trao đổi, hắn cũng không có nói thêm, cười quay đầu lại dùng tiếng Nhật trao đổi với Nhã Chính Quân.

"Sách." Tần Thứ ánh mắt ngưng lại, hắn ánh mắt chạm đến một chỗ, thấy được một chuyện không thể tưởng tượng.

Một góc nhỏ, vài đôi nam tử ôm nhau thăm thiết.

"Đồng tính?" Tần Thứ mi mắt buông xuống, lúc trước đọc trong sách có biết đến điều, Tần Thứ đã cảm thấy bất khả tư nghị, hôm nay tận mắt nhìn thấy, cảm thấy cả người nổi da gà, hắn tuy rằng không can thiệp hành vi người khác, nhưng cực kỳ bài xích chuyện như vậy.

Sự tình lại cũng không có hết, rất nhanh, liền có một nam tử trên người treo đầy trang sức, còi trăn, chỉ mặc một cái quần nhỏ. Nam tử này nhìn qua cả người rất cơ bắp, dùng mắt mà nói, chính là rất manly. Hắn tới bên cạnh Nhã Chính Quân ngồi xuống, hai mắt tỏa sáng, cười tủm tỉm nói: "Suất ca, ta mời ngươi uống một chén thể nào?"

Tiêu Lan mày mà nhắc, khoe miệng nhất thời nhẹn không được nhếch lên.

Nhã Chính Quân cũng không biết là vì ngôn ngữ không thông, hay cố ý xem nhẹ người này, hoặc là nhìn ra thân phận người này, không nói một lời, không để ý tới, bàn tay trắng nõn khinh dương, cầm chén rượu chậm rãi đưa tới bên miệng.

"Suất ca, như thế nào không nói lời nào nha." Nam tử này đã có chút hương vị được một tác lại muốn tiến một thước, tay duỗi ra nắm ở bả vai Nhã Chính Quân, lại chậm rãi hạ xuống bên hông, nhẹ nhàng vuốt.

Tiêu Lan cười tủm tỉm ở một bên uống rượu, ánh mắt nhìn một vòng ra một tiếng cười khẽ. Cũng quay đầu hướng Tần Thứ nói: "Tần tiên sinh, không uống một ly sao?"

Tần Thứ nhàn nhạt lắc đầu, hắn cũng chú ý tới tên nam tử không mời kia, chẳng qua người không trên chọc hắn, hắn tự nhiên sẽ không đi để ý.

"Linh Nhi, mau nhìn, tiểu tử kia có phiền toái." Khùng long muối vụn vẹo thân hình, hướng Long Linh Nhi một nghiêng đầu, đặc ý cười nói.

Long Linh Nhi quay đầu lại, chứng kiến cảnh tượng tên nam tử kia dây dưa Nhã Chính Quân không khỏi khanh khách cười không ngừng, duỗi tay phát mộng khùng long muối nói: "Cũng là người chủ ý này rất độc, chẳng qua chỉ bằng tướng mạo bắt nam bắt nữ này của Nhã Chính Quân, không chơi đúng là lãng phí."

"Cáp, người không thể nhìn tướng mạo, người sao biết hắn không phải là tiểu công công?" Khùng long muối khặc khặc cười quái dị.

Mà bên này, cũng không biết có phải là do Nhã Chính Quân không có làm ra phản ứng, tên nam tử kia động tác càng thêm lớn mật, thậm chí tay hắn đã dần chuyển qua hạ bộ. Sắc mặt Nhã Chính Quân rốt cục thay đổi.

Chỉ thấy trong mắt hắn một đạo hàn quang hiện lên, tên nam tử kia bỗng nhiên thét lên, tuy rằng bị chung quanh cuồng bạo âm nhạc che dấu, nhưng Tần Thử ngồi gần sát cùng Tiêu Lan đều nghe rất rõ ràng. Tần Thử là bởi vì tính tình từ trước đến nay là vững như núi Thái, cho nên chỉ dờn ánh mắt nhìn thoáng qua. Mà Tiêu Lan như là sớm đoán được như thế, một ngụm uống hết rượu, ra tiếng cười liên tiếp.

Tên nam tử kia đã nghiêng ngả lao đảo đứng lên, tay trái nắm chặt tay phải, sắc mặt tái nhợt, trong miệng từng trận kêu thảm thiết, ánh mắt nhìn chăm chăm tay phải tràn ngập hương vị hoảng sợ. Nhưng là người bên cạnh nhìn thì tay phải của hắn tựa hồ không có gì biến hóa.

Đội tên nam tử kia chạy đi, Tiêu Lan cười nâng chén hướng Nhã Chính Quân nói: "Nhã Chính Quân, nhìn không ra, lòng của người khi nào thì trở nên mềm như vậy, không giống tính cách của người a."

Nhã Chính Quân vẫn duy trì nụ cười quyến rũ, gương mặt dưới ngọn đèn hôn ám càng mê người, hắn cười nói: "Một khi Tư Mã tiểu thư đã thích trò đùa, ta sao làm hỏng hứng thú của nàng, chỉ cần không chạm vào điểm mấu chốt, tiện thể trừng phạt là đủ rồi."

"Ha ha, ta chỉ biết chuyện gì đều không thể gạt được Nhã Chính Quân." Tiêu Lan cười nói.

Nhã Chính Quân nhấp một ngụm rượu, quay đầu cười nhìn Tiêu Lan nói: "Tiêu Lan có phải là cũng rất muốn chứng kiến ta xấu mặt?"

"Làm gì có." Tiêu Lan cười khoát tay nói, "Lấy trí tuệ Nhã Chính Quân, sợ là sớm đã nhìn ra. Nói lại, người vừa nãy đến đã hô suất ca, chúng ta năm đó cùng trường trải qua, đây là sơ hở lớn nhất a."

Nhã Chính Quân nhẹ nhàng cười, không có nói nữa.

Kỳ thật Tiêu Lan cũng không phải không nói móc, Nhã Chính Quân bởi vì vấn đề diện mạo, làm cho người ta cảm giác đầu tiên là nữ nhân. Cho nên thường nhân tiến lên câu đầu tiên đều xưng hô mỹ nữ, vừa nãy tên nam tử kia mới tới đã hô suất ca, hiển nhiên là đã sớm biết giới tính của Nhã Chính Quân.

Tần Thử nhìn theo tên nam tử hốt hoảng mà chạy, thẳng đến biến mất không thấy, hắn mới khẽ liếc mắt bên người Nhã Chính Quân. Nói tiếng Nhật, Tần Thử nghe không rõ, nhưng hắn đối Nhã Chính Quân này cũng càng ngày càng hiểu kỳ. Vừa nãy hắn thấy rất rõ ràng, nam tử kia tay phải cũng không có vấn đề gì, nhưng là hắn biểu hiện lại giống như tay phải biến thành độc xà vậy, đây là nguyên nhân gì, Tần Thử không rõ, nhưng hiển nhiên là Nhã Chính Quân đã động tay chân.

Một khúc nhiệt vũ xong, khùng long muối cùng Long Linh Nhi đã nắm tay về chỗ ngồi. Tại một quán bar có tính chất đặc thù này, hành động thân mật giống hai cô nương như vậy, rất dễ dàng sẽ làm người hiểu lầm các nàng.

Hai cô nương ngồi xuống, liền khăn cấp uống một ly đồ uống, khùng long muối nói: "Nhảy đã thật."

Lúc nói lời này, ánh mắt của nàng còn như có như không ngắm Nhã Chính Quân, trong mắt cũng tràn ngập nghi hoặc, hiển nhiên nàng cũng thấy được cảnh tượng tên nam tử hốt hoảng mà chạy.

DJ điện cuồng kêu gào, dẫn đường không khí âm nhạc. Sân khấu xuất hiện một dàn nhạc, lĩnh xướng chính là một nữ ca sĩ. Một ngọn đèn chiếu vào trên người nàng, thanh âm có chút khàn khàn trầm thấp chậm rãi hát lên, sau một phút đồng hồ, theo tiết tấu đột nhiên lên cao, xấp xỉ bệnh tâm thần đang gầm rú.

Cũng chỉ có trong tiếng ca mới có thể nhận ra, đây là một nữ ca sĩ.

Không khí âm ỉ, trên sân nhảy cả trai lẫn gái phê tới cực điểm.

Khùng long muối có lẽ là một kẻ không thành, lại sinh một kẻ, tìm Nhã Chính Quân chuốc rượu. Khùng long muối chính là trong truyền thuyết nhân vật uống rượu đình cấp. Đem Nhã Chính Quân say mềm, làm hắn xấu mặt, nàng hiển nhiên cũng vui.

Nhã Chính Quân cũng không ngại, ôn hòa nhưng cũng hiện ra tửu lượng không tầm thường, hai người tám lạng nửa cân, vừa lúc ngang nhau.

Tiêu Lan cười tủm tủm nhìn hai người chuốc rượu, chính là ai cũng nhìn không ra sau nụ cười kia đến tột cùng cất giấu cái gì.

Tần Thử vốn đang suy nghĩ, bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt bắn thẳng đến sân khấu trên người nữ ca sĩ, tuy rằng đối phương gương mặt bị đầu tóc che khuất không thấy rõ mặt, nhưng là thanh âm đối phương, cùng với trong không khí vài hơi thở quen thuộc đều làm hắn phát giác thân phận đối phương.

"Đi, nàng như thế nào lại ở chỗ này?" Tần Thử trong mắt lộ ra vẻ khó hiểu.

Long Linh Nhi tuy rằng đối với chuyện khủng long muội khiêu khích Nhã Chính Quân uống rượu rất cảm thấy hứng thú, nhưng đáy lòng lúc nào cũng lưu ý Tần Thử. Trong lúc vô ý phát hiện Tần Thử nhìn nữ ca sĩ khoảng 7 đến 8 phút, nàng lại đột nhiên mất hứng.

Khi nhìn nữ ca sĩ trên sân khấu, trong mắt nàng đã nhiều ra vài phần hàn ý.

Một khúc hát xong, bắt đầu tiết mục khác. Quán bar đều giống như vậy, tiết mục buổi tối đều phi thường phong phú. Tần Thử bỗng nhiên đứng lên, quay đầu nói với Long Linh Nhi: "Ta có chút việc, rất nhanh sẽ quay lại, người ở đây, đừng đi đâu."

"Người đi đâu?" Long Linh Nhi mở to hai mắt, coi biểu hiện của nàng, hiển nhiên là cho rằng Tần Thử muốn đi tìm nữ ca sĩ kia. Nhưng trên thực tế, Tần Thử đích thật là định như vậy.

Tần Thử căn bản là không có ý tứ trả lời nàng, khẽ gật đầu, xoay người, rất nhanh đã biến mất vô hình vô tung.

"Tức chết ta." Long Linh Nhi hưng hăng đem một cái ly ném xuống đất ra một tiếng vang thanh thúy. Bàn bên cạnh một nam tử chửi bậy: "Rác rưởi, ai mẹ nó không có mắt, hướng dưới chân gia gia đôi cái chén vậy?"

Long Linh Nhi vỗ bàn đứng lên trừng mắt hung hăng nói: "Bà ném, thì sao? Không phục cứ tới đây, bà thường người cái lớn hơn nữa."

Đang đầu rượu, khủng long muội như là đang suy nghĩ, bỗng nhiên cầm lên một bình rượu, vọt tới trước mặt người nọ, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, một bình rượu đập trên ót tên kia nở hoa.

Xe của khủng long muội tuy rằng đáng chú ý, nhưng người biết nàng cũng không nhiều, cho nên nàng xuất thủ tuy rằng uy phong tàn nhẫn, lại dọa không được người bên đối phương, nhưng rất nhanh lão bản quán bar đã dẫn một đám người đi tới đem những người này toàn bộ dẫn đi ra ngoài. Khủng long muội vẫn trừng mắt mắng: "Mẹ nó, dám mắng chửi tỷ muội của ta, chán sống sao."

"Hay." Long Linh Nhi rốt cục cười, giờ ngón tay cái lên, cảm thấy con tức trong lòng tiêu không ít.

Khủng long muội đắc ý giương mày, đi trở về hướng Nhã Chính Quân bưng chén rượu nói: "Lại đến."

Tần Thử thẳng truy nữ ca sĩ, dựa vào cảm ứng hơi thở, trong phạm vi nhỏ, Tần Thử phi thường nắm chắc sẽ không mất dấu. Nhưng làm hán ngoài ý muốn là, đi theo tự nhiên đã ra quán bar, đi nhanh vài bước đã lộ khai đường phố này, tiến nhập một chỗ rẽ hẻo lánh.

"Đi, người này?"

Tần Thử dừng cước bộ, khi Lý Nhị Hắc cho hán phương pháp huấn luyện bộ đội đặc chủng đã xem qua theo dõi thuật, hướng hồ bản thân cũng nắm giữ vi diệu đối với dòng khí, cho nên hán đối với mình theo dõi rất có tự tin. Trừ phi là phạm vi lớn, trong phạm vi nhỏ, chỉ cần hán có tâm, không có khả năng mất dấu.

Nhưng hiện tại, hán đích xác đã cùng đối phương chặt đứt liên hệ. Thật giống như giạt dây điều giống nhau, bỗng nhiên chặt đứt, rốt cuộc tìm không thấy điều đi đâu.

Khi Tần Thử tràn đầy nghi hoặc xoay người, muốn phản hồi quán bar, nữ ca sĩ không biết khi nào thì thần không biết quỷ không hay hiện ra phía sau hán.

Tần Thử trong lòng nhất thời cả kinh, bởi vì hán hiện giờ phút này không ngờ không cảm giác được hơi thở của đối phương. Hiển nhiên đối phương đã nhận ra mình theo dõi, thu liễm hơi thở trên người.

"Vì cái gì phải đi theo ta." Nữ ca sĩ chậm rãi mở miệng, thanh âm cũng không khàn khàn, có lẽ tiếng ca hồi nãy chỉ là hình thức biểu hiện thôi.

"Không biết." Tần Thử trả lời rất坦然.

Nữ ca sĩ tay duỗi ra, cầm lấy mớ tóc trên đầu hỗn độn, khẽ lột ra, lộ ra một cái đầu như con nhím cùng gương mặt xinh đẹp anh khí bùng bùng. Không ngờ không phải ai khác, đúng là Lộ U Y.

"Cảnh cáo người, không cần lại đi theo ta." Lộ U Y trừng mắt, hàn quang tất hiện. Nói xong, liền xoay người rời đi.

"Từ từ." Tần Thử ra tiếng gọi.

Lộ U Y dừng bước, lại không có xoay người lại, đưa lưng về phía Tần Thử, mở miệng: "Còn có cái gì? Nếu người lại đi theo ta, ta sẽ giết người."

Tần Thử nhàn nhạt cười, không vì đe dọa mà dao động, hán nói: "Ta muốn nói chuyện với người."

"Không cùng đường, không có gì hay để nói." Lộ U Y hừ, trong nháy mắt đã biến mất vô tung vô ảnh.

Tần Thử không có đi theo, không phải hán sợ hãi đối phương đe dọa, mà là hán cũng không có thói quen dây dưa người khác. Chẳng qua trong lòng hán lại khó tránh khỏi có chút nghi hoặc, hán không rõ Lộ U Y vì sao xuất hiện trong quán bar, hơn nữa lấy thân phận ca sĩ hiện thân. Lộ U Y đối với hán

mà nói, thủy chung là một nhân vật bí ẩn.

"Muốn hỏi, lại hỏi không ra lời." Tần Thứ khước miệng xẹt qua một tia cười khổ. Lúc hắn định phản hồi quán bar, cước bộ bỗng nhiên lại ngừng lại, kinh nghi đánh giá góc đường, một chiếc xe thể thao như là bị vô hình vật thể nào đó va chạm, bỗng nhiên lật nghiêng.

Một hồi quý dị tai nạn xe cộ ở trước mắt hắn.

"Sao lại là như thế này?" Tần Thứ ánh mắt đột nhiên ngưng lại.

Tai nạn xe cộ cùng với người chết hoặc là chung quanh người qua đường thét lên cũng không là trọng điểm hắn chú ý, hắn chú ý đến chính chuyện tình phát sinh. Hắn nhớ rõ hôm nay đi xe của Long Linh Nhi, cũng từng gặp được qua tình huống đồng dạng. Chỉ có điều lúc ấy xe của Long Linh Nhi chạy rất chậm, mới không có vấn đề gì. Mà vừa nãy chiếc xe đó chạy rất nhanh, cho nên mới tạo thành tai nạn.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Hồng Hoang Dị Thú

Tần Thứ rất ít khi sinh ra lòng hiếu kỳ, nhưng là một khi có lòng hiếu kỳ cũng rất khó ngừng lại, giống như hắn hiếu kỳ với Lộ U Y vậy. Tai nạn xe cộ trong nháy mắt này, hắn cảm ứng được hơi thở đặc thù, cùng với nhĩ lực cực hạn nghe được một trận tiếng cười mơ hồ không rõ, làm hắn cảm thấy ngạc nhiên.

"Lại là ẩn hình."

Tại Tần Thứ tự hỏi trong nháy mắt, lực lượng quán chú tại hai chân, làm thân hình hắn trực tiếp tại chỗ biến mất.

Ở khoảnh khắc Tần Thứ vừa ly khai, hiện trường tai nạn xe cộ bỗng nhiên thổi qua một trận gió quái dị, khi trận gió này lượn lờ một vòng đi tới một góc khuất, hiện ra năm tên Hắc y nhân, những người này toàn thân đều mặc kín đồ đen, chỉ để lại hai con mắt. Hơn nữa nếu là cẩn thận lưu ý, sẽ phát hiện thân ảnh bọn họ tuy rằng đứng thẳng ở đây, nhưng đã có chút cảm giác mơ hồ không chừng.

Một Hắc y nhân bỗng nhiên kết xuất một cái thủ ấn quái dị, trong miệng lầm bầm, trên mi tâm vỡ ra một khe hở tối đen, Ngay sau đó từ mi tâm chui ra một sợi dây nhỏ trong suốt, dây nhỏ dần to ra, cuối cùng hóa thành một đầu hình dạng giống như cầu. Thứ này phiêu phù ở giữa không trung, nhích động cái mũi người vài cái, quay đầu lại, trông mắt màu lam toát ra một đạo lam quang.

Hắc y nhân thu thủ ấn lại, sinh linh trôi nổi kia lại chui vào mi tâm, nói vài câu tiếng Nhật, vung tay lên, một trận gió thổi qua, mọi người biến mất vô tung vô ảnh.

Cùng lúc đó, tại Hongkong tây khu, phía ngoài khu biệt thự xa hoa, xe của Ngọc Vô Hà nhẹ nhàng dừng lại. Xuống xe, Ngọc Vô Hà nâng cổ tay nhìn thời gian, thở một hơi, le lưỡi nói: "May mắn không có muộn, bằng không lại bị lão Đại nặng."

Biệt thự tựa hồ không có một bóng người, trên thực tế trong này đích xác chỉ ở một mình Ngọc Vô Hà, trong mắt người khác, sợ là rất khó lý giải một người thu nhập bằng lương giáo viên như nàng làm sao mua nổi đất ở Hongkong, tuy nhỏ nhưng là một biệt thự rất tinh xảo.

Nhập mật mã, cánh cửa mở, Ngọc Vô Hà quay đầu lại nhìn nhìn, rồi nhanh chóng cửa lại. Trong biệt thự bố trí rất ấm áp, xem ra là nơi ở của một nữ nhân. Ngọc Vô Hà sau khi vào cửa không có dừng lại, cước bộ thẳng đến phòng bếp. Nơi này có nhiều tủ inox đẹp, cùng với tất cả các loại nhu phẩm.

Ngọc Vô Hà nhìn như tùy tâm sở dục tìm một cái nút ấn vài cái, nghe đinh đương một tiếng, dây tủ inox không biết vì sao đột nhiên mở ra một khe hở, vừa vặn có thể để một người thông qua. Ngọc Vô Hà lách mình đi vào, phía sau tự động khép lại, từ bên ngoài nhìn vào, tủ bát vẫn là tủ bát, tựa hồ cho tới bây giờ vẫn không có biến hóa gì.

Mà lúc này, Ngọc Vô Hà lại ở trong một thang máy, Ngọc Vô Hà ấn trên vách một cái nút, thang máy liền chuyển động, tạo ra từng đợt tiếng vang rất nhỏ. Mà ánh sáng đã dần biến thành màu tím, giống như bị từ ngoại tuyến chiếu xạ.

"Ngọc tỷ, người hôm nay nội y màu sắc cũng được nga." Trong thang máy bỗng nhiên quý dị chui ra một trận thanh âm đầm thọa.

"Tiểu Hồ, người còn mê đắm rình coi tỷ tỷ, cẩn thận ta cho người ăn khổ." Ngọc Vô Hà thật ra không có bày ra phòng bị, tiến vào địa hạ căn cứ, đều bị giám thị, đây là trình tự tất yếu, chẳng qua sẽ không phân hình đến một tầng chướng ngại cuối cùng, cho nên Ngọc Vô Hà cũng không lo lắng.

"Oa, tỷ tỷ, ta không dám. Chẳng qua, hắc hắc, nội y của người thật sự rất gọi cảm."

"Xú tiểu tử." Ngọc Vô Hà xì một tiếng khinh miệt, đúng lúc này, chỉ nghe một tiếng đình đương giòn vang, thang máy mở cửa ra, lúc này biểu hiện trước mắt Ngọc Vô Hà cũng đã là một cảnh tượng khác.

Đây là một địa hạ không gian hình cung, phẳng phất như toàn bộ đều từ kim loại tạo thành, đập vào mắt hết thấy đều mang theo sắc thái khoa học kỹ thuật. Đây là tổng bộ căn cứ D tổ chi nhánh Hongkong.

"Ngọc tỷ." Trước mặt là một nam hài ước chừng bảy tám tuổi, chặt chẽ ôm lấy Ngọc Vô Hà, nếu không phải đầu rục rịch muốn hướng bộ ngực cao ngất của Ngọc Vô Hà cọ xát, cũng coi như là thân thiết nghênh đón.

Chỉ tiếc Ngọc Vô Hà đối với tính cách của tiểu gia hỏa rõ như lòng bàn tay, một đầu ngón tay điểm tại mi tâm của hắn, cứng rắn chặn đầu hắn lại.

"Tiểu Hô, lão Đại bọn họ đâu?"

Bé trai gọi là tiểu Hô biết gian kế của mình không thể thi triển, đơn giản buông lỏng ôm ấp, cười ngây ngô: "Đều ở trong phòng hội nghị, chuẩn bị họp, Ngọc tỷ người hay ở đây chơi đi a."

Ngọc Vô Hà gõ đầu tiểu Hô, bắt đầu dĩ nôi: "Tiểu hoạt đầu, thật sự là càng ngày càng mở nhon lợi hại. Đúng rồi, người tổ A có tới không."

Tiểu Hô vừa nghe, nhất thời hai mắt tỏa sáng, liên tục lắc đầu nói: "Không có đâu, ta cũng đang chờ, ngoại trừ lão Đại, tất cả đều tò mò muốn chết, đều muốn kiến thức những thành viên tổ A trong truyền thuyết đến tột cùng là như thế nào."

Nói xong, tiểu Hô biến sắc, biểu tình nịnh nọt, cười nói: "Ngọc tỷ, ta ở trong tổ, ngoại trừ lão Đại, chỉ nói chuyện được với người, người giúp ta nói với lão Đại, hành động lần này có thể hay không cho ta tham gia một lần. Có thể cùng A tổ hợp sức hành động thật đúng là cơ hội ngàn năm a, ta thực không muốn bỏ qua."

"Người?" Ngọc Vô Hà nhìn nó từ trên xuống dưới, nói: "Người đi làm gì?"

"Đương nhiên là theo các người cùng nhau tham gia chiến đấu a." Tiểu hỏ nghiêm trang nói, nhưng chứng kiến ý cười trên mặt Ngọc Vô Hà, nhất thời sắc mặt tức giận nói: "Ta biết năng lực của ta không tốt, nhưng là ta tinh thông máy tính, có thể dùng chỉ số thông minh, nói không chừng hành động lần này sẽ dùng đến ta."

"Được rồi, đừng quấy rối, người thành thành thật thật thủ căn cứ. Nếu tất cả mọi người đi, tổng bộ tới ai chịu trách nhiệm a, đến lúc đó lại như thế nào cùng tổng bộ tiến hành liên lạc a. Hơn nữa, hành động lần này một khi đã có thể kinh động A tổ, tất nhiên là mạo hiểm vô cùng, người còn nhỏ, về chỉ số thông minh, trong chiến đấu, có thể có tác dụng gì. Muốn mạng mạng nhỏ đi chơi sao."

Ngọc Vô Hà lại gõ đầu tiểu Hô, mảy giương lên, liền hướng phòng họp đi đến.

Trong phòng hội nghị ngồi tám người, một người đại hán nhìn qua rất bình thường, để tóc húi cua, bộ mặt cương nghị, ngồi đoạn chính, vừa thấy sẽ làm người nghĩ hắn là một cán bộ quân đội.

"Vô Hà, quá một phút đồng hồ, người đã bị muộn rồi." Người nọ mặt không chút thay đổi mở miệng nói. Những người khác đều quay đầu cười hi hi nhìn Ngọc Vô Hà, tất cả đều là nam nhân, Ngọc Vô Hà này là nữ tính duy nhất trong căn cứ đích thật là chơi với đàn sói.

Chẳng qua đám người có vài người diện mạo đều cực kỳ quái dị. So sánh ra người vừa nói là bộ mặt đoạn chính nhất.

"Hắc, lão Đại, không phải có một phút đồng hồ thôi, ta cũng không tính muộn đâu." Ngọc Vô Hà tuyền cái ghế không ngồi xuống, bên cạnh là một nam tử đầu trọc béo lùn chắc nịch xoay người mê đắm cười nói: "Vô Hà, vài ngày không thấy, đáng người là càng ngày càng nóng bỏng, thúc thúc thật muốn người a."

"Trư Nhục Vinh, người nếu ngại nhiều thịt, lão nương có thể giúp người lấy vài khối." Ngọc Vô Hà trừng mắt, bấm tay bắn ra một tia vô hình khí, giống như lưỡi dao sắc bén gạt qua, đầu trọc của Trư Nhục Vinh còn sót lại vài sợi bị Ngọc Vô Hà tước sạch.

Trư Nhục Vinh cảm lấy mấy sợi tóc, mặt suy sụp, bày ra bộ dáng bị khi dễ cùng ủy khuất, hướng nam tử tỏ khổ: "Lão Đại, người xem, Vô Hà lại khi dễ ta, ta sao mệnh khổ vậy a."

Nói xong, dậm chân, người mấy trăm cân run run, làm cho người ta càng xem càng thấy buồn cười.

Một trận cười vang, nam tử xoa tay: "Được rồi, yên lặng một chút."

Lão Đại một lời, mọi người đều an tĩnh lại. Ngay cả Trư Nhục Vinh vừa mới còn biểu diễn cũng đã khôi phục bình thường.

"Người thật đúng là thu phóng tự nhiên a." Ngọc Vô Hà trở mình xem thường nhỏ giọng nói.

Trư Nhục Vinh nhún nhún vai, về mặt đắc ý.

"Một tuần trước, phòng thí nghiệm số 3 chữ Thiên xảy ra chuyện. Một vị nghiên cứu viên mang theo trọng yếu cơ mật bỏ trốn. Theo ta biết, vị kia nghiên cứu viên vẫn còn dừng lại ở Hongkong chưa xuất cảnh, hơn nữa theo tin tức tin cậy, thí nghiệm phẩm bỏ chạy cũng trùng hợp ở Hongkong chúng ta. Thành viên A tổ đến chính là vì chuyện này, mà đối với chúng ta D tổ chi nhánh tiểu tổ Hongkong mà nói, đây cũng là một lần trọng yếu cơ hội lập công,

nếu có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, chúng ta mỗi người đều nhận được thưởng cấp ngợi khen, hơn nữa đối với các người về sau lên chức cũng là dễ dàng."

Nam tử chậm rãi nói ra nội dung chủ yếu hội nghị khẩn cấp đêm nay. Mà tiếng nói hần vừa dứt, trong phòng hội nghị nhất thời nổ tung.

Người bình thường có lẽ cả đời cũng đề cập không đến bí mật này, nhưng bọn hần là nhân viên công tác cơ mật lại hiểu biết rất thấu triệt. Phòng thí nghiệm quốc gia chia làm thiên, địa, huyền, hoàng bốn cấp bậc. Bốn cấp bậc phòng thí nghiệm này mỗi một nội dung hạng thực nghiệm đều là trọng yếu cơ mật quốc gia, mà trong đó lấy phòng thí nghiệm cấp bậc chữ Thiên là quan trọng nhất.

Phòng thí nghiệm số 3 chữ Thiên xảy ra vấn đề, này là tin tức cỡ nào rung động a, khó trách có thể kinh động thành viên A tổ xuất động.

Cùng phòng thí nghiệm phân chia bất đồng. Lệ thuộc trực tiếp cục an toàn trung ương, tổ chức hành động đặc biệt cũng chia làm năm cấp, phân biệt là S, A, B, C, D. Năm tổ không chỉ có năng lực thành viên bất đồng, chức quyền phạm vi cũng không giống nhau.

Cao nhất tầng thứ S tổ, chỉ có vài người biết được bọn họ phân bố, mà ở bên trong, bình thường đem S tổ xưng là "Long tổ". Sở dĩ nhận được xưng hô như vậy, là theo chức quyền phạm vi của họ có quan hệ. Thời xưa, hoàng đế được xưng là chân mệnh thiên tử hóa thân của rồng. Mà hôm nay, không có đế vương, nhưng quốc gia vẫn tồn tại người lãnh đạo cao nhất, thành viên S tổ chức trách chính là âm thầm bảo hộ mấy người hiện đại hoá "Chân mệnh thiên tử".

A tổ tuy rằng so với S tổ thấp hơn một cấp bậc, nhưng phạm vi bọn hần hành động cũng rộng lớn nhất. Bọn họ toàn quyền xử lý cả nước các loại sự kiện quan trọng, thậm chí còn một chút liên quan sự kiện ở hải ngoại. B tổ cùng C tổ đều là tiểu tổ thiết lập ở hải ngoại. Tương đối mà nói, chi nhánh D tổ thành viên là nhiều nhất, từng tỉnh đều có một chi nhánh cứ điểm D tổ. Mà càng tự do cùng khu hành chính đặc biệt như Hongkong tự nhiên không thể thiếu thành viên D tổ âm thầm theo dõi.

"A tổ, mẹ ôi, cũng không biết khi nào ta có thể lên tới A tổ, ta đây coi như là làm rạng rỡ tổ tông." Trư Nhục Vinh cảm khái.

"Người a, sợ là không đủ tư cách rồi." Ngọc Vô Hà bĩu môi châm chọc.

"Hắc, ta nói Vô Hà muội muội, người luôn nhắm vào ta đâu. Nói cho người, thúc thúc ta hiện tại mỗi ngày đều khổ luyện đạo pháp, ngày khảo hạch, ta nhất định có thể thuận lợi tiến vào C tổ, đến lúc đó, thúc thúc ta sẽ đi hải ngoại tiêu điều tự tại. Chắc chắn, nghe nói có nhiều hương vị thật tuyệt, thúc thúc ta còn không ném thư qua." Trư Nhục Vinh mê đắm cười nói.

"Cho người đến Phi Châu đại thảo nguyên, đi ném thư hương vị mẫu sư tử đi." Ngọc Vô Hà trừng mắt, quay đầu đầu, hướng nam tử tóc húi cua nói: "Lão Đại, người nói thật không mình bạch, tư liệu mà nghiên cứu viên cầm bỏ trốn là cái gì? Còn có thí nghiệm phẩm là cái gì?"

Nam tử tóc húi cua lắc đầu nói: "Ta tạm thời chỉ biết như vậy, sự tình cơ mật, chờ thành viên A tổ tới rồi, bọn họ sẽ kể lại tình huống cho chúng ta biết."

"Lão Đại."

Cánh cửa phòng họp bỗng nhiên bị người đẩy ra, lộ ra thân ảnh tiểu Hồ, hần hưng phấn nói: "Người A tổ đến."

"Đã đến."

Trong phòng hội nghị tất cả đều đứng lên. Không thể không nói, đối với A tổ này, trong lòng bọn họ thủy chung là tràn ngập tò mò.

"Đi, mọi người chú ý, chúng ta đi ra ngoài nghênh đón."

Nam tử tóc húi cua vỗ vỗ tay, đoàn người quy củ lục tục đi ra ngoài. Đợi cho cửa thông đạo truyền đến đình đương một tiếng thanh thúy, cửa mở ra, lộ ra hai thân ảnh dung mạo bình thường.

Một lão nhân ước chừng sáu mươi tuổi, mặc một bộ âu phục, diện mạo cũng bình thường, nếu không phát hiện trên người có một cỗ khí chất không đổi, rất khó tưởng tượng lão nhân chừng này tuổi lại là thành viên A tổ trong truyền thuyết.

Nột người khác tương đối trẻ tuổi hơn nhiều, ước chừng ba mươi tuổi, cũng là một thân âu phục bình thường, mặt hơi dài, cằm có một vành râu nhỏ, đôi mắt nhỏ, tướng mạo như vậy nói khó nghe chút là xấu.

Nhưng là biểu tình của hai người cũng rất nghiêm túc, xem ra lão nhân là đầu lĩnh, vừa vào cửa hần đã cùng nam tử tóc húi cua bắt tay nói: "A tổ, Thiết Trấn Quốc."

"Lý Thụy Tường." Người kia cũng tự báo tính danh.

Nam tử bắt tay, cũng tự giới thiệu nói: "D tổ Quan Phi, hoan nghênh các người đã đến."

Mà phía sau, một đám thuộc hạ lại đều mở to hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm hai thành viên A tổ, phảng phất bọn họ trên người có cái gì hi thế trân bảo vậy. Đối với bọn họ mà nói, nhìn người đã không phải dựa vào tướng mạo để phán đoán, mà là cảm ứng thực lực của đối phương. Khi bọn hần phát hiện không ngờ không thể đánh giá ra thực lực của đối phương, trong lòng bọn họ mới kinh ngạc, đồng thời cảm giác tự thân chênh lệch.

"Chúng ta thời gian không nhiều lắm, cụ thể tình huống, ta cần nói đơn giản một lần." Ngân lão giả nói.

Quan phi vội vàng nói: "Hào, chúng ta đi vào phòng họp nói chuyện."

Đoàn người vào phòng họp, Ngân lão giả đi thẳng vào vấn đề nói: "Tin tưởng rằng các người đã biết phòng thí nghiệm số 3 chữ Thiên xảy ra vấn đề, nhưng là tình huống cụ thể có bao nhiêu ác liệt, các người còn chưa biết. Có thể nói như thế này, nếu nhiệm vụ lần này thất bại, sẽ tạo thành ảnh hưởng thật lớn."

Lão giả nói xong, mang công văn trong người ra, đứng dậy đi đến màn hình LCD giữa phòng họp bên cạnh máy tính, đem USB bỏ vào, hiển thị tư liệu. Rất nhanh, trên màn hình lớn hiện ra bức ảnh chụp một nam tử.

Ngân lão giả chỉ tay nói: "Hắn gọi Triệu Quang Vinh, chính là nghiên cứu viên bỏ trốn."

Các thành viên D tổ đều nhìn bức ảnh, nói đến chính sự, không ai vui đùa, cả đám đều nghiêm túc nhìn chăm chăm vào màn hình và nghe ngân lão giả giảng giải.

"Phòng thí nghiệm chữ thiên, nhân viên công tác sàng chọn đều là cực kỳ nghiêm khắc, có thể tiến vào đây tham dự hạng mục nghiên cứu khoa học, bản thân đối với quốc gia đều cực kì trung thành. Cho nên từ lý luận suy ra, không có khả năng sinh chuyện như vậy. Nhưng Triệu Quang Vinh có một thân nhân duy nhất là con hắn đã thành hắn trí mạng nhược điểm."

Một tháng trước, thành viên C tổ ở hải ngoại bảo hộ cùng theo dõi đứa con này đã ngoài ý muốn bị giết, cái chết này cũng không rõ. Sau lại trải qua điều tra, là tổ chức Nhật Bản bố trí âm mưu. Bọn họ không biết từ chỗ nào biết được hạng mục thực nghiệm ở phòng thí nghiệm số 3, thông qua sắc đẹp hấp dẫn đứa con của nghiên cứu viên Triệu Quang Vinh đang học ở nước ngoài, cuối cùng giết chết thành viên C tổ bên ta rồi bày ra bắt cóc, bí mật liên hệ Triệu Quang Vinh, lấy đứa con uy hiếp. Triệu Quang Vinh vì lo cho tánh mạng của con, đã phản bội quốc gia, muốn mang theo thí nghiệm phẩm mà chạy. Nhưng cuối cùng bởi vì ngoài ý muốn, thí nghiệm phẩm một mình thoát đi, mà hắn sau đó cũng trốn đi theo."

"Trải qua truy tung, Triệu Quang Vinh ở Hongkong mất đi tung tích, nhưng theo tin tức tin cậy, hắn còn chưa xuất cảnh, vẫn như cũ ở lại Hongkong. Mà thí nghiệm phẩm cũng trùng hợp lưu lạc tại Hongkong."

Nói xong, ngân lão giả lại thay hình ảnh, trong hình ảnh biểu hiện chính là một sinh vật giống như gấu, bất đồng chính là có hai sừng lớn, cùng một cái đuôi thật dài.

"Mọi người chứng kiến chính là thí nghiệm phẩm, một trong hồng hoang dị thú, được gọi là hỗn độn thú. Con thú này giỏi về ẩn hình, đến vô ảnh đi vô tung, thường hay có tiếng cười, yêu thích cắn cái đuôi của mình. Trước mắt năng lực liên quan số liệu còn không chính xác."

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Tầng Tầng Sương Mù

Nếu nói chuyện nghiên cứu viên Triệu Quang Vinh vì đứa con phản bội, các thành viên D tổ còn thấy có chút nóng máu, như vậy ngân lão giả tung ra tư liệu về thí nghiệm phẩm, đã làm đám người đám nghẹn họng nhìn trân trối.

Bằng bọn họ kinh lịch, tuy rằng có thể biết rất nhiều chuyện mà thường nhân cả đời cũng không có khả năng tiếp xúc, nhưng không có nghĩa là bọn họ có thể được biết quốc gia cơ mật. Một quốc gia đều bao hàm sự kiện bí mật nhiều lắm, mà có thể làm cho bọn họ biết đến cũng bất quá là một góc băng sơn mà thôi. Nếu không phải lần này sự tình liên hệ đến địa phương này, cần bọn họ mấy thành viên địa phương hiệp trợ, sợ là như thế nào cũng không tới phiên bọn họ biết được bí mật như vậy.

"Hỗn độn thú? Hồng hoang dị thú? Ngài có thể giải thích rõ ràng hơn một chút không?" Hỏi chính là Ngọc Vô Hà, vị cô nương này từ trước đến nay gan lớn, mặc dù đối mặt thành viên A tổ trong truyền thuyết, nàng vẫn như cũ là dám nghĩ dám hỏi.

Ngân lão giả quét Ngọc Vô Hà liếc mắt, nghiêm nghị nói: "Mấy thứ này đề cập đến quốc gia cơ mật, vốn là không thể hướng các người lộ ra. Nhưng bởi vì cần các người trợ giúp, ta cũng cần giải thích rõ ràng nguyên do trong đó, chẳng qua các người phải phải nhớ kỹ các người đối quốc gia trung thành, nội dung liên quan không thể tiết lộ từ nào."

Dừng một chút, ngân lão giả nhìn mọi người, tiếp theo mở miệng nói:

"Hồng hoang dị thú chính là hạng mục thực nghiệm của phòng thí nghiệm số 3 chữ Thiên. Ước chừng ở ba mươi mấy năm trước, đội viên thám hiểm của chúng ta từ một rừng rậm nguyên thủy ít dấu chân người, tìm được một đám số lượng không nhỏ viên đá kỳ dị hình tròn. Lúc ấy, tưởng là trứng hoá thạch của sinh vật cổ nào đó. Sau lại trải qua dụng cụ phân tích nghiên cứu, mới giật mình phát hiện mấy cái này đích thật là trứng sinh vật thời kì viễn cổ, nhưng cũng không phải hoá thạch, chuẩn xác một chút mà nói, là mấy cái trứng này còn sống."

"Từ đó về sau, một đám trứng này bị liệt vào cấp bậc cơ mật quốc gia cao nhất, xếp vào phòng thí nghiệm chữ Thiên tiến hành nghiên cứu ấp trứng. Trải qua mười năm thời gian phân tích nghiên cứu cùng với đào tạo, thành công ấp trứng một con thú, cũng chính là hỗn độn thú này. Lúc ấy, đối với loại thú kì dị này, chuyên gia liên quan đều ai giữ ý này, lại thủy chung tìm không được nguồn gốc. Cuối cùng ngoài ý muốn, một vị chuyên gia không ngờ từ trong truyền thuyết viễn cổ tìm ra ghi lại liên quan, cũng vạch trần chân tướng. Mà một đám trứng thú này, bị gọi chung là hồng hoang dị thú."

Những thành viên D tổ dưới sự giải thích của ngân lão giả, biểu tình kỳ dị, có nghi hoặc, có kinh ngạc, có tò mò, có trầm tư. Đối làm thường nhân sợ là rất khó nhận thức cách nói mơ hồ như vậy, nhưng bọn hắn có thể lý giải, bởi vì từ căn bản mà nói, bên trong bọn họ đại bộ phận người vốn chính là tồn tại ra ngoài lẽ thường.

Ngân lão giả lại tiếp tục nói: "Hôm nay, tổ chức của Nhật đã đến Hongkong. Mục tiêu của bọn họ đúng là Triệu Quang Vinh cùng hỗn độn thú. Cho nên nhiệm vụ lần này của chúng ta chính là tìm được Triệu Quang Vinh cùng với hỗn độn thú trước bọn họ. Cụ thể nhiệm vụ là như thế này, các người nghe hiểu được không?"

Các thành viên D tổ đều gật đầu, nhưng lão Đại Quan Phi nhíu mày hỏi: "Không có manh mối liên quan, chúng ta như thế nào truy tung. Gần nhất đích xác có một đám Nhật Bản tiến vào Hongkong, trong đó đầu lĩnh là Nhã Chính Quân căn cứ tư liệu chúng ta có là trực hệ hậu đại của Nhã Chính Minh, đối với bọn họ, tiểu tổ chúng ta cũng ôm rất lớn tâm cảnh giác. Nhưng không có chút dấu hiệu nào cho thấy, mục đích bọn họ có quan hệ với chuyện này."

Nãy giờ không có mở miệng, Lý Thụy Tường tiếp lời nói:

"Nhã Chính Quân chính là đầu lĩnh sự kiện lần này, chẳng qua bề ngoài hắn là bạn bè quốc tế, chúng ta là không thể động hắn. Nhưng là ngầm, chúng ta tuyệt đối không thể để Triệu Quang Vinh cùng hỗn độn thú vào trong tay bọn họ. Lúc này đây, đối phương xuất động lực lượng rất mạnh, trong đó cũng có một gã một tinh âm dương sư và đoàn đội ám nhần số lượng không nhỏ."

"Đối phương ôm tâm tư nhất định phải đạt được, chúng ta cũng không thể chậm trễ. A tổ ngoại trừ hai chúng ta cùng các người tiếp xúc, các thành viên khác đã triển khai truy tung. Căn cứ tin tức truyền đến, mười phút trước hỗn độn thú từng xuất hiện tại đông khu."

Quan Phi đứng lên nói: "Việc này không nên chậm trễ, chúng ta đây hiện tại chạy tới đông khu."

Ngân lão giả khoát tay chặn lại nói: "Không vội, sự tình còn không có hoàn toàn nói rõ hết. Quan tổ trưởng, tổ các người chủ quản Hongkong, đối với Tiêu gia có hiểu biết chứ."

Quan Phi gật đầu nói: "Biết, Tiêu gia bối cảnh rất thần bí, tựa hồ đề cập đến thế lực hải ngoại, bản thân cũng là đại thương nhân ở Hongkong đứng hàng thứ năm, xem như một trong những người nắm mạch máu kinh tế Hongkong, chúng ta cũng chỉ có thể theo dõi, không thể xâm nhập hiểu biết."

Ngân lão giả gật đầu nói: "Theo chúng ta biết, bối cảnh Tiêu gia đã không chỉ là ở thế lực hải ngoại đơn giản như vậy. Tuy rằng bây giờ còn không có căn cứ chính xác, nhưng trên cơ bản đã có tin tức biểu hiện, bọn họ rất mới có thể cùng phương Tây giáo đing có quan hệ."

Quan Phi sững sốt, nói: "Ý của người là nói, bọn họ là một quân cờ của phương Tây giáo đing an bài tại Hongkong?"

Ngân lão giả lắc đầu nói: "Chỉ là có tin tức biểu hiện, còn không có căn cứ chính xác. Chẳng qua Tiêu gia rất khó đối phó, chúng ta tuy rằng có thể đụng hắn, nhưng đối phương ở Hongkong lực ảnh hưởng rất lớn, rất khó xuống tay trong thời gian ngắn, phải tìm một phương án. Đương nhiên, ta nói Tiêu gia, cũng không phải bởi vì bối cảnh hắn như thế nào, mà là căn cứ theo chúng ta điều tra, Triệu Quang Vinh cuối cùng ở Hongkong biến mất, tựa hồ cùng Tiêu gia có quan hệ."

"Còn chờ cái gì, chúng ta đi tìm Tiêu gia đòi người. Mẹ ôi, ta cũng không tin Tiêu gia hắn ăn gan hùm mật gấu." Trư Nhục Vinh quơ đao giết heo đứng lên, lúc này có một cỗ khí chất bừng bừng.

Quan Phi trừng mắt nói: "Hồ đồ, Tiêu gia như vậy dễ dàng động sao? Người như vậy tìm tới cánh cửa đòi người, bằng vào cái gì?"

Trư Nhục Vinh nhún nhún vai, ủ rũ ngồi xuống.

Nam tử mặt dài Lý Thụy Tường bỗng nhiên mở miệng: "Kỳ thật vị này huynh đệ nói cũng đúng, đích xác cần tìm tới cửa. Chẳng qua phải chú ý phương thức và phương pháp. Quan tổ trưởng, người chủ quản Hongkong, tình huống nơi này người rành rẽ, cho nên chúng ta hy vọng người có thể mang một nhóm người đi Tiêu gia trao đổi, nếu Triệu Quang Vinh thực ở trong tay bọn họ, nhất định phải không tiếc hết thầy đại giới, đem người bắt lại. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác."

Quan Phi nghe được nhiệm vụ an bài, vội vàng nói: "Đi, ta tới Tiêu gia trao đổi." Dừng một chút, hắn bắt đầu bố trí nhiệm vụ đạo: "Ngọc Vô Hà, Trư Nhục Vinh, Đường Khắc Thành, Trần Bình, bốn các người theo hai vị thượng cấp hành động, tiểu Hô lưu thủ căn cứ."

"Rõ."

Nhiệm vụ phân phối xong, tất cả mọi người bắt đầu bày ra ra tính tình mạnh mẽ vang dội, rời đi căn cứ. Duy nhất lưu lại bé trai tiểu Hô tràn đầy không tình nguyện.

Lúc D tổ phối hợp thành viên A tổ triển khai hành động, Tần Thứ đã theo dòng khí như có như không truy tung hơn nửa giờ. Thời gian dài đi động tốc độ cao, cũng chỉ có Tần Thứ lực lượng kinh người có thân thể tuần hoàn sinh lực mới có thể thừa nhận được. Đối là người bình thường, sợ đã sớm theo không kịp.

Mà làm Tần Thứ cực kỳ đau đầu chính là, vừa di động tốc độ cao còn phải duy trì truy tìm dòng khí hỗn độn không phải là một cỗ khí lưu kia, tuyệt đối là chuyện hần từ trước đến nay không có nểm thử qua. Sở dĩ nói cỗ khí lưu này như có như không, cũng không phải nói bản thân nó trốn, mà là Tần Thứ vài lần đã đánh mất dấu vết, cũng may rất nhanh lại lần nữa tìm thấy được. Nếu là khoảng cách xa, hần cho dù bản lĩnh hơn nữa, cũng không cảm ứng được cỗ khí tức gì.

Chẳng qua đến hiện tại, Tần Thứ vẫn không có đem mục tiêu mình truy đuổi cùng người giữa trưa tập kích mình so sánh, bởi vì người này ẩn hình năng lực quả thực không thể tưởng tượng, cùng người giữa trưa giao thủ cao hơn nhiều. Loại năng lực ẩn hình này cùng Tần Thứ phía trước thấy biết vài loại ẩn hình thủ đoạn đều không giống nhau, đây là một loại xấp xỉ bản năng, nếu là không có phương pháp đặc thù, căn bản không thể nhận ra hành tung.

"Đi!"

Tần Thứ bỗng nhiên nhủ này, bởi vì hần cảm giác ở sau người có một cỗ ôm thành đoàn dòng khí quý dị hướng tới phương hướng của mình tiến tới rất nhanh. Phát hiện này làm Tần Thứ cảnh giác, một thời gian khó có thể biết phía sau là ai, đồng thời cũng không biết mục tiêu của đối phương là mình hay là cũng như hần đang truy đuổi.

Ngẩn ngui tự hỏi, Tần Thứ bỗng nhiên chậm lại cước bộ, lệch khỏi quỹ đạo lộ tuyến truy tung, bí mật ẩn núp.

Không bao lâu thời gian, một làn gió quái dị thổi qua cách chỗ hần ẩn thân không xa, Tần Thứ ánh mắt ngưng lại, thật giống như trên thế giới không có hai phiến lá cây hoàn toàn giống nhau, mỗi người hoặc là mỗi một loại người sẽ kéo dòng khí không giống nhau. Cũng bởi vì như thế, Tần Thứ mới có thể nhận ra khác biệt trong đó, tìm kiếm mục tiêu mình muốn truy tung. Mà đạo gió quái dị này, thì Tần Thứ quen thuộc, đúng là ẩn hình nhãn giả trước người Nhã Chính Quân lúc này.

Chứng kiến làn gió kia không có chút dừng lại mà phiêu hướng phương xa, mà phương hướng đúng là như mình truy đuổi mục tiêu kia. Tần Thứ ánh mắt căng thẳng, thầm nghĩ: "Xem ra đối phương căn bản không có phát hiện ta, mà bọn họ truy đuổi cũng là mục tiêu tò mò của mình. Không biết cái tên ẩn hình kia đến tột cùng là bối cảnh gì, không ngờ có thể dẫn động những người này xuất động."

Có lẽ là ý niệm trong đầu nghĩ tới Nhã Chính Quân, Tần Thứ nhớ lại chính mình trước mắt thân phận là Long Linh Nhi cận vệ, hần ôm tâm tư tò mò truy đuổi tên ẩn hình, lại quên chính mình chức trách. Tuy rằng chỉ là hứa hẹn với bằng hữu, nhưng một khi đã đáp ứng rồi, hần tự nhiên không thể thất tín. Nhưng trong lòng hần đối tên ẩn hình kia cũng thật sự tò mò, huống chi hần cũng rất muốn biết rõ ràng mấy nhãn giả này truy đuổi tên kia là vì cái gì.

Lúc này, hần có chút do dự.

Nhưng là hần do dự cũng không có kéo dài bao lâu, rất nhanh, một đám người khác đã đến, làm Tần Thứ từ trong do dự thoát ra, kiên định tiếp tục truy tung. Đầu tiên là vài luồng dòng khí không quen thuộc đi tới, Ngay sau đó lại là một cỗ dòng khí độc lập quanh co phiêu phiêu về phía trước.

Khi hần cảm ứng được này cỗ khí lưu này, đồng tử nhất thời lui thành lỗ kim, đúng vậy, cỗ khí lưu này đúng là của người giữa trưa tập kích hần.

Không chỉ có như thế, sau cỗ khí lưu này, không ngờ còn có một chiếc xe màu đen lấy tốc độ cực nhanh dọc theo lộ tuyến này chạy.

Điều này đã không để Tần Thứ do dự, không quản là vì phía trước tên kia đã treu chọc đến nhiều người như vậy truy đuổi, còn là vì người giữa trưa tập kích mình, Tần Thứ đều phải nhìn đến tột cùng.

Chính cái gọi là đường lang bộ thiên hoàng tước ở phía sau, mà Tần Thứ giờ phút này sắm vai chính là hoàng tước sau lưng người. Theo đuôi đội ngũ truy tung, tới sau xe màu đen, Tần Thứ chậm lại, không xa không gần. Lại thủy chung chú ý che dấu thân mình, không cho người phía trước phát giác.

Cứ như thế tiến lên ước chừng khoảng mười phút. Chiếc xe màu đen ngừng bánh tại trước một tòa nhà lớn, từ trên xe lục tục xuống ba người, một người là một nam tử đầu tròn mập mạp, bên hông cầm một thanh đao giết heo.

"Mẹ nó, may mắn lão tử xiếc xe cũng được, thiếu chút nữa đã đánh mất dấu vết. Nếu con mẹ nó có bản sự như Vô Hà thì tốt rồi, nhẹ nhàng đuổi theo." Trư Nhục Vinh rút đao giết heo, liếm môi mắng.

Những người khác đi theo đúng là bị Quan Phi điểm danh Đường Khắc Thành cùng Trần Bình. Trần Bình là thanh niên khoảng 20 tuổi hơn, hần ra tiếng: "Tiếp tục chứ, tin tức Vô Hà nói con hỗn độn thú kia bị nhốt tại sân thượng. Công lao tốt như vậy, chúng ta cũng không thể bỏ lỡ."

Đường Khắc Thành là hần tử khoảng hơn ba mươi tuổi, làn da ngăm đen, dáng người không cao, cũng rất chắc nịch, có chút cảm giác giống võ đại lang. Hần gật đầu nói: "Đúng, đây là cơ hội sau này chúng ta lên chức. Mẹ nó, nếu là có thể đi vào A tổ, lão tử đã có thể phong cảnh."

Trư Nhục Vinh vùng tay lên nói: "Đi."

Ba người tiến vào building, một đường vẫn duy trì hiệu quả huấn luyện chuyên nghiệp, không có kinh động bất luận kẻ nào, tiếp cận sân thượng building.

"Hỗn độn thú." Tuy rằng đem nỗ lực tăng lên tới cực hạn, nhưng bởi vì khoảng cách có chút xa, Tần Thứ cũng chỉ có thể mơ hồ nghe được ba từ này, có chút mất tập trung.

Đương nhiên, hần hiện tại tự nhiên không biết, mục tiêu hần truy không phải người, mà là một con thú, hơn nữa là trong truyền thuyết hồng hoang thú.

Tần Thứ cẩn thận thu liễm thân ảnh chính mình, theo đuôi ba người tiến lên.

Sân thượng Building, đang trình diễn một màn giằng co.

Hai phương nhân mã hình thành hai cái hình cung vây quanh, ở giữa là một sinh vật kỳ lạ giống như gấu. Bất đồng chính là, trên đầu nó có sừng, hơn nữa có một cái đuôi thật dài, giờ phút này, nó đang cắn cái đuôi của mình, đang hắc hắc ngây ngô cười. Tiếng cười không ngờ còn có hương vị nhân tính hóa.

Ba người Trư Nhục Vinh đã gia nhập đội ngũ bên mình. Theo sát sau đó, Tần Thử cũng không có hiện lộ ra thân hình, mà thu liễm toàn thân hơi thở, tiềm tàng, tránh ở một lối vào, lặng lẽ nhìn trộm hai phương nhân mã.

"Di. Đây là cái thứ gì?" Bị song phương vây quanh ở trong, con hỗn độn thú thật sự quá mức chói mắt, Tần Thử ánh mắt liền dừng ở trên người nó.

"Hay là..." Suy nghĩ vừa chuyển, Tần Thử liền nghĩ tới vừa mới nghe được từ ngữ hỗn độn thú mới mẻ, nhưng là hần lục soát khắp trong óc cũng không có tìm được tin tức gì liên quan. Xem ra hần tuy rằng xem nhiều sách, nhưng cũng không khỏi quên gì đó a.

Đánh giá cẩn thận con sinh vật kỳ lạ kia, Tần Thử mày nhíu lại, bỗng nhiên một biến hóa kinh ngạc làm Tần Thử đột nhiên trợn to. Bởi vì sinh vật kia vừa mới còn bị song phương nhân mã vây ở bên trong, đột nhiên như vậy tại trước mắt bao người biến mất không thấy. Duy nhất lưu lại một tiếng cười hề hề.

"Nguyên lai là nó." Tần Thử lập tức hiểu được, nguyên lai sinh vật kỳ lạ này chính là mục tiêu hần truy đuổi. Nhưng chính mắt nhìn thấy dùng tới năng lực ẩn hình, Tần Thử còn có chút kinh ngạc. Bởi vì loại ẩn hình này cũng không phải nhờ lực lượng, hoặc là bộ pháp, hoặc là nắm trong tay lực lượng của gió, mà là một loại tồn tại khác Tần Thử không thể lý giải.

Hỗn độn thú ẩn hình, đánh vỡ cục diện giằng co của song phương, cơ hồ cùng một lúc, tất cả mọi người đều triển khai động tác, cũng không có vẻ lộn xộn, như là trước đó đã tập luyện tốt với nhau, đều tự tìm phương vị mà chạy, hơn nữa song phương có người thi triển thủ pháp bắt giữ xảo diệu.

Bên Nhẫn giả, có người kết xuất thủ ấn, một cái lồng khí vô hình trống rỗng mọc lên, bao lại một khối địa phương, không bao lâu, chợt nghe một trận cười ngây ngô, con hỗn độn thú lại hiện hình. Nhưng giờ phút này lại có vẻ nóng nảy mất bình tĩnh, ở trong cái lồng khí tà xung hữu đột.

Bên Trư Nhục Vinh này, ngân lão giả lấy ra một hộp hình vuông kim loại, ấn động cái nút, chỉ thấy một đạo ánh sáng chói mắt xẹt qua, ngoài lồng khí bỗng nhiên lại hiện ra một hàng rào điện lam từ vô số mảnh vật chất cấu tạo thành.

Hỗn độn thú bị giam cầm, song phương nhân mã lại hồi phục cục diện giằng co. Hai phương đều có phương pháp bắt giữ hỗn độn thú, hơn nữa đều đã thi triển, ai đều lấy không được chỗ tốt đi.

Tần Thử có chút kinh ngạc nhìn mọi thứ nơi đây, loại này tân kỳ gì đó làm hần thập phần cảm thấy hứng thú. Chính là hần không có xâm nhập tìm hiểu, tự nhiên không thể hiểu biết nguyên lý trong đó. Ánh mắt từ trên người hỗn độn thú dời về phía nhân mã song phương giằng co.

Bên trái một phương có năm người, đều là một thân hắc y, đầu che mặt, còn dư ra hai con mắt, Tần Thử đã nhận ra thân phận nhẫn giả của bọn họ.

Mà một phương khác nhân số hơn nhiều, quét qua một lần, Tần Thử bỗng nhiên mắt dừng lại, lộ ra thần sắc kinh ngạc. Bởi vì hần thấy được một thân ảnh quen thuộc. Không phải ai khác, đúng là lão sư trường học hần mới bước vào, Ngọc Vô Hà.

"Như thế nào lại là nàng?"

Tần Thử trong mắt mang theo nồng đậm mê hoặc, chẳng qua hần cũng không có hoang mang bao lâu, rất nhanh hần đã đem suy nghĩ trong đầu sửa sang lại. Liên tiếp chuyện tình rối rắm làm hần xâu chuỗi lại. Hiển nhiên, người giữa trưa tập kích hần là Ngọc Vô Hà lão sư. Tạm thời không đề cập tới vị này Ngọc Vô Hà lão sư đến tột cùng là thân phận gì, làm Tần Thử mê hoặc chính là, nàng vì sao phải tập kích mình, là vì bản thân hần, hay là vì Long Linh Nhi, hoặc là cái gì khác.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Trai Cò Tranh Nhau

Không quản như thế nào, sự tình tiến triển đã càng lúc càng thoát ly khống chế của Tần Thử, hần không thích cảm giác như vậy. Tuy rằng hần cũng không phải có dục vọng nắm hết thảy, nhưng không thích bị xô mũi. Cho nên vô luận như thế nào, hần cũng muốn biết rõ ràng tiền căn hậu quả, biết rõ ràng song phương nhân mã vì sao truy đuổi con sinh vật kỳ lạ này, biết rõ ràng Ngọc Vô Hà vì sao phải tập kích hần. Nếu cần thiết, hần sẽ không tiếc hết thầy đại giới giết chết Ngọc Vô Hà.

"Hải, tiểu Vô Hà, ta còn chờ làm gì? Mấy tên tiểu Ải Tử này chẳng qua có năm người, chúng ta có tám, xử lý bọn họ còn không phải dễ như trở bàn tay."

Trư Nhục Vinh cũng không biết có phải là do lần đầu tiên cùng A tổ tham gia hành động hay không, có vẻ hưng phấn dị thường, múa may đao giết heo, trông giống một đồ tể điên cuồng.

Trong D tổ chỉ nhánh Hongkong, ngoại trừ lão đại Quan Phi ra, Ngọc Vô Hà bởi vì tự thân thực lực được cho là nhân vật số 2. Quan Phi mang đội đi cùng người của Tiêu gia tiếp xúc, mà bên này tự nhiên là từ Ngọc Vô Hà mang đội theo A tổ.

Ngọc Vô Hà khẽ cười một tiếng, ánh mắt cũng nhìn chằm chằm phía 4 thành viên A tổ phía trước, có chút nóng rực. Ngoại trừ ngân lão giả cùng nam tử mặt dài ra, A tổ còn có hai thành viên một mực theo đuôi hỗn độn thú, lúc trước không cùng thành viên D tổ gặp mặt, giờ mới xuất hiện.

"Chẳng lẽ người nhìn không ra, năm người này không đơn giản? Hơn nữa, người ta A tổ còn không có vội vã xuất thủ, chúng ta gấp cái gì."

Trư Nhục Vinh vẻ mặt buồn bực nói: "Chẳng lẽ ta cứ đứng hoài thế này sao?"

Hắn vừa dứt lời, tình thế đã sinh ra biến hóa. Đầu lĩnh năm hắc y nhân bỗng nhiên thôi động thủ ẩn, từ mi tâm chui ra một sinh vật dạng khuyển, cực kỳ hung mãnh.

"Thức Thần?"

Uông công lão giả sắc mặt đại biến, thao túng Thức Thần, cũng đại biểu cho đối phương là một vị âm dương sư, mà loại sinh vật dạng khuyển này là một loại cực kỳ lợi hại trong Thức Thần, được xưng là khuyển Thần. Có thể có được khuyển Thần làm Thức Thần, âm dương sư tối thiểu cũng là thực lực nhất tinh.

"Mọi người chú ý, hắn là nhất tinh âm dương sư. Cần thận hắn thao túng Thức Thần." Ngân lão giả vội vàng nhắc nhở mọi người.

Bốn người A tổ trải qua chiến đấu vô số, sớm nhìn quen các loại trường hợp, cho nên chỉ âm thầm cảnh giác, không chút kinh hoảng. Mà đám người D tổ, chỉ có thủ quanh khu vực Hongkong nhỏ này nên kiến thức thiếu rất nhiều, tuy rằng cũng nghe nói qua âm dương sư cùng với bọn họ có cách khống chế Thức Thần, nhưng lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy, không khỏi vừa tò mò vừa bối rối.

Tên âm dương sư kia hành động cũng không có đình chỉ, mà là trong thời gian ngắn, không ngờ từ mi tâm nứt ra chín đầu khuyển Thần, thần thái uy mãnh, thân có lân giáp, dày đặc răng nanh trắng hếu dưới ánh trăng xuất ra mấy đạo hàn quang.

Bốn người A tổ phản ứng nhanh nhất, cùng một lúc thi triển chiêu số, ngân lão giả quát lên một tiếng, bỗng nhiên đầu tóc màu bạc biến thành hòa hồng sắc, đồng thời, chung quanh chợt quay cuồng sóng nhiệt, không khí chung quanh bốc hơi đều ra tiếng vang kết kết.

Mà nam tử mặt dài cả người xương cốt vang lên những tiếng răng rắc quái dị, Ngay sau đó thân hình trở nên phẳng phất như cỏ trong gió, mềm mại không xương, mơ hồ không chừng.

Hai người A tổ kia cũng có hành động.

Trong đó một nam tử khoảng 40 tuổi mang theo kính râm giống như một người mù, bỗng nhiên lấy xuống kính râm, lộ ra hai ánh mắt trống rỗng vô thần, nhưng một lát sau, trong mắt hắn giống như là chuyển lên lớp xoáy, nhìn vào ánh mắt này, sẽ khiến cho người có cảm giác mê muội.

Một thanh niên khoảng hai mươi tuổi có một cái mũi to kì lạ, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời một tiếng hô rống, hai mắt nhất thời trở thành màu đỏ, đồng thời ngực chui ra một đồng lông, kỳ lạ hơn nữa, giữa ngực đột nhiên chiếu ra một khối giống như hình xăm màu vàng có chữ "Vương".

Thành viên D tổ đều mở to hai mắt, có lẽ trước kia bọn họ hâm mộ A tổ, nhưng trong tiềm thức còn tồn tại một chút ghen tị cùng không cân bằng. Nhưng giờ phút này, xem bọn hắn chỉ bước đầu triển lộ ra thực lực, cũng đã hoàn toàn bị thuyết phục.

"Mẹ nó, không hổ là A tổ, khó trách lão tử chỉ có thể ở D tổ, chênh lệch a." Trư Nhục Vinh gât gao nắm đao giết heo, thần sắc đã có chút uể oải.

Nhưng Ngọc Vô Hà thì biểu hiện bình tĩnh nhất, trên thực tế nàng là người D tổ duy nhất ở HongKong có hi vọng vào A tổ. Bởi vì nàng cũng thuộc loại người có năng lực hi hữu, chỉ có điều hiện tại năng lực mở ra chưa hết, nếu tương lai thực lực tăng lên, tiến vào A tổ có hy vọng rất lớn.

"Bốn gã nhần giả giao cho các người, chúng ta đối phó âm dương sư cùng chín đầu khuyển Thần." Ngân lão giả cũng không quay đầu lại, vung tay lên, bóng người khí thế lên cao, nhất thời giống như tên rời cung liền xông ra ngoài.

"Đều đừng sơ sót, xuất hết bản sự, mấy nhần giả này khó đối phó."

Ngọc Vô Hà cũng là người dễ dàng bị kích động, biểu hiện của A tổ đã ảnh hưởng đến nàng, làm chiến ý của nàng lên cao. Bàn tay trắng nõn chém ra, một đạo đồng khí vô hình như lưỡi dao sắc bén bắn thẳng ra, mục tiêu thẳng đến một gã nhần giả.

Bốn gã nhần giả này đều là ám nhần cấp bậc cực cao, thực lực so với Hạnh Nại lúc trước Tần Thử gấp cao không chỉ một bậc. Không thấy trao đổi gì, như là sớm đã phân phó, bốn nhần giả cùng một lúc ẩn hình biệt tích, lúc xuất hiện lại, đã giống như u linh quay chung quanh bốn người Ngọc Vô Hà.

Ngọc Vô Hà biểu hiện thoải mái nhất, so sánh với năng lực ẩn hình của đối phương mà nói, nàng trời sinh đã có năng lực khống chế phong có thể thoải mái làm thân mình hóa thành một lũ gió nhẹ nhàng. Cho nên thủ đoạn của đối phương đối với nàng không có gì ảnh hưởng, ngược lại thân thể của nàng chặt chẽ bám theo nhần giả này.

Trư Nhục Vinh thì có tư thế của một đồ tể, nhưng khi tiến vào trạng thái chiến đấu, khí chất nhất thời chuyển biến. Bả đao trong tay hắn tựa hồ có tính mạng, múa kín không kẽ hở, không chỉ có thế, đao cùng Trư Nhục Vinh tựa hồ tồn tại tâm linh cảm ứng, khi Trư Nhục Vinh tiến vào trạng thái kia, thân đao xuất ra từng đạo hắc mang, đem cả thân mình Trư Nhục Vinh bao lại.

Đường Khắc Thành cùng Trần Bình thực lực kém hơn nhiều, hai người đều có năng lực không chế ý niệm. Chẳng qua phương thức chiến đấu lại khác, hai người là hợp tác chiến đấu, đồng dạng năng lực xác nhập cùng một chỗ, hơn nữa ăn ý phối hợp, tuy rằng đồng thời cùng chống đỡ hai gã nhẵn giả, nhưng trong thời gian ngắn cũng không có hạ phong.

"Bất khả tư nghị."

Tần Thứ tuy tính tình lạnh nhạt như nước, nhưng thấy một hồi chiến đấu hoàn toàn mới như thế, cũng khó tránh khỏi kinh ngạc.

"Gia gia nói đúng, ta trước kia đích thật là ếch ngồi đáy giếng, tưởng là đọc sách cũng biết được việc thiên hạ, lại nào biết mọi việc trong thế gian này giấy trắng mực đen làm sao ghi lại hết."

Tần Thứ tuy rằng ý niệm trong đầu quay cuồng, nhưng ánh mắt vẫn không chớp nhìn chăm chăm song phương kịch liệt giao chiến cách đó không xa. Mấy phương thức chiến đấu ngac nhiên cổ quái này, cùng với biểu hiện ra đủ loại năng lực, đã hoàn toàn ra ngoài phạm vi lý giải của Tần Thứ. Nhưng làm hắn cảm thấy hứng thú nhất, không phải là thú hóa biến thân, cũng không phải Ngọc Vô Hà không phong cùng ngân lão giả phóng hỏa, lại càng không phải là cây đao giết heo kì dị trong tay Trư Nhục Vinh. Mà là, tên âm dương sư triệu hồi ra Thúc Thần.

Tần Thứ đối âm dương sư cùng Thúc Thần đều không phải là hoàn toàn lạ lẫm, nhưng biết chỉ chẳng qua đôi câu vài lời, mà hôm nay tận mắt nhìn thấy, lại làm hắn có chút suy nghĩ.

Ở trong thân thể cát giấu chín hình thể khổng lồ như vậy tự nhiên là không có khả năng, huống chi thủ đoạn gọi về là từ mi tâm nứt ra.

Loại này chuyển biến làm Tần Thứ nghĩ tới linh thần của mình. Hắn nghiên cứu trên da thú trên miêu tả về linh thần, tuy rằng không hết toàn bộ, nhưng Tần Thứ cũng đại khái quát được phương thức lớn dần của linh thần. Nói đơn giản, chính là một loại chuyển biến từ hư thể đến thật thể. Mà hiện tại hắn tận mắt nhìn thấy Thúc Thần, lại quý dị để lộ ra mấy chỗ tương tự như linh thần, điều này không khỏi làm Tần Thứ tò mò mấy linh thần này đến tột cùng là cái gì. Hoặc là nói, mấy Thúc Thần cùng linh thần trong đó có phải là có liên hệ gì không.

"Huyết hạch của quý hút máu có thể xúc tiến linh thần lớn dần, nếu có thể từ mấy người này biết rõ ràng bí mật của vô hình đã có chất, có thể giúp linh thần của ta tiến thêm một bước."

Đối với Tần Thứ hôm nay mà nói, không có gì trọng yếu hơn so với tăng lên thực lực của chính mình. Hắn thậm chí khẩn cấp hy vọng chính mình có thể cường đại lên. Chẳng qua mấy cái này dù sao cũng cần thời gian cùng cơ duyên, Tần Thứ cũng không phải mù quáng cấp bách, nhưng hôm nay đắm chìm suy nghĩ hấp dẫn, lại làm hắn có chút kích động.

"Cẩn thận cũng chỉ là tương đối mà nói, đã có ý tưởng, không đi ném thử, sợ là về sau tu hành sẽ xuất hiện tâm ma."

Tần Thứ quyết định chủ ý. Năm cảm đóng lại, linh thần bị điểm tĩnh, bởi vì hấp thu huyết hạch, linh thần Tần Thứ đã lớn dần không ít, rõ ràng nhất chính là phạm vi linh thần ly thể thật to gia tăng rồi. Không giống như trước kia, ly khai một đoạn ngắn sẽ sinh ra cảm giác tiêu tán.

Linh thần vô hình vật chất bưng tỉnh một mảnh hư vô, chậm rãi đến gần giải đất trung tâm chiến đấu. Nơi đây, bốn gã thành viên A tổ đang cùng âm dương sư chiến đấu.

Mà lấy linh thần Tần Thứ hôm nay chứng kiến cảnh tượng hoàn toàn bất đồng, hắn kinh ngạc phát hiện, chín đầu cuồng bạo hung mãnh khuyển Thần, mỗi một đầu trên lưng đều có một cái tơ nhện yếu ớt, đạo tuyến này trạng thái tâm thường lại nhìn không ra, mà chỉ có trạng thái linh thần của Tần Thứ hôm nay, mới có thể thấy rõ ràng.

Tên âm dương sư kia đúng là dựa vào chín đạo bạch tuyến này để thao túng chín đầu khuyển Thần công kích.

Mà bản thân chín đầu khuyển Thần kia cũng không phải đáng đáp như hắn lúc trước chứng kiến, lúc này thân hình của chúng nó hốt ngưng hốt tán, tuy rằng biên độ cực kỳ rất nhỏ, nhưng Tần Thứ lại thấy rất rõ ràng.

"Quả nhiên là vô hình hóa thành hữu chất, nhưng còn chưa hoàn toàn ngưng kết thành thật thể."

Bốn gã thành viên A tổ thực lực đích thật là phi thường cường đại, tuy rằng năng lực đều không giống nhau, nhưng cơ hồ mỗi người đều độc đấu hai đầu khuyển Thần, cả người ngân lão giả giống như bị lửa đốt thì một người độc đấu tam đầu khuyển Thần, không chút nào hạ phong.

Tần Thứ hoàn toàn không thể phán đoán nguyên lực giá trị bốn người này, nhưng có thể khẳng định là những người trong tràng chiến đấu này đại bộ phận thực lực đều trên hắn.

"Phanh!" Người cơ hồ thú hóa thành hổ mạnh mẽ đánh một quyền nghiêm trọng trên người một khuyển Thần, thân thể khuyển Thần chột khuếch tán, thiếu chút nữa bị một quyền này đánh suy sụp. Mà khi đầu khuyển Thần này bay tứ tung hướng Tần Thứ mà đến, Tần Thứ không có phản ứng kịp, nhưng lại theo bản năng huy quyền.

Chỉ tiếc, trạng thái linh thần của Tần Thứ lúc này còn chưa chuyển biến thành có chất, cho nên một quyền đánh ra, cũng bất quá chỉ là một mảnh hư vô,

khuyển Thần kia trực tiếp xuyên thấu linh thần, dừng ở trên mặt đất. Thân thể đột nhiên rụt vài cái, lúc này mới đứng lên, nhưng là tinh thần cũng đã có chút uể oải.

"Di."

Tần Thứ nhũn mảy, lúc này linh thần hắn cảm nhận được một loại cảm giác kì diệu khó có thể nói. Phảng phất người đang khát gặp được nguồn nước vậy.

"Chẳng lẽ, ta có thể hấp thu mấy Thức Thần này?"

Tần Thứ không khỏi nổi lên ý niệm như vậy trong đầu.

Nhưng là ý niệm trong đầu còn chưa chuyển động bao lâu, hắn liền ngoài ý muốn phát hiện, đầu khuyển kia rất giống như đã phát hiện linh thần của mình, hướng về phía hắn dừng lại điên cuồng hét lên.

Tên kia âm dương sư hiển nhiên cùng Thức Thần có cảm ứng, lập tức quay đầu lại, ánh mắt chặt chẽ nhìn chăm chăm Tần Thứ, cũng không biết hắn có phải là mượn dùng năng lực khuyển Thần mới chặt chẽ tập trung được vào linh thần hư vô của Tần Thứ không?

Nhưng rất nhanh, Tần Thứ đã phát hiện chuyện không thích hợp, tên âm dương sư không biết khi nào đã kết xuất thủ ấn, theo thủ ấn ngưng kết xong, Tần Thứ lập tức cảm nhận được một loại uy hiếp thật lớn. Hắn không biết, âm dương sư giờ phút này sử dụng thủ ấn, đúng là phương pháp thu Thức Thần.

Hắn hiện tại chính là trạng thái linh thần, loại trạng thái này vừa lúc phù hợp tiêu chuẩn của âm dương sư đối với Thức Thần.

Ý thức được tình huống không ổn, Tần Thứ ý niệm trong đầu vừa động, linh thần liền quay trở về thân thể, tản ra năm cảm, mất đi linh thần. Đồng thời, tên kia vừa mới hoàn thành thủ ấn lại lộ ra vẻ nghi hoặc, hiển nhiên không rõ như thế nào đột nhiên mất cảm ứng.

Nhưng giờ phút này tình huống đã không như ý muốn của âm dương sư, chín đầu khuyển Thần bị bốn gã thành viên A tổ chặt chẽ áp chế, chiến đấu đến hiện tại, đã dần bị hạ phong. Theo tình huống này, không mất bao lâu thời gian nữa, bốn thành viên A tổ có thể giết chín đầu khuyển Thần. Cho nên hắn từ trong lòng lấy ra chín lá bùa chu sa tràn ngập ký hiệu, niệm ra một đoạn quái dị âm tiết rồi bắn ra, chín lá bùa vừa chạm đến chín đầu khuyển, sau một đạo hồng quang liền biến mất không thấy.

Nhưng chín đầu khuyển Thần vốn thân ảnh đã có chút tiêu tán, lại khôi phục lại, hơn nữa thân thể đã động lại cùng thật thể khá giống.

Không chỉ có thế, lại tiến vào trạng thái chiến đấu, phương thức công kích của chín đầu khuyển Thần sinh ra thật lớn biến hóa. Từ trong miệng không ngờ học ra ngọn lửa màu đen, nhiệt độ so với với hỏa diễm của ngân lão giả còn cao hơn.

"Nguy hiểm thật."

Tần Thứ thầm hô một tiếng, nếu không phải hắn trời sinh đối với nguy hiểm rất mẫn cảm, sợ là hiện tại đã ra ngoài ý muốn. Chẳng qua hắn rất nhanh bình tĩnh lại, ánh mắt lại nhìn vào tràng chiến đấu, không dám dễ dàng làm linh thần xuất thể, bởi vì hắn cảm giác được tên kia âm dương sư kia đối với linh thần của mình có thật lớn uy hiếp.

Lúc này, song phương cũng không thể nói phương nào nhất định chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, Hắc y nhân bên này nhân số tuy rằng ít, nhưng hình thể thực lực của bọn hắn cũng không nhược. Một mình âm dương sư một người đã đối phó với 4 gã A tổ.

Mà thành viên D tổ đối mặt bốn gã nhần giả cũng ngang ngửa. Trư Nhục Vinh quơ chuôi đao giết heo cùng đối thủ giao chiến lực lượng ngang nhau. Thoải mái nhất là Ngọc Vô Hà, nàng như một con gió phiêu bạc không chừng, hơn nữa tay không nhưng thi triển ra chiêu số cực kỳ lợi hại, tên nhần giả kia tuy rằng giỏi về ẩn nấp, nhưng bị Ngọc Vô Hà công kích, đã có nhiều chỗ bị phong nhận sắc bén cắt vỡ.

Đối với thực lực Ngọc Vô Hà, Tần Thứ hiểu biết rất sâu. Nếu không lấy mệnh đánh cược, lấy thực lực Tần Thứ hôm nay, không phải đối thủ của nàng. Đương nhiên, chiến đấu thực không hoàn toàn dựa vào là thực lực, cũng có rất nhiều nhân tố chế ước khác, nhưng nói tóm lại, thực lực mới là đệ nhất tiêu chuẩn để cân nhắc năng lực chiến đấu của một người.

Ngọc Vô Hà hiển nhiên đã nhìn ra đối thủ thế nhược, dù thời gian dài khổng phong đã làm nàng có cảm giác mệt mỏi, nhưng cảm xúc của nàng vẫn cực kỳ minh mẫn, trên tay thế công vẫn sắc bén, nàng rất muốn giải quyết đối thủ, tham dự chiến đấu cùng A tổ.

Nhưng khi tưởng như nàng đã thắng, tên nhần giả kia bỗng nhiên kết xuất một thủ ấn cổ quái. Ngay sau đó, thân hình hắn bỗng nhiên một trận mơ hồ, không ngờ từ thân thể hắn chia ra hai thân ảnh, lập tức biến thành ba người.

"Nhần thuật!"

Ngọc Vô Hà một trận kinh hô, nhưng thế công vẫn không có đình chỉ, từng đạo phong nhận giống như mũi tên nhọn, chém về phía ba người đối thủ. Đến lúc này, Ngọc Vô Hà mới phát hiện, chính mình đã xem nhẹ đối thủ. Ba nhần giả kia thực lực như thế nào nàng không biết, nhưng nhần giả mình đối mặt này tuyệt đối là một người cực mạnh. Không bởi vì khác, chỉ đơn giản là hắn dùng nhần thuật.

Nàng từng ở tổng bộ đọc qua tư liệu về nhần giả, biết trong nhần giả, một ngàn người mới có thể sinh ra một người phù hợp điều kiện tu luyện nhần thuật. Nhần giả này chỉ tinh thông một loại nhần thuật, thực lực cũng sẽ mạnh hơn, nếu tu luyện nhiều loại nhần thuật hơn nữa, thực lực có thể nói là khủng bố

Mà nói như vậy, cũng chỉ có chịu đựng điều kiện tu luyện nhẫn thuật, mới mới có thể tấn chức nhẫn giả đẳng cấp cao nhất, cấp bậc Thần nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Hoang Thú Biến Dị

Ba hóa thân nhẫn giả hư hư thực thực, hốt hợp hốt chia, Ngọc Vô Hà công kích toàn bộ thất bại, hơn nữa đánh lâu kiệt lực cùng nội tâm kinh ngạc, không có phòng bị, cánh tay phải bị loan đao trong tay đối phương đâm trúng.

"Bất hảo, có độc."

Loan đao đâm vào thân thể, trong nháy mắt Ngọc Vô Hà đã sinh ra cảm giác mê muội, nàng tại tổng bộ đã nhận qua huấn luyện kháng độc, cũng dùng qua lượng lớn dược vật kháng độc, độc dược bình thường đối với nàng mà nói căn bản không ăn thua, mà hôm nay nàng không ngờ lại sinh ra mê muội, có thể thấy được độc dược trên lưỡi đao có bao nhiêu kịch liệt, đối thành người thường đã sớm die.

Kể từ lúc này, lực công kích của Ngọc Vô Hà nhất thời giảm xuống trên diện rộng. Bắt đầu bị đối phương công kích chỉ có thể chống đỡ, không có lực hoàn thủ, tình huống nguy ngập.

Mấy nhẫn giả này phương thức chiến đấu có thể nói không chỗ nào không dùng, phi tiêu, độc dược, ám tập, tóm lại có thể dùng đều dùng, hơn nữa chiêu chiêu đều công vào chỗ trí mạng, hơn nữa bọn họ ẩn hình biệt tích, người như vậy đích xác đáng sợ, quả thực có thể được cho là một cỗ máy giết người.

Đương nhiên, nếu bốn gã nhẫn giả này đều tinh thông nhẫn thuật, chiến đấu trên cơ bản từ lúc bắt đầu đã có kết cục. Chẳng qua cũng may nhẫn giả có thể tu luyện chỉ là long phượng sừng lân, nếu không thành viên D tổ sợ là hôm nay tất cả bỏ thân ở chỗ này.

"Có ý tứ." Tần Thứ híp mắt thẳng tắp, nhìn nhẫn giả kia thi triển thủ pháp hóa thân thành ba người, thủ pháp như vậy nhìn như không có lực công kích gì, nhưng trên thực tế, ở trong chiến đấu hóa thân thành ba người hư hư thực thực, người không thể công kích đến hẳn, trừ phi người có thể tìm kiếm được đích thực thân thể của đối phương.

Tần Thứ cảm thấy tò mò, nhưng hắn hiểu kỳ chính là nếu hắn ở vào vị trí của Ngọc Vô Hà cùng người này giao thủ, nên như thế nào tiến hành. Chẳng qua nghĩ tới nghĩ lui cũng không ra, dù sao hắn chỉ là người ngoài cuộc, này cũng không giống chơi cờ, ngoài cuộc tinh táo trong cuộc u mê, không có tự mình thực chiến, thật sự rất khó tìm được phương pháp phá giải.

"A!"

Giữa sân bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, Tần Thứ dời ánh mắt, không khỏi run lên. Trần Bình cùng Đường Khắc Thành hợp tác thành tổ hợp phương thức chiến đấu, chung quy vẫn không có thể địch lại hai gã nhẫn giả lấy thái độ chiến đấu mạng đối mạng, cùng thủ đoạn công kích xảo diệu tàn nhẫn.

Hai người từ lúc bắt đầu chiến đấu, đều lợi dụng năng lực khống chế vật của bọn họ, lẫn nhau phối hợp, vận dụng chung quanh hết thấy thứ có thể di động, thậm chí ngay cả phi tiêu đối phương phóng tới, binh khí đâm tới đều có thể khống chế. Đối là cao thủ bình thường, tổ hợp hai người này xem như một đôi khùng bô, bởi vì ý niệm bọn họ khống chế phạm vi đã đạt tới năm thước, ý niệm lực khống chế đối thành nguyên lực giá trị cũng có hơn 2000 nguyên lực, hơn nữa bản thân dị năng của bọn họ đã có tính bí mật, cùng với phương thức hợp tác, kỳ thật khi chiến đấu đều hơn 2000 nguyên lực vài lần.

Nhưng dù như vậy, hai người bởi vì chiến đấu thời gian lâu, năng lực đã dần giảm xuống, Trần Bình trong một lúc sai lầm, bị một nhẫn giả cứng rắn chặt đứt một cánh tay. Đương nhiên tên nhẫn giả kia cũng bị Trần Bình thao túng một phi tiêu xuyên thủng bả vai.

Trần Bình bởi vì đau nhức đã hôn mê ngã xuống đất, chỗ cụt tay máu tuôn như suối, nếu không lập tức trị liệu, sợ là sẽ nguy hiểm đến sinh mệnh. Đáng tiếc hiện tại đồng bạn đều đang chiến đấu, làm sao có thể giúp hắn trị liệu thương thế.

"Bình tử."

Đường Khắc Thành hét lên, Trần Bình cho tới nay đều là hợp tác cùng hắn, hai người ở trong D tổ quan hệ là thân thiết nhất. Đột nhiên chứng kiến anh em thân thiết của mình bị đối phương chặt đứt cánh tay, trọng thương hôn mê, Đường Khắc Thành trong tâm tình phần nộ, bắt đầu mạnh mẽ thúc dục ý niệm, không ngờ lấy một địch hai, hơn nữa còn có thể ổn chiếm thượng phong.

Chẳng qua ai đều có thể thấy, Đường Khắc Thành chính là đang tiêu đốt tiềm lực, thời gian lâu, tất nhiên là thua.

Trong thời gian ngắn ngủi, thành viên D tổ từ lực lượng ngang nhau thậm chí chiếm thượng phong, đột nhiên rơi vào đáy cốc. Trần Bình hôn mê, Đường Khắc Thành lấy một địch hai lấy mệnh đánh bạc, Ngọc Vô Hà trúng độc kiệt lực đau khổ chống đỡ, duy nhất còn lại Trư Nhục Vinh vững vàng cùng đối

thủ giao chiến, đã lộ ra chiến thắng

Ân núp đã lâu, Tần Thứ nhìn tình thế thành viên D tổ giờ phút này không khỏi âm thầm lắc đầu, lấy kinh nghiệm của hắn suy đoán, Đường Khắc Thành cùng Ngọc Vô Hà sớm hay muộn đều là bại cục, mà sau đó, hợp lại đối phó Trư Nhục Vinh, Trư Nhục Vinh cũng chỉ có rơi vào bại vong. Tình thế hiển nhiên là không lạc quan.

"Ngọc Vô Hà không thể chết được."

Tần Thứ trong lòng âm thầm chuyển động ý niệm này trong đầu. Không phải hắn nhớ thương Ngọc Vô Hà hay thân phận của nàng là lão sư, mà là hắn còn có rất nhiều sự tình cần từ trong miệng Ngọc Vô Hà biết được, trước khi hỏi rõ ràng, hắn không cho phép Ngọc Vô Hà từ điếu. Nhưng hiện tại Tần Thứ còn không có ý định nhúng tay, bởi vì hắn rõ ràng thực lực của chính mình, không có khả năng làm được hiệu quả ngăn con sóng dữ gì. Biết rõ không thể mà vẫn làm, như gia gia thường nói là con sâu dầm.

Cho nên hắn một bên chờ cơ hội, một bên tìm phương pháp, hiện tại Ngọc Vô Hà tạm thời còn không có lộ ra dấu hiệu nguy hiểm tánh mạng. Mà bên kia còn có bốn cao thủ lợi hại hơn, thắng thua còn chưa lập tức kết luận.

Khi Tần Thứ đem ánh mắt chuyển qua chín đầu khuyển đang chiến đấu với bốn gã A tổ, không khỏi cười khổ, không nghĩ tới bốn cao thủ năng lực cực kỳ khủng bố này, không ngờ bị một gã âm dương sư làm chặt vật không chịu nổi. Chín đầu khuyển Thần từ khi tên âm dương sư bắn vào lá bùa, phẳng phát như ăn đại bổ hoàn, càng đánh càng hăng, hơn nữa trong miệng thốt ra kỳ dị hắc điểm càng có cường đại lực phá hoại, bốn cao thủ đều có chút kiêng kỵ loại hắc điểm này.

Đặc biệt là nam tử mặt dài Lý Thụy Tường, thân thể hắn tựa hồ có thể giống đất dẻo cao su tùy ý kéo dài, vốn phương thức chiến đấu là dựa vào thân thể hóa thành dây trói khuyển Thần, nhưng hiện tại khuyển Thần phun ra hắc điểm chỉ có thể làm hắn né tránh chạy, không dám gần.

Chỉ có trung niên nam tử mặt như lóc xoáy hơi thoải mái chút, phương thức công kích của hắn là viễn trình tác chiến, trong mắt lóc xoáy cực nhanh chuyển động, hai đầu khuyển Thần cùng hắn giao thủ lúc bắt đầu ngã trái ngã phải, nhờ ra hắc điểm cũng mất đi chính xác, hơn nữa thân hình phẳng phát tùy thời sụp đổ. Nhưng thời gian dài sử dụng năng lực như vậy, trung niên nam tử trán đã cuộn cuộn chảy mồ hôi, trong đôi mắt đã bắn ra hồng quang yếu ớt, hiển nhiên biểu hiện đã là thúc dục đến mức tận cùng.

Mà giờ phút này kẻ cả người đang xem cuộc chiến là Tần Thứ đều xem nhẹ hỗn độn thú.

Con thú này từ lúc bị trói, liền đầu đá lung tung, muốn đột phá hai tầng lá chắn. Nhưng không quản hắn như thế nào tả xung hữu đột lại thủy chung không thể phá cái lồng mà ra. Song tầng giam cầm ngăn cách thanh âm truyền bá, thậm chí ngay cả bị nhốt ở trong đó, thân hình hỗn độn thú đều nhìn không rõ ràng, lúc này hắn rất dễ dàng bị bỏ qua.

Nhưng hỗn độn thú hiển nhiên không cam chịu giam cầm, một phen khí lực tả xung hữu đột không có kết quả, nó rõ ràng tỉnh táo lại, ngay cả tiếng cười ngốc hề hề đều thay đổi hương vị. Cũng không biết khi nào thì nó bỗng nhiên im lặng, thân mình phủ phục trên mặt đất, đầu uốn éo cắn cái đuôi của mình.

Cái đuôi bóng loáng không có lông, lại giống như trúc, mỗi khoảng cách nhất định lại sinh trưởng một vòng màu bạc, nhìn qua, cũng không gì kỳ lạ.

Hỗn độn thú cắn cái đuôi, cũng không có như thường cười ngây ngốc, mà là từng ngậm từng ngậm cắn nuốt.

Đúng vậy, nó đang ăn luôn cái đuôi.

Có lẽ ngay cả lúc trước nhóm chuyên gia nghiên cứu đào tạo nó đều thật không ngờ, hỗn độn thú còn tồn tại tập tính như vậy. Cũng không biết vì sao lúc trước tại phòng thí nghiệm, nó không có bày ra, xem ra, hồng hoang dị thú tồn tại lắm bí mật, dựa vào thủ đoạn nghiên cứu khoa học, sợ là cần thời gian dài mới có thể chậm rãi bóc bỏ bí ẩn.

Sau khi nó hoàn toàn cắn nuốt cái đuôi của mình, dị biến đã sinh ra, da lông quanh thân bắt đầu như ẩn như hiện hắc mang, nhưng nếu là cẩn thận nhìn, liền phát hiện hắc mang này chính là ảo giác, Trên thực tế là da lông của nó sinh trưởng dị biến. Trong một thời gian ngắn, không ngờ đem một thân da lông chuyển hóa thành lân giáp u ám sáng bóng. Một mảnh vảy lớn nhỏ, không chút khe hở.

Cùng lúc đó, sừng trên trán sinh trưởng gấp đôi, hơn nữa có nhè nhẹ điện lưu bao quanh sừng.

Khi nó đứng dậy, đã hoàn toàn không thấy bộ dáng ngờ ngẩn như lúc nãy mà trở nên hung mãnh tàn bạo.

"Ồ..."

Hỗn độn thú rít lên, sát khí ừn ừn kéo đến tràn ngập. Bỗng dưng, nó mạnh mẽ múa may lợi trảo, giống như xẹt qua một đạo điện quang, cái lồng giam nứt ra một khe hở.

Động tác cũng không có đình chỉ liên tục huy trảo, rất nhanh, tầng phía trong đã bị phá vỡ, biến mất không thấy. Chỉ còn lại có tầng bên ngoài do ngân lão giả bày ra, vẫn chống đỡ, hồ quang lần lượt thay đổi tạo ra tiếng vang.

Hỗn độn thú hốc mắt lộ ra một chút khinh thường rất nhân tính hóa, sừng trên trán đột nhiên thoát ra hai cổ điện lưu, hợp cùng một chỗ thành một cổ cường đại điện lưu giống như dây thừng, xẹt một đạo hình cung, giống như lưỡi dao sắc bén giờ lên, chém thẳng xuống.

Cái lồng của ngân lão già tạo ra dễ dàng vỡ tung.

Nếu nói lúc mở tầng trong còn không có khiến cho người chung quanh chú ý, nhưng khi hỗn độn thú hoàn toàn thoát vây mà ra, khiến cho tiếng vang cùng chấn động nhất thời hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Người đầu tiên phát hiện hỗn độn thú dị thường chính là Tần Thử, làm người đứng xem, Tần Thử thời khắc đều lưu ý biến hóa, chỉ là vừa nãy bị bốn gã A tổ cao thủ bày ra đủ loại kỹ năng thần kỳ hấp dẫn, một thời gian không có lưu ý đến hỗn độn thú.

"Tại sao có thể như vậy?" Tần Thử mắt mở to.

Mà cơ hồ cùng lúc, song phương đều đình chỉ đánh nhau, ngơ ngác nhìn hỗn độn thú rực rỡ hân lên, sát khí đập vào mặt.

Đáng tiếc hỗn độn thú lại không có cho bọn hân cơ hội, hân dùng hành động thực tế biểu đạt bất mãn.

Trước hết xui xẻo chính là chín đầu khuyển Thần, hỗn độn thú vốn đã có năng lực ẩn hình, mà sau khi biến dị, tốc độ lại cường hân kinh người.

Không đến một giây đồng hồ, nó đã tại chỗ biến mất, lúc xuất hiện đã chém ra chín trảo, trảo trảo đánh vào chín đầu khuyển Thần.

Chín đầu khuyển Thần sau khi được bắn vào lá bùa dừng mãnh phi thường vô cùng, thậm chí ngay cả bốn cao thủ A tổ đều có chút chịu không chịu nổi không ngờ sau chín trảo của hỗn độn thú ngay cả cơ hội nhỏ ra hắc điểm cũng không có, đã dễ dàng bị đánh đập nát, hóa thành nhiều điểm như huỳnh hòa ngân quang, chậm rãi bay xuống.

"A."

Đồng thời, mi tâm của tên âm dương sư bỗng nhiên phun ra một đạo máu tươi, hai mắt trở nên trắng dã, té trên mặt đất, khí tuyệt bỏ mình. Âm dương sư cùng Thử Thần trực tiếp liên hệ, nếu bị diệt một đầu khuyển Thần, hoặc là chậm rãi bị diệu chín đầu khuyển Thần, đều không đủ để mất đi tánh mạng. Nhưng bất đắc dĩ chính là, thủ pháp của hỗn độn thú cơ hồ là ở trong nháy mắt đem toàn bộ chín đầu khuyển Thần đánh gục, như vậy sinh ra thật lớn phản lực mặc dù là nhất tinh âm dương sư sợ cũng chỉ có kết cục là chết.

Càng tuyệt chính là, hỗn độn thú tựa hồ từ lúc bắt đầu đã có ý thức tiến hành công kích, bởi vì khi khuyển Thần hóa thành nhiều điểm huỳnh quang, nó mở ra mồm to như cái chậu máu, mạnh mẽ hít, đúng là đem tất cả huỳnh quang đều hút vào trong miệng. Rồi sau đó liền như là ăn đại thuốc bổ, điện lưu ở hai sừng trên trán có vẻ mạnh hơn vài lần.

Tần Thử tâm thần kịch chấn, cứ việc hỗn độn thú dị biến đã làm hân đã nhận ra sự ra khác thường, nhưng là không thể dự đoán được thật lực cường đại như thế. Nếu đơn thuần so sánh thực lực, Tần Thử có thể khẳng định mỗi một đầu khuyển Thần đều mạnh hơn mình, đương nhiên, nếu linh thần của hân thật sự có năng lực cắn nuốt khuyển Thần thì khác.

Mà hỗn độn thú lại có thể dễ dàng đánh chết chín đầu khuyển Thần, hơn nữa chỉ trong nháy mắt hoàn thành, Tần Thử đã hoàn toàn tính không ra hỗn độn thú đến tột cùng thực lực khủng bố như thế nào.

Mà Tần Thử kinh ngạc chính là hỗn độn thú này không ngờ cũng có thể cắn nuốt khuyển Thần, tuy rằng Tần Thử tạm thời còn không rõ được, khuyển Thần bị đánh nát vì sao hóa thành nhiều điểm huỳnh quang, nhưng hỗn độn thú đích xác đã đem mấy huỳnh quang thu vào trong bụng, hơn nữa biểu hiện ra dấu hiệu được bổ sung.

"Chẳng lẽ hân cũng có linh thần?"

Lúc Tần Thử tự hỏi vấn đề này, hân bỗng nhiên cảm giác trên thân thể có chút khác thường, hơn nữa càng ngày càng rõ ràng. Hân trong lòng cả kinh, vội vàng cẩn thận điều tra, lúc này mới phát hiện không phải là thân thể truyền đến cảm giác khác thường, chuẩn xác mà nói, là giới chỉ trên tay truyền đến từng đợt dao động kỳ dị.

"Dì!"

Tần Thử một trận mê hoặc, nhưng cũng khó tránh khỏi tò mò, vội vàng đóng cửa năm cảm đánh thức linh thần tiến vào không gian giới chỉ, muốn nhìn một chút trong giới chỉ đến tột cùng là cái gì tác quái.

Khi linh thần tiến vào giới chỉ không gian, cách đó không xa trên chiến trường, hỗn độn thú lại triển khai một vòng thị sát.

Bốn gã cao thủ A tổ từ lúc hỗn độn thú một tay diệt chín đầu khuyển Thần, cũng đã lui về phía sau tránh né, bằng kinh nghiệm chiến đấu của bọn họ, sớm nhìn ra hỗn độn thú thực lực đã khủng bố đến kinh người, tự nhiên không dám cứng rắn đụng vào mũi nhọn này.

Bên Ngọc Vô Hà đã đình chỉ cùng nhần giả giao thủ, cùng bốn gã A tổ hội hợp cùng một chỗ, chỉ có Đường Khắc Thành ngồi chồm hổm mắt hồ rưng rưng cảm máu cho Trần Bình, không biết rằng Trần Bình bởi vì mất máu quá nhiều, chết đã lâu.

Vài tên nhần giả cũng tụ tập cùng nhau, khi bọn hân chứng kiến âm dương sư ngã xuống, bỗng dừng giống như điên nhằm phía hỗn độn thú đánh tới. Nhần giả tính cách phi thường nghiêm khắc, thậm chí biến thái, mà từ xưa đến nay, nhần giả trong lịch sử Nhật Bản đều phụ thuộc một nhóm người, bọn họ không có địa vị, đơn thuần chỉ là cỗ máy giết chóc. Không giống âm dương sư, chức nghiệp này từ lúc bắt đầu đã có địa vị, hơn nữa theo lịch sử kéo dài dần tiến triển thành một thể lực cường đại.

Chết một gã âm dương sư, đặc biệt một gã nhất tinh âm dương sư, làm nhẵn giả đi theo mà nói, mặc dù còn sống quay về cũng là mổ bụng tự sát. Trọng yếu hơn là, nhẵn giả coi trọng nhất vinh dự, bọn họ vĩnh viễn cũng vô pháp được hưởng.

Cho nên, khi tên âm dương sư ngã xuống, vài tên nhẵn giả không còn gì để mất điên cuồng đánh về phía hỗn độn thú.

"Vô Hà, người thế nào."

Có lẽ là vừa mới vừa chiến đấu làm khí chất Trư Nhục Vinh đều trở nên buru hăn, ngay cả nói chuyện đều vứt bỏ phong cách ngả ngón thường ngày, nếu không, xưng hô tự nhiên là "Tiểu Vô Hà".

Ngọc Vô Hà sắc mặt đã ảm ảm tái xanh, đây là hậu quả độc tố lan tràn. Cũng may nàng từng nhận qua đặc huấn kháng độc, năng lực rất mạnh, ngoại trừ càng ngày càng mê muội, vẫn không có lộ ra sinh mệnh nguy hiểm.

"Không sao, còn rất tốt." Ngọc Vô Hà tính tình rất mạnh mẽ, cắn răng kiên trì, trong lòng thầm nhủ hối hận, lúc từ tổng bộ đi ra, như thế nào không được tiêm "Giải độc số 1" ở trên người.

Giải độc số 1 là thuốc giải độc chuyên dụng, trên cơ bản có thể không nhìn độc được, là nghiên cứu khoa học chuyên môn vì bọn họ đặc biệt hành động ngành chế tạo ra.

"Đây."

Lý Thụy Tường từ trong lòng lấy ra một cái bình màu bạc, vứt cho Ngọc Vô Hà, nói: "Thuốc giải độc chuyên dụng của A tổ, hiệu quả so với giải độc số 1 còn tốt hơn."

Ngọc Vô Hà sắc mặt vui vẻ, tiếp nhận bình, ngay cả cảm tạ đều không kịp nói, cuống quýt đem chất lỏng trong bình đổ vào miệng. Quả nhiên là hiệu quả thần kỳ, mới vừa nuốt vào, Ngọc Vô Hà sắc mặt đã khôi phục bình thường.

"? ? ." Ngọc Vô Hà định nói.

Lý Thụy Tường khoát tay chặn lại, ánh mắt nhìn chăm chăm hỗn độn thú đang giao chiến với nhẵn giả, mà bên cạnh ba gã đồng bạn cũng về mặt kinh ngạc nhìn hỗn độn thú hoàn toàn áp đảo.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cán Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Ngọc Thử Hiển Uy

Bởi vì vài tên nhẵn giả là chủ động công kích, lại không giống khuyên Thần không có ý thức, cho nên cũng không có bị hỗn độn thú dễ dàng diệt sát. nhưng hiển nhiên, bọn họ công kích đối với hỗn độn thú mà nói, cũng giống như thiêu thân lao đầu vào lửa. Tuy rằng, bọn họ giỏi về ẩn nấp, nhưng lại như thế nào so với kẻ sinh ra đã có ẩn hình năng lực, trước sau ba gã nhẵn giả bị hỗn độn thú lấy tốc độ cực nhanh bắt giữ được, một trào đánh nát thân thể, huyết vũ phun trào.

Cuối cùng chỉ còn lại tên nhẵn giả thân mang bí thuật, hấn lại thi triển bí thuật, hóa thành ba người, hừ hừ thực thực né tránh hỗn độn thú vài trào công kích. Thậm chí loan đao còn đâm trúng hỗn độn thú, chỉ tiếc con thú này lần giáp trên người tựa hồ không nhìn vật lý công kích, ngay cả vết thương cũng không có lưu lại một điểm.

"Hóa lão, chúng ta sợ không phải là đối thủ của hỗn độn thú này, có phải là tạm thời tránh né rồi bàn bạc kỹ hơn." Nam tử mắt như lốc xoáy hướng ngân lão giả nói.

Ngân lão giả lắc đầu, ánh mắt ngưng trọng nói: "Không được, con thú này đã dị biến, cuồng bạo thị sát, nếu là chúng ta tránh đi, đợi nó giết chết nhẵn giả này, sợ là tiếp tục giết hại người thường, nếu không ai ngăn lại, cả Hongkong đều gặp họa."

"Đáng tiếc Cuồng Điện không ở đây, lấy năng lực không điện của tiểu tử kia, cho dù không thể chế trụ con thú này, tối thiểu cũng sẽ không bị điện lưu trên trán nó gây thương tích." Thủ nhân nam tử nói.

"Nước xa không cứu được lửa gần, chúng ta phải nghĩ biện pháp chế trụ con thú này. Chúng ta đã không có thời gian, chỉ có hợp lực thử một lần, nếu thật sự toàn quân bị diệt, coi như là hết sức."

Ngân lão giả ung dung thờ dài, bỗng nhiên ánh mắt kiên định lên, nói:

"Mọi người nghe ta an bài, hiện tại chúng ta gặp phải chính là một hồi tử chiến, đã không chấp nhận cho chúng ta lui ra phía sau, chúng ta lui ra phía sau,

như vậy cả Hongkong đều gặp phải một hồi tai nạn, cho nên chúng ta chuẩn bị liều chết."

Mọi người sắc mặt đều trở nên nghiêm trọng, bọn họ thân phận tuy rằng đặc thù, biết rất nhiều bí mật mà người thường cả đời cũng vô pháp biết được, được hưởng quyền lợi cùng đãi ngộ mà rất nhiều cao cấp cán bộ không có, nhưng bọn hắn cũng có chức trách cùng danh dự, từ ngày đầu tiên bọn họ gia nhập tổ chức, bọn họ đã được giáo huấn tùy thời vì nước hy sinh. Cho nên nghe được ngân lão giả nói, mọi người đều là vẻ mặt thản nhiên nhìn thẳng sinh tử.

Tại thời khắc này, bọn họ thật sự là dũng sĩ.

"Thụy Tường." Ngân lão giả quét ánh mắt về phía Lý Thụy Tường.

"Có."

"Người phải dùng năng lực lớn nhất của người đem hỗn độn thú trở lại, dù là chết, cũng không buông ra."

"Vâng."

"Hồ Vương." Ngân lão giả lại nhìn về phía nam tử thú nhân, nói: "Sau khi Thụy Tường trở hỗn độn thú lại, người phải dùng lực lượng của người đối phó lợi trào của hắn, đừng cho hắn có thời gian đối phó Thụy Tường."

"Rõ."

"Hạt Tử." Ngân lão giả lại nhìn nam tử mắt như lốc xoáy, nhưng hắn còn chưa nói hết, người nọ đã chủ động nói: "Ta sẽ đem hết toàn lực mê hoặc hỗn độn thú."

Ngân lão giả gật gù đầu, lại nhìn về phía Ngọc Vô Hà, nói: "Các người ba người ở một bên nhìn tình huống công kích, đặc biệt người..."

Ngân lão giả trọng điểm nói với Ngọc Vô Hà, nói: "Năng lực của người là phong hệ, không biết người có thể thao túng phong hay không, ngăn cách không khí chung quanh hỗn độn thú, kiềm chế năng lực ẩn hình cùng tốc độ cực nhanh của nó."

"Ta còn chưa đạt tới trình độ đó, chẳng qua ta sẽ tận lực cố gắng." Ngọc Vô Hà cắn răng kiên định nói.

Hỗn độn thú cùng tên nhân giả chiến đấu đã tiến vào giai đoạn cuối cùng, thủ đoạn hư hư thực thực rốt cục làm hỗn độn thú mất đi kiên nhẫn, nó bỗng nhiên cúi cái trán xuống, từ sừng phun ra hai đạo điện lưu. Sau khi hấp thu chín đầu khuyên Thần toái hóa, điện lưu của nó đã cường đại không ít, hai đạo điện lưu thẳng đánh vào hai cái hóa thân của nhân giả, đồng thời hỗn độn thú cũng di động cực nhanh, vung mạnh ra một trào vào hóa thân còn lại.

Ba chiêu thực đánh, mặc dù nhân giả kia nhân thuật có thể hóa thân ba người, nhưng cũng ngăn cản không được. Hỗn độn thú một trào cong đến một hư ảnh, nhưng hai đạo điện lưu lại đánh trúng thực thân.

Ba cái hóa thân tiêu thất, chỉ còn một khối thân thể khô héo nhìn không ra hình dạng rơi trên mặt đất.

"Hành động."

Ngân lão giả canh đứng thời gian, vung tay lên, tất cả mọi người vọt vào. Mặt dài nam tử cả người mềm mại không xương, vô hạn kéo dài, tính dai so với một trăm căn dây cáp trời cùng một chỗ, gắt gao trời thân thể hỗn độn thú. Mà Ngọc Vô Hà lại đem hết toàn lực thao túng phong, ngăn cách không khí chung quanh hỗn độn thú.

Thủ hóa nam tử đã quơ thủ trào biến dị cùng lợi trào của hỗn độn thú chống đỡ. Trung niên nhân kia thì trong mắt lốc xoáy đã chuyển động tới cực hạn, phảng phất vành lốp xe đang chạy. Ngân lão giả cả người tuôn ra ngọn lửa hùng lực, bàn tay mang theo ngọn lửa chém thẳng vào sừng của hỗn độn thú.

Trư Nhục Vinh cũng không cam yếu thế, chuỗi đao kỳ dị trong tay thúc giục quang mang chói mắt, lưỡi đao quét ngang chém về hai chân hỗn độn thú.

Đường Khắc Thành năng lực yếu nhất, nhưng hắn cũng đem năng lực khổng lồ vật thúc tới cực hạn, trực tiếp khổng chế thân thể hỗn độn thú, tuy rằng hiệu quả cực kỳ bé nhỏ, nhưng cũng coi như là hết một phần lực.

Chiến đấu đã tiến vào gay cấn, tất cả mọi người đều ôm tâm phải chết, bọn họ hy vọng lớn nhất là có thể cùng hỗn độn thú đồng quy vu tận. Nếu một con dị thú thực lực khủng bố như vậy lại trở nên hung mãnh tàn bạo rơi vào trong người thường, sẽ là một trường kiếp nạn.

Mà Tần Thứ lúc này, cũng không hiểu ra sao nhìn Ngọc thử la bàn trong giới chỉ không gian lúc trước bị hắn tùy tay thu vào, lúc trước nam tử Thiên Thứ nhất mạch là lợi dụng nó mà tìm được Thánh Tiểu thần thú. Đương nhiên, thú trùng cuối cùng là ở trên tay Tần Thứ, cả Ngọc thử la bàn này cũng bị Tần Thứ thu, nhưng hai thứ này đều bị Tần Thứ đặt ở trong không gian giới chỉ, cơ hồ đã bị Tần Thứ quên đi.

Thú trùng Tần Thứ chẳng biết như thế nào áp trúng, mà Ngọc thử la bàn này Tần Thứ nghĩ chẳng qua chỉ là chìa khóa để tìm kiếm Thiên Thứ nhất mạch Thánh Tiểu thần thú, trừ lần đó ra không có tác dụng gì khác.

Nhưng hiện tại Tần Thứ chứng kiến, tựa hồ công dụng của Ngọc thử la bàn này thực không chỉ là cái chìa khóa đơn giản như vậy.

Như là ăn thuốc kích thích, Ngọc thử la bàn phiêu phù trong không gian giới chỉ, chấn động toát ra, quanh thân Ngọc thử ở trung ương la bàn tràn một

vàng sáng bảy màu nhàn nhạt, giống như một tác phẩm nghệ thuật xinh đẹp.

Linh thần Tàn Thứ quay chung quanh Ngọc thử la bàn vài vòng, nếu không có lo lắng la bàn này cất giấu cái gì cổ quái, Tàn Thứ thật muốn để linh thần đi vào xem xét tột cùng. Chẳng qua hẳn cũng không có lỗi mẫn, linh thần trước khi chưa hình hóa thành có chất đều là phi thường yếu ớt, rất dễ dàng bị tổn thương, đối với thứ không rõ như thế này, Tàn Thứ không muốn dễ dàng đi ném thử. Nếu không, hẳn đã sớm để linh thần chui vào trong thú trướng rồi.

"Hay là cùng hỗn độn thú kia có quan hệ?"

Trong đầu Tàn Thứ bỗng nhiên chui ra một cái ý niệm như vậy. Bởi vì hẳn rõ ràng nhớ rõ, khi trong giới chỉ truyền đến dao động quái dị, là sau khi hỗn độn thú biến dị lao ra, mà trước đó, Ngọc thử la bàn cũng không có gì dị thường.

Linh thần Tàn Thứ trở về cơ thể, thuận tiện mang ra Ngọc thử la bàn. Khôi phục năm cảm, Tàn Thứ ngoài ý muốn phát hiện Ngọc thử la bàn trong tay không ngờ truyền đến một cỗ gãy lực thật lớn, bằng cường đại lực lượng của hắn hôm nay, không ngờ có cảm giác cầm giữ không được. Không chỉ có thế, cỗ gãy lực này còn đang không ngừng tăng mạnh, mà vàng sáng bảy màu vẫn chói mắt, càng kỳ lạ là, Ngọc thử la bàn không biết khi nào đã có dấu hiệu lao tới hỗn độn thú.

Ngân lão giả đã xem nhẹ thực lực hỗn độn thú, sau khi dị biến thực lực hỗn độn thú, đã khủng bố tới cực điểm, nhiều người như vậy liên hợp lại không ngờ đều áp chế không được nó, sợ chỉ có S tổ trong truyền thuyết mới có thể đối phó biến dị hồng hoang dị thú này.

Vài người đều đã bị thương nặng hoặc nhẹ, đã dần dần không chịu nổi.

Trung niên Hạt Từ, lốc xoáy trong đôi mắt đã càng chuyển càng chậm, khóe mắt có hai đạo máu tươi giống như hai con rắn nhỏ màu đỏ chảy xuống hai má.

"Hồ Vương", thú hóa nam tử, đã xơ xác, hồ trào vốn sắc bén, cùng lợi trào hỗn độn thú đối kháng đều đã bị bẻ gãy.

Ngọc Vô Hà sắc mặt mới vừa khôi phục bình thường đã một mảnh tái nhợt, đã tới cảnh dầu hết đèn tắt.

Loan đao kỳ dị của Trư Nhục Vinh đã có mấy chỗ mẻ, thân đao quang mang càng ngày càng yếu.

Mà Đường Khắc Thành bởi vì sử dụng năng lực quá độ, thất khiếu đã đổ máu, trực tiếp lâm vào hôn mê.

Duy nhất "Hóa lão" còn có dư lực chống đỡ, nhưng là cô mộc nan chi, ngọn lửa cả người đã từ màu đỏ biến thành màu trắng, này đã là cực hạn của hắn.

Tất cả mọi người đều rõ ràng, thất bại cùng chết chỉ là chuyện sớm muộn, bọn họ hết sức nhưng không cách nào ngăn con sóng dữ.

Cùng lúc đó, "Kỳ tích" từ ngữ này hiện ra trong đầu mỗi người, tuy rằng từ này bình thường chỉ có kẻ yếu mới dùng để tự an ủi, nhưng bọn họ giờ khắc này lại vô cùng chờ đợi, bởi vì bọn họ thua, kế tiếp, không có ai trợ giúp, cả Hongkong đều phải lâm vào nước sôi lửa bỏng.

"Phanh."

Hỗn độn thú một trào hung hăng đánh trúng "Hồ Vương" đã kiệt sức, nam tử "Hồ Vương" dù sau khi thú hóa, thân thể tổ chất đã cường hãn biến thái, nhưng thân thể vẫn bị đánh ra một động máu cuồn cuộn phun, bay tứ tung, hơi thở yếu ớt.

Giống như là phản ứng dây chuyền, khi "Hồ Vương" ngã xuống đất, Ngọc Vô Hà rút cuộc chống đỡ không được, cũng uể oải ngã xuống đất từng ngum từng ngum thờ phỉ phò, tựa hồ khí lực động ngón tay đều không có. Mà Hạt Từ trong mắt toát ra một đoàn quang mang chói mắt, tiếp theo liền thấy mấy luồng khói xanh bốc lên, trong mắt lốc xoáy biến mất, biến thành hai cái hắc động.

Trư Nhục Vinh chém ra một đao cuối cùng, quang mang trên đao hoàn toàn âm đạm, may mắn hỗn độn thú huy tới một trào bị ngân lão giả chặn được, bằng không hẳn sợ cũng có kết cục như nhân giả lúc này.

Mà ngân lão giả vốn một đầu tóc bạc, từ bạch ngân biến hồng, lại từ hồng biến về bạch ngân, có lẽ là năng lực thúc giục quá độ, đã ra ngoài khả năng thừa nhận của thân thể, hẳn toàn thân lông bị đốt không còn một mảnh, ngay cả làn da cũng bắt đầu mất đi hơi nước, khô nứt.

Hỗn độn thú hai sừng khép lại ra một đạo điện lưu rất mạnh đánh ở trên người ngân lão giả, cả người lão nhân khô vàng, tác tác rạn nứt, thật mạnh đập trên mặt đất.

Lúc này, đối mặt hỗn độn thú chỉ còn lại có mặt dài nam tử Lí Thụy Tường. Lí Thụy Tường giống như là mẫn xạ một vòng một vòng trói hỗn độn thú, kiên trì lâu như thế, hẳn đã sớm hết sạch khí lực, sở dĩ bây giờ còn kiên trì, hoàn toàn là dựa vào nghị lực.

Nhưng hiện tại, mọi người đã mất đi năng lực công kích, Lí Thụy Tường liền giống như nằm trên thớt, tùy ý hỗn độn thú làm thịt.

"Lí Thụy Tường, mau lui lại."

Ngân lão giả lớn tiếng hô.

Nhưng Lí Thụy Tường đã làm không được, ngoại trừ còn có thể duy trì tư thế trôi, hẳn đã không có khí lực để khôi phục nguyên dạng, chỉ có thể cười khổ hướng ngân lão già nhìn, ngay cả lời nói đều không thể.

Hỗn độn thú một tiếng gầm rú, lợi trào đã cực nhanh chụp xuống Lí Thụy Tường, ngoại trừ "Hạt Từ" ra, tất cả mọi người mắt muốn nứt ra, dù sao tro mắt nhìn chiến hữu sắp chết lại bất lực, ai cũng không thể chịu đựng được loại đau đớn này.

"Rác rưởi con mẹ ngươi, tôi giết ta a, tôi giết ta a." Trư Nhục Vinh ánh mắt một mảnh màu đỏ, phủ phục trên mặt đất dùng khí lực còn sót lại quơ đao giết heo giương nanh múa vuốt, muốn hấp dẫn lực chú ý hỗn độn thú.

Nhưng hỗn độn thú ngay cả nhìn cũng không nhìn hẳn một cái, lợi trào như một mảnh tàn ảnh, mắt thấy sẽ chụp vỡ đầu Lí Thụy Tường.

Lúc ngân cân treo sợi tóc này, kỳ tích rốt cục sinh ra.

Mọi người chỉ chứng kiến một đạo quang mang giống như cầu vồng sau cơn mưa, tốc độ cực nhanh nhắm phía hỗn độn thú. Hỗn độn thú giống như gặp được cái gì đáng sợ, rốt cuộc không đánh chết Lí Thụy Tường. Ôm đầu chạy trốn, nhưng nó chung quy đã muộn một bước, đạo quang mang kia cực nhanh đi đến đầu của nó, lộ ra bản thể, đúng là Ngọc thử la bàn.

Quanh thân Ngọc thử thất thải quang mang chợt sáng lên, một đạo thất thải hà quang mông ảo bao phủ xuống đem hỗn độn thú bao vây lại. Hỗn độn thú rống lên một tiếng thê lương, tả xung hữu đột, điện quang trên sừng lông lánh, nhưng đạo thất thải hà quang này lại như là da trâu, thậm chí ngay cả ẩn thân kỹ năng của hỗn độn thú đều bị hạn chế.

"Đây là cái gì?"

Ngân lão già còn có thể vẫn duy trì ý thức thanh tỉnh.

Mọi người mở to hai mắt, ngơ ngác nhìn Ngọc thử la bàn, có lẽ lấy thân phận bọn họ kiến thức qua rất nhiều chuyện bất khả tư nghị, cũng biết rất nhiều truyền thuyết. Nhưng Ngọc thử la bàn này không hiểu từ đâu sát ra, lại làm cho bọn họ có chút ngơ ngác, Ngọc Vô Hà phản ứng nhanh nhất, theo bản năng ngấm hương quang mang bay ra, làm nằng khiếp sợ chính là, nằng không ngờ thấy được một thân ảnh quen thuộc.

"Tần Thứ." Kinh ngạc, Ngọc Vô Hà vốn không có khí lực động ngón tay, không ngờ hét lên một tiếng.

"Xoát."

Tất cả mọi người quay đầu lại, mà bọn họ chứng kiến chính là một thiếu niên vẻ mặt lạnh nhạt hiện ra tại thông đạo. Đương nhiên, nếu nhìn cẩn thận chút, có thể thấy khóe miệng thiếu niên này lộ ra một tia cười khổ không quá rõ ràng.

"Thật không nghĩ tới, Ngọc thử la bàn này bao hàm thật lớn năng lượng như thế, ta cơ hồ đem toàn bộ khí lực đều dùng trên tay, không ngờ cũng làm nó gãy ra ngoài."

Tần Thứ lắc đầu, ánh mắt nhìn chăm chú hỗn độn thú bị thất thải quang mang của Ngọc thử la bàn bao vây, trong lòng tràn đầy mê hoặc. Nhưng hẳn cũng đoán rằng, Ngọc thử la bàn này đột nhiên không an phận, đích xác là cùng hỗn độn thú này có quan hệ, chỉ là không biết quan hệ là đối địch, hay là tương hỗ. Nếu Ngọc thử la bàn là xúc tiến hỗn độn thú biến cường, như vậy thì không xong.

Cũng may tình huống trước mắt nhìn qua, hỗn độn thú đang đau kêu thảm thiết, thì không phải là xúc tiến nó biến cường.

Đương nhiên, Tần Thứ nghe được tiếng kêu của Ngọc Vô Hà, cũng chứng kiến những người đó nhìn về phía hẳn kinh ngạc. Một khi đã bị thấy được, hẳn cũng đơn giản hào phóng bằng phẳng tiêu sái đi tới.

"Ngọc lão sư, thật sự là người không thể nhìn tướng mạo." Tần Thứ nhếch lên nhàn nhạt ý cười, thâm ý tự nhiên không cần phải nói rõ ràng.

Ngọc Vô Hà vốn tái nhợt cũng đỏ lên.

Ngân lão già thờ phỉ phò, gian nan hướng Tần Thứ chấp tay nói: "Vị tiểu huynh đệ này là?"

"Hắn là đệ tử của ta." Ngọc Vô Hà tiếp lời.

"Tí nữa hảo hảo nói chuyện với ngươi, nếu không để cho ta một lí do vừa lòng, ta sẽ giết ngươi."

Tần Thứ hướng Ngọc Vô Hà nhàn nhạt cười, ánh mắt cũng không dừng lại ở mấy người đang trong tình trạng kiệt sức, mà là nhìn chăm chú trên người hỗn độn thú.

Đáng tiếc lời hắn nói lại làm mọi người đều sùng sốt, ngân lão già lại nghi hoặc nhìn về Ngọc Vô Hà, sợ chỉ có bản thân Ngọc Vô Hà mới hiểu được đến tột cùng là chuyện gì xảy ra. Chẳng qua trước mắt tối nguy cấp chuyện tình là đầu hỗn độn thú, cho nên mấy người đều đem nghi hoặc đặt ở trong lòng, lặng lẽ nhìn Tần Thứ đi tới gần hỗn độn thú.

Tần Thứ biết tính nguy hiểm của hỗn độn thú, cũng hiểu được hỗn độn thú này nếu thoát ra ngoài, sẽ tạo thành nhiều tai nạn. Tuy rằng hẳn không phải thành viên của tổ đặc biệt hành động, nhưng hẳn cũng là con cháu Viêm Hoàng, cho dù không bảo vệ chính quyền quốc gia này, cũng phải bảo hộ nhân dân bình thường.

Vừa này không có lộ diện là bởi vì chiến đấu kịch liệt, còn không tới phiên hấn nhúng tay, huống hồ lấy năng lực của hấn trước mắt cũng đích xác không phải đối thủ của hỗn độn thú. Nhưng hiện tại hỗn độn thú bị Ngọc thử la bàn kiềm chế, tựa hồ hoàn toàn mất đi dũng mãnh lúc trước, mọi người mất đi khí lực, uể oải ngã xuống đất, trên tràng cũng chỉ hấn có năng lực cho hỗn độn thú này một kích trí mệnh cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Thập Nhị Thần Tượng

Hỗn độn thú bị thất thái hà quang bao vây, thật giống như Tôn Ngô Không đội kim cô, càng giãy dựa liền trói càng chặt, hiện tại đã hoàn toàn không thể nhúc nhích, ngay cả điện lưu trên sừng đều bị mạnh mẽ dập tắt.

Ánh mắt nhìn hỗn độn thú một vòng, Tàn Thứ ngang nhiên ra quyền, bởi vì biết thực lực hỗn độn thú này, còn có thân thể cường hãn, cho nên Tàn Thứ vừa ra quyền đã không hề giữ lại xuất toàn lực.

"Phanh."

Một quyền nện ở trên người hỗn độn thú, hỗn độn thú không đau không đón, ngay cả kêu một tiếng đều không có, lân giáp trên người hoàn toàn cản trở Tàn Thứ công kích. Nhưng lúc này hỗn độn thú đã hoàn toàn mất đi năng lực phản kích, chỉ có thể dùng ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Tàn Thứ.

Tuy rằng trước mắt đây là thú đặc biệt một chút, nhưng trong mắt Tàn Thứ vẫn như cũ cùng dã thú không có gì quá khác nhau. Đối mặt cặp mắt bao hàm sát khí, Tàn Thứ không có chút sợ hãi, lại chém ra một quyền.

Lại là toàn lực một kích.

Nhưng đồng dạng, đối với lân giáp trên người hỗn độn thú mà nói, vẫn không có gì phản ứng.

"Sách!"

Tàn Thứ thu quyền nhú mày, hấn rõ ràng lực lượng của mình, Luyện Cân thiên ngay cả đệ nhất phúc đồ đều không có hoàn thành, kinh lực còn rất có hạn, vừa này nhiều cao thủ như vậy đối mặt hỗn độn thú đều không có cách nào, bằng thực lực hấn hôm nay, cũng đích thật là không làm gì được con hỗn độn thú này.

Hiện tại cái chấn duy nhất chính là Ngọc thử la bàn, nguyên nhân chính là vì Ngọc thử la bàn tồn tại, cùng với bày ra năng lực kỳ dị, hạn chế hành động hỗn độn thú, ít nhất tạm thời hỗn độn thú còn không có gì nguy hiểm.

Nhưng ai có thể biết được hiệu quả của Ngọc thử la bàn sẽ kéo dài bao lâu đâu? Một khi Ngọc thử la bàn mất đi hiệu ứng, như vậy mọi người và Tàn Thứ kết cục là chết.

"Xem ra muốn giết hấn là không có khả năng, phải suy nghĩ biện pháp khác." Tàn Thứ nhú mày tự hỏi.

Tất cả mọi người thấy Tàn Thứ huy quyền, lấy kết quả bọn họ trường kỳ huấn luyện, tự nhiên biết Tàn Thứ huy quyền nguyên lực giá trị là bao nhiêu, nói không dễ nghe, nếu bọn họ hiện tại không kiệt lực, bằng thực lực Tàn Thứ ở trong mắt bọn họ thật đúng là không đủ tư cách.

"Tàn Thứ, ngươi giết không được nó, hay chờ chúng ta khôi phục khí lực, lại nghĩ biện pháp." Ngọc Vô Hà lên tiếng.

"Ngươi câm miệng." Tàn Thứ quay đầu lại trừng mắt nhìn Ngọc Vô Hà liếc mắt, Ngọc Vô Hà nghiêng răng nghiêng lợi, đối là bình thường, sợ là trực tiếp xuất ra một phong nhận rồi, nhưng hiện tại năng cũng không có biện pháp với Tàn Thứ.

"Tiêu huynh đệ, hỗn độn thú này tạm thời chỉ có thể giam cầm, lân giáp của nó nếu đơn thuần muốn dùng lực lượng phá hư, sợ là phải có trăm vạn nguyên lực giá trị mới được."

Ngân lão già cũng nhìn không được nói. Trăm vạn nguyên lực giá trị kể cả với bọn họ cũng là không thể tưởng tượng. Chẳng qua lão nhân này lại quên, đối với người bình thường mà nói, nguyên lực loại tử này là phi thường lạ lẫm. Cũng may Tàn Thứ lại hiểu được.

Đối với lão nhân, Tàn Thứ từ trước đến nay bảo trì một phần tôn kính, gât gât đầu. Kỳ thật hấn trong lòng cũng hiểu được lực lượng của chính mình sợ là căn bản không thể đã thương hỗn độn thú một thân lân giáp, nhưng hấn lo lắng sợ Ngọc thử la bàn mất đi hiệu ứng. Hấn phải nghĩ ra biện pháp mới được.

Ngọc Vô Hà khôi phục một chút khí lực, nâng cánh tay, đồng hồ trên cổ tay cũng không có bị hư, ấn mấy cái nút, trên đồng hồ liền bắn ra một màn hình.

"Lão Đại, chúng ta bên này đã xảy ra chuyện." Ngọc Vô Hà nói.

"Ta lập tức qua tới." Là thanh âm Quan Phi.

"Gọi tổ trưởng các người cũng vô dụng, con hỗn độn thú này không phải hần có thể xử lý." Nghĩ nghĩ, lão giả cũng nâng cổ tay, cổ tay đeo một đồng hồ Thượng Hải rất cũ và lỗi thời, nhưng sau khi lão nhân ấn cái nút, cũng bắn ra một màn hình tinh xảo.

Cũng không biết lão nhân liên hệ với ai, khi hần cùng nhân vật kia trao đổi xong, hơi an tâm nói: "Đã cùng tổng bộ liên hệ, tổng bộ đã phái cao thủ tới rồi. Chẳng qua khoảng cách quá xa, sợ là vận dụng phi cơ chuyên dụng, cũng cần thời gian nhất định. Không biết có thể kéo dài hay không."

Hiển nhiên, ngân lão giả cũng sợ Ngọc thú là bản chống đỡ không nổi, nhưng là lão ngẩng đầu nhìn hỗn độn thú, lại giật mình phát hiện, con hỗn độn thú cùng Ngọc thú là bản đã biến mất. Chỉ còn lại có Tần Thứ đứng ở nơi đó cùng với Lí Thụy Tường hôn mê nằm trên mặt đất.

"Ấn hình?" Lão nhân giật mình, hai mắt mở to, ý niệm đầu tiên trong đầu tự nhiên là hỗn độn thú ấn hình, bởi vì đây là năng lực bẩm sinh của hỗn độn thú.

Mà những người khác cũng giống như ngân lão giả, đều nghĩ đến hỗn độn thú ấn hình, bởi vì bọn họ chứng kiến lúc tay Tần Thứ chạm vào con hỗn độn thú, con thú này và Ngọc thú là bản đều biến mất không thấy.

Giật mình, trên mặt mọi người đều hiện ra thần sắc nản lòng thoái chí, cuối cùng xuất hiện kỳ tích cũng tan biến, bọn họ đã không còn hy vọng. Nhưng bọn hần không thấy, đưa lưng về phía bọn họ, khóe miệng Tần Thứ lộ ra một chút cười nhẹ.

Nguyên lai, quyền cước không thể đã thương hỗn độn thú, Tần Thứ nghĩ tới giới chỉ. Trong giới chỉ là một không gian độc lập không nhỏ, đem con hỗn độn thú này cất vào hiển nhiên là dư dả. Một khi đã không có biện pháp giết chết hần, đem hần nhốt trong giới chỉ, đợi sau nghĩ biện pháp.

Đương nhiên, đối là lúc bình thường, Tần Thứ sẽ không dám làm như thế.

Bởi vì đem vật phẩm bỏ vào giới chỉ, cần mượn dùng linh thần, vật chất không có năng lực công kích hần tự nhiên không sợ, nhưng nếu có năng lực công kích, không quản là người hay thú cũng vậy, đối với hần giờ phút này linh thần yếu ớt mà nói đều tồn tại nguy hiểm thật lớn. Hơn nữa bỏ vào giới chỉ không gian cũng thực không nhất định an toàn, đầu tiên là kích cỡ vật phẩm phải phù hợp không gian trong giới chỉ, tiếp theo là vật phẩm có thể hay không phá hủy không gian.

Nếu không, Tần Thứ bằng vào giới chỉ này có thể vô địch thiên hạ.

Nhưng nói lại, giờ phút này Tần Thứ còn không biết, giới chỉ này nhìn qua không có gì, công dụng tựa hồ cũng không cường đại, cũng tuyệt đối là một món đồ hi hữu. Trên đời này người có được giới chỉ cũng loại, sợ là chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

"Hy vọng giới chỉ không gian không dễ dàng sụp đổ." Tần Thứ âm thầm nói, hần trong lòng cũng tồn một tia sầu lo, bởi vì hần sợ hỗn độn thú nếu đột phá Ngọc thú là bản kiềm chế, sẽ phá hư giới chỉ không gian, không gian một khi sụp đổ, hỗn độn thú này có thể lại thoát vây mà ra.

Nhưng là hần nhưng không có dự đoán được, hỗn độn thú lúc này, lại sinh ra biến hóa bất khả tư nghị. Đương nhiên, đây là hậu sự.

"Hiện tại nên nói chuyện của chúng ta." Tần Thứ xoay người, ánh mắt nhìn Ngọc Vô Hà.

Thấy Tần Thứ như thế, ngân lão giả bọn họ không khỏi nghi hoặc, đích xác, nếu hỗn độn thú thật sự ấn hình, Tần Thứ không nên biểu hiện thái độ như thế mới đúng. Ngọc Vô Hà lại bỏ qua mâu thuẫn với Tần Thứ, trực tiếp hỏi: "Người đem con hỗn độn thú kia đi đâu rồi?"

"Điều này người không cần phải xen vào." Tần Thứ lắc đầu, bỗng nhiên nhướng mày, nói: "Con thú này tên gọi hỗn độn sao?"

Ngân lão giả gật gù đầu, nói sơ về lai lịch của hỗn độn thú, nhưng cũng lo lắng hỏi: "Tiểu huynh đệ, có cái gì mâu thuẫn chúng ta có thể nói sau. Nhưng con hỗn độn thú này nếu chạy ra ngoài, hậu họa là vô cùng."

Tần Thứ gật đầu nói: "Yên tâm đi, nó tạm thời không có khả năng chạy đi."

Ngân lão giả lộ ra thần sắc ngạc nhiên, hiển nhiên là vì tác dụng của Ngọc thú là bản.

Tần Thứ vừa định hỏi Ngọc Vô Hà vì sao lúc trưa công kích hần, bỗng nhiên biến sắc, thân ảnh biến mất, lúc xuất hiện đã là ngoài mấy chục thước, mãnh lực đánh ra một quyền, mang theo tiếng gió gào thét.

Nơi đây tựa hồ không có một bóng người, nhưng dưới một quyền của Tần Thứ, lại xuất hiện một đoàn kim quang chói mắt, kim quang sau khi biến mất, chỗ hư không cũng lộ ra một người mơ mơ hồ hồ, mơ hồ có thể thấy được thân kim giáp, đầu đội kim khôi, khuôn mặt không thấy rõ.

Nhìn qua, giống như tướng quân uy phong凛凛.

"Thần tướng." Ngân lão giả thét lên kinh hãi, trên mặt đã lộ ra thần sắc cực độ khiếp sợ.

Mặc dù người này chỉ lộ ra một hình dạng mơ hồ, nhưng cường đại hơi thở cũng đã ồ ồ kéo đến, nhưng lại không kém so với hỗn độn thú.

Chẳng qua không biết vì cái gì, hắn cũng không có phản kích đối với Tần Thứ, mà là thân hình lại biến mất.

Tần Thứ cảm thụ được dòng khí đi xa, trong lòng khiếp sợ không hiểu, thực lực người này cường đại nhất từ trước đến nay mà hắn gặp. Tần Thứ tự biết kém quá xa, huống chi đuổi cũng không kịp, lắc đầu, xoay người lại.

"Sao có thể." Ngân lão giả còn đang thì thào nói thầm.

Tần Thứ nhú mày: "Người nhận biết người nọ?"

Mà người khác cũng là vẻ mặt khó hiểu nhìn ngân lão giả, hiển nhiên bọn họ cũng không biết người vừa mới hiện hình đến tột cùng là ai, nhưng bọn hắn có thể cảm nhận được cổ thực lực cường đại kia.

"Kia không phải người." Ngân lão giả cười khò lắc đầu.

"Không phải người?" Tần Thứ nhú mày.

Ngân lão giả gật gù đầu hướng "Hồ Vương" nói: "Hồ Vương, người còn nhớ lúc chúng ta xem tư liệu cơ mật về âm dương sư ở tổng bộ không?"

"Nhớ a." Hồ Vương gật gù đầu, hắn sau khi thú hóa thân thể tổ chất quả thật là cường hãn, bị hỗn độn thú đào đi một tảng thịt lớn, đánh bay trên mặt đất, máu tươi cuồn phun, đã có bộ dáng hấp hối. Nhưng hiện tại trải qua nghỉ ngơi ngắn ngủi, máu đã ngừng, hơn nữa miệng vết thương đang thông thã tự chữa trị, khí lực cũng khôi phục không ít. Ánh mắt sáng ngời, kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ là hắn? Sao có thể?"

Ngân lão giả gật đầu, nhìn Tần Thứ, cùng với bọn Ngọc Vô Hà nói: "Vừa nãy đích xác không phải người, mà là Thức Thần, Thức Thần hình người. Tại Nhật Bản, Thức Thần hình người chính là của Nhã gia tộc độc chiếm. Có mười hai người từ Nhã Chính Minh truyền xuống, gọi là thập nhị thần tướng."

"Thập nhị thần tướng?" Lúc này đây lên tiếng chính là Hạt Từ, không biết trước kia hắn có phải là mù thực không, nhưng hiện tại mắt hắn cháy sém, hiển nhiên là đã mù.

"Chẳng lẽ Nhã gia tộc lại xuất hiện người có thể kế thừa mười hai thần tướng?" Hạt Từ giật mình nói.

"Đúng, hơn nữa có thể là Nhã Chính Quân, tin tức này phải lập tức báo cáo tổng bộ." Ngân lão giả sắc mặt nghiêm túc nói xong, lại nhìn về phía Tần Thứ nói:

"Vị tiểu huynh đệ này không quản người cùng vị này cô nương này có mâu thuẫn gì, nhưng chuyện lần này, chúng ta thật sự cảm tạ người. Hy vọng có chuyện gì, chúng ta có thể tâm bình khí hòa ngồi xuống hảo hảo nói chuyện."

Tần Thứ hiện tại đầy mình nghi hoặc, không chỉ bởi vì vừa xuất hiện "Thần tướng" Thức Thần, cũng bởi vì ngân lão giả nhắc tới Nhã Chính Quân. Chẳng qua sự tình còn phải tìm hiểu sau, nghe ngân lão giả nói, hắn lại nhìn về phía Ngọc Vô Hà hỏi: "Ngọc lão sư, giữa trưa công kích ta, đến tột cùng là vì cái gì?"

Ngọc Vô Hà hiện tại đối với Tần Thứ này là một bụng tức giận, nghe vậy trừng mắt hừ nói: "Ta chính là muốn thử xem thực lực của người, nếu được, muốn tiến nạp người vào tổ chức chúng ta."

"Đơn giản như vậy? Hào, vậy người trước tiên là nói tổ chức là cái gì?" Tần Thứ tự nhiên sẽ không khinh địch như vậy tin tưởng Ngọc Vô Hà.

Ngọc Vô Hà nhìn ngân lão giả liếc mắt, tổ chức bọn họ nói thần bí cũng không tính rất thần bí, nhưng bình thường giữ bí mật vẫn phải có. Trong này ngân lão giả là đầu lĩnh, Ngọc Vô Hà tự nhiên là xem ý tứ của ngân lão giả.

"Chúng ta là thành viên tổ hành động đặc biệt, hết thảy hành vi đều là vì quốc gia ích lợi, an toàn nhân dân. Xin yên tâm, vị cô nương này chính là thử người, tuyệt đối không có ác ý. Nếu người không tin, chúng ta đều có giấy chứng nhận." Nói xong, lão giả lấy ra một cái thẻ màu đen, đưa cho Tần Thứ.

Tần Thứ thấy lão nhân thần thái không giống giả bộ, trong lòng vẫn bán tín bán nghi, sau khi tiếp nhận thẻ nhìn vài lần trả lại cho lão giả, liền hướng Ngọc Vô Hà nói: "Thiệt giả ta không cần, nhưng chuyện như vậy ta không hy vọng tái sinh lần thứ hai, nếu không ta sẽ không bỏ qua người."

"Vậy người còn muốn thế nào." Ngọc Vô Hà tính tình cũng nóng, trừng mắt nói.

"Giết người." Tần Thứ nhàn nhạt nói.

"Được a, có giỏi người hiện tại giết lão nương, chờ lão nương khôi phục lại, người muốn giết ta đã không dễ dàng như vậy." Ngọc Vô Hà nổi giận nói.

"Người nghĩ rằng ta không dám?" Tần Thứ chân mày cau lại.

"Tiểu Vô Hà, người thôi đi, lúc này còn tức giận cái gì." Trư Nhục Vinh nhin không được chen vào nói, "Nói như thế nào cũng là thái độ làm người của người, tính tình một chút cũng không thấy sửa a."

"Trư Nhục Vinh, người cũng trêu chọc lão nương?" Ngọc Vô Hà hướng Trư Nhục Vinh cắn răng.

"Được rồi. Người lập tức hướng vị tiểu huynh đệ này giải thích, nếu không ta sẽ hồi báo tổng bộ, truy cứu trách nhiệm của người." Ngân lão giả ánh mắt

nghiêm túc nhìn Ngọc Vô Hà nói.

Ngọc Vô Hà tràn đầy không tình nguyện ngẩng đầu, cắn răng nói: "Thực xin lỗi."

Tần Thứ tự nhiên sẽ không để ý nàng, hẳn chỉ là vì còi bở trong lòng nghi hoặc, đồng thời cũng bài trừ hết thảy tai họa ngầm mà thôi. Tuy rằng trong lòng còn có chứa nhiều nghi vấn, nhưng hẳn đi ra vội vàng, chậm trễ thời gian dài như vậy, hẳn có điểm lo cho an toàn của Long Linh Nhi, liền định về sau tìm thời gian cùng vị Ngọc lão sư này tâm sự chuyện hôm nay, hiện tại hẳn cũng không định dừng lại.

Khi hẳn xoay người muốn ly khai, ngân lão giả gọi hẳn: "Tiểu huynh đệ, ngươi đừng vội đi, ta muốn cùng ngươi một mình nói chuyện."

Tần Thứ cũng có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng hiện tại không phải thời điểm, hẳn chỉ Ngọc Vô Hà nói: "Hôm nào đi, nàng biết ta ở nơi nào."

Nói xong, thân hình chợt lóe, đã biến mất tại chỗ.

Khi hẳn lấy tốc độ cực nhanh xuống lầu, lại phát hiện cả tòa building cư nhiên không biết khi nào thì thành trống không một người cũng không có, mà bên ngoài building cũng bị một đám cảnh sát ngăn cách lại. Nhưng kỳ quái chính là, cũng không có nhân viên cảnh sát bước vào building, mục đích bọn họ giống như chỉ là ngăn trở bất luận kẻ nào tiến vào building này.

Hơi chút tưởng tượng, Tần Thứ xem như hiểu được. Xem ra lão giả cùng bọn người Ngọc Vô Hà thật sự là thành viên của cái gì đặc biệt hành động, lợi dụng thủ đoạn làm cảnh sát dọn dẹp tòa building này, cách trở dòng người tiến vào. Nếu không vừa này sân thượng động tĩnh lớn như vậy, cùng với hỗn độn thú rống lên một tiếng đã sớm khiến cho người chú ý cùng khủng hoảng.

Chiến đấu cũng không có ảnh hưởng phồn vinh của Hongkong sống về đêm, đường phố trước cửa quán bar tựa hồ dòng người cùng dòng xe cộ đều nhiều hơn. Nhưng ai cũng không có lưu ý đến, trên đường phố đột nhiên cứng rắn cắm vào thân ảnh một thiếu niên.

Tần Thứ mở đồng hồ, đây là di vật của gia gia, hẳn đều mang theo ở trên người.

"Mười hai giờ, không nghĩ tới trôi qua thời gian dài như vậy." Tần Thứ thu hồi đồng hồ, bước vào quán bar. Quán bar giờ này đúng là lúc lượng người lớn nhất, trong quán bar chướng khí mù mịt so với lúc trước còn nhiều hơn. Tần Thứ cau mày nhìn, trong lòng nhất thời buông lỏng. Long Linh Nhi còn hoàn hảo không việc gì ngồi ở chỗ kia, nhưng bộ dáng lại có vẻ đứng ngồi không yên, Tiêu Lan cùng Nhã Chính Quân cũng không thấy, chỉ còn lại có khùng long muội như là uống say, tựa vào salon ngủ rất mê.

"Ta đã trở về." Tần Thứ vẫn là biểu tình lạnh nhạt, nhưng trong lòng là thoáng có chút áy náy.

Long Linh Nhi cũng kích động đứng lên, có lẽ là nóng nảy, cô nương này cũng đã quên lúc trước sợ hãi, đổ ập xuống máng.

Tần Thứ chân mày cau lại, nhàn nhạt nói: "Lúc trước là ta không đúng, nhưng nếu ngươi mắng nữa, chớ có trách ta không để cho ca ca ngươi mặt mũi."

Long Linh Nhi trong lòng run lên.

Tiếng mắng ngừng lại, trong mắt cũng hiện ra nước mắt ứa khuất, chu cái miệng nhỏ nhắn nói: "Ngươi vừa đi đã lâu như vậy, bỏ ta một người lạc ở trong này, ngươi còn có để ý? Ngươi có biết hay không ta rất lo lắng cho ngươi?"

Tần Thứ ánh mắt hòa nhã chút, nhưng ngữ khí vẫn nhàn nhạt: "Ta gặp chút sự tình, bị chậm trễ thời gian."

"Có phải là đuổi theo nữ ca sĩ ấy?" Long Linh Nhi trừng mắt Tần Thứ.

Tần Thứ không có ý tứ che dấu, thân nhiên gật đầu nói: "Ta là theo nàng đi ra ngoài, chẳng qua chậm trễ thời gian thì không phải vì nàng, mà là gặp việc."

Có thể giải thích nhiều như vậy, đối với Tần Thứ mà nói đã là rất khó. Hẳn không muốn tiếp tục nói nữa, quay đầu nhìn khùng long muội đang ngủ say, hướng Long Linh Nhi nói: "Hai người kia đâu?"

"Đều nói có việc, đi trước, khùng long muội cùng Nhã Chính Quân đầu rượu không bằng hẳn, say lảm rồi. Ta không biết ngươi chừng nào thì trở về, liền ở chỗ này chờ ngươi." Long Linh Nhi tức giận nói xong, hiển nhiên còn nhớ chuyện Tần Thứ đuổi theo nữ ca sĩ, lại cũng không biết nàng ăn dấm chua.

Tần Thứ ánh mắt khẽ híp, gật gù đầu, nói: "Thời gian không còn sớm, chúng ta cũng trở về đi. Ca ca ngươi có liên hệ ngươi không?"

"Không có, bởi vì có ngươi, hẳn rất yên tâm. Ai biết ngươi làm việc không an toàn như vậy." Long Linh Nhi hừ một tiếng, rồi lại chỉ khùng long muội nói: "Nàng làm sao bây giờ? Ngươi khiêng nàng?"

Khùng long muội đáng người đích thật là to con, chẳng qua Long Linh Nhi biết bản sự Tần Thứ, biết vấn đề này không làm khó được hẳn.

Nhưng Tần Thứ cũng lắc đầu nói: "Không cần phiền toái như vậy, để cô ta tự trở về."

"Bọn ta say thành như vậy, sao trở về a?" Long Linh Nhi mới vừa nói xong, lại kinh ngạc phát hiện trên tay Tần Thứ không biết khi nào thì có thêm một cây ngón chân dài nhỏ, thủ pháp cực nhanh đâm vào cổ khùng long muội.

"A, ngươi muốn làm gì?" Long Linh Nhi hoảng sợ, Tần Thứ hành động đích xác làm cho người ta hiểu lầm.

"Làm nàng tỉnh rượu."

Tần Thứ nhàn nhạt nói, ngón châm cũng đâm vào rút ra vài lần, mỗi lần đều đổi chỗ. Khi hắn thu hồi ngón châm, khung long muội oa một ngụm phun ra, tiếp theo tụ cục kỳ thanh tỉnh đứng lên, tuyệt không giống bộ dáng uống say.

"Đi, vừa nãy uống nhiều thế, như thế nào hiện tại một chút men say đều không có?" Khung long muội quơ quơ đầu, chứng kiến Tần Thứ cùng Long Linh Nhi, mà Tiêu Lan cùng với Nhã Chính Quân cũng không thấy, vội vàng hỏi: "Người nọ đâu? Lão nương còn muốn tìm hắn tiếp tục uống."

Long Linh Nhi về mặt bất đắc dĩ lôi nàng vào toilet, sửa sang lại xong, mới đi ra, lúc này khung long muội hiển nhiên đã hiểu tình huống, hướng Tần Thứ cười nói: "Tần Đại soái. Không nghĩ tới ngươi còn có chiêu này."

Long Linh Nhi lúc này cũng hiểu được hỏi: "Vừa nãy đó là thủ pháp châm cứu của trung y?"

Tần Thứ gật đầu.

Khung long muội nhất thời làm ra một biểu tình khoa trương nói với Long Linh Nhi:

"Linh Nhi, ngươi lúc này kiểm được bảo bối, Tần Đại soái kia thật đúng là tài mạo kiêm đủ a. Nguy nguy, nếu không coi trọng chị em ngươi trước, ta cũng muốn tranh giành a."

Long Linh Nhi bất đắc dĩ trở mình mặt tròn trắng, còn chưa kịp nói chuyện, Tần Thứ bỗng nhiên ngắt lời: "Ngươi đưa tay đây."

"Nha, Tần Đại soái, ngươi không phải vứt bỏ Linh Nhi tiểu muội muội, coi trọng ta chứ? Nhanh như vậy đã muốn cầm tay ta?" Khung long muội cố ý làm ra một bộ e lệ, làm một bên Long Linh Nhi tức giận trừng mắt.

"Ta muốn xem mạch tượng của ngươi, thân thể của ngươi có vấn đề." Tần Thứ nhàn nhạt nói.

"A?" Khung long muội giật mình đưa tay nói: "Bỏn cô nương thân thể từ trước đến nay rất khỏe mạnh, ngoại trừ béo chút, toàn thân không đau, ăn ngon, ngủ sâu, có thể có vấn đề gì."

Tần Thứ không có phản ứng, mà là vươn ba ngón tay cầm cổ tay của nàng, tập trung kiểm tra. Có thể dưới hoàn cảnh quán bar như vậy, chuẩn xác xem mạch, cũng có thể nhìn ra y thuật Tần Thứ như thế nào.

Sau một lát, Tần Thứ ngẩng đầu nghi hoặc hỏi: "Ngươi có phải là ném qua cái gì?"

Khung long muội kinh ngạc đạo: "Tần Đại soái, ngươi đừng làm ta sợ? Nghe khẩu khí ày, ta trúng độc ?"

Long Linh Nhi cũng là vẻ mặt khó hiểu nhìn Tần Thứ.

Tần Thứ lắc đầu nói: "Không phải trúng độc, mà là thân thể của ngươi tốt quá. Đơn giản mà nói, thân thể của ngươi so với người bình thường khỏe mạnh hơn rất nhiều. Thâm ảo mà nói, thì phải là ngũ tạng của ngươi tinh khí tràn đầy hơn thường nhân. Lấy tổ chất thân thể của ngươi để xem, không giống như là thông qua tu luyện mà có được, hiển nhiên là ăn cái gì đó, làm cho tinh khí vượng hơn thường nhân, hơn nữa chiếm cứ bên trong ngũ tạng."

"Cái gì ngũ tạng, ta không hiểu, chẳng qua khỏe mạnh chẳng lẽ còn bất hảo sao. Ta định kỳ đều đến bệnh viện làm kiểm tra, bác sĩ đều nói ta thân thể vô cùng khỏe, Tần Đại soái, ngươi đừng nói chuyện giật gân a!" Khung long muội, xoa cổ tay chính mình than thở.

"Đúng vậy, khỏe mạnh còn bất hảo sao? Ai, nếu không ngươi cũng giúp ta nhìn xem, nhìn xem ta trên người có phải là có gì tiềm ẩn tật xấu? Ca ca bảo ta đi làm kiểm tra, ta đều là lừa đi. Bệnh viện có cỗ hương vị ta chịu không nổi." Long Linh Nhi cũng nói.

"Thân thể của ngươi rất khỏe mạnh, không cần xem xét." Tần Thứ đối Long Linh Nhi nói một câu, liền chuyển hướng khung long muội nói: "Khỏe mạnh đích thật là hảo, nhưng quá mức khỏe mạnh sẽ tạo thành biến hóa. Nếu ta đoán đúng, ngươi trước kia không phải béo như vậy mới đúng."

Khung long muội mắt nhất thời mở to, giật mình nói: "Ngươi như thế nào biết?"

"Đi, không phải chứ? Từ lúc ta quen ngươi, ngươi đều béo như vậy a? Không lẽ ngươi trước kia là mỹ nữ, sau lại hoàn toàn thay đổi?" Long Linh Nhi trêu ghẹo.

"Thích, ngươi biết cái gì? Lúc ngươi quen ta, ta đã khác. Nói cho ngươi, ta bảy tuổi cũng không có thân hình thế này, sau đó mới to lên, đến lúc trưởng thành, nhưng thân hình béo mập này cũng không có chút dấu hiệu biến mất, ngược lại là càng ngày càng to. Ta cũng không biết ăn bao nhiêu thuốc giảm béo, nhưng là một chút hiệu quả đều không có, nói chuyện này, lão nương đã muốn dẫn người đi đập tiệm bán giả dược."

Khung long muội về mặt tức giận, nhưng bỗng nhiên như là nghĩ tới gì, hưng phấn nhìn về phía Tần Thứ hỏi: "Chẳng lẽ ngươi lúc trước nói, có quan hệ với thân hình của ta?"

Tần Thứ gật đầu.

"Đúng rồi, ta nhớ ra rồi, lúc ta bảy tuổi có một hồi bệnh nặng, là bởi vì ăn vụng một gốc nhân sâm mấy trăm năm người ta tặng cho gia gia, thiếu chút nữa

đã chết. Sau lại được gia gia nghĩ biện pháp mới cứu sống được. Mà sau đó không lâu, cơ thể của ta lại đột nhiên bắt đầu béo, đi bệnh viện kiểm tra nói ta thân thể khỏe mạnh, không có chứng bệnh gì." Khùng long muối nhớ lại nói.

Tần Thứ nhàn nhạt cười, đã hiểu được, năm trăm năm nhân sâm ngay cả hần cũng không dám dễ dàng ăn, huống chi một đũa tiểu nữ nhi, cũng không biết gia gia của khủng long muối dùng phương pháp gì bảo vệ tính mạng của nàng. Nhưng ngũ tạng cùng gân cốt da thịt đều có liên hệ, tinh khí quá mức tràn đầy mà không tiêu vận dụng, tự nhiên sẽ sinh ra rất nhiều biến hóa, hiện tượng khủng long muối này quá mức mập mạp đã xem như vận khí, nếu khủng bố chút, có lẽ toàn thân sẽ nhiều lông như dã nhân.

Điều này một chút cũng không khoa trương, tỷ chủ chính là thịt, mà phế chủ chính là lông, nếu phế khí tràn đầy quá... lông toàn thân sẽ sinh trưởng rậm rạp.

"Hải, Tần Đại soái, ngươi có phải là có biện pháp giúp ta không? Nếu ngươi có thể giúp ta chữa khỏi, ta đem bảo bối của lão gia từ nhà ta cất chứa trộm cấp ra tặng cho ngươi." Khùng long muối cấp bách nói, không có biện pháp, cô nương nào không muốn đẹp, thân mình to béo thể này là buồn rầu lớn nhất của nàng.

Tần Thứ suy nghĩ nhưng không chỉ là giúp nàng giảm béo, vừa này kiểm tra mạch tượng khủng long muối, Tần Thứ phát hiện nàng là hảo mẫu luyện khí, nếu không cũng không có khả năng ăn nhân sâm năm trăm năm mà còn sống sót. Trên đời này, cũng không phải ai cũng đều có thể luyện khí, người có thể luyện khí là ngàn dặm mới tìm được một, Tần Thứ là một, mà Lý Nhị Hắc tính là một, hiện tại khủng long muối này lại tính một. Đương nhiên, tộc nhân mười hai mạch là trời sinh huyết thống truyền thừa thì không tính.

"Có thể, chẳng qua cần một đoạn thời gian." Tần Thứ ngắn gọn sáng tỏ nói.

"Thật sự?" Khùng long muối hưng phấn mặt đều đỏ lên, vội vàng kéo Tần Thứ nói: "Tần Đại soái, chúng ta khi nào thì bắt đầu trị liệu, hôm nay đi sao, thể nào?"

"Uy, đã trễ thế này, trị cái gì a? Dù sao ngươi thân béo này cũng lâu như vậy, cũng không phải vấn đề nhất thời." Long Linh Nhi một bên bị xem nhẹ có chút không vui, có lẽ nói là ghen cũng đúng.

Tần Thứ cũng là gạt đầu nói: "Hôm nay quá muộn."

Khùng long muối vội vàng gạt đầu nói: "Vậy ngày mai, nói rồi a, ha ha ha ha cấp, bốn cô nương rốt cục có thể khôi phục dung mạo như hoa như ngọc."

Long Linh Nhi làm ra biểu tình ghê tởm nói: "Thôi đi, đừng quá rêu rao a."

"Hải, có cơ hội cho ngươi xem ảnh chụp ta khi còn bé, nói cho ngươi biết, ta khi còn bé xinh đẹp, đáng yêu, chờ bốn cô nương khôi phục, có người ghen tị." Khùng long muối đắc ý nói.

"Thích, chờ ngươi khôi phục nói sau, chúng ta trở về đi." Long Linh Nhi lười cánh tay khủng long muối, cứng rắn kéo nàng ra cửa.

Bởi vì BMW của Long Linh Nhi đã để lại trường học, khủng long muối liền chở hai người về biệt thự lưng chừng núi, dọc theo đường đi khủng long muối nói ngọt như mật, quả thực đem Tần Thứ nói thiên hạ ít có, địa hạ vô song, tóm lại nói cái gì dễ nghe liền nói cái đấy. Không chỉ có Tần Thứ chịu không nổi, ngay cả Long Linh Nhi đều nổi da gà.

"Tiểu thư hảo, Tần tiên sinh hảo." Người hầu cung kính hướng Tần Thứ cùng Long Linh Nhi chào hỏi, thuận tiện đem bao lớn bao nhỏ gì đó mang vào cửa, mấy cái này đều là Long Linh Nhi theo khủng long muối đi dạo phố mua về.

Tần Thứ lễ phép gật đầu, mà Long Linh Nhi thì theo thói quen, phát tay nói: "Chuẩn bị bữa ăn khuya, ta đói bụng."

"Vâng."

"Nga, đúng rồi, ca ca đã về chưa?" Long Linh Nhi thấy đại sảnh cũng không có thân ảnh ca ca, liền hỏi người hầu.

"Thiếu gia còn chưa trở về." Người hầu đáp.

Long Linh Nhi nga một tiếng, hiển nhiên đã quen ca ca thường xuyên không về, phát tay bảo người hầu đi chuẩn bị bữa ăn khuya, liền lôi Tần Thứ ngồi xuống.

"Tiểu thư ca ca." Long Linh Nhi nha đầu kia cũng không biết sao, bỗng nhiên ngữ khí ngọt xớt, hề hề nhìn Tần Thứ.

Tần Thứ nhướng mày, hỏi: "Chuyện gì?"

Long Linh Nhi có chút nhăn nhó nói: "Cái kia... Ngươi thật là lợi hại a, không ngờ có thể giúp khủng long muối giảm hết béo, một khi đã có thể giảm béo, vậy ngươi cũng có phương pháp tăng cân chứ?"

Tần Thứ lắc đầu nói: "Không thể."

"Hừ." Long Linh Nhi miệng nhếch lên, nói: "Gạt người, ngươi xem mạch khủng long muối một cái, có thể nói ra nhiều biện pháp như vậy, còn có thể làm nàng giảm béo, sao đến ta lại không có."

Tần Thứ không nói gì, chỉ nhàn nhạt lắc đầu.

Đối phó người khác, Long Linh Nhi luôn có thủ đoạn, mà nam nhân tầm thường lại có mấy người có thể đối mặt với mỹ mạo cùng gia thế của nàng mà không động tâm, mặc dù bày ra tư thế, trong lòng chỉ sợ cũng đánh chủ ý.

Sự tình như vậy Long Linh Nhi đã sớm quen. Nhưng đối mặt Tần Thứ, nàng thật sự không có biện pháp, hần giống như là một tuyệt thế kiếm khách, vĩnh viễn là biểu tình lạnh nhạt tự nhiên.

"Hừ, ta cũng không tin không có cách bắt người, cùng lắm thì, bốn cô nương hy sinh chút, trừ phi tiêu tử người là thái giám." Long Linh Nhi trong lòng âm thầm nói, bỗng nhiên nhớ lại, trường học ở Hongkong thường không cần mặc giáo phục, chẳng qua nàng hiện mặc ở trên người một thân đồ mới, nữ hài tử đối với quần áo luôn si mê, huống chi nàng là một kẻ có tiền.

Nàng mặc một cái áo T sơ mi có một hình vẽ hip-hop, một quần đùi bó sát người, trên đó là hình vẽ phim hoạt họa. Cô nương này còn rất hiểu được như thế nào thể hiện ra dáng người của mình, mặc như vậy, không chỉ có lộ ra màu da, đồng thời cũng hiển lộ cặp chân trắng tấp mướt mà thon dài của mình.

Điểm chết người chính là, áo sơ mi cùng quần đùi đều bó sát eo thon nhỏ cùng cái rốn ẩn ẩn hiện hiện, đặc biệt lúc nàng ngồi thẳng dậy.

Mà hiện tại, eo của Long Linh Nhi trắng nõn hơi lộ ra.

Rất hiển nhiên, Long Linh Nhi là cố ý, nàng cơ hồ tiến đến trước Tần Thứ đuổi người, như là sợ Tần Thứ nhìn không thấy.

Tần Thứ không phải người mù, sao có thể nhìn không thấy. Mà hần cũng không phải thái giám, huống chi trải qua trên đảo nhỏ thấy nữ nhân Nhật Bản phóng đảng một màn, trong tiềm thức hần đã có một mầm mống rung động. Cho nên về mặt của hần tuy rằng lạnh nhạt, nhưng ánh mắt đã có chút biến hóa.

Ai có thể cũng không thể tưởng được là, Tần Thứ biểu hiện có thể nói là ngoài dự đoán mọi người, vừa không mê đắm như tiểu nhân, cũng không giống như quân tử ra vẻ rụt rè, mà là hào phóng nhìn chằm chằm phần eo của nàng bị lộ ra, trong miệng lại khen: "Eo của người đẹp thật."

"A!"

Long Linh Nhi kinh hô một tiếng, trong đầu lập tức không kịp suy nghĩ, khi thấy ánh mắt Tần Thứ, nàng không khỏi vui vẻ, miệng nói: "Người sao hào sảng như vậy a?"

Kỳ thật trong lòng nàng lại phi thường hưởng thụ Tần Thứ tán thưởng, nữ nhân nào không thích được khen?

"Hừ, nguyên lai người cũng là giả vờ nhã nhặn a." Long Linh Nhi ở trong lòng cười thầm.

Nhưng nàng rất nhanh phát hiện mình sai lầm rồi, Tần Thứ ánh mắt thuần khiết bằng phẳng, hoàn toàn không giống nàng suy nghĩ. Không chỉ có như thế, Tần Thứ kể tiếp cũng không có hành động dị thường, vẫn bộ dáng lạnh nhạt, ánh mắt cũng không có tiếp tục tham quan người nàng.

"Hừ, xem ra còn cần phải lợi hại hơn nữa."

Long Linh Nhi hai tay chống lên đầu gối, đem đầu kê sát trước mắt Tần Thứ, cố ý bày ra một nụ cười quyến rũ nói: "Người cũng không muốn biết, ta vì sao cần tăng cân?"

Tần Thứ nhướng mày, Long Linh Nhi làm động tác này, làm cổ áo sơ mi lộ ra một khe hở không lớn không nhỏ, hơn nữa cô nương này cố ý, phần thịt dưới cổ áo lộ ra gần một nửa.

Long Linh Nhi này hành động thực bất hảo, mà Tần Thứ lại là người thông minh, một lần hần có lẽ không phát hiện, nhưng hiện tại hần sao nhìn không ra Long Linh Nhi đùa giỡn chính là mỹ nhân kế. Cho nên hần nhàn nhạt mở miệng:

"Người vì sao cần tăng cân ta không quản, nhưng nếu người nghĩ muốn tự cho là thông minh, ta không ngại lấy hết quần áo của người, cho người đỡ lãng phí thời gian."

Lời này đã điểm rất chính xác, Long Linh Nhi mặt nhất thời đỏ lên, tức giận đứng lên nói: "Xem như người lợi hại."

Nói xong, dậm chân lên lầu, suốt đêm tiêu không hết tức giận.

Tần Thứ cũng không để ý tới nàng, một mình ném qua bữa ăn khuya rồi trở về phòng. Sau khi tắm rửa, hần lại chơi máy tính một lát, trước đó hần báo Long thiếu gia mua sách liên quan đến, tuy rằng còn chưa đọc xong, nhưng trình độ đã lên không ít.

Mà Tần Thứ lên mạng thích nhất chính là xem tin tức, mỗi ngày đều phải xem một lần.

Chẳng qua hôm nay Tần Thứ nhưng không xem tin tức, mà là trực tiếp tìm tòi về âm dương sư, về hỗn độn thú, về tổ đặc biệt hành động.

Một giờ sau, Tần Thứ cực kỳ hạn chế tắt máy tính, mà thời gian đã ba giờ. Trên inte, hần cũng không có tìm ra tin tức gì, ngẫm lại cũng đúng, một khi đã là cơ mật gì đó, tự nhiên không có khả năng lưu lạc trên inte.

"Xem ra có thời gian cũng cần cùng Ngọc thử kia hảo hảo trao đổi."

Trạng thái Tần Thử hôm nay, mỗi ngày chỉ cần nghỉ ngơi một giờ cũng đủ rồi. Cho nên hắn thực không vội mà đi vào giấc ngủ, cũng không có luyện công, mà là ngồi xếp bằng ở trên giường, tĩnh tâm, thu lại năm cảm, đánh thức linh thần, làm linh thần tiến nhập giới chỉ không gian.

Hắn muốn nhìn một chút hỗn độn thú trong không gian giới chỉ hiện tại là tình huống gì?

Nhưng làm hắn không nghĩ tới chính là, khi linh thần tiến vào đến giới chỉ không gian, lại cũng không có chứng kiến thân ảnh của hỗn độn thú, Ngọc thử la bàn im lặng nằm ở trong không gian, tựa hồ lại biến thành bộ dáng ban đầu.

Nhưng hỗn độn thú cũng không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Mất Tích Quỷ Di

"Như thế nào có thể."

Không gian giới chỉ nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, bên trong là gửi một ít hành lý của Tần Thử cùng với vài cái hòm Lý Nhị Hắc tặng, hỗn độn thú kia thân mình to lớn như thế, quả quyết không thể che giấu.

"Chẳng lẽ ẩn hình? Hoặc là lợi dụng đặc thù phương pháp gì trốn ra giới chỉ không gian?"

Cẩn thận tự hỏi một lần, Tần Thử nghĩ thấy loại khả năng thứ hai không quá đúng, giới chỉ mang ở trên tay hắn, nếu có cái gì dị biến, hắn không có khả năng không cảm giác. Mà muốn từ giới chỉ không gian trở lại không gian bình thường, điều này đề cập đến quy tắc của hai cái không gian, không quản cái gì phương pháp cùng kỹ xảo tại trước mặt quy tắc đều không có tác dụng. Nói cách khác, muốn chạy ra không gian này, tất nhiên sẽ sinh ra một chút động tĩnh, không có khả năng vô thanh vô tức đào tẩu.

Suy ra, hỗn độn thú thoát ly Ngọc thử la bàn kiểm chế, ẩn hình trong không gian giới chỉ thật ra vô cùng có khả năng.

Tần Thử cả kinh, hắn nhớ rõ chuyện hỗn độn thú cắn nuốt khuyến Thần, khuyến Thần là Thức Thần, cùng linh thần của hắn tuy rằng bất đồng nhưng là có tương thông. Nếu hỗn độn thú này có phương pháp có thể công kích linh thần của hắn, thậm chí cắn nuốt, kia chẳng phải là không xong?

Ý niệm trong đầu vừa chuyển, linh thần Tần Thử đã rời khỏi giới chỉ, trở về thân thể, đồng thời buông ra năm cảm, linh thần tự nhiên tiêu tán.

Nâng cổ tay, Tần Thử nhìn chăm chăm giới chỉ, thật lâu không nói gì, tựa hồ lâm vào trầm tư. Sau nửa ngày, Tần Thử khe khẽ thở dài, lẩm bẩm: "Trốn tránh chung quy không phải biện pháp, không thể từ nay về sau không vào giới chỉ. Huống hồ hết thấy chỉ là đoán, có lẽ còn có loại thứ ba ta thật không ngờ sao?"

Tần Thử một mình tu hành đích xác đã dưỡng thành tính tình cẩn thận, nhưng là không có nghĩa là hắn sợ hãi gian nguy, cho nên trong lòng hạ quyết định, hắn liền thu nạp năm cảm, đánh thức linh thần, lại tiến nhập giới chỉ không gian.

Giới chỉ không gian hết thấy như lúc ban đầu, linh thần Tần Thử cũng không có hành động thiếu suy nghĩ, mà tiểu tâm tìm kiếm, muốn nhìn một chút có thể hay không có cái gì biến hóa. Nhưng rất lâu, vẫn không có gì dị biến, Tần Thử dần dần thả lỏng cảnh giác, đồng thời cũng hoài nghi.

"Hay là thật sự còn có nguyên nhân thứ ba?"

Tần Thử buông tha cẩn thận, nếu hỗn độn thú thực sự như thế kiên nhẫn ẩn thân tại giới chỉ không gian chỉ vì tập kích linh thần của hắn, thì mặc dù bị nó cắn nuốt, Tần Thử cũng không oan, một con thú có thực lực lại có trí tuệ cùng tâm cơ như vậy, đối là ai, cũng sẽ không thấy oan uổng.

Thời gian dần dần chứng thật Tần Thử đoán là sai lầm, hỗn độn thú thủy chung không có lộ diện, nếu hỗn độn thú thật là định ẩn thân đánh lên Tần Thử, cơ hội tốt như vậy Tần Thử đã đưa đến, không đạo lý gì không thấy hắn hiện thân a?

"Loại thứ ba có thể là cái gì đâu? Chẳng lẽ là bị Ngọc thử la bàn thu phục này được?" Tần Thử đến trước Ngọc thử la bàn, cẩn thận xem xét, lại nhìn không ra chút biến hóa. Nhưng lấy tình huống lúc trước để xem, có thể làm hỗn độn thú ra trạng huống cũng cũng chỉ có Ngọc thử la bàn này.

Ý niệm trong đầu vừa động, linh thần Tần Thử cuốn Ngọc thử la bàn rời khỏi giới chỉ. Ngay sau đó, trong tay Tần Thử xuất hiện Ngọc thử la bàn.

Nhưng hắn không có phát hiện, Thánh Tiểu thần thú thú trướng cùng lúc trước đã có bất đồng rất lớn.

Nắm Ngọc thử la bàn lần qua lộn lại, cơ hồ ngay cả góc rất nhỏ cũng không buông tha, nhưng Ngọc thử la bàn vẫn không có gì thay đổi. Nhưng dù thế, Tần Thử hôm nay đối với nó hứng thú lại tương đương nồng hậu. Không quân hỗn độn thú có phải là do nó lộng hay không, nhưng nó đã lộ ra năng lực thần kỳ, đã chứng minh nó không vền vện là một cái chìa khóa đơn giản như vậy.

"Chẳng lẽ nó cũng là một pháp bảo? Hoặc là nói nó có năng lực kinh sợ dị thú?"

Tần Thử mở ra lối suy nghĩ hoàn toàn Thiên Mã Hành Không để đoán. Nhưng hắn không biết là, kỳ thật hắn đoán đã kém không xa. Ngọc thử la bàn đích xác không giống như mặt ngoài chứng kiến đơn giản như vậy, có thể là truyền thừa của mười hai mạch luyện khí tộc đàn, hơn nữa cùng Thánh Tiểu thần thú có trực tiếp liên hệ, lại há có thể vền vện là một cái chìa khóa đơn giản như vậy.

Đáng tiếc hiện tại cũng không ai có thể giải đáp cho Tần Thử. Tần Thử cũng hoàn toàn không rõ, như thế nào thao túng Ngọc thử la bàn này. Hắn thử niệm chú ngữ trên la bàn, nhưng chú ngữ này vền vện là để mở ra mặt cảnh, trong này cũng không phải cửa mặt cảnh, cho nên hắn niệm mấy lần cũng không thấy chút phản ứng. Dù không cam lòng, nhưng Tần Thử cũng buông tha tiếp tục xem xét nó, đem nó bỏ vào giới chỉ.

"Cơ duyên chưa tới a." Tần Thử nhẹ nhàng thở dài.

Lúc này đã hơn 4 h, trời đã gần sáng, nhưng Tần Thử còn không hề buồn ngủ. Hôm nay xem chiến đấu làm hắn tỉnh ngộ đến tự thân thực lực còn xa xa không đủ, mặc dù đối mặt mấy nhần giả thực lực kém cỏi nhất, Tần Thử đều không có mười thành mười nắm chắc. Nhưng hắn không có uể oải, mà càng thêm khơi dậy tâm tư tu luyện, hắn cần trở nên cường đại.

Gia gia từng nói qua thế giới này là thế giới cường giả, không quân là người thường, hay đối với người tu luyện, đều là đồng dạng đạo lý. Mà hắn từ lúc rời núi, đối với đạo lý này lĩnh ngộ càng thêm thấu triệt, nếu hắn là một cường giả, sẽ không bị Thiên Xà tộc trường vũ nhục, nếu hắn là cường giả, sẽ không bị đoạn gân mạch.

Nhưng tu luyện dù sao không phải một chuyện dễ dàng, hôm nay Tần Thử ngay cả Luyện Cân thiên đệ nhất phúc đồ đều chưa tu luyện hoàn thành, tương lai đường còn rất dài lâu. Đồng dạng, không gian phát triển cũng cực kỳ rộng lớn.

Bày ra tư thế đệ nhất phúc đồ Luyện Cân thiên, đạo lực lượng thiên địa tối thuần khiết được hắn nắm chắc, cơ nhục bắt đầu nở ra cùng co rút lại, áp súc kinh lực bắt đầu tràn ngập gân mạch, cảm giác toàn thân co rút lại truyền đến. Đối với đau đớn như vậy, Tần Thử đã có nhất định năng lực thừa nhận, đồng thời hắn cũng nhìn ra Luyện Thể Thuật không giống Luyện Khí Thuật tôn trọng tự thân tư chất, không có tư chất thì không thể luyện khí, mà Luyện Thể Thuật càng trọng thị nghị lực, không có đại nghị lực, cho dù bày bí tịch tại trước mặt người, người cũng tu luyện không được.

Nếu muốn dùng từ ngữ ngắn gọn nhất để miêu tả Luyện Thể Thuật, tối thỏa đáng chính là "Khô tận cam lai".

Khi người chịu được đau đớn, như vậy người sẽ đạt được lực lượng cực kỳ cường đại.

Trời đã sáng, ánh sáng dương quang xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào phòng, một thiếu niên tư thế bất nhã nằm úp sấp trên đất ngủ thập phần ngon. Đúng vậy, tu luyện cường độ cao lại làm Tần Thử hôn mê. Điều này cơ hồ đã thành thói quen của Tần Thử.

Khi Tần Thử tỉnh lại, chẳng qua mới bây giờ, không ai quấy rầy hắn nghỉ ngơi, cũng là do Tần Thử đã nói qua với Long thiếu gia. Rửa mặt xong, đẩy cửa ra, Tần Thử đi xuống lầu.

Trong phòng khách, Long Linh Nhi ngồi ở bàn ăn, thức ăn trên bàn là căn cứ an bài của bác sĩ dinh dưỡng. Nhưng cô nương này cũng không có động đũa, hết sức chuyên chú tu bổ móng tay trong suốt.

"Tần tiên sinh sớm." Người hầu lễ phép cúi đầu.

Tần Thử gật đầu, nhàn nhạt cười.

Long Linh Nhi quay đầu, hình như tối hôm qua bị Tần Thử làm tức giận còn chưa tiêu tán, thấy hắn đi tới, cũng chỉ hừ một tiếng.

Tần Thử làm như không thấy, ngồi xuống bàn ăn, liền hỏi: "Ca người đâu?"

"Một đêm chưa về." Long Linh Nhi như là bất chước ngữ khí của Tần Thử, trả lời lạnh nhạt.

"Ngà." Tần Thử chỉ nhàn nhạt gật đầu, liền không có nói nữa, mà là giờ đũa, bắt đầu gió cuốn mây tan cắn nuốt bữa sáng. Hắn đói bụng, mỗi lần tu luyện xong, hắn đều cần bổ sung đại lượng thực vật để bổ khuyết thân thể tiêu hao. Hơn nữa còn cần đứng giờ nấu được liệu điều dưỡng thân mình.

Long Linh Nhi thấy Tần Thử bộ dáng lang thôn hồ yết lại cố tình tư thế ăn cơm khó coi, nàng cảm thấy Tần Thử hoàn toàn không giống như là một sơn nhân thiếu niên, tuy rằng trên người hắn mang theo hơi thở loại này, nhưng hành vi cùng động tác và ngữ khí thái độ nói chuyện tuyệt không làm người thấy vậy, ngược lại lộ ra một loại tiêu sái khó được. Gọi người nghĩ muốn chọn điểm tạt xầu, cũng không biết từ đâu xuống tay.

Long Linh Nhi không có ăn uống, nàng cũng không phải cô nương bình thường vì bảo trì dáng người mà không uống không ăn, nàng thuộc loại thiên sinh lệ chất, ăn nhiều cũng không béo. Nhưng hôm nay quả thật không có tâm trạng ăn uống, cho nên lúc buông chiếc đũa, liền đứng lên nói: "Ta đi thay quần áo tí nữa đi học."

Tần Thử gật gật đầu.

Lúc lên lầu, tựa hồ nghĩ tới cái gì, xoay người hỏi: "Đúng rồi, vết thương trên người người cần sức thuốc, tí nữa đến phòng ta đi, ta bôi thuốc cho."

Tần Thứ lắc đầu, nói: "Không cần, vết thương này đã không có gì." Quả thật thế, nếu hắn hiện tại cởi bỏ quần áo, Long Linh Nhi sẽ kinh ngạc phát hiện toàn thân vết thương đã biến mất ngay cả một chút dấu vết đều không thấy. Đây là hiệu quả kỳ diệu hắn tu luyện mang đến, hắn vốn là người luyện thể, thân thể tự nhiên có nhiều loại năng lực thường nhân không thể có.

Chẳng qua nhớ lại thần thái quan tâm của Long Linh Nhi, Tần Thứ ánh mắt hơi chút hòa nhã, nghĩ nghĩ, hắn mở miệng: "Nếu ngươi thật muốn tăng cân, ta có thể giúp đỡ một chút."

"Thật sự." Long Linh Nhi ánh mắt sáng ngời, nhất thời vui vẻ ra mặt.

Tần Thứ gật đầu.

"Đã định rồi ngươi không được đổi ý." Long Linh Nhi tâm tình tốt lên, sợi tóc giận cũng đã sớm biến mất, nhẹ nhàng ca hát đi lên lầu.

Lúc Long Linh Nhi thay quần áo xong xuống lầu, Tần Thứ đã ăn xong bữa sáng, đang chuẩn bị xuất môn, chuông cửa lại vang, người hầu vội vàng đi mở cửa. Mà Long Linh Nhi thì hoan hô một tiếng nói: "Khẳng định là ca ca đã trở lại."

Nhưng người ngoài cửa cũng không phải như Long Linh Nhi đoán, mà là hảo tỷ muội của nàng khủng long muội. Khủng long muội hiện tại đối với Tần Thứ thật đúng là cực kỳ hy vọng, nhiều năm qua, thật vất vả mới có cơ hội giải quyết nỗi sâu thân thể, nàng nói gì cũng không buông tha.

"Di, như thế nào là ngươi?" Long Linh Nhi lộ ra biểu tình thất vọng, chu cái miệng nhỏ nhắn.

"Coi sắc mặt ngươi kìa, làm sao vậy, hảo tỷ muội đến, cũng không lộ khuôn mặt tươi cười." Khủng long muội liếc mắt, lúc ánh mắt chuyển tới trên người Tần Thứ, nhất thời lộ ra nụ cười sáng lạn, thí điện thí điện chạy tới, cười hô: "Tần Đại soái, sớm a."

"Ngươi cũng sớm." Tần Thứ gật đầu.

"Oa, một đêm không thấy, Tần Đại soái ngươi Khí chất lại tăng thêm vài phần ngọc thụ lâm phong a." Khủng long muội đi thẳng vào vấn đề vô mong ngựa.

Long Linh Nhi ngây ra như phỗng, run rẩy chỉ vào khủng long muội nói: "Ngươi... Có ngươi như vậy vượt mong ngựa sao, ta vốn định ăn uống, hiện tại bị ngươi làm ghê tởm, ta sợ ta ăn vào đều nôn ra hết."

"Thích." Khủng long muội nhường mày nói: "Ta đây chính là lời nói trong phế phủ, ngươi chừng nào thì thấy ta nói với người ngoài?"

"Hành hành hành, ta phục ngươi. Đi thôi, bằng không bị muộn rồi." Long Linh Nhi kéo khủng long muội đang muốn phát huy tinh thần vô mong ngựa ra cửa.

Tần Thứ nhú mày, khoe miệng họa xuất một đạo đường cong. Hắn nở nụ cười.

Hummer một đường đầu đá lung tung, khủng long muội không biết từ chỗ nào moi ra một túi đóng gói đưa cho Tần Thứ nói: "Tần Đại soái, đây là hồi lộ ngươi."

Cô nương này cũng nói trắng ra.

"Tốt, công nhiên hồi lộ, còn có vương pháp hay không? Cái gì vậy, ta tịch thu." Long Linh Nhi đưa tay ra, đã đem túi đóng gói đoạt qua.

"Di động?" Lấy ra bên trong, Long Linh Nhi không khỏi rất là khó hiểu.

Khủng long muội đắc ý nói: "Thế nào, không nghĩ tới sao. Nhìn ngươi, đều cùng Tần Đại soái ở chung, ngay cả điểm ấy chi tiết nhỏ đều chú ý không đến."

Long Linh Nhi không khỏi lộ ra vẻ hối hận, nàng quả thật là quên Tần Thứ không có di động. Nếu không tối hôm qua cũng không chờ ở quán bar, hoàn toàn có thể biết tình huống của hắn. Nhưng hối hận thì hối hận, dấm chua vẫn còn ăn, nàng đưa điện thoại di động bỏ qua một bên, nói: "Sorry, ngươi khỏi lo, tiểu Thứ hắn có di động."

"Chỗ nào đâu? Ta như thế nào không chứng kiến." Khủng long muội kinh nghi.

"Thích, quên mang theo không được a? Phía trước có cửa hàng, bốn cô nương tùy thời có thể lộng một tá tới." Long Linh Nhi tức giận nói.

Khủng long muội cười ha ha: "Tiểu nương từ ghen tị."

"Tới địa ngục đi." Long Linh Nhi trợn mắt.

Tần Thứ từ đầu đến cuối cũng không nói một câu, chẳng qua khủng long muội cũng là là nhắc nhở hắn, bởi vì hiện tại gặp chuyện, hắn có lẽ có lúc phải ngăn ngừa rồi đi bên cạnh Long Linh Nhi một thời gian. Nếu có công cụ thông tin chuyên môn, thì phương tiện hơn. Chẳng qua cũng chỉ là tạm thời, nếu

gặp gỡ sát thủ, hoặc là tay súng bắn tỉa, hẳn mặc dù tốc độ đề cao đến cực hạn cũng không kịp .

Nội dung khóa học hôm nay vẫn không làm Tần Thử cảm thấy hứng thú, lúc chưa đi đến trường học, Tần Thử trong lòng còn có chút mong chờ, chờ chân chính tiến nhập, Tần Thử lại cực kỳ nhàm chán. Nhưng làm hắn cảm thấy hứng thú chính là, hôm nay có hai người không có tới, một người là Ngọc Vô Hà Ngọc lão sư, một người khác là Lộc U Y.

Ngọc Vô Hà không có tới, Tần Thử đại khái có thể đoán ra một chút tình huống. Tối hôm qua nghiêm trọng, Ngọc lão sư tất nhiên là muốn nghỉ ngơi. Nhưng còn Lộc U Y, Tần Thử nhìn không thấu, tuy rằng tò mò, nhưng đối phương hoàn toàn không có ý tứ cùng hắn tiếp xúc, hắn cũng chỉ có thể bất đắc dĩ.

Nghỉ trưa, khủng long muội đã nhịn không được, một bên vuốt mông ngựa một bên truy vấn: "Tần Đại soái, kế hoạch biến thân của ta khi nào thì bắt đầu a?"

"Kế hoạch biến thân?" Tần Thử sững sờ, liền hiểu được. Dù sao thời gian nghỉ ngơi giữa trưa đối với Tần Thử mà nói vốn là có cũng như không, cho nên hắn gật đầu nói: "Nếu người giữa trưa không cần nghỉ ngơi, như vậy hiện tại có thể bắt đầu."

"Hải, cần gì nghỉ ngơi, ta năm ba ngày không ngủ, vẫn tỉnh táo như thường." Khủng long muội khẩn cấp nói.

Long Linh Nhi thấy thế, cũng nóng nảy, vội vàng nhắc nhở Tần Thử nói: "Người không được quên đáp ứng chuyện của ta." Cô nương này còn có chút rụt rè, không muốn để khủng long muội trêu ghẹo.

"Dì, chuyện gì a?" Khủng long muội tâm tư tinh quái lại nổi lên.

"Người không cần xen vào." Long Linh Nhi liếc mắt.

Tần Thử hướng Long Linh Nhi gật gật đầu, liền nói với khủng long muội: "Chúng ta hiện tại bắt đầu, chẳng qua có một số việc, ta cần phải trước nói rõ ràng. Trong quá trình trị liệu, sẽ sinh ra đau đớn, nếu người cảm thấy mình không chịu nổi, thì dừng cho ta động thủ, nếu không một khi động thủ, đánh vỡ cân bằng của người, lúc này không có thể ngưng lại."

Khủng long muội suy nghĩ, khẽ cắn môi kiên định nói: "Lão nương liều mạng, người có chiều gì cứ việc xuất ra, ta mà kêu một tiếng, sẽ không là con của cha ta."

Tần Thử bảo khủng long muội nằm úp sấp ở trên giường, tay vừa lật, như là ma thuật, lòng bàn tay nhiều ra một hộp gỗ.

Khủng long muội bởi vì nằm trên giường không có thấy một màn như vậy, nhưng Long Linh Nhi thì thấy đích thực rõ ràng. Đôi mắt to xinh đẹp giật mình nhìn Tần Thử, mặc cho nàng nghĩ muốn nát óc, cũng không rõ Tần Thử là như thế nào biến ra.

Hộp gỗ có nhiều ngăn chambers dài ngắn không đồng nhất, đây là di vật gia gia lưu cho hắn, cũng là thứ năm đó gia gia thay người trong thôn xem bệnh thường dùng. Lấy ra vài cây ngăn chambers trong tay, Tần Thử ánh mắt bình tĩnh nhìn chăm chú khủng long muội, cũng không có lập tức hạ chambers, sau mấy hô hấp ngắn ngủi, Tần Thử bỗng nhiên xuống tay như bay, tốc độ cực nhanh, thủ pháp như loạn hoa mặc điệp, lộn xộn lại tuyệt đẹp.

Ước chừng hơn sau hơn mười phút, ngăn chambers đều vào lại trong hòm. Mà Tần Thử lại bày ra ma thuật, cái hòm cứng rắn ở trên tay hắn biến mất không thấy.

Trên giường khủng long muội vẻ mặt thoải mái, cười nói: "Hại ta khẩn trương nửa ngày, này không đau đớn, làm sao nói có cái gì đau đớn chứ."

Long Linh Nhi cũng nghỉ hoặc khó hiểu nhìn Tần Thử.

Tần Thử cũng nhàn nhạt cười, không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Sát Thủ Bảng Đan

Đúng lúc này, khủng long muội nụ cười thu lại, trên mặt bỗng nhiên hiện lên một tầng ửng hồng, ngay sau đó, từng giọt mồ hôi như nước sông xuất hiện, giường rất nhanh đã bị ướt đầm.

"Nóng, nóng chết ta."

Tần Thử nhàn nhạt mở miệng: "Nhớ kỹ lời của ta, nhất định phải nhịn."

Tiếp theo, hắn quay đầu nói với Long Linh Nhi: "Trong chốc lát nàng cần bổ sung đại lượng nước, chẳng qua phải chờ tới khi ừng hồng trên mặt nàng hết. Trước đó không thể cho nàng uống nước, cũng không có thể để nàng dùng phương thức gì giải nhiệt."

"Anh đi đâu vậy?" Long Linh Nhi hỏi.

"Quay về phòng." Tần Thử nói.

Lúc đi học buổi chiều, khủng long muội giống như bệnh nặng, sắc mặt tái nhợt đáng sợ, nhưng cô nương này đích xác có chút sự chịu đựng, nhớ kỹ lời Tần Thử nói, dám chịu đựng trước khi ừng hồng chưa lui, không uống một ngụm nước, cũng không dùng phương thức giải nhiệt nào.

"Nàng không có việc gì chứ?" Long Linh Nhi có chút lo lắng hỏi Tần Thử.

Tần Thử lắc đầu nói: "Không có việc gì. Đây chỉ là mới vừa bắt đầu."

Long Linh Nhi không khỏi có chút lo lắng chuyện mình muốn tăng cân, nếu cũng là thống khổ như vậy, nàng phải suy nghĩ lại.

"Nè, nếu ngươi giúp ta tăng cân... có phải là cũng thống khổ như vậy?" Long Linh Nhi gian nan hỏi.

"Không, tình huống của ngươi cùng nàng bất đồng." Tần Thử lắc lắc đầu.

Long Linh Nhi lúc này mới yên lòng.

Buổi chiều, Lộc U Y thần bí vẫn không có hiện thân, nhưng Ngọc Vô Hà lại đứng giờ bước vào lớp học.

Cũng không biết D tổ có linh đan diệu dược gì, Ngọc Vô Hà chẳng qua mới một đêm và một buổi sáng, không ngờ nhìn không ra bộ dáng chật vật đêm qua.

Chẳng qua lúc giảng dạy, vị Ngọc lão sư này đều không có liếc mắt qua Tần Thử, thẳng đến khi tan học, Ngọc Vô Hà đi đến bên người Tần Thử, cứng ngắt cười nói: "Tần Thử đồng học, ngày hôm qua cùng ngươi trao đổi còn chưa hoàn toàn, ta nghĩ, chúng ta nên tiếp tục nói chuyện."

Mọi người xung quanh nhất thời sững sốt, trên mặt đều hiện ra nụ cười bất khả tư nghị cùng quý dị.

Khủng long muội lúc này sắc mặt đã tốt hơn rất nhiều, không hề tái nhợt, tinh thần cũng tràn đầy, lập tức tiến đến bên tai Long Linh Nhi, châm ngòi nói:

"Xong rồi xong rồi, Linh Nhi, lúc này ngươi gặp được kinh địch. Diệt Tuyệt sư thái nếu vận dụng đòn sát thủ cùng Tần Đại soái hoàn toàn trao đổi một lần, chuyện tình đã có thể nghiêm trọng a!"

Khủng long muội thật sự là e sợ cho thiên hạ bất loạn, cố ý đem hai chữ "Hoàn toàn" nhấn mạnh.

"Thích, hoàn toàn hay không hoàn toàn muốn xem đối với ai mà nói, nếu Tần Thử dễ dàng bị hấp dẫn như vậy, hắn còn là Tần Thử sao?" Long Linh Nhi như là rất hiểu biết Tần Thử. Trên thực tế bởi vì tối hôm qua nàng đã thất bại một hồi.

"Nói cũng đúng, Tần Đại soái chính là nam nhân tốt nhất ta gặp được. Diệt Tuyệt sư thái lúc này sợ là thua ngay cả quần lót đều mất." Khủng long muội cất tiếng cười to.

Tần Thử cũng đang muốn tìm Ngọc Vô Hà tâm sự, liền đứng lên nói: "Đi."

Nhưng làm Tần Thử ngoài ý muốn chính là, khi hắn cùng Ngọc Vô Hà đi vào văn phòng, bên trong không ngờ còn có một người khác. Một nam nhân lạ lẫm hắn chưa gặp qua, người này vẻ mặt cương nghị làm Tần Thử rất có hảo cảm.

"Xin chào, ta là Quan Phi, tổ trưởng tổ đặc biệt hành động chi nhánh Hongkong D tổ." Người nọ chứng kiến Tần Thử, liền chủ động vươn tay, tự giới thiệu.

Tần Thử mày mỉm cười, duỗi tay, nhân nhạ nói: "Tần Thử."

Ngọc Vô Hà khép lại cửa ban công, tức giận trừng mắt nhìn Tần Thử nói: "Vị này là lão Đại của ta, hắn đối với biểu hiện của ngươi tối hôm qua cảm thấy rất hứng thú, muốn cùng ngươi làm quen."

Tần Thử gật gật đầu, ngồi xuống ghế.

"Vô Hà, rót hai chén trà." Quan Phi ngồi ở đối diện Tần Thử, lưng áo rất thẳng tắp.

Ngọc Vô Hà đối với lời nói của lão Đại trong cũng không dám vi phạm, rất nhanh liền rót hai chén trà, đặt ở trước mặt Tần Thử cùng Quan Phi. Quan Phi khoát tay nói: "Thỉnh."

Tần Thử nhân nhạ cười, cũng không có uống trà, mà là trực tiếp sáng khoái nói: "Có cái gì muốn nói thì nói đi."

Quan Phi mảy mướt lên, bỗng nhiên cười nói: "Cũng được, tính tiêu sái, không kiêu ngạo không siểm nịnh, không kiêu không nóng nảy, khó trách người A tổ đánh giá người cao như vậy."

Ngọc Vô Hà bĩu môi, miệng giật giật, lại không biết tự nói chút cái gì.

Dừng một chút, Quan Phi tiếp tục nói: "Ta nghĩ trong lòng ngươi cũng có thể hiểu được, ta tìm ngươi, chính là muốn hỏi một chút chuyện tới hôm qua. Đương nhiên, ta cũng không phải thăm vấn, chỉ là quan tâm về hỗn độn thú, ngươi phải biết hẩn nguy hiểm cỡ nào."

Tần Thứ nhấc tay, ngắt lời Quan Phi, mở miệng: "Ta nghĩ, ta có thể hỏi trước mấy vấn đề?"

"Đương nhiên có thể." Quan Phi gật đầu.

"Hỗn độn thú là cái gì? Vì sao hiện ra ở đây." Tần Thứ hỏi ra một vấn đề.

Quan Phi cũng không có gì giấu diếm, đem mấy nội dung thuộc loại cơ mật từ đầu chí cuối nói cho Tần Thứ nghe. Nhưng từ đó, mấy vấn đề trong lòng Tần Thứ đều chiếm được giải đáp, thí dụ như nói lai lịch Nhã Chính Quân cùng với nguyên nhân xuất hiện ở đây, thậm chí ngay cả chuyện mười hai thần tướng Quan Phi cũng giải đáp cho Tần Thứ. Nhưng đồng dạng, trong lòng hẩn lại hiện ra một chút mê hoặc, mấy hồng hoang dị thú này như thế nào còn sống đến hiện tại, mà thời đại hồng hoang đến tận cùng là bộ dáng như thế nào, còn có hồng hoang dị thú nào chưa được áp ra.

Chẳng qua mấy vấn đề này, ngay cả Quan Phi cũng trả lời không được.

Tần Thứ đem ánh mắt đầu chú đến Ngọc Vô Hà, chỉ nàng nói: "Ngọc lão sư có phải có năng lực thao túng phong, ta rất muốn biết, loại năng lực này của ngươi như thế nào xuất hiện?"

"Đương nhiên là trời sinh." Ngọc Vô Hà tức giận tiếp lời nói.

"Vô Hà." Quan Phi trừng mắt, hiển nhiên là không hài lòng thái độ nói chuyện của nàng, hẩn cẩn thận giải thích:

"Vô Hà là người tiên thiên năng lực, năng lực này là sinh ra đã có. Căn cứ tư liệu liên quan ở tổng bộ, trong huyết thống của Hoa Hạ, mỗi một trăm vạn người sẽ có một người có tiên thiên năng lực, đương nhiên, có năng lực giống nhau, có năng lực bất đồng. Mà mấy năng lực này phần lớn có quan hệ cùng nhân tố tự nhiên, hoặc với thượng cổ huyết mạch truyền thừa."

Tần Thứ ánh mắt chợt lóe, Quan Phi nói vừa lúc xác minh dự đoán trong lòng hẩn, gia gia từng nói qua hẩn tại trần thế đã từng gặp vài người bình thường có năng lực kỳ lạ, gia gia xưng bọn họ là huyết mạch người thừa kế. Mà hẩn gặp được năng lực của Ngọc Vô Hà cùng với mấy người kia, cũng đã đoán vậy.

"Còn có một loại, chúng ta xưng là người Hậu thiên năng lực. Nói như vậy, người Hậu thiên năng lực tiềm năng phát triển không bằng người tiên thiên năng lực, thí dụ như nói thú hóa khổng vật, biến hình v...v. Ta cũng là người Hậu thiên năng lực."

Nói xong, Quan Phi duỗi tay, cả đôi tay dần kim chúc hóa, cuối cùng không ngờ cả cánh tay hoàn toàn biến thành kim chúc.

"Đây là năng lực của ta, nhục thân kim chúc hóa." Quan Phi cười khò:

"Chẳng qua năng lực của ta cấp bậc cũng không cao, tổ đặc biệt hành động chúng ta đem tổng hợp lại nguyên lực giá trị phân chia thành mười tám cấp bậc. Thực lực của ta chính là năm cấp, tiềm lực phát triển còn rất ít. Mà Vô Hà thực lực tuy rằng là tứ cấp, nhưng bởi vì nàng là người tiên thiên năng lực, tiềm lực phát triển còn rất lớn. Còn ngươi ngày hôm qua chứng kiến mấy thành viên A tổ đều là mười hai mười ba cấp, mười bảy cấp cùng mười tám cấp đều là cấp bậc trong truyền thuyết, cũng chỉ có tại S tổ mới có thể nhìn thấy người có thực lực như vậy."

Tần Thứ nhất thời sinh ra tò mò, cẩn thận hỏi phương pháp phân chia, lúc nghe tới mười hai cấp nguyên lực giá trị không ngờ cao tới khủng bố một ngàn vạn nguyên lực giá trị, Tần Thứ sợ ngây người. Lấy thực lực hẩn hôm nay, mới chẳng qua hơn một vạn nguyên lực giá trị, cho dù hẩn đem Luyện Căn thiên tu luyện xong, lực lượng chuyển hóa thành kinh tinh ra cũng bất quá mới chín mươi vạn. Một ngàn vạn nguyên lực giá trị là một con số cỡ nào khủng bố .

"Chẳng lẽ năng lực các ngươi là có thể tu luyện sao?" Tần Thứ hỏi.

"Đúng vậy, chúng ta mỗi người đều có phương thức tu luyện của mình. Ta thì không ngừng kim chúc hóa, trong quá trình kim chúc hóa mật độ không ngừng thu nhỏ lại, bởi vậy, năng lực của ta sẽ càng ngày càng mạnh. Chẳng qua trong đó cũng có một khác biệt, chính là cấp bậc lúc thức tỉnh, từng năng lực lúc thức tỉnh cấp bậc thực không giống nhau, lúc ta thức tỉnh năng lực cấp bậc là nhị cấp, Vô Hà là ba cấp, nghe nói từng có người lúc thức tỉnh là mười hai cấp, hiện tại đã tiến nhập S tổ." Quan Phi trong mắt lộ ra một cổ thần sắc hâm mộ.

"Còn có một loại người, sau khi bọn họ thức tỉnh năng lực cũng không thể tiến hành tu luyện, cũng chính là không thể phát triển. Người như thế tên là người hạn chế năng lực." Ngọc Vô Hà ở một bên bổ sung.

Quan Phi gật đầu nói: "Đúng vậy. Đích xác có loại người này, chẳng qua rất ít gặp."

Tần Thứ gật đầu, lại hỏi: "Vậy trong tổ ngoại trừ giống các ngươi như vậy, còn có người khác hay không, thí dụ như nói tu luyện, thí dụ như nói luyện võ ?"

Quan Phi ánh mắt nhất thời sáng ngời, cùng Ngọc Vô Hà nhìn nhau một cái, cười gật đầu nói:

"Đương nhiên là có, không lẽ ngươi nghĩ rằng tổ đặc biệt hành động tất cả đều là người có năng lực. Phải biết rằng người có năng lực không nhiều như vậy, tuy số liệu biểu hiện rằng một trăm vạn người có thể sẽ xuất hiện một, nhưng trên thực tế có chút người bình thường sống hết một đời, năng lực cũng không thức tỉnh. Chẳng qua trong chúng ta tu luyện giả cũng không nhiều, nghe nói đại đa số đều ở S tổ, những người này thực lực mới gọi là cường hãn. Cho nên người luyện võ thật ra không hề thiếu, đại đa số phân bố tại bên trong D tổ mà cấp bậc bọn họ bình thường tới nhị cấp rồi không thể tiếp tục tăng lên. Tổ chúng ta không có luyện võ giả, tất cả đều là người có năng lực."

Tần Thứ nhướng mày, có chút hỗn loạn. Dựa theo luyện thể luyện khí phân chia cùng với gia gia từng nói với hắn, mười hai mạch không có khả năng tham dự đến trận thế. Hay là ngoài ra còn có những pháp môn tu luyện khác?

Vì thế hắn hỏi: "Mấy tu luyện giả này là sao? Bọn họ tu luyện cái gì?"

Quan Phi cười khò nói: "Này ta không rõ ràng lắm, người tu luyện đối với tự thân lai lịch cùng tu luyện đều thập phần giữ bí mật, này giống như có quan hệ đến truyền thừa. Mạo muội hỏi một câu, Tần huynh đệ là luyện vũ giả sao?"

Lấy Tần Thứ thực lực hôm nay, cũng cùng loại với luyện võ sinh kình, mà Tần Thứ lại không có biểu hiện ra năng lực gì, tự nhiên làm Quan Phi nghĩ thế.

Tần Thứ cũng không có che dấu, trực tiếp lắc đầu, Quan Phi ánh mắt nhất sáng lên, một khi đã không phải người luyện võ lại không là người năng lực, chẳng lẽ thiếu niên trước mắt này đúng là một tu luyện giả hi hữu? Tu luyện giả chính là cực khó có thể gặp gỡ, hơn nữa người như thế đều là cực kỳ thần bí, và đối với lai lịch của mình không hề đề cập tới, chẳng qua bọn họ đều có một đặc điểm, là tăng lên rất nhanh. Nếu là có thể đem Tần Thứ vào tổ, sau này nếu vào S tổ, hẳn là người giới thiệu, cũng là chuyện thập phần vinh quang.

Biết tu luyện giả tính tình cùng quy củ đều rất cổ quái, hơn nữa trong lòng đã nhận định Tần Thứ là tu luyện giả, cho nên Quan Phi không có dây dưa lai lịch Tần Thứ. Mà là lần nữa triển khai khuôn mặt tươi cười, nói: "Tần huynh đệ, còn có vấn đề muốn gì hỏi sao?"

Tần Thứ lắc đầu nói: "Đại khái là hết. Cho nên ngươi lúc trước yêu cầu vấn đề hỗn độn thú, trên cơ bản ngươi không cần lo lắng."

Trên thực tế, Tần Thứ cũng không biết rõ hỗn độn thú đi nơi nào, nhưng có thể khẳng định chính là, hắn không có từ trong giới chỉ không gian chạy đi.

Quan Phi gật đầu cười nói: "Có những lời này của ngươi thì ta an tâm."

Tuy rằng hắn trong lòng đã có ý tưởng mời Tần Thứ, nhưng hắn cũng không có cấp bách triển khai hành động, cười nói:

"Tần huynh đệ, nếu có thời gian, không ngại bảo Vô Hà mang ngươi đi căn cứ của chúng ta tại Hongkong tham quan. Có vấn đề gì cũng có thể tùy thời tìm ta."

Tần Thứ gật đầu nói: "Đi."

Vốn đến nơi đây, Tần Thứ nghĩ đến lần này nói chuyện đã xong, ai biết Quan Phi bỗng nhiên tung một vấn đề, hắn hỏi: "Tần huynh đệ, tái mạo muội hỏi một câu, ngươi gần nhất có đắc tội người nào hay không?"

"Ta?" Tần Thứ nhướng mày nói: "Có, ta từng tại một câu lạc bộ đem một cơ thủ da đen chặt đứt cánh tay."

Ngọc Vô Hà nhất thời hai mắt tròn lên, kinh ngạc nhìn Tần Thứ, không nghĩ tới Tần Thứ này tính cách lạnh nhạt tự nhiên cũng làm ra chuyện bạo lực như vậy. Nhưng lại nghĩ đến thái độ của Tần Thứ sau khi cùng nàng giao thủ, nàng cũng bình thường trở lại.

Quan Phi cũng là nhướng mày, quay đầu nói với Ngọc Vô Hà nói: "Ngươi lập tức đem tư liệu người da đen kia điều tra một lần."

Ngọc Vô Hà gật đầu xác nhận.

Quan Phi lúc này mới nói với Tần Thứ nói: "Có một việc, ta phải nhắc nhở một lần tần huynh đệ, căn cứ tư liệu chúng ta nắm giữ, trên danh sách của tổ chức sát thủ bài danh thứ bathế giới, đã xuất hiện tên của ngươi."

"Ân?" Tần Thứ ánh mắt híp lại, hỏi: "Có ý tứ gì?"

Quan Phi giải thích "Nghĩa là có người ra giá cả, thỉnh sát thủ giết ngươi."

"Nga?" Tần Thứ nhàn nhạt cười, "Có ý tứ."

Quan Phi xuất phát từ quan tâm, nhắc nhở: "Tần huynh đệ, ngươi cũng không nên phớt lờ, sát thủ có lẽ không thể so với chúng ta, nhưng là bọn hắn thiện dụng vũ khí hiện đại hoá, hơn nữa ẩn thân chỗ tối, khó lòng phòng bị, ngươi cần cẩn thận một chút."

Tần Thứ gật đầu nói: "Đa tạ nhắc nhở, ta sẽ chú ý."

Quan Phi do dự nói: "Kỳ thật còn có một biện pháp nhẹ nhàng, có thể miễn đi cho ngươi mấy cái phiền toái này."

"Phương pháp gì." Tần Thứ hỏi.

Quan Phi nhìn Tần Thứ, thẳng thắn mà lại thành khẩn nói: "Chính là gia nhập tổ chúng ta, tổ chúng ta là thuộc loại tổ chức quốc gia, cho dù là tổ chức sát thủ bài danh đệ nhất cũng không dám động vào thành viên tổ chức của một quốc gia."

Tần Thứ nhàn nhạt cười, nhìn thẳng Quan Phi nói: "Có lẽ, đây mới là mục đích nguoi hôm nay tìm ta sao?"

Quan Phi mặt đỏ lên, cũng thẳng thắn gật đầu nói: "Đúng vậy, lấy thực lực của nguoi, ta thật sự không muốn buông tha nhân tài như vậy. Chúng ta hôm qua chiến đấu vĩnh viễn mất đi một vị chiến hữu, ta hy vọng có thể bổ sung."

Nói tới đây, tâm tình Quan Phi có chút trầm thấp, hiển nhiên là vì chiến hữu hy sinh. Làm chức nghiệp này, tùy thời đều gặp phải nguy hiểm, tùy thời đều phải hy sinh. Cho nên bọn họ, luôn không ngừng thay đổi không khỏi có chút thò từ hồ bì.

Tần Thứ ánh mắt bình tĩnh nhìn chăm chú vào biểu tình Quan Phi, hẳn tuy rằng năng lực nhìn người không tính là lợi hại, nhưng là có thể nhìn ra Quan Phi này cùng Lý Nhị Hắc giống nhau đều là hán tử thật tình. Đáng tiếc, hẳn có chuyện của mình, không có khả năng gia nhập tổ chức như vậy.

Hắn chỉ có thể phe phẩy đầu, cười khổ nói: "Chỉ sợ ta là không thể đáp ứng nguoi, ta có rất nhiều việc cần hoàn thành, không thể đảm đương trách nhiệm như vậy."

Quan Phi sắc mặt buồn bã, nhưng không có kiên trì, nói: "Thật sự là tiếc nuối, chẳng qua mọi người quen biết một hồi, coi như là bằng hữu, ta sẽ đem hết toàn lực giúp nguoi xử lý chuyện này, nếu có cái gì cần trợ giúp, nguoi cũng cứ việc nói cho ta biết."

Tần Thứ gật đầu, bỗng nhiên nhớ tới sự tình Long gia, nếu là để những người này hỗ trợ, có lẽ có thể tra ra một chút dấu vết để lại, nhưng ngẫm lại, người ta cũng có việc cần hoàn thành, chính mình một khi đã không có gia nhập tổ chức bọn họ, sao có thể hạ mặt đến cầu bọn họ hỗ trợ, nhân tình cũng không phải là tốt như vậy mà có.

Huống chi sự tình Long gia dựa theo cách nói của Long thiếu gia, thuộc loại việc nhà, trên đời này khó nhất chính là việc nhà, sợ là để cho bọn họ hỗ trợ tác dụng cũng không quá lớn.

Tần Thứ rời đi, văn phòng chỉ còn lại có Ngọc Vô Hà cùng Quan Phi hai người. Quan Phi thở dài một hơi nói: "Đáng tiếc, nhân tài tốt như vậy."

"Có cái gì phải đáng tiếc, hẳn cũng không thấy lợi hại lắm, nói không chừng chỉ là hàng mẫu." Ngọc Vô Hà có chút bất mãn nói.

"Nguoi biết cái gì, không chứng kiến ngữ khí của hắn vừa nãy sao, rất mới có thể hắn chính là một tu luyện giả. Biết tu luyện giả đại biểu cho cái gì chứ? Trên cơ bản chỉ có S tổ mới xuất hiện tu luyện giả, nói cách khác tiềm lực của hắn không thể đo lường." Quan Phi trừng mắt nhìn Ngọc Vô Hà nói.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 85: Long Lão Trúng Hàng

Tần Thứ trở lại lớp học, trong đầu một mực cân nhắc về sát thủ băng đàn, hẳn không biết Quan Phi từ nơi nào chứng kiến băng đàn. Nhưng Quan Phi cũng không tất yếu lừa gạt hắn, chỉ là người muốn đối phó hắn, đến tột cùng là ai đâu? Là người da đen kia sao?

Suy tư một phen, Tần Thứ vẫn không tìm được gì. Vì vậy vấn đề thực không đáng để hắn dây dưa, muốn lấy tánh mạng của hắn, cũng phải suy nghĩ có hay không phân bổn sự. Truyện Dịch Cân Kinh

Tan học, Long Linh Nhi nhận được điện thoại ca ca, bảo nàng lập tức tới bệnh viện. Long Linh Nhi vốn đang giận ca ca như thế nào một đêm chưa về, nhưng nghe đến ca ca vừa nói như vậy, nhất thời biết gia gia khẳng định đã xảy ra chuyện, không kịp hỏi, vội vàng kéo Tần Thứ nói: "Đi, gia gia ta hình như đã xảy ra chuyện, chúng ta lập tức đi bệnh viện."

Khùng long muối vốn còn muốn nhờ Tần Thứ buổi tối đến nhà nàng tiếp tục giúp nàng trị liệu, nhưng thấy Long Linh Nhi có việc gấp, cũng không dám nhiều, một mình lái xe rời đi. Xe BMWs một đường bay nhanh, đuổi tới bệnh viện. Từ bá đang ở cửa sau, thấy Tần Thứ cùng Long Linh Nhi xuống xe, bước tới nói: "Lão gia từ bệnh tình nguy kịch, thầy thuốc nói lần này rất có thể không qua khỏi."

Long Linh Nhi đôi mắt đều đều, cầm lấy tay áo Từ bá nói: "Tại sao có thể như vậy, không phải nói đã chuyển biến tốt đẹp sao? Như thế nào đột nhiên lại bệnh tình nguy kịch chứ. Đúng rồi, ca ca đâu?"

Từ bá trên mặt lộ ra một chút cổ quái, hắn nói: "Thiếu gia có chút việc gấp phải làm, rất nhanh sẽ chạy tới. Lão gia từ, ai, xem ra có người không muốn lão gia từ sống sót a." Truyện "Dịch Cân Kinh "

"Có ý tứ gì?" Long Linh Nhi trừng mắt ánh mắt hỏi.

Từ bá lắc đầu thờ dài: "Một lời khó nói hết, đi thôi, chúng ta đi vào trước, chờ ca ca ngươi đã trở lại, chậm rãi nói. Hy vọng lão gia tử có thể bình yên, nếu không cả Long gia đều phải rối loạn."

Lúc tới bên ngoài phòng cấp cứu, ngoài cửa đứng một đám người lúc trước, Tần Thứ hiện tại đã biết những người này chính là thân thuộc của Long Linh Nhi cùng Long thiếu gia, chẳng qua thân thuộc mà quan hệ có thể đậm nhạt như vậy, coi như là làm lòng người lạnh ngắt.

Long Linh Nhi đối với gia gia của nàng cảm tình nhìn qua rất đậm dày, cùng một đám người kia về mặt bất đồng, nàng là thật chân thật thực lộ ra tâm tình bi thương. Nhưng cô nương này cũng không có khóc sụt sùi, cắn răng không cho rơi lệ.

Bởi vì thân phận của Long lão gia tử, xuất phát từ suy nghĩ an toàn, ngay cả bọn họ mấy thân thuộc đều không thể đến thăm, chung quanh bảo vệ dày đặc. Cho nên Long Linh Nhi đến hiện tại đều không có cơ hội nhìn gia gia, điều này có lẽ cũng là một loại bi ai của đại gia tộc.

Tần Thứ quay đầu thấy vẻ mặt đau thương của Long Linh Nhi, nhớ tới lúc gia gia của mình chết bệnh, trong lòng đau xót, không khỏi tâm sinh đồng cảm, duỗi tay vỗ vỗ bả vai Long Linh Nhi, lại cũng không có nói gì. Nhưng lúc này Tần Thứ yên lặng không nói gì, lại như là cho Long Linh Nhi thật lớn tình thần an ủi, nàng bỗng nhiên chuyển đầu liền ôm lấy Tần Thứ, đem đầu tựa trên vai Tần Thứ, không khóc, rằng lại gắt gao cắn áo Tần Thứ. Truyện Dịch Cân Kinh

"Không gia giáo." Cách đó không xa trong đám người, một trung niên nam tử đầu tóc chải chuốt tỉ mỉ, sắc mặt trắng nõn, mang kính mắt viền vàng, có vài phần nho nhã khí phái thốt ra lời châm biếm, thanh âm lại không nhỏ.

"Ân?" Tần Thứ nhướng mày, ánh mắt như lợi kiếm xuyên qua đám người, bắn thẳng đến trung niên nhân kia.

Ánh mắt như dã lang, làm trung niên nhân hoảng sợ, theo bản năng không dám cùng Tần Thứ đối diện.

"Từ bá."

Từ bá quay đầu hỏi: "Làm sao vậy, tiểu Thứ."

"Nghe ngươi vừa mới nói, tựa hồ có người hạ độc thủ với Long gia lão gia tử?" Tần Thứ nhíu mày hỏi. Lúc này, Long Linh Nhi cũng ngẩng đầu lên, hiển nhiên cũng quan tâm vấn đề này. Không biết có phải là ở trên người Tần Thứ tìm được chỗ dựa, lúc này cảm xúc của nàng chuyển biến tốt đẹp không ít.

Từ bá làm cái thủ thế chó có lên tiếng, hướng Tần Thứ vẫy tay, đi đến một góc, Từ bá mới thấp giọng nói: "Nghe người hầu hạ lão gia tử nói, lão gia tử bệnh rất quái lạ, đã không phải là bệnh tim, hơn nữa rất nguy cấp, bác sĩ cấp thế giới đều bó tay không biện pháp. Có người phỏng đoán, lão gia tử có thể trong lúc bệnh tình ổn định, lại bị người hạ thủ đoạn."

"Sao có thể." Long Linh Nhi mở to hai mắt nói: "Bên người gia gia bảo hộ nghiêm mật như vậy, ngay cả chúng ta đều không thể thăm hỏi, người nào có bản sự này."

Tần Thứ nghe vậy nhàn nhạt cười, hần rất rõ ràng, bảo hộ nghiêm mật cỡ nào đều có lỗ hổng. Huống chi, Long lão gia tử chẳng qua là một phạm nhân, bên người sao có thể có tuyệt thế cao thủ. Mặc dù bên người có một hai người lợi hại như thành viên A tổ, nhưng cũng rất khó.

Từ bá lại nói: "Đúng vậy, bên người lão gia tử trạm canh gác trong sáng ngoài tối một đồng, hơn nữa có vài người là quốc gia bố trí chuyên môn bảo hộ lão gia tử. Muốn đột phá phòng tuyến cấp này, trên cơ bản rất khó. Nhưng lão gia tử xác thực bị người hạ thủ đoạn, nhưng người này cũng không có tiếp cận lão gia tử."

"Không có tiếp cận gia gia lại như thế nào hạ thủ?" Long Linh Nhi nghi hoặc hỏi.

Tần Thứ thì nghĩ một vấn đề khác, cũng nhìn không được mở miệng hỏi: "Một khi quốc gia đã có bố trí nhân thủ chuyên môn bảo hộ lão gia tử, vì sao đối với biến hóa của Long gia lại bỏ mặc?"

Từ bá nói: "Long lão gia tử là bởi vì cùng người lãnh đạo số 1 quan hệ cá nhân tốt lắm, hơn nữa thân phận quả thật bất phàm, mới có thể được trung ương phái người cực kỳ lợi hại âm thầm bảo hộ, nhưng giống như Long gia hiện tại, quốc gia như thế nào nhúng tay? Nói lại, bằng tình tình của lão gia tử, cũng không có khả năng để chính phủ nhúng tay vào việc Long gia."

Tần Thứ trong lòng cả kinh, thầm nghĩ người bảo hộ Long lão gia tử, không phải là thành viên S tổ chứ?

"Nghe nói tin tức cũng là từ người âm thầm bảo hộ Long lão gia tử truyền ra, lão gia tử tựa hồ bị người hạ cổ độc. Nhưng thứ này, chỉ có nhân tài nghiên cứu mới có thể giải được, thiếu gia chính là nghe được một người biết được phương pháp phá giải, hiện tại đang thỉnh người nọ tới, hy vọng thời gian vẫn còn kịp." Từ bá thờ dài một hơi nói.

"A, cổ độc?"

Long Linh Nhi sắc mặt trắng nhợt, nàng từng nghe nói qua cổ độc, trên thực tế rất nhiều người đều nghe nói qua loại này, nhưng người thấy qua lại cực ít. Mà Long Linh Nhi đã từng gặp qua người bị hạ cổ độc, cái loại bộ dáng khủng bố, đến nay hồi tưởng lại, nàng vẫn còn kinh hãi.

Tần Thứ nhíu mày, cổ độc thứ này hần cũng từng nhìn thấy qua trong sách, hơn nữa gia gia cũng có nói với hần một vài thứ liên quan. Hần nhớ rõ gia gia từng nói cổ độc cùng cổ thuật trên thực tế là một, nếu đi tìm nguồn gốc, cổ độc kỳ thật chính là một loại của cổ thuật, không biết sao lại truyền bá đến

Đông Nam Á, bị người địa phương cải biến, về sau dần hình thành cổ độc thuật. Truyện Dịch Cân Kinh

Đối với người tu luyện bọn họ mà nói, loại này tà kỹ cũng không tạo thành thương tổn, nhưng phiền toái ở chỗ, cổ độc nhập vào thân thể người thường, ngoại trừ cao minh cổ độc sư, hoặc là người hạ cổ độc tự giải, những người khác muốn cởi bỏ rất khó.

Tần Thứ ban đầu cũng từng tò mò phương pháp thi thuật này nguyên lý đến tột cùng là cái gì, nhưng gia gia chính là người luyện khí, thực không biết mấy cái này, mà trong sách cũng là có hạn, Tần Thứ một thiếu niên thân cư trong núi luyện khí cũng khó có thể hiểu được.

"Người bảo hộ Long lão gia tử không nghĩ biện pháp?" Tần Thứ hỏi.

Từ bá lắc đầu nói: "Biện pháp không phải không có, quốc nội cũng có kỳ nhân, nhưng nước xa không cứu được lửa gần, huống chi những người này cũng không dễ dàng tìm kiếm a. Chính phủ cũng không phải do Long gia chúng ta mở, có thể làm cho người ta bảo hộ lão gia tử đã là quá tốt. Hiện tại xem Long thiếu gia có thể hay không đem người kia tình thông cổ độc thuật mời đến, còn phải nhìn xem người nọ có thể hay không cởi bỏ cổ độc này, nếu không... Ài." Truyện Dịch Cân Kinh

Đang nói, lối vào bỗng nhiên vội vã đi tới ba người, là Long thiếu gia cùng với bảo tiêu Thập Thất, nhưng còn có một người tóc rối bù giống như tên khất cái, mặc một thân trang phục cổ quái, tuy là gương mặt người phương đông, nhưng rõ ràng có thể nhìn ra có chứa huyết thống Đông Nam Á.

"Ca."

Long Linh Nhi chứng kiến Long thiếu gia liền bước nhanh đi tới, nhưng Long thiếu gia lại tựa hồ rất lo lắng, vội vàng xua tay nói: "Có cái gì trong chốc lát nói sau, cứu gia gia quan trọng hơn." Truyện Dịch Cân Kinh

Khi nói chuyện, Long thiếu gia chỉ tới kịp hướng Tần Thứ gật gật đầu, liền khẩn cấp đi đến phòng cấp cứu.

Nhưng hắn không thể không ngừng lại, bởi vì một đám người Long gia kia đều chắn trước người, cũng có người lớn tiếng nói: "Lão gia tử đang cấp cứu, người mang theo mấy người lạ tới làm gì?"

Long thiếu gia bình thường coi như là tính cách nguội, lúc này cũng trừng mắt lớn tiếng nói: "Ta có biện pháp chữa bệnh cho gia gia, các người nhanh tránh ra, chậm trễ thời gian đã có thể không còn kịp rồi."

"Tức cười, bệnh tình lão gia tử ngay cả thầy thuốc đều thúc thủ vô sách, chỉ bằng người mang theo một người như vậy tới, đã nghĩ chữa khỏi bệnh của lão gia tử? Người si nói mộng sao? Hảo, nếu là cho người đi vào, lão gia tử một khi ra vấn đề gì, người dám phụ trách sao?" Lần này mở miệng nói chuyện cũng là trung niên nam tử vừa nãy bị Tần Thứ liếc mắt kinh sợ thối lui, chẳng nam tử này nói chuyện giọng điệu cực kỳ chanh chua.

"Người." Long thiếu gia tức giận mặt đỏ lên.

Long Linh Nhi rốt cục nhìn không được, xông lên phía trước, chỉ vào trung niên nhân mắng: "Ca ta là suy nghĩ vì gia gia an nguy, ta xem thái độ này của người có phải là ước gì gia gia sớm một chút tử, để người chiếm lấy gia sản Long gia a?"

Lời này giống như châm ngòi pháo, không khí nhất thời loạn rối. Mà Long Linh Nhi nói xong lời này cũng có chút hối hận, nàng tuy rằng ngang ngược nhưng không có nghĩa là nàng không có lý trí, xuất thân từ đại gia tộc, có mấy người là nhân vật đơn giản. Đáng tiếc vừa nãy thật sự là tức giận quá mới xúc động như thế.

Long thiếu gia cũng không nghĩ tới muội muội bỗng nhiên chặn ngang một cước, trường hợp hoàn toàn loạn rối, cũng làm hắn rối loạn, trong lòng lo lắng như đốt. Đúng lúc này, cửa phong cấp cứu bỗng nhiên bị đẩy ra, lộ diện chính là một nam tử đội kính râm mặc tây trang, nhưng thứ hắn nắm trong tay lại thể hiện ra thân phận của hắn. Truyện Dịch Cân Kinh

Trong tay hắn cầm chính là một ngọc bội hình rồng, mai hình rồng ngọc bội này cho tới nay đều là Long gia tổ truyền, cũng là tín vật người cầm quyền Long gia. Người này cầm mai ngọc bội đi ra, hiển nhiên là muốn thay lời Long lão gia tử.

"Long lão tiên sinh bảo Long Vũ Hiên, Long Linh Nhi, cùng với người đi theo bọn họ vào."

Nam tử nói xong, tất cả nhất thời im lặng, mọi người như là bị định thân thuật, cũng không nhúc nhích. Nhưng chỉ qua một lát, thanh âm ồ ồ lại vang lên, nhưng không có ngăn trở Long thiếu gia, mà là kinh nghi bất định nhìn huynh muội bọn họ. Truyện Dịch Cân Kinh

Hiển nhiên, Long lão gia tử triệu kiến Long gia huynh muội đi vào, từ mặt nào đó ý nghĩa nói, sợ là muốn lập hạ di chúc. Trong nháy mắt, mỗi người trong lòng đều đã khởi tính toán nhỏ nhặt, đồng thời âm mưu đã nổi lên. Truyện Dịch Cân Kinh

Long thiếu gia mang theo Thập Thất cùng lão ẩu quái lạ đi vào, Long Linh Nhi cũng lôi Tần Thứ cùng nhau vào phòng cấp cứu, còn lại Từ bá không hề động thân, mà là canh giữ ở bên ngoài, hiển nhiên là lo lắng hành động của những người ở ngoài.

Phòng cấp cứu không lớn, vài bác sĩ thân ảnh giống như ong mật bốn ba không ngừng. Bọn Tần Thứ trải qua phòng vô khuẩn, liền tiến nhập phòng cấp cứu. Truyện "Dịch Cân Kinh"

"Gia gia."

Long thiếu gia thấy lão giả nằm ở trên giường bệnh sắc mặt tái nhợt dọa người, nhất thời mắt đỏ lên, lệ nhìn không được chảy xuống. Muốn tới, lại bị quái

lạ lão ầu bên người ngăn cản lại.

Long Linh Nhi cũng muốn vọt tới giường bệnh, nhưng bị Tàn Thứ ngăn lại, Tàn Thứ khẽ lắc đầu. Long Linh Nhi cũng hiểu được lý lẽ, chỉ có thể nhìn gia gia trên giường bệnh gầy như que củi, yên lặng nước nỡ.

Chủ trì thầy thuốc đi tới, đối với Long thiếu gia lắc đầu nói: "Chúng ta đã hết sức, nhưng bệnh tình lão gia tử rất quái dị, chúng ta cũng là bất lực." Truyện Dịch Cân Kinh

"Vũ Hiên, Linh Nhi, các người đi tới." Trên giường bệnh Long lão gia tử cũng không hôn mê, chỉ là suy yếu vô lực tròn tròn mắt, có lẽ là nghe được thanh âm Long thiếu gia, cũng có lẽ là thấy được bọn họ, lão gian nan nâng tay, lại vô lực rơi xuống.

Đáng thương, bàn tay lão nhân Long gia sinh sát quyền to, kết quả là cũng đánh không lại quy tắc tự nhiên sinh lão bệnh tử, hôm nay nhìn qua, cũng bất quá chỉ là lão nhân gần đất xa trời.

Long thiếu gia cùng Long Linh Nhi đều đến bên giường, kích động gọi gia gia, lão gia tử xoay tròn mắt, tựa hồ muốn cười, lại cười không nổi, chỉ có thể yếu ớt, mòng manh nói: "Gia gia biết các người chịu ủy khuất."

Một câu nói, huynh muội rơi lệ đầy mặt.

"Đừng khóc, hảo hãi tử đừng khóc, gia gia tuy rằng ngã bệnh, nhưng không có nghĩa là ta không biết chuyện chung quanh. Gia gia bị bệnh, nửa chân bước vào quan tài, có vài người liền bắt đầu rục rịch. Yên tâm đi, gia gia mặc dù chết, cũng sẽ không để cho các người chịu ủy khuất. Gia gia đã sớm lập một phần di chúc, Vũ Hiên, người là tôn tử gia gia thương yêu nhất, cũng là người nối nghiệp vừa lòng nhất, về sau trọng trách của người là phải vực dậy Long gia, gánh vác trách nhiệm." Một hơi nói nhiều lời, hơi thở lão nhân đã rất suy nhược, trên mặt hiện ra vẻ xám trắng. Truyện "Dịch Cân Kinh"

Long thiếu gia nước nỡ nói: "Gia gia, ngài đừng nói, ta đã thay người tìm đến đây người có thể cứu trị. Gia gia, người nhất định sẽ khoẻ lên, Long gia cần người, ta và Linh Nhi cũng cần gia gia."

Bạn đang đọc truyện *Dịch Cân Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.